

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

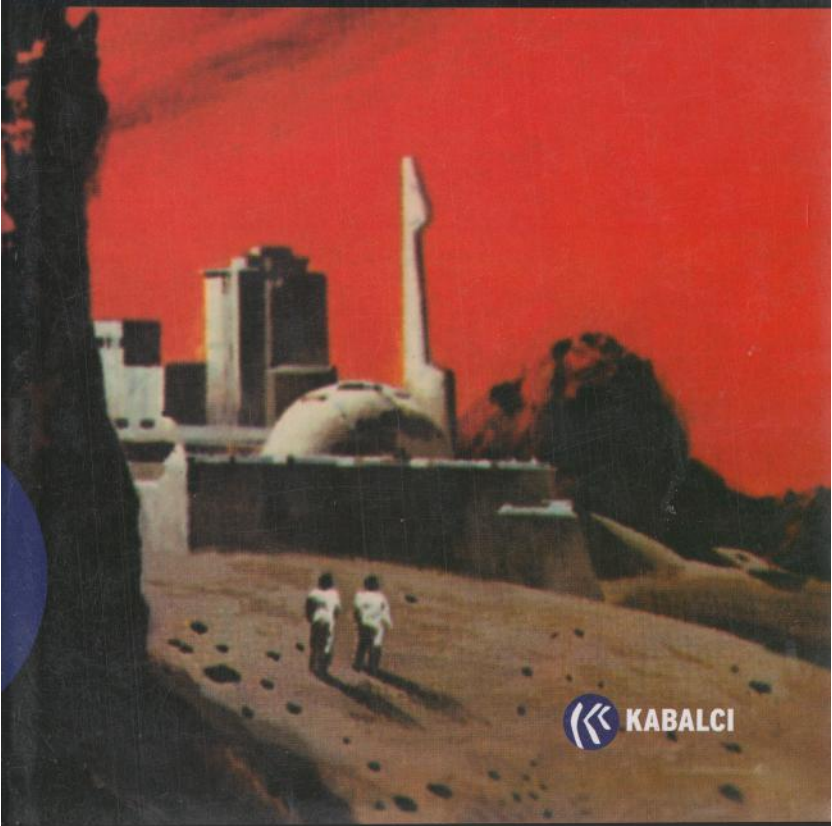
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DUNE

ÇOCUKLARI

FRANK HERBERT

KABALCI

FRANK HERBERT

DUNE ÇOCUKLARI

KABALCI YAYINEVİ: 325

Bilimkurgu-Fantastik Kurgu Dizisi: 21

Frank Herbert (8 Ekim 1920 – 11 Şubat 1986)

Okumayı, özellikle de H. G. Wells, Jules Verne ve E. R. Burroughs'u çok seven küçük Frank, sekiz yaşındayken ailesine yazar olmak isteğini söylemişti. 1938'de liseyi bitirmesinin ardından muhabirlik ve fotoğrafçılık yapmaya başladı. 1941'de Flora Parkinson'la evlendi, kızı Penny doğdu ve 1945 yılında ayrıldılar.

Savaşın ardından University of Washington'a girdi ve orada, yaratıcı yazarlık sınıfında Beverly Ann Stuart ile tanıştı; 1946 yazında evlendiler ve evlilikleri Beverly'nin 1984'de kanserden ölümüne kadar sürdü. İki oğulları oldu: Brian Patrick Herbert (1947) ve Bruce Calvin Herbert (1951). Brian babası gibi yazarlığı seçerken bir eşcinsel hakları eylemcisi olan Bruce 1993'de AIDS'ten öldü.

Üniversite eğitimini yarım bırakan Frank yeniden gazeteciliğe döndü; çeşitli dergilerde yazarlık ve editörlük yaptı. 21. yüzyıldaki denizaltılar üstüne yazdığı *The Dragon In the Sea*'nin (1956) yayımlanmasıyla romancılık kariyeri başlıyordu. Uzun araştırmalar sonucunda tamamladığı *Dune* (1965) adlı eserinde ilk kez tamamen bütünlüklü bir gezegen ekolojisi yaratan yazar; bilimkurgu dünyasının en saygın ödülleri olan Nebula ve Hugo ödüllerini kazandı. Zaman içinde yayımlanan beş kitapla yüzyılımızın en çok beğenilen bilimkurgu serilerinden biri haline gelen "klasik Dune serisi" Frank Herbert'in çağdaş bilimkurgu ustalarından biri olarak tanınmasını sağladı. Diğer yapıtları kazandıkları eleştirel desteğe rağmen, bilimkurgunun en iyi örneklerinden sayılan Dune serisinin inanılmaz başarısının gölgesinden ne yazık ki kurtulamayacaklardı.

Karısının ölümünün ardından 1985'te Theresa Shackleford ile evlendi ve bir yıl sonra pankreas kanserinden öldüğünde yarım kalan efsanevi *Dune 7* üstünde çalışmaktaydı.

Children of Dune © Herbert Limited Partnership, 1976, 1987
(Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır)
Dune Çocukları © Kabalcı Yayınevi, 2003, 2006

Birinci Basım: Eylül 2008

Kapak Düzeni: Gökçen Yanlı

Teknik Hazırlık: Zeliha Güler

Son Okuma: Ahmet K. Aslan / Altuğ Güzey

Yayıma Hazırlayan: Çetin Şan

KABALCI YAYINEVİ

Ankara Caddesi No: 47 Çağaloğlu 34112 İSTANBUL

Tel: (0212) 526 85 86 Faks: (0212) 513 63 05

yayinevi@kabalci.com.tr www. kabalciyayinevi.com

internetten satış: www. kabalci.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI

Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Herbert, Frank

Dune Çocukları

ISBN 975-997-134-8

ISBN 975-997-116-X (takım olarak)

Baskı: Yayıncılık Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. (0212 5678003)

Litros Yolu Fatih San. Sitesi No: 12/197-203 Topkapı-İSTANBUL

FRANK HERBERT

DUNE ÇOCUKLARI

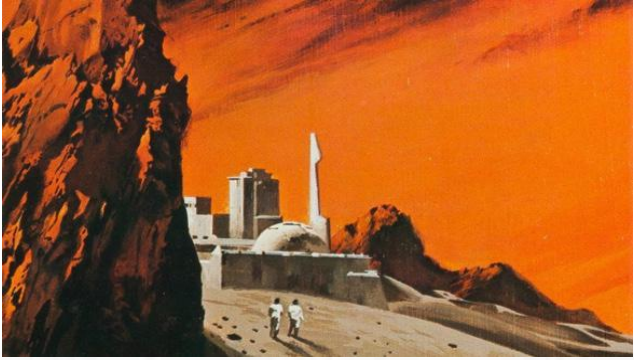
Çeviren: Dost Körpe

KABALCI YAYINEVİ

BEV'e

Aramızdaki derin sevgiyi, güzelliğini
ve bilgeliğini benimle paylaştığı için.
Bu kitabın ilham kaynağı odur.

Müeddib'in öğretileri skolastiklerin, batıl inançlıların ve ahlaksızların elinde oyuncak haline geldi. Müeddib dengeli bir yaşam yolunu, insanın sürekli değişen evrendeki sorunlarını karşılayabilmesini sağlayacak bir felsefeyi öğretmişti. İnsanoğlunun hâlâ evrim geçirdiğini ve bu sürecin hiç bitmeyeceğini söylemişti. Bu evrimi belirleyen kuralların sürekli değiştiğini ve bu kuralları sadece sonsuzluğun bildiğini söylemişti. Habis zihinli kişiler böyle bir özü nasıl çarpıtabilir?

— DUNCAN IDAHO
Mentat Sözleri

Mağaranın kaya duvarını kaplayan koyu kırmızı örtünün üstünde bir ışık beneği belirdi. Kaynağı belirsiz görünen bu ışık beneği baharat liflerinden dokunmuş kırmızı duvar örtüsünün üzerinde gezindi. Yaklaşık iki santimetre çapındaydı ve hareket ederken şekil değiştiriyor, bazen uzuyor bazen ovalleşiyordu. Yoluna koyu yeşil bir yatağın kenarı çıkınca, sıçrayıp yatağın üstünde gezinmeye başladı.

Saçları pas kızılı rengine ve yüzü hâlâ bebek tombulluğu yansıtan, geniş ağızlı bir çocuk yeşil bir yorganın altında yatmaktaydı – çocuğun vücudu Fremenler kadar zayıf olmasa da, dış-dünyalılarınkı kadar da sulu değildi. Işık beneği kapalı gözkapaklarının üstünden geçerken çocuk hafifçe kımıldandı ve ardından da ışık söndü.

Şimdi sadece düzenli solukların ve mağaranın çok üstünde bir yerlerdeki bir rüzgâr-imbiğinin yakalayıp toplayıcı-havzada birik-

tirdiği şıp şıp damlayan suyun belirsiz de olsa huzur verici sesi vardı.

Işık beneği tekrar belirdi – bu kez birazcık daha büyük ve parlaktı. Artık kaynağı ve onun hareketleri de belliydi. Odanın karşı ucundaki kemerli bir kapının eşiğinde duran kukuletalı bir kişiden geliyordu. Işık yeniden odada gezinmeye başladı, etrafı yokluyor ve arıyordu. Bu ışık beneğinde tehditkâr bir hava, huzursuz bir tatminsizlik hissi vardı. Uyuyan çocuğa yaklaşımadan, odanın üst köşelerinden birine yerleştirilmiş havalandırma mazgalında duraksadı; kaya duvarları gizleyen yeşil-sarı örtülerdeki bir kabartıyı yokladı.

Sonunda tekrar söndü. Kukuletalı kişi giysisini hışırdatarak kemerli kapının yanında durup bekledi. Burasının, Tabr Siyeci'nin rutinlerini bilen birinin aklına ilk önce bu kişinin Stilgar olduğu şüphesi gelirdi; bir gün babaları Paul Müeddib'in tahtına oturacak olan yetim ikizlerin koruyucusu ve bu siyecin naibi^φ Stilgar. İkizlerin odalarını geceleri sık sık kontrol eden Stilgar önce Ganimet'in odasına gider ve ardından yandaki odaya geçerek Leto'nun iyi olup olmadığına bakardı.

Sersem ihtiyarım tekiyim, diye düşündü Stilgar.

Kemerindeki kılıfına yerleştirmeden önce ışık projektörünün soğuk yüzeyine dokundu. Projektöre ihtiyacı vardı, ama yine de sinirini bozuyordu. İmparatorluktaki karmaşık cihazlardan biri olan bu alet, iri ve canlı bedenlerin varlığını saptamaya yarıyordu. Kraliyet yatak odalarındaysa yalnızca uyuyan çocukları göstermişti.

Stilgar duygu ve düşüncelerinin o ışığa benzediğini biliyordu. İçinde kapatamadığı, huzursuz bir ışık vardı ve *bu* ışığın hareketini daha büyük bir güç yönetiyordu. Bu ışık şimdi onu büyüyen bir tehlike olduğunu algıladığı şu ana yönlendirmişti. İşte karşısında bilinen evrenin her yerindeki tüm görkem rüyalarını çeken bir

^φ *Naib*: Arapça "Nöbet bekleyen, nöbetle gelen, vekil, kadı vekili veya şeriat kurallarına göre hüküm veren yargıç" anlamına gelen bir sözcük. Frank Herbert'in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *Dune*: İmparatorluk Terminolojisi eki. – ed.

mıknatıs yatıyordu. İşte karşısında dünyevi zenginliklerin, cismani otoritenin ve tüm mistik tılsımların en güçlüsü yatıyordu: Müeddib'in dinsel vasiyetinin kutsal yetkisi. Bu ikizlerde, yani Leto ile kız kardeşi Ganimet'te muazzam bir güç odaklanmıştı. Onlar yaşadığı sürece, Müeddib ölü olsa bile, onların içlerinde yaşayacaktı.

Onlar sadece dokuz yaşındaki çocuklar değillerdi; onlar bir doğa gücüydü, onlardan korkuluyor ve hürmet ediliyordu. Onlar zaman içinde tüm Fremenlerin mehdisi haline gelen Müeddib'in, Paul Atreides'in çocuklarıydılar. Müeddib insanlık tarihinde bir patlama yaratmıştı. Fremenler bu gezegenden bir cihada çıkmış, içlerindeki şiddetli arzuyu insanlara ait evrenin her yanına taşımış, etkinlik alanları ve aynı anda her yerde var olabilen otoriteleriyle bütün gezegenlere damgasını vuran bir din devleti kurmuşlardı.

Yine de Müeddib'in çocukları etten kemikten, diye düşündü Stilgar. Bıçağımın iki basit darbesiyle kalplerini durdurabilirim. Suları da kabileye geri döner.

Aklından ansızın geçen bu düşünce, zihninde bir kargaşaya yol açtı.

Müeddib'in çocuklarını öldürmek!

Ama yıllar geçtikçe kendini gözlemlemekte ustalaşmış olan Stilgar bu korkunç düşüncenin kaynağını biliyordu. Kutsanmışların sağ elinden değil, lanetlilerin sol elinden gelmişti. Stilgar hayatın âyât ve burhanını^φ pek gizemli bulmuyordu. Bir zamanlar Fremen olmakla, çölü dost olarak kabul etmekle ve gezegenini tüm İmparatorluk haritalarında yazdığı gibi Arrakis değil de Dune adıyla düşünmekle gurur duyardı.

Mesihimiz sadece bir düştten ibaretken her şey ne kadar da basitti, diye düşündü. Mehdimizi bulduğumuz zaman sayısız peygamberlik düşünü evrene saldık. Şimdiyse cihada boyun eğen herkes kendilerini kur-

^φ Âyât: "Alamet, nişan, belirti" anlamına gelen âyet sözcüğünün çoğuludur. *Burhan* ya da *bürhan* ise 'Kesin kanıt, delil' anlamına gelir. Frank Herbert'in bu iki Arapça sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. —ed.

taracak bir liderin gelişini düşünüyor.

Stilgar karanlık yatak odasına baktı.

Eğer bıçağımla tüm o insanları kurtarırsam, benden bir mesih yaratırlar mı?

Leto'nun yatağında huzursuzca kımıldandığını duydu.

Stilgar iç geçirdi. Çocuğun ismini aldığı dedesini hiç tanımamıştı. Ama pek çok kişi Müeddib'in ahlaki gücünü ondan aldığını söylüyordu. O korkunç *haklılık* niteliği bir nesil atlar mıydı? Stilgar bu sorunun yanıtını bilmiyordu.

Tabr Siyeci bana ait, diye düşündü. Buranın lideri benim. Ben bir Fremeni naibiyim. Ben olmasam Müeddib de olmazdı. Bu ikizlerin damarlarında benim de kanım var ... çünkü anneleri Chani akrabamdı. Damarlarında Müeddib'in, Chani'nin ve başkalarının yanı sıra benim de kanım var. Evrenimizi ne hale getirdik böyle?

Stilgar gecenin ortasında aklına neden böyle düşünceler geldiğini ve bu düşüncelerden neden suçluluk duyduğunu bilmiyordu. Kukuletalı cüppesinin içinde büzüldü. Gerçekler hayal ettiklerinden çok farklıydı. Bir zamanlar kutuptan kutba uzanan o dost çöl şimdi neredeyse yarıya inmişti. Efsanelerindeki cennetin gerçekleşmesi ve gezegenin yeşillenmesi canını sıkıyordu. Hiç hayal ettiği gibi olmamıştı. Ayrıca gezegeni değiştikçe kendisinin de değiştiğini biliyordu. Artık eskiden siyeç liderliği yaparkenki halinden çok daha kurnazdı. Artık pek çok şeyin farkındaydı – devlet yönetiminin inceliklerinin ve en küçük kararların bile muazzam sonuçlar doğurabileceğinin. Ama yine de bütün bu bilgisinin ve kurnazlığının, aslında çok daha basit demir gibi bir çekirdeği ve daha determinist bir farkındalığı gizleyen incecik bir cila katmanından başka bir şey olmadığını hissediyordu. Bu eski farkındalık ona sesleniyor, daha temiz değerlerine geri dönmesi için yalvarıyordu.

Siyecte sabah oluşunun sesleri düşüncelerini bölmeye başladı. Mağarada insanlar gezinmeye başlamıştı. Yanaklarında bir esinti hissetti; birileri kapı-mühürlerini açıp dışarıya, şafak öncesi karanlığına çıkıyordu. Bu esinti hem fütursuzluğun hem de değişen zamanın belirtisiydi. Siyeç sakinleri artık eski günlerin sıkı su di-

siplinini umursamaz olmuştu. Neden umursasınlardı ki? Artık yağmurlar yağmaya başlamış, gökyüzünde bulutlar görülür olmuş, bir vadide sekiz Fremen selde boğulmuşken neden umursasınlardı? O olaydan önce, Dune dilinde *boğulmak* sözcüğü yoktu. Ama burası Dune değildi artık. Burası Arrakis'ti ... ve olay dolu bir gün başlıyordu.

Müeddib'in annesi ve ikizlerin babaannesi Jessica bugün gezegenimize dönüyor, diye düşündü. *Kendi kendine gittiği gönüllü sürgünü neden şimdi bıraktı? Arrakis'in tehlikeleri için neden Caladan'daki rahat ve güvenli yaşamını bırakıyor?*

Kaygılandığı başka şeyler de vardı: Jessica, Stilgar'ın içindeki şüpheleri sezecek miydi? O bir Bene Gesserit cadısıydı. Rahibeler Birliği'nin en derin eğitimini almış ve hakkıyla Rahibe Ana olmuştu. Böyle kadınlar çok dikkatli ve tehlikeli olurdu. Jessica, Ümmi-Hami Kynes'in emrettiği gibi, ondan da bıçağının üzerine düşerek intihar etmesini mi isteyecekti?^Φ

Emretse yapar mıymı? diye düşündü.

Bu sorunun yanıtını bilmiyordu; ama şimdi Pardot Kynes'i, bir çöl gezegeni halindeki Dune'u bir yeşillikler diyarına dönüştürmenin hayalini kuran ilk insan olan o gezegenbilimciyi düşünmeye başlamıştı. Artık bu hayal gerçekleşiyordu. O gezegenbilimcinin oğlu olan Liet-Kynes ise Chani'nin babasıydı. O olmasa, ne bu hayal gerçekleşebilir, ne Chani, ne de kraliyet ikizleri doğabilirdi. Bu incecik zincirin böylesine karmaşık oluşu Stilgar'ın canını sıkıyordu.

Nasıl oldu da hepimiz burada buluştuk? diye sordu kendine. *Nasıl bir araya geldik? Hangi amaç için? Benim görevim her şeyi bitirmek ve bu yüce birlikteliğe son vermek mi?*

Stilgar içindeki korkunç dürtüyü artık kabullenmişti. O seçimi yapabiliyordu. Bir naibin bazen kabilesi uğruna gerektiğinde sevdiklerini ve ailesini feda ettiği olurdu. Başka bir açıdan bakıldığında böyle bir cinayet korkunç bir ihanet ve kasaplıktı. Ço-

^Φ Pardot Kynes'in Fremenler arasındaki konumunu sağlamlaştıran bu olayı daha iyi hatırlamak için bkz. *Dune: Atreides Hanedanı*, s. 275-282. —ed.

cukları öldürmek! Ama onlar sadece çocuk değildi ki. Melanj yemiş, siyeç orjilerine katılmış, çölde kumalabalığı aramış ve Fremmen çocuklarının diğer oyunlarını oynamışlardı ... Ayrıca İmparatorluk Divanı üyesiydiler. Çok küçük yaşta olsalar bile divan üyesi olacak kadar akıllıydılar. Bedenleri çocuk olsa bile kadim deneyimlere sahiptiler. Tıpkı Alia halaları gibi, kendilerini diğer tüm insanlardan farklı kılan bir genetik bellekler bütünü ve korkunç bir farkındalık gücüyle doğmuşlardı.

Stilgar ikizlerle halalarını diğer insanlardan ayıran bu *farklılık* hakkında nice geceler boyunca düşünmüştü. Kaç gece uykudan kalkıp aklında o düşüncelerle buraya, ikizlerin yatak odalarına gelmişti. Duyduğu şüpheler artık iyice netleşmişti. Karar verememek de bir karardı – bunu biliyordu. Bu ikizler ve halaları atalarından geçen tüm bellekleri özümsemiş olarak ana rahmindeyken uyanmışlardı. Buna annelerinin, Leydi Jessica ve Chani'nin baharat bağımlılığı yol açmıştı. Leydi Jessica bağımlı olmadan önce bir erkek çocuğu, Müeddib'i doğurmuştu. Alia ise bağımlılıktan sonra doğmuştu. Bu çok açık bir gerçektir. Bene Gesseritler sayısız nesil boyunca seçici döllenmeler gerçekleştirerek Müeddib'i yaratmışlardı, ama planlarında baharat faktörü hiç yer almamıştı. Bu olasılığın bilincinde olsalar da korkmuşlar ve buna *hilkat garibeliği* demişlerdi. İşin en can sıkıcı tarafı da buydu. Hilkat Garibeliği. Böyle bir sonuca varmaları için sebepleri vardı mutlaka. Eğer onların dediği gibi Alia bir Hilkat Garibesi'yse, o zaman ikizler de öyle olmalıydı, çünkü Chani de bol miktarda baharat kullanmış ve genleri bir şekilde Müeddib'inkilerle örtüşmüştü.

Stilgar'ın zihninden peş peşe düşünceler geçiyordu. İkizlerin babalarını da aştıkları şüphesizdi. Ama hangi açıdan? Leto, babası *olabilme* yeteneği hakkında konuşmuş – ve bunu kanıtlamıştı. Daha küçücük bir çocukken bile sadece Müeddib'in bilebileceği şeyleri anımsardı. O devasa anılar yelpazesinde diğer ataları, inançları ve âdetleriyle insanlık için akıl almaz tehlikeler yaratmış ataları da mı sıraya girmiş bekliyordu?

Bene Gesserit'in kutsal cadıları onlara Hilkat Garibeleri diyordu. Ama Rahibeler Birliği yine de onların genlerinin peşindeydi. O cadılar, ikizlerin spermlerini ve yumurtalarını istiyorlardı, ama

onları taşıyan tedirgin edici bedenleri değil. Leydi Jessica neden tam da şimdi geri dönmeye karar vermişti ki? Bir zamanlar eşi Dük Leto'yu desteklemek için Rahibeler Birliği'nden ayrılmıştı, ama söylentilere bakılırsa şimdi yeniden Bene Gesserit yöntemlerine dönmüştü.

Bütün bu düşlere son verebilirim, diye düşündü. Üstelik de kolayca.

Ama böyle bir seçeneği düşünebilmesi onu bir kez daha şaşırttı. Başkalarının düşlerini yok eden gerçekliğin sorumlusu Müeddib'in ikizleri miydi? Hayır. Onlar evrendeki yeni şekilleri ortaya koymak üzere ışığın içinden geçtiği merceklerdi o kadar.

İstirap çeken Stilgar'ın zihni ilkel Fremeni inançlarına geri dönmüştü. *Tanrı'nın buyruğu gelecek zaten,* diye düşündü, *onun gelişini çabuklaştırmaya çalışma. Tanrı yol göstericidir ve kimileri de yoldan çıkar.*

Stilgar'ı en çok rahatsız eden şey, Müeddib diniydi. Neden Müeddib'i tanrılaştırmışlardı ki? Etten kemikten olduğu bilinen bir adamı neden tanrılaştırmışlardı? Müeddib'in *Altın Yaşam İksiri*, tüm insan ilişkilerini kontrol eden bürokratik bir canavar yaratmıştı. Hükümet ve din birleştirilmiş, yasaları çiğnemek günah haline gelmişti. Hükümetin aldığı kararları sorgulayan herkese kâfir gözüyle bakılıyordu. Asiler hem bu dünyada cezalandırılıyor, hem de cehennemde yanacakları söyleniyordu.

Oysa bu hükümet kararlarını alanlar da insandı.

Stilgar kederle başını sağa sola sallarken, sabah vazifelerini yerine getirmek için odaya giren hizmetçileri görmedi.

Belindeki billurbıçağı parmak uçlarıyla okşarken, bu bıçağın simgelediği geçmişi düşündü. Asilerin beyhude isyanlarını defalarca bizzat bastırmasına karşın, çoğu kez onlara sempati duyduğunu hatırladı. Akli karmakarışıklı; bu durumdan kurtulmak ve sorunları bıçakla halletmenin sadeliğine geri dönmek istiyordu. Ama evren geriye dönemezdi. Evren var oluşun gri boşluğunda işleyen devasa bir makineydi. Bıçağıyla ikizleri öldürürse, bu eylem boşlukta yankılanacak ve insanlık tarihinde yeni karmaşık sonuçlar doğurmak, yeni kaos dalgaları oluşturmaktan, insanoğlunu

başka düzen ve karmaşa biçimleri aramaya itmekten başka işe yaramayacaktı.

Stilgar hizmetçileri fark edince iç geçirdi. Müeddib'in ikizlerinin getirdiği yeni düzeni simgeleyen bu hizmetçiler yalnızca önlerindeki anın gerektirdiklerini yaparak yaşıyorlardı. *En iyisi onlar gibi yapmak*, diye düşündü. *En iyisi yaşanan anın gereklilikleriyle uğraşmak.*

Sonuçta ben de bir hizmetçiyim, dedi kendi kendine. *Efendimse Yüce, Merhametli Tanrı.* Zihninden bir alıntı geçti: *"Bilin ki, onların boyunlarına zincirler doladık, başlarını kaldırsınlar diye. Önlerine ve arkalarına engeller koyup üstlerini örttük, etraflarını görmesinler diye."*

Eski Fremen dininde böyle yazılıydı.

Stilgar başını sallayarak düşündüklerini onayladı.

Huşu uyandıran gelecek hayalleri sayesinde Müeddib gibi bir sonraki anı sezmek ya da *görebilmek*, insan ilişkilerine bir karşı-güç eklemişti. Böylece insan karar vermek için daha çok veriye sahip oluyordu. Zincirsiz olmak, evet bu Tanrının bahşettiği bir şey gibi görülebilirdi. Sıradan insanların ulaşabileceğinin ötesinde yatan bir başka karmaşık mesele daha.

Stilgar elini bıçağından çekti. Parmak uçları bıçağa dokunuşunun anısıyla karıncalanıyordu hâlâ. Ama bir zamanlar bir kumsolucanın açılmış ağzında parlayan bu bıçak hâlâ kınındaydı. Stilgar artık o bıçağı çekerek ikizleri öldürmeyeceğini biliyordu. Bir karara ulaşmıştı. Eski erdemlerinden geriye sadece bir tanesi kalmıştı, ki onu da kaybetmemeliydi: Sadakat. Anladığını sandığı muğlaklıklarla uğraşmak, anlayamadığı muğlaklıklarla uğraşmaktan daha iyiydi. Şimdiyi yaşamak, geleceğin düşünüyü kurmaktan daha iyiydi. Ağzındaki acı tada bakarak Stilgar o düşlerin bazen ne kadar boş ve iğrenç olabildiğini artık çok iyi biliyordu.

Hayır! Artık düşlere paydos!

SORU: "Vaiz'i gördün mü?"

YANIT: "Bir kumsolucanı gördüm."

SORU: "Ne olmuş o kumsolucanına?"

YANIT: "Bize soluduğumuz havayı veriyor."

SORU: "Öyleyse neden onun toprağını mahvediyoruz?"

YANIT: "Çünkü Şeyh Hulud [solucan tanrı] öyle buyuruyor."

— HÂRİK'ÜL -ÂDE

Arrakis Bilmeceleri

Atreides ikizleri Fremen âdetleri uyarınca şafaktan bir saat önce uyandılar ve yan yana olan yatak odalarında aynı anda esneyip gerindiler. Mağaranın diğer bölmelerinde yaşanan hareketliliği hissetmişlerdi. Hizmetçilerin ön odada kahvaltı hazırladıklarını duyuyorlardı, kısmen mayalanmış baharat kaymağına bulanmış hurmalı ve fındıklı lapa. Ön odadaki korkülerden gelen yumuşak ve sarı bir ışık, yatak odalarının kemerli açık kapılarından giriyordu. İkizler bu yumuşak ışıktaki hızla giyinirken, birbirlerinin çıkardıkları sesleri de duyuyorlardı. Kararlaştırdıkları şekilde, çölün kavurucu rüzgârlarından korunmak için damıtıcı-giysiler giydiler.

Giyindikten sonra ön odada buluştular ve onları gören hizmetçiler hemen sessizleşti. Leto gri ve kaygan damıtıcı-giysisinin üstüne, kenarları siyah işlemeli, açık kahverengi bir pelerin geçirmişti. Kız kardeşiye yeşil bir pelerin takmıştı. Pelerinleri boyun kısmından Atreides atmacası şeklindeki birer tokayla tutturul-

muştı; altından yapılan bu atmacaların gözleri kırmızı mücevherdendi.

“Babaannenizin onuruna hazırlandınız demek,” dedi bu güzel kıyafetlerini gören Harah, Stilgar’ın eşlerinden biriydi.

Leto kahvaltı kâsesini aldıktan sonra Harah’ın rüzgârdan kavrulmuş esmer yüzüne baktı. Başını sallayarak karşı çıktı. “Yalnızca kendimizi onurlandırmak için böyle giyinmiş olamaz mıyız?” dedi.

“Benim gözlerim de seninkiler kadar mavi!” dedi Harah, o azarlayıcı bakışlardan gözlerini kaçırmadan.

Ganimet kahrkahr bastı. Harah daima hazırcevaptı ve Fremenlerin atışma oyununda ustalaşmıştı. Tek bir cümleyle bir sürü şey söylemişti: “Beni azarlamaya kalkma evlat. Soylu olabilirsin, ama ikimiz de baharat bağımlısıyız – masmavi gözlerimizden okunuyor bu. Bir Fremen bundan daha büyük bir onura ve şıklığa ihtiyaç duyar mı?”

Gülümseyen Leto başını kederli bir tavırla salladı. “Harah, tatlım, daha genç olsan ve Stilgar’ın karısı olmasan seni kendime alırdım.”

Bu küçük zafere kolayca ulaştığını kabul eden Harah, diğer hizmetçilere odaları o önemli gün için hazırlamayı sürdürmelerini işaret etti. “Kahvaltınızı yapın,” dedi ikizlere. “Bugün çok yorulacaksınız.”

“Yani babaannemizle görüşmek için çok şık olmadığımızı kabul ediyorsun?” diye sordu Ganimet, ağzı lapayla doluyken.

“Ondan korkmayın Gani,” dedi Harah.

Ağızındaki lapa lokmasını yutan Leto, Harah’ı dikkatle inceledi. Bu kadın şeytani köylü zekâsı sayesinde kibarlık maskelerinin ardını hemen görebilmişti. “Ondan korktuğumuzu mu düşünecek sence?” diye sordu.

“Sanmam,” dedi Harah. “Eskiden Rahibe Anamızdı, hatırlayın. Onu iyi tanırım.”

“Alia nasıl giyinmiş?” diye sordu Ganimet.

“Görmedim,” dedi Harah kısaca ve sırtını dönüp yanlarından uzaklaştı.

Leto'yla Ganimet imalı imalı bakıştıktan sonra hızla kahvaltılarını yapmayı sürdürdüler. Kahvaltıları bitince de büyük ana koridora gittiler.

Ganimet genetik belleklerinde paylaştıkları kadim dillerden biriyle konuştu: "Demek bugün bir babaannemiz olacak."

"Bu Alia'nın canını çok sıkacak," dedi Leto.

"Kim otoritesini kaybetmekten hoşlanır ki?" diye sordu Ganimet.

Leto hafifçe güldü; yaşından beklenmeyecek kadar olgunca bir hareketti bu. "Derdi sadece bu değil."

"Annesi bizim gördüklerimizi görecek mi sence?"

"Neden olmasın?" diye sordu Leto.

"Evet ... Alia bundan korkuyor olabilir."

"Bir Hilkat Garibesi'ni başka bir Hilkat Garibesi'nden iyi kim tanıyabilir ki?" diye sordu Leto.

"Yanırlıyor olabiliriz ama," dedi Ganimet.

"Hayır, yanılmıyoruz." Bene Gesserit Azher^φ Kitabı'ndan alıntı yaptı: "Ana rahmindeyken doğanlara *Hilkat Garibesi* dememiz sebpsiz değildir. Geçmişteki korkunç tecrübelerimize dayanıyoruz. Rahimdeki bebeklerin vücutlarını kötü geçmişimizdeki kayıp ve lanetli kişilerden hangisinin zaptedeceğini kim bilebilir ki?"

"Bu meselenin tarihçesini biliyorum," dedi Ganimet. "Ama bu doğruysa eğer, biz neden böyle bir içsel saldırıya maruz kalmıyoruz?"

"Belki de içimizdeki ebeveynimiz bizi koruyordur," diye yanıtladı Leto.

"Öyleyse neden Alia'yı da koruyanlar olmasın?"

"Bilmem. Belki Alia'nın ebeveyninden biri hâlâ sağ olduğu içindir. Veya belki de henüz çok genç ve güçlü olduğumuzdandır. Belki yaşlanıp daha alaycı olduğumuzda ..."

"Babaannemizin karşısında dikkatli olmalıyız," dedi Ganimet.

^φ Azher: Arapça. "En zahir, besbelli, çok meydanda, apaçık" gibi anlamlara gelen bir sözcük. – ed.

“Gezegенimizde dolaşıp kâfirce vaazlar veren şu Vaiz’den de bahsetmeyelim mi?”

“O adamın babamız olduğuna inanmıyorsun, değil mi?”

“Henüz karar vermedim, ama Alia ondan korkuyor.”

Ganimet başını sertçe sağa sola salladı. “Bu Hilkat Garibesi saçmalığına inanmıyorum!”

“Sende de bendeki kadar çok içsel bellek var,” dedi Leto. “Ne-ye istersen inanabilirsin.”

“Alia gibi baharat transına geçmeye henüz cesaret edemediğimiz için mi korkmadığımızı düşünüyorsunuz?”

“Tam üstüne bastın.”

Sustular ve ana koridorda yürüyen insanların arasına karışarak ilerlediler. Tabr Siyeci serindi, ama damıtıcı-giysiler insanı sıcak tutuyordu; ikizler kukuletalarını geriye atmış ve kızıl saçları açığa çıkmıştı. Aynı genleri paylaştıkları yüzlerinden, geniş ağızlarından, kocaman ve baharat bağımlılığını yansıtan masmavi gözlerinden anlaşılıyordu.

Alia halalarının yaklaştığını ilk gören Leto oldu.

“İşte geliyor,” diye uyardı Atreides savaş dilinde.

Alia karşılarına gelince durduğunda Ganimet ona başıyla selam verip “*Savaşta kazanılan armağan, şanlı akrabasını selamlar,*” dedi. Ganimet yine Çakobsa dilini kullanarak kendi adının anlamını vurgulamıştı – *Savaş Armağanı*.

“Görüyorsunuz ya sevgili halacığım,” dedi Leto, “bugün annenle yapacağımız görüşmeye hazırlanıyoruz.”

Bu çocukların yetişkin gibi davranmasına şaşırmayan tek saray mensubu olan Alia onlara öfkeyle baktı. Sonra “Dilinizi tutun, ikiniz de!” dedi.

Alia’nın bronz rengi saçları iki altın su halkasıyla toplanmıştı. Oval yüzündeki kaşları çatıktı. Kendini beğenmişliğini ele veren, kenarları aşağı kıvrık geniş ağzı sıkıntıyla gerilip ince bir çizgi olmuş; masmavi gözlerinin kenarlarında endişe kırışıkları belirmişti.

“İkinizi de bugün nasıl davranmanız gerektiği konusunda uyardım,” dedi Alia. “Sebebini çok iyi biliyorsunuz.”

“Biz senin sebeplerini biliyoruz, ama sen bizimkileri bilmiyor olabilirsin,” dedi Ganimet.

“Gani!” diye homurdandı Alia.

Leto halasına öfkeyle baktı. “Özellikle bugün aptal aptal sırtan çocuklar gibi davranmamızı bekleme bizden!”

“Sizden aptalca sırtmanızı isteyen yok,” dedi Alia. “Ama anemde tehlikeli fikirler uyandırmanızın iyi olmayacağını düşünüyoruz. İrulan da benimle aynı görüşte. Leydi Jessica’nın sağı solu belli olmaz. Sonuçta o bir Bene Gesserit.”

Leto olumsuz bir tavırla başını sallarken *bizim bile fark edip şüphelendiğimiz şeyi Alia neden göremiyor, yoksa fazla mı ileri gitti?* diye merak etti. Alia’nın yüzünde görebildiği ve anne tarafından dedesinden aldığı minicik belirtilere özellikle dikkat etti. Baron Vladimir Harkonnen sağlığında pek de hoş biri değildi. Bunu düşündüğünde içinde bir huzursuzluk kıpırtısı algıladı: *Sonuçta benim de akrabam.*

“Leydi Jessica hükmetmek üzere eğitildi,” dedi.

“Neden tam da şimdi dönmeyi seçti acaba?” diye sordu Ganimet, Leto’nun sözünü başıyla onayladıktan sonra.

Alia kaşlarını çattı. “Sadece torunlarını görmek istemiş olamaz mı?” dedi.

Öyle olmasını umuyorsun halacağım. Ama hiç sanmıyorum, diye düşündü Ganimet.

“Zaten burada hükmedemez,” dedi Alia. “Caladan ona ait, orasıyla yetinmeli.”

Ganimet yatıştırıcı bir sesle konuştu: “Babamız ölmek için çöle gittiğinde, seni saltanat naibliğine atamıştı...”

“Bu konuda bir şikayetiniz mi var?” diye sordu Alia.

“Mantıklı bir seçimdi,” dedi Leto; kız kardeşinin lafı nereye getirmek istediğini anlamıştı. “Bizim doğduğumuz gibi doğmanın ne demek olduğunu bilen tek kişi sensin.”

“Annemin Rahibeler Birliği’ne geri döndüğü söyleniyor,” dedi Alia. “İkinizin de bildiği gibi, Bene Gesseritlerin bu konudaki düşüncesi...”

"Hilkat Garibesi," dedi Leto.

"Evet!" dedi Alia öfkeyle.

"Bir kez cadı olunduğunda hep cadı kalınır – derler," dedi Ganimet.

Tehlikeli bir oyun oynuyorsun kardeşim, diye düşündü Leto, ama ona eşlik etmeyi de sürdürdü: "Babaannemiz diğer Bene Gesseritlerle kıyaslandığında çok daha yalın bir kadın. Onunla aynı içsel bellekleri paylaşıyorsun Alia. Ondan nasıl bir eylem beklemek gerektiğini biliyor olmalısın."

"Yalınlık!" dedi Alia, başını sağa sola sallayarak ve kalabalık koridoru gözleriyle taradıktan sonra ikizlere dönüp devam etti: "Annem fazlasıyla karmaşık biri olmasaydı, bugün burada olamazdınız – ben de olamazdım. İlk çocuğu ben olurdum ve bunların hiçbiri..." Hafifçe ürperiyormuş gibi omuzlarını kaldırdı. "İkinizi de uyarıyorum. Bugün davranışlarınıza çok dikkat edin." Sonra başını kaldırıp baktı. "İşte muhafızlarımız da geliyor."

"İniş alanında sana eşlik etmemizin bizim için güvenli olmadığına ısrarlı mısın?" diye sordu Leto.

"Burada bekleyin," dedi Alia. "Ben onu getiririm."

Leto kız kardeşiyle baktı. "Bize sık sık söylediğin bir şey var," dedi. "Bizden önce yaşamış kişilerin anılarına sahip olmanın, hayatta tecrübe kazanana dek pek fazla işimize yaramayacağını söylüyorsun. Kız kardeşimle ben de buna inanıyoruz. Babaannemizin geliştiği tehlikeli değişimlere yol açacak."

"Buna inanmaktan sakın vazgeçmeyin," dedi Alia. Sonra çocuklara sırtını döndü ve etrafı muhafızlarla çevrili bir şekilde, ornitopterlerin onları beklediği Resmi Giriş'e doğru yürümeye başladılar.

Ganimet sağ gözünden akan bir gözyaşını sildi.

"Ölümlere su mu veriyorsun?" diye fısıldadı Leto, onu kolundan tutarak.

Ganimet derin, titrek bir nefes aldı. İçindeki kadim belleklere dayanarak halasının davranışlarını yorumlamıştı. "Sence baharat transi yüzünden mi böyle oldu?" diye sordu, ama Leto'nun ne cevap vereceğini biliyordu.

“Başka neden olabilir ki?”

“Babamız ... ve babaannemiz neden böyle olmadı peki?”

Leto bir an Ganimet’in yüzünü süzdü. “Bunun cevabını sen de biliyorsun,” dedi sonra. “Arrakis’e geldiklerinde onların kişilikleri tamamen oturmuştu. Baharat transı – şey...” Omuzlarını silkti. “Onlar doğduklarında atalarının bellekleri tarafından ele geçirilmemişlerdi. Oysa Alia...”

“Sence neden Bene Gesseritlerin uyarılarına aldırmadı?” Ganimet alt dudaklarını ısırıyor. “Oysa bizimle aynı bilgilere sahiptir.”

“Ona Hilkat Garibesi demeye başlamışlardı bile,” dedi Leto. “Ayrıca içindeki herkesten daha güçlü olduğunu kanıtlamak hoş değil mi...”

“Hayır, değil!” Kardeşinin inceleyici bakışından hoşlanmayan Ganimet başını çevirdi. Ürperdi. Genetik belleklerine başvurunca, Rahibeler Birliği’nin uyarıları somutluk kazanıyordu. Rahimde doğanlar, büyüyünce genellikle kötü alışkanlıklar edinirdi. Bunun muhtemel sebebi ise ... Tekrar omuzlarını silkti.

“Atalarımız arasında rahimde doğmuş hiç kimsenin olmaması ne yazık,” dedi Leto.

“Belki de vardı.”

“Ama öyle olsa bilirdik ... Ah, evet, o eski ve cevapsız soru: Tüm atalarımızın bütün deneyimlerine dair anılara eksiksiz olarak sahip miyiz?”

Bu konuşmadan rahatsız olan Leto, kız kardeşinin de aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Bu konuyu defalarca konuşmuş, ama bir sonuca varamamışlardı. “Alia bizi transa sokmak istediğinde hep ertelemeliyiz. Aşırı dozda baharat almamaya çok dikkat etmeliyiz; yapabileceğimiz en iyi şey bu.”

“Bünyemiz baharata dayanıklı olsa gerek,” dedi Ganimet.

“Baharata dayanıklılık sınırimiz epeyce yüksek olmalı,” diye katıldı Leto. “Baksana Alia ne kadar çok kullanıyor.”

“Ona acıyorum,” dedi Ganimet. “Baharat bağımlılığı sinsî bir şey olsa gerek. Kendini fark ettirmeden sokulup...”

“Evet, Alia bir kurban,” dedi Leto. “Hilkat Garibesi.”

“Yanılıyor da olabiliriz.”

“Doğru.”

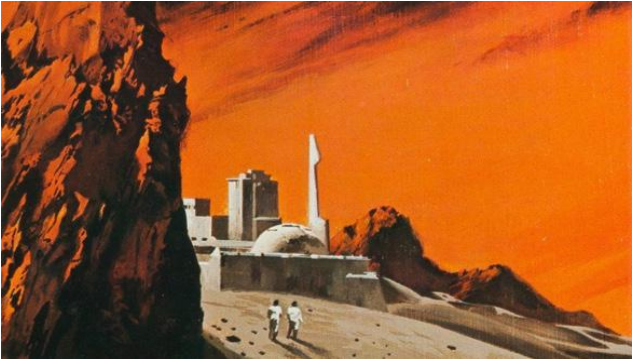
“Hep merak etmişimdir,” diye mırıldandı Ganimet. “Acaba içimdeki atalarımdan hangisinin anıları...”

“Geçmişin sana yastığın kadar yakın,” dedi Leto.

“Bir fırsatını bulup bu konuyu babaannemizle konuşmalıyız.”

“İçimdeki babaannem de öyle diyor,” dedi Leto.

Ganimet, Leto’yla bakiştı. “Çok fazla bilgiye sahip olmak basit kararlar vermeyi asla sağlamaz,” dedi.

Çölün kenarındaki siyeç
Liet'indi, Kynes'ındı,
Stilgar'ındı, Müeddib'indi
Ve tekrar Stilgar'ın oldu.
Naibler kumda uykuya daldı birer birer,
Ama siyeç hâlâ yerinde duruyor.

— Bir Fremen şarkısından

Alia ikizlerden uzaklaşırken kalbinin küt küt çarptığını hissetti. Birkaç saniye boyunca, yanlarında kalıp yardım dilenme dürtüsü duymuştu. Ne aptalca bir zayıflık! Bunu hatırladıkça kaygılanıyordu. O ikizler kâhinlik yapmaya cesaret edecek miydi? Babalarını yutan yol – geleceğe dair görüntüleri değişken bir rüzgâra kapılmış kumaşlar gibi dalgalanarak gösteren baharat transı onları da mutlaka baştan çıkaracaktı.

Neden geleceği göremiyorum? diye merak etti. *Ne kadar çok densesem de neden bir türlü olmuyor?*

İkizler bunu denemeliydi, dedi kendi kendine. Bunu yapmaları için ikna edilebilirlerdi. Çocukların merakına ve binyıllık belleklere sahiptiler.

Tıpkı benim gibi, diye düşündü.

Eşlik muhafızları siyecin Resmi Girişindeki nem mühürlerini açtılar ve iki yana çekilip Alia'nın dışarıdaki iniş pistinde bekleyen ornitopterlere doğru yürümesini beklediler. Çölden esen rüz-

gâr gökyüzünü toz bulutlarıyla kaplamıştı, ama yine de berrak bir gün yaşanıyordu. Siyecin korkürelerinin verdiği ışıktan kurtulup gün ışığına çıkmak Alia'nın zihnini ve düşüncelerini hızlandırdı.

Leydi Jessica neden dönmek için tam da bu anı seçmişti? Caladan'a saltanat naibiyle ilgili söylentiler mi gitmişti?

"Acele etmeliyiz Leydim," diye bağırdı muhafızlardan biri, rüzgârın uğultusunda sesini duyurabilmek için.

Alia muhafızların yardımıyla ornitoptere binip emniyet kemerini takarken, hâlâ aynı şeyi düşünüyordu.

Neden şimdi?

Ornitopter kanat çırparak havalanırken, Alia konumu dolayısıyla sahip olduğu gücü ve ihtişamı fiziksel şeyler olarak algıladı – ama aynı zamanda yitirilmesi de çok kolay şeylerdi. Öylesine kolaydı ki!

Neden şimdi geliyordu, henüz planları tam anlamıyla gerçekleşmemişken?

Dalgalanan toz bulutları arasından gezegenin değişen çehresini, bir zamanlar sıcaktan kavrulmuş, kurak toprakların egemen olduğu yerlerde gözalabildiğine uzanan yeşillikleri aydınlatan parlak günışığını görebiliyordu.

Geleceği göremezsem başaramayabilirim. Ah, Paul gibi geleceği görebilsem ne mucizeler yapardım! Ama geleceğe dair görüntülerin getirdiği acıları çekmek istemezdim.

Canını yakan bir özlem duygusu bedenini ürpertti ve güçten vazgeçebilmiş olmayı diledi. Ah, keşke diğer insanlar gibi olsaydı – doğum şokuyla içine atıldıkları hayatı bir tür hipnotik uykuda geçiren, tüm körlüklerin en garantisinin içinde bir kör olarak yaşayan diğer insanlar gibi. Ama hayır! Bir Atreides olarak doğmuş ve annesinin baharat bağımlılığı yüzünden, binlerce yıllık derin bir farkındalığın kurbanı olmuştu.

Annem neden bugün dönüyor?

Gurney Halleck de yanında olacaktı – o daima sadık hizmetkâr, çirkin insanları öldüren kiralık katil, vefakâr ve açıksözlü adam, dokuz telli balisetini çalarak insanları eğlendirirken aynı rahatlıkla bir kaygan-uç kullanarak cinayet işleyebilen müzisyen.

Annesinin sevgilisi olduğunu söyleyenler vardı. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmeliydi, çok faydalı bir bilgi olabilirdi.

Diğer insanlar gibi olma arzusu kayboldu.

Leto'yu baharat transına girmeye mutlaka ikna etmeliydi.

Çocuğa Gurney Halleck'e nasıl davranacağını sorduğunu hatırladı. Sorusundaki gizli anlamları sezen Leto ise Halleck'in "fazlasıyla" sadık olduğunu söyleyip "babama ... tapardı," diye eklemişti.

Leto'nun küçük duraksaması Alia'nın dikkatinden kaçmamıştı. Leto az kalsın "babama" yerine "bana" diyecekti. Evet, genetik belleği yaşayan bedenin belleğinden ayırmak bazen zor olurdu. Gurney Halleck de Leto'nun bu ayrımı yapmasını kolaylaştıracak biri değildi.

Alia'nın dudaklarında sert bir gülümseme belirdi.

Gurney, Paul'ün ölümünden sonra Leydi Jessica'yla birlikte Caladan'a dönmeye karar vermişti. Arrakis'e geri dönüşü pek çok şeyi karmaşıktıracaktı ve Arrakis zaten onsuz da çok karışık bir yerdi. Gurney, Paul'ün babasına da hizmet etmişti. Böylece sırayla hanedanın üç nesline hizmet etmiş oluyordu: I. Leto'ya, Paul'e ve II. Leto'ya. Bene Gesseritlerin dölleme programı sayesinde de Jessica'ya, Alia'ya ve Ganimet'e – dallanan bir soy. Gurney, kimlik karmaşasını arttırmakta faydalı olabilirdi.

Ölesiye nefret ettiği Harkonnenlerin kanını taşıdığımızı öğrense ne yapardı acaba?

Alia'nın dudaklarındaki gülümseme düşünceli bir hal aldı. İkizler sonuçta çocuktu. Sayısız ebeveyne sahip çocuklar gibiydiler. Bellekleri hem kendilerine hem başkalarına aitti. Tabr Siyeci'nin kayalığında durup babaannelerinin gemisinin Arrakeen Havzası'ndaki iniş pistine doğru süzülmesini izleyeceklerdi. Geminin geçişini belirten gökyüzündeki o alevli izi görmek – Jessica'nın gelişini torunları için daha mı gerçek kılacaktı?

Annem ikizlerin nasıl eğitildiğini soracak, diye düşündü. Prana bindu disiplinini ihtiyatlı bir şekilde öğretilip öğretmediğini soracak. Ona tıpkı benim gibi onların da kendi kendilerini eğittiklerini söyleyeceğim. Torununun söylediği bir lafı tekrarlayacağım: "Yöneticilerin sorumlu-

luklarından biri de gerektiğinde ceza vermektir ... ama ancak kurban bunu isterse.”

Leydi Jessica’nın dikkatini yoğun bir şekilde ikizlere yöneltebilirse, başkalarıyla pek ilgilenmemesini sağlayabileceği düşünce-si aklına geldi.

Mümkündü bu. Leto, Paul’e çok benziyordu. Bu çok doğaldı, çünkü istediğinde Paul’e dönüşebiliyordu. Ganimet bile bu sarsıcı özelliğe sahipti.

Tıpkı benim, annem ya da hayatını bizle paylaşmış herhangi biri olabilmem gibi.

Bu düşünceyi aklından çıkarıp üstünden geçtikleri Kalkan Yamacı’na baktı. *Su dolu Caladan’ın rahatlatıcı güvenliğini bırakıp Arrakis’e, Dükünün katledildiği ve oğlunun bir şehit olarak öldüğü bu çöl gezegenine dönmek nasıl bir his acaba?* diye düşündü.

Leydi Jessica neden tam bu vakitte dönmeyi seçmişti?

Alia bu soruya belirgin bir yanıt bulamıyordu. Başkalarının ego-farkındalığını paylaşabilirdi, ama tecrübeler çatallandığında eylem sebepleri de farklılaşıyordu. Rahimde doğan, *birçok kişi olarak* doğan Atreidesler için bu daima en muazzam gerçek olarak, kendi içinde farklı bir doğum şekli olarak kalırdı: İçindeyken çok sayıda farkındalığı özümstedikleri rahimden çıkarken, o nefes alan canlı bedenden mutlak ayrılışlarının tamamen bilincinde oluyorlardı.

Alia annesini aynı anda hem sevip hem de nefret etmeyi hiç tuhaf bulmuyordu. Zorunlu bir dengeydi bu ve suçluluk hissi yaratması gereksizdi. İnsan sevmekten ya da nefret etmekten nasıl vazgeçebilirdi ki? Leydi Jessica’yı belirledikleri yola soktukları için Bene Gesseritler suçlanabilir miydi? İnsan binlerce yıla uzanan belleğe sahip olunca, suçluluk duymak ve suçlamak önemini yitiriyordu. Rahibeler Birliğinin üretmeye çalıştığı şey yalnızca Kuisatz Haderah’tı: Tam gelişmiş bir Rahibe Ananın erkek karşılığı ... ve dahası – insanüstü bir duyarlık ve farkındalığa sahip bir insan, aynı anda birçok yerde olabilen Kuisatz Haderah. Ve o dölleme programında sadece bir piyon olan Leydi Jessica, ne yazık ki kendisi için kararlaştırılan dölleme partnerine âşık olma gafletinde

bulunmuş, bu yüzden de sevdiği Dükünün arzusuna uyarak Rahibeler Birliği'ne karşı gelmiş ve ilk çocuk olarak bir kız değil erkek doğurmuştu.

Beni baharat bağımlısı olduktan sonra doğurdu! İşte bu yüzden Rahibeler Birliği beni istemiyor! Artık benden korkuyorlar! Haklılar da...

Paul'ü, Kuisatz Haderahlarını bir nesil erken elde etmişlerdi – planlarındaki küçük bir hesaplama hatasıydı bu. Şimdiyse bir başka sorunları vardı: Nesillerdir peşinde oldukları o değerli genleri taşıyan Hilkat Garibesi.

Alia üstüne bir gölge düşünce başını kaldırdı. Eşlik topterleri iniş öncesi koruma pozisyonuna geçmişti. Aklından geçen düşüncelere şaşırarak başını salladı. Eski hayatları deşmenin ve onların hatalarını görmenin ne faydası vardı ki? Onunki yeni bir hayattı.

Duncan Idaho mentat farkındalığını kullanarak Jessica'nın neden tam da bu zamanda döndüğünü anlamaya çalışmış ve bu meseleyi bir insan-bilgisayar olarak incelemişti. Sonunda Jessica'nın Rahibeler Birliği için ikizlerin kontrolünü ele geçirmek için döndüğünü söylemişti. İkizler de o değerli genleri taşıyordu. Duncan haklı olabilirdi. Leydi Jessica'nın Caladan'da kendi isteğiyle girdiği inzivadan çıkıp buraya gelmesi için yeterli sebepti bu. Rahibeler Birliği emretmişse ... Yoksa acı olaylar yaşadığı bu gezegene neden dönmek istesindi ki?

"Bakalım, göreceğiz," diye mırıldandı Alia.

Ornitopterin, şatosunun çatısına iniş yaptığını hissetti. İçinde karamsarca bir beklenti vardı.

melanj (me'-lange ayrıca ma,lanj) isim-tekil, kökeni belirsiz (kadim Terran Franzh dilinden geldiği düşünülmekte): a. baharat karışımı; b. Arrakis (Dune) baharatı, ki yaşanmayı geciktirici etkisi ilk kez Bilge Şakkad döneminin saray kimyageri Yanshuph Ashkoko tarafından keşfedilmiştir; ilk Fremen Mehdisi Paul Müeddib'in (Atreides) gördüğü kehanet hayalleriyle ilişkilendirilen ve sadece Arrakis çöllerinin en iç bölgelerinde bulunan Arrakeen melanjı; ayrıca Uzay Loncası Yönbuluculan ve Bene Gesseritler tarafından da kullanılır.

— Kraliyet Sözlüğü
beşinci edisyon

Şafağın ışığında kayalık sırtın üzerine iki iri kedi kolayca sıçrayarak çıktı. Henüz gerçekten avlanmaya başlamamışlardı, yalnızca bölgelerini inceliyorlardı. Bunlar neredeyse sekiz bin yıl önce buraya, Salusa Secundus gezegenine getirilmiş özel bir tür olan Laza kaplanlarıydı. Kadim Yerküre'deki ataları üstünde yapılan genetik değişiklikler sonucunda, kaplan niteliklerinin bazıları kaybolmuş, bazılarıysa gelişmişti. Dişleri hâlâ uzundu. Yüzleri geniş, gözleri dikkatli ve zekâ yüklüydü. Engebeli araziye uyum sağlamaları için pençeleri büyütülmüştü. İçeri çekilebilen tırnakları dışarıya on santimetreye kadar çıkabiliyordu ve uçları jilet gibi keskindi. Postları düz ve açık kahverengi olduğu için kumda neredeyse görünmez oluyorlardı.

Bunların atalarından farklı bir yönleri daha vardı: Daha yavruyken beyinlerine servo-uyarıcılar yerleştirilmişti ve böylece ellerinde uygun ileticiler olan herkesin kuklası haline gelmişlerdi.

Hava soğuktu ve kediler durup araziyi incelerken, nefesleri buhar halinde çıkıyordu. Etraflarında uzanan Salusa Secundus'un bu çorak ve çıplak bölgesi, melanj tekeline kırmak umuduyla Arrakis'ten kaçırılıp getirtilerek büyük zorluklarla hayatta tutulan birkaç kumalabalığı için ayrılmıştı. Kedilerin bulunduğu yerde açık kahverengi kayalar ve sabah güneşinin oluşturduğu uzun gölgelerle kaplanmış gümüşü yeşil renkli cılız çalılar vardı.

Derken, çok hafif bir kıpırtı bile kedilerin ansızın pür dikkat kesilmesine yol açtı. Önce gözlerini yavaşça sola çevirdiler, sonra da başlarını çevirdiler. Aşağılarda, epeyce uzakta iki çocuk el ele yürüyordu. Çocuklar dokuz ya da on standart yaşında gibi görünüyorlardı. Kızıl saçlıydılar. Üstlerindeki damıtıcı-giysiler kısmen gösterişli beyaz burkalar tarafından örtülmüştü ve kukuletalarının alın kısmında Atreides Hanedanının alev-mücevheri iplikleriyle işlenmiş atmaca arması vardı. Çocuklar yürürken neşeyle konuşuyorlardı ve seslerinin bu avlanan kedilere ulaştığı belliydi. Laza kaplanları bu oyunu biliyordu. Daha önce de oynamışlardı, ama şimdilik kımıldamadan duruyor ve servo-uyarıcılarından gelecek takip sinyali bekliyorlardı.

Derken sırtın üstünde, kedilerin arkasında bir adam belirdi. Durdu ve gözleriyle önündeki araziye taradı: Kedileri, çocukları. Bir levenbrech, yani başar yaveri olduğu, üstündeki gri ve siyah renkli sardokar üniformasındaki armadan anlaşılıyordu. Boynundan ve kollarının altından geçen bir kayış, göğsündeki minik servo-ileticisi kutusunu, kutunun anahtarlarına her iki eliyle de kolayca ulaşabileceği şekilde taşıyordu.

Kediler dönüp adama bakmadılar; çıkardığı sesler ve kokusundan onu tanımışlardı. Adam kedilere doğru yürüyüp iki adım kala durdu ve alnını sildi. Hava soğuktu, ama yaptığı iş terletiyordu. Solgun gözleriyle önündeki araziye yeniden inceledi: Kedileri, çocukları. Siyah iş miğferinin altından çıkmış sarı bir saç tutamını içeri soktu ve boğazının içine yerleştirilmiş mikrofona dokundu.

"Kediler onları gördü."

Her iki kulağının arkasına, derisinin altına yerleştirilmiş alıcılardan yanıt geldi. "Onları görüyoruz."

“Ne yapayım?” diye sordu levenbrech.

“Bir takip emri almadan mı harekete geçecekler?”

“Hazırlar,” dedi levenbrech.

“Tamam; bakalım dört koşullandırma seansı yeterli olmuş mu.”

“Hazır olduğunuzda haber verin.”

“İstediğin zaman.”

“Tamam öyleyse; şimdi,” dedi levenbrech.

Servo-ileticisinin sağ kenarındaki kapağı açıp kırmızı bir düğmeye bastı. Artık hayvanları zapteden sinyaller ortadan kalkmıştı. Bir parmağını kırmızı düğmenin altındaki siyah bir düğmeye koydu, eğer hayvanlar kendisine saldırırsa ona basacaktı. Ama ona al-dırmadan tepeden aşağıya, çocuklara doğru inmeye başladılar. İri pençeleri üstünde kayarcasına süzülüyorlardı.

Levenbrech olacakları izlemek için çömeldi. Etrafında bir yerde bütün arazinin görüntüsünü Prensini yaşadığı şatodaki bir monitöre nakleden gizli bir gezergöz olduğunu biliyordu.

Kediler aşağı inince koşmaya başladılar.

Kayalık arazide güçlkle ilerleyen çocuklar tehlikeyi hâlâ fark etmemişti. Bir tanesi kakhaha attı, açık havada yayılan incecik ve tiz bir ses. Diğeri tökezledi, düşecek gibi oldu, dengesini bulunca döndü ve kedileri gördü. “Bak!” dedi onları göstererek.

İkisi de durup yaşamlarına aniden giriveren bu ilginç görüntüye baktılar. Laza kaplanları koşarak yanlarına gelip üstlerine atarken hâlâ durmuş onlara bakıyorlardı. Her biri bir çocuğa saldırdı. Boyunları kırılan çocuklar hemen öldüler. Kediler beslenmeye başladılar.

“Kedileri geri çağırayım mı?” diye sordu levenbrech.

“Bırak karınlarını doyursunlar. Bunu hak ettiler. Başaracaklarını biliyordum, muhteşem bir çift.”

“Onlar gibisini görmedim,” diye onayladı Levenbrech.

“Harika. Seni almaya bir araç gelecek. Şimdi bağlantıyı kesiyoruz.”

Levenbrech ayağa kalkıp gerindi. Solundaki yüksek bir kayalı-

ğa bakmamaya çalışıyordu, çünkü oradan gelen bir parıltı, bu başarılı performansını çok uzaklarda, yeşilliklerin ortasındaki Mecthis Sarayı'ndaki Başar'ına ileten, gizlenmiş gezergözün nerede olduğunu anlamasını sağlamıştı. Levenbrech gülümsedi. Bugün yaptığı iş sayesinde terfi edecekti. Yakasında bir bator arması taşıdığını hayal etmeye başlamıştı bile – ve bir gün de burseg arması taşıyacaktı ... hatta başar bile olabilirdi. Müteveffa IV. Şaddam'ın torunu Farad'n'a iyi hizmet veren askerler çok çabuk terfi ederlerdi. Günün birinde, Prens hakkı olan tahta oturduğunda, daha da iyi ödüllendirileceklerdi. Sadece başarılığa terfi edilmekle kalmayabilirdi. Onun egemenliğindeki nice gezegenden birine Baron ya da Kont bile yapılabilirdi ... o Atreides ikizleri ortadan kaldırıldıktan sonra elbette.

Fremenler başlangıçtaki inançlarına geri dönmeli; insan toplulukları kurma konusundaki dehalarını geri kazanmalı; geçmişlerine dönüp, Arrakis'te sağ kalma mücadelesi verirken öğrendikleri dersleri hatırlamalıdır. Fremenlerin ilgilenmesi gereken tek şey, ruhlarını içsel öğretilere açmak olmalıdır. İmparatorluğa ait, Konsey'in ve CHOAM Konfederasyonu'nun bir Fremene verebileceği hiçbir mesaj yoktur. Onlar bir Fremenin ruhunu çalmaktan başka hiçbir şey yapmazlar.

— Arrakeen'deki Vaiz

Leydi Jessica'yı uzaydan getirip iniş pistine bırakan nakliye aracı cızırdayıp boğuk sesler çıkarıyordu. İniş alanı ta uzaklardaki kahverengi düzlüklere dek yayılan bir insan okyanusu halindeydi. Sayıları yarım milyon kadardı ve belki de yalnızca üçte biri hacı-lardan oluşuyordu. Huşu içinde sessizce bekliyor ve nakliye aracının çıkış kapısındaki platforma dikkatle bakıyorlardı. Platformun hemen ardındaki gölgelerin içindeyse Leydi Jessica ile grubu vardı.

Henüz sabahın onu olmasına karşın kalabalığın tepesinde titreyen tozlu hava, günün çok sıcak geçeceğini gösteriyordu.

Jessica, Rahibe Anaların giydiği bir aba kukuletasının altından çıkıp oval yüzünü çevreleyen ve artık gümüşü tonlar taşıyan bakır rengi saçlarına dokundu. Uzun bir yolculuk yapmıştı ve pek güzel görünmediğinin farkındaydı ve giydiği siyah aba da ona en yakışan renk değildi. Ama bu giysiyi burada daha önce yaşarken de oldukça sık giymişti. Aba cüppenin Fremenler üzerindeki anlamı ve

etkisi geçen süre içinde kaybolmuş olamazdı. İç geçirdi. Uzay yolculuklarından hoşlanmıyordu, üstüne üstlük zihninde anıları – Dükü kendisine zorla verilen bu tımarı kabul etmek zorunda kaldığında Caladan’dan Arrakis’e yaptığı ilk yolculuğun anılarını canlandırmıştı.

Bene Gesserit eğitiminin verdiği dikkatle, en ufak ayrıntıları bile gözden kaçırmadan o insan denizini ağır ağır süzdü. Kalabalıkta çölün derinliklerinden gelme donuk gri cüppeli Fremenler; omuzlarında nedamet işaretleri taşıyan beyaz cüppeli hacılar; Arrakeen’in kavurucu sıcaklığında su kaybetmeye aldırmadan tiril tiril, kukuletasız giysiler içinde sağa sola dağılmış halde bekleyen zengin tacirler vardı ... ayrıca kendi gruplarının kutsallığının verdiği kibir sayesinde diğerlerinden ayrı duran, yeşil cüppeli ve kocaman kukuletalı İmanlılar Meclisi delegasyonu.

Bu sahnenin sevgili Düküyle buraya ilk gelişindeki karşılama sahnesine ne kadar benzediğini, ancak kalabalığa bakmayı kesince fark etti. Aradan ne kadar zaman geçmişti? *Yirmi yıldan fazla*. Bunu düşünmekten hoşlanmamıştı. Geçmişi sanki içinde ağır bir yük gibi yatıyordu ve bu gezegenden ayrı geçirdiği yılları hiç yaşamamış gibiydi.

Ejderin ağzına tekrar giriyorum, diye düşündü.

Oğlu burada, bu ovada müteveffa IV. Şaddam’ın elinden imparatorluğu almış ve o tarihi olay bu gezegeni insanların zihnine ve dini inançlarına kazıymıştı.

Arkasındaki maiyetinin huzursuzlandığını duyunca tekrar iç geçirdi. Alia’yı beklemek zorundaydılar, ama gecikmişti. Derken Alia’nın grubu kalabalığın diğer ucunda belirdi. Kraliyet Muhafızları yolu açtıkça, insan denizinde kama şeklinde bir dalga oluşuyordu.

Jessica manzarayı tekrar taradı. Baktıkça pek çok şeyin değiştiğini görüyordu. İnış alanının kontrol kulesine bir dua balkonu eklenmişti. Solda, düzlüğün epey uzağında Paul’ün kendisine kale olarak yaptırdığı o muazzam plasçelik yığını, “kumun üstündeki siyeç” görölüyordu. Şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük binaydı. O surların içine şehirler sığar, yine de boş yer kalırdı. Şimdi de İm-

paratorluktaki en büyük yönetici gücün, yani Alia'nın ağabeyinin ölümünün ardından kurduğu "İmanlılar Meclisi"nin merkeziydi.

Orası mutlaka yıkılmalı, diye düşündü Jessica.

Alia'nın delegasyonu iniş rampasının dibine varmış bekliyordu. Jessica, Stilgar'ın haşın yüzünü tanıdı. Öff, Tanrı uzak tutsun, ama Prenses İrulan da oradaydı; canavarlığını çekici vücudu ve başboş bir esintiyle dalgalanmaya bıraktığı altın sarısı saçlarıyla gizliyordu. İrulan bir gün bile yaşlanmamış gibiydi ve korkunç bir şeydi bu. Kama şeklindeki grubun en önünde genç ve küstah görünen yüz hatlarıyla Alia vardı; başını kaldırmış yukarıya, çıkış kapısının ardındaki gölgelere bakıyordu. Jessica dudaklarını sıkıca bastırıp kızının yüzünü inceledi. Birden eli ayağı tutmaz oldu, demek söylentiler doğrudu! Korkunç bir şeydi bu! Korkunçtu! Alia yasak yola sapmıştı. Yüzünden rahatlıkla okunuyordu bu. *Hilkat Garibesi* olmuştu!

Kendini toparlaması birkaç saniye aldı. Söylentilerin yalan olmasını ne kadar çok istemiş olduğunu fark etti.

Peki ya ikizler? diye sordu kendine. Onları da mı kaybettik?

Bir tanrının annesine yakışır bir tavırla, gölgelerin içinden yavaşça çıkıp rampanın ucuna doğru yürüdü. Maiyeti verdiği talimata uyarak geride kalmıştı. Jessica'nın kalabalığın önünde tek başına duracağı bu birkaç saniye çok kritikti. Gurney Halleck'in arkasında huzursuzca öksürdüğünü işitti. Gurney bu duruma itiraz etmişti: "*Kalkansız mı çıkacaksın? Tanrı aşkına, sen delirmişsin be kadın!*"

Ama Gurney'in en değerli yönlerinden biri itaatkârlığıydı. Sözüünü sakınmaz, ama sonunda itaat ederdi ve şimdi de öyle yapıyordu.

Jessica'yı gören o insan denizi dev bir kumsolucanı gibi tıslamaya başladı. Jessica, İmparatorluk'taki rahiplerin yaptığı şekilde kalabalığı takdis etme eylemiyle kollarını kaldırdı. İnsanlar dev bir organizma gibi hareket ederek aynı anda diz çöktüler, ama bazılarının biraz ağır davranması anlamlıydı. Resmi grubun içinde bile vardı bunlardan.

Jessica kimlerin diz çökmekte ağır davrandığına dikkat edip

yerlerini belleğine kazırken, arkasında gölgelerde duran bazı kişilerin ve kalabalığa yerleştirilmiş ajanlarının da aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Jessica kollarını kaldırmış dururken, gölgelerin arasından Gurney ile adamları çıktı. Yanından hızla geçerek rampadan indiler ve resmi gruptakilerin şaşkın bakışlarına aldırmandan kalabalığa dalarak, gizli el işaretiyle kendilerini belli eden ajanların yanına gittiler. Hızla o insan denizine yayılarak diz çökmüş insanların arasında daracık geçitler boyunca koşmaya başladılar. Hedeflerinden bazıları tehlikeyi görüp kaçmaya çalıştı. En kolay avlananlar da bunlar oldu. Fırlatılan bıçaklar ya da boğma halkalarıyla hemen öldürüldüler. Diğerleri ise elleri bağlanıp ayakları zincirlenerek hızla kalabalıktan çıkarıldı.

Bütün bunlar olurken Jessica hâlâ ellerini öne uzatmış bir halde kalabalığı kutsuyor ve onları itaatkâr kılıyor, ama yayılan söylentilerin belirtilerini de görüyordu. En yaygın söylentinin ne olduğunu biliyordu, çünkü bu bilinçli olarak yayılmıştı: *"Rahibe Ana aramızdan tembelleri ayıklamak için döndü. Lordumuzun anası kutludur!"*

Aşağıdaki hengâme sona erince kollarını indirdi – kumun üstünde birkaç ceset yatıyordu ve tutsaklar da iniş kulesinin dibindeki kafeslere götürülmüştü. Her şey en fazla üç dakikada olup bitmişti. Gurney ile adamlarının, en tehlikeli olan elebaşlarından birilerini yakaladığını sanmıyordu; onlar mutlaka dikkatli ve sezileri güçlü kişilerdi. Ama tutsakların bazılarından ilginç bilgiler alacaklardı şüphesiz.

Jessica kollarını indirince halk onu haykırarak ve selamlayarak ayaklandı:

Jessica sanki nahoş şeyler olmamış gibi rahat tavırlarla rampadan aşağı indi ve kızından uzak durarak, tüm dikkatini yoğunlaştırdığı Stilgar'a doğru yürüdü. Stilgar'ın damıtıcı-giysi kukuletasının boyun kısmından çıkan, bir delta gibi görünen sakalında kırılmış bölgeler vardı, ama masmavi gözleri çöldeki ilk karşılaşmalarında olduğu gibi pür dikkat bakıyordu. Stilgar az önce neler olduğunu biliyor ve yapıları onaylıyordu. Gerçek bir Fremen naibi,

kanlı kararlar verebilecek bir liderdi o ve ilk sözleri, tam da kendisinden beklenecek türdendi.

“Yuvanıza hoşgeldiniz Leydim. Doğrudan ve etkili eylemlere tanık olmak benim için her zaman bir zevktir.”

Jessica hafifçe gülümsedi. “Çıkış kapılarını kapa Stil. Tutsakları sorgulayana dek kimse iniş alanından ayrılmasın.”

“Kapattık bile Leydim,” dedi Stilgar. “Bu işi Gurney’in adımıyla birlikte planladım.”

“Yardım edenler senin adamlarındı demek?”

“Bazıları Leydim.”

Jessica, Stilgar’ın oldukça tedbirli konuştuğunu fark etmişti. Başıyla onayladığını belirtti. “Görüyorum ki benden çok şey öğrenmişsin Stil.”

“Eskiden bana söylediğiniz gibi, insan sağ kalabilenleri incelemeli ve onlardan ders almalıdır Leydim.”

Sonra Alia öne çıktı ve Stilgar kenara çekilerek anne ile kızının karşı karşıya gelmesini sağladı.

Jessica az önce öğrendiği şeyi kızından gizleyemeyeceğini bildiğinden, buna kalkışmadı bile. Tüm Rahibe Analar gibi Alia da gerekirse en küçük ayrıntıları bile yorumlayabilirdi. Jessica’nın ne gördüğünü ve bunu nasıl yorumladığını çoktan anlamış olmalıydı. Birbirlerinin düşmanıydılar. Öyle ki, *can düşmanı* demek hafif kalırdı.

Alia en kolay ve işine en çok gelen tepkiyi, yani öfkelenmeyi seçti.

“Böyle bir şeyi bana danışmadan planlamaya nasıl cüret edersin?” dedi Jessica’yla burun buruna gelerek.

Jessica istifini bozmadan konuştu: “Duyduğun gibi, Gurney bana bile tüm planı anlatmamıştı. Sandım ki...”

“Ya sen Stilgar!” dedi Alia, hışımla ona dönerek. “Kimin adamısın sen?”

“Ben Müeddib’in çocuklarına sadık kalmaya ant içmiştim,” diye soğuk bir sesle yanıtladı Stilgar. “Onları bir tehlikeden kurtardık.”

“Buna pek sevinmedin galiba ... kızım?” dedi Jessica.

Alia gözlerini kırptırdı, annesine baktı, öfkesine hâkim oldu ve hatta gülümsemeyi başardı. “Bilakis, çok sevindim ... anne,” dedi. Tuhaf bir şekilde, sahiden sevindiğini fark etti. Annesiyle arasındaki gerginliğin sonunda patlamasından müthiş bir haz almıştı. Korktuğu anı yaşamış ve kurtulmuştu. Ayrıca güç dengesi de pek değişmemişti. “Bunu daha uygun bir zamanda uzun uzun konuşuruz,” dedi, hem annesine hem de Stilgar’a.

“Elbette,” dedi Jessica ve kızına sırtını dönerek Prenses İrulan’a baktı.

Jessica ve İrulan birkaç saniye boyunca birbirlerini süzdüler. Rahibeler Birliği’nden aynı sebeple, yani aşk yüzünden ayrılmış iki Bene Gesserit’i onlar. İkisinin de sevdiği adamlar ölmüştü. Prenses’in Paul’e beslediği aşk karşılıksız kalmıştı. Onun karısı olsa da eşi olamamıştı. Şimdiyse sadece Paul’ün Fremeni cariyesi Chani’den olan çocukları için yaşıyordu.

Sessizliği bozan Jessica oldu: “Torunlarım nerede?”

“Tabir Sıyeci’nde.”

“Anlıyorum. Burası onlar için fazla tehlikeli.”

İrulan başıyla hafifçe onayladı. Jessica ile Alia arasında geçen konuşmaya şahit olmuş ve bunu Alia’dan edindiği bakış açısıyla yorumlamıştı: “Jessica, Rahibeler Birliği’ne geri döndü. Paul’ün çocukları için planları var. Bunu ikimiz de biliyoruz.” İrulan, Bene Gesserit’in önde gelen üyelerinden biri olamamıştı; onun önemi IV. Şaddam’ın kızı olmasından kaynaklanmıştı hep. Gururu yeteneklerini geliştirmesini engellemişti ve bu kez de hangi tarafı seçeceği konusunda fazla hızlı karar verdi.

“Jessica aslında,” dedi, “Alia haklı. Kraliyet Konseyi’ne danışmalıydınız. Planınızı bizden gizlemeniz yanlıştı ve—”

“Stilgar’a hiçbiriniz güvenmiyor musunuz yani?” diye sordu Jessica.

İrulan bu soruya yanıt veremeyeceğini bilecek kadar zekiydi. Bu yüzden, sabırsızlanan rahip delegelerin yaklaşmasını memnuniyetle karşıladı. Alia’yla bakıştı. Jessica *tıpkı eskisi gibi kibirli ve kendinden emin!* diye düşündü. Aklına bir Bene Gesserit aksiyomu geldi: “Kibirliler şüphelerini ve korkularını surlarla çevirerek gizlemeye

çalışır.” Jessica için de geçerli olabilir miydi bu? Kesinlikle değildi, o zaman rol yapıyor olmalıydı. Ama neden? Bu soru İrulan’ı huzursuz etti.

Rahipler Müeddib’in annesinin etrafını çevirmişti. Bazıları kollarına dokunuyordu, ama çoğu eğilip selam veriyordu. Sonunda delegasyon liderleri, En Kutsal Rahibe Ana’yı selamlamak için en üst düzeydeki en geride kalması kuralına uyarak sıraya girdiler. Rahibe Ana’ya yapmacık gülümsemelerle bakarak, Şato’da, Paul’un eski kalesinde kendisi için resmi bir Arınma ayini düzenleneceğini söylediler.

Rahibe Ana bu iki lidere bakarken, ne kadar iğrenç olduklarını düşündü. Biri Javid adlı bir gençti; asık suratlı ve tombul yankalıydı, çukur gözlerinin derinliklerinde şüphe izleri vardı. Diğeri ise eski siyeç günlerinden tanıdığı bir naibin ikinci oğlu olan Zebataleph’ti. Zebataleph bunu ona hatırlatmakta hiç gecikmemişti zaten. Anlaşılması kolay biriydi: Neşeli ve acımasızdı. İnce yüzlü, sarı sakallıydı. Çok bilgili ve tutkulu görünüyordu. Javid’in Zebataleph’ten çok daha tehlikeli olduğuna karar verdi. İçine kapanık biriydi; hem çekici hem de (aklına başka sözcük gelmedi) iticiydi. Oldukça eskide kalmış, tuhaf bir Fremen şivesiyle konuşuyordu.

“Söylesene Javid,” dedi, “nerelisin sen?”

“Çölden gelen basit bir Fremenim,” dedi Javid, ama yalan söylediği belliydi.

Zebataleph birden, neredeyse alaycı bir hürmetle söze karıştı: “Eski günlere dair konuşacak çok şeyimiz var Leydim. Oğlunuzun misyonunun kutsallığını ilk kabul edenlerden biri bendim, biliyorsunuz.”

“Ama fedayinlerenden değildin,” dedi Jessica.

“Haklısınız Leydim. Yapım felsefeye daha müsaitti, bu yüzden rahip oldum.”

Böylece postunu kurtarmayı da garantiledin, diye düşündü Jessica.

“Şatoda bizi bekliyorlar Leydim,” dedi Javid.

Tuhaf şivesi Jessica’nın yine dikkatini çekti. “Kim bekliyor?” diye sordu.

“İmanlılar Meclisi. Kutsal oğlunuzun ismini ve yaptıklarını koruyup yayanlar,” dedi Javid.

Jessica etrafına bakındığında, Alia’nın Javid’e gülümsediğini gördü. “Bu adamı sen mi atadın kızım?”

Alia başıyla onayladı. “Geleceği parlak.”

Ama Jessica, Javid’in bu ilgiden rahatsız olduğunu görmüştü. Gurney’e bu adamı araştırmasını söylemeliydi. Bu arada Gurney beş güvenilir adamıyla birlikte yaklaşıyordu. Eliyle şüphelilerin sorgusuna başladığını işaret etti. Sağa sola bakınıp çevresindeki her şeyi inceleyerek güçlü bir erkeğin rahatlığıyla yürüyordu. Kasları ona öğrettiği *prana-bindu* tekniği sayesinde gevşek ama tetikteydi. Refleksleri eğitilmiş, çirkin, iri yarı bir katildi o. Bazılarına korkutucu gelse de, Jessica onu seviyor ve yaşayan diğer tüm erkeklerden üstün tutuyordu. Gurney’in çenesindeki mükemmel sarmaşığı izi yüzüne sinsi bir ifade veriyordu, ama Stilgar’ı görüp gülümseyince yüz ifadesi yumuşadı.

“Bravo Stilgar,” dedi ve birbirlerinin kollarını sıkarak Fremeni tarzı tokalaştılar.

“Arınma ayini,” diye Jessica’nın koluna dokunarak ısrar etti Javid.

Jessica geri çekildi. Ses’in gücünü kullanarak, Javid’le Zebataleph’te güçlü bir duygusal etki yaratacak şekilde “Dune’a torunlarımı görmeye geldim. Bu rahip saçmalıklarına vakit ayırmak zorunda mıyım?” dedi.

Zebataleph afallamış ve ağzı açık kalakalmıştı. Faltaşı gibi açılmış gözlerle etrafına bakındı, bu sözleri kimlerin duyduğunu görmek için. *Rahip saçmalıkları!* Peygamberlerinin annesinin böyle şeyler söylemesi nelere yol açardı kimbilir?

Ama Javid, Jessica’nın düşüncelerini doğrular şekilde davrandı. Ağzı önce gerilse de, sonra gülümsedi, ama bakışları soğuktu. Kimlerin duyduğunu görmek için etrafına bakmadı, çünkü yanlarında kimler olduğunu zaten biliyordu. Bundan sonra özellikle dinlemesi gereken kişileri kulak hapsine almıştı. Birkaç saniye sonra gülümsemeyi ansızın kesmesi, kendini ele verdiğinin farkına vardığını gösteriyordu. Javid dersini iyi çalışmıştı. Leydi Jessi-

ca'nın gözlem gücünün ne kadar yüksek olduğunu biliyordu. Başını hafifçe sallayarak, bunun farkında olduğunu belirtti.

Jessica hızla durum değerlendirmesi yaptı. Gurney'e eliyle vereceği gizli bir sinyal, Javid'in ölümüne yol açardı. Onu ibret olsun diye buracıkta, herkesin gözü önünde öldürtebilir veya daha sonra sessizce öldürölüp kaza süsü verilebilirdi.

En temel güdülerimizi gizlemeye kalktığımızda, tüm benliğimiz yalanımızı haykırır, diye düşündü Jessica. Bene Gesserit eğitiminin temel ilkesi buydu. Öğrencilere vücut tepkilerini okumaları öğretilirdi. Javid'in zeki biri olduğu belliydi. Onu kendi tarafına çekebilirse, Arrakeen rahipleriyle bağ kurmakta kullanabilirdi. Ayrıca Alia'nın erkeğiydi de.

"Resmi eşlik grubumun sayısı artmamalı," dedi Jessica. "Ama yine de aramıza bir kişi alabiliriz. Javid, sen bizimle geleceksin. Zebataleph, kusura bakma. Javid ... eğer ... ısrar edersen, bu ayine katılırım."

Javid derin bir nefes aldı ve "Müeddib'in anası nasıl uygun görürse," diye fısıldadı. Alia'ya, Zebataleph'e, sonra tekrar Jessica'ya baktı. "Torunlarınıza kavuşmanızı geciktirmek beni üzer. Ama, ah işte, devlet meseleleri yok mu..."

Güzel, diye düşündü Jessica. *Her şeyden çok iş adamı. Onu nasıl satın alabileceğimizi bulunca, bunu yaparız.* Ayine katılma kararını Javid'e bırakması, adamın hoşuna gitmişti. Bu küçük zaferin Javid'e diğer rahipler arasında büyük saygınlık kazandıracağını ikisi de biliyordu ve ayine katılmayı kabul etmekle, Javid'e gelecekteki hizmetleri için ön ödeme yapmış oluyordu.

"Şatoya nasıl gideceğimizi ayarlamışsınızdır herhalde," dedi.

Çöl bu kaleminunu ele alalım; onun kendisini bulunduğu mekâna uydurma yeteneği, ekolojinin kökenlerine ve bireysel kimliğin gelişimine dair ihtiyaç duyduğunuz gerekli her şeyi size öğretir.

— Hicivler Kitabı
Hayt Tarihçesi'nden

Leto oturmuş küçük balisetini çalışıyordu. Bu enstrümanı ona beşinci doğumgününde, baliset ustası Gurney Halleck armağan etmişti. Leto dört yıl çalıştıktan sonra baliseti iyi çalabilmeye başlamıştı, her ne kadar iki üst bas telde hâlâ zorlansa da. Baliseti yatıştırıcı buluyordu, ki bunu Ganimet de fark etmişti. Leto alacakaranlıkta, Tabr Siyeci'ni çevreleyen kayalığın güney ucunda bir kayanın üstüne oturmuş, balisetini usulca çalmaktaydı.

Arkasında Ganimet duruyor ve isyanı minik bedeninden anlaşıyordu. Babaannelerinin Arrakeen'den gelişinin gecikeceğini Stilgar'dan öğrenince, buraya gelmek istememişti, özellikle de gece yakinken. Ağabeyini çabuk olmaya teşvik etmek için “Eee? Ne oldu?” dedi.

Leto yanıt olarak bir başka ezgi çalmaya başladı.

Bu enstrümana sahip olduğu süre içinde ilk kez onun Caladan'daki usta bir zanaatkârın eseri olduğunu hissediyordu. Atalarından miras kalan bellekler yüzünden, Atreides Hanedanının egemenliği altındaki o güzel gezegene karşı derin bir nostalji duyuyordu. Leto baliseti çalarken içindeki kalkanları biraz indirse, ak-

lına hemen Gurney Halleck'in arkadaşı ve öğrencisi Paul Atreides'i eğlendirmek için çaldığı şarkılar geliyordu. Şimdi o baliseti çalarken, babasının fiziksel varlığını yoğun bir şekilde yanında hissediyordu. Yine de çalmayı sürdürdü. Her saniye o alete biraz daha yakın hissediyordu kendini. İçindeki ideal ve gelişkin bir yönün bu baliseti çalmayı *bildiğini* seziyordu, her ne kadar dokuz yaşındaki bedeninin kasları bu içsel farkındalığına uyum sağlayamasa da.

Ganimet ayağını sabırsızca yere vururken, ağabeyinin müziğinin ritmine tempo tuttuğunun farkında değildi.

Kendini çalmaya kaptırmış olan Leto'nun ağzı çarpılmıştı. Bil-diği o şarkıdan vazgeçip, Gurney'in çaldıklarından bile kadim bir ezgiyi çalmaya karar verdi. Fremenler beşinci gezegenlerine göç ettiklerinde bile eski olan bir şarkıydı bu. Sözlerinde Zensünni teması olan şarkıyı ufak tefek hatalarla çalarken, sözlerini içinden söyledi.

*Doğanın güzelim biçiminde
Gizlenip barınır tatlı bir öz,
Kimileri buna çürüyüş dese de.
İşte bu tatlı varlığın sayesinde
Yeni bir hayat yol bulur kendine.
Gözyaşları dökülür sessizce,
Ama bunlar suyudur ruhun:
Yeni bir hayat verirler
Acısına o var oluşun –
Yalnızca bir ayrılıştır
Ölümün tamamladığı görüntüden.*

Paul son notayı çaldığında Ganimet arkasından konuştu. "Salakça, eski bir şarkı bu. Neden çaldın ki?"

"Çünkü duruma uyuyor."

"Gurney'e de çalacak mısın?"

"Belki."

"Saçma ve iç karartıcı bulacak."

"Biliyorum."

Leto dönüp omzunun üstünden Ganimet'e baktı. Şarkıyı ve sözlerini bilmesine şaşırması, ama ikiz hayatlarının birliği içinde bir korku hissi uyandırdı. Biri ölse bile diğerinin bilincinde yaşayabilir, tüm paylaşılmış anıları muhafaza edilirdi; birbirlerine böylesine yakındılar. Zamanı aşan bu yakınlık ağından korktuğunu hissetti ve Ganimet'e bakmaktan vazgeçti. O ağda delikler olduğunu biliyordu. Yaşamlarının birbirinden ayrılmaya başladığını hissediyor ve merak ediyordu: *Sadece bana olan bu şeyi ona nasıl anlatabilirim?*

Çölün derinliklerine baktı; barkanların,^Φ yani Arrakis'in çevresinde dalgalar gibi gezinen, hilal şeklindeki, yüksek ve gezgin kumulların ardında karanlık gölgeler vardı. Burası *kedem*, yani çölün içiydi ve buradaki kumullarda dev bir solucanın geçtiğini gösteren izler bugünlerde pek yoktu. Batan güneş kumulları kızıla boyuyor, gölgelerin kenarlarını tutuşturuyordu sanki. Kızıl gökyüzünden süzülen bir atmaca, uçan bir kaya keklğini yakalarken Leto'nun farkındalığına yakalandı.

Tam aşağısında çöl zemininde kısmen açıktan, kısmen de yeralındaki tünellerden geçen kanât suyuyla sulanan yeşillikler ve çöl bitkileri vardı. Su Leto'nun arkasındaki, en yüksek kayalığın tepesine yerleştirilmiş dev bir rüzgâr-kapanının toplayıcılarından geliyor ve o zirvede Atreideslerin yeşil bayrağı dalgalanıyordu.

Su ve yeşillikler.

Arrakis'in yeni sembolleri: Su ve yeşillikler.

Tünediği bu yüksek noktanın aşağısında, yeşillendirilmiş kumulların arasında elmas şeklinde bir vaha vardı ve bu vahaya bakınca keskin Fremen farkındalığı harekete geçti. Altındaki kayalıklarda bir gece kuşu öttü ve bu ses yüzünden Leto geçmişte, vahşi bir çağda yaşadığı hissine kapıldı.

Nous avons changé tout cela, diye düşündü. Ganimet ile başbaşa-yken kullandıkları kadim dillerden biriydi bu. "*Her şeyi değiştirdik.*" İç geçirdi. *Oublier je ne puis.* "*Unutamıyorum.*"

^Φ Barkan: At nalı veya hilal şeklinde olan parabolik kumullara Orta Asya'da verilen isim. —ed.

Vahanın ötesinde, hava giderek kararırken, Fremenlerin “Boşluk” dediği bölgeyi – üstünde hiçbir şeyin bitmediği, o çorak diyarı görüyordu. Ama su ve büyük ekolojik plan zamanla bu durumu değiştirmeye başlamıştı. Artık Arrakis’in bazı yerlerinde ormanlarla kaplı, yemyeşil tepeler vardı. Arrakis’te ormanlar! Yeni nesilden bazıları o yemyeşil tepelerin eskiden çıplak kumullar olduğunu hayal etmekte güçlük çekiyordu. Yağmur ormanları görmek onlara afallatıcı gelmiyordu. Ama Leto artık eski Fremenler gibi düşündüğünü, değişimden kaçınıp yeniliklerden korktuğunu fark etti.

“Çocukların bana söylediğine göre, buralarda artık kumalabalıkları yüzeye pek çıkmıyormuş.”

“Eee, ne olmuş yani?” diye sordu Ganimet huysuzca.

“Her şey çok hızlı değişmeye başladı.”

Kayalıktaki kuşun yeniden ötmesiyle birlikte çölün üstüne gece, kekleğin üstüne çullanan atmaca gibi çöktü. Gece olduğunda Leto’nun aklına genellikle bin türlü anı gelir – içindeki binlerce hayat, seslerini duyurabilmek için çırpınırdı. Ganimet bu durumdan kardeşi kadar rahatsız olmasa da Leto’nun rahatsız olduğunu biliyordu ve en azından sakinleştirebilmek için elini onun omzuna koydu.

Leto balisetinde öfkeyle bir akor bastı.

Kendisine olanları kız kardeşine nasıl anlatabilirdi?

Kafasının içinde savaşlar oluyordu. Sayısız insanın anılarına sahipti: Korkunç kazaların, büyük aşkların, pek çok yerin ve yüzün, içe atılmış kederlerin ve büyük sevinçlerin anısına. Artık var olmayan gezegenlerin pınarlarını öven şarkılar, inilti ve bağrışmalar, sayısız konuşmalar duyuyordu. Kırdan dans eden insanlar ve kamp ateşleri görüyordu.

Saldırıları özellikle gece vakti açık havada şiddetleniyordu.

“Artık içeri girsek mi?” diye sordu Ganimet.

Leto başını hayır anlamında salladı ve Ganimet bu hareketi hissedince, kardeşinin sorununun sandığından daha büyük olduğunu anladı.

Neden akşamları buraya, geceyi karşılamaya bu kadar sık çıkıyorum?

diye kendine sordu Leto. Ganimet'in elini geri çektiğini fark etmemişti.

"Kendine neden böyle işkence ettiğini biliyorsun değil mi?" dedi Ganimet.

Ganimet'in sesinde hafif bir azar vardı. Evet, biliyordu. Sebebi farkındalığında ve bariz bir şekilde duruyordu: *Çünkü içimdeki o engin bilinenler-bilinmeyenler okyanusu beni bir dalga gibi hareket ettiriyor.* Kendi geçmişinin bir dalga gibi yükseldiğini hissediyor ve sanki o okyanusta sörf yapıyordu. Babasının kehânet anıları diğer her şeyden daha belirgindi ve zamana yayılmıştı, ama Leto yine de o geçmişlerin hepsini birden istiyordu. Onları istiyordu. Oysa öyle tehlikeliydiler ki. Yeni öğrendiği ve Ganimet'e söylemesi gereken şeyden biliyordu bunu.

Çöl yükselen İlk Ay'ın ışığıyla aydınlanmaya başlamıştı. Leto sonsuza dek uzanan kumullara baktı. Solunda, yakınlarında Hizmetkâr, kum fırtınalarının oya oya kumulların arasında kıvrılan kara bir solucana benzettiği bir kaya yükseltisi vardı. Üstünde durduğu kayalık da bir gün aynı hale gelecek ve Tabr Siyeci yok olup sadece kendisi gibi birilerinin hafızasında kalacaktı. Kendisi gibi birilerinin olacağından şüphe duymuyordu.

"Neden Hizmetkâr'a bakıyorsun?" diye sordu Ganimet.

Leto omuzlarını silkti. O ve Ganimet korumalarının uyarılarına kulak asmadan sık sık Hizmetkâr'a giderlerdi. Orada gizli bir sığınak keşfetmişlerdi ve Leto oranın neden kendilerine ilginç geldiğini artık biliyordu.

Leto'nun altında uzanan kanât, ay ışığında parlıyor ve karanlık yüzünden sanki olduğundan daha yakındaymış gibi görünüyordu. Fremenlerin depoladıkları sulara kumalabalıklarını uzak tutmak için yerleştirdikleri avcı balıkların hareketleri su yüzeyini titreştiriyordu.

"Balıkla solucan arasında bir yerdeyim," diye mırıldandı.

"Ne?"

Leto yüksek sesle tekrarladı.

Şaşkınlık içinde eliyle ağzını kapayan Alia meselenin ne olduğunu anlamaya başlamıştı sanki. Babası da böyle davranmıştı. Bu-

nu görmek için zihnindeki anılara bakıp ikisinin davranışlarını karşılaştırması yeterliydi.

Leto ürperdi. Küçük bedeninin hiç gitmediği yerlere dair anılara sahip olmak, hiç sormadığı soruların yanıtlarını almasına yol açıyordu. İçindeki dev bir ekrandan, muazzam bağlantıların ve olayların gelişimini izliyordu. Dune gezegeninin kumsolucanları su bulunan yere gelemezdi, çünkü su onlar için zehirdi. Oysa tarih öncesi çağlarda burada su olduğu biliniyordu. Panlardaki beyaz alçıtaşları, oralarda eskiden göller ve denizler olduğunu gösteriyordu. Gezegenin iyice derinlerine kuyular kazıldığında, kumalabalıklarının oraya kapayıp mühürlediği sular bulunurdu. Dune'a olanları sanki bizzat şahit olmuş gibi çok açık bir şekilde görüyor; insanların getirdiği ve afetlere yol açacak değişimlerden korkuyordu.

"Neler olduğunu biliyorum Ganimet," diye zar zor duyulabilecek bir sesle fısıldadı.

Ganimet üstüne eğildi. "Sahi mi?"

"Kumalabalıkları..."

Sustu ve Ganimet de kardeşinin gezegenin dev kumsolucanlarının haploit^Φ safhasına verilen bu terimi neden kullandığını merak etse bile araya girmek istemedi.

"Kumalabalıkları," diye devam etti Leto, "buraya başka bir yerden getirtildi. O zamanlar Dune sulak bir gezegendi. Kumalabalıkları var olan ekosistemlerin onları dengeleyebilme kapasitelerinin çok ötesinde bir hızla üreyip çoğaldılar. Suları keselerinde toplaya toplaya, gezegeni çöle dönüştürdüler ... sağ kalmak için bunu yapmak zorundaydılar. Gezegen yeterince kurursa, kumsolucanı safhasına geçebileceklerdi."

"Kumalabalıkları?" Ganimet başını inanmıyormuş gibi sağa sola salladı. Leto'ya inanıyor, ama bu bilgileri nereden aldığını araştırmak istemiyordu. *Kumalabalıkları?* diye düşündü. Bu ve hatırladığı diğer bedenlerde çocukken defalarca kumalabalığı avına çıktığını, onları sopalarla dürtüklediğini, incecik bir eldiven ha-

^Φ Haploit: Biyolojide, yarı kromozomlu (hücre). -ed.

line getirip giydiğini ve torbalara sokarak sularını almak için ölü-damıtıcısına götürdüğünü anımsıyordu. O küçük ve beyinsiz yaratıkların böylesine muazzam olaylara yol açtığına inanmakta zorlanıyordu.

Leto başını sallayarak kendi söylediklerini onayladı. Fremenler su sarnıçlarına avcı balıklar yerleştirmenin gerekliliğini hep bilmmişti. Haploit kumalabalıkları gezegenin yüzeyinin yakınında büyük su birikintileri oluşmasını engelliyordu. Aşağıdaki o kanatta avcı balıklar yüzüyordu. Kumsolucanları bünyelerine çok az miktarda su almaya, örneğin insan vücudundaki kadarına dayanabilirdi. Ama büyük su birikintileriyle temas halinde vücut kimyaları çıldırıyor, ölmelerine yol açıyor ve bu arada o tehlikeli melanj konsantrasyonunu, yani seyreldildikten sonra siyeç orjilerinde kullanılan, en güçlü farkındalık yükseltici uyuşturucuyu üretiyordu. O saf konsantrasyon Paul Müeddib'in zamanın duvarlarını aşış daha önce hiçbir erkeğin girmeye cesaret edemediği çözümler kuyusuna girmesini sağlamıştı.

Ganimet önünde oturan ağabeyinin titremeye başladığını fark etti. "Ne yaptın sen?" diye sordu.

Ama Leto öğrendiklerini anlatmayı sürdürdü. "Kumalabalıkları azaldıkça – gezegenin ekolojik değişimi..."

"Değişime karşı koyuyorlar elbette," dedi Ganimet. Leto'nun neden korktuğunu anlamaya ve istemese de bu konuya ilgi duymaya başlıyordu.

"Kumalabalıkları yok olursa, solucanlar da yok olur," dedi Leto. "Kabileleri uyarmalıyız."

"Baharat filan kalmaz," dedi Ganimet.

Bu sözcükler her ikisinin de artık anladığı ve Dune'un kadim ekosistem ilişkilerine yapılan insan müdahalesinin yarattığı tehlikeli sistemin doruk noktalarına yalnızca şöyle bir dokunuyordu aslında.

"Alia da biliyor," dedi Leto. "Buna seviniyor."

"Buna emin misin?"

"Eminim."

Ganimet artık kardeşini rahatsız eden şeyi bildiğine emindi ve

aynı şey onu da ürpertiyordu.

“Alia inkâr ederse kabileler bize inanmaz,” dedi Leto.

Temel bir soruna parmak basmıştı: Fremenler dokuz yaşındaki çocukların aklına ne kadar güvenirdi? Onlardan giderek uzaklaşan Alia da buna güveniyordu.

“Stilgar’ı ikna etmeliyiz,” dedi Ganimet.

Aynı anda başlarını çevirip ay ışığıyla aydınlanan çöle baktılar. Orası farklı bir yerdi artık; yalnızca birkaç farkındalık anı içinde değişivermişti. İnsan müdahalesinin sonuçlarını ilk kez bu kadar net görüyorlar ve son derece hassas bir dengeye sahip dinamik bir sistemin parçası olduklarını hissediyorlardı. Değişime uğramış bilinçleri yepyeni şeyler fark ediyordu. Liet-Kynes’in dediği gibi, evrendeki hayvan türleri birbirleriyle sürekli diyalog halindeydi. Haploit kumalabalıkları onlarla, insan denen o iki hayvanla konuşmuştu.

“Kabileler suya dair bir tehlikeyi anlayacaklardır,” dedi Leto.

“Ama sorun sadece su değil ki,” diye karşı çıktı Ganimet ve ardından sustu. Leto’nun ne demek istediğini anlamıştı. Su Arrakis’te mutlak güç sembolüydü. Fremenler özde hâlâ çöl insanları, baskı altında yaşama uzmanlarıydılar. Su bollaştıkça, sembollerini tuhaf bir şekilde değiştirmeye başlamıştı, eski zorunlulukları hâlâ anlasalar da.

“Güce yönelik bir tehdidi kastediyorsun,” dedi.

“Elbette.”

“Ama bize inanırlar mı?”

“Eğer ne olduğunu, dengesizliği bizzat görürlerse evet.”

“Denge...” dedi Ganimet, babasının çok eskiden söylediği bir sözü tekrarlayarak, “...bir milleti güruhtan ayıran şeydir.”

Kardeşinin bu sözleriyle Leto da babasını anımsamıştı: “Güzelliğe karşı ekonomi – Seba Melikesi’nden de eski bir öyküdür bu.” İç geçirdi ve başını çevirip kardeşine baktı. “Kehanet hayalleri görmeye başladım Ganimet.”

Kız hafif bir şaşkınlık nidası attı.

“Stilgar babaannemizin gecikeceğini söylediğinde – o anı önceden hayalimde görmüştüm,” dedi Leto. “Şimdi diğer hayallerim-

den de şüpheleniyorum.”

“Leto...” Ganimet başını salladı, gözleri yaşarmıştı. “Babamız da sonradan kâhin olmuştu. Sence—”

“Düşümde kumulların arasında ve üstümde zırhla koştuğumu gördüm,” dedi Leto. “Ayrıca Jacurutu’ya gittim.”

“Jacu...” Ganimet boğazını temizledi. “Eski bir efsanedir bu!”

“Hayır Gani, gerçekten var! Vaiz dedikleri o adamı bulmalıyım. Onu bulup sorgulamalıyım.”

“Sence o ... babamız mı?”

“Bunu kendine sor.”

“Babamız gibi davranıyor,” dedi Ganimet, “ama...”

“Yapacağımı bildiğim şeylerden hoşlanmıyorum,” dedi Leto. “Hayatımda ilk kez babamı anlıyorum.”

“Vaiz herhalde yalnızca yaşlı bir mistiktir,” dedi Ganimet, kardeşinin düşüncelerinden dışlandığını hissetmişti.

“Öyle olmasına dua ediyorum,” diye fısıldadı Leto. “Ah, umarım öyledir!” Öne doğru sallanıp hızla ayağa kalktı. Bu arada elindeki baliset tıngırdamıştı. “Keşke o sadece borusuz bir Cebrail olsa.”^Φ Susup ay ışığıyla aydınlanan göğe baktı.

Ganimet de başını çevirip aynı yere baktığında, siyecin yeşil alanının kıyılarında çürüyen bitkilerin parladığını gördü, ekili alanla kumullar arasındaki sınır hattı belirgindi. Gördükleri yer canlıydı. Çöl uyurken bile, içinde bir şeyler uyanık kalıyordu. Ganimet bunu hissediyor ve aşağıdaki kanâttan hayvanların su içtiğini duyuyordu. Leto’nun söyledikleri geceyi değiştirmişti. Canlı bir andı bu; daimi değişim içindeki sabitlikleri keşfetmenin, hafızasındaki tüm geçmişleri kapsayan uzun hareketi hissetmenin vaktiydi.

“Neden Jacurutu?” diye sordu kız ve sesindeki soğukluk anın büyüsunü bozdu.

“Neden mi ... Bilmem. Stilgar oradaki insanları nasıl öldürdük-

Φ Hristiyan inanışında kıyamet günü geldiğinde boruyu (Sur'u) Cebrail üfleyecek diye kabul edilirken İslam inanışına göre bu işi İsrafil yapacaktır. — ed.

lerini ve orayı tabu haline getirdiklerini ilk anlattığında ... ben de senin gibi düşünmüştüm. Ama artık tehlike oradan geliyor ... Vaiz de öyle.”

Ganimet sustu ve kardeşinin geleceğe dair başka neler gördüğünü anlatmasında ısrar etmedi. Suskunluğunun aslında kapıldığı dehşeti Leto'ya anlatacağını biliyordu. Bu, ikisinin de bildiği gibi Hilkat Garibeliği'ne giden yoldu. İkisi de bu terimi düşünüyor, ama dile getirmiyordu. Leto dönüp siyeç girişine doğru yürümeye başladı. *Hilkat Garibesi*.

Evren Tanrı'nındır. O bir bütündür, tüm ayrımları içeren birliktir. Fani canlılar, hatta kendinin farkında olan ve mantık yürütebilen bilinçli dediğimiz canlılar bile, bu bütünün çok azının vekilliğine sahiptir.

— E.Ç.K.'dan Tefsirler
(Ekümenik Çevirmenler Kurulu)

Halleck el işaretlerini kullanarak gerçek mesajını iletirken, yüksek sesle de başka şeylerden bahsediyordu. Rahiplerin ona rapor vermesi için ayarladığı bu küçük odayı sevmemişti, çünkü gözetleme araçlarıyla dolu olduğunu biliyordu. Ama yaptığı minicik el hareketlerinin şifresini çözmeyi denesinlerdi bakalım. Atreideslerin yüzyıllardır kullandığı bu iletişim şeklini çözebilen akıllı biri çıkmamıştı henüz.

Dışarıda gece olmuştu, ama odanın penceresi yoktu ve üst köşelerdeki korkürelerle aydınlanıyordu.

“Yakaladıklarımızın çoğu Alia'nın müritleri,” dedi elleriyle Halleck, bir yandan da Jessica'nın yüzüne bakarak, yakalananların sorgusunun sürdüğünü yüksek sesle anlatıyordu.

“Tam tahmin ettiğin gibi,” diye parmaklarıyla yanıtlayan Jessica, başıyla onaylayıp yüksek sesle “Sorguyu tamamlayınca raporunu bekliyorum Gurney,” dedi.

“Elbette Leydim,” dedi Halleck ve parmaklarıyla konuşmaya devam etti: “Bir şey daha var; epeyce rahatsız edici. İçlerinden bazıları tutsaklar ağır ilaç etkisi altında Jacurutu'dan bahsettiler,

ama bu ismi söyler söylemez öldüler.”

“Kalp durduran şartlanma mı?” diye parmaklarıyla sordu Jessica ve yüksek sesle “Tutsaklardan serbest bıraktığın oldu mu?” dedi.

“Birkaçını Leydim – işimize yaramayacak olanları.” Parmaklarıyla devam etti: “Bir kalp-zorlayıcıdan şüpheleniyoruz, ama henüz emin değiliz. Otopsiler tamamlanmadı. Sizin bu Jacurutu meselesi hakkında bir şeyler bildiğinizi düşünüp hemen buraya geldim.”

“Dükümle ben Jacurutu’yu muhtemelen gerçeğe dayalı ilginç bir efsane olarak düşünürdük hep,” diye parmaklarıyla yanıtladı Jessica. Yitirdiği aşkıandan her bahsedişinde hissettiği kedere aldırmadı.

“Bir emriniz var mı?” diye yüksek sesle sordu Halleck.

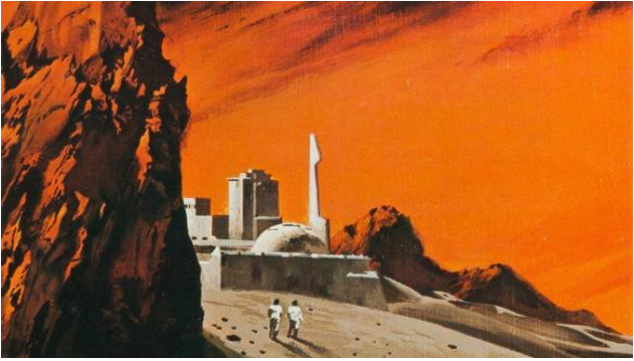
Jessica iniş alanına dönmesini ve yeni bir şey öğrenince kendisine bildirmesini emretti, ama parmaklarıyla söyledikleri farklıydı: “Kaçakçılar arasındaki dostlarıyla temas kur. Jacurutu gerçekten varsa, geçimlerini baharat satarak sağlıyorlardır ve baharatı da ancak kaçakçılara satabilirler.”

Halleck başını eğerek selamlarken parmaklarıyla konuştu: “Bunu yaptım bile Leydim.” Ve yaşam boyu aldığı eğitimden gelen alışkanlıkla ekledi: “Burada çok dikkatli olun. Alia düşmanınız ve rahiplerin çoğu onun tarafında.”

“Javid değil,” dedi Jessica parmaklarıyla. “Atreideslerden nefret ediyor. Bunu ancak bir Bene Gesserit ustası anlayabilir, ama ben kesinlikle eminim. Alia’dan habersiz kumpas kuruyor.”

“Muhafızlarınızın sayısını arttıracajım,” dedi Halleck yüksek sesle, Jessica’nın gözlerindeki hoşnutsuz ifadeye aldırmadan. “Buranın tehlikeli olduğuna eminim. Geceyi burada mı geçireceksiniz?”

“Sonra Tabr Siyeci’ne gideriz,” dedi Jessica. Duraksadı, Halleck’e muhafız sayısını arttırmamasını söyleyecekti, ama vazgeçti. Gurney’in içgüdülerine güvenmeliydi. Birden fazla Atreides’in, bazılarının sevinip bazılarının üzülenek aldığı bir dersti bu. “Bir görüşmem daha var – Çömezler Amiri’yle. Ondan sonra da buradan memnuniyetle ayrılabilirim.”

Kumlardan çıkıp gelen bir canavar daha gördüm; bir koç gibi iki boynuzu vardı, ama uzun dişleri olan ağzı ejder gibi ateş saçıyordu, bir yılan gibi tıslarken bedeni güçlü bir ateşle yanıyor ve donuk bir şekilde titreyordu.

— Gözden Geçirilmiş Orange Katolik İncili

Kendine Vaiz diyordu ve ölmeyip çölden geri dönen Müeddib olduğuna inanan pek çok Arrakislinin içine saygıyla karışık bir korku salmıştı. Müeddib sağ olabilirdi; sonuçta cesedini gören var mıydı? Aslında çöle bırakılan kimsenin cesedi bulunmamıştı ki. Ama yine de – Müeddib dönmüş olabilir miydi? Vaiz’le arasında benzerlikler vardı, ama eski günlerden hiç kimse çıkıp “Evet, bu Müeddib, onu tanıdım” demiyordu.

Yine de ... tıpkı Müeddib gibi Vaiz de kördü; göz çukurları kapkaraydı, ayrıca yüzünde taş yakıcının izlerine benzeyen yara izleri vardı. Sesi de onunki gibi etkileyiciydi ve insanın içine işliyordu. Bu durum pek çok kişinin dikkatini çekmişti. Vaiz ince yapılıydı, kırış kırış olmuş yüzünün derisi sertleşmiş ve saçları kırılaşmıştı. Ama çölün derinliklerinde yaşayan pek çok kişi bu hata gelirdi. Fremenlerin yalnızca aynaya bakmaları bile bunu anlamaları için yeterliydi. Tartışma konusu olan bir başka nokta da, Vaiz’e genç bir Fremenin rehberlik etmesiydi. Bilinen hiçbir siyeçten olmayan bu delikanlı, sorulduğunda Vaiz’in yanında para karşılığında çalıştığını söylüyordu. Müeddib’in geleceği görebildiği için rehber ihtiyacı duymadığını söyleyenler vardı. Ama çöle bırakılmasının hemen öncesinde, büyük bir keder içindeyken, artık gele-

ceği göremez olmuş, o zaman bir rehber ihtiyaç duymuştu ve bunu da herkes biliyordu.

Vaiz bir kış sabahı Arrakeen sokaklarında belirivermişti. Sokaklarda yürürken güneşten yanmış ve damarlı eli, genç rehberinin omzundaydı. Adının Assan Tariq olduğunu söyleyen delikanlı, sabahın kalabalığının yarattığı çakmaktaşı kokan tozların arasında yürürken, Vaiz'e siyeçte büyümüş birinin çevikliğiyle rehberlik etmiş, vücut temasını hiç kesmemişti.

Kör adamın bir damıtıcı-giysi giydiği ve onun üstüne de geleneksel bir burka geçirdiğine dikkat edilmişti. Damıtıcı-giysisi eski günlerde çölün en derinlerindeki siyeçlerde imal edilen türdendi. Bugünlerde yapılan kalitesiz damıtıcı-giysiler gibi değildi. Nefesindeki nemi yakalayıp burkasının altındaki geri-dönüşüm tabakalarına ileten burun tüpüne sarılmış şerit, artık eşine pek rastlanmayan türdendi ve siyah sarmaşıktan yapılmıştı. Yüzünün alt kısmını örten damıtıcı-giysinin maskesinde, rüzgârda savrulan kumların oluşturduğu yeşilimsi lekeler vardı. Sonuçta bu Vaiz'in eski Dune'da yaşamış biri olduğu belliydi.

O kış sabahı sokağa erken çıkmış insan kalabalığının büyük bölümü Vaiz'i fark etmişti. Sonuçta kör bir Fremen hâlâ ender rastlanılan bir şeydi. Fremen Kanunu hâlâ körlerin Şeyh Hulud'a teslim edilmesini emrediyordu. Gerçi artık su bollaşmasının yumuşattığı bu modern günlerde kanun eskisi kadar sık uygulanmıyordu. Kanuna göre körler Şeyh Hulud'a armağan edilmeli, büyük solucanların yemesi için *beled*'in[♦] derinliklerine bırakılmalıydılar. Bu işlem yapılırsa da mutlaka –şehirlere ulaşan hikâyelere göre– “Çölün Yaşlıları” denilen en iri solucanların hüküm sürdüğü bölgelere bırakılırlardı. Sonuçta kör bir Fremen görmek hâlâ merak uyandırıcı bir şeydi ve bu yüzden insanlar durup o tuhaf çiftin geçişini izliyordu.

Delikanlı ondört standart yaşında görünüyordu. Şu insanın yüzünü nem hırsız havaya karşı açık bırakan, geliştirilmiş maskesiz

♦ *Beled* : Arapçada şehir, memleket, toprak anlamına gelen bir sözcüktür. Frank Herbert'in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *Dune*: İmparatorluk Terminolojisi eki. –ed

damıtıcı-giysilerden giyen, yeni nesilden biriydi. Zayıf bir vücu-
du, baharat mavisi gözleri vardı, burnu küçük ve yuvarlaktı. Yü-
zündeki saf ve masum ifade, çoğunlukla gençlerin alaycılığını giz-
leyen türdendi. Delikanlıyla tam bir tezat oluşturan ihtiyar ise, ne-
redeyse unutulmuş eski zamanları hatırlatıyordu – uzun adımları
ve sıırım gibi kaslı vücudu, kumların içinde yıllarca yaşadığını ve
kah yürüyerek kah solucan sırtında yolculuk ettiğini gösteriyordu.
Bazı körler gibi başını sağa sola pek çevirmiyordu. Dimdik tuttuğu
kukuletalı başı ancak ilgisini çeken bir ses duyduğunda dönüyor-
du.

Sabahın giderek artan kalabalığının içinden geçen o tuhaf çift,
sonunda taraçalanmış hektarlar boyunca yükseliyormuş gibi görü-
nen Alia Tapınağı'nın basamaklarının önünde durdular. Bu tapı-
nak Paul'ün Şatosuna uygun bir görkeme sahipti. Vaiz basamakları
çıkmağa başladı. O ve kılavuzu, tapınağın devasa kapılarının açıl-
masını bekleyen hacıların bulunduğu üçüncü sahanlığa ulaştıkları
rında durdular. O kapılar öyle büyük ve geniş ki, kadim dinlerin
katedrallerinden biri içlerinden kolayca geçirilebilirdi. Bu gör-
kemli kapılardan geçen hacıların ruhlarının *tüm kusurlarından a-
rındığı* ve iğne deliğinden geçip cennete girebilecek kadar ufaldığı
söylenirdi.

Vaiz üçüncü sahanlığın kenarında durdu ve başını etrafa bakı-
nıyormuş gibi çevirmeye başladı; o bomboş göz oyuklarıyla, çevre-
deki züppe şehir sakinlerini –damıtıcı-giysilere benzetilmiş, ama
aslında yalnızca dekoratif olan giysiler içindeki bu şehirlilerin ba-
zıları Fremendi– ve Lonca'ya ait uzay nakliye gemilerinden iner
inmez cennete girmeyi garantilemek umuduyla hemen buraya gel-
miş o hevesli hacıları görüyordu sanki.

Sahanlık gürültülü bir yerdi. “Tanrı’ya seslenme” çılgınlıkları at-
maları için eğitilmiş canlı atmacalar taşıyan, yeşil cüppeli Mehdi
Ruh Tarikatçılarıyla doluydu. Sokak satıcıları bağırarak yiyecek
satıyor, çeşit çeşit şeyler satan satıcılar, birbirlerinin sesini bastır-
maya çalışıyorlardı. Şiga-teline kaydedilmiş yorumlama kitapçık-
larıyla birlikte Dune Tarotu desteleri satanlar vardı. Satıcının biri
“bizzat Müeddib’in dokunduğu garanti edilen” bez parçaları satı-

yordu; bir başkası ise “Müeddib’in yaşadığı Tabr Siyeci’nden geldiği belgelenen” küçük su şişeleri. Kalabalıkta konuşmalar yüzden fazla Galaç diliyle ve Kutsal İmparatorluk’taki boğuk ve tiz seslerle telaffuz edilen çeşitli dillerle yapılıyordu. Yüz Dansçıları ve Tleilaxulara ait kuşku uyandırıcı zanaatkâr gezegenlerinden gelen ufak tefek insanlar parlak giysiler içinde, kalabalıkta dolanıp duruyordu. Etrafta sıska yüzler ya da tombul ve su dolu yüzler görölüyordu. Geniş kumtaşı-plasçelik basamaklara huzursuzca sürtünen ayakların hışırtısı duyuluyordu. O hengameden bazen dua eden birinin tiz haykırışı yükseliyordu: “Müeeeddib! Müeeeddib! Ruhumun yalvarışına kulak ver! Tanrı’nın seçilmiş kulu olan sen, ruhuma kulak ver! Müeeediib!”

Hacıların arasında, bir kenarda iki maskeli aktör, birkaç kuruş karşılığında o günlerde popüler olan “Armistead ile Leandgrah’in Tartışması” oyunundan parçalar oynuyorlardı.

Vaiz başını yana eğerek onları dinledi.

Maskeli aktörler orta yaşlı ve bezgin sesli şehirlilerdi. Vaiz’in emri üzerine genç rehberi onları tarif etti. Üstlerinde bol cüppeler vardı; su dolu vücutlarının üzerine damıtıcı-giysi taklidi giysiler giymeye bile tenezzül etmemişlerdi. Assan Tariq bunu ilginç buldu, ama Vaiz onu azarladı.

Leandgrah rolünü oynayan aktör konuşmasını bitirmek üzereydi: “Pöh! Evren sadece bilinçli eller tarafından kavranabilir. Değerli beyinlerinizi ve beyinlerinizden kaynaklanan her şeyi yöneten de o ellerdir. Bak ne yarattın. Bilinçli *oldun*, ama ancak eller görevini yerine getirdikten sonra!”

Oyuncunun performansını beğenenler alkışladı.

Vaiz burnunu çekti, çevredeki yoğun kokular genzine doluyordu: Acemice giyilmiş damıtıcı-giysilerden sızan ester kokusu, diğer kokuları bastırmak için kullanılan çeşit çeşit misk kokuları, o bildik çakmaktaşı tozu kokusu, insanların nefeslerinden yükselen sayısız egzotik yiyecek kokuları ve Alia’nın tapınağında önceden yakılan ve şimdi ustaca ayarlanıp yönlendirilmiş hava akımları sayesinde çevreye yayılan nadide tütsü kokuları. Vaiz etrafını incelerken ne düşündüğü yüzünden tamamen okunabiliyordu: Biz

Fremenler bu hale mi düşecektik!

Sahanlıktaki kalabalık ansızın hareketlendi. Basamakların dibindeki meydana Kum Dansçıları gelmişti. Birbirlerine elakka hatlatlarıyla bağlanmış elli kadar dansçı vardı. Bir vecd halinde olma arayışı içinde, günlerdir bu halde dans ettikleri belliydi. Gizli müziklerinin ritmine uyarak çırpınır ve ayaklarını yere vururlarken, ağızlarından köpükler saçılıyordu. Üçte biri bayılmıştı ve diğerleri tarafından ipe dizili kuklalar gibi sürükleniyordu. Derken bu baygın kuklalardan biri kendine geldi, görünüşe göre kalabalık ne söyleyeceğini biliyordu.

“Gördüüüüüm!” diye çığlık atarak bağırdı yeni uyanan dansçı. “Gördüüüüüm!” Diğer dansçıların çekişine direnerek, çılgınca sağına soluna hızlı bakışlar attı. “Bu şehrin olduğu yerde yalnızca kumlar olacak! Gördüüüüüm!”

Kalabalıktan kocaman kahkahalar yükseldi. Yeni hacılar bile kahkahalarla gülüyordu.

Vaiz artık dayanamadı. Kollarını havaya kaldırıp solucan süvarilerine komutlar vermeye alışkın olduğu anlaşılan sesiyle gürledi: “Susun!” Bu savaş narası meydandaki tüm kalabalığı susturdu.

Vaiz zayıf elini dansçılara uzattı; sanki onları gerçekten görüyor gibi davranması rahatsız ediciydi. “Şu adamın ne dediğini duymadınız mı? İnançsızlar ve putperestler! Hepiniz öylesiniz! Müeddib’in dini Müeddib’in kendisi değildir. O bunu reddeder, tıpkı sizi reddettiği gibi! Burası kumlar altında kalacak. Hepiniz kumlar altında kalacaksınız.”

Bunları söyledikten sonra kollarını indirip bir elini genç rehberinin omzuna koyarak, “Götür beni buradan,” diye emretti.

Kalabalığı etkileyen şey, Vaiz’in söyledikleriydi belki de: O bunu reddeder, tıpkı sizi reddettiği gibi! Veya belki de ses tonuydu, sesinde kesinlikle insanüstü bir şey vardı ve Bene Gesserit Ses eğitimi aldığı belliydi. Veya belki de eskiden Müeddib’in yaşamış, yürümüş ve hükmetmiş olduğu bu mistik yerde bulunmasıydı onu etkileyici kılan. Vaiz sırtını dönmüş uzaklaşırken, sahanlıktakilerden biri dinsel huşuyla titreyen bir sesle haykırdı: “Müeddib bize geri mi döndü?”

Vaiz durup burkasının iç cebinden, yalnızca çok yakındakilerin ne olduğunu tam olarak görebildiği bir şey çıkardı: Çölün mumyaladığı bir insan eli, gezegenin fani insanlara yaptığı bir şakaydı bu ve ara sıra çölde bulunan bu ellerin, Şeyh Hulud'un gönderdiği mesajlar olduğuna inanılırdı. Vaiz'in tuttuğu el yumruk şeklindeydi ve bilek kısmından çıkan beyaz kemik, kumları savuran rüzgârlarla aşınmıştı.

"Tanrı'nın Eli'ni getirdim, sadece bunu!" diye haykırdı Vaiz. "Tanrı'nın Eli adına konuşuyorum. Ben Vaiz'im."

Bazıları Vaiz'in o kopuk elin Müeddib'in eli olduğunu söylemek istediğini düşünürken bazıları da Vaiz'in otoriter tarzının ve korkunç sesinin etkisinde kaldı – ve Arrakis'te de işte böyle tanındı. Ama sesini son duyuları değildi bu.

Sevgili Georad, melanj deneyiminde büyük bir doğal meziyetin varlığından sık sık bahsedilir. Belki de doğrudur bu. Ama her melanj kullananın daima meziyet kazandığına dair benim şüphelerim var. Bazılarının Tanrı'ya meydan okuyarak melanj kullanımını yozlaştırdığını gördüm. Ekümenlerin dediği gibi, onların ruhları çirkinleşti. Melanjın yüzeyinde gezinip erdiklerini sanıyorlar. İnsanlarla alay ediyor, dine saldırıyor, kazandıkları muazzam yeteneğin anlamını telafi edilemez şekilde çarpıtıyorlar. İnsanın baharatın meziyetlerine kavuşması, onurlu ve her açıdan erdemli olması için, özü sözü bir olmalıdır. Eğer birinin eylemleri kötü sonuçlar doğurmuşsa, o kişi yaptığı açıklamalara göre değil, yarattığı sonuçlara göre yargılanmalıdır. Müeddib'i de işte böyle yargılamalıyız.

— Bilgiç Sapkınlığı

Ozon kokusunun hissedildiği küçük oda kısılmış korküreler ve bir gezergöz ekranının metalik mavi ışıyla loş bir griliğe sahiptir. Yaklaşık bir metre eninde ve altmış santimetre boyundaki ekranda, çorak ve kayalık bir vadideki iki Laza kaplanının yeni öldürdükleri bir avın kanlı cesediyle beslendikleri görülüyordu. Kaplanların biraz ilerisindeki bir tepenin üstünde sardokar üniformalı zayıf bir adam duruyordu ve adamın göğsünde bir servo-kontrol klavyesi vardı.

Ekrana dönük bir süspansörlü koltukta sarışın, yaşı belirsiz bir kadın oturuyordu. Kadının yüzü kalp şeklindeydi ve ekranı izlerken, incecik elleriyle koltuğun kolluklarını sıkıca kavramıştı. Kenarları altın işlemeli, beyaz ve bol cüppesi vücut hatlarını gizliyordu. Bir adım sağında, eski İmparatorluk sardokarlarının bronz

ve altın rengi başa yaveri üniforması giymiş iri yarı bir adam duruyordu. Adamın saçları grileşmiş ve kısa, köşeli yüzüyle ifadesizdi.

Kadın öksürdü ve "Tahmin ettiğin gibi oldu Tyekanik," dedi.

"Evet Prenses," dedi başa yaveri, boğuk bir sesle.

Kadın, Tyekanik'in sesindeki gerginliğe gülümsedi. "Söylesene Tyekanik, sence oğlum İmparator I. Farad'n ünvanından hoşlanırmı?"

"Ona yakışan bir ünvan Prenses."

"Sorumun yanıtı bu değil."

"O ünvanı, şey, kazanması için yapılan bazı şeyleri tasvip etmeyebilir."

"Ama yine de..." Prenses dönüp odanın loşluğunda Tyekanik'i inceledi. "Babama iyi hizmet ettin. Tahtı Atreideslere kaptırması senin suçun değildi. Ama o yenilginin acısını sen de hissediyor olmalısın—"

"Prenses Wensicia'nın bana vermek istediği özel bir görev mi var?" diye sordu Tyekanik. Sesi hâlâ boğuktu, ama aynı zamanda sertleşmişti.

"Sözümü kesmek gibi kötü bir huyun var," dedi Prenses.

Tyekanik gülümsedi ve iri dişleri ekranın ışığıyla parladı. "Bazen bana babanızı anımsatıyorsunuz," dedi. "Bana nazik bir, şey, görev vermeden önce hep lafı dolaştırırdı."

Prenses öfkesini gizlemek için başını yana çevirdi. "Bu lazalar oğlumu tahta çıkaracak mı sence?" diye sordu.

"Kesinlikle olabilir Prenses. Paul Atreides'in piçlerini o iki çocuk gibi sulu birer lokma olarak yiyip yutabilecekleri kesin. O ikizler ölünce de..." Omuzlarını silkti.

"IV. Şaddam'ın torunu tahtın en uygun adayı olacak," dedi Prenses. "Fremenlerin, Konsey'in ve CHOAM'ın itirazlarını bastırabilirsek tabii. Ayrıca sağ kalan Atreidesler de—"

"Javid adamlarının Alia'nın işini kolayca bitirebileceğini söylüyor. Leydi Jessica'yı ise Atreideslerden saymıyorum. Başka kim kalıyor ki?"

"Konsey ve CHOAM yalnızca çıkarlarını düşünür," dedi Pren-

ses, "ama Fremenler ne olacak?"

"Onları Müeddib'lerinin diniyle birlikte gömeriz!"

"Söylemesi kolay, sevgili Tyekanik."

"Anlıyorum," dedi Tyekanik. "Eski tartışmamıza geri döndük desenize."

"Corrino Hanedanı iktidarı ele geçirmek için daha kötü şeyler de yapmıştı."

"Ama bu ... Mehdi'nin dinine geçmem olacak iş değil!"

"Oğlum sana saygı duyuyor," dedi Prensese.

"Prensese, Corrino Hanedanı'nın hakkı olan iktidar koltuğuna geri dönmesini dört gözle bekliyorum, tıpkı Salusa'daki diğer tüm sardokarlar gibi. Ama eğer..."

"Tyekanik! Salusa *Secundus* gezegenindeyiz. İmparatorluğumuza yayılmış olan tembellik sana da bulaşmasın. İsimlere, soyadlarına, tam ünvanlara, her ayrıntıya dikkat et. Atreideslerin kanını Arrakis çöllerine akıtacak olan bunlardır. Her ayrıntıya dikkat et Tyekanik!"

Tyekanik, Prensese'in neden böyle saldırdığını biliyordu. Kız kardeşi İrulan'dan öğrendiği bir numaraydı, ama yine de etkilenmediğini hissediyordu.

"Duydun mu beni Tyekanik?"

"Duydum Prensese."

"Müeddib'in dinine geçmeni istiyorum," dedi Prensese.

"Prensese, sizin için canımı bile veririm. Ama bunu..."

"Bu bir emirdir Tyekanik!"

Tyekanik yutkundu ve gözlerini ekrana dikti. Laza kaplanları doymuş, kuma uzanmış temizleniyor ve uzun dilleriyle ön pençelerini yalıyorlardı.

"Emirdir dedim Tyekanik – anlıyor musun?"

"Anladım ve itaat ediyorum Prensese." Adamın ses tonu değişmemişti.

Prensese iç geçirdi. "Ah, babam sağ olacaktı ki..."

"Evet Prensese."

"Benimle dalga geçme Tyekanik. Verdiğim emirden hoşlanma-

diğını biliyorum. Ama oğluma örnek olursan...”

“Beni örnek almayabilir, Prens.”

“Alacak.” Ekranı gösterdi. “Şu levenbrech başımıza dert açabilir.”

“Dert mi? Nasıl yani?”

“Bu kaplan meselesini kaç kişi biliyor?”

“Eğitmenleri olan levenbrech ... bir nakliye pilotu, siz ve tabii ki ...” Avcuyla göğsüne dokundu.

“Peki ya satın alanlar?”

“Hiçbir şey bilmiyorlar. Neden korkuyorsunuz Prens?”

“Oğlum, şey, çok hassastır.”

“Sardokarlar sır vermezler,” dedi Tyekanik.

“Ölüler de vermezler.” Prens eğildi ve ekranın altındaki kırmızı bir düğmeye bastı.

Laza kaplanları hemen başlarını kaldırdılar. Ayağa kalkıp tepedeki levenbrech’e baktılar ve neredeyse aynı anda harekete geçip ona doğru koşmaya başladılar.

Levenbrech ilk başta sakince önündeki klavyenin bir düğmesine bastı. Hareketleri kendinden emin görünüyordu, ama kediler tepeye tırmanmayı sürdürdükçe soğukkanlılığını yitirip düğmeye giderek daha sert basmaya başladı. Birden neler olduğunu anlayınca, eli belindeki bıçağa gitti. Ama çok geç kalmıştı. Göğsüne inen bir pençe darbesiyle yere serildi ve düşerken diğer kaplan sivri azı dişlerini boğazına geçirip sarsmaya başlamıştı bile. Levenbrech’in belkemiği kırıldı.

“Ayrıntılara dikkat et,” dedi Prens. Tyekanik’in bıçağını çektiğini görünce kaskatı kesildi. Ama Tyekanik bıçağı ucundan tutarak ona uzattı.

“Belki başka bir ayrıntıyı da halletmek için benim bıçağımı kullanmak istersiniz,” dedi.

“Salaklaşma! Bıçağını kınına geri sok!” dedi Prens öfkeyle. “Tyekanik, bazen sabrımı fazla zorlu-”

“O en iyi adamlarımdan biriydi Prens.”

“Benim en iyi adamlarımdan biriydi,” diye düzeltti Prens.

Tyekanik titreyerek derin bir nefes aldı ve bıçağını kınına geri koydu. “Nakliye pilotum ne olacak peki?”

“Başına bir kaza gelecek,” dedi Prens. “Kaplanları bize getirirken çok dikkatli olmasını söyleyeceksin ve kedilerimizi Javid’in adamlarına teslim edince de...” Tyekanik’in bıçağına baktı.

“Bu bir emir mi Prens?”

“Evet.”

“Peki ya ben? İntihar mı edeyim, yoksa bu ayrıntıyı nasıl halledeceğinize daha sonra mı karar vereceksiniz?”

Prens sahte bir sakinlikle konuştu: “Tyekanik, intihar etmeni istediğim zaman bunu yapmayacağına dair birazcık olsun şüphelerim olsaydı, yanımda silahlı duramazdın.”

Adam yutkundu ve ekrana bakmayı sürdürdü. Kaplanlar bir kez daha besleniyordu.

Ekrana bakmak istemeyen kadın gözleriyle Tyekanik’i incelemeyi sürdürürken konuştu: “Satın alıcılarımıza gerekli tanımlara uygun daha fazla çocuk getirmemelerini söyle artık.”

“Emrettiğiniz gibi yapılacaktır Prens.”

“Benimle bu ses tonuyla konuşma Tyekanik.”

“Peki Prens.”

Prensin bastırıldığı dudakları incecik bir çizgi halini aldı. Sonra: “O çifte kostümlerden daha kaç tane var elimizde?”

“Altı çift cüppe, damıtıcı-giysi ve kum ayakkabıları, hepsine de Atreides arması işlenmiş durumda.”

Prens başıyla ekranı gösterdi. “Kumaşları şu ikisinin üstündekiler kadar kaliteli mi?”

“Soylulara uygun, Prens.”

“Ayrıntılara dikkat etmek gerekir,” dedi Prens. “Giysileri Arakis’e göndereceğiz, soylu kuzenlerimize armağan olarak. Oğlum gönderdiği armağanlar olacaklar. Anladın değil mi Tyekanik?”

“Çok iyi anladım Prens.”

“Ona söyle uygun bir not yazsın. Notta o değersiz giysileri Atreides Hanedanı’na bağlılığının bir simgesi olarak gönderdiğini fi-

lan söylesin. Bu tür şeyler yazsın”

“Ne zaman?”

“Bir doğum günü, kutsal bir gün ya da bayram filan olmalı. Seçimi sana bırakıyorum. Sana güveniyorum, dostum.”

Tyekanik sessizce ona baktı.

Prenses’in yüzü asıldı. “Bunu biliyorsun herhalde? Kocamın ölümünden sonra başka kime güvenebilirim ki?”

Tyekanik omuzlarını silkti. Prenses örümcek gibiydi. Onunla pek fazla samimiyet kurması iyi olmazdı. Levenbrech’inin bunu yaptığından şüpheleniyordu.

“Ve Tyekanik,” dedi Prenses, “bir ayrıntı daha var.”

“Evet, Prenses.”

“Oğlum hükmetmek üzere eğitildi. Kılıcı kendi elleriyle tutması gereken bir zaman mutlaka gelecektir. O anın yaklaştığını sen bileceksin ve bu olduğunda da beni hemen bilgilendirmeni istiyorum.”

“Emredersiniz, Prenses.”

Prenses geriye yaslanıp, bilmiş bir tavırla Tyekanik’e baktı. “Yaptıklarımı tasvip etmiyorsun, bunu biliyorum. Ama bu benim için fark etmez, biraz önceki levenbrech dersini unutmadığın sürece.”

“Hayvanlardan iyi anlardı, ama harcanabilecek biriydi. Evet Prenses.”

“Onu demek istemedim!”

“Sahi mi? Öyleyse ... anlamadım.”

“Bir ordu,” dedi Prenses, “yenilenebilecek ve değiştirilebilecek parçalardan oluşan bir bütündür. Levenbrech dersi buydu.”

“Yenilenebilecek parçalar ha?” dedi Tyekanik. “Başkumandan da dahil mi buna?”

“Başkumandan olmazsa genellikle ordu da olmaz Tyekanik. İşte bu yüzden hemen Mehdi dinine geçmeli ve oğlumu da aynı şeye ikna etmeye başlamalısın.”

“Başüstüne Prenses. Fakat savaş sanatlarında aldığı eğitimin bu, şey, din yüzünden aksamasını istemezsiniz herhalde?”

Prenses ayağa kalktı, Tyekanik'in etrafında turladı, kapının önünde durdu ve yüzünü ona dönmeden "Bir gün sabrımı taşıracaksın Tyekanik," dedi. Ardından da hızla odadan çıktı.

Ya uzun süredir kabul görmüş Görelilik Kuramı'nı reddederiz ya da geleceği tutarlı bir şekilde önceden görebileceğimize inanmaktan vazgeçeriz. Aslında geleceği bilmek öylesine çok soruya yol açar ki, bunları yanıtlayacak kişi ilk olarak Zamanın ötesinde bir Gözlemci olmalı, ikincisi de tüm hareketleri durdurmalıdır. Görelilik Kuramı'nı kabul ederseniz, zaman ile gözlemcinin birbirine göre hareketsiz olması gerektiği, aksi takdirde ortaya tutarsızlıklar çıkacağı kanıtlanabilir. Bu durumda da geleceği önceden görebilmek imkânsızdır. Öyleyse saygın bilimadamlarının bu hedefin peşinde koşmasını nasıl açıklayabiliriz? Müeddib'i nasıl açıklayabiliriz?

— HÂRİKÜ'L-ÂDE
Kehanet Dersleri

“Sana bir şey söylemeliyim” dedi Jessica, “bunu yapmamın ortak geçmişimizdeki pek çok tecrübeyi hatırlamana ve bu yüzden tehlikeye düşmene yol açacağını bilsem de.”

Ganimet'in tepkisini ölçmek için sustu.

Tabr Siyeci'nin bir odasında, minderlerin üstünde baş başa oturuyorlardı. Jessica bu görüşmeyi ayarlamak için epey uğraşmıştı ve bunu başarmak için sadece kendisinin uğraştığını sanmıyordu; Ganimet de bunu çok istemişti sanki.

Gün ağaralı neredeyse iki saat olmuş, karşılaşmanın heyecanı ve selamlaşma faslı artık sona ermişti. Jessica nabzını normal hızına dönmeye zorlayıp dikkatini odanın kaya duvarlarına asılmış koyu renk örtülere ve sarı yastıklara yoğunlaştırdı. Gerginliğini atmak için, yıllardır ilk kez Bene Gesseritlerin Korkuya Karşı Duası'nı okumaya başladı içinden.

“Korkmamalıyım. Korku aklın katilidir. Korku, toplu yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun yolunu görmek üzere iç gözüümü kullanacağım. Korkunun gittiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım.”

Duayı sessizce okuduktan sonra derin ve sakinleştirici bir nefes aldı.

“Bazen işe yarar,” dedi Ganimet. “Dua, yani.”

Jessica şaşırıldığını belli etmemek için gözlerini kapadı. Yıllardır içini böylesine iyi görebilen kimse olmamıştı. Huzursuz edici bir şeydi bu, özellikle de karşısındaki zekâ bir çocuk maskesi ardına gizlenmişken.

Ama korkusuyla yüzleşince gözlerini açtı, içindeki karmaşanın nedenini anlamıştı: *Torunlarım için korkuyorum*. Görünüşe göre torunlarının hiçbirisi Alia gibi Hilkat Garibesi değildi, ama Leto’nun korkunç bir sırrı gizlediği belliydi. Bu görüşmeye katılmamasının sebebi de buydu.

Jessica burada iletişim kurmasını engellemekten başka pek bir işe yaramayacaklarını bildiği için kökleşmiş duygu maskelerini indirdi. Düküyle yaşadığı sevgi dolu anlardan beri o maskeleri indirmemişti ve bunu yapmanın hem rahatlatıcı, hem de acı verici olduğunu hissetti. Hiçbir lanetin ya da duanın silemeyeceği gerçekler vardı. Kaçılamayacak ya da göz ardı edilemeyecek gerçekler. Paul’ün gördüğü kehanet hayalinin bazı öğeleri değişip yenilenmiş ve çocukları da büyümüştü. Onlar artık uçsuz bucaksız boşlukta salınan mıknaatılar haline gelmişti, kötülüğü ve yanlış kullanılan güçleri üstlerine çekiyorlardı.

Babaannesinin hislerini dalgalanan yüzünden okuyan Ganimet, Jessica’nın kontrolünü indirerek kendisini böyle açmasına şaşırmıştı.

İkisi aynı anda dönüp bakiştılar, gözleriyle birbirlerini uzun uzun incelediler ve konuşmaksızın düşüncelerini aktardılar.

Jessica: *Korktuğumu görmeni istiyorum.*

Ganimet: *Artık beni sevdiğini biliyorum.*

Ve işte o anda birbirlerine tamamen güvenmeye başladılar.

"Baban küçükken, onu sınasın diye Caladan'a bir Rahibe Ana getirtmiştim," dedi Jessica.

Ganimet başını sallayarak onayladı; olayın anısı belleğinde capcanlıydı.

"Biz Bene Gesseritler yetiştirdiğimiz çocukların hayvan olmayıp insan olduğunu anlamaya çok önem veririz. Çoğunlukla dıştan anlaşılmayan bir şeydir bu."

"Çünkü siz öyle eğitildiniz," dedi Ganimet. Zihnine anılar dolmuştu: O yaşlı Bene Gesserit'e, Gaius Helen Mohiam'a dair anılar. Zehirli gomcebbârı ve yanma acısı veren kutusuyla birlikte Caladan Şatosu'na gelmişti. Paul'ün eli kutunun içinde dayanılmaz acılar çekerken (Ganimet o acıyı sanki bizzat çekmiş gibi hatırlıyordu), yaşlı kadın sakın bir ses tonuyla elini kutudan çıkarırsa hemen öleceğini söylemişti. O yaşlı ses sınavın sebebini açıklarken çocuğun boynuna dayalı olan iğnenin zehirli olup ölüm taşıdığına hiç şüphe yoktu:

"Hayvanların kapandan kurtulmak için bacağına ısırarak kopardıklarını duydun mu? Bu hayvanlara özgü bir numardır. Bir insansa kapanda kalmayı seçer, acıya dayanır, tuzağı kuranı öldürüp hemcinslerine yönelik bir tehdidi ortadan kaldırabilmek için ölü taklidi yapar."^Φ

Ganimet o acıyı hatırladığında başını sağa sola salladı. Yanıyordu! Yanıyordu! Paul kutunun içinde acı çeken elinin yanıp kavrulduğunu, derisinin döküldüğünü ve geriye sadece kararmış kemiklerin kaldığını sanmıştı. Oysa bir numaraydı bu, – eline bir şey olmamıştı. Bunları hatırlayan Ganimet'in alnından ter boşandı.

"Sen bunu benim yapamayacağım şekilde hatırlıyorsundur elbette," dedi Jessica.

Ganimet belleğin de etkisiyle babaannesini bir an için bambaşka bir açıdan gördü: Daha küçük bir kızken Bene Gesserit okullarında koşullanmış bu kadın, eğer gerekli görürse neler yapmazdı ki! Jessica'nın Arrakis'e neden geri döndüğü konusuna dair zihninde yeni sorular belirdi.

^Φ Paul'ün girdiği bu gomcebbâr sınavını tüm ayrıntılarıyla hatırlamak için bkz. *Dune*, s. 9-22. – ed.

"Aynı sınavı sana ya da kardeşine uygulamak aptallık olur," dedi Jessica. "Siz zaten bu sınavın nasıl işlediğini biliyorsunuz. Sizin de insan olduğunuzu ve ondan aldığınız güçleri kötüye kullanmayacağınızı farz etmeliyim."

"Ama bunu farz etmiyorsun," dedi Ganimet.

Jessica gözlerini kırpıştırdı. Farkında olmadan kalkanlarının yeniden yükselmeye başladığını anladığı. Onları tekrar indirdi. "Sizi sevdiğime inanıyor musun?" diye sordu

"Evet." Ganimet elini kaldırıp konuşmaya hazırlanan Jessica'yı susturdu. "Ama o sevgi bizi yok etmeni engelleyemez. Ah, mantığını biliyorum: 'Hayvansı-insan kendini yeniden yaratacağına ölsün daha iyi.' Özellikle de bu hayvansı-insan Atreides adını taşıyorsa."

"En azından sen insansın," dedi Jessica. "Bu konuda sezilerime güveniyorum."

Ganimet, Jessica'nın doğruyu söylediğini anladı ve "Ama Leto'dan emin değilsin," diye ekledi.

"Haklısın."

"Hilkat Garibeliği mi?"

Jessica konuşmadan başını sallayarak onayladı.

"O Hilkat Garibesi değil," dedi Ganimet. "En azından henüz değil. Ama ikimiz de böyle bir tehlikenin varlığını biliyoruz. Alia'dan biliyoruz."

Jessica elleriyle gözlerini kapadı. *Sevgi bile bizi hoşlanmadığımız gerçeklerden kurtaramaz,* diye düşündü. Birden kızını hâlâ sevdiğini anladı ve kaderine karşı sessiz bir çılgılık attı: *Alia! Ah Alia! Mahvoluşundaki rolüm için çok üzgünüm.*

Ganimet boğazını temizledi.

Jessica ellerini indirdi. *Zavallı kızım için üzülebilirim, ama şu anda halletmem gereken meseleler var,* diye düşündü. "Demek Alia'ya ne olduğunu biliyorsun," dedi.

"Leto'yla ben Alia'ya bunun nasıl gerçekleştiğine tanık olduk. Engelleyecek gücümüz yoktu, ama üstünde çok konuştuk."

"Kardeşinin de aynı laneti taşımadığına emin misin?"

“Eminim.”

Ganimet’in sesinde sakın bir kesinlik vardı ve Jessica ona inandığını hissetti. “Nasıl kurtuldunuz peki?” diye sordu.

Ganimet, Leto ile birlikte geliştirdikleri teoriyi açıkladı ve farkı yaratan şeyin baharat transı olduğuna inandıklarını söyledi. Alia o transa sık sık girmiş, oysa onlar hiç girmemişti. Sonra Leto’nun gördüğü düşlerden ve birlikte yaptıkları planlardan – hatırla Jacurutu’dan bahsetti.

Jessica başıyla onayladı. “Alia’nın bir Atreides olması çok büyük bir sorun,” dedi.

Ganimet sustu. Sonra birden, Jessica’nın hâlâ Dükünün yasını tuttuğunu fark etti, sanki adam dün ölmüş gibi. Dükünün şanını ve anısını korumak için her şeyi yapardı. Gözünde canlanan, Düke ait anılar da bu kanıyı güçlendiriyor ve bu anılar kendisini Jessica’yı yargılamaktan da alıkoyuyordu.

“Şimdi,” dedi Jessica canlı bir sesle, “şu Vaiz hakkında ne biliyorsunuz anlat bakalım. Dün o kahrolası Arınma ayininden sonra onun hakkında birtakım kaygı verici şeyler duydum.”

Ganimet omuzlarını silkti. “O belki de–”

“Paul olabilir mi diyorsun?”

“Evet, ama onu görmediğim için emin değilim.”

“Javid bu söylentilere gülüp geçiyor,” dedi Jessica.

Ganimet duraksadı ve sonra “Javid’e güveniyor musun?” diye sordu.

Jessica’nın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. “Senin kadar güveniyorum.”

“Leto, Javid’in yanlış şeylere güldüğünü söylüyor,” dedi Ganimet.

“Neyse, Javid’in neye güldüğüne aldırma,” dedi Jessica. “Ama oğlumun yaşadığını ve kılık değiştirip döndüğünü düşünüyorsun değil mi?”

“Olabilir diyoruz. Leto...” Ganimet yaşadığı korkuyu anımsayınca ağzının kuruduğunu hissetti. Göğsünü sıkıştıran korkuyu bastırmaya çalışarak, Leto’nun gördüğü kehanet hayallerine dair anlattığı diğer şeyleri de söyledi.

Jessica sanki acı çekercesine başını iki yana doğru sallamaya başladı.

“Leto o Vaiz’i bulup emin olmak istediğini söylüyor,” dedi Ganimet.

“Tabii ... elbette. Buradan asla ayrılmamalıydım. Korkaklık ettim.”

“Neden kendini suçluyorsun? Dayanma sınırına gelmiştin. Bunu biliyorum. Leto da biliyor. Hatta Alia da biliyor olabilir.”

Jessica eliyle boğazını hafifçe okşadı. “Evet, Alia yüzünden gittim,” dedi sonra.

“O, Leto’yu tuhaf bir şekilde etkiliyor,” dedi Ganimet. “Benimle burada yalnız görüşmene işte bu yüzden yardım ettim. Ali-a’nın kurtarılamayacağını kabul etse de, onunla görüşmek ve ... onu incelemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Ve bu çok ... rahatsız edici bir şey. Onu vazgeçirmek için konuştuğumdaysa hemen uykuya dalıyor. O—”

“Alia ona uyuşturucu mu veriyor?”

“Yo, hayır.” Ganimet başını sağa sola salladı. “Ama Leto onu tuhaf bir şekilde seviyor. Bir de ... uyurken sık sık *Jacurutu* diye sayıklıyor.”

“Yine mi *Jacurutu*!” Jessica, Gurney’in iniş alanında tutuklananlarla ilgili raporunu anımsamıştı.

“Bazen Alia’nın Leto’nun *Jacurutu*’yu bulmasını istediğinden korkuyorum,” dedi Ganimet. “*Jacurutu*’nun bir efsane olduğunu düşünürdüm hep. *Jacurutu* efsanesini bilirsin.”

Jessica ürperdi. “Korkunç bir hikâye. Korkunç.”

“Acaba ne yapmalıyız?” diye sordu Ganimet. “Tüm anılarımı, tüm yaşamlarımı taramaya korkuyorum...”

“Gani! seni uyarıyorum, bunu sakın yapma! Kendini riske atmamalısın—”

“Riske atmasam da gerçekleşebilir. Alia’ya gerçekte ne olduğunu biliyor muyuz ki?”

“Hayır! Onun gibi ... *zaptedilmekten* kurtulabilirsin.” Susup sözcük aradı. “Neyse ... *Jacurutu* ha? Gurney’i orayı bulmaya yol-

ladım – eğer sahiden varsa bulur.”

“Ama nasıl ... Tabii ya! Kaçakçılar.”

Ganimet'in zihninin işleme tarzı Jessica'yı bir kez daha şaşırttı. Başkalarının zihnini okuyor olmalıydı. *Benimkini!* O genç bedenin Paul'ün tüm anılarına, en azından onu dölleyen spermin Paul'ün vücudundan ayrıldığı zamana kadarki anılara sahip olması ne tuhaftı. Mahremiyete yapılan bu tecavüze, içindeki ilkel bir yön isyan etti. Bir an Bene Gesseritlerin katı hükmünü paylaştı: *Hilkat Garibeliği!* Ama bu çocuğun tatlılığı ve kardeşi için kendisini feda etmeye hazır oluşu inkâr edilemezdi.

Karanlık bir geleceğe doğru giden tek bir yaşamız, diye düşündü. Aynı kanınız. Gurney Halleck ile planlayarak başlattıkları olay zincirini kabullenmek zorundaydı. Leto kız kardeşinden ayrılmalı ve Bene Gesserit'in ısrar ettiği şekilde eğitilmeliydi.

Çöl boyunca esen rüzgârı duyuyor ve bir kış gecesinde ayların boşlukta yüzen devasa gemiler gibi gökyüzünde yükseldiğini görüyorum. Onlar adına yemin ederim ki, kararlı olacak ve devlet yönetimini bir sanat haline getireceğim. Bana miras kalan geçmişî dengeleyecek ve anılar için mükemmel bir depo olacağım. Bildiklerimden çok, iyi kalpliliğimle tanınacağım. İnsanoğlu var olduğu sürece, yüzüm zamanın koridorlarında parlayacak.

— Leto'nun Yemini
Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

Alia Atreides küçükken saatlerce *prana-bindu* transında kalır ve kişiliğini içindeki tüm diğerlerinin saldırısına karşı güçlendirmeye çalışırdı. Sorunun ne olduğunu biliyordu – bir siyechte yaşayıp da melanj kullanmamak imkânsızdı. Her şeyin içinde melanj vardı: Yiyeceklerin, suyun, havanın, hatta geceleri başını dayayıp üstünde ağladığı yastıkların bile. Kabilelerin bir solucanın ölüm-suyunu içerek yaptıkları siyech orjilerinin önemini çok küçük yaşta kavramıştı. Fremenler bu orjiler sırasında, genetik belleklerinin baskısını hafifletiyor ve o bellekleri reddediyorlardı. Arkadaşlarının benliklerinin orjiler sırasında geçici olarak bile olsa zaptetildiğini görmüştü.

Ancak kendisi bu çareye başvuramıyordu. Doğmadan çok önce tam olarak bilinçlenmişti o. Bu yüzden de içinde bulunduğu ortamın tamamen farkında olması bir felakete yol açmıştı. Bir rahmin içinde kısılmış, geçmişteki tüm atalarının kişilikleriyle ve bir Rahibe Ana'nın ölürlen baharat-*tau*'su sırasında Leydi Jessica'ya

aktardığı bütün o benliklerle temas kurmak zorunda kalmıştı. Alia doğmadan önce, bir Bene Gesserit Rahibe Anası'nın bilmesi gereken her şeyi ve çok daha fazlasını, *bütün bu diğer kişilerden öğrenmişti*.

Bunları bilmek, korkunç bir gerçeğin farkına varmasına yol açmıştı – Hilkat Garibeliği. Bütün bunların farkında olması da onu zayıflatıyordu. Rahimde doğanlar Hilkat Garibesi olmaktan kurtulamazdı. Yine de atalarının en korkunç olanlarıyla mücadele etmiş, en azından çocukluk yılları boyunca sürece geçici bir zafer kazanmıştı. Kendi kişiliğini geliştirdiğini biliyordu, ama bu içindeki diğer hayatlarının zaman zaman kendisine müdahalede bulunmasına engel olamamıştı.

Ben de bir gün onlar gibi olacağım, diye düşündü. Bu düşünce içini ürpertti. Kendi rahminden çıkacak bir çocuğun zihninde ve hayatında bulunmak, bir parçacık deneyim kazanabilmek için onun bilincine saldırıp ele geçirmeye çalışmak.

Çocukluğu korku içinde geçmişti; ergenlik dönemi de. Korkuyla hep tek başına mücadele etmiş, kimseden yardım istememişti. Ona nasıl yardım edileceğini kim biliyordu ki? Bene Gesseritlerin yargısından, yani rahimde doğanların Hilkat Garibesi olduğu inancından kendini bir türlü kurtaramayan annesi bile bunu bilmiyordu.

Ardından da bir gece ağabeyi, kendini Şeyh Hulud'a sunmak ve orada ölmek üzere tek başına çöle gitmişti; Fremes âdetine göre körler bunu yapmak zorundaydı. Alia da bir ay içinde Paul'ün kılıçustası olan ve Tleilaxuların sanatlarını kullanarak diriltip bir mentat haline getirdikleri Duncan Idaho'yla evlenmişti. Annesi Caladan'a kaçmış ve Alia, Paul'ün ikizlerinin yasal hamisi olmuştu.

Ayrıca saltanat naibliği de onun kontrolü altındaydı.

Üstlendiği sorumlulukların getirdiği baskılar, eski korkularını unutmamasını sağlamış; bunun dışında içindeki hayatlara çok daha fazla kulak vermiş, onlardan tavsiyeler istemiş ve yol gösterici kehanetler görebilmek için baharat translarına girmişti.

Ama kriz Laab ayında, fazlasıyla sıradan görünen bir bahar gününde, Müeddib'in şatosundayken, pırıl pırıl bir sabah vaktinde kutuptan gelen soğuk bir rüzgâr eserken patlak vermişti. Alia o sıralar hâlâ sarı yas giysileri giyiyordu; kısır güneşin rengiydi bu. Son birkaç haftadır içindeki annesinin sesine –annesi yaklaşan Kutsal Günler için Tapınak'ta yapılan hazırlıklarla alay ediyordu– giderek aldırış etmez olmuştu.

İçindeki Jessica giderek solmuş, solmuş ve sonunda kızına Atreides Kanunları üstünde çalışmasının daha iyi olacağını söyleyerek tamamen kaybolmuştu. Bunun ardından da içindeki yeni hayatlar seslerini Alia'ya duyurabilmek için çekişmeye başlamıştı. Alia dipsiz bir kuyunun üstünü açtığını hissediyor ve kuyudan çekirge sürüsü gibi suratlar çıkıyordu, ta ki sonunda hayvansı bir surat görüp ona yoğunlaşana kadar: Eski Baron Harkonnen'in suratıydı bu. Hissettiği dehşet ve öfkeyle haykırdığında, içindeki seslerin karmaşası bir süreliğine olsun kesilmişti.

O sabah Alia şatonun çatısındaki bahçede kahvaltı öncesi yürüyüşünü yapıyordu. İçindeki savaşı kazanmak için yeni bir hamle yaparak, tüm farkındalığını Choda'nın Zensünnilere verdiği öğütte odaklamaya çalışıyordu:

"Merdiveni bırakan kişi yukarı doğru da düşebilir!"

Ama Kalkan Yamacı'nın kayalıklarında yansıyan gün ışığı dikkatini dağıtıp duruyordu. Bahçenin yolları ince, dayanıklı çimlerle kaplıydı. Bakışlarını Kalkan Yamacı'ndan ayırıp yere çevirdiğinde çimlerin üstünde geceleyin birikmiş olan çiyleri gördü. Varlığı çiy damlalarında yansıyor.

Bu yansımalar başını döndürdü. Her yansımada içindeki kalabalıktan birinin yüzü vardı.

Zihnini çimlerin ne anlama geldiğinde odaklamaya çalıştı. Çiylerin bolluğu, Arrakis'in ekolojik dönüşümünün ne kadar ilerlediğinin göstergesiydi. Bu kuzey enlemlerindeki iklim giderek ısınıyor, atmosferdeki karbondioksit oranı da artıyordu. Gelecek sene kaç hektar alanın daha yeşilleneceğini hatırladı – üstelik tek bir hektarı sulamak için otuz yedi bin ayak küplük su gerekiyor.

Ancak kendini gündelik şeyleri düşünmeye zorlarsa da, içinde köpekbalığı gibi turlayan diğerlerinin varlığını bir türlü unutamıyordu.

Ellerini alnına koydu ve bastırdı.

Dün günbatımında tapınağının muhafızları karşısına yargılaması için bir tutsak getirmişlerdi: Essas Paymon adlı ufak tefek, esmer bir adamdı; görünüşte kutsal eşyalar ve dekorasyon süslemeleri üretip satan, Nebiros adlı bir küçük hanedanın emrindeydi, ama yıllık baharat üretimini rapor etme görevini üstlenen bir CHOAM casusu olduğu anlaşılmıştı. Alia tam zindana atılmasını emredecekken Paymon bağırarak “Atreideslerin adaletsizliğinden” yakınmaya başlamıştı. Normalde hemen uçayakta asılması gerekirdi, ama adamın cüretkârlığı Alia’yı etkilemişti. Oturduğu Hüküm Tahtı’ndan kalkmadan sert bir sesle konuşmuş ve Paymon’u korkutarak, sorgucuların öğrenemediği bazı şeyleri söyletmeyi ummuştu.

“CHOAM neden bizim baharat üretimimizle ilgileniyor?” diye sormuştu. “Söylersen seni affedebiliriz.”

“Ben yalnızca satabileceğim şeyleri toplarım o kadar,” demişti Paymon. “Topladığım şeylerle ne yapıldığına dair hiçbir bilgim yok.”

“Üç beş kuruş için mi bizim kraliyet planlarımıza burnunu sokuyorsun yani?” diye bastırmıştı Alia.

“Bizim de planlarımız olabileceği kraliyetin aklına asla gelmiyor,” diye cevabı yapıştırmıştı Paymon.

“Essas Paymon, benim için çalışır mısın?” demişti Alia, umutsuzluğa kapılmış adamın küstahlığından etkilenerек.

Bunu duyunca Paymon’un esmer yüzüne bir sırıtiş yayılmıştı. “Beni hiç acımadan öldürtmek üzereydiniz. Değerim neden birdenbire arttı ki?”

“Değerin basit ve pratik bir niteliğinden kaynaklanıyor,” demişti Alia. “Cesursun ve en yüksek ücreti verenin hizmetinde çalışmaya hazırsın. İmparatorluktaki diğer herkesten daha yüksek bir ücret verebilirim sana.”

Bunun üzerine Paymon hizmetleri için hatırı sayılır bir meblağ

talep edince de, Alia gülmüş ve daha düşük bir rakam söylemişti, ama Paymon'un şimdiye kadar aldığı tüm ücretlerden daha yüksek ve makul olduğunu düşündüğü bir rakamdı bu. "Ayrıca canını da bağışlayacağım, ki bu senin paha biçilmez değerinde olsa gerek," diye eklemişti.

"Pazarlık ha!" diye bağırmişti Paymon. Bunun üzerine Alia da Randevular Amiri rahip Ziarenko Javid'e adamın götürülmesini işaret etmişti.

Aradan bir saat geçmemişti ki, Alia tam Hüküm Salonu'ndan çıkmaya hazırlanırken, Javid koşarak gelip Paymon'un Orange Katolik İncili'nden bir cümleyi mırıldandığını söylemişti: "*Maleficos non patieris vivere.*"

"Cadıları sağ bırakmayacaksın," diye çevirmişti Alia. Nankör herif! Canına kast edenlerden biriydi o! Alia daha önce hiç hissetmediği bir hiddete kapılarak, Paymon'un hemen idam edilmesini ve cesedinin Tapınağın ölü-damıtıcısına götürülmesini emretmişti. Böylece en azından suyu işe yarayabilirdi.

Ve Paymon'un esmer yüzü bütün gece boyunca gözünün önünden gitmemişti.

O ısrarlı ve suçlayıcı görüntüden kurtulmak için bildiği her numarayı denemiş, Fremen Kreos Kitabı'ndaki *Bu Ji*'yi tekrarlamıştı: "Hiçbir şey yoktur! Hiçbir şey yoktur!" Ama bir işe yaramamış ve geceyi uykusuz geçirmişti. Bu sabah da sersem gibiydi. Çiy tanelerindeki mücevher benzeri yansımalar arasında Paymon'un yüzü de vardı.

Alçak bir mimoza çitinin ardındaki çatı kapısından seslenen bir kadın muhafızı, onu kahvaltıya çağırırdı. Alia iç geçirdi. Hizmetçilerin bağırıışları, içindeki haykırıışlar kadar kötüydü – hepsi de anlamsız, ama ısrarcı ve talepkâr seslerdi. Bu sesleri bir bıçakla kesebilse ne güzel olurdu.

Alia muhafıza kulak asmadan çatıdaki bahçenin ötesindeki Kalkan Yamacı'na baktı. Bir *bahada*, yamacın kayalıkları şehre doğru bir aşıntı yelpazesi gibi uzanıyordu. Karşısındaki kum deltası, sabah güneşinde belirgindi. Buraya yabancı biri, o geniş yelpazenin eskiden burada bir nehir aktığının kanıtı olduğunu düşünenebi-

lirdi. Oysa ağabeyinin Atreides ailesinin atomiklerini kullanarak Fremen askerlerini taşıyan kumsolucanlarının geçmesi için Kalkan Yamacı'nda bir yarık açtığı yerdı o kadar. Buradan geçen Fremenler ağabeyinden önceki imparatoru, IV. Şaddam'ı afallatıcı bir hezime uğratmıştı. Şimdi Kalkan Yamacı'nın diğer tarafında, kumsolucanlarının gelişini engellemek için su taşıyan geniş bir kanât vardı. Kumsolucanları su hatlarını geçemezdi, su onlar için zehirliydi.

Keşke zihnimde de böyle bir engel olsaydı, diye düşündü.

Bu düşünce gerçeklikle bağını yitirdiğine dair bir hissi güçlendirdi.

Kumsolucanları! Kumsolucanları!

Hafızasında kumsolucanı görüntüleri belirdi: Çölün derinliklerinde yaşayıp paha biçilmez baharatı üreten ölümcül hayvan, Fremenlerin tanrısı, heybetli Şeyh Hulud'a dair görüntüler. Yassı ve deriye benzeyen bir kumalabalığının büyüyerek bu kumsolucana dönüşmesi ne tuhaf, diye düşündü. Hafızasında kaynaşan insan sürüsü gibiydiler. Kumalabalıkları gezegen yüzeyinin altındaki kayalarda uç uca birleşerek bir tür canlı sarnıçlar oluşturuyor ve suları toplayıp engelleyerek, kumsolucanlarının yaşayabileceği alanlar sağlıyorlardı. Alia aradaki benzerliğin farkındaydı: *Zihnindeki kişilerden bazıları da onu yok edebilecek tehlikeli güçleri hapsediyordu.*

Muhafızın onu tekrar kahvaltıya çağıran sesinde sabırsızlık tınıları vardı.

Alia öfkeyle dönüp eliyle gitmesini işaret etti.

Muhafız emre itaat etti, ama çatının kapısını çarparak gitti.

Alia kapının çarpma sesini duyduğunda, inkâr etmeye çalıştığı her şey tarafından yakalandığını hissetti. İçindeki diğer hayatlar iğrenç bir dalga gibi kabardı. Her talepkâr hayat suratını Alia'nın içsel gözüne dayıyordu ve sonunda suratlar bir bulut halini aldı. Bazılarında uyuz hastalığı vardı. Diğerlerinin derisiyse sert ve delikliydi. Bazılarının ağzı ıslak ve genişti. Sürü halinde üstüne geliyor, aralarına karışmasını istiyorlardı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır ... hayır ... hayır ..."

Yanındaki bir banka çökmese yere yığılacaktı. Doğrulup oturmaya çalıştı, ama başaramadı. O soğuk plasçeliğin üstüne öylece uzanıp kaldı. “Hayır,” diye fısıldıyordu hâlâ.

İçindeki dalga kabarmayı sürdürüyordu.

İçindeki her şeye karşı duyarlıydı. Riskin farkındaydı, ama içindikilerin söylediği her şeyi dinliyordu. Dikkatini çekmek için hep bir ağızdan ısrarla bağırıyorlardı: “Ben! Ben!” “Hayır, ben!” İçlerinden birine tüm dikkatini verirse, mahvolacağını anladı. O kalabalıktaki tek bir yüze odaklanmak ve sözünü dinlemek, varlığını paylaşan o benliğin etkisi altına girmek demekti.

“*Kehanet gücü insanı işte böyle yapar,*” diye fısıldadı bir ses.

Elleriyle kulaklarını kapadı. *Kâhin değilim ben! Transa geçmem işe yaramıyor!* diye düşündü.

Ama o ses ısrar etti: “*Eğer yardım alsaydım, işe yarayabilirdi.*”

“Hayır ... hayır,” diye fısıldadı Alia.

Zihninde başka sesler yükseldi: “Ben ceddin Agamemnon, beni dinlemelisin!”

“Hayır ... hayır...” Alia ellerini kulaklarına öyle sıkı bastırdı ki, canı acımaya başladı.

Kafasında çılgınca bir kahkaha çınladı. “Ovid’e ne oldu söyle-sene? Çok basit. John Bartlett’in eline düştü işte!”

İsimler onun için anlamsızdı. Hepsine ve tüm seslere haykırmak istiyor, ama kendi sesini bir türlü bulamıyordu.

Deneyimli bir hizmetçi tarafından çatıya geri gönderilen muhafız, mimozaların ardındaki kapıyı aralayıp baktığında Alia’yı bankın üstüne uzanmış olarak gördü ve yanındaki arkadaşına “Ahhh, dinleniyor,” dedi. “Dün gece iyi uyuyamadığını söylemiştin. Zaha, yani sabah şekerlemesi yapması iyi.”

Alia muhafızını duymadı; çünkü farkındalığı kafatasının içinde bağrışarak şarkı söyleyen seslere odaklanmıştı: “Bizler neşeli ve yaşlı kuşlarız, hurra!” *Deliriyorum,* diye düşündü. *Aklımı kaçırmıyorum.*

Ayakları hafifçe kıpırdıyordu. Vücuduna koşmasını emredebilseydi eğer, kaçabileceğini hissediyordu. Kaçmalıydı, yoksa için-

deki dalga onu yutacak, susturacak ve ruhunu sonsuza dek kirletecekti, ama vücudu onu bir türlü dinlemiyordu. İmparatorluk'taki en güçlü kişiye bile söz geçirebilirdi, ama kendi bedenine geçiremiyordu.

İçindeki seslerden biri kıkırdadı ve "Bir açıdan bakıldığında, her yaratılış bir felaketi temsil eder çocuğum," dedi. Kulaklarında gürleyen kalın bir sestir bu. Sonra o kıkırtıyı tekrar duydu, sanki kendi kendisiyle alay ediyor gibiydi. "Sana yardım edeceğim sevgili çocuğum, ama sen de bana yardım etmelisin."

Arkaplandaki diğer seslerin yeniden yükselmesine ve dişlerinin takırdamasına rağmen Alia konuşmayı başardı: "Kim ... kimsin sen?"

Zihninde bir yüz belirdi. Bu gülümseyen yüz öyle tombuldu ki, bebek yüzü gibiydi, ama gözleri arzulu ve pırıl pırıldı. Alia'nın kendini geri çekmeye çalışması, o adamın vücudunu da görmesinden başka hiçbir işe yaramadı. Adam iğrenç bir şekilde ve inanılmaz derecede şişmandı. Üstündeki cüppede fark edilen kabarıklıklar, vücut ağırlığını taşımak için süspansörler kullandığını gösteriyordu.

"Görüyorsun ki senin anne tarafından dedenden başkası değilim," diye gürledi adam. "Beni tanıyorsun. Eskiden Baron Vladimir Harkonnen'dim."

"Sen ... sen ölüsün," diye inledi Alia.

"Tabii ki ölüyüm tatlım! İçindekilerin çoğu ölü zaten, ama sana benden başka gerçekten yardım etmek isteyen yok. Onlar seni anlamıyorlar."

"Git," diye yalvardı Alia. "Lütfen git."

"Ama senin yardıma ihtiyacın var torunum," diye itiraz etti Baron.

Gözleri kapalı olmasına rağmen, adamın önünde beliren görüntüsünü incelerken *ne kadar da heybetli görünüyor*, diye düşündü Alia.

"Sana yardım etmeye hazırım," diye ısrar etti Baron. "Buradaki diğerlerinin tek niyeti bilincini tamamen ele geçirmek. Hepsi de seni kovmak istiyor. Ama ben ... sadece kendime ait bir köşe isti-

yorum o kadar.”

İçindeki diğer sesler yeniden bağışmaya başladı ve o korkunç dalga tekrar kabardı. Alia annesinin çığlıklarını duydu. O *ölmedi* ki, diye düşündü.

“Susun!” diye emretti Baron.

Alia bu emri kendi iradesiyle de destekleyerek tüm bilincine yaydı.

İçine çöken sessizlik serin bir duş etkisi yaratırken, küt küt çarpan kalbinin de normal hızına dönmeye başladığını hissetti. “Görüyorsun ya?” dedi Baron usulca ve sakinleştirici bir sesle. “Eğer birlik olursak bizi kimse yenemez. Sen bana yardım et, ben de sana.”

“Ne ... ne istiyorsun?” diye fısıldadı Alia.

Kapalı gözkapaklarının önünde gördüğü o tombul yüzde düşünceli bir ifade belirdi. “Ahhh, benim sevgili torunum,” dedi Baron. “Birkaç basit hazzın peşindeyim, o kadar. Arada sırada birkaç saniyeliğine senin duyularını kullanmama izin ver. Bunu kimse-
nin bilmesine gerek yok. Mesela âşığının kollarındayken, senin hayatının küçük bir kısmını paylaşayım. Çok şey mi istiyorum sence?”

“Ha... hayır.”

“Güzel, güzel,” diye kıkırdadı Baron. “Karşılığında da, benim sevgili torunum, sana çok çeşitli şekillerde faydam dokunabilir. Sana tavsiyeler verebilir, yol gösterebilirim. İçten ve dıştan yenilmez olursun. Düşmanlarını ezer geçersin. Ağabeyin unutulur ve sen tarihe geçersin. Gelecek senin olur.”

“Ama ... diğerlerinin ... kontrolü ele geçirmesine izin vermezsin, değil mi?”

“Onlar bize karşı koyamaz! Tek başımızayken bizi yenebilirler, ama birlikteyken hiçbir şey yapamazlar. Bak bir örnek vereyim. Dinle.”

Baron sustu ve görüntüsü kayboldu. Geri çekilmişti, ama diğer yaşamlardan hiçbiri ne bir anıyla, ne de bir yüzle ya da sesle olsun ortaya çıkmadı.

Alia titreyerek bir rahatlama nefesi verdi.

O rahatlama nefesiyle aynı anda aklından bir düşünce geçti. Kendisine ait bir düşünce gibiydi, ama arkasında suskun seslerin olduğunu hissetti.

*Eski Baron kötü biriydi. Babanı öldürdü. Seni ve Paul'ü de öldüre-
cekti. Denedi, ama başaramadı.*

Sonra Baron'un yalnızca sesini duydu: "Tabii ki seni öldüre-
cektim. Yoluma çıkmamış mıydın? Ama o mesele artık kapandı.
Sen kazandın evlat! Yeni gerçek sensin."

Alia bu sözleri başını sallayarak onaylarken, yanağı bankın sert yüzeyine sürtündü.

Mantıklı konuşuyor, diye düşündü. Bene Gesseritlerin bir sözü geldi aklına: "*Tartışmanın amacı gerçeğin doğasını değiştirmektir.*"

"Kesinlikle!" dedi Baron. "Ben ölüyüm, sense yaşıyorsun. Benim varlığım sallantıda. Ben yalnızca senin içindeki bir anı-benliğim o kadar. Senin emrindeyim. Sana verebileceğim derin tavsiyeler karşılığında da çok az şey istiyorum."

"Şimdi ne yapmamı tavsiye edersin?" diye sordu Alia, Baron'u sınamak için.

"Dün gece verdiğin karar canını sıkıyor," dedi Baron. "Paymon'un söylediği iddia edilen şeyleri gerçekten söyleyip söylemediğini merak ediyorsun. Belki de Javid, Paymon'un kendi yerine geçmesinden korkmuştu. Şüphelendiğin şey bu değil mi?"

"Evet."

"Duyduğun şüphe de keskin gözlemlerinden kaynaklanıyor, değil mi? Javid seninle giderek daha samimi olmaya başladı ve bu durum Duncan'ın bile gözünden kaçmadı, değil mi?"

"Böyle olduğunu biliyorsun."

"Peki, o zaman. Öyleyse Javid'le sevgili ol ve—"

"Hayır!"

"Duncan için mi kaygılanıyorsun? Ama kocan bir mentat mistik. Fiziksel eylemler onu etkileyip gücendirmez. Bazen sana ne kadar da soğuk davrandığını fark etmedin mi hiç?"

"Ama o..."

“Duncan’ın mentat yönü, Javid’i yok etmek için nasıl bir yola başvurduğunu öğrenirse sana anlayış gösterir.”

“Yok etmek...”

“Elbette! İnsan gerektiğinde tehlikeli araçları kullanabilir, ama onlar güçlenip de fazla tehlikeli olduklarında fırlatılıp atılmalıdır.”

“Öyleyse ... neden ... yani ...”

“Ahhh, kalınkafalı şey! Alacağın değerli ders yüzünden.”

“Anlamıyorum.”

“Değerlerin kabul edilmesi, kazandırdıkları başarılarla bağlıdır benim sevgili torunum. Javid sana kayıtsız şartsız itaat etmeli; seni hiç sorgulamadan kabul etmeli, senin her emrine boyun eğmeli ve—”

“Ama bu dersin neresi ahlaklı—”

“Salak salak konuşma torunum! Ahlak her zaman için pragmatizmin üstüne kurulmalıdır. Sezar’ın hakkı falan filan yani. Kazandığın zafer en derin arzularını yansıtmıyorsa neye yarar? Javid’in erkeksiliğine bayılmıyor musun?”

Alia yutkundu. Bunu itiraf etmekten nefret etse de, içindeki gözlemci karşısında çırılçıplaktı. “Evet.”

“Güzel!” Kafasının içindeki o ses nasıl da neşeliydi. “Şimdi birbirimizi anlamaya başladık. Onu yatağına alacaksın. Onun kulu kölesi olduğuna inandığı zaman, Paymon hakkında sorular sormaya başla. Şaka yollu sor, gülerек. Yalan söylediğini itiraf ettiği anda da, billurbıçağını kaburgalarının arasına saplayıver. Ahh, akan kanı aldığın hazzı öyle arttıracak ki—”

“Hayır,” diye fısıldadı Alia. Ağzı dehşetten kupkuru kesilmişti. “Hayır... hayır... hayır...”

“Öyleyse senin yerine ben yaparım,” dedi Baron. “Bunun yapılması gerekiyor, sen de biliyorsun. Sen gerekli koşulları hazırlarsan, gerisini ben hallede...”

“Hayır!”

“Korktuğun öylesine bariz ki torunum. Ama merak etme, duyularını ancak geçici olarak devralabilirim. Seni kusursuzca taklit e-

debilecek kişiler var ... ama bunu biliyorsun zaten. Oysa ben... ahhh, insanlar benim varlığımı hemen fark eder. Fremen Kanunu'na göre zaptedilenlere ne yapılır bilirsin. Seni hemen öldürürler. Evet – seni bile. Bunun olmasını istemediğimi biliyorsun. Senin için Javid'i öldüreceğim ve ardından da geriye çekileceğim. Tek yapman gereken ...”

“İyi tavsiye dediğin bu mu yani?”

“Seni tehlikeli bir araçtan kurtaracak çocuğum. Ayrıca aramızda bir ilişkinin kurulmasını sağlayacak ve bu ilişki sayesinde sen geleceğe dair doğru kararlar vermeyi öğrenip–”

“Ben mi öğreneceğim?”

“Elbette!”

Alia elleriyle gözlerini kapayıp düşünmeye çalıştı, ama düşüncelerinin birini bile içindeki o varlıktan gizleyemeyeceğini ve aslında onun düşüncelerini dahi kendisinin sanabileceğini biliyordu.

“Boşuna kaygılanıyorsun,” diye yaltaklandı Baron. “O Paymon denen herif aslında–”

“Hata yaptım! Yorgundum ve o yüzden de acele karar verdim. Paymon'un gerçekten öyle konuşup konuşmadığını araştırmalıydım.

“Aslında doğru davrandın! Verdiğin kararları Atreideslerin o salakça eşitlik ilkesine göre değerlendiremezsin. Uykunu kaçıran şey buydu, Paymon'un ölümü değil. Verdiğin karar doğruydu! Paymon da başka bir tehlikeli araçtı. Toplumunda düzeni sağlamak için öyle davrandın. Artık verdiğin hükümler için iyi bir nedenin var, bu *adalet* saçmalığı gibi değil! Hiçbir yerde eşit adalet diye bir şey yoktur ve böyle yapay bir dengeyi bulmaya çalışmak aslında toplumun huzurunu bozar.”

Baron'un Paymon hakkında verdiği kararı savunması Alia'nın hoşuna gitmişti, ama öne sürdüğü savın gayri ahlaki temeli karşısında afallamıştı.

“Eşit adalet ilkesi Atreideslerin bir ... bir ...” Ellerini indirdi, ama gözlerini açmadı.

“Bütün rahip yargıçlarına bu hataya düşmemelerini tembihle-

melisin,” diye açıkladı Baron. “Verilen kararların değeri ancak toplumsal düzeni korumalarıyla ölçülür. Eşit adalet ilkesi yüzünden geçmişte sayısız uygarlık çöktü. Böyle salakça şeyler, çok daha önemli olan doğal hiyerarşileri yıkar. Bireylerin önemi, ancak toplumlarıyla olan ilişkisiyle belirlenir. Toplum mantıklı bir düzene sokulmazsa eğer, hiç kimse onun içinde kendine yer bulamaz – ne en tepede, ne en altta. Haydi ama torunum! Halkının sert anası olmalısın sen! Görevin düzeni korumak.”

“Paul’ün yaptığı her şey ...”

“Ağabeyin öldü! Başarısız biriydi o!”

“Sen de öldün!”

“Doğru ... ama öngöremediğim bir kaza yüzünden. Haydi, sözümü dinle de şu Javid’i ortadan kaldıralım.”

Alia bu fikrin hoşuna gittiğini hissetti. “Bunu düşüneneğim,” dedi hemen. *Bunu yaparsam, yalnızca Javid’e haddini bildirmek için yapacağım,* diye düşündü. *Onu öldürmeme gerek yok. Bu arada o salak kendini sahiden ele verebilir ... yatağında.*

“Kiminle konuşuyorsunuz Leydim?” diye sordu bir ses.

Alia bir an şaşırıp, sesin içindekilerden birine ait olduğunu sandı, ama tanıyınca gözlerini açtı. Bankın yanında Alia’nın amazon korumalarının başı olan Ziarenka Valefor duruyordu. Hava koşullarıyla yıpranmış sert Fremen yüzünde kaygılı bir ifade vardı ve kaşları çatılmıştı.

“İçindeki seslerle konuşuyorum,” dedi Alia doğrulup bankta oturarak. İçindeki seslerin kesilmesi kendini toplamasını sağlamıştı.

“İçinizdeki sesler ha Leydim. Peki.” Bunu öğrenen Ziarenka’nın gözleri parladı. Kutsal Alia’nın başka kimsede olmayan içsel özelliklere sahip olduğunu herkes bilirdi.

“Javid’i odama getir,” dedi Alia. “Onunla konuşmam gereken ciddi bir mesele var.”

“Odanıza mı Leydim?”

“Evet! Yatak odama.”

“Emredersiniz Leydim.” Muhafız dönüp gitmeye başladı.

“Bir dakika,” dedi Alia. “Efendi Idaho Tabr Siyeci’ne gitti mi?”

“Evet Leydim. Talimatınıza uyup şafaktan önce yola çıktı. Onu çağdırtmamı ister...”

“Hayır. Bu meseleyi ben hallederim. Bu arada Zia, Javid’in oda-
ma geldiğini kimse bilmemeli. Onu bizzat sen getir. Bu çok önemli
bir konu.”

Muhafız belindeki billurbıçağa dokundu. “Leydim, eğer size
yönelik bir tehdit varsa—”

“Evet, bir tehdit var. Kaynağı Javid olabilir.”

“Ahhh, Leydim, belki de onu getirmesem daha iyi—”

“Zia! Onunla başa çıkamaz mıyım sanıyorsun?”

Muhafızın dudaklarında kurt gibi, yırtıcı bir gülümseme oluş-
tu. “Bağışlayın Leydim. Onu hemen yatak odanıza getiriyorum.
Ama ... izninizle kapınıza muhafız koymak istiyorum.”

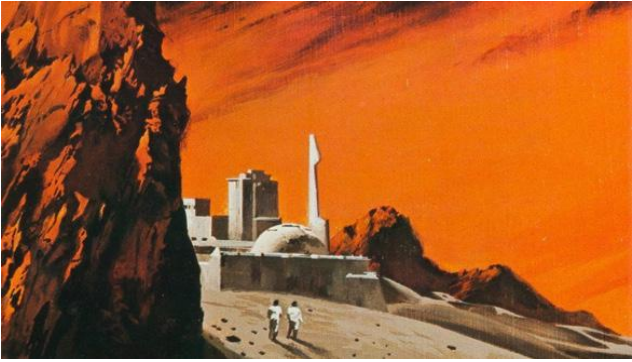
“Sadece sen dur,” dedi Alia.

“Peki, Leydim. Hemen gidiyorum.”

Alia, Ziarenka’nın uzaklaşmasını izlerken başını sallayarak
kendisini onayladı. Demek muhafızları Javid’i sevmiyordu. Ja-
vid’in aleyhine yeni bir puandı bu. Ama yine de değerliydi o ...
çok değerliydi. Jacurutu’ya girmesini sağlayacak anahtardı. Oraya
girince de...

“Belki de haklıydın Baron,” diye fısıldadı.

“Görüyorsun ya!” diye kıkırdadı içindeki ses. “Ahhh, sana yar-
dım etmek çok hoş olacak evlat ve üstelik bu daha başlangıç...”

Başarılı bir dinin savunması gereken popüler tarih yanılışmaları vardır: Kötüler asla başarılı olamaz; güzelliği ancak cesur olanlar hak eder; dürüstlük her zaman iyidir; eylemler sözlerden daha etkilidir; erdemli olan hep kazanır; iyi bir iş yapan zaten ödülünü almıştır; insan ne kadar kötü olursa olsun düzeltilebilir; dinsel tılsımlar insanı iblislerce zaptetilmekten korur; kadim sırları ancak kadınlar anlayabilir; zenginler mutsuzluğa mahkûmdur ...

— Eğitim Elkitabı'ndan
Missionaria Protectiva

“Adım Muriz,” dedi derisi kösele gibi olan Fremen.

Mağaranın kaya zemininde oturuyordu. Bir baharat lambası nemli duvarları ve koridor girişleri olan kara delikleri göz önüne seriyordu. O koridorlardan birinden su şırıltıları geliyordu. Su sesleri Fremen cennetinin başlıca özelliklerinden biri olsa da, Muriz'in karşısında bağlanmış olarak duran altı adam, o ritmik şırıltılardan hiç hoşlanmamışlardı. Odada bir ölü-damıtıcısının küflü kokusu vardı.

Koridorların birinden çıkıp gelen on dört standart yaşlarında genç bir delikanlı Muriz'in solunda durdu. Delikanlının elinde, baharat lambasının donuk sarı ışığında parlayan bir billurbıçak vardı ve bıçağını kaldırıp ucunu bağlı adamların her birine teker teker çevirdi.

“Bu oğlum Assan Tariq,” dedi Muriz eliyle delikanlıyı göstererek, “birazdan erkeklik sınavına girecek.”

Muriz boğazını temizledi ve altı tutsağı teker teker dikkatle

süzdü. Karşısında yarım daire şeklinde oturuyorlardı. Elleri arkadan baharat lifi halatlarıyla sıkıca bağlanmıştı; ayak bilekleri de öyle. Halatların uçları her adamın boğazında gergin birer ilmik oluşturacak şekilde bağlıydı. Damıtıcı-giysilerinin boyun kısımları kesilmişti.

Bağlı adamlar Muriz'in bakışlarına cesurca karşılık verdiler. İkisinin üstünde dış-dünyalardan gelme bol giysiler vardı ve bu onların Arrakeen şehrinin zenginlerinden olduğunu gösteriyordu. Bu ikisinin teni diğerlerininkinden daha pürüzsüz ve açıktı. Diğer dördünün sert derileri ve iri kemikleriye, çölde doğduklarının kanıtıydı.

Muriz de çöl halkına benziyordu, ama masmavi gözleri yüzüne gömülmüş gibiydi, öyle ki baharat lambasının ışığı bile aydınlata-mıyordu. Oğlu adamın henüz tamamlanmamış bir kopyasıydı san-ki ve basık yüzü, içindeki kargaşayı gizleyemiyordu.

"Kovulmuşlar arasında özel bir erkeklik sınavı uygulanır," dedi Muriz. "Oğlum bir gün Shuloch'ta yargıç olacak. Gerektiği şe-kilde davranabilecek mi öğrenmeliyiz. Bizim yargıçlarımız ne Ja-curutu'yu unutabilir, ne de çaresiz kaldığımız günü. Kralizec, yani Tayfun Savaşı, kalplerimizde yaşar." Bunların törensel sözler oldu-ğu, monoton ses tonundan belliydi.

Muriz'in karşısındaki, yumuşak yüzlü şehirlilerden biri kımıldandı. "Bizi tutsak alıp tehdit etmekle hata yapıyorsun," dedi. "Ümmi'ye sorun çıkarmaya gelmedik."

Muriz başını sallayarak onayladı. "Kişisel bir dinsel uyanış ara-yışında olduğunuz için geldiniz, değil mi? Güzel, aradığınızı bula-caksınız."

"Eğer bize—" diye söze başladı, yumuşak yüzlü adam.

"Kapa çenenin salak!" diye bağırdı, arkasında duran esmer bir çöl Fremeni. "Bunlar su hırsızları. Köklerini kazıdığımızı sanmış-tık."

"Şu eski masal ha," dedi yumuşak yüzlü tutsak.

"Jacurutu masaldan ibaret değildir," dedi Muriz. Tekrar oğlunu gösterdi. "Assan Tariq'i takdim ettim. Ben buranın *ârîfa'sı*yım, sizi yargılayacak tek kişiyim. Oğlum da iblisleri tanımak üzerine eğiti-

lecek. Eski yöntemlerden iyisi yoktur.”

“Biz de çöle bu yüzden geldik zaten,” diye itiraz etti yumuşak yüzlü adam. “Eski yöntemleri seçtik ve dolaşıyoruz—”

“Bu kiralık rehberlerle,” dedi Muriz, esmer tutsakları göstereyerek. “Cennete giden yolunuzu mu satın alacaktınız?” Oğluna baktı. “Hazır mısın Assan?”

“Halkımızın katledildiği o gece üstüne çok düşündüm,” dedi Assan. Sesi gergindi. “Bize su borçları var.”

“Baban sana onlardan altı tanesini veriyor,” dedi Muriz. “Sular bizim, gölgeleriye senindir, sonsuza dek seni koruyacaklar. Göl-geleri seni iblislere karşı uyaracak. *Âlemü'l-Misâl*'e geçtiğinde kölen olacaklar. Ne diyorsun, oğlum?”

“Babama teşekkür ederim,” dedi Assan. Öne doğru kısa bir adım attı. “Kovulmuşlar arasında erkekliğe geçmeyi kabul ediyorum. Bu su bizim suyumuzdur.”

Delikanlı sözünü bitirmesinin ardından tutsakların yanına gitti. Soldan başladı, oradaki adamın başını saçından tutarak kaldırdı ve billurbıçağını çenesinin alt kısmından yukarı doğru saplayarak beynini deldi. Bu işi adamın kanını en az dökecek şekilde ustaca yapmıştı. Tutsaklar arasında sadece yumuşak yüzlü, şehirli Fremen duruma itiraz etti ve delikanlı saçını tutunca çılgınlık atmaya başladı. Diğerleri ise Assan Tariq'e tükürdü. Eski âdetlere göre bunun anlamı “*Bak, suyum hayvanlar alacaksa ona hiç değer vermiyorum!*” demekti.

Delikanlı işini bitirince Muriz ellerini çırpıttı. Yardımcılar gelip cesetleri sularının alınması için hızla ölü-damıtıcısına taşımaya başladılar.

Ayağa kalkan Muriz, yardımcılarının cesetleri taşımalarını derin derin soluyarak izleyen oğluna baktı. “Artık bir erkek oldun,” dedi. “Düşmanlarımızın suları köleleri besleyecek. Ve bu arada, oğlum...”

Assan Tariq dönüp dikkatle babasına baktı. Delikanlının dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

“Vaiz bunu asla öğrenmemeli,” dedi Muriz.

“Anladım baba.”

“İşini iyi yaptın,” dedi Muriz. “Shuloch’a gelenler sağ konmamalı.”

“Evet baba.”

“Sana önemli görevler verildi,” dedi Muriz. “Seninle gurur duyuyorum.”

Medeni bir insan ilkelleşebilir. Bunun anlamı şudur: İnsanların yaşam tarzı değişir. Üstünde yaşanan toprak, hayvanları ve bitkileriyle birlikte eski değerleri de değiştirir. Bu yeni var oluş şeklinde, genellikle doğa adı verilen şeye ilişkin çok katmanlı ve bağlantılı olaylara dair geçerli bilgilere ihtiyaç duyulur. Böyle doğal sistemlerin barındırdığı güçlere saygı duymak gerekir. İnsan bu işe yarayan, geçerli bilgileri ve saygıyı edindiğinde, ona “ilkelleşmiş” denir. Tam tersi de geçerlidir elbette: İlkeller medenileşebilir, ama elbette ki ağır psikolojik hasarlar alma pahasına.

— Leto Tefsiri
Hârikül-Âde'nin üslubunda

“Nasıl emin olabiliriz?” diye sordu Ganimet. “Bu çok tehlikeli.”

“Daha önce denemiştik,” dedi Leto.

“Ama bu kez aynısı olmayabilir. Eğer—”

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Leto. “Baharat kullanamayacağımızı kabul ediyorsun.”

Ganimet iç geçirdi. Bu sözlerin kendi karşı çıkışını karşılayıp bertaraf etmesinden hiç hoşlanmamıştı, ama kardeşinin düşüncelerine baskı yapan gereklilik duygusunu da anlıyordu. Ayrıca kendi içinde hissettiği bu gönülsüzlüğü yaratan korkunun sebebini de biliyordu. İç dünyanın tehlikelerini görmek için Alia'ya bakmaları yeterliydi.

“Eee?” diye sordu Leto.

Ganimet tekrar iç geçirdi.

Kendi özel mekânlarından birinde, anneleri ve babalarının eskiden birlikte sık sık beleddeki günbatımını izlediği kayalığa bakan bir mağara ağzında bağdaş kurmuş oturuyorlardı. İki saat önce akşam yemeği yemişlerdi; şimdi ikizler için fiziksel ya da zihinsel egzersiz yapma vaktiydi ve onlar zihinsel seçmişlerdi.

“Eğer yardım etmek istemezsen, bunu tek başıma yaparım,” dedi Leto.

Gözlerini kardeşinden uzaklaştıran Ganimet, mağaranın girişini diğer taraftan kapatan, nem geçirmez siyah örtülere baktı. Leto ise çöle bakmayı sürdürüyordu.

Bir süredir konuştukları dil öylesine kadimdi ki, artık adı bile unutulmuştu. Hiç kimsenin anlayamayacağı bu dil, başkalarının kulak misafiri olmasını engelleyerek, rahat konuşmalarını sağlıyordu. Alia bile kendi iç dünyasının çılgınca karmaşıklığından uzak durduğu için bu dili çok az biliyordu.

Leto derin bir soluk aldı. Rüzgârın girmedığı bu oyukta, Fremmenlerin mağara siyeçlerine özgü keskin bir koku vardı. Ancak burada siyecin uğultusundan ve nemli sıcağından uzak bir şekilde oturup rahatladıklarını hissediyorlardı.

“Yol gösterilmesine ihtiyacımız olduğuna katılıyorum,” dedi Ganimet. “Ama eğer biz—”

“Gani! Yol gösterilmesinden daha fazlasına ihtiyacımız var. Korunmaya ihtiyacımız var.”

“Belki de korunmamız imkânsızdır.” Ganimet dönüp kardeşiyle göz göze geldi. Leto’nun gözlerinde bekleyip izleyen avcı bir hayvanın ifadesi vardı ve bu ifade yüzünün sakinliğiyle hiç uyşmuyordu.

“Zaptedilmekten kurtulmalıyız,” dedi Leto. O kadim dilin özel masterını kullanmıştı. Ses ve zaman kipi açısından nötr, ama ifade açısından son derece aktif bir formdu bu.

Ganimet, Leto’nun ne demek istediğini anlamıştı.

“Mohw’pwium d’mi hish pash moh’m ka,” diye monoton bir sesle yanıtladı. *Benim ruhumun ele geçirilmesi, binlerce ruhun ele geçirilmesi demektir.*

“Daha da fazlası,” dedi Leto.

“Tehlikenin farkındasın, ama yine de ısrar ediyorsun,” diye durumu açıkladı Ganimet.

“Wabun 'k wabunat!” dedi Leto. *Ayağa kalkan yükselir!*

Leto verdiği kararın kesinlikle gerekli olduğunu düşünüyordu. Geçmiş şimdiki zamana getirip bir zemberek gibi kurmalı ve geleceklerine doğru açılmasını sağlamalıydılar.

“Muriyat,” diye fısıldayarak boyun eğdi Ganimet. *Severek yapmalısınız.*

“Elbette.” Leto kesinlikle katıldığını göstermek için elini saldı. “Sonra tavsiye alırız, tıpkı ebeveynlerimiz gibi.”

Ganimet sustu ve boğazındaki yumrudan kurtulmak için yutkundu. İçgüdüsel olarak güneye, engin *ırk*'in^Φ derinliklerine baktı. Kumullar günün son ışıkları altında loş ve gri bir doku oluşturarak uzanıyordu. Babası çölün derinliklerine yaptığı son yolculukta o yönde yürümüştü.

Leto gözlerini aşağıya, kayalığın altındaki siyeç vahasının yeşilliğine dikmiş bakıyordu. Aşağıya tamamen alacakaranlık hâkimdi, ama oradaki tanıdık şekilleri ve renkleri seçebiliyordu: Kanâtle sulanan bitkileri çevreleyen taş hattına dek uzanan bakır rengi, altın rengi, kırmızı, sarı, pas rengi ve koyu kızıl çiçekler. Taşların ardında, yabancı bitkiler ve su fazlalığı yüzünden ölmüş Arrakis canlılarının kalıntılarının bulunduğu, pis kokulu bir şerit, yeni bitkileri çölden koruyordu.

“Hazırım,” dedi bir süre sonra Ganimet, “haydi, başlayalım artık.”

“Evet, hepsinin canı cehenneme!” Leto uzandı ve oldukça sert bir sesle söylediği bu cümlemin anlamını yumuşatmak için kardeşinin koluna hafifçe dokundu. “Lütfen Gani ... o şarkıyı söylese ne. İşimi kolaylaştıracaktır.”

Ganimet ona yaklaşıp yaslandı ve sol kolunu yavaşça beline doladı. İki derin soluk almasının ardından boğazını temizledi ve

Φ *İrk*: Arapça. Özellikle Sahra çölünde kayarak yer değiştiren kumullardan oluşan çok geniş bölgeler anlamına gelir. Frank Herbert'in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. —ed.

annesinin babalarına sık sık söylediği şarkıyı güçlü bir sesle söylemeye başladı:

*İşte, verdiğin sözden kurtarıyorum seni;
Tatlı sular döküyorum üstüne.
Bu rüzgârsız yerde kazanacak olan hayattır:
Sevgilim, sen bir sarayda yaşayacaksın,
Düşmanlarınsa düşecek dipsiz boşluğa.
Sevginin sana tarif ettiği bu yolda,
Birlikte el ele yürüyoruz.
Sana mutlaka yolu göstereceğim
Çünkü benim aşkım sarayındır senin ...*

Ganimetin sesi yavaşça hafifleyip bir fısıltının bile bozabileceği çöl sessizliğinde yitip giderken, Leto iç dünyasına giderek daha fazla gömüldüğünü – anılarını yakın geçmişine ait genlerin üstüne yaymış olan babasına dönüştüğünü hissetti.

Kısa süreliğine *Paul olmalıym*, diye düşündü. *Yanımdaki Gani değil; verdiği bilgece tavsiyelerle, defalarca hayatımızı kurtaran benim sevgili Chani'm o.*

Ganimet ise korkutucu bir rahatlıkla annesine dönüşüvermişti, tam da tahmin ettiği gibi. Bu iş kadınlar için çok daha kolay – ve çok daha tehlikeliydi.

“Şuraya baksana sevgilim!” dedi Ganimet, aniden boğuklaşan bir sesle konuşmuştu. İlk Ay yükselmişti ve onun işaret ettiği yerde, ayın donuk ışığında, göğe doğru turuncu bir ışık arkının yükseldiğini gördüler. Leydi Jessica'yı getiren nakliye gemisi, şimdi baharat yüküyle birlikte yörüngedeki ana gemiye doğru dönüyordu.

Leto o anda hayatının en güçlü anımsamasını yaşadı; anılar çınlayan çanlar gibiydi. Bir an için başka bir Leto'ya – Jessica'nın Düküne dönüştü. Bu anıları hızla bir kenara itti, ama aşkı ve ıstırabı hissetmişti bile.

Paul olmalıym, diye hatırlattı kendine.

Dönüşüm gerçekleşirken, korkutucu bir ikilik hissine kapıldı. Sanki Leto, üstüne babasının görüntüsü düşen karanlık bir ekran-

di. Hem kendi bedenini hem de babasınınkini hissediyordu ve a-laralarında titreşen farklılıklar onu yenip üste çıkmakla tehdit ediyordu.

“Baba, yardım et,” diye fısıldadı.

Hissettiği titreşen rahatsızlık geçti ve farkındalığı yeni bir kimliğe bürünürken, Leto’nun benliği bir kenara çekilip olayları seyretmeye başladı.

“Gördüğüm son kehanet hayali daha gerçekleşmedi,” dedi Paul’un sesiyle. Ganimet’e döndü. “Ne gördüğümü biliyorsun.”

Ganimet sağ eliyle onun yanağına dokundu. “Çöle ölmeye mi gittin sevgilim? Öldün mü?”

“Belki ölmüşümdür, ama o kehanet hayali ... uğruna yaşamaya değmez mi?”

“Kör olarak mı?” diye sordu Ganimet.

“Öyleyken bile.”

“Nereye gitmiş olabilirsin ki?”

Leto derin ve bedenini sarsan bir nefes aldı. “Jacurutu’ya.”

“Sevgilim!” Kızın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

“Kahraman Müeddib tamamen yok edilmeli,” dedi Leto. “Yoksa bu çocuk bizi kaostan kurtaramaz.”

“Altın Yol,” dedi Ganimet. “Güzeli bir hayal değil.”

“Gerçekleşebilecek tek hayal.”

“Öyleyse Alia başaramadı...”

“Kesinlikle. Bunun kayıtlarını gördün zaten.”

“Annen dönmekte geç kaldı.” Sözlerini başını sallayarak onaylayan Ganimet’in çocuksu yüzünde Chani’nin bilge ifadesi vardı. “Orada başka bir kehanet hayali yok mu? Belki de eğer–”

“Hayır sevgilim. Henüz yok. Bu çocuk henüz geleceğe bakıp sağ salim geri dönebilecek durumda değil.”

Leto’nun bedeni tekrar sarsıcı derinlikte bir nefes aldı. Gözlemci konumundaki Leto babasının tekrar kanlı canlı bir bedende yaşamaya ve insanların dünyasında yeniden kararlar verme arzusunu öyle güçlü hissediyordu ... Geçmişteki hatalarını telafi etmeyi öyle umutsuzca istiyordu ki!

"Baba!" diye seslendi Leto ve sesi kendi kafasının içinde yankılandı.

Babasının muazzam bir irade göstererek vücudunu, duyularını ve kaslarını yavaşça serbest bıraktığını hissetti.

Chani'nin sesi "Sevgilim," diye fısıldayınca babasının şekili duraksadı. "Neler oluyor?"

"Biraz daha kal," dedi Leto. Bunu kendi sesiyle söylemişti; boğuk ve tereddütlüydü, ama yine de kendi sesiydi. Ardından da "Chani, bize söylemelisin: Alia'nın başına gelen şeyden ... nasıl kurtulabiliriz?" diye sordu.

Ama yanıt veren, içindeki Paul'ün sesi oldu. Sözcükler durak-sayarak ve uzun boşluklarla da olsa içsel kulağına ulaşıyordu: "Ke-sin bir şey yok. Bize de ... az kalsın ... ne olacaktı ... gördün."

"Ama Alia..."

"Kahrolası Baron onu ele geçirdi!"

Leto boğazının kupkuru kesilip yanmaya başladığını hissetti. "Baron ... benim de içimde mi?"

"Evet ... ama ... ben ... biz ... bazen hissediyoruz ... birbirimi-zî, ama sen..."

"Düşüncelerimi okuyamıyor musun?" diye sordu Paul. "O şe- kilde öğrenemez misin ... Baron'un ..."

"Bazen düşüncelerini hissedebiliyorum ... ama ben ... biz ... sadece senin farkındalığının ... yansıması ... yoluyla yaşıyoruz. Bizi senin hafızan yaratıyor. Tehlike ... kusursuz bellekte yatıyor. Ve ... bizim aramızdaki bazıları ... gücü sevenlerimiz ... ve gücün etrafın- da toplananlarımız ... ne pahasına olursa olsun ... onlar daha ... kusursuz olabilirler."

"Daha mı güçlü?" diye fısıldadı Leto.

"Daha güçlü."

"Gördüğün kehanet hayalini biliyorum," dedi Leto. "Baron'un beni ele geçirmesine izin vermemek için, beni sen ele geçir."

"Hayır!"

Başını sallayarak bu isteği onaylayan Leto, babasının geri çekil-mek için ne kadar büyük bir irade gücü sarf ettiğini hissetmiş ve olası başarısızlığın sonuçlarını kavramıştı. Zaptedilen kişi, kim ta-

rafından zaptedilmiş olursa olsun Hilkat Garibesi'ne dönüşürdü. Bunu anlamak gücünü tazeledi. Geçmişte yapılmış hataları, kendisinin ve atalarının yaptığı bütün o hataları ve kendi bedenini anormal bir yoğunlukla hissetmeye başladı. Ama bunlar giderek güçsüzleşen belirsizliklerdi – bunu artık anlayabiliyordu. Bir an için hevesle korku arasında bocaladı. Bedeni melanji kehanet hayalleri görmeye dönüştürme yeteneğine sahipti. Baharat sayesinde geleceği soluyabilir, Zamanın peçelerini dağıtabilirdi. Bunun cazibesine kapılmamak çok güçtü; bu yüzden de ellerini sıkıca kenetleyip kendisini *prana-bindu* farkındalığına geçmeye zorladı. Bedenindeki arzu söndü. Bedeninde damarlarında Paul'den aldığı derin bilgeliği taşıyordu. Geleceği arayanların asıl istediği, yarının yarışında kazanabilmektir. Oysa bunun yerine tüm acılarını ve kalp atışlarını bildikleri bir hayatın içinde kısıtlı kalıyorlardı. Paul'ün son kehanet hayali ona bu tuzaktan çıkışın güvenilmez yolunu göstermişti ve Leto da artık aynı yolu izlemekten başka seçeneğinin olmadığını biliyordu.

“Hayatın sevinçli ve güzel tarafı, onun sürprizlerle dolu olduğu gerçeğine bağlıdır,” dedi.

Kulağının içine tatlı bir ses fısıldadı: “Ben bu güzelliği hep görüyordum.”

Leto başını çevirdiğinde Ganimet ile göz göze geldi. Gözleri ay ışığında parlıyordu, ama bunlar Chani'nin gözleriydi. “Anne,” dedi, “geri çekilmelisin.”

“Ahhh, çok cazip!” dedi annesi ve onu öptü.

Annesini itti. “Kızını hayatını ele geçirmek mi istiyorsun?” diye sert bir sesle sordu.

“Öylesine kolay ki ... salakça bir şekilde, öyle kolay ki,” dedi annesi.

İçinde taşıdığı babasının varlığının geri çekilmekte ne kadar zorlandığını anımsayan Leto paniğe kapılmaya başladığını hissetti. Kardeşi, Leto'nun izleyip dinlediği ve ihtiyaç duyduğu şeyleri babasından öğrendiği o gözlemciler dünyasında kaybolmuş olabilir miydi?

“Bunu yaparsan senden nefret ederim anne,” dedi.

“Ama başkaları etmez,” dedi annesi. “Sevgilim ol.”

“Sevgilin olursam ... ikinize de ne olur biliyorsun,” dedi Leto.
“Babam da senden nefret eder.”

“Hayır! Asla!”

“Ederim!”

Leto’nun gırtlğından kendi iradesi dışında, ansızın çıkan bu haykırışta, Paul’ün cadı annesinden öğrendiğı Ses kullanımının gücü vardı.

“Böyle deme,” diye inledi Chani.

“Senden nefret ederim!”

“Lütfen ... lütfen böyle deme.”

Leto boğazını ovuşturdu; kaslarının hakimiyeti tekrar kendisine geçmişti. “Senden nefret edecek. Sana sırt çevirecek. Tekrar çöle gidecek.”

“Hayır ... hayır ...”

Chani başını sağa sola sallamaya başladı.

“Gitmelisin anne,” dedi Leto.

“Hayır ... hayır ...” Ama artık önceki kadar kendinden emin konuşmuyordu.

Leto kardeşinin yüzünü inceledi. Kasları nasıl da seğiriyordu! İçindeki karmaşa yüzünden okunuyordu.

“Git,” diye fısıldadı. “Git.”

“Haaayuuuuuuuu ...”

Leto kardeşinin kolunu tuttu, kaslarındaki ve sinirlerindeki kasılmaları hissetti. Kız kıvranıyor ve kolunu çekmeye çalışıyordu, ama onu bırakmadı. “Git ... git ...” diye fısıldadı.

Bir yandan da, Gani’yi bu *ebeveyn oyununu* oynamaya ikna ettiği için kendini suçluyordu. Eskiden sık sık oynadıkları bir oyundu bu, ama son zamanlarda Ganimet istememeye başlamıştı. Kadınların gerçekten de içsel saldırılara karşı daha savunmasız olduğunu anladı. Bene Gesseritlerin korkusunun temelinde yatan şey buydu.

Saatler geçti, Ganimet’in bedeni, içinde sürüp giden savaş yüzünden hâlâ titriyor ve kasılıyordu, ama artık içsel tartışmaya

kız kardeşinin sesi de katılmıştı. Leto, onun içindeki benlikle konuştuğunu, yalvardığını duyuyordu.

“Anne ... lütfen–” Bir keresinde de: “Alia’yı gördün! Onun gibi mi olmak istiyorsun?”

Sonunda Ganimet ona yaslandı. “Kabul etti,” diye fısıldadı, “gitti.”

Leto kardeşinin saçlarını okşadı. “Gani, üzgünüm. Çok üzgünüm. Bunu bir daha asla istemeyeceğim senden. Bencillik ettim. Affet beni.”

“Affedecek bir şey yok,” dedi Ganimet. Sesi sanki çok büyük bir güç harcamış gibi soluk soluğaydı. “Bilmemiz gereken bir sürü şey öğrendik.”

“Annemiz sana çok şey anlattı,” dedi Leto. “Ama bunları daha sonra konuşuruz–”

“Hayır! Şimdi konuşalım. Haklıydın.”

“Benim Altın Yol’um konusunda mı?”

“Senin o kahrolası Altın Yol’un konusunda, evet!”

“Gerekli verilerle desteklenmeden mantık bir işe yaramaz,” dedi Leto. “Ama ben–”

“Babaannemiz eğitimimizde bize yol göstermek ve ... Hilkat Garibesini olup olmadığımızı görmek için gelmiş.”

“Duncan da böyle demişti. Bunu zaten bili–”

“Vardığı sonuç kusursuzdu,” diye onayladı Ganimet, sesi artık güçlenmişti. Yaslandığı kardeşinden ayrılıp gözlerini şafak öncesi sessizliğinin hâkim olduğu çöle dikti. Bu savaş ... bu bilgiye ulaşma onlara koca bir geceye mal olmuştu. Nem mühürlerinin ardında bekleyen Kraliyet Muhafızı’nın açıklamak zorunda kaldığı pek çok şey olmalıydı. Leto hiçbir şekilde rahatsız edilmemelerini emretmişti.

“İnsanlar genellikle yaşlandıkça kurnazlaşır,” dedi Leto. “Peki, ama içimizdeki bunca yaşlı kişiden biz ne öğreniyoruz?”

“Gördüğümüz evren kesinlikle yalnızca fiziksel bir evren değil,” dedi Ganimet. “Babaannemizi de yalnızca bir babaanne olarak görmemeliyiz.”

"Haklısın, bu çok tehlikeli olur," diye kardeşini onayladı Leto. "Ama sorduğum şey—"

"Kurnazlıktan daha önemli şeyler vardır," dedi Ganimet. "Önceden görüp değerlendiremediğimiz şeyleri kavrayabilmek için farkındalığımızda bir yer ayırmalıyız. Annem bu yüzden ... bana sık sık Jessica'dan bahsediyordu. Sonunda bu gece ikimiz de içsel yer değiştirmeyi kabul ederek karşı karşıya geldiğimizde, bana çok şey anlattı." İç geçirdi.

"Onun babaannemiz olduğunu biliyoruz," dedi Leto. "Dün onunla saatlerce başbaşa kaldın. Bu yüzden mi—"

"Eğer izin verirsek, sahip olduğumuz *bilgiler* ona nasıl davranacağımızı belirleyecektir," dedi Ganimet. "Annem beni bu konuda durmadan uyardı. Babaannemizin bir lafını söyledi—" Ganimet kardeşinin koluna dokundu. "—ben de bu sözün babaannemin sesiyle içimde yankılandığını duydum."

"Seni uyardı ha," dedi Leto. Bu düşünce yüzünden huzursuz olmuştu. Bu dünyada güvenilir hiçbir şey yok muydu?

"En ölümcül hataların çoğu eskimiş varsayımlardan kaynaklanır," dedi Ganimet. "Babaannemin sözü buydu."

"Tam Bene Gesseritlere uygun bir söz."

"Eğer ... eğer Jessica, Rahibeliğin emrine tamamen geri döndüyse ..."

"Bu bizim için çok tehlikeli olur," dedi Leto, kardeşinin sözünü tamamlayarak. "Onların kuisatz haderahının ... erkek Bene Gesseritlerinin kanını taşıyoruz."

"Ona ulaşma arayışından vazgeçmeyecekler," dedi Ganimet, "ama bizden vazgeçebilirler. Bu isteki araç babaannemiz olabilir."

"Başka bir yol da var," dedi Leto.

"Evet — birbirimizle ... çiftleşmemiz. Ama çekinik kalıtsal özelliklerin bu birleşmeyi karmaşıktırıp sorun yaratabileceğini de biliyorlar."

"Bu kumar üzerine tartışmış olmalılar."

"Babaannemizle de konuşmuşlardır. Bu yoldan hiç hoşlanmadım."

"Ben de."

“Yine de soylu akrabaların birbiriyle evlenmesi ilk kez olan bir şey değil...”

“İğrenç bir şey,” dedi Leto ve ürperdi.

Ganimet bu ürpermeyi hissedince sustu.

“Güç,” dedi Leto.

Aralarındaki benzerliklerin o tuhaf simyası sayesinde Ganimet, kardeşinin düşüncelerinin hangi yöne doğru kaydığını biliyordu. “Kuisatz Haderah’ın gücü başarısız olacaktır,” diyerek ona katıldı.

“Onların istediği şekilde kullanılırsa,” dedi Leto.

Tam o sırada çöl ufkunda güneş doğdu. Havanın ısınmaya başladığını hissettiler. Kayalığın altındaki ekili alanda renkler oynadı. Zemine gri-yeşil yaprakların sivri gölgeleri düşüyordu. Dune’un gümüşü güneşinin yolladığı yumuşak sabah ışığı, kayalığın korunaklı bölgelerinde altın ve mor gölgelerle kaplanmış yemyeşil vahayı gözler önüne seriyordu.

Leto ayağa kalkıp gerindi.

“Öyleyse, Altın Yol’u seçiyoruz,” dedi Ganimet; aslında bunu hem Leto’ya hem de kendisine söylemişti. Babalarının gördüğü son kehanet hayalinin, Leto’nun düşlerine karışıp eridiğini biliyordu.

Nem mühürlerinin arkasında bir sürtünme sesi ve mırıltılar duyuldu.

Leto gizlilik istedikleri zaman kullandıkları kadim dillerden biriyle konuşmaya başladı: “L’ii ani howr samis sm’kwi owr samit sut.”

Bu verdikleri kararın kendisini farkındalıklarına yerleştirdiğini gösteriyordu ve anlamı da şuydu: *Birlikte ölümün içine yürüyeceğiz, sadece birimiz anlatmak için geri dönebilecek olsa dahi.*

Ganimet de ayağa kalktı ve birlikte nem mühürlerini geçerek siyece geri döndüler. İkiz kardeşler odalarına giderlerken muhafızları da ayağa kalkıp onları takip ettiler. Bu sabah karşılaştıkları insanların onlara karşı davranışlarında bir farklılık vardı; hemen kenara çekiliyor ve muhafızlarla bakışıyorlardı. Geceyi çöl kayalıklarında yalnız geçirmek, kutsal bilgelere özgü, eski bir Fremeni

geleneğiydi. Tüm Ümmilerin yaptığı bir gece ibadeti idi bu. Paul Müeddib de yapmıştı ... Alia da. Şimdi de kraliyet ikizleri yapmaya başlamıştı.

Leto bu tavır değişikliğini fark etti ve Ganimet'e söyledi.

"Haklarında neye karar verdiğimizizi bilmiyorlar," dedi Ganimet. "Gerçekten bilmiyorlar."

"Çok talihli bir başlangıç yapmak gerek," dedi Leto, hâlâ eski dili kullanarak.

Ganimet bir an duraksayıp düşüncelerini topladı ve ardından da şöyle dedi: "O an geldiğinde, kardeş için tutulan yas kesinlikle gerçek olmalı – hatta mezarın yapılışına dek sürmeli. Yürek uykunun peşinden gitmeli, ki hiçbir uyanış olmasın."

Bu sözler o kadim dilde son derece karmaşık bir ifadeyle, mastardan ayrı bir zamir tümleci kullanılarak söylenmişti. Her bir cümlecğin çeşitli anlamlara gelebileceği bir sözdizimiydi bu ve bu anlamların her biri son derece belirgin olsa da, birbirleriyle incecek bağları vardı. Ganimet'in söylediği şeylerden biri, Leto'nun planının ölüm riski taşıdığıydı. Bu ölümün gerçek ya da taklit edilmiş olması fark etmezdi; sonuçta meydana gelecek değişim ölüm gibi ya da kelimesi kelimesine "cenaze cinayeti" olacaktı. Ve olanları anlatmak için *sağ kalan* kişinin üzerine *yaşam oyununu oynamak* rolü de yüklenecekti. Çünkü orada yapılacak en ufak bir hata bile tüm planı bozar ve Leto'nun Altın Yol'unun çıkmaz bir sokağa dönüşmesine yol açardı.

"Evet, son derece hassas bir mesele," diye kardeşini onayladı Leto. Ön odalarının kapı perdelerini açtılar ve içeri girdiler.

İkizler, Leydi Jessica'ya ayrılan odalara açılan kemerli geçide doğru yürürken hizmetçiler arasındaki hareketlilik bir anlığına olsun kesilmişti.

"Sen Osiris^φ değilsin," diye Leto'ya hatırlattı Ganimet.

^φ Osiris: Mısır'ın en önemli tanrılarından biri; yeraltı dünyasının hâkimi, ölümsüz yaşam için diriliş tanrısı, kural koyucu, ölülerin yargıcı. Kardeşi Set tarafından öldürülmüş, ama diğer kardeşi İsis sayesinde yaşama dönmüştür, Aynı zamanda İsis'in kocasıdır. Çok daha ayrıntılı bilgi için bkz. çeşitli ansiklopediler. – ed.

“Olmaya da çalışmam zaten.”

Ganimet kolunu tutarak kardeşini durdurdu. “Alia darsatay haunus m’smow,” diye uyardı.

Leto kız kardeşinin gözlerine baktı. Sahiden de Alia’nın eylemleri pis bir koku yayıyordu ve bunu babaanneleri de hissetmiş olmalıydı. Leto, Ganimet’e takdirle gülümsedi. Kadim dili Fremmen batıl inançlarıyla birleştirip, kabilenin alamet olarak kabul ettiği son derece temel bir imgeye değinmeyi başarmıştı. *M’smow*, yani yaz gecelerinin pis kokusu, iblisler tarafından öldürülmenin habercisi. İsis şimdi dillerini konuştukları halkın iblis ölüm tanrıcısıydı.

“Biz Atreidesler cüretkârlığımızla tanınırız,” dedi Leto. “İmajımızı korumalıyız.”

“Neye ihtiyacımız varsa *alalım*,” dedi Ganimet.

“Yoksa bizim yerimize naiplik yapanın karşısında dilenci durumuna düşeriz,” dedi Leto. “Alia buna bayılır.”

“Ama planımız...” Ganimet cümlelerin gerisini getirmedi.

Planımız dedi, diye düşündü Leto. Demek artık iyice benimsemişti. “Planımız su kanallarıyla tarla sulamaya çalışmak gibi,” dedi.

Ganimet başını çevirerek artık geride bıraktıkları dış odaya baktı. Sabahın kokuları, sonsuz başlangıçların kokusunu taşıyordu. Leto’nun özel dillerini kullanma tarzını seviyordu. *Su kanallarıyla tarla sulamak*. Kendisinden bir ricada bulunmuş ve planlarını çok zahmetli bir tarım işine benzetmişti: Ekmek, sulamak, yabani otları ayıklamak, bitkilerin yerini değiştirmek, budamak – ama Fremmen kültüründe bu zorlu çalışma, ruhsal zenginliğin ekip biçmeyi simgelediği Başka Bir Dünya’da da aynı anda gerçekleşen bir şeydi.

O kaya geçitin ortasında dururlarken, Ganimet kardeşini süzdü. Leto’nun aslında iki farklı şey için istekte bulunduğunu giderek daha açıkça anlamaya başlıyordu: Birincisi, hem kendisinin hem de babalarının gördüğü Altın Yol hayali için; ikincisi ise planlarının gerektirdiği ve son derece tehlikeli bir iş olan efsane yaratma meselesinde ona özgürlük tanınması için. Bu iş Ganimet’i

korkutuyordu. Leto gördüğü hayalin bazı kısımlarını ondan gizlemiş miydi yoksa? Tıpkı babası gibi, kendisinde de insanlığa yeni bir doğuş yaşatacak bir tanrı potansiyeli olabileceğini mi görmüştü? Babası gibi olacağını mı görmüştü? Müeddib'in mezhebi Alia'nın kötü idaresi ve Fremenleri kontrol eden ruhban-asker sınıfına verilen sınırsız yetki yüzünden artık yozlaşmıştı. Leto da bu durumu değiştirmek istiyordu.

Benden bir şeyler gizliyor, diye düşündü Ganimet.

Leto'nun gördüğü hayale dair kendisine anlattıklarını yeniden gözden geçirdi. Hayalin gerçekliği öylesine rengârenkti ki, sonrasında ortalıkta saatlerce uyurgezer gibi dolanmış olabilirdi. Hayalin hiç değişmediğini de söylemişti.

"Çöldeyim. Parlak sarı gün ışığı var, ama güneş yok. Sonra fark ediyorum ki güneş benim. Işığım bir Altın Yol oluşturuyor. Bunu fark edince kendi içimden çıkıyorum. Dönüp kendime bakıyorum. Güneş olduğumu göreceğimi sanıyorum. Ama güneş değilim. Bir çocuğun çizdiği bir insan karikatürü gibiyim. Gözlerim yıldırım gibi zigzaglı çizgiler şeklinde, kollarım ve bacaklarım bastona benziyor. Sol elimde bir asa var, gerçek bir asa – onu tutan elim karikatür çizgilerinden çok daha ayrıntılı ve gerçek görünüyor. Asa hareket ediyor ve bu benim ödümü patlatıyor. O hareket edince uyandığımı hissediyorum, ama hâlâ rüya gördüğümü biliyorum. O zaman bir şeyin içinde olduğumu fark ediyorum – benimle birlikte hareket eden bir zırhın içindeyim. Zırhı göremesem de hissediyorum. O zaman korkum geçiyor, çünkü o zırh bana on bin insanın gücünü veriyor."

Leto, Ganimet kendisine bakmayı sürdürürken kolunu çekip kurtararak Jessica'nın odasına doğru yürümeye devam etmeye çalıştı, ama kardeşi sıkı sıkı tuttuğu kolunu bırakmadı ve onu engelledi.

"Bu Altın Yol diğer yollardan daha iyi değildir belki de," dedi Ganimet.

Leto başını eğdi ve gözlerini yere, aralarında uzanan taş zemine dikti. Ganimet'in şüphelerinin güçlenerek geri döndüğünü sezmişti. "Ama yapmalıyım," dedi.

"Alia zaptetildi," dedi Ganimet. "Aynı şey bizim de başımıza

gelebilir. Aslında belki çoktan geldi de biz henüz farkında değiliz.”

“Hayır.” Leto başını salladı. Ganimet’in gözlerine baktı. “Alia direndi. Onun içindekileri güçlendiren şey de işte buydu. Alia kendi gücüne yenildi. Oysa biz kendi içimizi araştırmaya, kadim dilleri ve bilgileri arayıp bulmaya cesaret ettik. Biz zaten içimizdeki hayatların birleşimiyiz. Ama onlara direnmiyoruz; onlarla birlikte hareket ediyoruz. Dün gece babamdan bunu öğrendim işte ve öğrenmem gereken de buydu.”

“Bana böyle bir şey söylemedi.”

“Sen annemizi dinledin. O yüzden de biz—”

“Az kalsın kaybolup gidiyordum.”

“Yoksa hâlâ içinde güçlü mü?” diye sordu Leto, yüzü korkuyla gerilmişti.

“Evet ... ama sanırım sevgisiyle beni koruyor. Onunla tartışırken çok iyiydin.” Ganimet annesinin içindeki yansımasını düşündü ve “Benim için annemiz şimdi diğerleriyle birlikte *âlemü’l-misâl*’de” dedi. “Ama cehennemın meyvesini tattı. Artık onu korkmadan dinleyebilirim. Diğerlerine gelince...”

“Evet,” dedi Paul. “Ben de babamı dinledim, ama sanırım en çok ismini aldığım dedemi dinliyorum. Belki de adaşlığımız yüzünden.”

“Babaannemize Altın Yol’dan bahsetmen konusunda bir tavsiye aldın mı?”

Leto, Leydi Jessica’ya bir tepsiyle kahvaltısını götüren bir hizmetçinin yanlarından geçip gitmesini bekledi. Hizmetçi geçerken havayı dolduran güçlü bir baharat kokusu aldılar.

“Babaannemiz hem bizim içimizde, hem de kendi bedeninde yaşıyor,” dedi Leto. “Yani bize çifte tavsiye verebilir.”

“Ben yokum,” diye itiraz etti Ganimet. “O riske bir daha girmem.”

“O zaman ben girerim.”

“Onun Rahibeler Birliği’ne geri döndüğü konusunda hemfikiriz sanıyordum.”

"Doğru. Başlangıçta Bene Gesserit'ti. Sonrasında kendi başına hareket etti ve en sonunda da yine Bene Gesserit'e döndü. Ama unutma ki onda Harkonnen kanı var, hatta bizden de fazla var. Yaşadığımız içsel paylaşıma da yabancı değil."

"Ama çok yüzeysel bir şekilde," dedi Ganimet. "Hem sorumu yanıtlamadın."

"Ona Altın Yol'dan bahsedeceğimi sanmıyorum."

"Belki ben bahsederim."

"Gani!"

"Yeni Atreides tanrılarına ihtiyacımız yok! Biraz insanlığa ihtiyacımız var!"

"Bunu ne zaman inkâr ettim ki?"

"Etmedin." Ganimet derin bir nefes alıp başını çevirdi. Ön odadaki hizmetçiler geçidin önünde toplanmış bakıyorlardı. Konuştukları kadim sözcükleri anlamasalar da, ses tonlarından tartışıklarını anlamışlardı.

"Bunu yapmalıyız," dedi Leto. "Eğer başaramazsak, kendimizi bıçaklarımızın üstüne bırakmak zorunda kalırız." Bunu anlatmak için "suyumuzu kabile sarnıcına ekleriz" anlamına gelen Fremen deyimini kullanmıştı.

Ganimet gözlerini yeniden kardeşine dikti. İstemese de bu sözleri onaylamak zorundaydı. Ama kendisini duvarların arasında kısıp tuzığa düşmüş gibi hissediyordu. İkisi de ne yaparlarsa yap-sınlar, eninde sonunda hesaplaşma gününü yaşayacaklarını biliyorlardı. Ganimet bunu içindeki anı-yaşamlardan aldığı bilgilerden öğrenmişti, ama içindeki kişilerden aldığı bu bilgileri kullanmakla onlara verdiği güçten artık ürküyordu. O yaşamlar gölgele-rin arasında pusuda bekleyen iblisler gibiydiler.

Bedenini ele geçirmiş, ama sonra bırakmış olan annesi dışında. Ganimet o içsel mücadeleyi hatırladıkça hâlâ ürperiyordu. Çünkü Leto'nun ikna yeteneği olmasaydı eğer, savaşı kaybedeceğini bili-yordu.

"Sınanacağız," dedi Leto, Gani'nin nelerden şüphe duyduğunu bilerek.

"Baharatla değil."

“Belki de baharatla. Ama çölde ve Zaptedilme Sınavı’nda sınanacağımız kesin.”

“Zaptedilme Sınavı mı? Bundan hiç bahsetmemiştin!” diye suçladı Ganimet. “Bu da gördüğün hayalin bir parçası mı?”

Leto yutkunmaya çalıştı, boğazı kupkuru kesilmişti ve ağzından kaçırdığı için kendine küfretti. “Evet.”

“Yani ... zaptedileceğiz, öyle mi?”

“Hayır.”

Gani sınavı düşündü – kadim Fremen sınamaları genellikle korkunç bir ölümle sonuçlanırdı. Demek ki bu plan sandığından da karmaşıktı. Bu plan onları öyle bir noktaya sürükleyecekti ki yapabilecekleri en ufak bir yanlış hamlenin sonucunda çıldırmak isten bile değildi.

Leto kardeşinin ne düşündüğünü biliyordu ve “Güç her zaman ruhları çeker,” diye açıkladı. “İçimizde olup da sakınıp engellememiz gereken şey işte bu.”

“Zaptedilmeyeceğimize ... emin misin?”

“Altın Yol’u yaratırsak evet.”

Ganimet hâlâ ikna olmamıştı. “Sana çocuk yapmayacağım Leto,” dedi.

Leto başını hayır anlamında salladı ve içindekileri ele vermeye çalışarak, kadim dilin en resmi biçimiyle konuştu: “Kız kardeşim benim, seni kendimden çok severim, ama arzuladığım şey bu değil.”

“Tamam o zaman. Babaannemizin yanına gitmeden önce bir konuyu daha konuşalım. Alia bıçaklansaydı pek çok sorunuz hallolurdu.”

“Buna inanmak, çamurda iz bırakmadan yürüyebileceğimize inanmaktan farksız,” dedi Leto. “Hem Alia’nın kime böyle bir fırsat verdiği görülmüş?”

“Şu Javid hakkında dedikodular var.”

“Duncan’ın boynuzları mı çıkmaya başladı yani?”

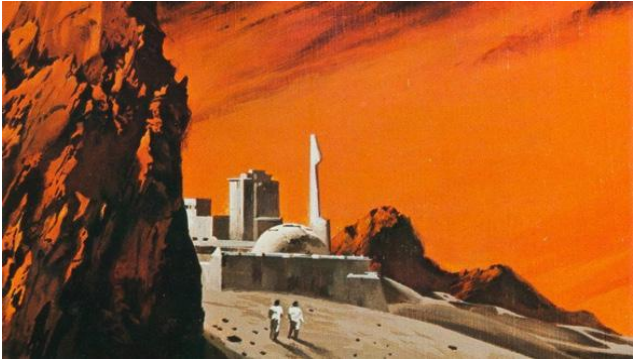
Ganimet omuzlarını silkti. “Bir zehir, iki zehir.” Kraliyet ailesinden olanların arkadaşlarını tehdit boyutlarına göre sınıflandır-

ma alışkanlığına verilen ve evrendeki tüm hükümdarların kullandığı bir terimdi bu.

“Benim planımı uygulamalıyız,” dedi Leto.

“Diğer yol daha temiz olabilir.”

Leto bu yanıtı duyunca, kız kardeşinin sonunda içindeki şüphelerden kurtulduğunu ve kendisinin planını tamamen kabul ettiğini anladı. Ama bunu anlamak onu mutlu etmedi. Sonra birden kirlenip kirlenmeyeceklerini merak ederek kendi ellerine baktığını fark etti.

Müeddib'in başarısı şuydu: O her bireyin içine, bilinçaltına gömülmüş gizli potansiyeli, ortak atalarımızın ilkel genlerine dek uzanan bilinçsiz bir anılar bankası olarak gördü. Her birimizin ortak kökenimize olan uzaklığımızı ölçebileceğimizi söylerdi. Bunu görmek ve söylemekle de gözüpekçe bir atılım yapmış oldu. Müeddib genetik belleği, süregelen evrimin bir parçası haline getirmeye karar verdi. Bu yüzden de Zamanın perdelerini aşmayı başararak, gelecekle geçmiş tek bir nesne hale getirdi. Müeddib'in oğlunda ve kızında vücut bulmuş eseri işte buydu.

— HÂRİK'ÜL-ÂDE
Arrakis Ahdi

Farad'n dedesinin kraliyet sarayının bahçesinde uzun adımlarla yürürken, bir yandan da gölgesinin Salusa Secundus'un güneşinin tepeye doğru yükselmesiyle birlikte kılınmasını izliyordu. Kendisine eşlik eden iri yarı başara ayak uydurmakta birazcık zorlanıyordu.

"Emin değilim Tyekanik," dedi. "Evet, bir tahtta oturmak çok cazip elbette, ama—" Derin bir soluk aldı. "İlgilendiğim öyle çok şey var ki."

Farad'n'ın annesiyle yaptığı şiddetli bir tartışmadan yeni çıkmış olan Tyekanik, Prense yan yan baktı ve on sekizinci doğumgününe yaklaşan delikanlının vücudunun nasıl da güçlendiğini fark etti. Geçen her gün Wensicia'nın etkisinden giderek daha da uzaklaşıyor ve dedesi Şaddam'a benziyordu; tıpkı onun gibi, özel uğraşlarını hükümdarlığın gerektirdiği vazifelerine yegliyordu. Za-

ten Şaddam'a sonunda tahtını kaybettiren şey de bu olmuş, yani hükmetme yöntemleri yumuşamıştı.

"Bir seçim yapmak zorundasınız," dedi Tyekanik. "Hiç şüphesiz hobilerinizin bir bölümüne de zaman ayırabileceksiniz elbette, ama ..."

Farad'n alt dudağını ısırды. Vazifeleri yüzünden burada kalmak zorundaydı, ama kendisini hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Kumalabalığı deneylerinin yapıldığı kayalık bölgeye gitmeyi yeğlerdi. İşte o gerçekten muazzam bir projeydi: Atreideslerin baharat tekeli kırılabilirse, her şey mümkün olabilirdi.

"O ikizlerin ... ortadan kaldırılabileceğine emin misin?"

"Kesin olan hiçbir şey yoktur Prensım, ama büyük ihtimalle evet."

Farad'n omuzlarını silkti. Suikastlar soyluların hayatının bir parçasıydı hâlâ. Dilleri, önemli kişilerin ortadan kaldırılış yollarına dair kurnazlıkları belirten terimlerle doluydu. İnsan tek bir sözcük kullanarak, bir içeceğin mi yoksa yiyeceğin mi zehirli olduğunu ifade edebilirdi. Atreides ikizlerinin zehirleneceğini tahmin ediyordu. Hoş bir fikir değildi bu. İkizler her açıdan çok ilginçti.

"Sonuçta Arrakis'e taşınmak zorunda mı kalacağız?" diye sordu Farad'n.

"En iyi seçim bu olur, böylece en önemli baskı noktasına yerleşmiş oluruz." Tyekanik, Farad'n'ın bir şey sormak istediğini, ama bir türlü de sormadığını fark etti ve bunun ne olabileceğini merak etti.

"Kaygılıyım Tyekanik," dedi Farad'n, çalılardan oluşan bir çitin köşesinden sapıp, devasa siyah güllerle çevrelenmiş fıskiyele bir havuza doğru yürürlerken. Çitin arkasında bahçıvanların çalıştığını duyuyorlardı.

"Neden?" diye teşvik etti Tyekanik.

"Şey, senin din değiştirmiş olman..."

"Tuhaf bir şey değil ki Prensım," dedi Tyekanik, ikna edici konuştuğunu umarak. "Bu din içimdeki savaşçıya hitap ediyor. Bir sardokara uygun bir din." En azından bu doğrudu.

“Evet ... ama din değiştirmen nedense annemin çok hoşuna gitmiş görünüyor.”

Kahrolası Wensicia! diye düşündü Tyekanik. *Oğlunu şüphelen-dirmiş.*

“Annenizin ne düşündüğü umurumda değil,” dedi Tyekanik. “Dinsel inançlar insanın mahrem meselesidir. Ama belki de anneniz bu işte sizin tahta geçmeniz için faydalı bir şeyler olabileceğini düşünmüştür.”

“Ben de böyle düşünmüştüm,” dedi Farad'n.

Ahhh, akallı bir çocuk bu! diye düşündü Tyekanik. “Eğer o dini siz de biraz incelerseniz, neden onu seçtiğimi anlayabilirsiniz,” dedi.

“Müeddib'in ... öğretisini mi? Ama her şeyden önce o bir Atreides'ti.”

“Ne diyebilirim ki? Tanrı'nın işine akıl sır ermez,” dedi Tyekanik.

“Anlıyorum. Söylesene Tyek, neden bugün benimle yürüyüşe çıkmak istedin? Neredeyse öğlen oldu ve bu saatte genellikle annemin emriyle bir yerlere gidersin.”

Tyekanik bir taş bankın yanında durdu. Buradan fıskiyeli havuz ve arkasındaki devasa güller görülebiliyordu. Akan suyun insana huzur veren sesini dinleyerek ve gözünü sudan ayırmaksızın konuştu: “Prensime, annenizin hoşuna gitmeyebilecek bir şey yaptım.” *Buna inanırsa, annesinin o kahrolası planı yine de işe yarayabilir,* diye düşündü. Tyekanik bir yanıla Wensicia'nın planının yine de başarısız olmasını umuyordu. *O kahrolası Vaiz'i buraya getirmek kesinlikle çılgınca bir iş. Hem de ne pahasına!*

“Pekâlâ Tyek, ne yaptın ki?” diye sordu Farad'n, Tyekanik suskunluğunu bozmayınca.

“Buraya rüyaları yorumlayarak geleceği okuyan birini getirdim.”

Farad'n, yanındaki başara dik dik baktı. Bazı yaşlı sardokarlar rüya yorumlama oyununa düşküncü ve “Rüya Ustası” Müeddib tarafından yenilmelerinden beri buna giderek daha da düşkün olmuşlardı. Rüyalarında eski güç ve ihtiyaçlarını kazanmanın bir

yolu olduğuna inanıyorlardı. Ama Tyekanik böyle oyunlardan hep uzak durmuş biriydi.

“Tyek, sen böyle şeylere inanmazdın,” dedi Farad'n.

“Artık yeni bir dinim var ve ancak ona göre konuşabilirim,” dedi Tyekanik, havuza bakmayı sürdürerek. Vaiz'i buraya getirme riskini göze almalarının sebebi din değiştirme konusunda konuşma bahanesi yaratmaktı elbette.

“Öyleyse ona göre konuş,” dedi Farad'n.

“Emredersiniz Prensım.” Tyekanik döndü ve Corrino Hanedanı'nın izleyeceği tüm düşlerin damıtılıp odaklandığı bu gence baktı. “Din ve devlet, hatta bilimsel mantık ve iman, hatta daha da fazlası, ilerleme ve gelenekler – bütün bunlar Müeddib'in öğretisinde uzlaştırılmıştır, Prensım. Müeddib uzlaşmaz zıtların ancak insanların inançlarında, bazen de hayallerinde var olduğunu öğretir. İnsan geçmişte geleceği keşfeder ve her ikisi de bir bütünün parçalarıdır.”

Farad'n bir türlü kurtulamadığı şüphelere karşın, bu sözlerden bir şekilde etkilendiğini hissetti. Tyekanik'in sesinde gönülsüzce bir içtenlik belirtisi vardı ve sanki istemeye istemeye söylüyordu bunları.

“Bana o ... rüya yorumcusunu bu yüzden mi getirdin peki?”

“Evet Prensım. Belki de rüyalarınız Zamanın dokularına nüfuz ediyordur. Evrenin tutarlı bir bütün olduğunu kavradığınızda, içsel benliğine dair bilincinizi yeniden kazanabilirsiniz. Rüyalarınız da ... şey ...”

“Ama sana rüyalarımın öylesine bahsetmiştim,” diye itiraz etti Farad'n. “İlginçtiler, ama o kadar. Senin onları ciddiye alacağın hiç aklıma ...”

“Prensım, yaptığınız hiçbir şey önemsiz olamaz.”

“Gururumu okşuyorsun Tyek. O adamın büyük sırların yanıtlarını bildiğine gerçekten inanıyor musun peki?”

“Evet, Prensım.”

“Öyleyse, annemin bu konudaki itirazlarına aldırmayacağız yani.”

“O adamla görüşecek misiniz?”

“Tabii ki görüşeceğim – madem onu annemin siniri bozulsun diye getirdin.”

Benimle alay mı ediyor? diye merak etti Tyekanik. “Sizi uyarmalıyım,” dedi. “O ihtiyar bir maske takıyor; körlerin tenleriyle görmelerini sağlayan bir Ix cihazı.”

“Kör mü?”

“Evet Prensım.”

“Benim kim olduğumu biliyor mu?”

“Ona söyledim Prensım.”

“Tamam, haydi onun yanına gidelim.”

“Prensım, eğer burada bir dakika beklerseniz, gidip onu getireceğim.”

Farad'n havuzlu bahçeye bakıp gülümsedi. O salakça görüşmeyi yapmak için burası çok uygun bir yerdi. “Ona rüyalarımı anlat-tın mı?”

“Sadece genel olarak Prensım. O sizin bizzat anlatmanızı isteyecektir.”

“Tamam, burada bekliyorum. Getir bakalım.”

Farad'n sırtını döndü ve Tyekanik'in hızla uzaklaştığını işitti. Çitin hemen ardında çalışan bir bahçıvanın kahverengi kepini ve bitkilerin üzerinde kullandığı makasının parıltısını görüyordu. Hipnotik bir andı bu.

Şu rüya meselesi tam bir saçmalık, diye düşündü Farad'n. *Tyek'in bana danışmadan böyle bir şey yapması yanlıştı. Tyek'in bu yaşta din değiştirmesi yeterince tuhaf zaten. Şimdi de bir de rüyalara taktı.*

Biraz sonra arkasından gelen ayak sesleri işitti. Tyekanik'in tanıdık ayak seslerinin yanı sıra, ayaklarını sürüyerek yürüyen birinin seslerini de duyuyordu. Farad'n döndü ve yaklaşan rüya yorumcusuna dikkatle baktı. Siyah tel örgülü Ix yapımı maske, yüzünü alnından çenesinin altına dek örtüyordu. Maskede göz deliği yoktu. Ix'liler aslında maskenin tamamının yekpare bir göz olduğunu söyleyerek övünürdü.

Tyekanik, Farad'n'a iki adım kala durdu, ama maskeli ihtiyar adam iyice yaklaştı.

"Rüya yorumcusu," dedi Tyekanik.

Farad'n başıyla onayladı.

Maskeli ihtiyar boğuk boğuk öksürdü, sanki midesindeki bir şeyi çıkarabilmek için kismaya çalışıyordu.

İhtiyardan yayılan kesif baharat kokusunu alan Farad'n hemen dikkatini topladı. Vücudunu tamamen örten, uzun ve gri cüppe-den geliyordu bu koku.

"Masken sahiden vücudunun bir parçası mı?" diye sordu Farad'n. Rüya konusuna girmeyi geciktirmek istiyordu.

"Onu taktığım sürece evet," diye yanıtladı ihtiyar. Genizden gelen sesinde hafif Fremmen aksanı vardı. "Bana rüyanızı anlatın," dedi.

Farad'n omuzlarını silkti. *Neden olmasın?* Tyek adamı buraya o yüzden getirmişti, değil mi? Yoksa başka bir sebep mi vardı? Farad'n birden şüpheye kapıldı. "Gerçekten rüyalarından geleceği mi okuyorsun?" diye sordu.

"Rüyanızı yorumlamaya geldim Haşmetli Lordum."

Farad'n tekrar omuzlarını silkti. Bu maskeli adam onu huzursuzlandırmıştı. Tyekanik'e baktığında yerinden kımıldamadığını ve kollarını kavuşturmuş bir halde havuza baktığını gördü.

"Rüyanız," diye ısrar etti ihtiyar.

Farad'n derin bir soluk aldıktan sonra rüyasını anlatmaya başladı. Anlattıkça açılıp ayrıntılara giriyordu. Bir kuyudan yukarı doğru akan sudan, kafasının içinde dans eden atomlar halindeki dünyalardan, kendisini bir kumsolucanına dönüştüren ve ardından patlayarak bir toz bulutu olan yılanı bahsetti. Yılanı bahsetmekte zorlandığını fark etmek onu şaşırttı. Ona dair ayrıntıları anlatırken korkunç bir gönülsüzlükle boğuşmak zorunda kalıyordu ve buna öfkelenirdi.

Farad'n sonunda sustuğunda ihtiyar hiçbir tepki vermeden öylece durdu. Yüzündeki siyah tel maske nefes alışverişiyle birlikte hafifçe kımıldıyordu. Farad'n bekledi. Sessizlik uzuyordu.

"Rüyamı yorumlamayacak mısın?" diye sonunda sordu Farad'n, daha fazla dayanamamıştı.

"Yorumladım," dedi ihtiyar, sesi çok uzaktan gelir gibiydi.

“Eee?” Farad'n sesinin ne kadar tiz çıktığını fark etti; demek ki rüyasını anlatırken gerilmişti.

İhtiyar hâlâ susuyordu.

“Konuşsana!” dedi Farad'n öfkeyle.

“Yorumlarım demiştım,” dedi ihtiyar. “Yorumumu söylerim demedim.”

Bu kez Tyekanik bile sinirlenmişti. Kollarını indirip yumruklarını sıkarak “Ne?” diye bağırdı.

“Yorumumu söylerim demedim,” dedi ihtiyar.

“Ne istiyorsun? Daha çok para mı?” diye sordu Farad'n.

“Buraya getirilirken para istemedim,” dedi ihtiyar. Sesindeki sakın mağrurluk Farad'n'ın öfkesini biraz olsun dindirdi. Her halükârda cesur bir ihtiyardı. İtaatsizlik yüzünden ölebileceğini biliyordu.

“Müsaadenizle Prensım,” diyen Tyekanik, tam konuşacakken atılıp araya girmişti. Sonra ihtiyara döndü. “Yorumunu söylemek istemeyişinin nedenini açıklayacak mısın peki?”

“Elbette, Lordlarım, Rüyanız bana böyle şeyleri açıklamamın anlamsız olacağını söylüyor.”

Farad'n kendini tutamadı. “Yani demek istediğin, rüyamın anlamını zaten biliyor olduğum mu?”

“Belki de biliyorsunuz Lordum, ama demek istediğim şey bu değildi.”

Tyekanik yaklaştı ve Farad'n'ın yanında durdu. Şimdi her ikisi de yaşlı adama öfkeyle bakıyorlardı. “Ne demek istiyorsun peki? Söylediklerini açıkla,” dedi Tyekanik.

“Evet,” dedi Farad'n.

“Eğer bu rüya hakkında konuşacak olursam; suyu ve tozu, yılanları ve solucanları açıklayacak olursam, kafanızın içinde tıpkı benimkinden olduğu gibi dans eden atomları çözümlersem – ah, Haşmetli Lordum, sözlerim kafanızı karıştırmaktan başka işe yaramaz ve beni ısrarla yanlış anlarsınız.”

“Söyleyeceklerine kızacağımdan mı korkuyorsun?” diye sordu Farad'n.

"Lordum! Zaten kızdınız."

"Bize güvenmiyor musun? Sorun bu mu?" diye sordu Tyekanik.

"Cevaba çok yaklaştınız Lordum. Her ikinize de güvenmiyorum, çünkü siz de kendinize güvenmiyorsunuz."

"Çok tehlikeli bir noktaya doğru yürüyorsun," dedi Tyekanik. "Bu yaptığının çok daha azını yaptıkları için insanlar öldürülüyor."

Farad'n de bu sözleri başıyla onayladı ve ekledi: "Bizi fazla kızdırma."

"Corrinoların öfkesinin ölümcüllüğü meşhurdur, Salusa Secundus Lordu," diye yanıtladı ihtiyar.

Tyekanik Farad'n'ı dizginlemek için kolundan tuttu. "Seni öldürmemiz için bizi kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu ihtiyara.

Farad'n'ın o ana dek hiç aklına gelmemiş bir düşünceydi ve bu eyleme dair düşündüğünde ürperdi. Kendine Vaiz diyen bu yaşlı adam neydi ... görüldüğünden daha önemli biri olabilir miydi? Ölümü ne gibi sonuçlara yol açardı? Şehit yaratmak tehlikeli bir işti.

"Ben ne dersem diyeyim, beni öldüreceğinizi pek sanmıyorum," dedi Vaiz. "Bence değerimin farkındasın Başar ve Prens de şimdi biraz anladı."

"Prensin rüyasını yorumlamayı kesinlikle red mi ediyorsun?" diye sordu Tyekanik.

"Yorumladım dedim ya."

"Yorumunu bize anlatmayacak mısın peki?"

"Beni suçluyor musunuz Lordum?"

"Benim için nasıl değerli olabilirsin?" diye sordu Farad'n.

Vaiz sağ elini kaldırdı. "Bu elimin tek bir işaretiyle çağırdığım anda Duncan Idaho yanıma gelir ve bana itaat eder."

"Neler saçmalıyor bu?" diye sordu Farad'n.

Ama Tyekanik hayır anlamında başını salladı; Wensicia ile yaptığı tartışmayı hatırlamıştı. "Doğru söylüyor olabilir Prens. Bu Vaiz'in Dune'da bir sürü müridi var."

“Neden Dune’lu olduğunu söylemedin?” diye sordu Farad’n.

Tyekanik yanıt veremeden Vaiz, Farad’n’a döndü: “Lordum, Arrakis konusunda suçluluk duymayın. Siz çağınızın bir ürünüsünüz. Suçluluk duygusuna kapılan herkes sizin gibi savunmaya geçebilir.”

“Suçluluk duygusu ha!” dedi Farad’n öfkeyle.

Vaiz yalnızca omuzlarını silktili.

Bu hareketi tuhaf bir şekilde Farad’n’ı sakinleştirdi ve başını arkaya atarak kahkahayı bastığında Tyekanik ona şaşkınlıkla bakıyordu. Ardından da “Senden hoşlandım Vaiz,” dedi Farad’n.

“Teşekkür ederim Prensım,” dedi ihtiyar.

Farad’n kıkırdamamaya çalışarak konuştu: “Sana sarayda bir yer vereceğiz. Benim resmi rüya yorumcum olacaksın – bana yorumlarının tek kelimesini anlatmasan bile. Ayrıca senden Dune hakkında tavsiyeler de alabilirim. Orayı çok merak ediyorum.”

“Bunu yapamam Prensım.”

Farad’n tekrar sinirlenmeye başladı. O siyah maskeye öfkeyle baktı. “Neden peki, söyler misin?”

“Prensım,” dedi Tyekanik, tekrar Farad’n’ın koluna dokunarak.

“Ne var Tyek?”

“Onu buraya getirirken Lonca’yla bir anlaşma yaptık. Dune’a geri dönmesi gerekiyor.”

“Arrakis’e geri çağırılıyorum,” dedi Vaiz.

“Neden?” diye ısrar etti Farad’n. “Kim çağırıyor ki seni?”

“Sizinkinden daha büyük bir güç, Prensım.”

Farad’n dönüp Tyekanik’e baktı. “Yoksa bir Atreides casusu mu bu?”

“Sanmıyorum Prensım; Alia onun kellesine ödül koydu.”

“Eğer Atreidesler değilse, o zaman seni kim çağırıyor peki?” diye tekrar Vaiz’e dönerek sordu Farad’n.

“Atreideslerden daha büyük bir güç.”

Farad’n kendini tutamayıp kıkırdadı. İhtiyar mistik saçmalıklar geveliyordu o kadar. Tyek böyle salakça şeylere nasıl kanabi-

lirdi? Bu Vaiz denen adamı *geri çağır*an şey – muhtemelen bir rüyaydı. Ama rüyaların ne önemi vardı ki?

“Vaktimi boşa harcadım Tyek,” dedi Farad'n. “Neden beni bu ... bu sahtekârla görüştürdün ki?”

“Bu işte *çifte kazanç* var Prensım” dedi Tyekanik. “Bu rüya yorumcusu bana Duncan Idaho'yu Corrino Hanedanı'nın casusu yapmaya söz verdi. Karşılığında tek istediği şeyse sizinle görüşüp rüyanızı yorumlamaktır.” Tyekanik içinden ekledi: *En azından Wensicia'ya söylediği şey buydu!* Başar tekrar kuşkuya kapıldı.

“Rüyam senin için neden bu kadar önemli, ihtiyar?” diye sordu Farad'n.

“Rüyanızdan anladığım kadarıyla, muazzam olaylar mantıklı bir sonuca doğru ilerliyor,” dedi Vaiz. “Dune'a hemen geri dönmemliyim.”

“Gitmeden önce bana hiçbir tavsiye vermeyerek gizemli kalacaksın galiba,” dedi Farad'n, alaycı bir sesle.

“Tavsiyeler tehlikeli şeylerdir Prensım. Ama isterseniz size birkaç şey söylemeye cesaret edebilirim, ki bunları tavsiye ya da sizi keyiflendirecek başka bir şeyler olarak görüp görmemek size kalmış.”

“Dinliyorum,” dedi Farad'n.

Vaiz maskeli yüzünü yaklaştırtıp Farad'n'ın tam karşısında tutarak konuştu: “Yönetimler, Prensım, önemsiz görünen sebepler yüzünden hükümetler kurulabilir ya da devrilebilir. Nasıl da küçük olaylar yüzünden! Mesela iki kadın arasındaki tartışma ... belirli bir günde rüzgârın hangi taraftan estiği ... bir hapsirık, bir öksürük, bir giysinin uzunluğu ya da bir ulağın gözüne toz kaçması. Tarihin gidişatını belirleyen şey her zaman için İmparatorluk bakanlarının verdiği önemli kararlar değildir; Tanrı'nın ellerini yönlendiren rahiplerin söylediği tımtırlı laflar da değildir elbette.”

Farad'n bu sözlerden etkilendiğini hissetti, ama sebebini anlayamıyordu.

Ama bir sözcük Tyekanik'in dikkatini çekmişti. Vaiz neden bir giysiden bahsetmişti? Tyekanik, Atreides ikizlerine gönderilen

İmparatorluk giysilerini ve saldırmaya eğitilmiş kaplanları düşündü. Bu ihtiyar gizlice uyarıda mı bulunuyordu yoksa? Planın ne kadarını biliyordu?

“Tavsiyen bu mu?” diye sordu Farad'n.

“Başarılı olmak için,” dedi Vaiz, “stratejinizin hedefini belirleyip, ona göre plan yapmalısınız. İnsan stratejisini neye uygular? Belirli bir mekâna ve belirli insanlara yoğunlaştığında. Ama ayrıntılara ne kadar dikkat ederseniz edin, yine de küçük bir ayrıntı dikkatinizden kaçacaktır. Stratejinizde mesela bölgesel bir yöneticinin karısının hırsını başlangıç hesabına katabilir misiniz Prens-im?”

Tyekanik soğuk bir sesle araya girdi: “Neden stratejiden bahsedip duruyorsun Vaiz? Prensimin ne yapacağını düşünüyorsun ki?”

“O bir tahtı arzulamaya yönlendiriliyor,” dedi Vaiz. “Ona iyi şanslar dilerim, ama bu işte şanstın çok daha fazlasına ihtiyacı olacaktır.”

“Tehlikeli sözcükler kullanıyorsun,” dedi Farad'n. “Bunları söylemeye nasıl cüret ediyorsun?”

“Hırslarına kapılmış bir kişi gerçeklere aldırılmaz,” dedi Vaiz. “Böyle sözcükleri kullanmaya cüret ediyorum, çünkü siz bir yol ayırımında duruyorsunuz. Beğenilip takdir edilen biri haline gelebilirsiniz. Ama şimdi çevrenizde ahlaki sebeplere aldırmayan ve yalnızca stratejiye odaklanmış danışmanlarla çevrilmiş durumdasınız. Genç, güçlü ve dayanıklısınız, ama karakterinizi geliştirecek üst düzey bir eğitim almamışsınız. Bu çok yazık, çünkü boyutlarını saptadığım bazı zayıflıklara sahipsiniz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tyekanik.

“Sözlerine dikkat etmelisin,” dedi Farad'n. “Ne zayıflığıymış bu?”

“Nasıl bir toplumu yeğleyeceğiniz üstüne hiç düşünmemişsiniz,” dedi Vaiz. “Kullarınızın beslediği umutları dikkate almıyorsunuz. Arzuladığınız İmparatorluğun nasıl bir yapısı olduğunu bile zihninizde pek canlandırmış değilsiniz.” Maskeli yüzünü Tyekanik'e doğru çevirdi. “Senin gözlerin güç üstüne odaklanmış durumda, ama onun kurnazca kullanım şekilleriyle ve tehlikeleriyle

hiç ilgilenmiyorsun. Bu yüzden geleceğin bariz bilinmeyenlerle dolu: Tartışan kadınlarla, öksürüklerle ve rüzgârlı günlerle. Her türlü ayrıntıyı bilmeden nasıl tarihte yeni bir dönem açabilirsin ki? Kaba kuvvete işleyen beynin sana yardım edemez. Zayıflığın bu işte.”

Farad'n ihtiyarı uzun süre hiç konuşmadan süzdü. Sözlerinin içerdiği derin anlamlar üstüne düşündü. Modası geçmiş kavramları ısrarla vurgulamasına şaşırmıştı. Ahlakmış! Sosyal hedeflermiş! Bunlar evrim süreci içinde inançla aynı kefeye konacak mitlerdi o kadar.

“Yeterince konuştuk,” dedi Tyekanik. “Yaptığımız anlaşmanın ücreti ne olacak Vaiz?”

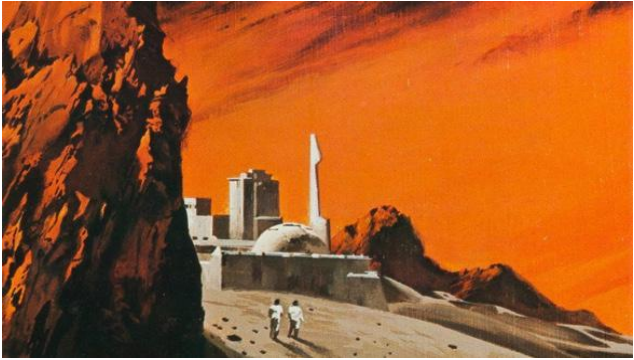
“Duncan Idaho sizindir,” dedi Vaiz. “Onu nasıl kullanacağınızı düşünürken özen gösterin. Paha biçilmez bir mücevherdir o.”

“Ona verecek uygun bir görevimiz var, merak etme,” dedi Tyekanik. Farad'n'a baktı. “Prensime? Müsaadenizle.”

“Fikrimi değiştirmeden gönder onu,” dedi Farad'n. Sonra Tyekanik'e öfkeyle baktı. “Beni kullanma biçiminden hiç hoşlanmadım Tyek!”

“Onu bağışlayın Prens,” dedi Vaiz. “Sizin inançlı başarınız Tanrı'nın emrini yerine getiriyor, ama bunun farkında değil.” Eğilip selam verdikten sonra uzaklaşmaya başladı ve Tyekanik onu geçirmek için peşinden koştu.

Farad'n uzaklaşmalarını izlerken Tyek'in bahsettiği o dini araştırmayım, diye düşündü. Sonra pişmanlıkla gülümsedi. *Ne yorum-cuymuş ama! Ama olsun, ne olacak? Rüyam sonuçta önemsizdi.*

Ve rüyasında bir zırh gördü. Zırh kendi teni değildi, plasçelikten daha sertti. Zırhına hiçbir şey işleliyordu – ne bıçak, ne zehir, ne kum, ne de çölün tozu ya da bunalıcı sıcağı. Sağ elinde Coriolis fırtınası çıkarma gücünü, toprağı sarsıp onu yok edene kadar aşındırma gücünü taşıyordu. Gözlerini Altın Yol'a dikmişti ve sol elinde ise mutlak egemenlik asası vardı. Ve Altın Yol'un ötesinde uzanıp, ruhunun ve ölümsüz bedeninin besini olduğunu bildiğı sonsuzluğun derinliklerine bakıyordu.

— Heighia, Kardeşimin Rüyası
Ganimet'in Kitabı'ndan

“İmparator olmasam benim için daha hayırlı olur,” dedi Leto. “Hayır, babamın hatasını tekrarlayıp baharat sayesinde geleceğe baktığımı söylemiyorum. Sırf bencilliğimden böyle konuşuyorum. Kız kardeşim ve ben bir süre özgür olmalıyız, şu halimizle yaşamayı öğrenmek için.”

Sustu ve soran gözleriyle Leydi Jessica'ya baktı. Ganimet ile kararlaştırdıkları sözleri söylemişti. Şimdi, babaannelerinin tepkisi ne olacaktı acaba?

Jessica, Tabr Siyeci'nde kendisine ayrılmış odanın korkürelerinin kısık ışığında torununu inceledi. Henüz buradaki ikinci gününün sabahında olmasına karşın, ikizlerin geceyi ibadet ederek siyeç dışında geçirdiklerine dair kaygı verici raporlar almıştı. Dışarıda ne yapmışlardı? Gece iyi uyuyamamıştı. Vücudunun bitkinlik asitleri salgıladığını hissediyordu. Uzaylimanındaki o önemli gösterinin ardından yapması gereken bütün o şeylerin altından

kalkmasını sağlayan hiper-düzeyden inmek zorundaydı. Kâbuslarında gördüğü siyeçti burası – ama dışarıdaki çöl hatırladığı gibi değildi. *Bütün o çiçekler nereden gelmiş?* Etrafındaki hava da fazla nemliydi ve gençler damıtıcı-giysi disiplinine pek aldırtış etmiyordu.

“Sen neşin ki, kendini tanımak için zamana ihtiyacın var çocuğum?” diye sordu.

Leto hafifçe başını sağa sola sallayarak karşı çıktı; yetişkinlere ait bu hareketin bir çocuk bedeni tarafından yapılmasının tuhaf görüneceğini biliyordu ve kendisine Jessica’yı şaşırtıp dengesini bozması gerektiğini anımsattı. “Birincisi ben çocuk değilim. Evet ...” Göğsüne dokundu. “... Bu bir çocuğun bedeni, elbette. Ama ben çocuk değilim.”

Jessica alt dudağını ısırды, böyle yapmakla hislerini ele verdiğine aldırmadan. Yıllar önce bu kahrolası gezegende ölüp giden Dükü, dudağını ısırduğında ona gülerdi. “*Hâkim olamadığım tek tepkin bu,*” derdi. “*Bu senin huzursuz olduğunu gösteriyor bana. Dudakların nasıl da titriyor. Dur onları öpeyim de sakinleşsinler.*”

Şimdi ise Dükünün adını taşıyan bu torunu, sadece gülümseyip “Huzursuzsun; dudaklarının titremesinden anlıyorum bunu,” diyerek Jessica’nın donup kalmasına sebep oldu.

Jessica sakın görünebilmek için Bene Gesserit disiplini sonuna dek kullanmak zorunda kaldı. “Benimle alay mı ediyorsun?” demeyi başardı.

“Alay etmek mi? Asla. Ama aramızdaki farkı açıkça belirtmeliyim. Bırak da sana çok eskiden, Eski Rahibe Ana’nın içindeki yaşamları ve anılarını aldığın o siyeç orjisini anımsatayım. Kendisini sana odaklayıp ayarladı ve ... sana uzun bir zincir verdi, ki zincirin her halkası bir insandı. Sen o zincire hâlâ sahipsin. Bu yüzden de Ganimet ile benim neler yaşadığımızı bir parça olsun biliyorsun.”

“Peki ya Alia?” diye sordu Jessica, onu sınamak için.

“Bu konuyu Gani’yle konuşmadınız mı?”

“Seninle de konuşmak istiyorum.”

“Pekâlâ. Alia kendisini inkâr etti ve en çok korktuğu şeye dö-

nüştü. *İçsel-geçmiş* bilinçaltına itilip yalıtılamaz. Bu her insan için tehlikeli bir yoldur, ama bizim gibi rahimde doğanlar için ölüm-den de beterdir. Alia hakkında bütün söyleyeceklerim de işte bu kadar.”

“Demek çocuk değilsin,” dedi Jessica.

“Milyonlarca yaşındayım. Bu yüzden daha önce hiçbir insanın yapmadığı değişiklikler yapmalıyım.”

Jessica başıyla onayladı. Şimdi daha sakindi, ama aynı zamanda Ganimet’le olduğundan çok daha temkinliydi. Bu arada, Ganimet neredeydi? Neden Leto yalnız gelmişti?

“Pekâlâ, babaanne,” dedi Leto, “biz Hilkat Garibeleri miyiz, yoksa Atreideslerin umudu muyuz?”

Jessica soruyu duymazdan geldi. “Kardeşin nerede?”

“Alia’yı oyalıyor, bizi rahatsız etmesin diye. Bunu yapması gerekiyordu. Ama Gani de benim söylediklerimden fazlasını söylemez zaten. Dün bunu fark etmedin mi?”

“Dün ne fark ettiğim beni ilgilendirir. Neden Hilkat Garibeliği gibi şeylerden bahsedip saçmalıyorsun?”

“Saçmalamak mı? Tipik Bene Gesserit samimi-yetsizliğinden vazgeç babaanne, yoksa karşılığını aynen alırsın. Anılarından deşer çıkarırım ve dudaklarını titretmekten çok daha fazlasını yapabilirim.”

Jessica başını sallayarak tamam dedi; kendi kanından olan bu ... kişinin soğukluğunu sezmişti ve sahip olduğu güçlerden ürküyordu. Ses tonunu onunkine uydurmaya çalışarak “Emellerim hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

Leto burnunu çekti. “Babamın yaptığı hatayı tekrarlayıp tekrarlamadığımı araştırmama gerek yok. Zaman bahçemizin dışına bakmadım – en azından bunu yapmaya çalışmadım. Geleceği *déjà vu* anlarından öğrenmek en iyisidir, ki bunları her insan yaşayabilir. Kehanetin bir tuzak olduğunu *biliyorum*. Bu konuda ihtiyaç duyduğum tüm bilgiyi babamın yaşamından anlayabiliyorum. Hayır babaanne, geleceği tamamen bilmek, o gelecekte tamamen kısıp kalmak demektir. Zamanı çökerten bir şeydir bu. Şimdiki zaman geleceğe dönüşür. Ben özgür olmak istiyorum.”

Jessica dilini kımıldattı, konuşmak istiyor, ama susuyordu. Leto'nun zaten bilmediği ne söyleyebilirdi ki? Bu inanılmaz bir şeydi! O benim! O benim sevgili Leto'm! Bu düşünce onu afallatmıştı. Bir an için karşısındaki o çocuksu yüzün değişip, sevgilisinin yüz hatlarına dönüşmesini bekledi ... dirilip ... Hayır!

Leto başını eğip gözlerini kaldırarak onu süzdü. Evet, Jessica'yı kontrol edebiliyordu. "Kehanet konusundaki fikirlerin, ki umarım bu konuyu pek düşünmüyorsundur, muhtemelen diğer insanlarınkinden farksız. Pek çok insan mesela yarın balina kürkü fiyatının ne olacağını bilmek ister. Veya Harkonnenlerin anagezegenleri olan Giedi Prime'ı tekrar yönetip yönetemeyeceğini? Ama bizim Harkonnenleri tanımak için kehanetlere ihtiyacımız yok tabii, değil mi babaanne?"

Jessica bu yemi yutmadı. Leto o kahrolası Harkonnenlerin kanını taşıdığını biliyordu elbette.

"Zaten Harkonnenler kim ki?" diye sordu Leto ısrarla. "Hayvan Rabban kim ki? Bizden biri değil mi? Neyse, konuyu dağıtmayayım. Kehanet denilen popüler mitten, geleceği tam anlamıyla bilmekten bahsediyordum! Tamamen! Böylesi kesin bilgiler sayesinde ne servetler kazanılır ve kaybedilir değil mi? Sıradan insanlar böyle düşünür. Mantıkları şudur: Bir şeyin azı iyiye, çoğunun daha da iyi olması gerekir. Ne harika! Oysa herhangi birine hayatının eksiksiz senaryosunu versen, ölüm anına dek başına gelecek her şeyi anlatsan – aslında ne korkunç bir armağan olurdu bu. Hayat ne kadar da sıkıcı olurdu! Yaşadığı her anı eksiksiz bir şekilde önceden biliyor olurdu. Hiçbir şey değişmezdi. Her hareketi, her lafı önceden bilirdi – hayatı sürekli tekrarlarla geçerdi ..."

Leto başını sallayarak kendi sözlerine karşı çıktı. "Cahilliğin kendi avantajları vardır. Benim dualarım sürprizlerle dolu bir evrende yaşamak için!"

Uzun bir konuşma yapmıştı. Jessica onu dinlerken, hareketleri ve ses tonuyla babasına –yitirdiği oğluna– aslında ne kadar çok benzediğine şaşırmıştı. Fikirleri bile, Paul'ün söyleyebileceği şeylerdi.

"Babanı anımsatıyorsun bana," dedi.

“Bu sana acı mı veriyor?”

“Bir bakıma evet, ama onun senin içinde yaşadığını bilmek güzel.”

“Ama onun içimde nasıl yaşadığı konusunu pek de anlamıyorsun.”

Jessica, Leto'nun sesinin soğuk, ama aynı zamanda üzgün tınılar içerdiğini fark etmişti. Çenesini hafifçe kaldırarak doğrudan torununun gözlerine baktı.

“Veya senin Dükünün içimde nasıl yaşadığını,” diye devam etti Leto. “Babaanne, Ganimet sensin! O sensin, öyle ki, babamızı doğurduğun ana kadar ve en gizli sırlarının ayrıntılarına varana dek yaşadığın her şeyi biliyor. Bana gelince! Tam bir anılar kataloğuyum. Bazen dayanmakta zorlandığım anlar oluyor. Buraya bizi yargılamaya mı geldin? Alia'yı yargılamaya mı geldin? Aslında biz seni yargılamalıyız!”

Jessica karşılık vermeye çalıştı, ama aklına bir şey gelmedi. Leto ne yapıyordu? Neden farklı olduğunu vurguluyordu? Reddedilmek mi istiyordu? Alia'nın geldiği durum gibi, o da bir – Hilkat Garibesi mi olmuştu?

“Rahatsız oldun,” dedi Leto.

“Evet, rahatsız oldum,” dedi Jessica. Omuzlarını silkti. “Rahatsız oldum – ve bunun sebebini çok iyi biliyorsun. Bene Gesserit eğitimimi gözden geçirmişsindir mutlaka. Ganimet bunu itiraf etti. Alia'nın ... yaptığını da biliyorum. Sahip olduğun *farklılığın* sonuçlarından haberdârsın.”

Leto başını kaldırıp Jessica'yı huzursuz edici bir dikkatle inceledi. “Seninle bu konuşmayı yapıp yapmamak konusunda tartıştık,” dedi. Sesi Jessica'nınki gibi bezgindi. “Dudaklarının titreyişini tanıyoruz, tıpkı sevgilinin tanıdığı gibi. Dükünle birlikte yatak odanızda sevişirken neler fısıldadığını, istediğimiz anda öğrenebiliriz. Bu durumu mantığınla kabul etmişsindir şüphesiz. Ama seni uyarıyorum, mantığınla kabul etmen yetmez. Herhangi birimiz Hilkat Garibesi haline gelirse – bunun sorumlusu içimizdeki sen olabilirsin! Veya babam ... ya da annem! Ya da senin Dükün! Herhangi biriniz bizi zaptedebilirsiniz – ve sonuç aynı olur.”

Jessica göğsünün yandığını, gözlerinin yaşardığını hissetti. “Leto...” demeyi başardı. Sonunda bu ismi söyleyebilmişti. Bunun sandığı kadar acı verici olmadığını görünce devam etti. “Benden ne istiyorsun?”

“Babaanneme öğretmek istiyorum.”

“Neyi öğreteceksin?”

“Dün gece Gani’yle ana baba rolü oynadık. Az kalsın sonumuz oluyordu; ama çok şey öğrendik. İnsan eğer koşulların farkındaysa bazı şeyleri öğrenebilir. Eylemler önceden kestirilebilir. Alia’nın artık – şey, Alia’nın seni kaçırtmak için tezgâhlar planladığı neredeyse kesin.”

Jessica gözlerini kırıştırdı; bu ani suçlama karşısında tamamen afallamıştı. Çok iyi bildiği ve defalarca kullandığı bir numaraydı bu: Karşınızdakini belirli bir mantık çizgisine soktuktan sonra, bambaşka bir açıdan saldırıp afallatın. Derin bir nefes alarak kendini toplamaya çalıştı.

“Alia’nın neler yaptığını ve ... onun ne *olduğunu* biliyorum, ama...”

“Babaanne, ona acımalısın. Aklın kadar kalbini de kullan. İlk kez yapacağın bir şey değil bu. Sen bir tehditsin ve Alia da İmparatorluğu kendisine istiyor – en azından dönüştüğü kişi böyle olmasını istiyor.”

“Peki, ama senin de bir Hilkat Garibesi olmadığını nereden bileyim?”

Leto omuzlarını silkti. “İşte kalbini kullanman gereken zaman bu. Gani ve ben Alia’nın nasıl kaybettiğini biliyoruz. Bütün o içsel kalabalığın gürültüsüne katlanmak kolay değil. Onların egolarını bastırırsın ve sonra ne zaman bir anıyı düşünmek istesen hep birden geri gelirler. En sonunda bir gün–” Leto yutkundü, boğazı kurumuştü. “– içsel sürünün en güçlülerinden biri artık o bedeni paylaşma vaktinin geldiğine karar verir.”

“Yapılabilecek hiçbir şey yok mudur peki?” Jessica cevaptan ürkmesine karşın bu soruyu sormuştu.

“Bir çözüm yolu olduğuna inanıyoruz ... evet. Baharata yenilmemeliyiz, bu çok önemli. Ayrıca geçmiş de tamamen bastırmaya

çalışmamalıyız. Onu kullanmalı ve onu bir karışım haline getirmeliyiz. Böylece en sonunda içimizdeki tüm o benlikleri karıştırıp kendimize dönüştürmeliyiz. Evet, biz de değişip özgün halimizden uzaklaşırız – *ama en azından zaptedilmeyiz.*”

“Kaçırılmamın planlandığından bahsetmiştin.”

“Bu açıkça ortada. Wensicia’nın oğlu için planları var. Ali-a’nın da kendisi için planları var ve ayrıca...”

“Alia, Farad'n ile evlenmek mi istiyor?”

“Bunu tam olarak bilmiyorum,” dedi Leto. “Ama Alia ile Wensicia şimdilik paralel yollarda gidiyorlar. Wensicia’nın Ali-a’nın evinde bir ablası var. Ona bir mesaj göndermekten kolay ne olabilir–”

“Böyle bir mesajın varlığına emin misin?”

“Kendi gözlerimle görmüş ve her kelimesini okumuş gibi emimim.”

“Ama böyle bir mesaj görmedin, değil mi?”

“Gerek yok ki. Bütün Atreideslerin burada, Arrakis’te toplandığını bilmem yeterli. Suların hepsi aynı sarnıçta toplandı.” Eliyle gezegeni gösterdi.

“Corrino Hanedanı bize burada saldırmaya asla cesaret edemez!”

“Saldırmaları Alia’nın işine gelirdi.” Leto’nun sesindeki alaycı ton Jessica’yı kızdırdı.

“Kendi torunum bana ne yapacağımı söyleyip yol gösteremez!” dedi.

“Lanet olsun, beni torunun olarak düşünmekten vazgeçsene be kadın! Beni *Dükün* Leto olarak düşün!” Ses tonu ve yüz ifadesiyle, hatta ani el hareketiyle Dük Leto’yu öyle kusursuz taklit etmişti ki, Jessica sustu. Kafası karışmıştı.

“Seni uyarıp hazırlamaya çalıştım,” dedi Leto, soğuk bir sesle. “En azından bunu takdir etmelisin.”

“Alia beni neden kaçırtmak istesin ki?”

“Suçu Corrino Hanedanı’na atmak için elbette.”

“Buna inanmıyorum. Alia bile böylesine ... korkunç bir şey ya-

pamaz! Fazla tehlikeli! Üstelik yardım almadan nasıl ... Hayır, buna inanmıyorum!"

"Başına geldiğinde inanırsın. Ahh, babaanne, Gani'yle benim içimizdeki seslere kulak kabartmamız yeterli ve onlardan *öğreniyoruz*. Basit bir kendini koruma yöntemi bu. Yoksa çevremizdekilerin yaptığı hataları nasıl bilebiliriz ki?"

"Alia'nın beni kaçırtmayı planladığına bir an için bile inanmı—"

"Yeryüzü tanrıları adına! Sen bir Bene Gesserit'sin ve nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Neden buraya geldiğinden bütün İmparatorluk şüpheleniyor. Wensicia'nın propagandacıları sana kara çalmaya hazır bir şekilde bekliyorlar. Ama Alia böyle bir şeyin gerçekleşmesini bekleyemeyecek kadar sabırsız. Sen düşersen, Atreides Hanedanı için ölümcül bir darbe olur bu."

"Bütün İmparatorluğun şüphelendiği neymiş peki?"

Jessica bu soruyu olabildiğince soğuk bir sesle sormuştu. Karşısındaki bu *çocuk-olmayan* kişiyi Ses'in gücüyle etkileyemeyeceğini biliyordu.

"Leydi Jessica'nın ikizleri birbiriyle çiftleştirmeyi planladığını düşünüyorlar!" dedi Leto. "Rahibeler Birliği'nin istediği şey bu. Ensest!"

Jessica gözlerini kırıştırdı. "Boş dedikodular." Sonra yutkundu. "Bene Gesseritler İmparatorlukta böyle söylentilerin dolaşmasına izin vermez. Hâlâ biraz nüfuzumuz var. Bunu unutma."

"Söylentiler mi? Ne söylentisi? Bizi çiftleştirmek konusundaki opsiyonunu kesinlikle elde tutuyorsun." Jessica konuşmaya davrandı, ama Leto başını sallayarak onu susturdu ve devam etti. "Sakin inkâr etme. Eğer Gani'yle ergenliğimizi birlikte geçirsek ve bu arada *seninle* aynı çatı altında yaşamayı sürdürsek bile, *senin nüfuzun* bir kumsolucanının karşısında sallanan bir bez parçasından daha etkili olmaz."

"Bizim o kadar aptal olduğumuzu mu sanıyorsun?" diye sordu Jessica.

"Aslında, evet, ben öyle düşünüyorum. Senin Rahibeler Birliği, o değerli dölleme programlarından başka hiçbir şey düşünme-

yen bir grup salak cadalozdan başka bir şey değil! Onların hareket noktalarının ne olduğunu Gani'yle ben çok iyi biliyoruz. Bizî salak mı sanıyorsunuz?”

“Hareket noktası mı?”

“Onlar senin bir Harkonnen olduğunu biliyorlar! Bu onların dölleme kayıtlarında var: Baron Vladimir Harkonnen'den olma ve Tanidia Nerus'dan doğma Jessica.^Φ Bu kayıt *kazayla* halka açıklanırsa başına gelecekler—”

“Rahibeler Birliğinin şantaj yapacak kadar alçalacağını mı sanıyorsun?”

“Sanmıyorum, *biliyorum*. Ama elbette ki şantajlarını üstü kapalı ve tatlılıkla yaptılar. Sana kızınla ilgili söylentileri araştırmanı söylediler. Merakını ve korkularını beslediler. Sorumluluk duyguna hitap ettiler ve dönüp Caladan'a kaçtığın için suçluluk duymanı sağladılar. Ayrıca sana torunlarını *kurtarabilme* ümidini de sundular.”

Jessica hiç konuşmadan ona öylece bakakalmıştı. Leto sanki Rahibeler Birliği Gözetmenleriyle yaptığı duygusal konuşmaları dinlemiş gibi konuşuyordu. Torununun sözlerinden o kadar etkilenmişti ki, Alia'nın gerçekten kendisini kaçırtmayı planlıyor olabileceğine inanmaya başlamıştı.

“Görüyorsun ya babaanne, artık çok zor bir karar vermek zorundayım,” dedi Leto. “Atreideslerin mistizmini takip ederek, kullarım için yaşamalı ... ve onlar için ölmeli miyim? Yoksa farklı bir rotayı – binlerce yıl yaşamamı sağlayacak bir yolu mu seçmeliyim?”

Jessica irkildi. Leto rahatça söylediği bu sözlerle, Bene Gesseritlerin düşünmekten neredeyse ürktüğü bir konuya değinmişti. O yolu pek çok Rahibe Ana seçebilir ... ya da en azından deneyebildi. Rahibeler Birliği mensupları vücut kimyalarını değiştirebi-

^Φ Jessica'nın öz annesi Gaius Helen Mohiam ve hamile kalmasını sağlamak için Baron Harkonnen ile olan çiftleşmesi hakkında daha fazla ayrıntı isteyenler bkz. *Dune: Atreides Hanedanı*, s. 135-144, 185-189 ve *Dune: Harkonnen Hanedanı*, s. 68-71. – ed.

lirdi. Ama bunu bir kişi başarsa, eninde sonunda hepsi deneyecekti. Yaşlanması duran kadınların sayısı arttıkça da bunu gizlemek imkânsız hale gelirdi. Bu yolun eninde sonunda kendilerini felakete götüreceğine kesinlikle eminlerdi. Yaşam süresi normal olan insanlar onlara düşman kesilirdi. Hayır – yapılmaması gereken bir şeydi bu.

“Aklından geçen fikirlerden hoşlanmadım,” dedi kadın.

“Fikirlerimi anlamıyorsun,” dedi Leto. “Gani ve ben ...” Başını olumsuz bir tavırla salladı. “Alia da aynı şeyi yapabiliirdi, ama yapmadı, bunu fırlatıp attı.”

“Buna emin misin? Rahibeler Birliğı’ne Alia’nın o korkunç şeyi yaptığına dair haberi gönderdim bile. Ona baksana! Son gördüğünden beri hiç yaşlanmamış...”

“Ha, sen ondan bahsediyorsun!” Bene Gesseritlerin bedensel denge meselesini elini sallayarak kapattı. “Ben başka bir şeyden bahsediyorum – insanoğlunun asla ulaşamadığı boyutlarda bir varlık kusursuzluğuna ulaşmaktan.”

Jessica sustu. Leto’nun kendisinin ağzından böylesine kolayca laf alabilmesi karşısında afallamıştı. Rahibeler Birliğı’ne böyle bir mesaj göndermenin Alia’nın ölüm fermanını imzalamak olduğunu biliyordu mutlaka. Ayrıca istediğı kadar laf ebeliğı yapsın, aynı suçu işlemekten bahsettiğı ortadaydı. Sözlerinin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değıl miydi?

“Ne demek istiyorsun? Açıkla,” diyebildi sonunda.

“Nasıl açıklayayım?” diye sordu Leto. “Sen Zamanın görüldüğü gibi olmadığını anlamadığın sürece ben hiçbir şey açıklamaya başlayamam. Babam da bundan şüpheleniyordu. Gerçeğı kavramanın eşiğine gelmişti, ama geri çekildi. Şimdi iş Gani’yle bana düştü.”

“Açıklama yapmanda ısrar ediyorum,” dedi Jessica ve parmağıyla cüppesinin kıvrımlarının altında gizlediğı zehirli iğneye dokundu. Gomcebbârdı bu ve öylesine zehirliydi ki, en ufak bir dokunuşla bile insanı birkaç saniye içinde öldürürdü. *Bunu kullanmak zorunda kalabileceğim konusunda beni uyarmışlardı*, diye düşündü. Bu düşünce kolunun titremesine yol açtı, ama neyse ki kolunu

cüppesiyle gizlemişti.

“Pekâlâ,” diyerek iç geçirdi Leto. “Önce zamandan bahsedeyim: Bir yıl ile onbin yıl arasında hiçbir fark yoktur. Tek bir kalp atışıyla yüzbin yıl arasında hiçbir fark yoktur. Hiçbir fark yoktur ve Zamana dair ilk gerçek de işte budur. İkinci gerçek ise: Tüm evren ve bütün zaman benim içimdedir.”

“Neler saçmalıyorsun?” dedi Jessica.

“Görüyorsun ya? Anlamıyorsun. Pekâlâ, başka şekilde açıklamaya çalışayım.” Sağ elini havaya kaldırdı ve konuşurken bir yandan da söylediklerini canlandırabilmek için onu oynatmaya başladı. “İleri gideriz, geri döneriz.”

“Bu sözlerle hiçbir şeyi açıklamıyorsun ki!”

“Haklısın,” dedi Leto. “Sözcüklerin açıklamayacağı şeyler vardır. Onları sözcüklerin ötesinde yaşayarak kavramalısın. Ama böyle bir maceraya hazır değilsin, tıpkı bana bakmana karşın beni görmediğin gibi.”

“Ama ... sana doğrudan bakıyorum ve seni elbette ki görebiliyorum!” Jessica gözlerini öfkeyle torununa dikti. Leto’nun sözleri, Bene Gesserit okullarında öğretilen Zensünni Yazmalarındaki bilgiyi yansıtıyordu: Bir felsefeyi anlamaya çalışan kişinin kafasını söz oyunları ile karıştır.

“Bazı şeyler insanın kontrolünün dışında gerçekleşir,” dedi Leto.

“Hiç kimsenin ulaşamadığı bu ... kusursuzluk da neymiş, açıklar mısın?”

Leto başını sallayarak onayladı. “Kişi melanj kullanarak veya siz Bene Gesseritlerin son derece haklı olarak korktuğunuz yöntemlere başvurarak bedensel denge ayarlarını değiştirebilir ve böylece de yaşlılığı ya da ölümü geciktirir, ama böyle bir geciktirme sadece bir kontrol illüzyonuna yol açar. İnsan siyeçte hızlı da yürüse yavaş da yürüse, eninde sonunda siyeci kat eder. Ve bu arada geçen zaman yalnızca içsel olarak yaşanıp algılanır.”

“Neden böylesine gereksiz laf ebelikleri yapıyorsun ki? Bu tür saçmalıklarda baban doğmadan çok daha önce uzmanlaşmıştım ben.”

"Ama yalnızca boynuz kulağı geçebilir," dedi Leto.

"Boş laflar!"

"Ahhh, çok yaklaştın!"

"Pöh!"

"Babaanne?"

"Evet?"

Leto uzun süre sustu. "Gördün mü?" dedi sonra. "Hâlâ kendin olarak cevap verebiliyorsun." Jessica'ya gülümsedi. "Ama gölgelerin arkasını bir türlü göremiyorsun." Tekrar gülümsedi. "Babam buna çok yaklaşıyordu. Yaşarken yaşadı, ama ölürken ölmeyi beceremedi."

"Ne diyorsun sen?"

"Bana onun cesedini gösterebilirsin!"

"Sence o Vaiz denen ..."

"Olabilir, ama her halükârda babamın cesedi değil o."

"Hiçbir şeyi açıklamadın," diye suçladı Jessica.

"Seni bu konuda uyarmıştım."

"Öyleyse neden..."

"Sordun. Görmek istiyordun. Şimdi haydi Alia konusuna geri dönelim. Seni kaçırmaya dair olan planı—"

"Düşünülemez olan şeyi yapmayı mı planlıyorsun?" diye ısrar etti Jessica; cüppesinin altındaki zehirli gomcebbârı hazır tutuyordu.

"Alia'nın celladı mı olacaksın?" diye sesinde aldatıcı bir sakinlik yansıtarak sordu Leto. Parmağıyla kadının cüppesinin altındaki elini gösterdi. "Alia onu kullanmana izin verir mi sanıyorsun? Veya ben izin verir miyim?"

Jessica yutkunmak istedi, ama başaramadı.

"Sorunun yanıtına gelince," diye devam etti Leto. "Hayır, düşünülemez olanı planlamıyorum. O kadar aptal değilim. Ama beni şaşırttın. Alia'yı yargılamaya cüret ediyorsun. Senin o değerli Bene Gesserit kanununu elbette ki çiğneyecekti! Ne bekliyardın ki? Onu terk edip kaçtın ve onu buranın gayri resmi kraliçesi olmaya terk ettin! Sahip olduğu muazzam gücü bir düşünsene! So-

nuçta yaralarını Gurney'in kollarında iyileştirmek için koşarak Caladan'a döndün. Tamam, buna lafım yok. Ama sen kimsin ki Alia'yı yargılıyorsun?"

"Sana söylemiştim, benimle bu şe—"

"Ah, kapa çeneni!" Leto tiksintiyle başını çevirdi. Ama son sözünü o özel Bene Gesserit tarzında — Ses'in kontrol edici gücünü kullanarak söylemişti ve bu, Jessica'yı sanki ağzı bir el tarafından kapatılmış gibi susturdu. *Ses'i ondan daha iyi kullanan biri var mı?* diye düşündü. İncinmiş hislerine merhem olan yatıştırıcı bir düşünceydi bu. Ses'i başkaları üstünde defalarca kullanmasına karşın, kendisine karşı kullanılabileceğini hiç düşünmemişti ... okuldaki öğrencilik günlerinden beri ...

Leto dönüp tekrar ona bakmaya başladı. "Üzgünüm. Sadece bazen kontrolünü nasıl da kaybettiğini ancak şimdi anlıyorum—"

"Ben mi kontrolümü kaybediyorum?" Leto'nun bu sözü, Ses'i üzerinde mükemmel bir derecede kullanmasından daha çok öfkelen-dirmişti onu.

"Evet, sen," dedi Leto. "Kontrolünü kaybediyorsun. İçinde biraz olsun samimiyet kaldıysa, kendi tepkilerini incele. Adını söylüyorum ve sen de 'Evet?' diyorsun. Seni susturuyorum. İçindeki tüm Bene Gesserit efsanelerini uyandırıyorum. Kendi içine bir baksana, sen bunun eğitimini almıştın. En azından bunu yapabilirsin ve böylece—"

"Böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Sen ne bili..." Jessica sustu. Leto elbette biliyordu!

"İçine bak dedim!" diye gürledi Leto.

Sesi Jessica'yı yine ele geçirmişti ve kadın duyularının karardığını, nefesinin hızlandığını hissetti. Farkındalığının hemen ardında atan bir yürek, nefes sesleri vardı... Birden o hızlı solukların ve küt küt atan kalbin kontrolünün kendisinde olmadığını fark etti, aldığı Bene Gesserit eğitimi işe yaramıyordu. Bunu anladığında gözleri faltaşı gibi açıldı; kendi bedeninin bir başkasının emrine uyduğunu hissediyordu. Kendini yavaşça topladı, ama hâlâ sarsılmış haldeydi. Karşısındaki bu *çocuk-olmayan* kişi, tüm görüşmeleri boyunca onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştı.

“O değerli Bene Gesseritlerin tarafından ne kadar da derin bir koşullandırmaya tabi tutulduğunu artık biliyorsun,” dedi Leto.

Jessica konuşmıyordu, yalnızca başıyla onaylayabildi. Sözlere olan inancını yitirmişti. Torunu onu kendi fiziksel evrenine dü-rüstçe bakmaya zorlamış ve gördükleri karşısında afallamasının ar-dından kendini toplayan Jessica’nın zihni artık yeni bir farkında-lıkla işlemeye başlamıştı. “*Bana onun cesedini göstere!*” Leto ba-baannesine kadının bedenini sanki yeni doğmuş bir bebeğin be-deniymiş gibi göstermişti. Wallach’ta okula başladığı günlerden beri, sevgili Dükünün adamlarının onu almaya gelmesinden önce-ki o korkunç günlerden beri ilk kez yakın geleceği hakkında böy-lesine korkunç bir belirsizlik içindeydi.

“Kaçırılmana izin vereceksin,” dedi Leto.

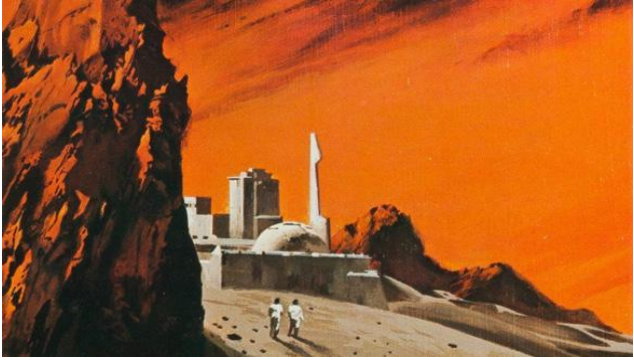
“Ama—”

“Bu konuda tartışmak istemiyorum,” dedi Leto. “İzin verecek-sin, o kadar. Bunu Dükünün emri olarak kabul et. Sebebinin kaçırıldıktan sonra anlarsın. Orada çok ilginç bir öğrenciyle karşılaşa-caksın.”

Leto ayağa kalkıp başını olumlu bir tavırla salladı. “Bazı ey-lemelerin sonu vardır, ama başlangıcı yoktur. Bazılarıysa başlar ama bitmez. Gözlemcinin nerede durduğunu bağlıdır her şey,” dedi ve sırtını babaannesine dönerek odadan çıktı.

Leto ikinci dış odaya ulaştığında, yatak odalarına doğru koştu-ran Ganimet’le karşılaştı. Ganimet onu görünce durdu. “Alia, İmanlılar Meclisi toplantısında,” dedi. Jessica’nın odasına açılan koridora merakla baktı.

“İşe yaradı,” dedi Leto.

Gaddarlık, hem gaddar kişinin kendisi, hem de kurbanı tarafından bilinir, çünkü gaddarca eylemler, onun sonuçlarını birazcık olsun öğrenmiş herkes tarafından hemen anlaşılır. Gaddarlığın bahanesi veya hafifletici sebepleri yoktur. Gaddarlık geçmişi asla dengelemez ya da mazur kılmaz. Gaddarlık yalnızca gelecekteki yeni gaddarlıkların yolunu açar o kadar. Gaddarlık kendi kendisini sürdürür – barbarca bir enestektir. Gaddarlık yapan herkes, bunun yol açacağı yeni gaddarlıklardan da sorumludur.

— Müeddib Apokrifi

İkinciye doğru, hacıların çoğu serin gölgeliklere çekilmiş susuzluklarını gidermeye çalışırken; Vaiz, Alia Tapınağı'nın altındaki büyük meydana girdi. Gözlerini vekâleten kullandığı genç Assan Tariq'in koluna tutunarak yürüyordu. Cüppesinin iç ceplerinden birinde, Salusa Secundus'ta taktığı siyah tel maske vardı. Maskenin ve çocuğun aynı işe yaradığı, yani gizlenmesini sağladığı düşüncesi yaşlı adama çok eğlenceli geliyordu. Rehberinin gözlerine ihtiyaç duyduğu sürece, insanların içindeki şüpheler varlığını koruyacaktı.

Bırak efsane büyüsün, ama şüpheler de varlığını korusun, diye düşündü.

Maskenin İx yapımı olmayan, sıradan bir bez parçası olduğunu kimse bilmemeliydi. Elini Assan Tariq'in kemikli omzundan asla ayırmamalıydı. Vaiz boş göz oyuklarına karşın bir kez olsun kendi başına yürüse, şüpheler hemen dağılıverirdi ve bu da içinde beslediği ufacık umudun yok olması demekti. Bir değişiklik olması

için ... mesela yürürken tökezlemesine yol açacak minicik bir şeyin önüne çıkması için her gün dua ediyordu. Ama Salusa Secundus bile onun için her özelliğini bildiği küçücük bir çakıl taşından farksızdı. Hiçbir şey değişmemişti, hiçbir şey değiştirilemezdi ... henüz.

Dükkânların ve tezgâhların önünden geçerken pek çok kişi dönüp ona bakıyor ve başını sağa sola çevirirken, yüzünü bazen bir kapıya ya da insana döndürdüğü anlar çevresindekilerin gözlerinden kaçmıyordu. Başının hareketleri her zaman bir körün yaptıklarına benzemiyor ve bu durum yalnızca efsanenin daha da büyümesine yarıyordu.

Alia, tapınağının yüksek burçlarının birine yerleştirilmiş gizli bir yarıktan Vaiz'i izliyordu. Aşağıdaki o yüzü yaralı adama bakarken, kimliğini belli edecek bir işaret, açık bir benzerlik arıyordu. Vaiz hakkında çıkan her söylenti ona rapor edilmişti. Hepsi de insanların duyduğu korkuyu yansıtıyordu.

Vaiz'in yakalanması emrini verdiğinde, bunun gizli kalacağını sanmıştı. Ama bu emir bile ona söylenti şeklinde geri dönüyordu. Demek ki kendi muhafızlarının arasında dahi dilini tutamayanlar vardı. Muhafızlarının yeni emirlerine uyacağını ve o gizemli, cüppeli adamı herkesin ortasında tutuklamaya kalkışmayacağını umuyordu.

Meydan tozlu ve sıcaktı. Vaiz'in genç rehberi cüppesinin peçesini burnuna dek çekmişti. Sadece koyu gözleri ve alnının dar bir kısmı görülüyordu. Peçenin altında damıtıcı-giysiye ait bir toplayıcı-tüpün kabartısı fark edilebiliyordu ve bu kabartı da Alia'ya onların çölden geldiklerini anlatıyordu. Çölde nerede gizleniyorlardı acaba?

Vaiz'in kavurucu sıcaktan korunmasını sağlayacak peçesi yoktu, toplayıcı-tüpünü bile çıkarıp damıtıcı-giysisinin üzerine öylece bırakmıştı. Yüzünü güneşin ışığına ve meydandaki kaldırım taşlarının üstünden gözle görülür dalgalar halinde yükselen sıcak havaya tamamen açmıştı.

Tapınak basamaklarında dokuz kişilik bir hacı grubu duruyordu ve yaptıkları saygılı ayrılık selamlarına bakıldığında tapınak-

tan henüz çıktıkları belliydi. Meydanın gölgeli kısmında elli kişi kadar daha vardı ve bunların çoğu rahiplerin emrettiği çeşitli kefaretleri uyguluyordu. İzleyiciler arasında ulaklar ve günün en sıcak vakti olmasına karşın hâlâ satış yapmaya çalışan tacirler de bulunuyordu.

Yarıktan meydana bakmayı sürdüren Alia, sıcaktan ter içinde kalmıştı. Mantığıyla hisleri arasında bocalıyordu, tıpkı ağabeyi gibi. İçindekilerden tavsiye isteme arzusu, kafasının içinde iğrenç bir uğultu gibiydi. Baron oradaydı ve yardıma hazır görünüyordu, ama mantıklı yargılama yeteneğini kaybettiğinde, etrafındaki nesnelerle olan bağını, geçmişe, şu ana ve geleceğe olan algılarını yitirdiğinde, iğrenç oyunlarını oynayıp Alia'nın üzerine bir dehşet örtüsü sermeye de hazırdı.

Ya aşağıdaki Paul ise? diye sordu kendine.

"Saçmalama!" dedi içindeki ses.

Ama Vaiz'in söylediklerine dair verilen raporlar açıkça ortadaydı. *Kâfirlik!* Paul'ün kendi adına kurulmuş sistemi yine bizzat Paul'ün kendisinin yıkabileceği düşüncesi aklına geldiğinde dehşete kapıldı.

Neden olmasın?

O sabah Meclis toplantısında söyledikleri üstünde düşündü. Corrino Hanedanı'nın armağan dile gönderdiği giysileri kabul etmeleri gerektiği konusunda ısrar eden İrulan'a hışımla saldırmıştı.

"İkizlere gönderilen tüm armağanlar gibi onlar da nasıl olsa titizlikle incelenecektir," diye ısrar etmişti İrulan.

"Peki ya zararsız oldukları anlaşılırsa?" diye bağırıyordu Alia.

Nedense ona en ürkütücü olasılık buymuş, yani armağanların tamamen tehlikesiz olduğunu görmemiş gibi gelmişti.

Sonunda o güzel giysileri kabul etmeye karar vermiş ve gündemdeki diğer meseleye geçmişlerdi: Leydi Jessica da Meclis üyesi yapılmalı mıydı? Alia bu konunun oylanmasını erteletmeyi başarmıştı.

Aşağıdaki Vaiz'e bakarken bütün bunları düşünüyordu.

Naibliğinde olmaya başlayan şeyler, bu gezegende yaptıkları değişikliklerin sonuçları gibiydi. Dune eskiden mutlak çölün gücünü simgelerdi. Bu güç fiziksel yönden azalsa da, efsanesi giderek güçlenmişti. Dune'da artık yalnızca okyanus-çöl, gezegenin iç kısımlarına yayılan o engin Ana Çöl kalmıştı. Bu çölün kenarları Fremenlerin Gece Kraliçesi dediği dikenli çalılarla çevriliydi hâlâ. Dikenli çalıların ardındaysa çöle doğru meyillenen engebesiz ve yeşil tepeler vardı. O tepelerin hepsi insan yapımıydı. Karınca gibi çalışan insanlar tarafından yapıp yeşillendirilmişlerdi. Eski Dune'un boz renkli kumlarının ortasında büyümüş olan Alia gibi biri için, o yemyeşil tepeleri görmek fazlasıyla afallatıcıydı. Tüm Fremenler gibi o da Dune'un ebedi hâkiminin her şeyi asla gevşemeyen pençesinde tutan okyanus-çöl olduğuna inanıyordu. O çölü görmek için gözlerini kapaması yeterliydi.

Ama artık çölün kenarında durup gözlerini açan kişi yeşil tepeleri ve yeşil uzantılarını kumlara doğru yönelten çamurlu bataklıkları görüyordu – yine de çölün geri kalan kısmı hâlâ eski gücünü koruyordu.

Alia düşüncelerini toparlayabilmek için başını sağa sola salladı ve gözlerini aşağıdaki Vaiz'in üstüne dikti.

Vaiz tapınağın önünde yükselen basamaklı terasların ilkinin üzerine çıkmış ve yüzünü neredeyse boşalmış görünen meydana çevirmişti. Aila aşağıdaki sesleri daha rahat duymak için pencerenin altına yerleştirilmiş bir güçlendiricinin düğmesine bastı. Orada yapayalnız olduğunu gören Alia'nın içinde bir kendine acıma hissi yükseliverdi. Kime güvenebilirdi ki? Stilgar'ı hâlâ güvenilir buluyordu, ama o da bu kör adamın etkisine kapılmaya başlamıştı.

"Nasıl sayı sayıyor biliyor musun?" diye sormuştu Stilgar, bir gün ona. "Rehberine ödeme yaparken para sayışını dinledim. Fremen kulaklarım için çok tuhaf ve korkunç bir şey bu. Shuc, ishcai, qimsa, chuascu, picha, sucta diye sayıyordu. Çölde yaşadığım eski günlerden beri kimsenin sayıları böyle saydığını duyduğumu hatırlamıyorum."

Alia, Stilgar'ın böyle konuştuğunu işitince, yapılması gereken

işe onu gönderemeyeceğini anlamıştı. Muhafızlarına karşı da dikkatli olmak zorundaydı; çünkü emirleri yerine getirirken kraldan çok kralcı oluyorlardı.

Vaiz aşağıda ne yapıyordu öyle?

Koruyucu balkonlarla ve kemerli girişlerle çevrili pazar meydanı hâlâ تنها sayılırdı. Satıcılar tezgâhların başına mallara göz kulak olsunlar diye birkaç çocuk bırakıp gitmişlerdi. Uyumamakta ısrar eden birkaç tacir, kırsal kesimin parası olan baharat bisküvisinin kokusunu almayı ya da hacıların keselerindeki bozuk paraların şingirtisini duymayı bekliyordu hâlâ.

Alia, Vaiz'in sırtını inceledi. Konuşmaya hazır gibi duruyor, ama nedense konuşmuyordu.

Neden burada durmuş şu kadim bedendeki yıkıntıya bakıyorum ki? diye sordu kendine. Aşağıdaki bu enkâz halindeki moruk, benim görkemli ağabeyim olamaz.

İçindeki giderek artan hayal kırıklığı öfkeye dönüşmek üzereydi. Vaiz hakkında bilmesi gereken şeyleri, onunla *ilgilendiğini* ele vermeden nasıl öğrenebilirdi? Kapana kısılmıştı. Bu kâfirle aslında ciddi olarak *ilgilendiğini* belli etmeye bir türlü cesaret edemiyordu.

Ama İrulan bunu hissetmişti. Toplantıda o meşhur Bene Gesserit soğukkanlılığını kaybedip bağırmıştı: “Kendimiz hakkında doğru dürüst düşünme gücümüzü yitirdik!”

Stilgar bile afallamıştı.

“Böyle saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok!” diyen Javid herkesi kendine getirmişti.

Javid haklıydı. Kendileri hakkındaki fikirlerinin ne önemi vardı ki? Önemli olan tek şey, İmparatorluğun hâkimi olmayı sürdürmekti.

Ama İrulan kendini toparladığında daha da sarsıcı konuşmuştu: “Size söylüyorum, hayati bir şeyi yitirdik. Ve onunla birlikte, düzgün kararlar verme yeteneğimizi de yitirdik. Bugünlerde kararlarımızı düşmana saldırmış gibi veriyoruz – veya bekleyip durarak başkalarının bizim yerimize karar vermesine izin veriyoruz, yani aslında pes ediyoruz. Oysa bütün bu akıp giden düzeni kuran

bizleriz, unuttuk mu?”

Üstelik bu tartışma sırf Corrino Hanedanı'nın armağanının kabul edilip edilmemesi yüzünden çıkmıştı.

İrulan ortadan kaldırılmalı, diye karar verdi Alia.

Aşağıdaki ihtiyar ne bekliyordu? Kendine Vaiz demiyor muydu? Neden vaaz vermiyordu peki?

İrulan karar verme yeteneğimiz konusunda yanılıyor, diye kendi kendine belirtti Alia. *Ben hâlâ yerinde kararlar verebiliyorum!* Hayat memat meselelerinde karar vermesi gereken insan, kararını vermeli ya da bir sarkaç gibi zıt uçlara savrulmayı kabullenmeliydi. Paul her zaman için bu durağanlığın doğal olmayan şeylerin en tehlikelisi olduğunu söylerdi. Kalıcı olan tek şey akıcılıktı. Önemli olan tek şey değişimdi.

Onlara değişim neymiş göstereceğim! diye düşündü Alia.

Vaiz sanki bir kutsama eylemi yapıyormuş gibi kollarını kaldırıp uzattı.

Hâlâ meydana olan insanlar ona yaklaştı ve Alia bu hareketin çok yavaşça gerçekleştiğini fark etti. Evet, Alia'nın Vaiz'den hoşlanmadığı söylentisi etrafa yayılmıştı. Eğilerek kulağını gözetleme deliğinin yanındaki İx yapımı hoparlöre yaklaştırdı. Hoparlörden meydana olan insanların mırıltıları, rüzgâr sesi ve ayaklar altında ezilen kumların gıcırtıları duyuluyordu.

“Size dört mesaj getirdim!” dedi Vaiz.

Sesi birden gürlemişti ve Alia hoparlörün sesini kısıtı.

“Her mesajı belirli bir kişiye vereceğim,” dedi Vaiz. “İlki burasının hükümdarı Alia için.” Parmağıyla Alia'nın saklandığı gözetleme deliğini işaret etti. “Ona bir uyarı getirdim: Sen, kasıklarında sürekliliğin sırrını taşıyan sen, boş bir cüzdan uğruna geleceğini sattın!”

Buna nasıl cesaret edebiliyor? diye düşündü Alia. Ama yine de adamın sözleri karşısında donup kalmıştı.

“İkinci mesajım,” dedi Vaiz, “Stilgar’a, kabilelerin gücünü İmparatorluğun gücüne ekleyebileceğine inanan Fremen Naibine. Seni uyarıyorum Stilgar: Tüm yaratılar içinde en tehlikelisi katı bir ahlak sistemidir. Bu sistem sonunda dönüp senin karşına çık-

cak ve sürgüne gitmene yol açacak!"

Fazla ileri gitti ama! diye düşündü Alia. *Muhafızları göndereyim de onu tutuklasınlar, sonuçları ne olacaksa olsun, umurumda değil. Ama harekete geçmedi.*

Vaiz yüzünü Tapınağa çevirdi, ikinci basamağa çıktı ve sonra birden tekrar meydana döndü. Bu arada sol elini rehberinin omzundan hiç ayırmamıştı. "Üçüncü mesajım Prenses İrulan'a," diye haykırdı. "Prenses! Aşağılanma hiç kimsenin asla unutamayacağı bir şeydir. Seni uyarıyorum, buradan kaç!"

Ne demek istiyor? diye merak etti Alia. *Evet, İrulan'ı aşağıladık, ama ... neden kaçması için onu uyarıyor ki? Kararımı daha yeni vermiş-tim!* Alia ani bir korkuyla ürperdi. Vaiz biraz önce verdiği kararı nereden biliyordu?

"Dördüncü mesajım Duncan Idaho'ya," diye bağırdı Vaiz. "Duncan! Sana sadakatin sadakatle satın alındığına inanman öğretili. Ah Duncan, sakın tarihe inanma, çünkü tarih parayla yönlendirilir. Duncan! Boynuzlarını eline al ve nasıl yapılacağını en iyi bildiğin şeyi yap."

Alia sağ elinin tersini kemirdi. *Boynuzlar!* Uzanıp muhafızları çağırarak düğmeye basmak istiyor, ama eli kımıldamayı reddediyordu.

"Şimdi sizlere vaaz vereceğim," dedi Vaiz. "Bu çölün nasihatleridir. Doğrudan Müeddib'in rahiplerinin, kılıç ekümenizmini uygulayan kişilerin kulaklarına sesleniyorum. Ey kendini gösteren kadere inananlar! Kaderin kendini gösterişinin içinde iblisçe bir yön vardır, bilmez misiniz? Müeddib'in kutlu nesillerinin arasında yaşamaktan onur duyduğunuzu haykırıyorsunuz. Oysa size Müeddib'in yolundan çıktığınızı söylüyorum. Sizin dinsel inançlarınızda sevginin yerini kutsallık aldı! Sizler çölün gazabını davet ediyorsunuz!"

Vaiz sanki dua ediyormuş gibi başını önüne eğdi.

Alia tir tir titrediğini fark etti. *Yeryüzü tanrıları adına! O ses! Sımsıcak kumlarda geçirilen yıllar yüzünden çatallaşmış olmasına karşın, Paul'un sesi olabilirdi.*

Vaiz tekrar başını kaldırdı. Sesi gürlerken meydan artık kalaba-

lıklaşmaya başlamıştı. İnsanlar geçmişten kalma bu tuhaf adamı görmeye geliyordu.

“Böyle yazıldı!” diye bağırды Vaiz. “Çölün kenarında çiy için dua edenler tufanı davet ediyorlar! Mantıklarının gücü onları yazgılarından kurtaramayacak! Mantiğin kaynağı gururdur ve gurur da insanın ne zaman kötülük yaptığını bilmemesine yol açar.” Sesini alçalttı. “Müeddib’in kehanet yüzünden öldüğü söylenir. Geleceği bilmenin onu öldürdüğü ve gerçeklik dünyasından *âlemü’l-misâl*’e geçtiği söylenir. Ama ben size bunun Maya’nın illüzyonu olduğunu söylüyorum. Böylesi fikirler bağımsız gerçekliğe sahip değildir. Bunlar içinizden çıkıp gerçek işler yapamazlar. Müeddib evrenin sırrını çözecek Rihani büyüüne sahip olmadığını bizzat kendisi söylemişti. Ona inanmazlık etmeyin.”

Vaiz tekrar kollarına kaldırıp sesini bir kez daha yükseltti: “Müeddib’in rahiplerini uyarıyorum! Kayalıktaki ateşte yanacaksınız! Kendini kandırmayı fazlasıyla iyi becerenler, bu yeteneklerinin kurbanı olacaktır. Kardeş kanı asla silinemez!”

Kollarını indirdi, elini genç rehberinin omzuna koydu ve meydana ayrılmaya başladı. Alia hâlâ tir tir titriyor, kımıldayamıyordu. Öylesine korkusuz bir kâfirdi ki bu! Paul’den başkası olamazdı. Muhafızlarını uyarmalıydı. Ama onlar bu Vaiz’i herkesin ortasında yakalamaya cesaret edemezlerdi. Meydanda gördükleri de bunu kanıtlıyordu.

Vaiz’in söylediği kâfirce laflara karşın, kimse onu durdurmuyor, gidişini engellemiyordu. Tapınak muhafızları peşinden koşmuyordu. Hacılar yolunu kesmiyordu. O kör adam öyle karizmatikti ki! Onu gören ya da duyan herkes onun gücünü, içindeki ilahi yeteneğin yansımaları hissediyordu.

Alia havanın sıcaklığına karşın birden üşüdü. İmparatorluğun üzerindeki hâkimiyetinin incecik çizgisini, sanki fiziksel bir nesneymiş gibi hissetti. Gözetleme deliğinin çevresindeki pencereyi, sanki kendi gücünü kavırıyormuş gibi sıkıca kavradı ve bunun ne kadar da kırılğan olduğunu düşündü. Bu gücün çekirdeğini Konsey, CHOAM ve Fremen ordularının kurduğu denge oluştururken Uzay Loncası ile Bene Gesserit ise gölgelerin içinde, gizlice faali-

yet gösteriyordu. İnsanoğlunun göç ettiği en uzak noktaların kıyılarından çıkıp gelen teknolojik gelişmelerin yasaklanmış sızıntıları güç merkezini aşındırıyordu. İx ve Tleilax fabrikalarında üretilen yasal ürünler bile baskıyı azaltmaya yetmiyordu. Ayrıca IV. Şaddam'ın ünvanlarını ve taleplerini miras bıraktığı, Corrino Hanedanı'ndan Farad'n da her zaman için başka bir sorun kaynağı olarak varlığını sürdürüyordu.

Fremenlerin desteğine ve Atreides Hanedanının yaşlanmayı geciktirici baharat üzerindeki tekeline sahip olmasaydı, İmparatorluğun kontrolünü yitirmeye başlardı. Güçler birliği çözüldü. Kontrolü daha şimdiden yitirmeye başladığını seziyordu. İnsanlar o Vaiz'e kulak veriyordu. Onu susturmak tehlikeli olurdu; ama bugün meydanda gerçekleştirdiği şekilde vaazlar vererek konuşmasına izin vermek de aynı ölçüde tehlikeliydi. Alia yenileceğine dair ilk alametleri artık görebiliyordu ve sorunun temelde ne olduğunu da çok iyi biliyordu. Bene Gesseritlerin tanımladığı bir sorundu bu:

“Büyük bir halk kitlesinin küçük ama güçlü bir grup tarafından yönetilmesi evrenimizde çok sık rastlanır bir durumdur. Bu büyük halk kitlesinin kendisini yönetenlere karşı harekete geçmelerine yol açacak genel koşulları da biliyoruz:

Bir: Kendilerine bir lider bulduklarında. Egemen güce yönelik en çabuk alevlenebilir tehdit budur; liderler daima kontrol altında tutulmalıdır.

İki: Halk, zincirlerinin farkına varırsa. Halk körleşmiş bir halde yaşamalı ve sorgulama yapmamalıdır.

Üç: Halk esaretten kurtulabileceğine dair bir umudun varlığına inanırsa. Böyle bir kurtuluşun mümkün olabileceğini akıllarından bile geçirmemelidirler!”

Alia başını olumsuz bir tavırla salladı ve öyle hızlı sallamıştı ki yanakları titremişti. Halkında bütün bu alametler artık mevcuttu. İmparatorluğun dört bir yanındaki casuslarından aldığı tüm raporlar bu yoldaydı. Bitmek bilmeyen Fremen Cihadı her yere damgasını vurmuştu. “Kılıç ekümenizmi” ulaştığı her yerde halkı köleleştirmiş; onların savunmacı, ketum, sinsi olmasına yol açmış-

tı. Otoritenin –özellikle de *dinsel* otoritenin– her türüne karşı tepkiler gelişmeye başlamıştı. Evet, buraya hâlâ milyonlarca hacı gelmeyi sürdürüyordu ve bunların bazıları da muhtemelen gerçekten sofuydu. Ama hacıların çoğunun geliş sebebi farklıydı. Büyük bölümü geleceği öğrenme umuduyla geliyordu. Ayrıca itaatkârlıklarını kanıtlamış ve bir tür otorite kazanmış oluyorlardı, ki bunu kolayca paraya çevirebilirlerdi. Arrakis'ten dönen hacılar yeni bir sosyal statü kazanmış oluyordu. Hacılar kârlı ekonomik kararlar verebilirdi ve gezegenlerinde kimse onlara karşı çıkmaya cesaret edemezdi.

Alia'nın bildiği popüler bir bilmece de vardı: "Dune'dan getirilen boş kesenin içinde ne görürsün?" Cevap: "Müeddib'in gözlemini (ateş elmaslarını)".

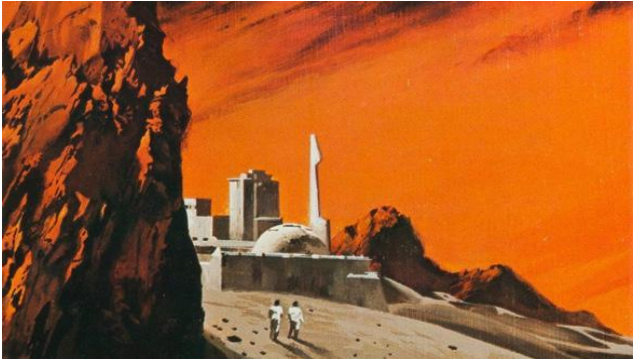
Alia halkın giderek artan huzursuzluğunu bastırmanın geleneksel yollarını düşündü: Halka isyanın asla cezasız kalmayacağı ve hükümdara yardım etmenin her zaman ödüllendirileceği gösterilmeliydi. İmparatorluk askeri kuvvetlerinin yerleri sık sık ve düzensiz şekilde değiştirilmeliydi. İmparatorluğun ana destek kuvvetlerinin konumları gizlenmeliydi ve potansiyel tehditlere karşı Naibliğin gerçekleştireceği her hamle, düşmanı şaşkın ve dengesi bozulmuş bir şekilde yakalayacak kusursuz bir zamanlamayla yapılmalıydı.

Yoksa zamanlama hissimi mi yitirdim? diye merak etti.

"Ne saçma şeyler düşünüyorsun," dedi içinden bir ses. Alia sakinleştiğini hissetti. Evet, Baron'un planı iyiydi. Hem Leydi Jessica'nın yarattığı tehdidi savuşturacağız, hem de Corrino Hanedanı'na kara çalacağız. Evet.

Vaiz meselesiyle daha sonra ilgilenebilirdi. Onun yaklaşımını anlıyordu. Sembolizmi açıktı. Fikirlerin dizginsizce ifadesinin kadim ruhuydu o. Alia'nın sofuluk çölünde yaşayıp faaliyet gösteren bir kâfirlilik ruhuydu o. Gücünün kaynağı da buydu. Onun Paul olup olmadığı önemli değildi ... halk bu konuda kararsız kaldığı sürece önemsizdi. Ama Alia aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde, Vaiz'in zayıflığını harekete geçirecek anahtarın aslında onun gücünde yattığını da biliyordu.

Vaiz'in bir kusuru olmalı ve bunu mutlaka bulmalıyız. Casuslarıma onu sürekli izlettireceğim, her saniyesini. Ve ilk fırsatta da onun halkın gözünden düşmesini sağlayacağım.

Fremenlerin dinsel bir vahiy iletmek için kutsal bir ilham aldıklarına dair öne sürdükleri iddiayı tartışacak değilim. Onlarla alay etmemi sağlayan şey aslında bu iddialarıyla aynı zamanda doğurup yürüttükleri ideolojik vahiy iddiasıdır. Bu çifte iddia aracılığıyla din ile ideolojiyi iç içe geçirmelerinin sebebi elbette ki hükmedici güçlerini arttırmayı ve böylece onları giderek daha baskıcı bulan bir evrene karşı direnebilmeyi ummalardır. Tüm sıkıştırılıp ezilen halklar adına Fremenleri uyarıyorum: Kısa vadeli çözümler uzun vadede her zaman başarısız olmuştur.

— Arrakeen'deki Vahiz

Leto geceleyin Stilgar'la birlikte Tabr Siyeci'ndekilerin Hizmetkâr adını verdiği alçak kaya yükseltisinin tepesindeki dar bir kaya çıkıntısına tırmanmıştı. İkinci Ay'ın soluk ışığında burası onlara panoramik bir görüntü sağlıyordu – kuzeyde Idaho Dağı ve Kalkan Yamacı, güneyde Büyük Düzlük ve doğuya doğru Habban-ya Sırtı'na dek art arda uzanan kumullar vardı. Bir fırtınadan arda kalan toz rüzgârları güney ufkunu gizliyordu. Kalkan Yamacı'nın kenarları ay ışığında sanki buzullardan oluşmuş gibiydi.

Stilgar buraya gelmeyi pek istememişti, ama sonunda bu hafiften gizli yolculuğa çıkmasının sebebi de Leto'nun içinde uyandırdığı merakı. Gece vakti kumlarda yürüme riskini göze almasının sebebi neydi? Çocuk, Stilgar'ı gelmeyi reddederse bu yolculuğu gizlice ve tek başına yapmakla tehdit etmişti. Ama Stilgar çok kaygılıydı. Böylesine önemli iki hedef gece vakti dışarıda ve yapayalnızdı!

Leto kaya çıkıntısının ucuna çömelmiş bir halde güneydeki

düzlüğe bakıyor ve bazen de hayal kırıklığına uğramış gibi dizine vuruyordu.

Stilgar bekliyordu. Sessizce beklemeyi çok iyi bilirdi. Leto'nun iki adım yanında durmuş ve kollarını kavuşturmuştu. Cüppesi gecenin rüzgârında hafifçe kıvrılıyordu.

Leto için kumları yürüyerek geçmenin anlamı, içindeki umutsuzluğa karşı çıkmak, Ganimet'in artık göze alamayacağı sessiz bir mücadele sürdürmek için gücünü tazelemektir. Stilgar'ın da gelmesini istemişti, çünkü yakın gelecekte gerçekleşecek şeylere hazırlıklı olması için Stilgar da bazı şeyleri öğrenmeliydi.

Leto yeniden dizine vurdu. Bir başlangıcı ayırt etmek ne zordu! Bazen kendini içindeki sayısız yaşamın devamı gibi hissediyor, ona sanki bu yaşamların hepsi de kendi yaşamı gibi gerçek ve mahrem geliyordu. O yaşamların akışında ne bir bitiş vardı, ne de bir başarı – sadece sonsuz bir başlangıca sahiptiler. Bazen bir gürüha dönüşebiliyorlardı ve sanki Leto hepsinin de bakmaya can attığı yegâne pencereymiş gibi ona bağrışıp duruyorlardı. Alia'nın mahvolmasına sebep olan tehlike de buydu işte.

Leto fırtınanın kalıntılarını gümüş rengine boyayan ay ışığına baktı. Düzlükte art arda kumullar uzanıyordu – rüzgârlar tarafından dalgalara dönüştürülmüş silis kumları, bezelye kumu, iri taneli kum ve çakıtaşı yığınları. Şafağın hemen öncesindeki o sükun anlarından birinde kısıp kaldığını hissetti. Zamanın baskısı onu eziyordu. Akkad ayı gelmişti bile ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bekleyiş zamanının sonuncusu da artık arkasında kalmıştı: Uzun, sıcak ve kızgın rüzgârlı günler, Atmaca Beledi'nin fırın gibi kavurucu topraklarından esen boraların ve sonu gelmeyen rüzgârlar tarafından işkence edilen geceler –tıpkı şu anki gibi geceler–sona ermişti. Dönüp Kalkan Yamacı'na baktı. Yıldızların ışığı altında kırık bir hat gibiydi. Yamacın ardındaki Kuzey Çanağı'nda dertlerinin odak noktası vardı.

Tekrar çöle baktı. O sıcak karanlığın derinliklerine bakarken aniden şafak söktü ve kızıl toz bulutlarının ardında beliren güneş fırtınanın kızıl kalıntılarının arasına sarı çizgiler attı. Leto gözlerini kapayıp, bu şafağın Arrakeen'den nasıl görüneceğini hayal et-

meye çalıştı. Şehir zihninde canlandı; kocaman binaları aydınlık ile yeni gölgelerin arasına saçılmış kutular gibiydi. Çöl ... kutular ... çöl ... kutular ...

Gözlerini açtığında çöl hâlâ karşısındaydı; rüzgârla savrulmuş kumların oluşturduğu bir enginlik. Kumulların diplerinde uzanan kaygan gölgeler, az önce biten gecenin kalıntılarıydı sanki ve iki farklı zamanı birbirine bağlıyorlardı. Leto geceyi düşündü, burada böylece diz çöküp durmasını, yanındaki Stilgar'ın huzursuzluğunu; sürdürdüğü sessizliği ve buraya neden geldiklerini açıklamaması o ihtiyarı huzursuzlandırmıştı. Stilgar'ın sevgili Müeddib'ile birlikte burada kimbilir ne kadar çok anısı vardı. Şimdi bile kımıldanıyor, her tarafa bakıyor ve olası tehlikelere karşı tetikte bekliyordu. Stilgar gün ışığında açık havada bulunmayı sevmezdi ve bu açıdan tam bir eski Fremendi.

Leto'nun zihni geceyi ve kumu geçmek için yaptıkları zahmetli yürüyüşü unutmak istemiyordu. Buraya, kayalığa vardıklarında, gece çoktan etrafa karanlık hareketsizliğini yaymıştı. Stilgar'ın gün ışığından korkmasını anlıyordu. İçinde dehşet verici nesneler kaynaştığı zamanlarda bile karanlık yekpare bir şeydi. Işık ise pek çok şey olabilirdi. Gecede korkunun kokuları ve sürünen yaratıkların sesleri vardı. Geceleri boyutlar değişir ve her şey daha güçlenip büyürdü – çalıların dikenleri daha sivri ve yaprakları daha keskin olurdu. Ama gün ışığının getirdiği korkular çok daha kötü olabilirdi.

Stilgar boğazını temizledi.

Leto yüzünü ona çevirmeden konuştu: “Çok ciddi bir sorunum var Stil.”

“Bunu görebiliyorum,” diye ihtiyatlı bir sesle fısıldadı Stilgar. Çocuk tuhaf bir şekilde babası gibi konuşmuştu. Sanki yasaklanmış bir büyüün işiydi bu ve Stilgar'ın içinde tiksinti duygusu uyandırıyor. Fremenler *zaptedilmenin* ne korkunç olduğunu biliyordu. Eğer birinin zaptedildiği anlaşılırsa haklı olarak hemen öldürülür ve kabilenin sarnıcındaki suyu kirletmesinler diye suları çöle saçılırdı. Ölümler ölü kalmalıydı. İnsanların ölümsüzlüğü çocuklarında araması doğaldı, ama çocukların geçmişlerindeki insanları

bire bir taklit etmeye hakları yoktu.

“Sorunum şu ki, babamın yarım bıraktığı pek çok şey var,” dedi Leto. “Özellikle de hayatlarımızın odaklanacağı yere dair. İmparatorluk insan hayatı için uygun bir odak haline gelmeksizin, böyle devam edemez, Stil. Hayattan bahsediyorum, anlıyor musun? Ölümden değil.”

“Babanız bir keresinde, kafasını kurcalayan bir kehanet hayali gördükten sonra, benimle aynen bu şekilde konuşmuştu,” dedi Stilgar.

Leto, Stilgar’ın içindeki sorgulayıcı korkuyu hissediyordu ve ona hafif bir karşılık vermeyi, belki oruçlarını bozmalarını önermeyi düşündü. Kurt gibi acıktığını fark etmişti. En son dün öğle yemeği yemişlerdi ve Leto gece boyunca oruç tutmalarında ısrar etmişti. Ama şimdi içinde başka türlü bir açlık vardı.

Hayatımdaki sorun aslında buranın sorunuyla aynı, diye düşündü Leto. Burada hazırlayıcı anlamda bir başlangıç yaratusı yok. Sadece geriye doğru gidebiliyorum, ta ki mesafeler kaybolup gidene dek. Ufkı bir türlü göremiyorum, Habbanya Sırtı’nı göremiyorum. Asıl sınıma yerini bir türlü bulamıyorum.

“Gerçekten de kehanetin yerini tutabilecek hiçbir şey yok,” dedi Leto. Belki de baharat kullanma riskine girmeliyim...”

“Babanız gibi mahvolmak mı istiyorsunuz?”

“Bu bir çıkmaz,” dedi Leto.

“Babanız bana bir keresinde bir şey söylemişti. Geleceği çok iyi bilmek, o geleceğe kısıp kalmak ve herhangi bir şeyi değiştirme özgürlüğünü yitirmektir demişti.”

“Sorunumuz da buradaki paradoks zaten,” dedi Leto. “Geleceği görmek ustalık isteyen ve güçlü bir şeydir. Gelecek şimdiye dönüşür. Körler diyarında gören biri olmak fazlasıyla tehlikelidir. Gördüklerini körler için yorumlamaya kalkarken, onların hareket tarzlarının körlüklerinden dolayı değiştiğini unutabilirsin. Onlar körlüğün yolunda ilerleyen korkunç makinelere benzerler. Kendi momentumları ve kendi saplantıları vardır. Ben körlerden korkarım Stil. Onlardan korkarım. Yollarına çıkan herhangi bir şeyi kolayca ezebilirler.”

Stilgar gözlerini dikmiş çöle bakıyordu. Sarımsı şafak artık çelik grisi bir güne dönüşmüştü. "Biz neden buraya geldik?" diye sordu.

"Çünkü ölebileceğim yeri senin de görmeni istedim."

Stilgar gerildi. "Demek bir kehanet gördünüz!" dedi.

"Belki de sıradan bir rüyaydı."

"Neden böyle tehlikeli bir yere geldik?" dedi Stilgar, dönüp sorumluluğundaki çocuğa öfkeyle bakarak. "Hemen geri dönelim."

"Bugün ölmeyeceğim Stil."

"Sahi mi? Ne gördünüz peki?"

"Üç yol gördüm," dedi Leto. Rüyasını hatırlayıp anlatırken sesi iyice uykulu bir dalgınlığa bürünmüştü. "O geleceklerden birinde, babaannemi öldürmek zorunda kalacağım."

Stilgar dönüp Tabr Siyeci'ne doğru kısa bir bakış attı, kumların oluşturduğu bu mesafeye rağmen Leydi Jessica'nın onları duymasından korkmuştu sanki. "Neden?" diye sordu.

"Baharat tekeline kaybetmemek için."

"Anlamıyorum."

"Ben de. Ama rüyamda onu bıçaklarken düşündüğüm şey buydu."

"Ya." Stilgar bıçak kullanılmasını anlayabilirdi. Derin bir nefes aldı. "İkinci yol neydi peki?"

"Gani ve ben Atreides soyunu mühürlemek için evleniyoruz."

"Gaaaa!" diye tiksintisini ifade etti Stilgar.

"Kadim zamanlarda kralların ve kraliçelerin bunu yapması bilindikti," dedi Leto. "Ayrıca Gani ve ben çiftleşmemeye karar verdik."

"Sizi uyarıyorum, bu kararı çok sıkı bir şekilde uygulamalısınız!" dedi Stilgar ölüm taşıyan bir sesle. Fremeni Kanunu'na göre, ensestini cezası uçayakta asılarak idam edilmekti. Boğazını temizledi ve "Peki ya üçüncü yol?" diye sordu.

"Üçüncü yolda, babamı insan mertebesine indirmek zorundayım."

“Müeddib benim dostumdu,” diye mırıldandı Stilgar.

“O senin tanrındı! Onu insana dönüştürmeliyim.”

Stilgar çöle sırtını dönüp, çok sevdiği Tabr Siyeci’nin vahasına doğru baktı. Böyle konuşmalardan hep rahatsız olurdu.

Leto, Stilgar’ın hareketini, yayılan ter kokusundan hissetti ve bu, onun burada söylemesi gereken anlamlı şeyleri söylemekten kaçınma isteğini körükledi. Günün yarısını gevezelik yaparak geçirebilirler; vermek zorunda oldukları kararlardan, onlara meydan okuyan acil zorunluluklarla yüzleşmekten ve net şeylerden kaçınarak soyut konuşabilirlerdi. Corrino Hanedanı’nın onu ve Gani’yi öldürmek niyetiyle gerçek bir tehdit oluşturdukları kesindi. Ama şimdilik yapacağı her şey gizli zorunluluklara uygun bir şekilde sınanmalı ve ölçülmeliydi. Stilgar bir keresinde Farad’n’a suikast düzenlenmesi yolunda oy kullanıp onun çomurki ile, yani içkisine zehir konularak öldürülmesinde ısrar etmişti. Farad’n’ın bazı tatlı likörlere bayıldığı bilinirdi. Ama buna izin verilemezdi.

“Stil, ben burada ölürsem,” dedi Leto, “kendini Alia’dan korumalısın. O artık senin dostun değil.”

“Neden ölmekten ve halanızdan bahsediyorsunuz?” Stilgar iyice kızmıştı. *Leydi Jessica’yı öldürmek! Alia’dan sakınmak! Burada ölmek!*

“Küçük insanlar onun her emrine uyacaktır,” dedi Leto. “Bir hükümdarın kâhin olması gerekmez, Stil. Veya ilah olması da gerekmiyor. Bir hükümdarın duyarlı olması yeterlidir. Seni yanımda buraya getirmemin asıl sebebi, İmparatorluğumuzun neye ihtiyacı olduğunu açıkça söyleyebilmektir. İmparatorluğumuzun iyi yönetilmeye ihtiyacı var. Bu durum da kanunlara ya da daha önceki yönetimleri örnek almaya değil, yöneticinin kişisel niteliklerine bağlıdır.”

“Naiplik, İmparatorluğu çok güzel yönetiyor,” dedi Stilgar. “Siz büyüyüp de—”

“Ben zaten büyüğüm! Buradaki en yaşlı insan benim. Yanımda sen küçük bir çocuk gibisin. Beş bin yıl öncesini bile hatırlayabiliyorum. Hah! Biz Fremenlerin Thurgrod’da yaşadığımız zamanı bile anımsıyorum.”

"Neden böylesi hayallerle eğleniyorsunuz?" diye sordu sertçe Stilgar.

Leto başını sallayarak bu soruyu onayladı. Nedendi gerçekten? Neden o geçmiş yüzyıllara dair anıları anımsıyordu ki? İlgilenmesi gereken mesele bugünkü Fremenlerdi; içlerinden çoğu hâlâ yarı evcilleştirilmiş vahşilerdi ve masumların talihsizliğine gülmeye meyilliydiler.

"Billurbıçaklar sahipleriyle birlikte çözülüp giderler," dedi Leto. "Müeddib çözülüp gitti. Fremenler neden hâlâ yaşıyor?"

Ani düşünce değişikliği gerektiren bu soru, Stilgar'ı tamamen gafil avlamıştı. Beyni geçiçi olarak durmuş gibiydi. Leto'nun anlamlı bir söz söylediğini seziyor, ama ne demek istediğini bilemiyordu.

"İmparator olmam bekleniyor, oysa ben uşak olmalıyım," dedi Leto. Başını çevirip omzunun üstünden Stilgar'a baktı. "Adını aldığım dedem buraya, Dune'a geldiğinde hanedan armasına şu sözleri eklemişti: *Buradayım ve kalacağım.*"

"Onun seçme şansı yoktu," dedi Stilgar.

"Çok doğru Stil. Benim de seçim şansım yok. Doğumum, kavrayışımın uygunluğu ve içimde bulunan bütün o şeyler yüzünden İmparator olmalıyım. İmparatorluğun neye ihtiyacı olduğunu dahi biliyorum: İyi yönetilmeye."

"Naib kelimesinin kadim bir anlamı vardır," dedi Stilgar. "'Si-yec'in uşağı,' demektir."

"Nasıl eğitildiğini hatırlıyorum Stil," dedi Leto. "Kabile iyi yönetilmek için, ideal hükümeti hayatlarında yansıtan liderler seçmelidir."

Stilgar, Fremen ruhunun derinliklerinden konuştu: "Belki İmparatorluk Gömleğini giyeceğinizi varsayıyorsunuz. Ama bunun için ilk önce hükümdarlık yapabileceğinizi davranışlarınızla ispatlamalısınız!"

Leto beklenmedik bir şekilde güldü. Sonra da "Samimiyetimden şüphe mi ediyorsun Stil?" diye sordu.

"Elbette ki hayır."

"Peki soyum gereği, imparator olmaya hakkım olduğundan?"

“Sen kimsen osun.”

“Peki, ya benden beklenenleri yaparsam, samimiyetimin ölçüsü bu mu olacak?”

“Fremen âdeti budur.”

“Kendi hislerime göre davranamaz mıyım peki?”

“Ne demek istediğinizi anlamı–”

“Yani ne pahasına olursa olsun arzularımı bastırırsam ve hep en uygun şekilde davranırsam, başarılı bir hükümdar olacağım, öyle mi?”

“Nefsine hâkim olmanın özü budur, delikanlı.”

“Delikanlı ha!” Leto başını olumsuz bir tavırla salladı. “Ahhh, Stil. Bana hükümdarlığın mantıksal bir etiğinin anahtarından bahsediyorsun. Tutarlı olmalıyım ve her eylemim eski âdetlere uygun olmalı.”

“Uygun olan budur.”

“Ama benim geçmişim sizinkinden çok daha eskilere dayanıyor!”

“Ne farkı–”

“Ben tek bir kişi değilim, Stil. Ben pek çok kişiden oluşan ve senin hayal bile edemeyeceğin kadar kadim âdetlere dair hatıralara sahip olan biriyim. İşte sırtımdaki yük bu Stil. Hep geçmişe göre yaşıyorum. Yeniliğe ve değişime karşı direnme hissiyle yaşayan içsel bilgiyle doluyum. Yine de Müeddib bütün bunları değiştirdi.” Çölü göstermek için uzattığı kolunu döndürerek arkasındaki Kalkan Yamacı’na kadar çevirdi.

Stilgar dönüp Kalkan Yamacı’na baktı. Müeddib’in ölümünden sonra yamacın dibine bir köy inşa edilmişti ve orada bitki örtüsünün çölün derinliklerine yayılmasını hızlandırmak için çalışan bir gezegenbilimciler ekibi kalıyordu. Stilgar bu manzarada sırttan o insan yapımı köye baktı. Değişim ha? Evet. Köyde onu rahatsız eden bir şeyler vardı; fazla gerçekti. Durup sessizce oraya bakarken damıtıcı-giysisinin içindeki kum tanelerinin yol açtığı kaşıntılara aldırılmamaya çalıştı. O köy bu gezegenin eski haline yapılan bir hakaretti. Stilgar birden uğuldayarak yükselen bir rüzgârın

döne döne gelip kumulların üstünden o köye gitmesini ve orayı yıkıp yok etmesini istedi. Bu hisse kapılınca da tepeden tırnağa ürpermişti.

“Şu yeni damıtıcı-giysilerin üretimindeki kalitesizliği fark ettin mi Stil?” diye sordu Leto. “Çok su kaybediyoruz.”

Stilgar tam *ben dememiş miydim?* diyecekken sustu ve bunun yerine “Halkımız haplara giderek daha fazla bağımlı hale geliyor,” dedi.

Leto başını sallayarak onayladı. Haplar vücut ısını değiştirerek suretiyle su kaybını azaltıyordu. Damıtıcı-giysilerden daha ucuzdular, üstelik kullanımları da daha kolaydı. Ama dezavantajları vardı; örneğin refleksleri zayıflatır, bazen de bulanık görmeye yol açarlardı.

“Buraya damıtıcı-giysi üretimi hakkında konuşmaya mı geldik?” diye sordu Stilgar.

“Neden olmasın?” diye sordu Leto. “Konuşmak istediğim şeyle yüzleşmek istemediğine göre.”

“Neden halanızdan sakınmamı söylediniz?” diye sordu Stilgar, öfkesini bastırmakta zorlanarak.

“Çünkü değişime karşı çıkma eğilimini güçlendiren eski Fremmen arzularını kullanıyor, ama aslında nasıl da korkunç değişikliklere yol açacağını hayal bile edemezsin.”

“Abartıyorsunuz! İyi bir Fremendir o.”

“Ahhh, madem iyi bir Fremen geçmişin âdetlerine uygun davranır diyorsun, benim geçmişim hepinizinkinden eski. Stil, o eğitime uysam kapalı bir toplum, geçmişin kutsal âdetlerinin dışına asla çıkmayan bir toplum yaratmak isterim. Göçleri kontrol altına alırım ve göçün yeni fikirlerin yayılmasına yol açtığını, yeni fikirlerin de hayat tarzımızın yapısı için tehlikeli olduğunu savunurum. Her küçük gezegen kendi içine kapanır ve ne hale gelecektse gelirdi. Sonundaysa İmparatorluk da bu farklılıkların ağırlığı altında dağılıp giderdi.”

Stilgar yutkunmaya çalıştı, boğazı birden kupkuru kesilmişti. Bunlar aslında Müeddib’in söyleyebileceği sözlerdi. Bu sözler de onunla bağlantılı bir şeyler vardı. Bu sözler de korkutucu bir para-

doks vardı. Ama eğer birisi herhangi bir değişime izin verirse ... başını olumsuz bir tavırla salladı.

“Eğer geçmişte yaşıyor olsaydın, nasıl davranacağın konusunda geçmiş sana doğru yolu gösterebilirdi, Stil; ama zamanla koşullar değişir.”

Stilgar koşulların değiştiğini kabul etmek zorundaydı. Peki insan nasıl davranmalıydı öyleyse? Gözlerini Leto'nun ardında uzanan manzaraya dikti; oradaki çöle bakıyor, ama çölü görmüyordu. Orası Müeddib'in yürüdüğü yerd. O düzlük güneş yükseldikçe altın rengi gölgeleri barındırırdı, koyulaşan gölgeleri, toz buğularının içinde yükselen kum dereciklerini. Habbanya Sırtı'nın üzerinde genellikle bir toz sisi asılı dururdu, ki şu anda bile çok uzaklarda görülebiliyordu ve aradaki çöl arazisi peşpeşe uzanan kavislerle birbirinin üzerine binmiş, giderek ufalan kumullarla doluydu. Sıcak havanın titreşen pusunun arasından, çöl kıyısındaki bitkileri görüyordu. Müeddib bu yalıtılmış ve ıssız çölde hayatın yeşermesini sağlamıştı. Bakır rengi, altın rengi, kızıl çiçekler, sapsarı çiçekler, pas rengi ve koyu kırmızı olanlar, gri-yeşil yapraklar, başaklar ve çalıların altında uzanan keskin gölgeler vardı. Sıcak yüzünden titreşen hava, gölgelerin de kımıldanıp dalgalanmasına yol açıyordu.

“Ben yalnızca bir Fremen lideriyim,” dedi Stilgar, bir süre sustuktan sonra. “Siz ise bir düğ oğlusunuz.”

“Böyle diyorsun, ama ne dediğini bilmeden konuşuyorsun,” diye yanıtladı Leto.

Stilgar kaşlarını çattı. Bir keresinde, çok uzun zaman önce Müeddib de onu böyle azarlamıştı.

“Bunu hatırladın değil mi, Stilgar?” diye sordu Leto. “Hani biz Habbanya Sırtı'nın altındaydık ve o Sardokar yüzbaşısını – Aramşam'ı hatırlıyor musun? Canını kurtarmak için arkadaşını öldürmüştü.^Φ Ve sen o gün bizi defalarca uyarmış, gizli yöntemlerimize tanık olan sardokarları sağ bırakmamamız gerektiğini savunmuş-tun. Gördüklerini eninde sonunda anlatacaklarını, bu yüzden de

^Φ Bu sahneyi daha iyi hatırlamak isterseniz bkz. *Dune*, s. 507-511. —ed.

ölmeleri gerektiğini söylemişti. Babam da sana 'Böyle diyorsun, ama ne dediğini bilmeden konuşuyorsun,' demişti. Bu sözlere alınmış ve ona yalnızca *basit* bir Fremen lideri olduğunu söylemişti. Dükler daha önemli şeyleri bilmek zorundaydı."

Stilgar, başını indirerek gözlerini Leto'ya dikti. *Biz Habbanya Sırtı'nın altındaydık! Biz!* Bu ... bu çocuk o zamanlar henüz annesinin rahmine düşmemişti bile. Ama olanları en küçük ayrıntısına dek biliyordu; ancak orada bulunup tanık olan birisinin bilebileceği ayrıntıları biliyordu. Bu, Atreides çocuklarının her zaman ki standartlarla yargılanıp değerlendirilemeyeceğinin bir başka kanıtıydı.

"Şimdi beni iyi dinle," dedi Leto. "Eğer ölürsem ya da çölde kaybolursam, Tabr Siyeci'nden kaçacaksın. Bu bir emirdir. Yanına Gani'yi de alıp—"

"Henüz Düküm değilsiniz! Daha sadece bir ... çocuksunuz!"

"Ben çocuk bedeninde bir yetişkinim," dedi Leto. Aşağıdaki kayalıkların arasında bir yarığı gösterdi. "Eğer burada ölürsem, işte tam orada öleceğim. Orada kan göreceksin ve böylece anlayacaksın. İşte o zaman kız kardeşimi de alıp—"

"Muhafızlarınızı iki katına çıkaracağım," dedi Stilgar. "Buraya da bir daha gelmeyeceksiniz. Buradan hemen ayrılıyoruz ve siz—"

"Stil! Beni engelleyemezsin. Zihnini yeniden Habbanya Sırtı'nda o zaman olanlara yoğunlaştı. Hatırlıyor musun? Fabrika sürüngenini henüz orada kumlardaydı ve iri bir yaradan geliyordu. Fabrikayı solucandan kurtarmak imkânsız görünüyordu ve buna babamın canı çok sıkılmıştı. Gurney'in aklıysa sadece oradaki kumlarda yitirdiği adamlarındaydı. Söylediği şeyi hatırlasana: 'Baban olsa, kurtaramadığı adamlar için daha çok üzülürdü.'^Φ Stil, seni insanları kurtarmakla görevlendiriyorum. İnsan hayatı nesnelerden daha önemlidir. Hele Gani'nin hayatı hepsinden çok daha önemli, çünkü ben olmadığımda Atreideslerin ondan başka umudu kalmayacak."

^Φ O sahnenin ayrıntılarını ve söz konusu fabrika sürüngenine ne olduğunu hatırlamak için bkz. *Dune*, s. 502. —ed.

“Daha fazla dinlemeyeceğim,” dedi Stilgar. Dönüp kayalıklardan aşağıya kumlara indi ve çöldeki vahaya doğru ilerlemeye başladı. Leto’nun peşinden geldiğini duydu. Leto bir süre sonra yanından geçti ve dönüp ona bakarak “Bu yıl genç kızların ne kadar güzel olduğunu fark ettin mi Stil?” dedi.

Tek bir insanın hayatı da, tıpkı bir ailenin ya da tüm bir halkın hayatı gibi, hafızalarda yaşamaya devam eder. Halkım bunu olgunlaşma süreçlerinin bir parçası olarak anlamalıdır. Onlar, yani halk bir organizmadır ve bu yaşamaya devam eden hafızalarda, bilinçaltıyla algılanan bir deponun içinde giderek daha fazla deneyim biriktirirler. İnsanoğlu evreni değiştirmek gerektiğinde bu anılardan faydalanabilmeyi umar. Ama depolanan bu anıların çoğu, bizim “kader” dediğimiz rastlantısal şans oyununun içinde kaybolup gidebilir. Ayrıca bunların çoğu evrimsel ilişkilerin içine eklenemeyebilir, bu yüzden de bedenlere etki eden kesintisiz çevresel değişimleri yorumlamak ve etkilemekte kullanılamayabilirler. Türler unutulabilir! Ama Kuisatz Haderah’ın önemli ve Bene Geseritlerin hiç aklına gelmemiş bir özelliği vardır, ki: Kuisatz Haderah unutmaz.

— Leto’nun Kitabı
Hârik’ül-Âde’nin üslubunda

Stilgar sebebini açıklayamasa da, Leto’nun bu son sözünden çok rahatsız olmuştu. Kumları geçerek Tabr Siyeci’ne doğru yürürken yol boyunca sürekli onu düşündü; öyle ki, çocuğun Hizmetkâr’da kendisine söylediği diğer şeylerin hiçbirini aklına bile getiremiyordu.

Arrakis’in genç kızları bu sene gerçekten de çok güzeldi. Delikanlıları da öyleydi. Huzurlu ve su dolu yüzleri ıslık ıslık. Gözleri parlak ve bakışları uzaklara yönelmişti. Yüz hatlarını genellikle damıtıcı-giysi maskeleri ve yılan gibi kıvrılan toplayıcı-tüpler olmaksızın rahatça ortaya çıkarıp sergiliyorlardı. Açık havaya çıktıklarında bile çoğunlukla damıtıcı-giysi giymiyor, hareket eder-

ken genç ve diri bedenlerinin hatlarını sergileyen yeni tarz giysileri yeğliyorlardı.

Tıpkı gezegenin sahip olduğu yeni güzellik gibi, insanlar da güzelleşiyordu. Arrakis'in eski halini bilenler için, kızılımtırak kayaların dibinde bitmiş yeşil ve gelişen çalılar görmek bile hayret vericiydi. Mağara metropol kültürüne dair tüm girişleri gelişmiş ve nem geçirmez kapı-mühürleriyle donanmış eski siyech mağaraları da yerini genellikle kerpiç tuğladan yapılmış ve açık havaya kurulmuş köylere bırakıyordu. Kerpiç tuğladan!

Neden o köyün yok olmasını istedim? diye sordu kendine Stilgar ve yürürken de birden tökezledi.

Türünün son örneklerinden olduğunu biliyordu. Yaşlı Fremenler gezegenlerindeki bu aşırı israf karşısında şaşkınlığa kapılıyor – sırf tuğlaları şekillendirmek için onca suyun harcanarak boşu boşuna havaya karışıp gitmesine şaşırıyorlardı. Tek bir ailelik evin yapımında, koskoca bir siyece bütün bir yıl yetecek kadar su kullanılıyordu.

Yeni binalarda saydam pencereler bile vardı. Bu pencerelerden giren güneş ışığı, içerisinin sıcaklığını arttırıp insanların bedenlerini kurutuyordu. Üstelik bu tür pencereler tamamen engelsiz bir şekilde dışarıya açılıyordu.

Yeni Fremenlerin yaşadığı kerpiç evler manzaralıydı. Artık siyeçlerde çevreye kapatılmış bir şekilde sıkış tıkış yaşamıyorlardı. Bu yeni yaşam tarzı, hayal gücünü de çalıştırıyor ve Stilgar bunu hissedebiliyordu. Fremenler artık İmparatorluk evreninin diğer bölümlerine açılıyor, sınırsız uzaya yöneliyordu. Oysa bir zamanlar suyun kıt olduğu Arrakis'e hapsedilmişler, orada gezegenin getirdiği acımasız zorunluluklar ve yokluk içinde yaşamışlardı. İmparatorluğun diğer gezegenlerinin çoğunun rahat koşullarda yaşayan sakinleri gibi açık görüşlü olamamışlardı.

Stilgar'ın gördüğü bütün bu değişimler, içindeki şüphe ve korkularla çelişiyordu. Eski günlerde çok az Fremen, Arrakis'ten ayrılp su zengini gezegenlerden birinde yeni bir yaşama kavuşma hayali kurardı. Fremenlere böyle bir kaçışın *hayalini kurma* izni bile verilmemişti.

Önünde yürüten gencecik Leto'nun sırtına baktı. Leto gezegen dışına çıkışların kısıtlanmasından bahsetmişti. Aslında pek çok dünya için, hatta emniyet sübabı olması açısından sakinlerinin hayal kurmasına izin verilen dünyalarda bile her zaman geçerli bir uygulamaydı bu. Ama gezegensel derebeylik kavramı, burada, Arakis'te doruğuna ulaşmıştı. Fremenler kendi içlerine kapanmıştı. Zihinlerini de tıpkı mağara yerleşimlerinin kapıları gibi sımsıkı engeller yerleştirerek kapatmışlardı.

Bu gezegende siyeç kelimesinin anlamı bile –tehlikeli durumlarda sığınılacak yer– çarpıtılmış ve bir halkın toptan hapsedilmesine dönüştürülmüştü.

Leto doğruyu söylüyordu: Müeddib bütün bunları değiştirmişti.

Stilgar ne yapacağını bilemez halde, kendini kaybolmuş hissetti. Eskiden inandığı şeylere artık inanmaz olduğunun farkındaydı. Bu dışa dönük yeni bakış açısı, toplumda hapsedilmeye karşı çıkma isteği uyandırıyor.

“Bu yıl genç kızlar ne kadar güzel.”

Eski âdetler (*Benim âdetlerim!* diye itiraf etti), halkını tarihin ancak o anki sıkıntılarıyla ilişkili bölümlerine odaklanıp, geri kalanını da tamamen göz ardı etmeye itmişti. Yaşlı Fremenler tarih boyunca korkunç göçlere zorlandıklarını, sürekli zulüm gördüklerini okuyup durmuşlardı. Eski gezegen hükümeti de yalnızca eski İmparatorluğun resmi politikasını uygulamıştı. Yaratıcılığı, her türden gelişim ve evrim çabasını bastırmıştı. Eski imparatorluk ve onun gücü elinde tutan yöneticileri için toplumsal refah tehlikeliydi.

Stilgar birden bütün bunların aslında Alia'nın çizdiği yol için de tehlikeli olduğunu fark edip şaşırıldı.

Stilgar tekrar tökezledi ve bu yüzden de Leto'nun epey ardında kaldı.

Eski âdetler ve eski dinler gelecek diye bir şeye sahip değildi, sadece sonsuz bir *şimdi* vardı. Stilgar, Fremenlerin Müeddib'den önce asla bir başarı olasılığına değil, sadece ve sadece başarısızlığa inanmaya koşullandırılmış olduğunu artık görüyordu. Gerçi ...

Liet-Kynes'a inanmışlardı, ama o kırk nesil sürecek bir zaman süresinin ardından gerçekleşecek bir başarıyı vaat etmişti. Bu da başarı sayılmazdı, bir rüyaydı ve şimdi anlıyordu ki, o rüya da tamamen içedönüktü.

Müeddib bunu değiştirmişti!

Fremenler, Cihat sırasında eski Padişah İmparator IV. Şaddam hakkında çok şey öğrenmişti. Corrino Hanedanı'nın Altın Aslan Tahtı'na oturup sayısız dünyadan oluşan bu imparatorluğa hükmeden seksen birinci padişahı, Arrakis'i imparatorluğunun geri kalanında da uygulamayı umduğu politik yöntemler için bir tür test alanı olarak kullanmıştı. Arrakis'e atadığı gezegen valileri, kendi konumlarını güçlendirmek için halka sürekli ve kalıcı bir karamsarlık aşılamışlardı. Arrakis'teki herkesin, özgürce gezinen Fremenlerin bile, haksızlıklar ve içinden çıkılmaz zorluklarla sürekli olarak karşılaşmasını sağlamışlar; onlara kendilerini yardım edecek hiç kimseleri olmayan umutsuz bir halk olarak düşünmeleri öğretilmişti.

"Bu yıl genç kızlar ne kadar güzel."

Stilgar, Leto'nun uzaklaşan sırtına bakarken, o delikanlının tamamen basit görünen tek bir cümleyle kendisine bütün bunları düşündürmeyi nasıl becermiş olduğunu merak etti. O cümle yüzünden Stilgar, Alia'ya ve kendi Meclis üyeliğine artık bambaşka bir açıdan bakmaya başlamıştı.

Alia eski âdetlerin yavaş yavaş değiştiğini söylemekten hoşlanırdı. Stilgar bu cümlenin içini daima rahatlatıldığını kendine itiraf etti. Değişim tehlikeli bir şeydi. Yeni şeylerin keşfedilişi engellenmeliydi. Bireylerin özgür iradeye sahip olmasına izin verilmeliydi. Rahipler de bireylere özgür irade hakkının tanınmasını engellemeye hizmet etmekten başka ne yapıyordu ki?

Alia serbest rekabetin sınırlanması ve bunun kontrol edilebilecek düzeyde tutulması gerektiğini her zaman söylerdi. Ama bu sözün anlamı, gelişen teknolojinin yol açtığı tehditlerin sadece halkları baskı altında tutmakta kullanılmasıydı – kadim hükümdarlar da böyle davranmıştı. Kullanılmasına izin verilen her teknoloji, âdetlere uygun gelişmiş olmalıydı. Yoksa ... yoksa ...

Stilgar yine tökezledi. Artık kanâtın yanına ulaşmıştı ve Leto'nun akan su boyunca uzanan kayısı bahçesinde durmuş, kendisini beklediğini gördü. Stilgar yürürken ezdiği kesilmemiş çimenlerin hışırtısını işitti.

Kesilmemiş çimenler!

İnanabileceğim ne var? diye sordu kendine.

Onun neslinden olan bir Fremen için, bireylerin kendi sınırlarına dair çok ayrıntılı bir algıya ihtiyaç duymaları gerektiği fikrine inanmak olağandı. Güvenli bir toplumda en kontrol edici unsur kesinlikle âdetlerdi. İnsanlar içinde yaşadıkları çağın, toplumun ve kendilerini çevreleyen diyarın yol açtığı sınırları bilmeliydi. Siyeç yaşamında herkesin aynı şeyleri düşünmesinin nesi yanlıştı ki? Bireyler yaptıkları her seçim kararında içinde bulundukları toplumun, ailenin, cemaatin farkında olmalıydı. Ayrıca bireyler tarafından atılacak her adım uygun bir hükümet tarafından belirlenmeliydi.

Stilgar durdu ve gözlerini kayısı bahçesindeki Leto'ya dikti. Delikanlı orada öylece duruyor ve yüzünde bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu.

Kafamın ne kadar karışık olduğunun farkında mı acaba? diye merak etti Stilgar.

O yaşlı Fremen naibi, halkının geleneksel ilmi haline dönmeye çalıştı. Hayatın her yönü tek bir biçimin varlığına gerek duyar; neyin işe yarayıp neyin yaramayacağına dair gizli içsel bilgilerde temellenen ve kendi doğasında var olan döngüsellığe. Hayatın ve cemaatin modeli, genişleyen ve hatta hükümeti de kapsayıp onun ötesine geçen toplumun her ögesinin modeli – bu model ancak siyeç ve onun çöldeki karşılığı olan Şeyh Hulud olabilir. Dev kumsolucanları kesinlikle en dehşet verici yaratıklardandı, ama bir tehditle karşılaştığında kumların içine girilemez derinliklerine kaçarlardı.

Değişim tehlikelidir! dedi Stilgar kendi kendine. Hükümetlere uygun hedef değişmezlik ve istikrar olmalıydı.

Ama delikanlılar ve genç kızlar gerçekten de güzeldi.

Onlar Müeddib'in IV. Şaddam'ı devirirken söylediği sözü a-

nımsıyorlardı: “Ben imparatorun değil, imparatorluğun uzun yaşamasını istiyorum.”

Ben de kendime aynı şeyi söyleyip durmuyor muyum? diye düşündü Stilgar.

Yeniden yürümeye başlayan Stilgar, Leto’nun biraz sağındaki siyeç girişine doğru yöneldi. Leto da onun yolunu kesmek üzere hareketlendi.

Stilgar, Müeddib’in söylediği bir sözü daha kendisine hatırlattı: “*Toplumlar, uygarlıklar ve hükümetler de tıpkı bireyler gibi doğar, büyür, çiftleşir ve ölürlür.*”

Değişim tehlikeli olsa da olmasa da gerçekleşecekti. Genç ve güzel Fremenler bunu biliyordu. Onlar dışarıya bakıp bunu görüyor ve onun için hazırlanıyorlardı.

Stilgar durmak zorunda kaldı, yoksa Leto’ya çarpacaktı.

Leto gözlerini kaldırıp ona kurnazca baktı. “Gördün mü Stil? Âdetler senin düşündüğün gibi insanı her zaman doğru yola götürmezler.”

Bir Fremen çölden çok uzun süre uzakta kalırsa ölür; biz buna “su hastalığı” deriz.

—STILGAR
Tefsirler

“Senden bunu yapmanı istemek benim için çok zor,” dedi Alia. “Ama ... Paul’un çocuklarına miras kalabilecek bir imparatorluk olsun istiyorum. Yoksa Naipliğin bir anlamı yok.”

Alia aynanın karşısında oturmuş sabah makyajını yapıyordu. Sözlerinin üzerindeki etkisini ölçmek için dönüp kocasının yüzüne baktı. Duncan Idaho böylesi anlarda çok dikkatli incelenmeliydi; artık Atreides Hanedanı’nın eski kılıçustasından çok daha zeki ve tehlikeli biri haline geldiği şüphesizdi. Dış görünüşü pek değişmese bile —esmer ve keskin yüz hatlarının üstündeki siyah bir kecininkine benzeyen saçlarıyla— bir gulâm olarak uyandırılışının ardından geçen uzun yıllar boyunca içsel bir dönüşüm geçirmişti.

Alia daha önce defalarca merak ettiği bir şeyi tekrar düşündü: Ölümünün ardından bir gulâm olarak yeniden doğduktan sonra, içindeki gizli yalnızlığa neler saklamıştı acaba? Tleilaxular gizli bilimlerini onun üstünde kullanmadan önce, Duncan’ın özellikleri Atreidesler tarafından bütün açıklığıyla bilinirdi – sadakat, paralı askerlik yapan atalarının ahlaki değerlerine gösterdiği fanatikçe bağlılık, çabuk parlayıp aynı hızla sönmeye meyilli bir mizaç. Harkonnen Hanedanı’ndan intikam almaya yönelik kararından hiçbir zaman dönmemiş ve sonunda da Paul için canını feda

etmişti.* Ama Tleilaxular cesedini sardokarlardan satın almış ve diriltim fiçilerine koyarak bir zombi-katrundoya dönüştürmüşlerdi: Yani bedeni dirilmişti, ama Duncan Idaho'nun bilinçli anılarına sahip değildi. Sonrasında bir mentat olarak eğitilmiş ve bir insan-bilgisayar olarak Paul'e armağan edilmişti. Aslında hipnotik bir koşullandırmayla sahibini öldürmeye şartlandırılmış, gizli bir aletti yalnızca. Duncan Idaho'nun bedeni bu koşullandırmaya karşı koymuş ve o dayanılmaz baskının altındayken hücresel geçmişiyile birlikte hafızası canlanmıştı.

Alia kendisine sakladığı düşünceleri arasında, uzun süre önce aslında onu Duncan olarak düşünmenin tehlikeli olduğuna karar vermişti. Onu gulâm ismiyle, yani Hayt diye düşünmek daha iyiydi. Çok daha iyiydi. Ayrıca Duncan, kadının zihninde yaşayan eski Baron Harkonnen'in varlığından kesinlikle şüphelenmemeliydi.

Duncan, Alia'nın kendisini inceleyerek süzdüğünü görünce başını çevirdi. Onu sevmesine karşın, ne değiştiğini görmezden gelebiliyordu, ne de yeni davranışlarının sebepleri konusunda kendini kandırabiliyordu. Tleilaxuların ona taktığı çok-yüzlü metal gözleri, insanların aldatıcı davranışlarını saptayabilme konusunda gerçekten acımasızca bir başarıya sahipti. Örneğin şimdi Alia'yı durumdan şeytani bir zevk alan, neredeyse erkeksi biri olarak gösteriyorlardı ve Duncan da sevdiği kadını böyle görmeye dayanamıyordu.

"Neden başını çevirdin?" diye sordu Alia.

"Bu konuyu düşünmeliyim," dedi Duncan. "Leydi Jessica bir ... Atreides'tir."

"Ve sen de Atreides Hanedanı'na sadıksın, bana değil," diyerek suratını astı Alia.

* Duncan'ın Harkonnen Hanedanına karşı küçük bir çocukken başlayan nefretinin ve Atreides Hanedanına bağlılığının kökenlerini daha iyi hatırlayabilmek ve eskiden okuduğunuz Dune serisine ait kitapları anarak keyif almanız için bkz. *Dune: Atreides Hanedanı*, s. 68-77, 145-154, 178-184, 217-224, 333-341.

Duncan'ın Paul'ü ve annesini kurtarmak için nasıl öldüğü hakkındaysa bkz. *Dune*, s. 270-278 -ed.

"Beni böyle basitçe yorumlama," dedi Duncan.

Alia dudaklarını büzdü. Acaba fazla mı erken harekete geçmişti?

Duncan pencereye kadar yürüyüp dışarıya, tapınak meydanının köşesine baktı. Orada hacıların toplanmaya başladığını ve etraflarını Arrakeen tacirlerinin bir yırtıcı hayvan sürüsü gibi çevirdiğini gördü. Özellikle bir grup tacir dikkatini çekti. Kollarında baharat liflerinden örülmüş sepetler taşıyorlardı ve parayla kiralanan Fremeni korumaları hemen arkalarında duruyordu. Kalabalıklaşmaya başlayan topluluğun arasında sakın bir tavırla yürüyorlardı.

"Desenli mermer parçaları satıyorlar," dedi Duncan, onları göstererek. "Bunu biliyor muydun? Mermer parçalarını çöle bırakıyor ve kum fırtınaları sayesinde aşınırlarken bazen de üstlerinde ilginç şekiller belirliyor. Buna yeni bir sanat dalı diyorlar: Üstüne fırtınalar tarafından resim çizilmiş gerçek Dune mermerleri. Çok popüler. Geçen hafta bir tanesini satın aldım – beş tane incecik dalı olan bir ağaç resmi; çok güzel, ama mermeri dokunsan kırılacak gibi incecik."

"Konuyu değiştirme," dedi Alia.

"Konuyu değiştirmedim," dedi Duncan. "Dediğim gibi çok güzel, ama sanat değil. İnsanlar sanatı kendi şiddetleriyle, kendi iradeleriyle yaratır." Sağ elini pencerenin eşiğine koydu. "İkizler bu şehirden nefret ediyorlar ve korkarım ben de onlara hak veriyorum."

"Bunun ne ilgisi var anlayamadım," dedi Alia. "Annemi yalnızca numaradan kaçıracaksın. O senin tutsağın olarak güvende olacak."

"Bu şehir şuursuzca inşa edildi," dedi Duncan. "Leto ve Stilgar'ın geçen hafta Tabr Siyeci'nden çıkıp çöle gittiğini ve orada bütün gece kaldıklarını biliyor muydun?"

"Biliyorum, bana bildirildi," dedi Alia. "Şu bahsettiğin çölden gelen mermerler ... satışlarını yasaklayayım mı?"

"Hayır, piyasa için kötü olur bu," dedi Duncan, ona dönerek. "Çöle neden o şekilde gittiklerini sorduğumda Stilgar ne dedi, bi-

lıyor musun? Leto'nun Müeddib'in ruhuyla temas kurmak istediğini söyledi."

Alia birden bedeninde paniğin donduruculuğunu hissetti ve kendisini toplamak için bir an aynaya baktı. Leto böyle saçma sapan bir sebep yüzünden gece vakti siyeçten çıkmazdı. Yoksa bir kumpas mı kuruluyordu?

Idaho onu görmemek için bir eliyle gözlerini kapayarak konuştu: "Stilgar bana Leto'yla gittiğini, çünkü hâlâ Müeddib'e inandığını söyledi."

"Tabii ki inanıyor!"

Idaho keyifsizce kıkırdadı. "Müeddib'in her zaman güçsüzlerden yana olduğuna hâlâ inandığını söyledi."

"Sen ne dedin peki?" diye sordu Alia; sesi korkusunu ele veriyordu.

Idaho elini indirdi. "Demek ki o güçsüz insanlardan biri de sensin, dedim."

"Duncan! Çok tehlikeli bir oyun oynamışsın! O Fremen naibini tahrik edersen hepimizi yok edecek bir canavarı uyandırabilirsin."

"O hâlâ Müeddib'e inanıyor," dedi Idaho. "Bizi koruyan şey de bu."

"Ne dedi peki?"

"Kendi zihnini tanıdığını söyledi."

"Anlıyorum."

"Hayır ... anladığını sanmıyorum. Isıracak olanların dişleri Stilgar'inkilerden daha uzundur."

"Duncan, bugün seni hiç anlamıyorum. Senden çok önemli, hayatı önem taşıyan bir şey yapmanı rica ediyorum ... sense karşıma geçmiş neler saçmalıyorsun?"

Alia'nın sesi nasıl da sinirli tınlıyordu. Idaho tekrar pencereye döndü. "Mentatlık eğitimi alırken ... insanın kendi zihnini tanıması ve onun nasıl işlediğini anlaması çok zordur, Alia. İlk öğrendiğin şey, zihninin istediği gibi çalışmasına izin vermenin gerektiğidir. Çok tuhaf bir şeydir bu. Kaslarını çalıştırabilirsin, egzersiz

yaparak onları güçlendirebilirsin, ama zihin başına buyruktur. Zihnin hakkındaki bu gerçeği kavradığında, bazen görmek istemediğin şeyleri de görürsün.”

“Bu yüzden mi Stilgar’a hakaret ettin?”

“Stilgar kendi zihnini tanımıyor. Zihnini asla serbest bırakmıyor.”

“Baharat orjisine katıldığı zamanlar hariç.”

“Hayır, orada bile hayır. Onu Naib yapan da bu zaten. Halkına liderlik yapabilmek için kendi tepkilerini kontrol ediyor ve sınırlandırıyor. Kendisinden bekleneni yapıyor. Bunu bir kez anlarsan Stilgar’ı artık tanır ve dişlerinin uzunluğunu rahatça ölçebilirsin.”

“Fremenlerin tavırları böyledir,” dedi Alia. “Evet Duncan, yapacak mısın yapmayacak mısın? Jessica kaçırılmalı ve bu mutlaka Corrino Hanedanı’nın işiymiş gibi gösterilmeli.”

Idaho suskunluğunu korudu. Bir mentat olarak, Alia’nın ses tonunu ve sözlerini değerlendirdi. Bu kaçırma planını yaptığına göre çok soğuk ve zalim biri olmalıydı. Bunu anlamak adamı derinden sarstı. Sırf az önce saydığı sebepler uğruna öz annesinin hayatını tehlikeye atmayı nasıl göze alabilirdi? Alia yalan söylüyordu. Belki Javid ile birlikte olduğu dedikoduları bile doğrudu. Bunu düşündüğünde içi buz kesti.

“Bu konuda yalnızca sana güvenebilirim,” dedi Alia.

“Biliyorum,” dedi Idaho.

Alia bu sözcüğü Idaho’nun ikna olduğu şeklinde alarak aynadaki yansımasına gülümsedi.

“Bilirsin ki,” dedi Idaho, “mentatlar her insanı bir ilişkiler serisi olarak görmeyi öğrenir.”

Alia bunu yanıtlamadı. Geçmişindeki bir anıyı anımsamıştı ve yüzünde donuk bir ifadeyle düşüncelere dalmıştı. Başını çevirip omzunun üstünden bakan Idaho, kadının yüzündeki ifadeyi görünce ürperdi. Sanki sadece kendisinin duyabildiği seslerle konuşuyordu.

“İlişkiler,” diye fısıldadı Idaho.

Yılanlar nasıl deri değiştirirse, biz de eski acılarımızdan kurtulmalı-

yız, diye düşündü. Sonra yeni acılar büyüttü ve onların tüm sınırlamalarını kabullenmeliyiz. Hükümetler de böyledir – Naiblik bile. Eski hükümetler, çıkarılıp atılmış deriler gibidir. Bu planı uygulamalıyım, ama Alia'nın emrettiği şekilde değil.

Alia bir süre sonra omuzlarını silkip konuştu. "Leto bu aralar o şekilde dışarı çıkmamalı. Onu azarlayacağım."

"Stilgar'la bile mi çıkmamalı?"

"Onunla bile."

Aynanın önündeki Alia ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve Idaho'nun yanında durup elini adamın koluna koydu.

Idaho titrememek için kendini güç tuttu ve ardından da bu tepkisini bir mentat olarak değerlendirdi. Alia'nın içindeki bir şeylerden tiksiniyordu.

İçindeki bir şeylerden.

Ona bakamıyordu. Sürdüğü parfümlerdeki melanj kokusunu alıyordu. Boğazını temizledi.

"Bugün Farad'n'ın armağanlarını incelemekle meşgul olacağım," dedi Alia.

"Giysileri mi?"

"Evet, o ne yapsa mutlaka gizli bir sebebi vardır. Ayrıca başarının, şu Tyekanik'in çomurki, çomas ve diğer suikast yöntemlerini kullanmakta usta olduğunu da unutmayalım."

"Gücün bedeli," diye yanıtladı Idaho, kadından yavaşça uzaklaşarak. "Ama bizim hâlâ hareket serbestliğimiz var. Farad'n'ın ise yok."

Alia, Idaho'nun keskin hatlı profilini inceledi. Onun aklının nasıl çalıştığını anlamakta bazen zorlanıyordu. Hareket serbestliğinden kastı yalnızca askeri güç kullanmak mıydı? Neyse, Arrakis'te hayat çok uzun süredir fazlasıyla güvenliydi. Her yerde ve her zaman tehlike varken keskin olan duyular, kullanılmayınca körelebiliyordu.

"Evet," dedi. "Bizim hâlâ Fremenlerimiz var."

"Hareketlilik," diye tekrarladı Idaho. "Körelip sadece piyadeler haline dönüşemeyiz. Aptallık olur bu."

Adamın ses tonu Alia'nın sinirini bozmuştu. "Farad'n bizi yok etmek için her şeyi yapacaktır," dedi.

"Ahhh, işte bu," dedi adam. "Biz eskiden bu inisiyatif biçimine, bu hareket serbestliğine sahip değildik. Bir etiğimiz vardı, Atreides Hanedanı'nın etiği. Bunun bedelini her zaman öder ve yağmacılığı düşmanlarımıza bıraktık. Bu sınırlandırmaya artık sahip değiliz tabii. Artık biz de, Atreides Hanedanı da, Corino Hanedanı kadar hareket serbestliğine sahibiz."

"Annemi kaçırmamızı istememin sebeplerinden biri de onun güvenliğini düşünmem," dedi Alia. "Hâlâ o eski etiğe göre yaşıyoruz!"

Idaho, Alia'ya baktı. Alia bir mentatı hesaplama yapmaya zorlamanın tehlikelerini biliyor olmalıydı. Nasıl bir sonuca vardığının farkında değil miydi? Ama yine de ... bu kadını seviyordu. Elini gözlerinin önünden geçirdi. Ne kadar da genç görünüyordu. Leydi Jessica haklıydı: Alia birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca hiç yaşlanmamıştı sanki. Hâlâ Bene Gesserit annesinin yumuşak yüz ifadesine sahipti, ama gözleri Atreides gözleriydi – dikkatli, buyurgan, atmaca gözleri. Şimdiyse o gözlerde hesaplı ve zalim birinin ifadesi gizliydi.

Idaho, Atreides Hanedanı'na yıllarca hizmet etmişti. Ailenin güçlü yönlerinin yanı sıra zayıf yönlerini de biliyordu. Ama şimdi Alia'da gördüğü şey yeniydi. Atreidesler düşmanlarına karşı gizli kapaklı işler çevirebilirlerdi; ama dostlarına ve müttefiklerine, hele akrabalarına karşı asla bunu yapmazlardı. Atreideslerin tarzını oluşturan temel şeydu: Halkını olabildiğince destekle, Atreideslerin idaresi altında ne kadar iyi bir yaşam sürdüklerini onlara göster. Dostlarına karşı olan davranışlarında, onları ne kadar sevdiğini sergile. Alia'nın şimdi istediği şeyin Atreides tarzıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu bedeninin her hücresiyle ve sinir sistemiyle hissediyordu. Bölünmez bir bütün olarak, Alia'nın bu yabancı tavrını hissediyordu.

Mentat sinir sistemi aniden tam bir farkındalığa geçti ve zihni donmuş bir transa geçerek, zamanın var olmadığı, sadece hesaplamaların bulunduğu bir boyuta sıçrayıverdi. Alia ona ne olduğunu

anlayacaktı mutlaka, ama bunu gizlemesi imkânsızdı. Kendini hesaplamaya bıraktı.

Hesaplama: Leydi Jessica'nın bir yansıması Alia'nın farkındalığının içinde sahte bir yaşam sürüyordu. Bunu kendi farkındalığının içinde hiç ayrılmadan varlığını sürdüren gulâm öncesi Duncan Idaho'nun yansımasını gördüğü gibi görüyordu. Alia bu farkındalığa rahimde doğanlardan biri olduğu için sahipti. Kendisi ise bu özelliği Tleilaxuların diriltim tanklarında edinmişti. Ama Alia o yansımayı dinlemiyor ve annesinin hayatını tehlikeye atıyordu. Demek ki Alia içindeki sahte-Jessica'yla temasta değildi. Demek ki Alia bir başka sahte-benlik tarafından *tamamen* zaptedilmişti.

Zaptedilmiş!

Bir yabancı tarafından!

Hilkat Garibesi!

Bir mentat olarak bunu hemen kabullenip sorunun diğer yönlerini incelemeye başladı. Bütün Atreidesler bu gezegendeydi. Corrino Hanedanı uzaydan saldırma riskine girer miydi acaba? İlkel savaş yöntemlerine son veren o sözleşmelerin maddelerini hızla aklından geçirdi:

Bir – Tüm gezegenler uzaydan saldırılara karşı açıktı. Bu yüzden, tüm Büyük Hanedanlar gezegenlerinin dışında misilleme/intikam kuvvetleri konumlandırıldı. Farad'n Atreideslerin de bu temel tedbiri aldığını biliyor olmalıydı.

İki – Güç kalkanları atomik olmayan füzelere ve patlayıcılara karşı tam bir koruma sağlıyordu. Bu yüzden de piyadelerin yüz yüze savaş güçleri tekrar revaçtaydı artık. Ama piyade savaşının da kendine özgü sınırları vardı. Corrino Hanedanı sardokarlarını Arrakeen savaşı öncesi dönemdekiler kadar güçlendirmiş olsalar bile, yine de Fremenlerin kendilerini kaptırdıkları yırtıcılıklarıyla başa çıkamazlardı.

Üç – Geniş bir teknisyen sınıfı gezegensel derebeylikler için daimi bir tehdit unsuru olarak varlığını sürdürse de, Butleryan Cihadı'nın etkileri hâlâ teknolojinin aşırı kullanımını engelliyordu. Bu açıdan tek olası tehdit Ixtiler, Tleilaxular ve sağa sola da-

ğılmış başka birkaç küçük gezegenin daha sakinleriydi; ama onlar da İmparatorluğun geri kalanının birleşmiş gazabına karşı kendi gezegenlerini tamamen koruyabilecek güçte değillerdi. Butleryan Cihadi'nin etkileri kalıcılığını sürdürüyordu. Mekanize edilmiş savaş için geniş bir teknisyen sınıfı gerekirdi. Atreides İmparatorluğu bu teknisyen gücünü başka amaçlarda kullanıyordu. Tüm geniş teknisyen sınıfları gözleniyordu. İmparatorluk'ta doğal olarak hâlâ güçlü bir feodal düzen vardı, çünkü yeni gezegenlere yayılıp İmparatorluğu genişletmek için en uygun sosyal düzen buydu.

Duncan, kendi bellek verilerini büyük bir hızla inceleyen mentat farkındalığının ışıldadığını hissetti, zamanın akışını hiçbir şekilde fark edemez olmuştu. Anlık bir hesaplamayla Corrino Hanedanı'nın *yasadışı* bir atomik saldırısına cesaret edemeyeceği sonucuna varmış ve buna ana düşünce hattından uzaklaşmadan gerçekleştirdiği inanılmaz hızlı bir hesaplamayla ulaşmıştı. Ama bu sonuca ulaşmasını sağlayan sebeplere dair eksiksiz bir farkındalığa sahipti: İmparatorluğun elinde tüm Büyük Hanedanların sahip olduklarının toplamı kadar silah vardı, nükleer silahlar da dahil olmak üzere. Eğer Corrino Hanedanı Büyük Sözleşmeyi çiğnerse, Büyük Hanedanların en az yarısı hiç düşünmeden tepki gösterir ve böylece Atreideslerin gezegendışı misilleme sistemlerine muazzam bir askeri kuvvet eklenirdi, hem de çağrılmaya bile gerek duymadan. Onlar korkudan gelirdi zaten. Salusa Secundus ve müttefikleri kızgın buhar bulutları arasında yok olup giderlerdi. Corrino Hanedanı böyle bir felaketi göze alamazdı. Onlar nükleer silahları tek bir sebeple ellerinde tuttuklarını söylerken hiç kuşkusuz ki samimiydiler ve bu sebep, gelecekte karşılaşılabilecek "saldırgan bir başka zeki canlı tür" olasılığına karşı insanoğlunun savunulmasıydı.

Hesaplamasında kullandığı düşünceler çok net ve belirgindi. Sonucu bulanıklaştıracak ara yollar yoktu. Alia adam kaçırma ve terör yolunu seçmişti, çünkü Atreides olmaktan çıkıp bir yabancı haline gelmişti. Corrino Hanedanı bir tehditti, ama bu Alia'nın Meclis'te savunduğu sebepler yüzünden değildi. Alia, Leydi Jessica'yı ortadan kaldırmak istiyordu, çünkü o yakıcı Bene Geşserit zekâsı, Duncan'ın ancak şimdi görebildiği şeyleri anlamıştı.

Idaho silkelenip kendisini mentat transından çıkardığında, Alia'nın karşısında durmuş, yüzünde soğuk bir ifadeyle kendisini incelediğini gördü.

"Leydi Jessica'nın öldürülmesini tercih etsen, olmaz mı?" diye sordu.

Alia'nın yüzünde bir an için beliriveren neşeye dair o yabancı etki Duncan'ın gözünden kaçmadı ve sonra neşenin yerini sahte öfke aldı. "Duncan!"

Evet, bu yabancı Alia annesini öldürmeyi tercih ediyordu.

"Sen annenin sağlığı için değil, aslında annenden korkuyorsun," dedi.

Alia, Duncan'ı süzmeye devam ederek konuştu: "Elbette ondan korkuyorum. O benim hakkımda Rahibeler Birliği'ne rapor gönderdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir Bene Gesserit'in karşı koymakta en çok zorlandığı, yoldan çıkarıcı arzu nedir bilir misin?" Ayartıcı bir edayla Duncan'a sokulup gözlerini süzerek baktı. "Tek istediğim ikizleri koruyabilmek için güçlü ve tetikte olmaktır."

"Bir arzudan bahsediyordun," dedi Duncan, mentat soğukluğuyla.

"Rahibeler Birliği'nin en derinde gizlediği ve en korktuğu şeydir bu. O yüzden bana *Hilkat Garibesi* diyorlar. Onların sınırlayıcı kurallarına aldırmadığımı biliyorlar. Yoldan çıkarıp günaha sevkeden arzu – bundan hep *Büyük Günah* diye güçlü bir şekilde vurgulayarak bahsederler. Senin de anlayabileceğin gibi, Bene Gesserit öğretisini uygulayan bizler, vücudumuzun enzim dengesinin içsel ayarlamalarını değiştirebiliriz. Böylece de gençliğimizi uzatabiliriz – melanj kullananlardan bile çok daha uzun yaşayabiliriz. Bene Gesseritlerin çoğu bunu yapsaydı sonuç ne olurdu dersin? Dikkat çekerdin. Söylediklerimin doğru olduğunu hesaplayabildiğine eminim. Melanj yüzünden çevrilen ve bizi hedef haline getiren bütün bu dolaplara baksana. Biz yalnızca hayatı uzatan bir maddeyi kontrol ediyoruz. Peki ya Bene Gesseritlerin çok daha etkili bir sırrı kontrol ettikleri öğrenilirse ne olurdu? Anlıyor musun! O za-

man hiçbir Rahibe Ana güvende olamaz! Bene Gesseritlerin kaçırılıp işkence görmesi en sıradan olaylar halini alır.”

“Yani sen bu enzim dengeleme işini başardın.” Aslında bu bir soru değil, saptamaydı.

“Rahibeler Birliği’ne karşı geldim! Annemin Rahibeler Birliği’ne gönderdiği raporlar, Bene Gesseritlerin Corrino Hanedanı’nın vazgeçmez müttefiki olmalarına yol açacak.”

Ne kadar da inandırıcı, diye düşündü Duncan.

“Ama öz annen sana zarar verecek işler yapmaz herhalde!” dedi, Alia’nın ağzını aramak için.

“Beni doğurmadan çok önce Bene Gesserit olmuştu o. Düşünse-ne Duncan, öz oğlunun, ağabeyimin *gomcebbâr* sınavından geçmesine bile izin verdi! Hatta sınavı ayarlayan oydu! Hem de Paul’ün bu sınavda ölebileceğini bildiği halde! Bene Gesseritler daima inançları zayıf ve fazlasıyla pragmatist olmuştur. Annem Rahibeler Birliği’nin çıkarları uğruna en iyisinin bu olduğuna inanırsa, benim aleyhimde eylemlerden çekinmez.”

Duncan başını sallayarak onayladı. Alia gerçekten de ne kadar ikna ediciydi. Onu çok kederlendiren bir düşüncedydi bu.

“İnisiyatifi daima kendimizde tutmalıyız,” dedi Alia. “En şiddetli silahımız bu.”

“Gurney Halleck sorunu ne olacak peki?” diye sordu Duncan. “Eski dostumu öldürmek zorunda mı kalacağım?”

“Gurney çölde birtakım casusluk işleri yapıyor,” dedi Alia. Duncan’ın bundan zaten haberdar olduğunu biliyordu. “Yani yoluza çıkamaz.”

“Caladan’ın Naip Valisi’nin burada, Arrakis’te ayak işlerine koşturması ne tuhaf,” dedi Duncan.

“Neden koşturmasın ki?” dedi Alia. “Sonuçta o, Jessica’nın sevgilisi – gerçek hayatta olmasa bile en azından Gurney’in rüyalarında öyle.”

“Evet, doğru.” Ardından da Alia sesindeki samimiyetsizliği fark etti mi, diye merak etti,

“Jessica’yı ne zaman kaçıracaksın?” diye sordu Alia.

“Bunu senin bilmemen daha iyi.”

“Evet ... evet, anlıyorum. Nereye götüreceksin peki?”

“Bulunamayacağı bir yere. Merak etme, buradan uzakta olacak. Sana zararı dokunamayacak.”

Alia'nın gözlerindeki neşe parıltısının fark edilmemesi imkânsızdı. “Tamam da nereye ...”

“Eğer bunu bilmezsen, böylece bir gerçeğisöyletenin önünde sorguya çekildiğinde zor durumda kalmazsın.”

“Ahhh. Çok zekisin Duncan...”

Leydi Jessica'yı öldüreceğimi sanıyor, diye düşündü Duncan. “Hoşça kal aşkım,” dedi.

Alia sesindeki vedayı hissetmedi; hatta gitmeden önce onu hafifçe öptü.

Idaho tapınağın siyeç tünellerine benzeyen koridorları boyunca yürürken gözlerini silip durdu. Tleilaxu yapımı gözlerden de yaş akardı.

Sen Caladan'ı sevdin
Yas tuttun kaybolan hükümdarıma—
Ama ıstırap öğretti ki
Yeni âşuklar silemez
O ebedi hayaleti.

— Habbanya Ağıtı'nın Nakaratı

Stilgar ikizlerin siyeç muhafızlarının sayısını dörde katlamıştı, ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Bu genç Atreides adaşı olduğu dedesine çok benziyordu. Eski Dük'ü tanıyan herkes söylerdi bunu. Leto çevresini inceleyen ihtiyatlı ve temkinli biriydi, ama aynı zamanda da atılgandı ve tehlikeli kararlar vermeye meyilliydi.

Ganimet ise daha çok annesine çekmişti. Chani gibi kızıl saçlıydı ve gözleri de onunkilere benziyordu. Chani gibi o da güçlükler karşısında hesaplı davranırdı. Sık sık sadece yapması gerekenleri yaptığını söylerdi; ama kardeşi Leto'nun peşinden asla ayrılmazdı.

Ve Leto onları tehlikeye sürükleyecekti.

Stilgar bu meseleyi Alia'ya açmayı aklından bir an bile geçirmedi. İrulan'la da konuşamazdı, çünkü o her şeyi koşup Alia'ya yetiştirirdi. Stilgar bu konudaki kararını verirken, Leto'nun Alia hakkındaki düşüncesinin doğru olması ihtimalini kabullendiğini fark etti.

Alia insanları hiç aldırmadan ve duygusuz bir şekilde kullanıyor, di-

ye düşündü. *Duncan'ı bile böyle kullanıyor. ama bana karşı olup beni öldürtecek kadar da ileri gidemez. Aslında beni gözden çıkardı.*

Bu arada siyeç muhafızlarının sayısını artırmıştı. Stilgar ortalıkta cüppeli bir hayalet gibi gezinerek her yere bakıyordu. Tüm bu süre boyunca da zihninde Leto'nun ektiği şüphe tohumları hızla yeşeriyordu. İnsan geleneklere güvenemezse, neye tutunabilirdi?

Leydi Jessica'yı ağırlama töreninin yapılacağı günün ikindisinde, Stilgar siyecin büyük toplantı salonunun girişinde bir kenarda Ganimet ile babaannesinin durduğunu gördü. Vakit erkendi ve Alia henüz gelmemişti, ama salon dolmaya başlamıştı bile. İnsanlar içeri girerken o çocuğa ve yanındaki yetişkine kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Stilgar kalabalığın içinden sıyrılıp karanlık bir köşeye sinerek, o ikisini izlemeye başladı. Yazık ki kalabalığın gürültüsü yüzünden ne konuştuklarını duyamıyordu. Bugün buraya pek çok kabileden insanlar, eski Rahibe Analarının dönüşünü kutlamak için gelecekti. Stilgar gözlerini Ganimet'ten alamıyordu. Konuşurken kızın gözleri nasıl da fıldır fıldır! Stilgar o koyu mavi gözlerdeki güçlü, buyurgan, tartıcı ifadeden büyülenmiş gibiydi. Hele o kızılımsı sarı saçını başının küçük bir hareketiyle omzuna savurması; Chani'nin hareketiydi bu. Sanki bir hayalet görüyordu ve tuhaf bir benzerlikti.

Yavaşça onlara yaklaşan Stilgar bir başka köşeye sindi.

Ganimet'in bu çevresindeki her hareketi fark eden dikkatli tavrını başka hiçbir çocukta görmemişti – kardeşi hariç. Bu arada Leto neredeydi? Stilgar dönüp kalabalık geçidi inceledi. Eğer bir terslik olsaydı muhafızları alarm verirdi. Başını olumsuz bir tavırla salladı. O ikizler yüzünden aklını kaçıırıyordu. Aklında huzur falan bırakmamışlardı. Onlardan neredeyse nefret edecek hale gelmişti. İnsan akrabalarından nefret edebilirdi, ama tüm meselelerin üstüne çıkan gerçek, Stilgar'ın bu ikizlerin kanından (ve değerli suyundan) sorumlu oluşuydu. İkizler onun hayattaki en büyük sorumluluğuydu.

Ganimet ve Jessica'nın arkasındaki toplantı salonu mağarasına

tozların arasından süzülen kahverengi bir ışık yayılıyor, çocuğun omzunu ve giydiği yeni beyaz cüppeyi aydınlatıyordu. Ganimet dönüp yanlarından geçerek salona giren kalabalığa bakarken, saçının etrafı aydınlanıyordu.

Leto neden içime bu şüpheleri düşürdü ki? diye merak etti Stilgar. Bunu bilerek yaptığı kuşkusuzdu. *Belki de onun zihinsel halini biraz olsun benim de paylaşmamı istedi.* Stilgar ikizlerin neden farklı olduğunu biliyordu, ama mantığı bildiklerini bir türlü kabullenemiyordu. Kendi başına gelmediği için rahmin, uyanmış bir bilincin zindanı olduğunu – söylendiği gibi o hücrede daha iki aylıkken bilinçli olmanın ve orada kısıtlı kalma hissini yaşamamanın ne demek olduğunu asla tam olarak kavrayamıyordu.

Leto bir keresinde hafızasının “içsel bir hologram gibi” olduğunu, “uyanma anının ilk şokunun ardından boyut ve ayrıntılar açısından giderek genişlese bile, şeklinin ve dış hatlarının hiç değişmeden aynı kaldığını” söylemişti.

Stilgar, Ganimet ve Leydi Jessica’yı izlerken, böylesine karma karışık bir anılar ağında yaşamamanın, kendi içinde kapalı bir odaya sığınamamanın ve buradan çıkamamanın ne demek olduğunu ilk kez anlamaya başlıyordu. İnsan böyle bir durumla yüzleştğinde deliliği özümseyip onun bir parçası olmak, yanıtların da en az sorular kadar hızlı değiştiği bir sistemden gelen sayısız öneriyi seçip ayıklamak zorundaydı.

Sabitlenmiş bir gelenek olamazdı. Çift yönlü sorulara mutlak yanıtlar bulunamazdı. *İşe yarayan nedir? İşe yaramayan şeydir. İşe yaramayan şey nedir? İşe yarayan şeydir.* Bu durum eski Fremen bilmecelerine benziyordu. Soru: “Hem ölüm getirir, hem de hayat.” Yanıt: “Coriolis rüzgârı.”

Leto neden bunu anlamamı istedi? diye sordu kendi kendine. Üstü kapalı soruları sayesinde Stilgar, sahip oldukları farklılıkları ikizlerin aynı şekilde değerlendirdiklerini anlamıştı: İkisi de durumlarını bir hastalık olarak görüyordu. *Böyle biri için rahim kanalı yıpratıcı bir yer olmalı,* diye düşündü. Cehalet bazı deneyimlerin şokunu azaltırdı, oysa onlar rahimdeyken bile doğumla ilgili her şeyi biliyorlardı. Hayatta nelerin ters gidebileceğini bilerek yaşa-

mayı sürdürmek nasıl bir histi acaba? İnsan sürekli şüphelerle boğuşurdu. Diğer insanlardan farklı olmanın acısını yaşırdı. Bu farklılığı başkalarına da biraz olsun tattırmak isterdi. Yanıt bulamayaacağı ilk soru da “Neden ben?” olurdu.

Ben de aynı şeyi kendime sorup durmuyorum muyum? diye düşününce hafifçe gülümsedi. *Neden ben?*

İkizlere bu yeni açıdan bakınca, tamamlanmamış bedenleriyle ne büyük risklere atıldıklarını anlıyordu. Ganimet bunu bir kere sinde, onu Tabr Siyeci’nin batısındaki dik kayalığa tırmandığı için azarladığında kısaca ifade etmişti:

“Neden ölümden korkayım ki? Daha önce de oraya gitmiştim – kim bilir kaç kez.”

Böyle çocuklara ne öğretebilirim ki? diye düşündü Stilgar. *Kim ne öğretebilir ki?*

Ne tuhaftır ki, torunuyla konuşan Jessica’nın düşünceleri de benzer yönere kayıyor ve çocuk bedeninde yetişkin zihni taşımanın ne kadar da tuhaf olduğunu düşünüyordu. Zihin vücudun neler yapabileceğini zaten biliyordu, ama vücudun bütün bunları, gösterilecek tepkileri ve refleksleri öğrenmesi gerekiyordu. İkizler elbette ki kadim Bene Gesserit *prana-bindu* sistemiyle eğitilecekti, ama o zaman bile zihinleri bedenlerinin çok önünde gidecekti. Onun emirlerini yerine getirmeye uğraşan Gurney’in işi gerçekten çok zordu.

“Stilgar şu arkadaki köşeden bizi izliyor,” dedi Ganimet.

Jessica dönüp bakmadı. Ganimet’in ses tonuna şaşırmıştı. Ganimet o yaşlı Fremeni öz babasıymış gibi seviyordu. Onu küçümser gibi alaylı konuşsa da, aslında seviyordu. Bu durumu anladığında o yaşlı naibi bambaşka bir açıdan görmeye başlayan Jessica ikizlerle Stilgar’ın ne paylaştığını bir Gestalt ifşasıyla kavırıyordu. Stilgar’ın bu yeni Arrakis’e pek uyum sağlayamadığını anladı. Bu yeni evren torunlarına da uygun değildi.

Birdenbire ve istemsiz bir şekilde aklına bir Bene Gesserit özdeyişi geldi: “Ölümlü olduğundan şüphelenmek kişide dehşet duygusunu başlatır; ölümlü olduğunu aksi söylenemez bir şekilde öğrenmek

ise dehşet hissine son verir."

Evet, ölüm belki ağır bir boyunduruk değildi, ama yaşam Stilgar ve ikizler için ağır ağır yanan bir ateşti. Bu dünyayı kendilerine uygun bulmuyorlar ve değişikliklerin çok daha az tehditkâr olacağı bir dünyayı özlüyorlardı. İbrahim'in çocuklarıydı onlar ve çölün üstünde süzülen bir atmaca, onlara yazılmış herhangi bir kiptan daha çok şey öğretirdi.

Leto daha o sabah Jessica'yı şaşırtmıştı. Siyecin altında akan bir kanâtın yanında dururlarken "Su bizi esir ediyor babaanne," demişti. "Toz gibi yaşasak daha iyi olur, çünkü o zaman rüzgâr bizi Kalkan Yamacı'ndaki en yüksek tepelerden bile yukarı taşıyabilir."

Jessica bu çocukların böylesine olgunca laflar etmesine alışık olsa da yine şaşırmış, ama sonunda "Tıpkı baban gibi konuştun," demeyi başarmıştı.

Ve Leto da havaya bir avuç kum saçıp taneciklerin yere düşmesini izlemişti. "Evet, haklısın. Ama babam suyun her şeyi geldiği yere, yani toprağın derinliklerine ne kadar da çabuk döndürdüğünü hiç düşünmemişti."

Jessica şimdi siyeçte, Ganimet'in yanında dururken, bu sözlerin yarattığı şoku yeniden yaşıyordu. Dönüp kalabalığın hareket ettiği koridora baktı ve köşedeki gölgelerin arasına sığınmış Stilgar'ı inceledi. Stilgar evcilleştirilmiş bir Fremen değildi; o sadece çalı çırpı toplayıp yuvaya getirmek üzere eğitilmişti. Hâlâ bir atmacaydı. Kırmızıyı düşündüğünde onun aklına çiçekler değil kan gelirdi.

"Neden böyle aniden sustun?" diye sordu Ganimet. "Yanlış bir şey mi oldu?"

Jessica başını hayır anlamında salladı. "Leto'nun bu sabah söylediği bir sözü düşünüyordum o kadar."

"Bitkilerin ekildiği yere gittiğiniz zaman mı söyledi? Ne söyledi?"

Jessica o sabah Leto'nun yüzünde yansıyan yetişkinlere özgü o tuhaf bilgeliği düşündü. Şu anda Ganimet'in yüzünde de aynı ifade vardı. "Gurney'in kaçakçılardan ayrılıp Atreideslere geri dön-

düğü zamandan bahsediyordu,” dedi Jessica.

“Demek Stilgar hakkında konuşuyordunuz,” dedi Ganimet.

Jessica kızın bunu nasıl anladığını sormadı. İkizler birbirleri gibi düşünürdü.

“Evet,” dedi. “Stilgar, Gurney’in Paul’e ... Düküm diye seslenmesinden pek hoşlanmamıştı. Ama Gurney’in varlığı sonunda bütün Fremenleri öyle yapmaya zorladı. Gurney ise Düküm demekten hiç vazgeçmemişti.”

“Anlıyorum,” dedi Ganimet. “Leto da kendisinin henüz Stilgar’ın Dükü olmadığını farkında tabii.”

“Haklısın.”

“Leto’nun sana ne yaptığını biliyor olmalısın,” diye sordu Ganimet.

“Emin değilim,” diye itiraf etti Jessica. Bu itiraf rahatsız ediciydi, çünkü aslında Leto’nun kendisine bir şey yaptığı aklına bile gelmemişti.

“Babama ilişkin anılarını canlandırmaya çalışıyordu,” dedi Ganimet. “Leto babamı onu tanıyan başkalarının bakış açısından görmeye her zaman can atar.”

“Ama ... Leto’nun ...”

“İçinde yaşayanları dinliyor elbette. Ama aynı şey değil. Sen de ondan bahsetmiş olmalısın. Yani babamızdan. Ondan oğlun olarak bahsetmişsindir.”

“Evet,” dedi Jessica kısaca. İkizlerin onu parmaklarında oynatıp durmaksızın hisleriyle oynamalarından, hafızasını açıp incelemelerinden ve ilgilerini çeken duygulara dokunmalarından hiç hoşlanmıyordu. Ganimet şu anda böyle bir şey yapıyor olabilirdi!

“Leto seni rahatsız eden bir şeyler söylemiş,” diye bastırdı Ganimet.

Jessica içinde kabaran öfkeyi bastırmak zorunda kalmanın şokunu yaşadı. “Evet ... söyledi.”

“Leto’nun babamızı annemizin tanıdığı şekliyle bilmesi ve tam tersinin de geçerli olmasından, pek hoşlanmıyor gibisin,” dedi Ganimet. “Bunun getirdiği şeylerden – senin hakkında bilebilece-

ğimiz bazı şeylerden aslında hoşlanmıyorsun.”

“Hiç bu açıdan bakmamıştım,” diye soğuk bir sesle yanıtladı Jessica.

“Genellikle rahatsızlık veren şeyler, duygusal olanlardır,” dedi Ganimet. “Sen böyle koşullandın. Bizi bir çocuk olarak görme-
mek senin için çok zor aslında. Ama biz, anne ve babamızın gerek
başkalarının yanında, gerek kendi aralarında yaptıkları her şeyi
biliyoruz.”

Jessica bir an için kanâttaki hissi tekrar yaşadı, ama bu kez tep-
kisi Ganimet’e yönelikti.

“Sana Dükünün cinsel duyarlılığından bahsetmiş olmalı,” dedi
Ganimet. “Bazen Leto’nun ağzına gem vurmak gerek.”

Bu ikizlerin kirlitemeyeceği hiçbir şey yok mu? diye merak etti Jes-
sica. Şok ve öfkenin ardından, şimdi de tiksinti hissine kapılmış-
tı. Leto’sunun ‘cinsel duyarlılığından’ nasıl bahsederlerdi? Birbiri-
ni seven bir erkekle kadının bedenlerinin verdiği hazları paylaşı-
ması çok normaldi! Ama mahrem ve güzel bir şeydi bu. Bir çocuk-
la bir yetişkin arasındaki sıradan bir sohbette, öylesine konuşula-
cak bir konu değildi.

Çocukla yetişkin!

Jessica birden Leto’nun da, Ganimet’in de bunu öylesine söyle-
mediklerini anladı.

Jessica suskunluğunu sürdürürken, Ganimet “Seni afallattık,”
dedi. “İkimiz adına özür dilerim. Leto özür dilemeyi düşünmemiş-
tir. Onu tanırım. Bazen belirli bir şeyin peşinden giderken kendi-
sini öyle kaptırır ki ... mesela senden ne kadar farklı olduğumuzu
unutur.”

İşte bu yüzden ikiniz de böyle davranıyorsunuz, diye düşündü Jes-
sica. *Bana ders veriyorsunuz! Ardından da merak etti: Başka kime
ders veriyorsunuz acaba? Stilgar’a? Duncan’a?*

“Leto nesnelere senin açıdan bakmaya çalışıyor,” dedi Gani-
met. “Anılar yeterli değil. Bazen insan bir şeye fazla kafayı takıp
tüm gücüyle uğraşırsa, başarısız olur.”

Jessica iç geçirdi.

Ganimet babaannesinin koluna dokundu. “Oğlunun söylemesi

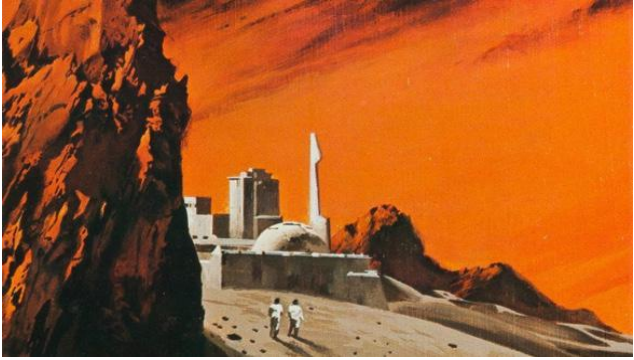
gereken, ama sana bile söylemediği pek çok şey var. Bizi bağışla, ama o seni seviyordu. Bunu bilmiyor musun?”

Jessica yaşayan gözlerini gizlemek için başını çevirdi.

“O, senin korkularını biliyordu,” dedi Ganimet. “Tıpkı Stilgar’ın korkularını da bildiği gibi. Sevgili Stil. Babamız onun ‘veterineriydi’ ve Stilgar da kabuğuna sinmiş yeşil bir salyangozdan fazlası değildi.” Bu sözleri aldığı şarkıyı mırıldanmaya başladı. Ve şarkının müziği de sözleri Jessica’nın farkındalığının derinliklerine hiçbir uzlaşmaya varmaksızın savurmaya başladı.

“Ey veteriner,
 Utangaç bir mucizeyle kabuğuna
 Sinip de ölümü bekleyen
 Yeşil bir salyangoza
 Tanrı gibi geliyorsun!
 Salyangozlar dahi bilir
 Tanrıların yok ettiğini,
 Şifa vermenin acıyı getirdiğini,
 Cennetin alev alev yanan
 Bir kapının ardında olduğunu.
 Ey veteriner,
 İnsan-salyangozum ben
 Görüyorum senin o yekpare gözünle
 Kabuğumun içini gözetlediğini!
 Neden Müeddib? Neden?”

“Ne yazık ki babamız ardında evrenimizde yaşayan bir sürü insan-salyangoz bıraktı,” dedi Ganimet.

İnsanoğlunun ebedi olmayan bir evrende yaşadığı farz edildiğinde, ki bu kullanılmaya hazır bir kural olarak alınır, zekânın tamamen bilinci dengeleyici bir araç olarak kullanılması ihtiyacını doğurur. Ama zekâ bu noktaya ulaşabilmek için tüm organizmayı kullanmalıdır. Böyle bir organizma da yakıcı ve harekete geçirici davranışlarından tanınabilir. Bu açıdan bakıldığında bir toplum da organizma gibidir. Ama bu noktada karşımıza eski bir atalet çıkar. Toplumlarda kadim ve tepkisel güdülerin etkisiyle hareket ederler. Toplamlar kalıcılık ister. Evrenin ebedi olmadığını göstermeye çalışan her türlü hareket, toplumlarda reddetme, korku, öfke ve umutsuzluğun yükselmesine yol açar. Öyleyse kâhinliğin kabul edilmesini nasıl açıklamalıyız? Çok basit: Geleceğe dair görüntüleri sunan kişi mutlak (kalıcı) bir kavrayıştan bahsettiği için, en uğursuz olayların gerçekleşeceğini bile haber verse, insanoğlu tarafından sevinçle karşılanacaktır.

— Leto'nun Kitabı
Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

“Karanlıkta dövüşmek gibi bu,” dedi Alia.

Meclis Salonu'nda öfkeyle ve uzun adımlarla yürüyordu. Doğudaki pencerelerden giren sabah ışığını yumuşatan gümüş rengi uzun perdelerin yanından geçerek salonun diğer ucundaki, resimli duvar panellerinin altına yerleştirilen divanlara kadar yürüdü. Sandaletleri baharat lifli kilimlere, ahşap parkeye, lal taşından yapılmış kocaman döşemeye ve ardından tekrar kilimlere bastı. Sonunda gri balina kürkünden yapılmış divanlarda yüzleri birbirlerine dönük olarak oturan İrulan ve Idaho'nun tam karşısına gelip durdu.

Idaho, Tabr'dan dönmek istememiş, ama Alia kesin emirler göndermişti. Jessica'nın kaçırılması özellikle şimdi çok daha önemliydi, ama yine de ertelenmeliydi. Idaho'nun mentat kavramalarına ihtiyacı vardı.

"Bütün bunlar aynı meseleyle bağlantılı görünüyor," dedi Alia. "Bence çok geniş kapsamlı bir planın parçaları."

"Belki de yanılıyorsun," demeye cesaret etti İrulan, ama sonra Idaho'ya soran bakışlarla baktı.

Alia yüzündeki horgörü ifadesini gizlemeye bile gerek duymadı. İrulan nasıl bu kadar saf olabilirdi? Yoksa ... Alia, Prenses'i dik ve sorgulayıcı bakışlarla uzun uzun süzdü. İrulan'ın üstünde, baharat mavisini gözlerindeki gölgelere uyan sade ve siyah bir aba cüppe vardı. Sarı saçlarını ensesinde sıkıca topladığı için, Arrakis'te yıllarca yaşamının getirdiği sertleşip incelmış yüzü iyice ortaya çıkmıştı. Babası IV. Şaddam'ın sarayında öğrendiği mağrur tavırları hâlâ muhafaza ediyordu ve Alia bu gururlu tavırların gerisinde bir kumpasçının gizli düşüncelerinin yattığını sık sık düşünürdü.

Idaho'nun üstünde Atreides Hanedan Muhafızlarının yeşil ve siyah renkli üniforması vardı, ama hiçbir rütbe işareti takmamıştı. Bu durum, açıkça söyleyemeseler de, rütbelerini gösteren işaretlere fazlasıyla değer veren Alia'nın muhafızlarından pek çoğunun, özellikle de amazonlarının sinirine dokunuyordu. O gulâm-kılıçustası-mentat'ın şatafatsız varlığından hoşlanmıyorlardı. Üstelik hükümdarlarının kocası olması, onların sinirlerini daha da bozuyordu.

"Demek kabileler Leydi Jessica'nın Naiplik Meclisi'ne geri dönmesini istiyor," dedi Idaho. "Ama bu—"

"Hepsinin talebi bu yönde!" dedi Alia, İrulan'ın yanındaki divanda duran üzeri kabartmalı baharat kâğıdını göstererek. "Bir de Farad'n meselesi var, ama bu iş ... bu işin içinde başkalarının parmağı var!"

"Stilgar ne düşünüyor?" diye sordu İrulan.

"Belge de onun da imzası var!" dedi Alia.

"Ama eğer o ..."

“Tanrısının anasına karşı gelebilir mi hiç?” dedi horgörüyle Alia.

Idaho başını kaldırıp baktığı Alia’yı inceledi. *İrulan onu çok fena sinirlendirmek üzere!* diye düşündü. Sonra da Alia’nın neden kendisini buraya çağırdığını tekrar merak etti. Oysa kaçırma planının gerçekleşmesi için Tabr Siyeci’nde olması gerektiğini biliyordu. Acaba Alia, Vaiz’in kendisine bir mesaj gönderdiğini haber almış olabilir miydi? Bu düşünce içini kaygıyla doldurdu. O dilenci mistik, Paul Atreides’in kılıçustasını çağırmakta kullandığı her zamanki gizli işareti nereden biliyordu? Idaho bu anlamsız toplantıdan çıkıp siyece dönerek bu sorunun cevabını aramak istiyordu.

“Vaiz’in gezegenden ayrıldığına eminim,” dedi Alia. “Lonca böyle bir konuda bizi kandırmaya asla cesaret edemez. Onu yakalatıp—”

“Dikkatli olmalısın!” dedi İrulan.

“Evet, dikkatli ol,” dedi Idaho. “Gezegenin yarısı onun...” Omuzlarını silkti. “... ağabeyin olduğuna inanıyor.” Idaho bunu uygun bir şekilde ve kayıtsızmış gibi söylemeyi becerdiğini umdu. O adam işareti nereden biliyordu?

“Ama bir kurye ya da casussa—”

“O ne CHOAM ne de Corrino Hanedanı’yla temas kurmadı,” dedi İrulan. “Bundan emin olabiliriz—”

“Hiçbir şeyden emin olamayız!” Alia onu horgördüğünü gizlemeye gerek bile duymamıştı. İrulan’a sırtını dönüp Idaho’ya baktı. Idaho neden buraya çağrıldığını biliyordu! Neden yapması gerekeni yapmıyordu? Çağrılmasının sebebi, İrulan’ın burada olmasıydı. Corrino Hanedanı’ndan bir prensesi Atreideslerin arasına sokmuş olan tarihin sayfaları asla unutulamazdı. İttifaklar değişebilir, sonra yeniden değişebilirdi. Duncan bir mentat olarak İrulan’ın tavırlarını inceleyerek ihanet belirtilerini, minicik çatlakları aramalıydı.

Idaho kımıldanıp İrulan’a baktı. Bazen bir mentat olarak kendisine yüklenen görevlerden nefret ediyordu. Alia’nın ne düşündüğünü biliyordu. İrulan’ın da bunu çok iyi bildiğine emindi.

Ama eskiden Paul Müeddib'in karısı olan bu prenses, kendisini saray odalığı Chani'den daha aşağı konumda tutan koşulları yenmeyi başarmıştı. İrulan'ın kraliyet ikizlerine bağlılık duyduğu şüphesizdi. Hem ailesini hem de Bene Gesserit'i reddederek kendini Atreideslere adamıştı.

"Annem de bu kumpasın içinde!" diye ısrar etti Alia. "Yoksa Rahibeler Birliği neden onu tam da böyle bir zamanda buraya geri göndersin ki?"

"İsterik davranmak hiçbir işimize yaramaz ki," diye belirtti Idaho.

Alia öfkeyle ve hızla ona sırtını döndü, tam da Idaho'nun beklediği gibi. Bir zamanlar çok sevdiği, ama artık bir yabancının zaptediği altında olduğunu açıkça sergileyen yüzünü görmemek daha iyiydi.

"Lonca'ya da tamamen güvenemeyiz, ki bu—" dedi İrulan.

"Lonca mı!" diye alay etti Alia.

"Lonca'nın ve Bene Gesserit'in bize düşman oldukları doğru," dedi Idaho. "Ama sonuçta onların özellikle pasif düşmanlar olduklarını da unutmayalım. Lonca'nın temel ilkesi asla yönetmektir. Onlar parazit bir yapıya sahip olduklarının farkındalar ve kendilerini hayatta tutan organizmayı öldürecek herhangi bir işe girmezler."

"Ama onları hayatta tutan organizmanın hangisi olduğu konusundaki fikirleri bizden farklı olabilir," diye kelimeleri uzatarak konuştu İrulan. O bezgin ses tonuyla ancak bu kadar alaycı olabildi ve aslında bu konuda atladığın bir şey var mentat, demek istemişti.

Alia bu sözlere oldukça şaşırmış görünüyordu. İrulan eğer bu kumpasa karışmış olsaydı, böyle bir şey söylemezdi herhalde. Bu durum bir kumpasçının denenmek isteyeceği bir bakış açısı değildi.

"Hiç şüphesiz," dedi Idaho. "Ama Lonca, Atreides Hanedanı'na açıkça karşı gelmeye cesaret edemez. Rahibeler Birliği ise politik açıdan bize karşı çıkmaya en azından belli bir ölçüde cesaret edebilir—"

“Eğer bunu yaparlarsa, öne çıkmak istemeyeceklerdir. Birilerini ya da birtakım gruplarla ittifak kurarlar,” dedi İrulan. “Böylece işler ters giderse suçu onlara atabilirler. Bene Gesserit’in yüzyıllardır ayakta kalması bir tesadüf değildir. Onlar kendilerini gizlemenin önemini biliyorlar. Tahta oturmayı değil, tahtın arkasında durmayı yeğlerler.”

Kendini gizlemek mi? diye düşündü Alia. İrulan’ın tercihi bu muydu?

“Lonca’yla ilgili ben de kesinlikle aynı şeyi söylüyorum ya,” dedi Idaho. Tartışmak ve birtakım açıklamalar yapmak zorunda kalması zihnine iyi gelmişti, böylece başka sorunları düşünmekten kurtuluyordu.

Alia hızlı adımlarla yürüyerek aydınlık pencerelere geri döndü. Idaho’nun zayıf noktasını biliyordu. Her mentat gibi o da açıklamalar yapmak zorundaydı. Bu da mutlak gerçeklere dayanma, daima sınırlar görme eğilimi getiriyordu. Onlar da aslında böyle olduklarının farkındaydılar. Bu onların eğitimlerinin bir parçasıydı. Ama yine de kendilerini sınırlayan parametrelerin ötesinde eylemler yapmayı sürdürüyorlardı. *Keşke onu Tabr Siyeci’nde bıraksaydım,* diye düşündü Alia. *İrulan’ı Javid’e sorgulatmak belki de çok daha iyi olurdu.*

Alia kafatasının içinde bir sesin gürlediğini işitti: “Kesinlikle!”

Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni! diye düşündü Alia. Böyle anlarda tehlikeli bir hata yaptığını hissediyor, ama hatanın ne olduğunu yalnızca dış çizgileriyle bile bulamıyordu. Tehlikeyi sezebiliyordu o kadar. Bu berbat durumda Idaho’dan yardım almalıydı. O bir mentattı. Mentatlar gerekliydi. Butleryan Cihadı’nda yok edilmelerinin ardından mekanik cihazların yerlerini insan-bilgisayarlar almıştı. *İnsan aklına benzeyen makine yapmayacaksın!* Ama Alia şimdi uysal bir makineyi yeğlerdi. Makinelerde Idaho’nun sınırlı oluşunun getirdiği yetersizlikler olamazdı. İnsan bir makineye güvenmezlik edemezdi.

Alia bu düşüncelerinin arasında, İrulan’ın sözcükleri uzatarak konuşan sesini duydu.

“Hile içinde hile içinde hile içindeki hile,” diyordu İrulan. “Güçlülere normalde nasıl saldırıldığını hepimiz biliyoruz elbette. Alia’yı şüpheleri için suçlamıyorum. Herkesten – hatta bizden bile şüphelenmesi çok normal. Ama şimdi bütün bu şüpheleri bir an için unutalım. Naibliğin yönetimine en büyük tehdit kaynağı nedir?”

“CHOAM,” dedi Idaho tonsuz mentat sesiyle.

Alia’nın yüzüne zalim bir sırıtış yayıldı. CHOAM, o büyük evrensel gelişim şirketi! Ama Atreides Hanedanı, CHOAM’ı yönetiyordu, çünkü hisselerinin yüzde elli birine sahipti. Büyük Hanedanların paha biçilmez melanji Dune’un kontrol ettiğini kabullenmeleri sayesinde Müeddib Rahipliği de ayrıca yüzde beşe sahipti. Baharata genellikle “gizli para” denmesi de boşuna değildi. Melanj olmaksızın Uzay Loncası’nın bükümgemileri hareket edemezdi. Melanj sayesinde “yönbulma transına geçen” yönbulucular, uzayda ışıkötesi bir hızla geçilecek yolları önceden görüyordu. Melanjın insanların bağımsızlık sistemini güçlendiren etkisi olmasaydı, çok varlıklı kişilerin yaşam süresi ortalaması en az dörtte bir azalardı. İmparatorluk’taki geniş bir alana yayılan orta gelirli vatandaşları bile, günde en az bir öğünde, az miktarda da olsa, seyreltilmiş melanj alıyorlardı.

Ama Alia, Idaho’nun sesindeki mentat içtenliğini duymuştu ve bu içtenliği korkunç bir ümitle bekliyordu zaten.

CHOAM. Bu evrensel şirket, aslında Atreides Hanedanı’ndan, Dune’dan, hatta Rahiplikten ve melanjdan çok daha fazlasıydı. Bu şirket mürekkep sarmaşığıydı, balina kürküydü, şığa-teliydi, İx yapımı cihazlar ve eğlendiricilerdi, halklar ve gezegenler arası ticaret, Hacca gidişti, kanunun izin verdiği sınırlarda gezinen Tleilaxu teknolojisiydi, bağımlılık yaratan ilaçlar ve tıbbi tekniklerdi, Lonca’nın sürdürdüğü nakliyattı, bilinen binlerce gezegeni ve ayrıca sistemin sınırlarında gizlice beslenip verdikleri hizmetlerden dolayı varlıklarına göz yumulan bazı gizli gezegenleri de içeren bir imparatorlukta gerçekleştirilen son derece karmaşık ticari ilişkilerin tümüydü. Idaho, CHOAM derken sürekli kaynayan bir kazandan, kumpas içinde kumpaslardan, kazanç ödemelerinde gerçek-

leştirilecek onikide birlik bir değişimin koskoca bir gezegenin sahibinin değişmesine yol açabileceği bir ortamda yaşanan tüm güç oyunlarından bahsediyordu.

Alia divanda oturan o ikisinin yanına geri döndü. “CHOAM hakkında canını sıkın belirli bir şey mi var?” dedi.

“Bazı Hanedanların baharat fiyatlarıyla oynayıp kâr sağlamak için büyük miktarlarda melanj stokları yaptığı söyleniyor,” dedi İrulan.

Alia ellerini kalçalarına vurdu ve sonra İrulan’ın yanında duran baharat-kağıdından yapılmış kabartmalı belgeyi gösterdi. “Peki şu talep sizi hiç mi rahatsız etmiyor—”

“Pekâlâ!” diye bağırды Idaho. “Ağızındaki baklayı çıkar artık. Ne gizliyorsun? Benden veri saklarsan doğru dürüst çalışmamı bekle—”

“Son günlerde belirli özelliklere sahip dört insan grubunun ticaretinde büyük artış oldu,” dedi Alia. O ikisinin bunu zaten bilip bilmediğini merak ediyordu.

“Hangi gruplar?” diye sordu İrulan.

“Kılıçustaları, Tleilaxuların sapkın mentatları, Suk okulunun İmparatorluk koşullandırmasına sahip doktorları ve sahtekâr muhasebeciler; özellikle de bu sonuncular. Neden özellikle şu sıralar insanlar muhasebe defterlerinde sahtekârlık yapmak istesin ki?” Idaho’ya sormuştu bunu.

Mentat işlevini yerine getir, diye düşündü Idaho. Alia’nın neye dönüştüğü meselesine takılıp kalmaktan çok daha iyiydi. Alia’nın söylediklerinde odaklanarak bu sözcükleri bir mentat tarzıyla zihninde tekrarlayıp düşündü. *Kılıçustaları*? Eskiden kendisi de kılıçustası olarak çağırılırdı. Kılıçustaları yalnızca bireysel dövüşçüler değildi elbette. Onlar güç kalkanlarını onarabilir, askeri hareketler planlayabilir, askeri destek ünitelerinin tasarımını yapabilir ve o an için ellerine geçirdiklerinden emprovize silahlar icat edebilirlerdi. *Sapkın mentatlar*? Tleilaxular sapkın mentatlar üretmeyi, bu berbat aldatmacayı sürdürüyordu demek. Idaho bir mentat olarak Tleilaxular tarafından *sapkınlaştırılan* mentatların aslında ne kadar emniyetsiz olduğunu biliyordu. Böyle mentatları satın

alan Büyük Hanedanlar onları tamamen kontrol edebileceklerini sanırlardı. Oysa imkânsızdı bu! Atreides Hanedanı'na saldırıları sırasında Harkonnenlere yardım etmiş olan Piter de Vries bile sahip olduğu asıl onur duygusunu korumuş ve sonunda benliğini teslim etmektense ölümü yeğlemişti. *Suk doktorları*? Aldıkları koşullandırmanın, kendilerini satın alan hasta-efendilerine ihanet etmelerini imkânsız kıldığı söylenirdi. Suk doktorları çok pahalıydı. Sukların satışı artmışsa, ortalıkta büyük paralar dönüyor demektir.

Idaho bu verileri, sahtekâr muhasebeci sayısındaki artışın ışığında değerlendirdi.

"İlk hesaplama," dedi, ses tonuyla belirteceği gerçeklere tümevarım yöntemiyle ulaştığını belirterek, "son zamanlarda Küçük Hanedanların serveti artmış. Aralarından bazıları Büyük Hanedan olma yolunda usulca ilerliyor. Böylesi servetleri de ancak izledikleri politikaları ve ittifaklarını değiştirerek elde etmiş olabilirler."

"Nihayet Konsey^Φ meselesine geldik," dedi Alia, kendi inancını ifade ederek.

"Yeni Konsey toplantısına neredeyse daha iki standart yıl var," diye anımsattı İrulan.

"Ama politik pazarlıklar asla azalmaz," dedi Alia. "Ve sizi temin ederim ki şuna imza atan—" İrulan'ın yanındaki belgeyi gösterdi. "—kabilelerden bazıları, ittifak değiştiren Küçük Hanedanların yanında yer alıyorlar."

"Olabilir," dedi İrulan.

"Konsey," dedi Alia. "Bene Gesseritler için bundan iyi bir cephe olabilir mi? Ayrıca Rahibeler Birliği casus olarak da annemden daha iyisini bulabilir mi?" Alia, Idaho'nun tam karşısına geçip durdu. "Evet, Duncan?"

Neden bir mentat olarak davranmıyorsun? diye Idaho kendine sordu. Alia'nın neden şüphelendiğini şimdi anlamaya başlamıştı.

^Φ Konsey: Büyük ve Küçük Hanedanların ortak hareket etmek ve aralarındaki sorunları çözmek için oluşturdukları kurum. —ed.

Sonuçta Duncan Idaho, Leydi Jessica'ya yıllarca özel korumalık yapmış biriydi.

"Duncan?" diye ısrar etti Alia.

"Konsey'in bir sonraki toplantısı için tavsiye niteliğinde hazırlanan yeni kanun tasarılarını çok yakından ve büyük bir dikkatle araştırmalısın," dedi Idaho. "Kendileri için birtakım yasal oyunlara ve yeni konumlar aramaya girişebilirler. Naibliğin veto edemeyeceği belirli kanun tasarıları var – özellikle vergi oranlarının ayarlanması ve kartel politikalarına dair olanlar gibi. Başkaları da var ama..."

"Kendilerini böyle konumlara yerleştirmeleri onlar için pek de pragmatik bir eylem olmaz," dedi İrulan.

"Katılıyorum," dedi Alia. "Sardokarlar çok güçsüz ve bizim de hâlâ Fremen lejyonlarımız var."

"Dikkatli olmalısın Alia," diye belirtti Idaho. "Düşmanlarımızın en çok istediği şey, bizi canavar gibi göstermek. Emrinde kaç lejyon olursa olsun, sonuçta böylesine dağınık bir imparatorlukta gücün kimde olduğunu asıl belirleyen şey halkın göstereceği sabırdır."

"Halkın sabrı mı?" diye sordu İrulan.

"Büyük Hanedanların sabrı demek istiyorsun," diye açıklamaya çalıştı Alia.

"Peki bu yeni ittifak altında karşımıza kaç Büyük Hanedan çıkacaktır?" diye sordu Idaho. "Para çok tuhaf yerlere akıp birikiyor!"

"İmparatorluğun sınırlarına mı?" diye sordu İrulan.

Idaho omuzlarını silkti. Çünkü yanıtız bir soruydu bu. Hepsi de günün birinde Tleilaxuların ya da İmparatorluğun sınırlarına yerleşmiş bilim adamlarının Holtzmann Etkisi'ni ortadan kaldırmanın yolunu bulacaklarından şüpheleniyordu. O gün geldiğinde, kalkanlar işe yaramaz olacak ve gezegensel derebeyliklerin sürmesini sağlayan hassas denge bozulacaktı.

Alia bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu. "Elimizdekilerle idare edeceğiz," dedi. "Şu an için elimizde olana bakılırsa: Eğer CHOAM bizi zorlarsa biz de baharatı yok edebiliriz. Böyle bir riski

göze alamazlar.”

“Yine CHOAM’a döndük,” dedi İrulan.

“Birileri başka bir gezegende kumalabalığı-kumsolucanı döngüsünü oluşturmayı başaramamışsa elbette,” dedi Idaho. Bu soru karşısında heyecanlanan İrulan’a inceleyici bir bakış attı. “Salusa Secundus olabilir mi?”

“Orada hâlâ güvenilir bağlantılarım var,” diye yanıtladı İrulan. “Hayır.”

“Öyleyse söylediğim şey geçerli,” dedi Alia, Idaho’ya bakarak. “Elimizdekilerle idare edeceğiz.”

Hamle sırası bende, diye düşündü Idaho. “Beni buraya neden çağırdın? Önemli işlerim vardı,” dedi. “Bunu bensiz de düşünebilirsin.”

“Benimle böyle konuşamazsın!” dedi Alia öfkeyle.

Idaho’nun gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir an için Alia’nın içindeki yabancıyı kadının yüzünde görmüştü ve iç karartıcı bir görüntüydü bu. Dikkatini İrulan’a çevirdi, ama o fark etmişe benzer miyordu – ya da öyle görünüyordu.

“Kimseden ders almaya ihtiyacım yok,” dedi Alia; sesinde hâlâ o yabancının öfkesi vardı.

Idaho acı acı gülümsemeyi başardı, ama göğsünün sızladığını hissediyordu.

“Güç söz konusu olduğunda, işin içinde mutlaka zenginler ve onların maskeleri vardır,” dedi İrulan. “Paul’un sosyal bir mutasyon olduğunu ve eski refah dengesini değiştirdiğini unutmayalım.”

“Bu tarz mutasyonlar geri döndürülemez değildir,” dedi Alia ve sanki o korkunç yönünü sergilememiş gibi onlara sırtını döndü. “İmparatorluğun tüm zenginleri bunu biliyor.”

“Onlar ayrıca böylesi bir mutasyonu ebedileştirebilecek üç kişi olduğunu da biliyorlar,” dedi İrulan. “İkizler ve ...” Alia’yı gösterdi.

Bu ikisi delirmiş mi? diye merak etti Idaho.

“Bana suikast düzenlemeyi deneyecekler!” diyerek öfkeyle so-

ludu Alia.

Idaho afallamış halde sessizce kalakalmıştı. Mentat farkındalığı bütün hızıyla çalışıyordu. Alia'ya suikast düzenlemek mi? Neden? Oysa onu kolayca karalayabilirlerdi. Onu Fremen sürüsünden kovdurabilir ve tek başına bırakarak avlayabilirlerdi. Ama ikizler ... Şu anda böyle bir değerlendirme yapmak için gerekli mentat sakinliğinde olmadığını biliyordu, ama yine de denemek zorundaydı. Olabildiğince net düşünmeliydi. Ama bir yandan da, net düşüncelerin her zaman için hazmedilmemiş mutlaklar içerdiğini elbette biliyordu. Doğa asla net değildi. Evren onun boyutuna indirgendiğinde net değildi. Doğa belirsiz ve karmaşıktı, beklenmeyen hareketlerle ve değişimlerle doluydu. Hesaplamasına tüm insanlığı doğal bir fenomen olarak katmalı ve net bir çözümlemeye ulaşmak için, kendisini evrenin süregiden akışından soyutlamalıydı. O akıştan çıkmalı ve akışın hareketlerini dışarıdan izlemeliydi.

"CHOAM ve Konsey'e odaklanmakta haklıydık," diye sözcükleri uzatarak konuştu İrulan. "Duncan'ın söyledikleri de bize bir araştırma zemini—"

"Para bir tür enerji aktarımı olarak ele alındığında, ifade ettiği enerjiden ayrı tutulamaz," diye araya girdi Alia. "Bunu hepimiz biliyoruz. Ama şu üç soruyu yanıtlamalıyız: Ne zaman? Hangi silahlarla? Nerede?"

İkizler ... ikizler, diye düşündü Idaho. Tehlikede olan ikizler, Alia değil.

"Kim ve nasıl meselesiyle ilgilenmiyor musun?" diye sordu İrulan.

"Corrino Hanedanı, CHOAM ya da başka bir grup bu gezegendeki işlerde kendi adamlarını kullanırlarsa," dedi Alia, "onları harekete geçmeden önce bulma şansımız yüzde altmıştan fazla. Ne zaman ve nerede harekete geçeceklerini bilmek bu oranı daha da arttırır. Nasıl meselesine gelince; bu *hangi silahlarla* sorusuyla aynı şey zaten."

Bu sorunu neden benim gördüğüm gibi görmüyorlar? diye merak etti Idaho.

“Tamam,” dedi İrulan. “Ne zaman?”

“Dikkatler başka birinde odaklandığında,” diye yanıtladı Alia.

“Toplantıda dikkatler annende odaklanmıştı,” dedi İrulan.
“Ama bir girişim olmadı.”

“Yanlış mekândı,” dedi Alia.

Bu kadının yapmaya çalıştığı ne? diye merak etti Idaho.

“O zaman, nerede peki?” diye sordu İrulan.

“Burada, şatoda,” dedi Alia. “Kendimi en fazla güvende hissettiğim ve korumalarımın en az olduğu yer burası.”

“Hangi silahlarla?”

“Konvansiyonel – bir Fremenin üstünde taşıyabileceği türden bir şey olabilir: Zehirli bir billurbıçak, bir maula tabancası veya bir–”

“Çok uzun süredir bir arayıcı-avcı kullanmıyorlar,” dedi İrulan.

“Kalabalıkta bir işe yaramaz,” dedi Alia. “Kalabalıkta saldırımları gerek.”

“Biyolojik silah?” diye sordu İrulan.

“Bulaşıcı bir hastalık gibi mi?” diye sordu Alia, buna inanmadığını gizlemeye bile gerek görmemişti. İrulan bulaşıcı bir hastalığın Atreidesleri koruyan bağışıklık engellerini aşabileceğini nasıl düşünürdü?

“Hayır, daha çok bir hayvanı kast etmiştim,” dedi İrulan. “Mesela küçük bir evcil hayvan olabilir. Belirli bir kurbanı ısırtıp zehirlemeye eğitilmiş.”

“Saray gelincikleri bunu engelleyecektir,” dedi Alia.

“Onlardan biri olamaz mı?” diye sordu İrulan.

“Olamaz. Saray gelincikleri yabancı bir gelinciği aralarına kabul etmezler, onu öldürürler. Bunu biliyorsun.”

“Sadece olasılıkları gözden geçirmeye çalıştım–”

“Muhafızlarımı uyaracağım,” dedi Alia.

Alia *muhafızlarını* derken Idaho eliyle Tleilaxu yapımı gözlerini örttü; birden üzerine çöken baskıcı yoğunlaşmadan kurtulmaya çalışıyordu. Bu *rhajia*’ydı, yani sonsuzluğun hayat tarafından ifade

edilen hareketi; mentat farkındalığına tamamen kapılma anı, ki bu durum her mentatın içinde bulunup yaşanmayı beklerdi. *Rhaja* Idaho'nun farkındalığını evrenin her yanına bir ağ gibi atıyor ve düşerken de içindeki şekilleri sergiliyordu. İkizlerin karanlığın içine sindiğini ve devasa pençelerin çevrede onları aradığını gördü.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Ne var?" Alia sanki hâlâ orada olmasına şaşırılmış gibi bakıyordu ona.

Idaho elini gözlerinin üstünden çekti.

"Corrino Hanedanı'nın gönderdiği giysiler ikizlere gönderildi mi?" diye sordu.

"Gönderildi tabii," dedi İrulan. "Kesinlikle güvenilirler."

"Tabr Siyeci'ndeyken ikizlere saldırmayı kimse denemez," dedi Alia. "Stilgar'ın bizzat eğittiği onca muhafız tarafından korunurlarken."

Idaho, Alia'ya bakakaldı. Mentat hesaplamasından çıkan savı desteklemeye yeterli veriye sahip olmasa da, biliyordu. *Biliyordu*. Paul'ün sahip olduğu ünlü kehanet gücüne çok benzer bir şey yaşamıştı. Ama bunu söylediğinde ona ne İrulan, ne de Alia inanırdı.

"Gümrük görevlilerine dışarıdan herhangi bir hayvan getirilmesine izin vermemelerini söyleyeceğim," dedi.

"İrulan'ın söylediği şeyi ciddiye almış olamazsın," diye karşı çıktı Alia.

"Neden riske girelim ki?" diye sordu Idaho.

"Bunu kaçakçılara söyle," dedi Alia. "Ben saray gelinciklerine güveniyorum."

Idaho başını olumsuz bir tavırla salladı. Hayalinde gördüğü o kocaman pençelere karşı Saray gelincikleri ne yapabilirdi ki? Ama Alia haklıydı. Sonuçta doğru yerlere verilecek rüşvetle ve kabul edecek bir Lonca yönbulucusu sayesinde Boş Bölge'deki herhangi bir yeri iniş pisti olarak kullanabilirlerdi. Lonca, Atreides Hanedanı'na karşı yapılacak saldırılara doğrudan karışmazdı, ama yeterince dolgun bir ücret karşılığında ... Sonuçta Lonca, saldırıları

güçleştiren, ama imkânsız kılmayan jeolojik bir engel gibi düşünülebilirdi. Her zaman yaptıkları gibi yalnızca “bir nakliyat şirketi” olduklarını söyleyerek işin içinden sıyrılabilirlerdi. Sonuç olarak taşımayı üstlendikleri yüklerin nasıl kullanılacağını nereden bilebilirlerdi ki?

Alia safkan bir Fremen hareketiyle sessizliği bozdu; başparmağını yere paralel olarak tuttuğu yumruğunu kaldırarak uzatmıştı. Bunu yaparken de “tayfun etkisi yaratırım,” anlamına gelen geleneksel sözü söyledi. Saldırganlar için tek mantıklı hedefin kendisi olacağını düşündüğü açıktı ve yaptığı bu hareketle belirleyemediği tehditlerle dolu evrene karşı çıktığını gösteriyordu. Bu sözcükle de kendisine saldırarak herkesin üzerinde bir ölüm rüzgârı gibi eseceğini söylüyordu.

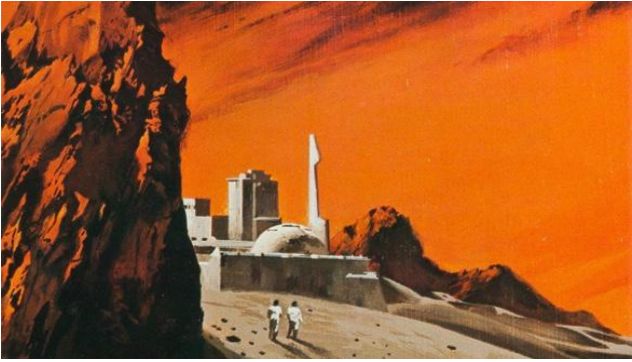
Idaho bu duruma itiraz etmenin anlamsızlığını hissetti. Alia’nın artık ondan şüphelenmediğini de anlamıştı. En kısa zamanda Tabr’a geri dönecekti. Alia ondan Leydi Jessica’yı mükemmel bir şekilde kaçırmamasını bekliyordu. Sonra ani bir öfke patlamasının yarattığı adrenaline kapılarak divandan hızla kalktı. *Keşke hedef Alia olsa! Keşke suikastçılar onu öldürmeye uğraşsa!* diye düşündü. Bir an için eli kendi bıçağına gitti, ama bunu yapamazdı. Yine de Alia’nın, yaşayıp adının kötüye çıkmasından ve sonuçta cesedinin çöle gömülmesinden, bir şehite dönüşerek ölmesi çok daha iyiydi.

“Evet,” dedi Alia, Idaho’nun yüz ifadesini yanlış yorumlayıp, kendisi için kaygılandığını sanarak. “En iyisi sen hemen Tabr’a dön.” *Duncan’dan şüphelenmekle salaklık ettim!* diye düşündü. *O bana ait, Jessica’ya değil!* Ama kabilelerin şu talebi sinirini bozmuştu işte. Bu arada salondan çıkmakta olan Idaho’ya canlı bir tavırla el salladı.

Idaho, Meclis Salonu’ndan çıkarken kendini iyice umutsuz hissediyordu. Alia sadece o yabancı tarafından zaptedilmiş körleştirilmemişti; oluşan her krizle birlikte giderek deliriyordu. Tehlike sınırını çoktan aşmıştı ve artık kurtarılması mümkün değildi. Ama ikizler için ne yapılabilirdi? Kimi ikna edebilirdi? Stilgar mı? Ama Stilgar zaten yaptıklarının dışında ne yapabilirdi ki?

O zaman Leydi Jessica?

Evet, bu olasılığı deneyecekti – ama o da kendini Rahibeler Birliği'nin kumpaslarına fazla kaptırmış olabilirdi. Idaho o Atreides odalığı hakkında birtakım yanılsamalara sahipti. Leydi Jessica, Bene Gesseritler ne emretse yapabilirdi – öz torunlarının bile kuyusunu kazabilirdi.

İyi bir hükümetin varlığı kesinlikle kanunlara değil, yöneticilerin kişisel niteliklerine bağlıdır. Hükümet mekanizması her zaman için yöneticilerin iradesine göre işleyecektir. Bu yüzden de bir yönetim sisteminin en önemli ögesi, liderleri seçme yöntemidir.

— Yasa ve Yönetim
Uzay Loncası Kılavuzu

Alia sabah görüşmelerine benim de katılmamı neden istedi acaba? diye merak etti Jessica. Beni Meclis'e geri almak için henüz oy kullanmadılar ki?

Jessica şatonun Büyük Salon'unun önündeki giriş bölmesinde duruyordu. Bu giriş bölmesi bile Arrakis'ten başka herhangi bir yerde meclis salonu olabilecek kadar büyüktü. Atreideslerin âdeti uyarınca, servetleri ve güçleri arttıkça Arrakeen'deki binalar da giderek büyüyerek devasa bir hal alıyorlardı. Bu ara oda Jessica'yı ürküten şeylerin bir özetiydi ve zemininde oğlunun IV. Şaddam'a karşı kazandığı zaferin resimlerinin bulunmasından hoşlanmıyordu.

Büyük Salon'a açılan cilalı plasçelik kapıda kendi yüzünün yansımaları gördü. Dune'a dönüşü onu kendisiyle ilgili böyle hesaplaşmalar yapmaya zorluyordu ve yüzünde birtakım yaşlanma belirtileri fark etti. Yüzünün ovalinde küçük kırışıklıklar belirmişti ve çivit mavisi gözleri de daha donuk görünüyordu. Gözlerindeki maviliğin yerinde aklar olduğu zamanları hatırlıyordu. Işıltılı bronz rengi saçının güzelliğini profesyonel bir kuaförün

özenli çalışmasına borçluydu. Burnu hâlâ ufak, ağzı geniş ve vücudu incedi; ama yaşlanmaya başladıkça Bene Gesserit eğitimi almış kaslarının tepkileri bile yavaşlıyordu. Bazıları bunu fark edemeyip “Hiç değişmemişsin!” diyebilirdi; ama Rahibeler Birliği’nin eğitimi iki tarafı da keskin bir kılıçtı. Bu eğitimi alan insanlar kendilerindeki ve çevrelerindeki en ufak değişimleri bile hemen fark ederdi.

Ve Alia’da bu türden en ufak değişimlerin bile olmayışı da gözünden kaçmamıştı.

Alia’nın randevularıyla ilgilenen Javid, büyük kapının yanında duruyor ve bu sabah çok resmi görünüyordu. Yuvarlak yüzündeki alaycı gülümsemeyle, aslında cüppe giymiş bir cine benziyordu. Jessica, Javid’i bir paradoks olarak görüyordu: Besili bir Freman. Javid, Jessica’nın kendisine baktığını fark edince, çok bilmiş bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. Jessica’nın maiyetinde kalışı kısa sürmüştü ve böyle olacağını da biliyordu zaten. Javid, Atreideslerden nefret ediyordu, ama dedikodular doğruysa, Alia’nın sevgilisiydi.

Jessica, Javid’in omuzlarını silktiğini görünce *Omuz silkme çağında yaşıyoruz*, diye düşündü. *Hakkındaki tüm dedikoduları duyduğumu biliyor, ama umurunda bile değil. Uygarlığımız dıştan gelen bir saldırıyla değil, kendi kayıtsızlığı yüzünden yok olabilir.*

Gurney’in çöle ve kaçakçılara gitmeden önce görevlendirdiği muhafızlar, buraya onlarsız gelmesinden hoşlanmamışlardı. Ama Jessica kendini tuhaf bir şekilde güvende hissediyordu. Burada öldürülürse bir şehide dönüşürdü ve Alia bu olaydan paçayı kurtaramazdı, ki o da bunu biliyor olmalıydı.

Jessica omuzlarını silkmesine ve gülümseyişine karşılık verince, Javid öksürdü. Gırtlğından geçirtiyeye benzer bir ses çıkar-mıştı ve bunun üstünde çalışmış olmalıydı. Sanki gizli bir dil gibiydi. “Bütün bu ihtişamın saçmalık olduğunu biliyoruz, Leydim. İnsanların bütün bu şeylere inandırılabilmesi ne harika değil mi!” diyordu.

Sahiden de harika! diye onayladı Jessica. Ama bu düşüncesi yüzünden anlaşılmıyordu.

Bu arada bulundukları giriş bölmesi iyice dolmuştu. İçerideki bu sabah ricacılarının hepsi de Javid'in adamlarından giriş izni almıştı. Dış kapılar kapanmıştı. Ricacılar ve görevliler Jessica'dan nazikçe uzak duruyordu; ama onun Fremen Rahibe Analarının resmi siyah abasını giymesi herkesin dikkatini çekmişti. Pek çok soruya yol açacaktı bu. Üstünde Müeddib'in rahipler birliğine bağlı olduğunu belirten hiçbir işaret yoktu. İnsanlar mırıltıyla konuşurken bir Jessica'ya, bir küçük yan kapıya bakıyorlardı; çünkü Alia oradan girip onları Büyük Salon'a alacaktı. Jessica, Naipliğin gücünün temelini belirleyen eski düzenin sarsıldığını açıkça görebiliyordu.

Buraya gelmem yüzünden oldu, diye düşündü. Ama Alia davet ettiği için geldim.

Kalabalığın huzursuzluğunu fark eden Jessica, kızının bilerek geciktirdiğini ve ortalığın karışmasına izin verdiğini anladı. Hiç şüphesiz gizli bir delikten içeriye gözetliyordu. Alia'nın tavırlarındaki bu tür küçük kurnazlıklarının çoğu Jessica'nın gözünden kaçmıyor ve Rahibeler Birliği'nin ona ısrarla dayattığı görevi kabul etmekle ne kadar da doğru davranmış olduğuna her geçen dakika daha emin oluyordu.

"İşlerin böyle devam etmesine izin verilemez," demişti Bene Gesserit delegasyonunun lideri. "Eminiz ki bozulma belirtileri senin –halkınızdan hiç kimsenin– gözünden de kaçmamıştır! Bizden neden ayrıldığını biliyoruz, ama senin nasıl eğitildiğini de biliyoruz. Senin eğitimin için hiçbir şey eksik bırakılmadı. Sen bir Pannoplia Propethica ustası olarak, güçlü bir dinin bozulmaya başlamasının hepimiz için ne büyük bir tehdit oluşturduğunu biliyor olmalısın."

Düşünceli bir edayla dudaklarını büzerek pencereden dışarıya, Caladan Şatosu'na gelen baharın ilk işaretlerine bakan Jessica düşüncelerinin böyle mantıklı bir kanalda akmasını istemiyordu. Rahibeler Birliği'nde aldığı ilk derslerden biri, mantık kisvesine bürünen hiçbir şeye güvenmemektir. Ama bu dersi elbette delegasyon üyeleri de biliyordu.

Jessica, Alia'nın bekleme odasında etrafını incelerken, o sabah

dışarıdaki havanın ne kadar da nemli olduğunu düşündü. Ne kadar da taze ve nemliydi. Buranın havası da nemliydi, ama ağır ve ter kokuluydu, ki bu da Jessica'yı rahatsız ediyordu. *Tekrar Fremmenler gibi davranmaya başladım*, diye düşündü. Yer üstündeki bu siyecin havası fazla nemliydi. Damıtıcı-giysicilerden sorumlu görevlinin sorunu neydi? Paul olsaydı böyle bir gevşekliğe asla izin vermezdi.

Javid'in parlak yüzü dikkatli ve sakın görünüyordu, ama bulundukları odanın havasının fazla nemli olduğunu fark etmemiş gibiydi. Arrakis'te doğmasına karşın iyi eğitilmemiş biriydi demek.

Bene Gesserit delegasyonu, iddialarının kanıtlarını görmek isteyip istemediğini sormuştu. Jessica sinirlenip, onlara kendi elkitaplarından bir alıntı yapmıştı: "Bütün kanıtlar kaçınılmaz olarak kanıtlanamayacak önermelere götürür! Bildiğimiz her şeyi, onlara inanmak istediğimiz için biliriz."

"Ama bu soruları mentatlara sorduk," diye itiraz etmişti delegasyon lideri.

Jessica kadına bakakalmış ve ardından da "Şu konuma gelmenize karşın mentatların sınırlılıklarını öğrenememiş olmanız ne tuhaf," demişti.

Bunun üzerine delegasyon gevşemişti. Anlaşılan onu sınamışlardı ve sınavı başarıyla geçmişti. Bene Gesserit eğitiminin özündeki dengeleme yeteneklerinin tamamını yitirdiğinden korkmuşlardı.

Javid kapının yanındaki yerinden ayrılıp ona yaklaşınca, Jessica dikkatini gizlice ona yöneltti. Javid eğilerek selam verdi. "Leydim, birden aklıma geldi de, Vaiz'in son marifetini duymamış olabilirsiniz."

"Burada olup bitenler hakkında her gün raporlar alıyorum, merak etme," diye yanıtladı Jessica. *Haydi bunu hemen Alia'ya yetiştir!*

Javid gülümsedi. "O halde aileniz hakkında atıp tuttuğunu biliyorsunuzdur. Daha dün gece güney varoşunda vaaz vermiş. Kimse de kılına dokunmaya cesaret edememiş. Sebebini biliyorsunuz, elbette."

“Çünkü onun oğlum olduğunu ve onlar için geri döndüğünü düşünüyorlar,” dedi sıkkın bir sesle Jessica.

“Bu soru henüz mentat Idaho’ya sorulmadı,” dedi Javid. “Belki artık sorulmalı ve bu konu açıklığa kavuşmalı.”

İşte mentatların sınırlılıklarından sahiden habersiz biri, diye düşündü Jessica. Oysa bir mentatı boynuzlamaya cesareti var – en azından düşlerinde.

“Mentatlar kendilerini kullanan kişilerin kusurlarını paylaşıyor,” diye yanıtladı. “İnsan zihni, tıpkı tüm hayvanların zihinleri gibi, çevreden gelen tınıları yansıtarak tepki verir. Mentatlar farkındalıklarını çok sayıda paralel rastlantısallık döngülerine yayıp, aralarındaki uzun ilişki zincirlerini seçebilecek şekilde eğitilmişlerdir.” *İyice akli karışmıştır herhalde!*

“Bu Vaiz denen adam canınızı sıkıyor mu yani?” diye sordu Javid. Sesi birden soğuklaşmıştı.

“Bence o sağlıklı bir alamet,” dedi Jessica. “Rahatsız edilmesini istemiyorum.”

Javid böyle açık bir yanıt beklememişti besbelli. Gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. Sonunda “Oğlunuzun iradesini tanırlaştıran kilisenin yönetici meclisi, bu konuda ısrar ederseniz, elbette ki arzularınıza boyun eğecektir,” dedi. “Ama bir açıklama yapmanız–”

“Belki de sizin planlarınıza nasıl uyum sağladığımı açıklamamı istersin,” dedi Jessica.

Javid gözlerini kısarak ona baktı. “Madam, bu Vaiz’i suçlamaya karşı çıkmanızı sağlayacak herhangi bir mantıklı sebep göremiyorum. O sizin oğlunuz olamaz. Sizden mantıklı bir talepte bulunuyorum: Onu suçlayın.”

Bu hazırlanmış bir tuzak, diye düşündü Jessica. Alia’nın marifeti olmalı.

“Hayır,” dedi.

“Ama oğlunuzun adını kirletiyor! Vaazlarında tiksinti uyandıracak şeyler söylüyor ve kutsal kızınızın aleyhinde konuşuyor. Halkı bize karşı kışkırtıyor. Hatta hakkınızdaki fikrini sorduklarında, sizin de kötü biri olduğunuzu ve–”

"Yeter, saçmalamayı kes artık!" dedi Jessica. "Alia'ya söyle, bunu yapmayı reddediyorum. Geri dönüşümden beri bu Vaiz hakkında saçma sapan masallardan başka bir şey duymadım. Sıkıldım artık."

"Son kâfirce vaazında ona asla dokunmayacağınızı söylediğini öğrenmek de sizi sıkar mı Madam? Yani açıkça—"

"Kötü biri bile olsam, henüz onu suçlamayacağım," dedi Jessica.

"Bu hafife alınacak bir mesele değil Madam!"

Jessica öfkeyle kolunu salladı. "Defol!"

Başkalarının duyacağı kadar yüksek sesle söylediği için Javid itaat etmek zorunda kaldı.

Gözleri öfke saçsa da kaskatı bir şekilde eğilip selam vermeyi başararak, kapının yanındaki yerine döndü.

Bu tartışma Jessica'nın çoktandır vardığı kanılara tamamen uyuyordu. Javid, Alia'dan bahsederken bir sevgilinin boğuk ses tonuyla konuşmuştu, bu konuda yanılamazdı. Dedikodular doğruydum demek. Alia yaşamını korkunç bir rezillığe bulaştırmıştı. Jessica bu gözleminin ardından, Alia'nın isteyerek Hilkat Garibesi olduğundan şüphelenmeye başladı. Sapkınca bir intihar eğilimine mi sahipti? Çünkü Alia'nın hem kendisini, hem de ağabeyinin öğretilerinden beslenen güç merkezini yok etme yolunda gittiği kesindi.

Giriş odasındakiler iyice huzursuzlanmaya başlamıştı. Buranın gediklileri Alia'nın ne zaman fazla geciktiğini anlardı herhalde. Üstelik onun gözdesini kovduğunu artık hepsi duymuş olmalıydı.

Jessica iç geçirdi. Buraya gelirken ruhunu geride bırakmıştı sanki. Saray mensuplarının hareketleri öylesine saydamdı ki! Önemli insanları arayışları, rüzgârın bir hububat tarlasındaki dansı gibiydi. Buranın çatık kaşlı saygın şahsiyetleri, tüm arkadaşlarını önem sırasına koyarak değerlendirirdi. Javid'i terslemekle ona zarar vermişti anlaşılan ve şimdi onunla pek konuşan yoktu. Ama ya diğerleri! Jessica eğitilmiş bakışı sayesinde, güçlülerin etrafında pervane olanlara bakarak, sıralamada kaçınıcı sırada olduklarını anlayabiliyordu.

Benim etrafımda dolanmıyorlar, çünkü tehlikeliyim! diye düşündü. Alia'nın benden korktuğunu biliyorlar.

Jessica gözlerini salonda dolaştırıyor ve onunla göz göze gelenler bakışlarını hemen kaçırıyordu. Ne kadar da bayağı insanlardı bunlar. Jessica avazı çıktığı kadar bağırarak, o anlamsız hayatlarının standart bahanelerini çürütmek istedi. Ah, Vaiz burada olup da şu odadaki insanları bir görebilseydi!

Yakında birilerinin yaptığı konuşmanın bir parçası dikkatini çekti. Uzun boylu, zayıf bir rahip arkadaşlarıyla konuşuyordu ve bunlar da aslında hiç şüphesiz himayesindeki ricacıları. "Genellikle düşündüğümden farklı konuşurum," diyordu rahip. "Buna diplomasi denir."

Düküm olsa, bu herifi evrenin en berbat yerine sürerdi! diye düşündü Jessica. *Dönmekte çok geç kalmışım.*

Şimdi anlıyordu ki, uzaktaki Caladan'da kabuğuna çekilmiş, Alia'nın aşırılıklarına en berbat olanları dışında kulaklarını tıkamıştı. *Sanki kendi rüyamdaymış gibi yaşamışım,* diye düşündü. Caladan'da yaşamak, bir Lonca bülkümgemisinin ambarında güvende duran birinci sınıf bir firkateynde yolculuk etmek gibiydi. İnsan dış dünyadan soyutlanıyor ve sadece geminin en sert manevralarını hissediyordu, o da birazcık.

Huzur içinde yaşamak ne kadar da baştan çıkarıcı bir duygu, diye düşündü.

Alia'nın maiyetini incelemeyi sürdürdükçe, o kör Vaiz'in söylediğini duyduğu sözlerle giderek daha çok katılıyordu. Evet, dünyanın ne hale geldiğini görseydi Paul de böyle konuşurdu herhalde. Bu arada Gurney kaçakçılardan bir şeyler öğrenebildi mi diye merak etti.

Arrakeen'e inişle birlikte verdiği ilk tepkide haklı olduğunu fark etti. Jessica şehre Javid'le birlikte girerken, evlerin etrafındaki zırhlı koruyucu alanlarına, ara sokaklardaki muhafız kalabalıklarına, her köşe başındaki sabırlı gözcülere, yüksek duvarlara ve evlerin altında geniş sığınakların bulunduğunu gösteren belirtilere dikkat etmişti. Mantıksız ve fanatik insanların eline düşen Arrakeen kontrol altında tutulan acımasız bir yere dönüşmüştü.

Bekleme odasının ufak yan kapısı birden açıldı ve içeriye rahibe amazonların oluşturduğu korumalar grubu doldu. Oluşturdıkları kalkanın arkasında Alia vardı. Korkunç ve gerçek bir güce sahip olduğunu bilerek mağrurca yürüyordu. Yüzü sakindi. Annesini gördüğünde de hislerini ele vermedi, ama ikisi de aralarındaki savaşın artık başladığını biliyorlardı.

Javid'in emriyle Büyük Salon'un dev kapıları açıldı. O sessizce açılan kapılar gizli bir enerjiyle yüklüydü sanki.

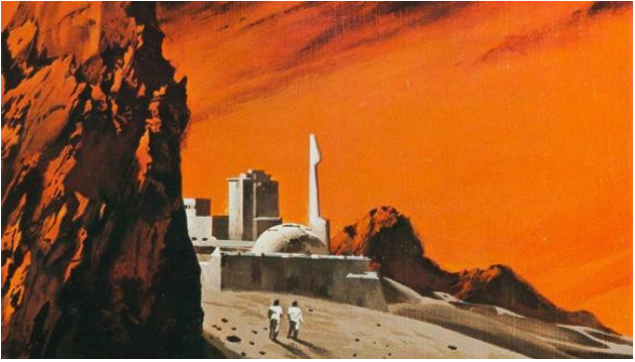
Alia annesinin yanına geldi ve muhafızlar bir anda etraflarını sardı.

"Salona girelim mi anne?" diye sordu Alia.

"Nihayet," dedi Jessica. Alia'nın gözlerindeki şeytani ışıltıya bakıp düşündü: *Beni öldürebileceğini ve bundan paçayı kurtarabileceğini sanıyor! Delirmiş!*

Idaho'nun kast ettiği şey bu muydu acaba, diye merak etti. On-
dan bir mesaj almış, ama henüz yanıt verememişti. Gizemli bir mesajdı: "*Tehlike. Görüşmeliyiz.*" Kadim Çakobsa dilinin bir varyasyonu-
yuyla yazılmış mesajda kullanılan tehlike sözcüğü aslında bir kumpası ima ediyordu.

Tabr'a döner dönmez onunla görüşeceğim, diye düşündü.

Gücün aldaticılığı şudur ki, onun sonuçta sadece mutlak ve sınırlı bir evrende etkili olmasıdır. Oysa göreceli evrenimizin temel kuralı, her şeyin değiştiğidir. Her güç eninde sonunda daha büyük bir güçle karşılaşacaktır. Paul Müeddib, sardokarlara bu gerçeği Arrakeen Ovasında öğretmişti. Torunları da bu dersi bizzat öğrenmeli.

— Arrakeen'deki Vaiz

Sabah görüşmesinde konuşan ilk ricacı Kadeşli gezgin bir saz şairi oldu. Hacca gelmiş ve kesesi Arrakeen'deki paralı askerler tarafından boşaltılmıştı. Su yeşili taş döşemelerin üstünde dikilirken hiç de yalvarır gibi bir edası yoktu.

Yedi basamaklı platformun üzerinde, Alia'yla yan yana oturan Jessica adamın sergilediği cesur tavrı takdir etti. Platforma anne ile kızı için birbirinin aynısı iki taht konmuştu ve Alia'nın sağdaki tahtta, eril konumda oturması Jessica'nın dikkatinden kaçmamıştı.

Kadeşli saz şairine gelince, Javid'in adamları besbelli ki ona sırf şu anda sergilediği cesaret yüzünden izin vermişlerdi. Saz şairinin Büyük Salon'daki saray mensuplarını biraz olsun eğlendirmesi bekleniyordu; artık parası olmadığı için ödemeyi bu şekilde yapacaktı.

Saz şairinin soyulma davasını savunmayı üstlenen rahip-avukatın söylediğine göre, üstündeki giysilerin ve omzuna deri bir kayışla astığı balisetinin dışında Kadeşlinin elinde hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Kendisine siyah bir içki içirilmiş," dedi avukat; gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "İçki onu felç etmiş, ama cüzdanı çalınırken bilinci yerindeymiş."

Avukat sahte bir tevazuyla ve ahlaksızlığını belli eden sesiyle konuşmaya devam ederken, Jessica saz şairini süzdü. Kadeşlinin boyu iki metre vardı. Zeki, dikkatli ve esprili biri olduğu gözlelerinden anlaşıyordu. Altın rengi saçlarını geldiği gezegenin tarzına uygun olarak omuzlarına dökülecek kadar uzatmıştı. Güçlü biri olduğu üstündeki gri hacı cüppesine rağmen geniş göğsünden ve kaslarından anlaşıyordu. Adının Tagir Mohandis olduğu söylenmişti; tacir mühendislerin soyundan gelme, atalarıyla ve kendisiyle gurur duyan biriydi.

Alia sonunda elini sallayıp avukatı susturdu ve dönüp annesine bakmadan konuştu: "İlk davanın hükmünü Leydi Jessica verisin, aramıza dönmesinin şerefine."

"Teşekkür ederim, kızım," dedi Jessica, kimin kimden üstün olduğunu herkese duyuracak şekilde yüksek sesle konuşmuştu. Kızım! Demek bu Tagir Mohandis onların planının bir parçasıydı. Ya da kandırılmış bir masumdu? Jessica, bu yargılama sahnesinin kendisine karşı açık bir saldırı başlatılması için tasarlandığını hemen anlamıştı. Alia'nın tavrından açıkça belliydi bu.

"O enstrümanı iyi çalar mısın?" diye sordu Jessica, saz şairinin omzundaki baliseti göstererek.

"Meşhur Gurney Halleck kadar iyi çalarım!" dedi Tagir Mohandis, salondaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu. Saray mensupları huzursuzca kıpırdandı.

"Sana yol parası verilmesini istiyorsun," dedi Jessica. "Nereye gideceksin peki?"

"Salusa Secundus'a, Farad'n'ın sarayına," dedi Mohandis. "Duyduğuma göre gezgin saz şairleri ve ozanlar arıyormuş; sanatçılara ve yaptıkları işlere destek olur, onları etrafından hiç eksik etmezmiş."

Jessica, Alia'ya bakmamak için kendini güç tuttu. Mohandis'in bunu isteyeceğini şüphesiz biliyorlardı. Bu oyundan hoşlanmaya başlamıştı. Bu hamleyi savuşturamayacağını mı sanıyorlardı?

“Yol parası karşılığında bir şeyler çalar mısın?” diye sordu Jessica. “İşte sana bir Fremen teklifi: Eğer müziğini seversem, burada kalıp bana hep çalmanı isteyebilirim. Müziğini sevmezsem, seni yol paranı kazanman için çölde çalışmaya gönderebilirim. Eğer müziğinin tam Farad'n'a göre olduğunu düşünürsem, ki onun Atreideslere düşman olduğu söylenir, o zaman seni onun yanına gönderirim. Ne dersin Tagir Mohandis, bu koşullar altında bana çalar mısın?”

Tagir Mohanis başını geriye atıp gür kahkahalar attı. Balisetini omzundan indirirken sarı saçları dans edercesine dalgalandı ve enstrümanını akort etmeye başlayarak, Jessica'nın teklifini kabul ettiğini gösterdi.

Salondaki kalabalık yaklaşmaya çalıştı, ama saray mensuplarıyla muhafızlar tarafından durduruldu.

Biraz sonra Mohandis bir akor çaldı, bas tellerinin titremesine özen göstermişti. Sonra usulca şarkısını söylemeye başladı. Doğaçlama yaptığı açıkça belliydi, ama sesi öyle güzel bir tenordu ki, Jessica şarkının sözlerine ilk başta dikkat edemedi.

*Özledim diyorsun Atreides, Caladan denizlerini,
Bir zamanlar hükmettiğiniz o yeri,
O günler bitmeyecekmiş gibi yönettiğiniz yeri –
Ama daha tuhaf yerlerde yaşar sürgünler!*

*Buranın daha kötü ve halkın çok kaba olduğunu söylüyorsun
Bir parçacık tatsız tuzsuz aş için sattıklarını
Senin Şeyh Hulud'a dair düşlerini–
Daha tuhaf yerlerde yaşar sürgünler.*

*Arrakis'in daha da güçsüzleşmesini sağlıyorsun,
Sen solucanların geçişini susturuyorsun
Ve hükümranlığına son veriyorsun–
Daha tuhaf yerlerde yaşarken sürgünler.*

*Alia! Sana Coan-Teen diyorlar,
Asla görülmeyen o ruh,
Ta ki–”*

"Yeter!" diye bağırdı Alia. Tahtından kalkmaya davrandı. "Senni—"

"Alia!" Jessica sesini tam tartışma çıkarmayacak, ama herkesin dikkatini çekecek şekilde ayarlamıştı. Ses'i öyle ustaca kullanmıştı ki, duyan herkes bunu bilinçli yaptığını fark etmişti. Alia yerine oturdu ve Jessica onun hiç de rahatsız olmuş gibi görünmediğine dikkat etti.

Bunu da bekliyordu demek, diye düşündü. *Çok ilginç.*

"İlk yargılamanın hükmünü ben vereceğim," diye anımsattı Alia'ya.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Alia.

"Bence Farad'n'a iyi bir hediye olur," dedi Jessica. "Dili billur-bıçak gibi keskin. O keskin diliyle kan akıtarak sarayımıza faydalı olabilir, ama bence Corrino Hanedanı'nın yanında çalışması daha iyi."

Kalabalık gülüştü.

"Bana ne dedi biliyor musun?" diye burnundan soluyarak sordu Alia.

"Bir şey demedi kızım. Onun ya da herhangi birinin sokakta yürürken duyabileceklerini aktardı o kadar. Sokaklarda sana Coan-Teen diyorlar..."

"Yani ayaklarını kullanmadan yürüyen dişi ölüm ruhu," dedi Alia öfkeyle.

"Eğer sana doğru haberleri aktaranları cezalandırırsan, yanında sadece senin duymak istediklerini bilip onları söyleyen kişiler kalacaktır," dedi Jessica, tatlı bir sesle. "Bence insanın kendi yansımalarının pisliğinde çürümesi kadar berbat ve zehirleyici başka bir şey olamaz."

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

Jessica dikkatini Mohandis'e yoğunlaştırdı; aşağıda sessizce duruyordu ve korkmuş gibi bir hali yoktu. Hakkında verilecek kararı, sanki hiç umurunda değilmiş gibi bekliyordu. Mohandis tam Dükünün zor zamanlarda yanında tutmak isteyeceği türden biriydi: Kendi kararlarına güvenen ve ölümü bile kaderine lanet okumadan kabullenebilecek biriydi. Neden bu yolu seçmişti peki?

“Şarkında neden o sözleri kullandın?” diye sordu ona.

Mohandis başını kaldırdı ve sakın bir sesle yanıtladı: “Atreideslerin onurlu ve açık görüşlü olduklarını duymuştum. Bunu sınamak ve belki de burada kalıp hizmetinize girmek istedim; böylece beni soyanları arayıp bulabilecek ve onlarla kendi tarzımla hesaplaşabilecek zamanım olurdu.”

“Bizi sınamaya cüret etmiş!” diye mırıldandı Alia.

“Neden sınamasın ki?” diye sordu Jessica.

İyi niyetini belirtmek için saz şairine gülümsedi. Mohandis bu salona sadece yeni bir macera ve kendi evreninde yeni bir yöne geçmek için gelmişti. Jessica onu kendi maiyetine almak istedi, ama Alia’nın tepkisi cesur Mohandis’in başına kötü şeyler geleceğini gösteriyordu. Ayrıca aşağıda sergilenen bu oyunun biçiminde Leydi Jessica’nın böyle bir şey yapmasının beklendiğine dair belirtiler vardı – yiğit Gurney Halleck gibi, bu cesur ve yakışıklı saz şairini de hizmetine alması bekleniyordu. En iyisi onu istediği gibi Farad’n’a göndermekti, böyle iyi bir parçayı Farad’n’a kaptırmak üzücü olsa da.

“Farad’n’a gidecek,” dedi Jessica. “Yol parası verilsin ve diliyle biraz da Corrino Hanedanı’nın canını yaksın. Bakalım sağ kalabilecek mi?”

Alia öfkeyle yere bakıyordu. Sonunda başını kaldırıp gülümsemeyi başardı. “Leydi Jessica’nın bilgeliği kendini gösteriyor,” dedikten sonra eliyle Mohandis’e gitmesini işaret etti.

İşler planladığın gibi gitmedi ha, diye düşündü Jessica. Ama Alia’nın tavırlarından anladığı kadarıyla, kendisini daha zor bir sınav bekliyordu.

Bir başka ricacı getirildi.

Kızının tepkisine dikkat eden Jessica, içindeki şüphelerin büyüdüğünü hissetti. İkizlerden aldığı derse işte tam burada ihtiyacı vardı. Alia, *Hilkat Garibesi* de olsa, o hâlâ rahimde doğmuş biriydi. Annesini de en az kendisi kadar iyi tanıyordu. Alia’nın saz şairi konusunda annesinin tepkilerini yanlış hesaplaması pek de mümkün görünmüyordu. *Neden o tartışmayı planladı ki? Dikkatimi dağıtmak için mi?*

Ama daha fazla düşünüp tartacak zamanı yoktu. İkinci ricacı yanında avukatıyla birlikte ikiz tahtların altındaki yerine geçmişti bile.

Bu ricacı bir Fremendi. Yüzü çölde doğduğunu belli eden kum izleriyle dolu, yaşlı bir Fremen. Uzun boylu değildi, ama sıırım gibiydi ve üstündeki uzun *dişdaşa* –genellikle damıtıcı-giysisinin üzerine giyilirdi– onu heybetli gösteriyordu. Cüppesi ince yüzüne, kanca burnuna ve ıslıl ıslıl parlayan masmavi gözlerine uyuyordu. Damıtıcı-giysisini giymemişti ve bu yüzden de rahatsızmış gibi görünüyordu. Görüşme Salonu’nun devasa genişlikteki alanı bu adama paha biçilmez değerdeki nemini çalmaya uğraşan tehlikeli bir açık hava gibi geliyor olmalıydı. Biraz geriye düşmüş olan kukuletasının altından, düğümlemiş *kefiye*’si, Naib başlığı görülüyordu.

“Ben Ghadhean el-Fali,” dedi, gürhentakilerden üst konumda olduğunu göstermek için bir ayağını basamaklardan birine koyarak. “Müeddib’in ölüm komandolarından biriydim ve buraya bir çöl meselesi için geldim.”

Alia hafifçe kasılıp dikleşerek kendini ele verdi. Jessica’nın Meclis’e kabul edilmesini talep eden dilekçede el-Fali’nin de ismi vardı.

Çöl meselesi ha! diye düşündü Jessica.

Ghadhean el-Fali, ricayı belirtecek olan avukatından önce konuşmuştu. O resmi Fremen terimini kullanarak da tüm Dune’u ilgilendiren bir meseleden bahsedeceğini ve Paul Müeddib’in yanında savaşıp canını ortaya koymuş bir fedayinin otoritesiyle konuşacağını belirtmişti. Jessica, Ghadhean el-Fali’nin bahsedeceği meseleyi ne Javid’e ya da ne Baş Avukata söylediğini sanmıyordu. Salonun arka taraflarından bir Rahiplik görevlisinin öne doğru fırlaması ve siyah bir bez sallayarak araya girme talebinde bulunması da bu tahminini doğruladı.

“Leydilerim!” diye seslendi memur. “Bu adamı dinlemeyin! bu gelmek için sahte ...”

Rahibin kendilerine doğru koşmasını izleyen Jessica, göz ucuyla bir hareket fark etti; Alia eliyle eski Atrides savaş dilinde

“Şimdi!” sinyalin vermişti. Jessica sinyalin nereye verildiğini saptayamasa da içgüdüsel olarak kendini sola doğru fırlattı; tahtla birlikte devrildi, düşen tahtın önünden yuvarlanarak kaçtı ve hızla ayağa kalkarken, bir maula tabancasının keskin patlayışını işitti ... sonra tekrar patladı. Ama daha ilk seste harekete geçmişti ve bir şeyin sağ yenini sıyrıp geçtiğini hissetti. Platformun altında toplanmış durumdaki ricacı ve saray maiyeti kalabalığının arasına daldı. Tüm bunlar olurken Alia’nın yerinden bile kımıldamadığını fark etti.

Etrafı insanlarla çevrelendiğinde Jessica durmak zorunda kaldı.

Gördüğü kadarıyla Ghadhean el-Fali de platformun diğer tarafına atlamıştı, ama avukatı eski yerinde duruyordu.

Her şey bir pusunun hızıyla gerçekleşmişti, ama salondaki herkes, ne kadar şaşırmış olursa olsun, eğitilmiş birinin reflekslerinin kendiliğinden harekete geçeceğini bilirdi. Alia’nın ve avukatın donup kalmış gibi yerlerinde durmaları aslında çok şey anlatıyordu.

Salonun ortasında yaşanan bir kargaşa Jessica’nın dikkatini çekti ve kalabalığın arasından yolunu açarak oraya gittiğinde, dört ricacının görevli rahibi yakaladıklarını gördü. Adamın ayaklarının dibinde salladığı siyah bez parçası yatıyordu ve bezin kıvrımlarının arasında bir maula tabancası görülüyordu.

Jessica’nın yanından geçerek ilerleyen el-Fali, önce tabancaya, sonra rahibe baktı. Bir öfke narası haykıran Fremeni, hızla kaldırdığı sol elinin parmaklarını sertçe kasıp bir *achag* hamlesi yaptı. Parmakları rahibin boğazını kavramıştı ve kıvranan adamı boğazlayıverdi. Yaşlı Naib öldürdüğü adama bakmadan öfkeyle platforma döndü.

“Dalal-il ’an-nubuwwa!” diye haykırdı el-Fali, avuçlarını şaşaklarına bastırıp indirerek. “Qadis as-Salaf benim susturulmama göz yummaz! Araya girenleri ben öldürmesem eğer, başkaları öldürecektir!”

Hedef kendisiydi sanıyor, diye düşündü Jessica. Yenine baktı. Maula kurşununun açtığı deliğe parmağını soktu; kurşun hiç şüphesiz zehirliydi.

Ricacılar rahibi bıraktı. Adam yerde can çekişiyordu, gırtlığı ezilmişti. Jessica solunda duran iki şoke olmuş saray mensubuna dönüp “Bu adamın kurtarılıp sorgulanmasını istiyorum. Ölürse siz de ölürsünüz!” dedi. Adamların duraksadığını ve platforma baktığını görünce üstlerinde Ses kullandı: “Haydi!”

Adamlar harekete geçti.

Jessica hızla el-Fali’nin yanına gidip dirseğiyle onu dürttü. “Sen bir salaksın, Naib! Hedefleri bendim, sen değil.”

Çevrelerindeki herkes onu duymuştu. Ortalığa bir şaşkınlık sessizliği çöktü. El-Fali platforma baktı; tahtlardan biri devrilmişti ve diğerindeyse hâlâ Alia oturuyordu. Adamın yüzünde bariz bir kavrayış ifadesi belirdi.

“Fedayin,” dedi Jessica, eskiden ailesinin hizmetinde bulunduğu hatırlatarak, “ateşte kavrulan bizler sırt sırta vermeyi biliriz.”

“Bana güvenin Leydim,” dedi el-Fali; Jessica’nın ne demek istediğini hemen anlamıştı.

Arkasından bir ses gelince Jessica hemen o tarafa döndü ve el-Fali’nin sırtını hızla onunkine dayadığını hissetti. Zevksiz şehirli Fremen giysileri giymiş bir kadın, yerdeki rahibin yanından doğruluyordu. Göevlendirdiği iki saray mensubu ortalarda yoktu. Kadın Jessica’ya bakmadı bile, kalabalığa dönüp bir çığlık kopardı. Bu ağıt çığlığı halkının kadim dilinde, ölü-damıtıcılarını çalıştıranları çağırıp cesedi kabilenin sarnıcına götürmelerini söylemek anlamına geliyordu. Aslında şehirli kıyafetleri içindeki bir kadına hiç uymayan bir çığlıktı. Jessica hem eski âdetlerin hâlâ sürdüğünü, hem de kadının numara yaptığını kavradı. O zevksiz giysiler içindeki yaratık rahibi susturmak için bizzat öldürmüştü mutlaka.

Neden zahmet etti ki? diye merak etti Jessica. *Birazcık bekleyseydi adam nefessizlikten ölecekti zaten.* Demek ki kadın bu umutsuzca harekete kalkışacak kadar çok korkmuştu.

Alia tahtının ucuna oturmuş, olup bitenleri parlak gözleriyle izliyordu, tetikte ve dikkatliydi. Saçlarını Alia’nın özel muhafızları tarzında örmüş uzun boylu ve zayıf bir kadın hızlı adımlarla Jessica’nın yanından geçip rahibin üstüne doğru eğildi, sonra doğruldu, platforma dönüp baktı ve “Ölmüş,” dedi.

“Götürün onu,” diye seslendi Alia. Ardından da platformun altında bekleyen muhafızlara işaret etti. “Leydi Jessica’nın koltuğunu düzeltin.”

Demek işi yüzünsüzlüğe vurmaya deneyeceksin! diye düşündü Jessica. Alia kimi kandırdığını sanıyordu? El-Fali, Qadis as-Salaftan bahsetmişti ve kendini korumaları için Fremen mitolojisindeki kutsal babalara seslenmişti. Ama hiçbir silahın sokulmasına izin verilmeyen bu salona bir maula tabancasını herhangi bir doğaüstü varlık sokmuş olamazdı. Javid’in adamlarının da yer aldığı bir kumpas vardı besbelli. Alia’nın kendi canının derdine düşmemesi onun da bu kumpasa katılmış olduğunu herkese gösteriyordu.

Yaşlı Naib başını Jessica’ya çevirerek omzunun üstünden konuştu. “Kusura bakmayın Leydim. Biz çöl insanları size son çare olarak geldik, ama görüyoruz ki asıl sizin hâlâ bize ihtiyacınız var.”

“Annesini öldürtmeye çalışmak kızıma hiç yakışmıyor,” dedi Jessica.

“Kabileler bunu öğrenecektir,” diye söz verdi el-Fali.

“Bana bu kadar umutsuzca ihtiyacınız varsa,” diye sordu Jessica, “neden Tabr Siyeci’ndeki toplantıda benimle konuşmadınız?”

“Stilgar izin vermezdi.”

Tabii ya, diye düşündü Jessica. *Naibler kanunu! Tabr’da Stilgar’ın sözü geçer.*

Devrilen taht düzeltilmişti. Alia annesine geri dönmesini işaret etti. “Bu hain rahibin ölümünü hepimiz gördünüz. Bana saldıranlar ölür.” El-Fali’ye baktı. “Teşekkür ederim Naib.”

“Teşekküre gerek yok; yanlış davrandım,” diye mırıldandı el-Fali. Jessica’ya baktı. “Siz haklıydınız. Öfkeme hâkim olamadım; ölmesi yerine sorgulanması gerekirdi.”

“Şu iki saray mensubuna ve renkli giysili kadına dikkat et feydayın,” diye fısıldadı Jessica. “Onların ele geçirilip sorgulanmalarını istiyorum.”

“Dediğiniz gibi yapılacaktır,” dedi el-Fali.

“Umarım buradan sağ çıkarız,” dedi Jessica. “Haydi rollerimize geri dönelim.”

"Emredersiniz Leydim."

Birlikte platforma doğru yöneldiler. Jessica basamakları çıkıp Alia'nın yanındaki yerine otururken el-Fali ise aşağıda kalıp ricacı konumunu aldı.

"Şimdi," dedi Alia.

"Bir saniye kızım," dedi Jessica. Yenini kaldırdı ve parmağını içinden geçirerek kurşun deliğini gösterdi. "Saldırı bana yapıldı. Kaçmasam neredeyse vurulacaktım. Hepinizin fark ettiği gibi maula tabancası ortadan kaybolmuş." Siyah bezi gösterdi. "Kim aldı?"

Yanıt gelmedi.

"Belki herkesin üstünü aratırsak..." dedi Jessica.

"Saçmalama!" dedi Alia. "Ben—"

Jessica kızına doğru dönüp sol elini kaldırdı. "O tabanca şu aşağıdakilerden birinde. Bundan korkmuyor musun?"

"Muhafızlarımdan birinde!" dedi Alia.

"Öyleyse muhafızın tabancayı bana getirsin," dedi Jessica.

"Çoktan buradan uzaklaştırıldı."

"Tabii, böylesi işine geliyor," dedi Jessica.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Alia.

Jessica acı acı gülümsedi. "İki adamını o *hain rahibin* hayatını kurtarmakla görevlendirmiş ve o ölürse onların da öleceğini söylemiştim. Ölecekler."

"İzin vermiyorum!"

Jessica omuzlarını silkti.

"Şu anda karşımızda yiğit bir fedayın var," dedi Alia, el-Fali'yi göstererek. "Bu meseleyi sonra tartışırız."

"Hiç tartışmasak da olur," dedi Jessica, Çakobsa dilinde. Çift anlamlı konuşmuştu ve Alia'ya adamları için verdiği ölüm kararından vazgeçmeyeceğini söylüyordu.

"Göreceğiz!" dedi Alia ve ardından el-Fali'ye döndü. "Neden buradasın Ghadhean el-Fali?"

"Müeddib'in annesini görmeye geldim," dedi Naib. "Oğluna hizmet eden fedayinlerden geriye kalanlar, ellerinde avuçlarında

ne varsa birleştirip bana verdiler, Arrakis'in gerçeklerini Atreideslerden gizleyen açgözlü muhafızlara rüşvet yedirip huzurunuz a çıkabileyim diye."

"Fedayinlerin neye ihtiyaçları varsa, yapmaları gereken tek—" diye söze başladı Alia.

"O beni görmeye geldi," diye hemen lafını kesti Jessica. "Böyle umutsuzca ihtiyaç duyduğunuz şey, nedir fedayin?"

"Burada Atriedesler adına ben konuşurum!" dedi Alia. "Ne—"

"Sessiz ol, seni katil Hilkat Garibesi!" diye tersledi Jessica. "Beni öldürmeye çalıştın, kızım! Açıkça söylüyorum ki buradaki herkes duysun. O rahibi susturduğun gibi — salondaki herkesi öldürerek susturamazsın. Evet, Naibin darbesi çok ağır ve ldrcyd, ama rahip yine de kurtarılabilir, sorgulanabilirdi! Ama onun susturulması hiç canını sıkmadı. Bunu istediğin kadar inkâr edebilirsin, ama sergilediğin davranışlar suçlu olduğunu gösteriyor!"

ylece donup kalan Alia'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Kızının yüzündeki dalgalanmalardan hislerini inceleyen Jessica, ellerinin hareketlerinin birden korkunç bir şekilde tanıdık geldiğini fark etti. Bir zamanlar Atreideslerin can düşmanlarından birinin yaptığı, bilinçsizce hareketlerdi bunlar. Alia parmaklarını ritmik şekilde hafif hafif vuruyordu — serçe parmağını iki kez, işaret parmağını üç kez, yüzük parmağını iki kez, serçe parmağını bir kez, yüzük parmağını iki kez ... ve sonra aynı düzen içinde baştan başlıyordu.

Eski Baron!

Alia, Jessica'nın nereye baktığını görünce o da aynı noktaya, kendi eline baktı. Parmaklarını durdurdu. Tekrar annesine baktığındaysa durumu anladığını gördü ve ağzına şeytani bir gülümseme yayıldı.

"Demek sonunda bizden intikam alıyorsun ha," diye fısıldadı Jessica.

"Anne, delirdin mi sen?" diye sordu Alia.

"Keşke delirseydin," dedi Jessica ve ardından da düşündü: *Bunu Rahibeler Birliği'ne bildireceğimi biliyor. Biliyor. Hatta şphelerimi Fremenlere bile söyleyip onu bir Zaptedilme Sınavı'na ıkımaya zorlaya-*

cağımdan şüphelenebilir. Benim buradan sağ çıkmama izin veremez artık.

“Biz oturmuş tartışırken, yiğit fedayinimiz bekliyor,” dedi Alia.

Jessica kendini zorlayarak dikkatini yeniden yaşlı Naibe çevirdi ve tepkilerini kontrol altına alıp konuştu: “Beni görmeye geldin, değil mi Ghadhean?”

“Evet Leydim. Biz çöldekiler korkunç şeylerin gerçekleşmekte olduğunu görüyoruz. Kadim kehanetlerde söylendiği gibi, küçük yaradanlar kumlardan çıkıyor. Şeyh Hulud artık yalnızca Boş Bölge’nin derinliklerinde görünür oldu. Bizler dostumuzu, çölü terk ettik!”

Jessica bakışlarını Alia’ya çevirdi ve kızı da devam etmesini işaret etti. Gözlerini salondaki kalabalığın üzerine çeviren Jessica, herkesin afallamış yüzlerle ve dikkatle izlediğini gördü. Ana kız arasındaki tartışmanın öneminin farkındaydılar ve sabah görüşmelerini neden sürdürdüklerini merak ediyor olmalıydılar. Tekrar el-Fali’ye baktı.

“Ghadhean, küçük yaradanlardan ve kumsolucanlarının daha az görülür olduğundan bahsettin. Devam et.”

“Nem Anası,” dedi el-Fali, Jessica’ya eski Fremen ünvanıyla hitap ederek. “Kitab’ül-İbâr bizi uyarmıştı. Sana yalvarıyoruz. Müeddib’in öldüğü gün Arrakis kendi kendine değişmeye başladığı unutulmasın! bizler çöle sırt çeviremeyiz.”

“Pöh!” dedi Alia horgörüyle. “Çölün içlerindeki batıl inançlılar, ekolojik dönüşümden korkuyorlar. Onlar–”

“Seni anlıyorum Ghadhean,” dedi Jessica. “Eğer solucanlar giderse, baharat da gider. Baharat giderse, geçinebilecek kadar bile paramız kalmaz.”

Büyük Salon’daki kalabalıktan hayret nidaları ve fısıltılar yükselip yankılandı.

Alia omuzlarını silkti. “Batıl inançlıların saçmalıkları!”

El-Fali sağ elini kaldırarak parmağını Alia’ya uzattı. “Nem Anası’yla konuşuyorum, Coan-Teen’le değil!”

Alia’nın parmakları tahtının kolluklarını kavradı, ama ayağa kalkmadı.

El-Fali, Jessica'ya baktı. "Bir zamanlar toprakta hiçbir şey yetişmezdi. Şimdi bitkiler var; bir yaranın üstündeki bitler gibi yayılıyorlar. Dune Kuşağı'nın üzerinde bulutlar görünür, yağmurlar yağar oldu! Yağmur yağıyor Leydim! Ey Müeddib'in muhterem anası, uyku nasıl ölümün kardeşiyse, yağmur da Dune Kuşağı'nın ölümüdür. Hepimizin sonudur."

"Biz sadece Liet-Kynes ve bizzat Müeddib'in bizim yapmamız için tasarladıklarını uyguluyoruz," diye karşı çıktı Alia. "Bütün bu batıl inanç saçmalıkları da nedir. 'Bu gezegenin her yanının yemyeşil bitkilerin ağıyla sarmalandığını görmek istiyorum' diyen Liet-Kynes'in bu sözüne hürmet ediyoruz ve onun arzusunu yerine getireceğiz."

"Peki solucanlar ve baharat meselesi ne olacak?" diye sordu Jessica.

"Her zaman için Dune'da *biraz* çöl kalacaktır," dedi Alia. "Solucanlar yaşayacak."

Yalan söylüyor, diye düşündü Jessica. *Neden yalan söylüyor?*

"Yardım et bize Nem Anası," diye yalvardı el-Fali.

Yaşlı naibin sözleri birden Jessica'nın farkındalığını yükseltti ve ikili bir görüntü algılamasına girdi. Bu kesinlikle bir *âdâb* anıydı, kişinin üzerine kendiliğinden çöküp kendini dayatan zorlayıcı bellekti. Hiçbir kısıtlama olmaksızın habersizce gelip duyularını hareketsiz hale getirmiş ve geçmişin verdiği dersi farkındalığına anlatmaya başlamıştı. Jessica ağa takılmış bir balık gibi tamamen onun esiri olmuştu. Yine de bu belleğin talebini, her küçük parçasının yaratılışı anımsattığı, *fazlasıyla insani* bir an olarak hissetti. Bu bellek-dersinin her ögesi gerçektir, ama sabit değişiminin içinde hayali bir yapısı vardı. Jessica oğlunun başına bela olmuş geleceğe yönelik kehanet sezilerini kavrayıp anlama deneyimine daha önce hiç bu kadar yaklaşmadığını biliyordu.

Alia yalan söylüyor, çünkü *Atreidesleri* yok etmek isteyen biri tarafından *zaptedildi*. Aila kendi içinde ilk yıkımdı. El-Fali ise *doğruyu* söyledi: *Ekolojik dönüşümün gidişatında bir değişiklik yapılmazsa, kumsolucanlarının soyu tükenecek.*

Yaşadığı aydınlanmanın baskısı altındaki Jessica, salondaki

dinleyiciler kalabalığını yavaş çekim görmeye başladı. Her birinin rolünü anlıyor ve buradan sağ çıkmaması için kimlerin görevlendirildiğini seçebiliyordu! Onların aralarından geçebileceği yol ise kadının farkındalığında sanki ıslıl ıslıl parlıyordu – onların aralarında bir kargaşa yaşanıyor, birileri diğerlerinin aralarına sızmaya çalışıyordu, tüm gruplar iç içe girip karmakarışık olmuştu. Ayrıca Büyük Salon’dan sağ çıkmayı başarabilse bile, ulaşacağı noktanın yalnızca başkalarının eline düşmek olacağını da görüyordu. Bir şehit yaratacak olması Alia’nın umurunda değildi. Hayır – daha doğrusu *onu zapteden şeyin* umurunda değildi.

Jessica yaşanan o donmuş an içinde, yaşlı naibi kurtarıp bir ulak olarak gönderme yolunu seçti. Dinleyicilerin arasından geçmenin yolu hâlâ apaçık duruyordu. Öylesine basitti ki! Onlar omuzlarını kaldırıp savunma pozisyonunda öylece kıpırdamaksızın bekleyen, görüşleri engellenmiş soytarıları. Salonun geniş zemini üzerinde oluşturulan her pozisyon, sanki herkesin etinin kemiğinden aktığı ve geride iskeletlerin kaldığı körelmiş bir çarpışma halinde görülebiliyordu. Her biri kendi bireysel cehennemlerinde yaşıyordu – vücutlarından, giysilerinden, yüzlerinden anlaşılıyordu bu; yaşadıkları dehşeti gizlemeye çalışan içeri çekilmiş göğüsler, zırh niyetine kullanılan ıslıl ıslıl mücevherlerler. Ağzıları korku saçan kesinliklere dair hükümlerle doluydu. Kaşlarının otoriter prizmaları, kasıklarının inkâr ettiği yüce ve dini duyguları sergiliyordu.

Jessica, Arrakis üzerinde gevşemeye başlamış şekillendirici güçlerin artık çözüldüğünü hissediyordu. El-Fali’nin sözleri ruhunda bir distrans etkisi yaratmış ve içindeki en derin noktada yatan bir canavarı uyandırmıştı.

Bir göz kırpma anı içinde Jessica *âdâb*’dan çıkarak hareketler evrenine geçti; ama geçtiği bu evren, yalnızca bir saniye önce dikkatini tamamen ele geçirip yönlendirenden farklıydı.

Alia konuşmaya davrandı, ama Jessica “Sus!” diye araya girdi ve ardından devam etti: “Hiçbir açıklama yapmaksızın Rahibeler Birliği’ne geri dönmem kimilerini korkuttu. Ama Fremenlerin çölde benim ve oğlumun hayatını kurtardığı günden beri, ben bir

Fremenim!" Salondakilerden sadece bir kısmının anlayabildiği eski dilde devam etti: "Onsar akhaka zalimen aw mazlumen!" *Haklı ya da haksız olsa bile, zor zamanlara düştüğünde kardeşinize yardım edin!*

Sözleri istediği etkiyi gösterdi ve salondakilerden bazıları yavaşça yer değiştirmeye başladı.

Jessica öfkeyle bağırmaı sürdürdü: "Ghadhean el-Fali, bu dü-rüst Fremen, buraya bana başkalarının söylemesi gereken, ama söylemediği bir şeyi anlatmaya geldi. Bunu hiç kimse inkâr etmesin! Ekolojik dönüşüm artık kontrolden çıkmış bir kasırğa haline gelmiştir!"

Salondakilerin sessizce baş sallayıp onayladığı görölüyordu.

"Ve benim kızım da bu durumdan keyif alıyor!" dedi Jessica. "*Mektubü'l-milâh*."^ψ Etimde yaralar açıp üzerine tuzla yazı yazıyorsunuz! Atreidesler burayı neden kendilerine yurt bilmiştir? Çünkü biz *Muhâlâta*'yı^φ doğal kabul ederiz. Atreidesler için yönetim her zaman himaye edici bir ortaklıktır, Fremenlerin her zaman bildikleri gibi *Muhâlâta*'dır. Şimdi ona bir baksanıza!" Jessica, parmağıyla Alia'yı gösterdi. "Geceleri yalnız kaldığında yaptığı kötölükleri düşünerek kahkahalar atıyor! Baharat üretimi azalarak yok olacak ya da en iyi ihtimalle daha önceki seviyesinin çok altlarına düşecek! Bu duyulunca da—"

"Evrendeki paha biçilmez ürünün değerini arttıracamız!" diye bağırıldı Alia.

"Mahvolacamız!" diye öfkeyle haykırdı Jessica.

Alia en kadim Çakobsa diliyle, o zor gırtlaksal duraklamalar ve kesik sesler içeren Atreideslerin özel diliyle konuşmaya başladı: "Artık gerçeği biliyorsun, anne! Baron Harkonnen'in torunu olarak, daha doğmadan farkındalığıma zorla doldurduğün tüm o hayatların kıymetini bilmez miyim sanıyordun? Bana yaptığın şeye karşı kızgınlığa kapıldığımda, yaptığım tek şey kendime Baron ol-

^ψ *Milâh*: Arapça. Tuz anlamına gelen *milh*'in çoğulu. —ed.

^φ *Muhâlâta*: Karışma, güzel uyuşma, anlaşma anlamlarına gelen Arapça bir kelime. —ed

saydı ne yapardı diye sormak oldu. Ve o da yanıt verdi! Duydun mu beni, Atreides orospusu! O beni yanıtladı!”

Jessica bu sözlerde yansıyan kini ve tahmininin doğrulandığını görmüştü. *Hilkat Garibesi!* Alia kendi içindekilere tamamen yenilmiş, şeytani Baron Vladimir Harkonnen tarafından zaptedilmişti. Şimdi karşısında konuşan kişi aslında Baron’du ve sırrının anlaşılmasına da aldırmıyordu. İntikamını aldığını Jessica’ya göstermek istiyordu. Alia’nın içinden kovulamayacağını Jessica’nın bilmesini istiyordu.

Bütün bunları bilince burada aciz bir şekilde öylece kalmamı bekliyor, diye düşündü Jessica. Bunu düşünür düşünmez, *âdâb*’ın gösterdiği yola sıçramaya karar vererek haykırdı: “Fedayinler, peşimden gelin!”

Salonda altı fedayin olduğu ortaya çıktı ve beşi onunla birlikte te salondan sağ çıkmayı başardı.

Senden zayıf olduğumda, beni özgür bırakmanı isterim, çünkü senin prensibin budur. Senden güçlü olduğumdaysa, özgürlüğünü elinden alırım, çünkü benim prensibim de budur.

— Kadim bir filozofun sözü
(Hârik'ül-Âde tarafından Louis Veuillot'a atfedilir)

Leto siyecin gizli çıkışından başını uzattığında, daracık görüş alanında bir kayalığın yükseldiğini gördü. İkinci güneşi, kayalığın dikey oyuklarına uzun gölgeler düşürüyordu. Bir iskelet keleşbeği gölgelerin içinden uçup geçti. Ağlı kanatları ışığın önünde saydam bir dantel gibi görünüyordu. *Ne zarif bir varlık, hem de burada yaşıyor*, diye düşündü Leto.

Tam karşısında kayısı bahçesi vardı ve çocuklar düşmüş meyveleri topluyordu. Bahçenin ardında kanât uzanıyordu. Leto'yla Ganimet aniden içeri giren bir işçi kalabalığının arasına dalarak muhafızlarını atlatmayı başarmışlardı. Bir hava geçidinden geçip, gizli çıkışın basamaklarına ulaşmaları görece daha kolay olmuştu. Şimdi tek yapmaları gereken çocukların arasına karışmak ve ardından da kanâta ulaşıp tünele girmekti. Tünelde kumalabalıklarının kabilenin sulama suyunu çalmaktan alıkoyan avcı balıklarla birlikte yüzebilirlerdi. Fremenler hâlâ insanların su içinde yüzebileceğini hayal edemezdi.

Leto koruyucu geçitten dışarıya adımını attı. Kayalık her iki tarafında da uzanıyordu.

Ganimet de hemen peşinden geldi. İkisinin de ellerinde baharat liflerinden yapılma küçük meyve sepetleri vardı, ama sepetlerinde kapatılmış birer paket bulunuyordu. Paketlerde birer fremkit, maula tabancası, billurbıçak ve ... Farad'n'ın gönderdiği yeni giysiler vardı.

Ganimet kardeşini takip ederek meyve bahçesine girip çalışan çocukların arasına karıştı. Herkesin yüzü damıtıcı-giysi maskeleleriyle örtülüydü. Burada diğer işçiler gibiydiler, ama Ganimet yine de muhafızlarla korunduğu yaşamını geride bıraktığını, bilindik yollardan uzaklaşıp tehlikeye atıldığını hissediyordu. Bir tehlikeyden diğerine atılmak için aslında bir adım yeterliydi!

Sepetlerindeki, Farad'n'ın gönderdiği yeni giysiler ikisinin de çok iyi kavradığı bir gayeyi simgeliyordu. Ganimet bunu anladıklarını göstermek için cüppelerinin göğsündeki atmaca armasının üstüne kişisel düsturları olan "Paylaşıyoruz" sözcüğünü Çakobsa dilinde yazmıştı.

Yakında alacakaranlık olacak ve siyecin ekili bölgesinin sınırını belirleyen kanâtın ardına, evrendeki pek az yerde görülebilecek güzellikte özel bir akşam çökecekti. Loş bir ışığa bürünen çöl ıssız bir yere dönüşecek ve içindeki her canlı yepyeni bir evrende tek başına kaldığı hissiyle dolacaktı.

"Fark edildik," diye fısıldadı Ganimet, çalışırken kardeşine doğru eğilerek.

"Muhafızlar mı?"

"Hayır – başkaları."

"Güzel."

"Çabuk olmalıyız," dedi Ganimet.

Leto hızla kayalıktan meyve bahçesinin içlerine doğru ilerleyerek bu uyarıyı onayladığını gösterdi. Aklına babasının bir sözü gelmişti: *Çölde her şey ya hareket eder ya da yok olur*. Uzakta, kumların arasından yükselen Hizmetkâr'ı görünce, hareket etmenin gerekliliğini daha da fazla kavradı. Hareketsiz ve kaskatı bir şekilde duran o gizemli gözcü kayalık; geçip giden yıllarla birlikte rüzgârın savurduğu kumlarla giderek aşınıyor ve ufalanıyordu. Bir gün Hizmetkâr tamamen kuma dönüşecekti.

Kanâta yaklaşırken yukarıdaki siyeç kapılarından birinden müzik sesi geldiğini duydular. Bu müziği çalan eski tarz bir Fremen grubuydu – iki delikli flütler, tefler, baharat plastiğinden ve gerilmiş deriden yapılma davullar ve ziller. Davullar için gereken bunca deriyi bu gezegendeki hangi hayvanın sağladığını kimse sormazdı.

Stilgar, Hizmetkâr'dayken gösterdiğim o yarık hakkında söylediklerimi unutmayacak, diye düşündü Leto. *Karanlık çöktüğünde gelecek ... ve anlayacak.*

Biraz sonra kanâta vardılar. Açık bir tüpe dalıp, kontrol merdiveninden aşağı indiler ve bir çalışma platformuna ulaştılar. Kanât loş, nemli ve soğuktu; avcı balıkların şıptıklarını duyuyorlardı. Bu suyu çalmaya çalışacak kumalabalıklarının, suyla yumuşayan iç yüzeyleri avcı balıkların saldırısına uğradı. Bu balıklardan insanlar da çekinirdi.

“Dikkatli ol,” dedi Leto, kaygan platformdan suyun içine yavaşça girerken. Belleğini hiç yaşamadığı çağlara ve yerlere odakladı. Ganimet de peşinden geldi.

Kanâtın sonuna ulaştıklarında üstlerindeki giysilerini çıkarıp yalnızca damıtıcı-giysileriyle kaldılar ve yeni cüppelerini giydiler. Çıkardıkları eski Fremen giysilerini orada bırakıp, bir başka tüpe tırmanarak yukarı çıktılar, bir kumulun üstünden sürünerek arka tarafına geçtiler. Orada siyeçtekiler tarafından görülmeyecek şekilde oturdular, maula tabancalarını ve billurbıçaklarını kuşanıp fremkitlerini omuzlarına astılar. Artık müzik sesi duymuyorlardı.

Leto ayağa kalkıp kumulların arasındaki vadi boyunca yürümeye başladı.

Ganimet de onun peşinden yürüdü ve açık kumların üzerinde, alışkın oldukları üzere düzensiz adımlarla birlikte ilerlemeye başladılar.

Her kumulun tepesine ulaştıklarında, diğer tarafa ulaşana dek eğilip sürünmeye başlıyorlardı. Ve siyeçtekilerden gizlenebilecekleri bir yere geldiklerinde de, takip ediliyorlar mı diye hemen dönüp arkalarına bakıyorlardı. İlk kayalıklara vardıklarında, çölde hâlâ avcılardan eser yoktu.

Kayalıkların gölgesine sine sine Hizmetkâr'ın etrafından dolunıp, çöle bakan yüksek bir kaya çıkıntısına tırmandılar. *Beled* boyunca çok uzaklarda renkli ışıklar yanıp sönüyordu. Kararan hava incecik bir kristal gibi narindi. Bir çöl manzarası karşılarında acımasızca uzanıyordu – nereye baksalar onu görüyorlardı. Karşılarında uzanıp giden bir çöl okyanusunun dışında, gözlerine takılabilecek hiçbir şey yoktu.

Sonsuzluğun ufku bu, diye düşündü Leto.

Ganimet kardeşinin yanına diz çöktü ve *saldırı birazdan başlayacak*, diye düşündü. Tüm dikkatini çevresindeki sesleri dinlemeye veren kızın tüm bedeni sanki devasa ve gergin bir kulağa dönüşmüştü.

Leto da tıpkı onun gibi her şeye kulak kabartmış durumdaydı. Birlikte paylaştıkları hayatları boyunca aldıkları eğitimin faydasını görüyorlardı. İnsan bu yabanıllığın içinde *tüm* duyularını kullanmak zorunda kalıyordu. Hayatta kalmak için her an tetikte olmak gerekiyordu ve hayat bu anlardaki algıların birikimine dönüşüyordu.

Biraz sonra Ganimet kayalığa tırmanıp geldikleri tarafa baktı. Siyecin güvenliği ona artık bir hayalmiş gibi geliyordu. Şimdi çok uzakta kalmış, kahverengi ve mor renklerde, cansız bir kayalık kümesiydi orası. Kenarları güneşin son ışınlarıyla gümüşkiye boyanmıştı. Ortalıkta hâlâ takipçilerden eser yoktu. Leto'nun yanına geri döndü.

"Yaptığım üçüncü dereceden hesaplamaya göre, avcı bir hayvan saldıracak," dedi Leto.

"Bence hesaplamanda sonuna dek gitmemişsin," dedi Ganimet. "Bize yalnızca tek bir hayvan saldırmayacak. Corrino Hanedanı umutlarının tümünü tek bir sepete koymaması gerektiğini öğrendi."

Leto başıyla onayladı.

Leto birden içinde taşıdığı o hayat kalabalığının, doğmadan önce bile içinde olan hayatların ağırlığını zihninde hissetti. İçi hayatlarla doluydu ve hepsi de onun bilincinden kaçıp kurtulmak istiyordu. İç dünyası onu yutabilecek kocaman bir canavardı.

Huzursuzca ayağa kalkıp Ganimet'in tırmandığı yere çıkarak siyeç kayalıklarına baktı. Orada, kayalığın altında uzanan bir kânâtın hayatla ölüm arasındaki sınırı nasıl da çizdiğini görebiliyordu. Vahanın kenarında deve-adaçayları, soğanotları, gobi tüy otları, yabani kabayoncalar vardı. Son ışıkların altında kabayoncaların arasında seke seke dolaşan kuşların hareketlerini görebiliyordu. Uzaktaki tahılların püskülleri, ansızın esen ve meyve bahçesinin üstüne gölge düşüren bir rüzgârla dalgalandı. Farkındalığının yakaladığı bu hareket, o akışkan gölgeler aslında çok daha büyük bir değişimin, kurşuni gökyüzünün kararmasının göstergesiydi.

Burada neler olacak? diye sordu kendine.

Ölecekti veya öldüğü sanılacaktı. Bunu biliyordu. Ganimet tek başına geri dönecek ve gördüğü ya da derin bir hipnozla gördüğüne inandırıldığı bir ölümü, kardeşinin ölümünü haber verecekti.

Bu yerin gizemleri Leto'yu derinden etkiliyordu. Kehaneti isteme arzusuna yenik düşmek, farkındalığını değişmez ve mutlak bir geleceğe göndermek ne kolaydı. Ama gördüğü o ufak kehanet hayali bile yeterince korkunçtu zaten. Daha büyüğünü görme riskine girmeye cesareti yoktu.

Biraz sonra Ganimet'in yanına geri döndü.

"Henüz peşimizden gelen yok," dedi.

"Üstümüze iri hayvanlar salacaklar," dedi Ganimet. "Geldiklerini görecektir vaktimiz olabilir."

"Gece gelirlirse göremeyiz."

"Yakında hava iyice kararacak," dedi Ganimet.

"Evet. Yerimize insek iyi olur." Aşağıyı, sol tarafı gösterdi. Orada rüzgârlar bazalt kayalıkta ufak bir oyuk açmıştı. İkisinin sığabileceği kadar büyük, ama iri hayvanların sığamayacağı kadar ufaktı. Leto oraya gitmek istemese de, gitmesi gerektiğini biliyordu. Stilgar'a gösterdiği yer orasıydı.

"Bizi gerçekten öldürebilirler," dedi.

"Bu riske girmek zorundayız," dedi Ganimet. "Babamıza borçluyuz bunu."

"Buna itiraz etmiyorum."

Doğru yoldayız, diye düşündü Leto. *Biz doğru olanı yapıyoruz.* Ama bu evrende *doğru* olanı yapmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Şimdi sağ kalmak için tetikte ve güçlü olmanın yanı sıra her anın sınırlılıklarını kavramak zorundaydılar. En iyi zırhları Fremen yöntemleriydi. Bene Gesserit bilgileri ise yedek kuvvetleriydi. Çocuk bedenleri ve şık giysileri bunu belli etmese bile şimdi her ikisi de Atreides ordusunda eğitim almış deneyimli askerler gibi düşünen sert Fremenlerdi.

Leto belindeki ucu zehirli billurbıçağının kabzasını okşadı. Ganimet de bilinçsizce aynı hareketi yaptı.

"Artık aşağıya inelim mi?" diye sordu Ganimet. Konuşurken, çok aşağılarda, uzakta olduğu için pek tehditkâr görünmeyen bir hareket fark etti. Onun aniden sessizleşmesi herhangi bir uyarıda bulunmadığı halde Leto'nun da dikkat etmesine yol açtı.

"Kaplanlar," dedi Leto.

"Laza kaplanları," diye düzeltti Ganimet.

"Bizi gördüler," dedi Leto.

"Çabuk olalım," dedi Ganimet. "Maula tabancası o yaratıkları asla durduramaz. Bu işi yapmak için iyi eğitilmişlerdir."

"Çevrede bir yerlerde onları kontrol eden bir insan olmalı," dedi Leto, hemen öne geçip sol taraflarındaki kayalardan aşağı hızlı adımlarla inerken.

Ganimet de aynı şeyi düşünüyordu, ama boşa güç harcamamak için konuşmadı. Yakınlarda bir yerde kaplanları kontrol eden biri vardı mutlaka. Bu kaplanların uygun an gelene kadar etrafta başıboş gezmelerine izin verilemezdi.

Kaplanlar günün son ışıklarında hızla ilerliyor, kayadan kayaya sıçırıyorlardı. Bunlar daha çok görme duyusunda odaklanan yaratıklardı. Yakındaysa gece çökecek ve işitme duyusunun vakti gelecekti. Hizmetkâr'ın kayalıklarından gelen bir gece kuşunun ötüşü, değişimi vurguladı. Gecenin yaratıkları kayalıkların arasındaki karanlık yarıkların gölgelerinde çoktan gezinmeye başlamıştı.

Yine de ikizlere doğru koşan kaplanlar hâlâ görülebiliyordu. Hayvanlardan güç akıyordu, her hareketlerinde çevik ve kendile-

rinden emindiler.

Leto buraya kendi ruhundan kurtulmak için geldiğini hissetti. Koşarken rahattı. Ganimet'le birlikte o daracık yarığa zamanında girebileceklerine emindi, ama dönüp o yaklaşan hayvanlara hayretle bakmaktan kendini alamıyordu.

Düşerse işimiz biter, diye düşündü.

Bunu düşündüğünde kendine olan güveni azaldı ve daha hızlı koşmaya başladı.

Siz Bene Gesseritler, Panoplia Prophetica'nıza "Din Bilimi" diyorsunuz. Pekâlâ. Başka türlü bilim adamları arasam da, tanımınızı uygun buluyorum. Gerçekten de kendi efsanelerinizi yaratıyorsunuz. Gerçi bunu bütün toplumlar yapar. Ama sizi uyarmalıyım. Yanlış yönlendirilmiş çoğu bilim adamı gibi siz de hatalı davranıyorsunuz. Davranışlarınız, hayattan bir şeyleri alıp götürmek istediğinizi gösteriyor. Sık sık söylediğiniz bir şeyi hatırlatmanın vakti geldi: İnsan bir şeyi alırsa, zıttını da almak zorundadır.

— Arrakeen'deki Vaiz:
Rahibeler Birliği'ne Bir Mesaj

Şafağa bir saat kala, Jessica baharat bezinden yıpranmış bir kilimin üstünde kımıldamaksızın oturuyordu. Etrafında gezegendeki ilk yerleşim noktalarından biri olan, eski ve yoksul bir siyecin çıplak kaya duvarları vardı. Bu siyeç Kızıl Uçurum'un hemen altındaydı ve çölün batı rüzgârlarından korunuyordu. El-Fali ile kardeşleri Jessica'yı buraya getirmişti ve şimdi Stilgar'dan haber bekliyorlardı. Ama fedayinler onunla bağlantı kurarken dikkatli davranmış, yerlerini söylememişlerdi.

Fedayinler şifahi usul yöntemiyle, İmparatorluğa karşı suç işlediklerine dair resmi bir raporla suçlandıklarını biliyorlardı. Alia, henüz Rahibeler Birliği'nin adını telaffuz etmese de, annesinin İmparatorluğun düşmanları tarafından kandırıldığını iddia ediyordu. Ama Alia'nın nasıl bir tiran olduğu artık ortaya çıkmıştı ve Rahipliği kontrol etmekle Fremenleri de kontrol ettiğine olan inancında haklı olup olmadığı anlaşılacaktı.

Jessica, Stilgar'a sade ve açık bir mesaj göndermişti: "Kızım zaptetilmiş ve Sınavdan geçirilmeli."

Ama korkular değerleri yıkardı ve bazı Fremenlerin de bu suçlamaya inanmamayı yeğlediği şimdiden biliniyordu. Bu yüzden de geceleyin iki çatışma yaşanmıştı, ama el-Fali'nin adamlarının çaldığı ornitopterler sayesinde sonunda Kızıl Uçurum Siyeci'ne kaçıp bir parça olsun güvenliğe ulaşabilmişlerdi. Buradan fedayinlere haber gönderiliyordu, ama Arrakis'te iki yüzden az fedayin kalmıştı. Diğerleri çeşitli mevkilerle İmparatorluğa dağılmış durumdaydı.

Jessica bu gerçekleri düşünürken, burada ölüp ölmeyeceğini merak etti. Buna bazı fedayinler de inanıyordu, ama ölüm komandoları bu durumu hiç zorlanmadan kabullenmişlerdi. El-Fali genç adamlarının bazılarının korkularını dinleyince yalnızca Jessica'ya bakıp sırtıtmıştı.

"Tanrı bir yaratığının belirli bir yerde ölmesini isterse, onu oraya gitmeye zorlar," demişti yaşlı Naib.

Kapı niyetine kullanılan yamalı perdeler hışırdadı ve içeri el-Fali girdi. Yaşlı adamın rüzgârdan yıpranmış incecik yüzü asık ve gözleri kan çanağıydı. Dinlenmediği belliydi.

"Biri geliyor," dedi.

"Stilgar mı göndermiş?"

"Olabilir." El-Fali gözlerini indirip soluna baktı. Eski bir Fremen âdetiydi bu – kötü haber getirenlerin bakışıydı.

"Ne oldu?" diye ısrar etti Jessica.

"Tabr'dan haber aldık. Torunlarınız orada değilmiş." Jessica'ya bakmadan konuşuyordu.

"Alia..."

"İkizlerin kendi himayesine verilmesini emretmiş, ama çocuklar Tabr Siyeci'nde bulunamamış. Tek bildiğimiz bu."

"Stilgar onları çöle göndermiştir," dedi Jessica.

"Herhalde. Ama bütün gece onları aradığı da biliniyor. Belki numara yapıyordu..."

"Hayır, Stilgar'ın tarzı değil bu," dedi Jessica. *İkizlerin sözünü*

dinlemiyorsa tabii, diye düşündü. Ama bu da doğru gibi gelmiyordu. Kendi sakinliğine şaşırdı. Panik duymuyordu. İkizler için duyduğu korku da, Ganimet'in söyledikleriyle yatışmıştı. Başını kaldırıp el-Fali'ye baktığında, adamın kendisine acıyarak baktığını gördü. "Kendi başlarına çöle gittiler," dedi.

"Tek başlarına mı? İki çocuk!"

Jessica o "iki çocuğun" çölde sağ kalma konusunda muhtemelen şimdiki Fremenlerin çoğundan daha fazla şey bildiğini söyleme zahmetine girmedi. Bunun yerine Leto'nun kendisine kaçırılmasına izin vermesi konusunda ısrar ederken takındığı tuhaf tavrı düşündü. Bu anıyı bir kenara koymuştu, ama şu anda düşünmesi gerekiyordu. Leto, Jessica'nın onun sözünü dinlemesi gereken anı bileceğini söylemişti.

"Haberci artık siyeye girmiştir," dedi el-Fali. "Onu getireyim." Yamalı perdelerin arasından çıkıp gitti.

Jessica yamalı perdelere baktı. Kırmızı baharat liflerinden yapılmışlardı, ama yamaları maviydi. Bu siyecin Müeddib'in dininden para kazanmayı kabul etmediği için Alia'nın Rahiplerinin gazabına uğradığı söylenirdi. Bu siyecin halkının tüm paralarını tay kadar büyük ve çocuklarını korumak üzere eğitilen köpekler yetiştirmeye harcadığı söylenirdi. Ama bu köpeklerin hepsi ölmüştü ve onları rahiplerin zehirlediğini söyleyenler olmuştu.

Bu düşünceleri kafasından atmak için başını salladı. Bunlar *gaflet*'ti; dikkat dağıtan at sinekleri idi.

Çocuklar nereye gitmişti? Jacurutu'ya mı? Bir planları vardı. *Kabul edebileceğim kadarını bana söylemeye çalıştılar*, diye hatırladı. Kabul etme sınırına dayandığında ise, Leto ona itaat etmesini emretmişti.

Torunu ona, babaannesine itaat etmesini emretmişti!

Leto, Alia'nın ne yaptığını anlamıştı; bu açıkça ortadaydı. Ve ikizlerin her ikisi de halalarının "hastalandığından" bahsetmişlerdi, onu savunurken bile. Alia, Naiplik yönetimindeki konumunun *haklılığına* güvenerek kumar oynuyordu; ikizlerin himayesini talep etmesi de bunu doğruluyordu. Jessica elinde olmadan sert bir kahkaha attı. Alia, Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın öğ-

rencisi Jessica'ya açıkladığı bir hataya düşmüştü: “Eğer tüm dikkatini sadece kendi haklılığında odaklarsan, o zaman karşıt güçleri seni yenmeye davet edersin. Çok sık yapılan bir hatadır bu. Öğretmenin olan ben bile yaptım.”

“Öğrencin olan ben bile yaptım,” diye kendi kendine fısıldadı Jessica.

Perdenin arkasındaki koridordan gelen kumaş hışırtılarını işitti. Dün gece topladıkları gruptan iki genç Fremen içeri girdi. Müeddib'in annesinin huzurunda oldukları için çok heyecanlandıkları belliydi. Jessica onları tamamen çözümleyebiliyordu: Onlar düşünmeyen ve kimlik kazanmak için beğendikleri herhangi bir güce bağlanan tiplerdiler. Jessica'dan kaynaklanacak bir yansıma olmazsa içleri bomboştu. Bu yüzden de tehlikeliydiler.

“El-Fali hazırlanmanız için bizi önden gönderdi,” dedi genç Fremenlerden biri.

Jessica birden göğsünün sıkıştığını hissetti, ama sesi sükunetini korudu. “Neye hazırlanacaktım?”

“Stilgar, habercisi olarak Duncan Idaho'yu göndermiş.”

Jessica aba kukuletasıyla saçını örttü, bu hareketi farkında olmaksızın yapmıştı. *Duncan mı?* Ama Alia'nın kuklasıydı o.

Konuşan Fremen yarım adım öne çıktı. “Idaho sizi güvenli bir yere götürmeye geldiğini söylüyor, ama bu el-Fali'ye pek inandırıcı gelmedi.”

“Bana da tuhaf geldi,” dedi Jessica. “Ama evrenimizde çok daha tuhaf şeyler de oluyor. Getirin onu.”

° Genç Fremenler bakiştı, ama itaat ettiler ve öyle telaşla çıktılar ki, yıpranmış perdelerde bir yırtık daha açtılar.

Az sonra içeri Idaho girdi. Peşinde iki Fremen ve en arkadan gelip eli billurbıçağının kabzasında olan el-Fali vardı. Idaho oldukça sakın görünüyordu. Üstünde bir Atreides Hanedan Muhafızının gündelik üniforması vardı. Bu üniformalar ondört yüzyıldır neredeyse hiç değişmemişti. Arrakis'te eskinin altın kabzalı plasçelik bıçaklarının yerini billurbıçaklar alsa da, ufak bir değişiklikti bu.

“Bana yardım etmek istiyormuşsun,” dedi Jessica.

“Tuhaf gelebilir, ama evet,” dedi Idaho.

“İyi ama Alia seni beni kaçırman için göndermedi mi?” diye sordu Jessica.

Idaho’nun şaşırdığını gösteren tek belirti, siyah kaşlarını hafifçe kaldırmasıydı. Parlak metal Tleilaxu gözleriyle Jessica’ya dikkatle bakmayı sürdürdü. “Evet, seni kaçırmamı emretmişti,” diye yanıtladı.

El-Fali’nin billurbıçağının kabzasını sıkan elinin eklemleri bembeyaz kesildi, ama bıçağını çekmedi.

“Bu gecenin büyük bölümünde kızımla ilgili yaptığım hataları uzun uzun gözden geçirdim,” dedi Jessica.

“Bu konuda birçok hata yapıldı,” diye onayladı Idaho, “ve ben de bunların çoğunda pay sahibiyim.”

Jessica, Idaho’nun çene kaslarının hafifçe titrediğini fark etti.

“Çünkü bizi yanlış yollara yönelten düşüncelere kulak vermek daha kolaydı,” dedi Jessica. “Ben buradan ayrılmak istiyordum ... Sense ... benim genç bir versiyonum olarak gördüğün bir kızla birlikte olmak istiyordun.”

Idaho bu sözleri sessizce kabul etti.

“Torunlarım nerede,” diye sert bir sesle sordu Jessica.

Idaho gözlerini kırptırdı. Sonra “Stilgar onların çölün derinliklerine kaçıp saklandıklarına inanıyor. Bu krizi önceden görmüş olabilirler,” dedi.

Jessica, el-Fali’ye baktı ve adam da bunu tahmin ettiğinin farkında olduğunu belli etmek için başını öne doğru hafifçe salladı.

“Alia ne yapıyor?” diye sordu Jessica.

“Onun yüzünden iç savaş çıkabilir,” dedi Idaho.

“Bu noktaya gelineceğine inanıyor musun gerçekten?”

Idaho omuzlarını silkti. “Belki de çıkmaz. Zaman artık değişip yumuşadı. Hoş laflara kulak vermeye meyilli insanların sayısı arttı.”

“Bence de,” diye onayladı Jessica. “Pekâlâ, torunlarıma ne olacak?”

“Stilgar onları bulacaktır – eğer ...”

“Evet, anlıyorum.” Demek mesele gerçekten de artık Gurney Halleck’e bağlıydı. Dönüp solundaki kaya duvara baktı. “Alia artık iktidarı sımsıkı elinde tutuyor.” Tekrar Idaho’ya baktı. “Anlıyor musun? Eğer gücü kullanacaksan onu elinde hafifçe tutmak gerekir. Fazla sıkı kavrarsan eninde sonunda gücün kölesi, kurbanı olursun.”

“Düküm de bana hep böyle derdi,” dedi Idaho.

Jessica, Idaho’nun Paul’ü değil, eski Leto’yu kast ettiğini anladı. “Beni kaçırdığında ... nereye götüreceksin?”

Idaho kadının kukuletasının altında gölgede kalmış yüzünü görmek istermiş gibi dikkatle baktı.

El-Fali bir adım öne çıktı. “Leydim, bunu cidden düşünüyor olamazsınız ...”

“Kendi kaderimi tayin etmek hakkım değil mi?” dedi Jessica.

“Ama bu ...” El-Fali başıyla Idaho’yu gösterdi.

“Bu dediğin kişi, henüz Alia doğmadan önce sadık muhafızımdı,” dedi Jessica. “Oğlumun ve benim hayatımızı kurtarmak için canını feda etmeden önce. Biz Atreidesler dostlarımıza hep sadık kalırız.”

“Öyleyse benimle gelecek misin?” diye sordu Idaho.

“Onu nereye götüreceksin?” diye sordu el-Fali.

“Bunu bilmemen daha iyi,” dedi Jessica.

El-Fali kaşlarını çattı, ama sustu. Yüzünden kararsızlık okunuyordu. Jessica’nın doğru söylediğini biliyordu, ama Idaho’ya olan güvensizliği hâlâ sürüyordu.

“Bu arada bana yardım eden fedayinlere ne olacak?” diye sordu Jessica.

“Eğer Tabr’a gidebilirlerse Stilgar onları koruyacaktır,” dedi Idaho.

Jessica yüzünü el-Fali’ye çevirdi: “Oraya gitmenizi emrediyorum dostum. Stilgar torunlarımın aranişında fedayinleri kullanabilir.”

Yaşlı Naib gözlerini indirdi. “Müeddib’in anası nasıl buyurursa.”

Hâlâ Paul'ün hizmetinde, diye düşündü Jessica.

"Buradan hemen gitmeliyiz," dedi Idaho. "Yakında burayı da arayacaklardır mutlaka."

Jessica, Bene Gesseritlerin yaşlandıklarında bile yitirmedikleri o akıcı zerafetle hemen ayağa kalktı. Oysa gece yaptığı uçuştan sonra kendini gerçekten yaşlı hissediyordu. Ama ayağa kalkarken bile aklında torunu Leto'yla yaptığı o tuhaf görüşme vardı. Leto gerçekten de ne yapıyordu? Anlayamadığını gösteren bir tavırla başını salladı ve sonra da bu hareketini gizlemek için kukuletasını düzeltti. Leto'yu küçümsemek çok kolay düşülebilecek bir hataydı. İnsan ikizlerin sıradan çocuklar olmadığını hatırlamakta epeyce zorlanıyordu.

Idaho'nun duruş şekli birden dikkatini çekti. Şiddete hazır birinin gevşekliğiyle, bir ayağını öne çıkarmış duruyordu ve Jessica'nın ona bizzat öğrettiği bir pozisyondu bu. İki genç Fremene ve yaşlı Naibe baktı. Yaşlı Fremene Naibi hâlâ kararsızdı ve iki delikanlı da bunu hissediyordu.

"Bu adama canımı teslim edecek kadar güveniyorum," dedi Jessica, el-Fali'ye. "Ayrıca ona canımı ilk kez teslim ediyor da değilim."

"Leydim," diye itiraz etti el-Fali. "O ..." Idaho'ya öfkeyle baktı. "Coan-Teen'in kocası o!"

"Ama ben ve Düküm tarafından eğitildi," dedi Jessica.

"Ama o bir *gulâm*!" dedi el-Fali, konuşmakta zorlanarak.

"Oğlumun *gulâmı*," diye hatırlattı Jessica.

Bir zamanlar Müeddib'i canı pahasına korumaya ant içmiş bir fedayin bu kadarına direnemezdi. El-Fali iç geçirerek yana çekildi ve iki delikanlıya perdeleri açmalarını işaret etti.

Peşinde Idaho'yla odadan çıkan Jessica kapının eşiğinde durup el-Fali'ye döndü. "Siz Stilgar'a gidin. Ona güvenebilirsiniz."

"Tamam..." Ama ihtiyarın sesi kararsızdı.

Idaho, Jessica'nın koluna dokundu. "Bir an önce gitmeliyiz. Yanına almak istediğin bir şey var mı?"

"Sadece sağduyum," dedi Jessica.

"Neden? Hata yaptığından mı korkuyorsun?"

Jessica başını kaldırıp ona baktı. "Sen daima hizmetimizdeki en iyi topter pilotumuzdun Duncan."

Bu yanıt Idaho'nun pek hoşuna gitmemişti. Jessica'nın önüne geçip geldiği yolda hızla yürümeye başladı. El-Fali, Jessica'nın yanında yürüdü. "Topterle geldiğini nereden bildin?"

"Üstünde damıtıcı-giysi yok," dedi Jessica.

El-Fali bu bariz ayrıntıyı gözden kaçırdığı için utanmış görün-
dü, ama yine de susmadı. "Habercimiz onu Stilgar'ın yanından
doğrudan buraya getirdi. Görülmüş olabilirler."

"Duncan, seni gördüler mi?" diye sordu Jessica, Idaho'nun arka-
sından.

"Göremediklerini biliyorsun," dedi Idaho. "Kumul tepelerinin
arasından uçtuk."

Bir yan geçide sapıp aşağı inen spiral basamaklara vardılar. Oradan inince de kahverengi kayalarla çevrili ve korkürelere güzelce aydınlatılan geniş bir odaya çıktılar. Odanın ortasında yüzü diğer taraftaki duvara dönük bir şekilde bir ornitopter duruyordu; sanki sıçramaya hazırlanan bir böcek gibiydi. O duvar sahte kayadandı demek – çöle açılan bir kapıydı aslında. Bu siyeç fakir olsa da, gizliliğe ve kaçış yollarına hâlâ önem veriliyordu.

Idaho ornitopterin kapısını Jessica için açtı ve sağdaki koltuğa oturmasına yardım etti. Idaho'nun yanından geçerken, adamın ke-
çi postuna benzeyen siyah saçlarının ter içindeki alnına yapışmış olduğunu gören Jessica birden o başın gürültülü bir mağarada na-
sıl da kanlandığını anımsadı. Çelik bilyelere benzeyen Tleilaxu gözlerine bakınca, şimdiki zamana geri döndü. Artık hiçbir şey gör-
rüldüğü gibi değildi. Emniyet kemerini takmaya başladı.

"Beni en son uçuralı epey oldu Duncan," dedi.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Idaho. Kontrol paneliyle uğ-
raşmaya başlamıştı bile.

El-Fali ile iki Fremen delikanlısı, odanın sahte kayadan oluşan kapısını kontrol eden panelin yanında, kapıyı açmaya hazır bir şe-
kilde bekliyorlardı.

"Senden şüphelendiğimi düşünüyor musun?" diye sordu Jessica
usulca.

Idaho gözünü kontrol panelinden ayırmadan itici motorları harekete geçirdi ve bir ibrenin kımıldamasını izledi. Hafifçe gülümsedi; ama bu sert gülümseme, keskin yüz hatlarında bir an belirip kayboldu.

“Ben hâlâ bir Atreides'im,” dedi Jessica. “Oysa Alia değil.”

“Korkma,” dedi Idaho dişlerini gıcırdatarak. “Ben hâlâ Atreideslerin hizmetindeyim.”

“Alia artık bir Atreides değil,” diye tekrarladı Jessica.

“Bunu bana hatırlatmana gerek yok!” dedi Idaho öfkeyle. “Şimdi sus ve izin ver de şu aleti uçurayım.”

Sesindeki umutsuzluk beklenmedik bir şeydi ve Jessica'nın tanıdığı Idaho'ya hiç uymuyordu. Jessica'nın içine tekrar bir korku düştü. “Nereye gidiyoruz Duncan? Artık söyleyebilirsin.”

Ama Idaho yalnızca el-Fali'ye başıyla işaret etmekle yetindi ve mağaranın sahte kayadan yapılmış gizli kapısı açıldığında, içeri gümüşü gün ışığı doldu. Mağaradan fırlayıp gökyüzüne yükselen ornitopter kanatlarını çırpıyor, jet motorları gürliyordu, derken bulutsuz gökyüzünde süzölmeye başladılar. Idaho topteri güneybatıya, kumların üstünde kara bir çizgi olarak görünen Sihaya Sırtı'na doğru yöneltti.

“Beni çok ağır yargılamayın, Leydim,” dedi, bir süre daha sustuktan sonra.

“Arrakeen'deki büyük salonumuza baharat-birasıyla zil zurna sarhoş olmuş halde gelip ortalığı ayağa kaldırdığından beri hakkımda kötü bir şey düşündüğümü hatırlamıyorum,” dedi Jessica. Ama adamın sözleri içindeki şüpheyi güçlendirmişti ve bedenini gevşeterek tam bir *prana-bindu* savunma moduna geçti.

“O geceyi çok iyi hatırlıyorum,” dedi Idaho. “Gençtim ... toydum.”^Φ

“Ama Dükümün emrindeki en iyi kılıçustasıydın.”

“Hayır Leydim. Gurney on kapışmadan altısında beni yener.” Jessica'ya baktı. “Gurney nerede?”

^Φ O geceyi ve yaşanan olayları bir kez daha okuyup tüm ayrıntılarıyla anımsamak isteyenler bkz. *Dune*, s. 185-190. —ed.

“Emirlerimi yerine getiriyor.”

Idaho başını salladı.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordu Jessica.

“Evet, Leydim.”

“Öyleyse söylesene.”

“Pekâlâ. Atreides Hanedanı’na karşı inandırıcı bir kumpas kurulmuş izlenimi yaratacağıma söz verdim. Bunu yapmanın da gerçekten tek bir yolu var.” Kontrol dümenindeki bir düğmeye bastığında, Jessica’nın koltuğundan fırlayan ipler onu yumuşacık, ama kırılmaz bir koza gibi anında sarmalayiverdi. Sadece başı açıkta kalmıştı. “Seni Salusa Secundus’a götürüyorum,” dedi. “Farad’n’a.”

Jessica kontrol dışı bir kasılmayla çırpınıp ipleri koparmaya çalıştı, ama uğraştıkça daha da sıkışıp geriliyorlardı. Sonunda bundan vazgeçtiğinde hafifçe gevşediler, ama bu arada Jessica koruyucu kılıfının altındaki ölümcül şiga-telinin varlığını hissetmişti.

“Merak etmeyin, şiga-teli zararsız, bağlantısı kesilmiş durumda,” dedi Idaho ona bakmadan. “Ha, bu arada, sakın üstümde Ses kullanmaya kalkma. Eskiden beni bu şekilde etkileyebiliyordun, ama artık o köprünün altından çok sular aktı.” Jessica’ya baktı. “Tleilaxular bana böyle numaralara karşı da bağışıklık kazandırdılar.”

“Alia’nın emrindesin,” dedi Jessica, “ve o da—”

“Alia’nın emrinde değilim,” dedi Idaho. “Vaiz’in arzusunu yerine getiriyoruz. O senin Farad’n’ı eğitmeni istiyor, tıpkı bir zamanlar ... Paul’ü eğittiğin gibi.”

Jessica bir süre sessizce donup kaldı; Leto’nun kendisine çok ilginç bir öğrenci bulacağını söyleyişini anımsamıştı. “Bu Vaiz – öğlum mu?” diyebildi sonunda.

Idaho’nun sesi çok uzaktan gelir gibiydi: “Keşke bilseydim.”

Evren sadece vardır; ve bir Fremenin evrene bakıp inceleyip de duyularına hâkim olabilesinin tek yolu da böyle düşündürmektir. Evren ne tehdit eder, ne vaatlerde bulunur. Evrende bizim etki alanımızın ötesinde gerçekleşen şeyler olur: Bir göktaşının düşmesi, bir baharat püskürtüsünün gerçekleşmesi, giderek yaşlanmak ve ölmek gibi. Bunlar bu evrenin gerçekleridir ve haklarındaki hisleriniz ne olursa olsun, onlarla yüzleşmek zorundasınızdır. Böylesi gerçekleri sözlerle savuşturamazsınız. Size kendi yöntemleriyle ve konuşmaksızın gelirler. İşte o zaman, o zaman “hayat ve ölüm” ne demekmiş anlarız. Bunu anlayınca da mutlu olursunuz.

— Müeddib'den fedayinlerine

“Ve bunlar harekete geçirdiğimiz şeyler,” dedi Wensicia. “Bu şeyler senin için yapıldı.”

Farad'n annesinin sabah odasında, onun karşısında kımıldamadan oturmayı sürdürüyordu. Arkasından gelen altın renkli güneş ışığı, genç adamın gölgesini yerdeki beyaz halıya düşürüyordu. Annesinin arkasındaki duvardan yansıyan ışık, kadının saçlarının etrafında bir hale oluşturuyordu. Annesinin üstünde her zamanki gibi kenarları altın işlemeli beyaz cüppesi vardı – bu giysiler kadına imparatorluk günlerini anımsatıyordu. Kalp şeklindeki yüzü sakın görünse de, Farad'n aslında her tepkisini izlediğini biliyordu. Genç adam kahvaltısını yeni yapmıştı, ama midesini bomboş hissediyordu.

“Hoşuna gitmedi mi?” diye sordu Wensicia.

“Hoşuma gitmeyecek ne var ki?” diye soruyla yanıtladı Farad'n.

“Şey ... bunu şu ana dek senden gizlemiş olmamız?”

“Ha.” Farad'n annesini süzerken bir yandan da bu meseledeki kendi karmaşık konumunu saptamaya çalıştı. Ama aklında gezen tek şey, son günlerde Tyekanik'in annesine “Prenses'im” demekten vazgeçmiş olmasıydı. Ona ne diyordu artık? Ana Kraliçe mi?

Neden bir şeyler yitirdiğimi hissediyorum? diye merak etti. *Neyi yitiriyorum ki?* Aslında cevap açıktı: Kendine ayıracak ve hoşlandığı şeylerle ilgilenecek vaktinin olduğu kaygısız günlerini yitiriyordu. Annesinin anlattığı bu plan gerçekleşirse, o günler bir daha asla geri gelmeyecekti. Sürekli olarak yeni sorumluluklarıyla ilgilenmek zorunda kalacaktı. Bu durumun hiç hoşuna gitmediğini anladı. Zamanını çalmaya nasıl cüret ederlerdi? Hem de ona fikrini bile sormadan!

“Çıkar ağzındaki baklayı,” dedi annesi. “Sorun ne?”

“Ya plan başarısız olursa?” diye sordu Farad'n, aklına ilk gelen şeyi söylemişti.

“Nasıl başarısız olabilir ki?”

“Bilmem ... bütün planlar başarısız olabilir. Tüm bu planların içinde Idaho'nun yeri ne peki?”

“Idaho mu? Neden onunla ilgileniyorsun ... Ha, anladım – Tyek'in benden izinsiz buraya getirdiği o mistik yüzünden. Bana danışmalıydı. O mistik Idaho'dan bahsetti, değil mi?”

Wensicia acemice yalan söylemişti ve Farad'n annesine hayretle bakakaldı. Demek Vaiz'den haberi vardı!

“İlk kez bir gulâm göreceğim için,” dedi.

Annesi bunu kabul etti. “Idaho'yu önemli bir şey için saklıyoruz,” dedi.

Farad'n sustu ve üst dudaklarını kemirdi.

Wensicia, Farad'n'ın müteveffa babasını anımsadı. Dalak da bazen onun gibi içine kapanır, karmaşık ve anlaşılması güç biri haline gelirdi. Dalak, Kont Hasimir Fenring'in akrabasıydı ve her ikisinde de züppece ve fanatik bir şeyler vardı. Farad'n da zamanla onlar gibi mi olacaktı? Tyek'e çocuğu Arrakeen dinine yönlendir-

mesini söylediğine pişman olmaya başladı. O yoldan ilerlediğinde nerelere gideceğini kim bilebilirdi?

“Tyek artık sana ne diyor?” diye sordu Farad'n.

“Nasıl yani?” Bu konu değişimi Wensicia'yı irkiltmişti.

“Sana artık Prensesim demediğini fark ettim.”

Ne kadar da dikkatli, diye düşündü Wensicia, ama bundan neden rahatsız oluyordu ki? Tyek'le sevgili olduğumu mu sanıyor? Yok canım. Hem olsam ne fark eder ki? İyi de bu soruyu neden sordu o zaman?

“Bana Leydim diyor,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü bütün Büyük Hanedanlarda âdet budur.”

Atreideslerde de, diye düşündü Farad'n.

“Böylesi daha iyi,” diye açıkladı Wensicia. “Böylece duyanlar artık imparatorluktan vazgeçtiğimizi sanır.”

“Kim o kadar aptal olabilir ki?” diye sordu Farad'n.

Wensicia dudaklarını büzdü, ama bir şey demedi. Ufak bir şeydi bu, ama yine de büyük seferlerin bir sürü ufak tefek ayrıntısı olurdu.

“Leydi Jessica, Caladan'dan ayrılmamalıydı,” dedi Farad'n.

Wensicia başını sertçe sağa sola salladı. Neler oluyordu? Farad'n delirmiş gibi konudan konuya atlıyordu! “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Arrakis'e dönmemeliydi,” diye yanıtladı Farad'n. “Bu kötü bir strateji. Neden acaba? Torunları gidip onu Caladan'da ziyaret etseler daha iyi olurdu.”

Hakkı, diye düşündü Wensicia ve bu konuyu daha önce hiç düşünmemiş olmasına canı sıkıldı. Tyek'e bu mevzuyu hemen araştırmasını söylemeliydi. Başını olumsuz bir havayla tekrar salladı. Hayır! Farad'n ne yapmaya çalışıyordu? Rahipliğin ikizlerin ikisinin birden aynı anda uzay yolculuğuna çıkması riskine asla atılmayacağını bilmeliydi.

Bunu söyledi.

“Rahiplik mi, yoksa Leydi Alia mı izin vermezdi?” diye sordu

Farad'n. Annesinin düşüncelerinin artık kendi istediği yöne doğru kaydığını anlamıştı. Sahip olduğu bu yeni konumun aslında keyiflendirici yanları da vardı. Artık önemli biri oluyordu ve politik kumpasların içindeki akıl oyunlarına karışabiliyordu. Annesinin zihni aslında uzun süredir ilgisini çekiyordu, ama onu yönlendirmek fazla kolaydı.

"Sence Alia tek başına hükümdar mı olmak istiyor?" diye sordu Wensicia.

Farad'n başını çevirip uzaklara baktı. Tabii ki Alia'nın istediği gücü kendisinde toplamaktı! O kahrolası gezegenden gelen tüm raporlar bunu doğruluyordu. Farad'n'ın zihninde başka düşünceler gezinmeye başladı.

"Onların şu gezegenbilimcileri hakkında yazılanları okuyorum," dedi. "Orada bir yerlerde kumsolucanları ve haploitler hakkında ipuçları olmalı..."

"Bırak bu konuyla başkaları ilgilensin!" diyen Wensicia'nın sabrı tükenmeye başlamıştı. "Senin için yaptıklarımız hakkında tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Benim için yapmadınız ki," dedi Farad'n.

"Neee?"

"Corrino Hanedanı için yaptınız," dedi Farad'n. "Şu anda da Corrino Hanedanı sensin, ben değilim."

"Sorumlulukların var!" dedi annesi. "Sana güvenen onca insan ne olacak?"

Annesinin bu sözlerinin ardından Farad'n, Corrino Hanedanı'na umut bağlamış tüm o insanların düşlerinin ağırlığını sırtına yüklenmiş gibi hissetti.

"Evet," dedi, "onları anlıyorum; ama benim *adıma* yapılan bazı şeylerden de hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmıyorum mu, nasıl böyle konuşursun? Yerimizde hangi Büyük Hanedan olsa, kendi servetini arttırmak için aynı şeyleri yapardı!"

"Sahi mi? Bence biraz iğrençleştiniz. Hayır! Sözümü kesme. Eğer imparator olacaksam, beni nasıl dinleyeceğini öğrenmelisin.

Olayların satır aralarını kavrayamadığımı mı sanıyorsun? O kaplanları nasıl eğittiniz?”

Farad'nın keskin algılama gücünü ve yeteneklerini sergilediği bu gösteri karşısında Wensicia suskunluğunu korudu.

“Anlıyorum,” diye devam etti Farad'n. “Her neyse, Tyek'i suçlamıyorum, çünkü sonuçta onu bu işe senin soktuğunu biliyorum. Genellikle iyi bir subaydır, ama kendi prensiplerini yalnızca dostları arasındayken savunur.”

“Kendi ... prensiplerini mi?”

“İyi bir subay ile kötü bir subay arasındaki fark, karakterinin sağlamlığı ve yaklaşık beş kalp atışı süredir,” dedi Farad'n. “İyi bir subay onlara meydan okunduğunda prensiplerini sonuna kadar savunur.”

“Kapanlar gerekliydi,” dedi Wensicia.

“Buna ancak başarılılarsa inanırım,” diye bastırdı Farad'n. “Ama onları eğitmek için yapılan şeyleri onaylamıyorum. Sakın itiraz etmeye kalkma. Her şey açıkça ortada. *Koşullandırıldıklarımı* sen söyledin.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Wensicia.

“Bekleyip göreceğim,” diye yanıtladı Farad'n. “Belki de imparator olurum.”

Wensicia elini göğsüne koyup iç geçirdi. Farad'n bir an dehşete kapılmasına yol açmıştı. Hatta neredeyse onu suçlayacağını bile sanmıştı. Prensiplemiş! Ama artık onların yanındaydı; Wensicia bunu görebiliyordu.

Farad'n kalkıp kapıya yürüdü ve zile basarak annesinin hizmetçilerini çağırdı. Dönüp annesine baktı: “Görüşmemiz bitti, değil mi?”

“Evet.” Ama Farad'n tam çıkıp gidecekken, Wensicia elini kaldırdı. “Nereye gidiyorsun?”

“Kütüphaneye. Son günlerde Corrino tarihine epey merak saldım.” Sonra da ortaya çıkan ve kabullendiği bu yeni durumun getireceği yükleri üstlendiğini hissederek çıkıp gitti.

Kahrolası kadın!

Ama Farad'n artık planı kabul ettiğini biliyordu. Şiga-teline

kaydedilip rahat rahat okunulan tarih ile içinde yaşanılan tarih arasında ne kadar da büyük bir duygusal fark vardı. Etrafında toplanıp sarmalandığını hissettiği bu yeni yaşanılan tarih, genç adamın üzerinde geriye çevrilemez bir geleceğe doğru atıldığı hissini uyandırıyor. Farad'n artık ona bel bağlamış insanların arzularıyla hareket etmek zorunda kaldığını hissediyordu. Bütün bu kargaşanın arasında, kendi arzularını bulamaması ne kadar da tuhaftı.

Müeddib'in bir keresinde iki taş parçasının arasında büyümeye çalışan yabani bir ot gördüğünü ve taşlardan birini kaldırdığı söylenir. Sonrasında da otun serpilmeye başladığını gördüğünde, diğer taşı alıp bitkinin üstüne koymuş ve "Onun kaderi buydu," diye açıklamış.

— Tefsirler

"Şimdi!" diye bağırdı Ganimet.

Kardeşinin iki adım önündeki Leto, kayadaki daracık yarığa hiç duraksamadan daldı. İçerideki karanlık tarafından tamamen sarmalanana dek sürünerek ilerledi. Kardeşinin de peşinden girdiğini işitti; bir sessizlik anının ardından Ganimet sakın ve korkusuz bir sesle konuştu:

"Sıkıştım."

Leto ayağa kalktı; bunu yapmakla aslında tehlikeye atıldığını ve başını olası pençe darbelerinin menziline soktuğunu biliyordu. Dar geçitte bedenini çevirmeyi başardı ve Ganimet'in uzanmış eline dokunana dek geriye doğru süründü.

"Cüppem takıldı," dedi Ganimet.

Leto tam aşağılarından düşen taşların sesini duyabiliyordu. Ganimet'in elini bulup kavradı sıkıca çekti, ama çok az kıınılatabildi.

Şimdi aşağıdan soluk sesleri ve bir hırıltı geldi.

Leto bedenini gerdi ve kalçalarını kayaya dayayıp Ganimet'in kolunu çekti. Kumaş yırtıldı ve Ganimet'i sürükleyerek çekmeyi başardı. Kızın acıyla inlediğini duydu ama tekrar, bu kez daha

kuvvetli çaktı. Ganimet deliğin içine biraz daha, sonra da tamamen girerek yanına geldi. Ama hâlâ girişe fazla yakındılar. Dönüp emekleyerek içerilere doğru gitti. Ganimet de hemen peşinden gelmeye çalıştı. Ama hareket ederken soluk alıp vermesinin sıklaşması, Leto'ya kardeşinin hâlâ canının yandığını gösteriyordu. Leto yarığın en dibine ulaştığında sırt üstü yatıp sığınaklarının tepesindeki daracık yarıktan dışarıya, gökyüzüne baktı. Yarık iki metre kadar yukarıdaydı ve yıldızlarla dolu gökyüzü görünüyordu. Sonra iri bir nesne yıldızları kapattı.

Derken ikizlerin bulunduğu daracık alanı bir kükreme sesi doldurdu. Kalın, tehditkâr ve kadim bir sesi bu: Avcını arayan avcının sesi.

“Kötü mü yaralandın?” diye sakın bir sesle sordu Leto.

Ganimet de aynı ses tonuyla yanıtladı: “Biri bana pençe attı. Damıtıcı-giysimin sol bacak kısmı boydan boya yarıldı. Bacağım kanıyor.”

“Kötü mü?”

“Damarım parçalandı; ama kanı durdurabilirim.”

“Üzerine bastır,” dedi Leto. “Kımıldama. Dostlarımızın hakkından ben gelirim.”

“Dikkatli ol,” dedi kız. “Beklediğimden daha iriler.”

Leto billurbıçağını kınından çıkarıp yukarı doğru uzattı. Kaplan bedeninin sığmadığı yarığa pençesini sokarak onları araştırıyor olmalıydı.

Bıçağı yavaşça kaldırmayı sürdürdü. Birden bıçağın ucuna bir şey çarptı. Darbenin etkisini tüm kolunda hissetti; öyle ki neredeyse bıçağı elinden düşürecekti. Elinin her yanına bulaşan kan damlaları çocuğun yüzüne de damlarken, aynı anda kulakları sağır edecek tiz bir çığlık yükseldi. Yıldızlar tekrar belirdi. Bir şeyin kendisini kayalardan aşağıya kumlara şiddetle fırlatarak yuvarlandığı anlaşılıyordu.

Sonra yıldızlar tekrar karardı ve avcının homurtusu işitildi. Birinci kaplanın yerini ikincisi almıştı; arkadaşının başına gelen şey umurunda bile değildi.

“İnatçılar,” dedi Leto.

"En azından birini kesin hakladın," dedi Ganimet. "Dinle-sene!"

Aşağıdan gelen çığlıklar ve çırpınma sesleri giderek hafifliyordu. Ama ikinci kaplan hâlâ tepelerinde geziniyor ve yıldızları örtüyordu.

Leto bıçağını kınına sokup Ganimet'in koluna dokundu. "Bana bıçağını versene. Benimkinin ucundaki zehir bitmiş olabilir."

"Yedekte üçüncü bir kaplanları var mıdır dersin?" diye sordu Ganimet.

"Sanmam. Laza kaplanları çiftler halinde avlanır."

"Tıpkı bizim gibi," dedi kız.

"Evet," diye onayladı Leto ve Ganimet'in billurbıçağının kabsını avcunda hissedince sıkı sıkıya kavradı. Tekrar bıçağı dikkatle yukarı uzatmaya başladı. Ama vücudunu tehlikeye atacak kadar havaya kaldırdığında bile, hiçbir temas olmuyordu. Bıçağını geri çekip bunun üstüne düşündü.

"Bulamıyor musun?"

"Diğeri gibi davranmıyor."

"Hâlâ orada. Kokusunu alıyor musun?"

Leto yutkundu, boğazı kupkuruydu. Genzine pis bir nefes kokusu ve kedinin nemli kokusu doluyordu. Yıldızları hâlâ göremiyordu. İlk kedinin sesi çıkmıyordu artık. Billurbıçağındaki zehir işe yaramıştı.

"Ayağa kalkmam gerekecek," dedi Leto.

"Hayır!"

"Ama bıçağın menziline sokmak için onu kışkırtmak zorundayım."

"Evet, ama önceden kararlaştırdığımıza göre, eğer birimiz yaralanırsa..."

"Ve sen yaralandın, yani geriye dönecek olan kişi sensin," dedi Leto.

"Ama eğer sen de kötü yaralanırsan, seni bırakıp gidemem," diye karşı çıktı Ganimet.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

“Bıçağımı geri ver.”

“Ama bacağın!”

“Diğerinin üstünde durabilirim.”

“O yaratık tek bir pençe darbesiyle kafanı koparabilir. Belki maula tabancası ...”

“Etrafta birileri varsa, tabanca sesini duyduğunda hazırlıklı geldiğimizi anlar...”

“Kendini riske atmanı istemiyorum!” dedi Leto.

“Etrafta birileri varsa, maula tabancamız olduğunu öğrenmemeliler – en azından şimdilik.” Leto’nun koluna dokundu. “Merak etme, dikkatli olurum. Başımı eğik tutacağım.”

Leto bir şey demeyince devam etti: “Bunu ben yapmalıyım, biliyorsun. Bıçağımı geri ver.”

Leto serbest eliyle karanlıkta gönulsüzce Ganimet’in elini aradı, buldu ve bıçağı geri verdi. Ganimet’in mantıklı konuştuğunu biliyordu, ama duygularının mantığıyla çarpışmasını da bir türlü engelleyemiyordu.

Ganimet’in bıçağı aldığını hissetti ve cüppesinin kayalara sürünüp hışırdadığını duydu. Ganimet inleyince, ayağa kalktığını anladı. *Çok dikkatli ol!* diye düşündü. Az kalsın onu geriye çekerek durduracak ve maula tabancası kullanmalarında ısrar edecekti. Ama dışarıda birileri varsa, böyle silahları olduğunu öğrenmemeliydi. Daha da kötüsü, kaplan ölmeyip yaralanırsa, kayalıklara kaçıp saklanarak onları beklemeye başlardı.

Ganimet derin bir soluk alarak sırtını kaya duvara yasladı. *Çabuk olmalıyım*, diye düşündü. Bıçağın ucunu yukarı uzattı. Sol bacağındaki pençe yaraları zonkluyordu. Tenindeki kurumuş kanı ve yeni akan kanın ılıkliğini hissediyordu. *Çok çabuk!* Bene Gesserit Yöntemini kullanarak zihnini sakinleştirip kendisini tehlike durumuna karşı hazırladı; acıyı ve dikkatini dağıtacak diğer her şeyi aklından çıkardı. Kedi pençesini aşağı uzatmalıydı! Bıçağı yavaşça yarık boyunca gezdirdi. O kahrolası hayvan neredeydi? Çevreyi bir kez daha dikkatle taradı. Hiçbir şey yoktu. Kaplanı kandırıp kendisine saldırtması gerekecekti.

Kokularda yoğunlaştı. Solundan sıcak bir nefes geliyordu. Vü-

cludunu hazırlayıp derin bir nefes aldı ve “Takvâ!”^Φ diye haykırdı. Fremenlerin savaş çığlığıydı bu ve anlamı en kadim efsanelerde açıklanıyordu: “Özgürlüğün bedeli!” Haykırışıyla birlikte bıçağını da tepedeki karanlık yarığa savurdu. Pençeler dirseğini yararken, bıçağı da kaplanın etine dokunuyordu. Dirseğinden bileğine dek koluna yayılan acı dalgasına rağmen, bıçağın zehirli ucunun kaplanın etine battığını hissetti. Bıçağı uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp düştü. Ama sonuçta dar yarığın üstündeki boşlukta tekrar yıldızlar belirmişti ve geceye can çekişen bir kedinin iniltileri yayılıyordu. Ardından da kedinin çırpınarak kayalardan aşağı yuvarlanmış gürültüleri geldi. Bir süre sonra çevreye ölüm sessizliği çöktü.

“Kolumu pençeledi,” dedi Ganimet. Cüppesinin kenarıyla kolunu sarmaya çalıştı.

“Kötü mü?”

“Galiba. Elimi hissedemiyorum.”

“Dur ışık yakayım ve—”

“Hayır; önce üstümüzü iyice kapatmalıyız!”

“Hızlı olacağım.”

Leto’nun dönüp fremkitine ulaştığını ve açtığını işitti. Sonra nemli bir gece-kalkanının başının üzerinden geçirilip arka tarafında takıldığını anladı. Leto kalkanın nem sızdırmazlık sistemini kurmaya gerek duymamıştı.

“Bıçağım buraya düşmüş,” dedi Ganimet. “Dizim kabzasına dokunuyor.”

“Boş ver şimdi bıçağı.”

Leto küçük bir korküre yaktı. Ganimet kamaşan gözlerini kırıştırdı. Leto korküreyi kumlu zemine bıraktıktan sonra, Ganimet’in koluna baktığında inledi. Saldıran pençe, dirsekten başlayıp kolun arkasından geçerek neredeyse bileğe kadar uzanan ve Ganimet tam o sırada kaplanın pençesini bıçaklamak için kolunu

^Φ *Takvâ*: Allah korkusu, Allah korkusuyla dinin yasakladığı şeylerden kaçınma. Frank Herbert’in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

çevirdiği için kıvrılarak ilerleyen, derin bir yara açmayı başarmıştı.

Ganimet yarasını gördüğü anda gözlerini kapatıp korkuya karşı duayı okumaya başladı.

Leto da aynı şeyi yapmak istiyordu, ama içindeki hislerinin karmaşasını bir kenara bırakıp yarayı sarmaya başladı. Özenli çalışması gerekiyordu, çünkü hem kan akışını durdurmalı, hem de bandaja Ganimet tek eliyle sarmış gibi kötü bir hava vermeliydi. Bandajın düğümünü tek elini dişlerini kullanarak Ganimet'e attırdı.

“Şimdi de bacağına bakalım,” dedi Leto.

Ganimet yan dönüp bacağındaki yarayı gösterdi. Diğeri kadar kötü değildi. Baldırı boyunca iki hafif pençe izi vardı o kadar. Ama damıtıcı-giysisi yarılmıştı. Leto damıtıcı-giysinin altındaki yarayı elinden geldikince temizleyip bandajladı. Sonra damıtıcı-giysideki yarığı da sarıp tamir etti.

“Yarana kum kaçırdım,” dedi. “Geri döner dönmez tedavi ettir.”

“Yaralarımıza kaçan kumlar,” dedi Ganimet. “Fremenler için çok bilinen bir şeydir bu.”

Leto gülümsemeyi başardı ve yere oturdu.

Ganimet derin bir nefes aldı. “Başardık.”

“Daha değil.”

Ganimet yutkundu; yaşadığı şoktan çıkmaya çalışıyordu. Korkürenin ışığında yüzü solgun görünüyordu. *Evet, artık hızlı olmalıyız, diye düşündü. O kaplanları kontrol eden kişi hâlâ bu civarda olabilir.*

Kız kardeşine bakan Leto birden göğsüne işleyen derin bir hüzne, içini burkan bir kaybetme hissine kapıldı. Ganimet'ten ayrılmak zorundaydı. Oysa doğdukları andan beri sanki tek bir kişi gibi yaşamışlardı. Ama artık planlarını uygulamak için birbirlerinden ayrılmalı, değişim geçirmeli ve tek başlarına gelişmeliydiler. Gündelik deneyimleri birlikte paylaşmayacak, bir olmayacaklardı artık.

Bunu düşünmemeye çalıştı. “Fremkitimi al,” dedi. “Bandajları çıkardım. Ne olur ne olmaz. Biri bakabilir.”

“Evet.” Fremkitlerini değiştokuş ettiler.

“Dışarıda o kedileri vericiyle kontrol eden biri var,” dedi Leto. “Herhalde kanât civarında bekliyordur, işimizin bittiğine emin olmak için.”

Ganimet fremkitin üstünde duran maula tabancasını alıp cüppesinin cebine koydu. “Cüppem yırtılmış.”

“Evet.”

“Bizi arayanlar birazdan buraya gelebilir,” dedi Leto. “Aralarında bir hain olabilir. Sen en iyisi yalnız başına geri dön. Harah’a söyle seni saklasın.”

“Geriye ... geriye döner dönmez o haini aramaya başlayacağım,” dedi Ganimet. Kardeşinin yüzüne baktı. Artık giderek birbirlerinden farklılaşacaklarını ikisi de biliyor ve üzülyordu. Artık asla eskisi gibi bir olmayacak ve başka kimsenin anlayamayacağı bilgileri paylaşamayacaklardı.

“Jacurutu’ya gideceğim,” dedi Leto.

“Fondak’a,” dedi Ganimet.

Leto başını sallayarak onayladı. Jacurutu ve Fondak – aynı yer olmalıydı. O efsanevi yer ancak bu şekilde saklanmış olabilmirdi. Kaçakçıların işiydi bu, elbette. Bir ismi değiştirmeleri ve varlıklarına göz yumulmasını sağlayan, ama kimsenin dile getirmediği anlaşmalar sayesinde gizlice faaliyet göstermeleri öylesine kolaydı ki. Bir gezegenin hükümdar ailesinin elinin altında, işler kötüye giderse diye her zaman için mutlaka bir kaçma imkânı olmalıydı. Bu yüzden de kaçakçıların kârının birazına ortak oluyor, ayrıca onlar sayesinde bir arkakapı elde ediyorlardı. Fondak/Jacurutu’da, kaçakçılar terk edilmiş kocaman bir siyeci ele geçirmiş olmalıydılar. Jacurutu açıkta olmasına karşın orayı Fremenleri uzak tutacak tabularla gizlemişlerdi.

“Beni orada aramak hiçbir Fremenin aklına gelmez,” dedi Leto. “Kaçakçılara soracaklardır elbette, ama...”

“Anlaştığımız gibi yapacağız,” dedi Ganimet. “Sadece...”

“Biliyorum.” Leto kendi sesini duyduğu anda artık kardeşiyle

son aynılık anlarını paylaştıklarını ve bunu uzattıklarını fark etmişti. Acı acı gülümseyince, birden olduğundan çok daha yaşlı göründü ve kardeşinin gelecekteki, yaşlanmış halini gördüğünü fark eden Ganimet'in de gözleri yaşardı.

"Henüz ölüye su vermene hiç gerek yok," dedi Leto ve parmağının ucuyla Ganimet'in yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Beni kimsenin duyamayacağı kadar uzağa gittikten sonra bir solucan çağıracağım." Fremkitinin yanlarına tutturulmuş olan yaradan kancalarını gösterdi. "İki gün sonra, şafaktan önce Jacurutu'da olurum."

"Hızlı sür, eski dostum," diye fısıldadı Ganimet.

"Sana geri döneceğim, tek dostum," dedi Leto. "Kanâтта dik-katli davranmayı unutma."

"İyi bir solucan seç," dedi Ganimet. Fremen tarzı bir vedalaşmaydı bu. Sol eliyle korküreyi söndürdü. Karanlıkta üstündeki gece-kalkanını hışırdatarak çıkardı ve katlayıp fremkitine yerleştirdi. Leto'nun usulca dışarı çıkıp kayalardan çöle indiğini gösteren sesleri işitti.

Ganimet kendini yapması gereken şeye hazırladı. Artık Leto'yu ölü varsaymalıydı. Buna kendini inandırmalıydı. Jacurutu'yu ve kardeşinin Fremen mitolojisinin o kayıp şehrinin aramak için gittiğini unutmalıydı. Bu noktadan sonra artık Leto'nun sağ olduğunu düşünemezdi. Kardeşinin burada öldüğüne, Laza kaplanları tarafından öldürüldüğüne dair kendisini tamamen koşullandırmalıydı. Bir gerçeği söyleteni kandırabilecek insanların sayısı pek azdı, ama Ganimet bunu yapabileceğini ... yapmak zorunda kalabileceğini biliyordu. Leto ile birlikte paylaştıkları o çoklu-yaşamlar sayesinde, bunun yolunu öğrenmişti: Kadim Sheba'da uygulanan eski bir hipnotik yöntemle yapılıyordu. Gerçi artık Sheba'yı gerçek olarak hatırlayan tek insan muhtemelen kendisiydi. özenle hazırlanmış derin dürtüleri harekete geçirdi ve Leto'nun gidişinin ardından uzun bir süre boyunca öz-farkındalığını yeniden ayarlamaya uğraştı, yalnız kalmış kız kardeş, tek kalmış ikiz bilinci yaratmaya çalışıyordu; ta ki sonunda inanılır bir bütünlük sağlayana dek. Ve bunu başardığında da içindeki yaşamların sessizleştiğini,

bilincine yapılan saldırıların sönüp gittiğini fark etti. Hiç beklenmedik bir yan etkiydi bu.

Keşke Leto sağ olsaydı da bunu öğrenseydi, diye düşündü. Bu düşünce ona bir paradoks gibi gelmemişti. Ayağa kalkıp çöle, kaplanın Leto'yu öldürdüğü yere baktı. Oradan, kumların arasından giderek yükselen bir ses, Fremenlerin çok iyi bildiği bir ses geliyordu: solucan geçişinin sesi. Artık buralarda pek görülmeseler de, bir tanesi geliyordu işte. Belki ilk kedinin can çekişmesi yüzündendi ... Evet, Leto kedilerden birini öldürmüştü, diğeri tarafından öldürülmeden önce. Bir solucanın gelmesi ne tuhaf ve sembolikti. Ganimet kendini öylesine güçlü koşullandırmıştı ki, aşağıya baktığında kumların üstünde üç kara leke görüyordu: İki kaplan ve Leto. Sonra solucan geldi ve geride yalnızca yüzeyi Şeyh Huld'un geçişinin yarattığı yeni dalgalarla şekillenmiş kum kaldı. Çok iri bir solucan değildi ... ama yeterince iriydi. Ve sahip olduğu koşullanma yüzünden, solucanın halkalı sırtında durup onu süren minicik figürü göremedi.

Kederini bastırmaya çalışarak fremkitini kapattı ve gizlendiği yerden dışarıya ihtiyatlı hareketlerle çıktı. Bir elinde maula tabancasını tutarak etrafı taradı. Ortalıkta vericili bir insan görmüyordu. Kayalara tırmanıp geri dönerken, gölgelerin arasında süzülüyor, sık sık durup etrafta pusu kurmuş bir suikastçı olup olmadığına bakıyordu.

Çölde yürürken, Tabr'da meşale ışıkları gördü; demek arama çalışmaları başlamıştı. Kara bir leke, kumların arasından Hizmetkâr'a doğru ilerliyordu. Kendisine bir yol seçerek yaklaşan araştırma grubunun kuzeyine doğru koşmaya başladı; kumlara inmesinin ardından kumulların gölgesine sığınarak ilerlemeye başladı. Bir solucanın gelmesini önlemek için adımlarını düzensiz bir ritme atmaya dikkat ederek, Tabr ile Leto'nun öldüğü yer arasındaki ıssızlıkta yürümeye başladı. Kanâтта dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kardeşinin onu kaplanlardan kurtarmak için nasıl yiğitçe mücadele ettiğini ve bu uğurda canını verdiğini herkes öğrenmeliydi.

Hükümetler, ayakta kalma süreleri uzadıkça, her zaman için giderek aristokratik biçimlere doğru kaymışlardır. Tarihteki hiçbir hükümette bunun aksi olduğu görülmemiştir. Aristokrasiye doğru kayış büyüdükçe hükümetler, egemen sınıfın çıkarlarına giderek daha da fazla hizmet etmeye başlarlar – bu sınıf ister kraliyet soylularından oluşsun, ister finans imparatorluklarının oligarşlarından, isterse bencil bürokratlardan.

— Tekrar Fenomeni Olarak Siyaset:
Bene Gesserit Eğitim Rehberi

“Neden bize bu teklifi yapıyor?” diye sordu Farad'n. “Bütün mesele bu.”

Farad'n kendisine ait odalardan birinde Başar Tyekanik'le birlikte ayakta duruyordu. Wensicia ise yanlarında, mavi ve alçak bir divanda, dinleyiciymiş gibi oturmaktaydı. Gerçekten de bu konuda olduğunu biliyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu, ama Farad'n'a planlarını anlattığı o sabahtan beri çocuk korkunç bir değişim geçirmişti.

İkinci vakti olmuştu ve loş ışıklar Corrino Şatosu'ndaki bu odanın huzur verici konforunu vurguluyordu – odanın rafları gerçek kitapların plastinodan üretilmiş benzerleriyle, oynatıcı makaralar, veri bloklarıyla, şiga-teli makaraları ve hafıza arttırıcılarla doluydu. Her tarafta bu odanın oldukça sık kullanıldığını gösteren belirtiler vardı – kitapların yıpranmışlığı, hafıza arttırıcıların parlayan metali, veri bloklarının köşelerindeki aşınmışlık. Sadece bir tek divan vardı, ama sandalyeler boldu – havada yüzüyormuş

gibi hareket eden ve maksimum rahatlık sağlamak üzere tasarlanmış biçime-duyarlı uçan sandalyelerdi bunlar.

Farad'n sırtını pencerelerden birine dönmüş bir şekilde ayakta duruyordu. Üstündeki gri ve siyah renkli sardokar üniforması sadeydi; sadece yaka uçlarına süs niyetine sarı aslan pençesi sembolleri işlenmişti o kadar. Başar ve annesiyle bu odada görüşmeyi seçmişti, çünkü resmi olmaktan çok daha rahat bir iletişimin kurulabileceği, samimi bir ortam yaratmak istiyordu. Ama Tyekanik'in sürekli "Lordum, Leydim" diye söze başlaması ortamı resmileştiriyordu.

"Lordum, bence vaadini yerine getirebilecek olmasa bu teklifi yapmazdı," dedi Tyekanik.

"Kesinlikle!" diye atıldı Wensicia.

Farad'n annesine bakıp onu susturduktan sonra "Idaho'ya Vaiz'in vaadini yerine getirmesi için baskı yapmadık, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Tyekanik.

"O zaman Duncan Idaho, hayatı boyunca Atreideslere fanatikçe bağlılığıyla tanınmış bu adam, Leydi Jessica'yı bize vermeyi neden teklif ediyor?"

"Arrakis'te sorunlar çıktığı söylentileri..." diye söze başladı Wensicia.

"Doğrulanmadı," dedi Farad'n. "Vaiz ortalığı karıştırmış olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Tyekanik. "Ama neden yapsın ki?"

"Idaho, Jessica'yı emniyetli bir sığınağa yerleştirmek istediğini söylüyor," dedi Farad'n. "Eğer söylentiler doğruysa bu mantıklı ola..."

"Kesinlikle," dedi annesi.

"Veya bir tuzak olabilir," dedi Tyekanik.

"Pek çok tahminde bulunabiliriz," dedi Farad'n. "Ya Idaho'nun Leydi Alia'yla arası açıldıysa?"

"Bu da pek çok şeyi açıklar," dedi Wensicia. "Ama o—"

"Kaçakçılardan hâlâ ses yok mu?" diye sözünü kesti Farad'n. "Neden biz—"

“Bu mevsimde iletişim daima yavaştır,” dedi Tyekanik. “Ayrıca güvenli olması için...”

“Tabii, haklısın, ama...” Farad'n başını olumsuz bir tavırla salladı. “Bu durumdan hiç hoşlanmadım.”

“Aceleci davranma,” dedi Wensicia. “Alia'yla o rahip hakkındaki dedikodular, adı neydi...”

“Javid,” dedi Farad'n. “Ama o adam açıkça—”

“Bize çok değerli bilgiler vermişti,” dedi Wensicia.

“O adamın ikili oynayan bir casus olduğu açıkça belli diyecektim,” dedi Farad'n. “Bir insan böyle bir şeyi kendine nasıl açıklayabilir. Ona güvenemeyiz. Ortada bunu gösteren bir sürü belirti var...”

“Ben böyle bir şey görmüyorum,” dedi Wensicia.

Farad'n birden annesinin kalın kafalılığına kızdı. “İnan bana anne, belirtiler var; sana daha sonra açıklarım.”

“Korkarım ki oğlunuzla hemfikirim,” dedi Tyekanik.

Wensicia alingan bir sessizliğe büründü. Onu toplantıda böyle dışlamaya nasıl cüret ederlerdi? Sanki salak, hayalperest bir kadınmış gibi...

“Bu Idaho'nun her şeyden önce bir gulâm olduğunu da unutmayalım,” dedi Farad'n. “Tleilaxular...” Yan gözle Tyekanik'e baktı.

“Bu meseleyi araştıracağız,” dedi Tyekanik. Farad'n'ın zihninin işleyiş tarzına hayran kalmaya başlıyordu. Dikkatli, arayıcı, keskin. Evet, Tleilaxular Idaho'yu diriltirken onu ileride kendi amaçlarına uygun bir şekilde kullanmak üzere koşullandırmış olabildi.

“Ama Tleilaxular onu ne için kullanmayı isteyebilir ki?” dedi Farad'n.

“Belki bizden çıkar sağlamayı umuyorlardır,” dedi Tyekanik. “Gelecekte bizden taleplerde bulunmak için ufak bir yatırım yapmış olabilirler mi?”

“Ben buna ufak değil, epey büyük bir yatırım derdim,” dedi Farad'n.

"Ve tehlikeli," dedi Wensicia.

Farad'n annesiyle hemfikirdi. Leydi Jessica yetenekleriyle İmparatorluğa korku salmış biriydi. Üstelik sonuçta Müeddib'i eğiten kişi oydu.

"Onu elimizde tuttuğumuz öğrenilirse," dedi Farad'n.

"Evet, bu durum iki yanı keskin bir kılıç," dedi Tyekanik. "Ama öğrenilmesi gerekmez."

"Diyelim ki," dedi Farad'n, "bu teklifi kabul ettik. Leydi Jessica'nın değeri nedir? Onu daha önemli bir şeyle takas edebilir miyiz?"

"Uluorta hayır," dedi Wensicia.

"Tabii ki uluorta olmaz." Farad'n hevesle Tyekanik'e baktı.

"Bakalım, göreceğiz," dedi Tyekanik.

Farad'n başını sallayarak onayladı. "Evet, bence kabul edersek, Leydi Jessica'yı ne için kullanılacağı belirsiz olarak bir kenara konulmuş para olarak görmeliyiz. Sonuçta insanın servetini harcaması şart değildir. Servet potansiyel olarak da ... faydalı bir şeydir."

"Tehlikeli bir tutsak olacaktır," dedi Tyekanik.

"Evet, bu konunun da üzerinde düşünülmesi gerekiyor," dedi Farad'n. "Duyduğuma göre aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde insanları sadece sesindeki gizli tınıları kullanarak bile yönlendirebiliyormuş."

"Veya vücuduyla," dedi Wensicia. "İrulan eskiden bana öğrendiklerini anlatırdı. Hava atmak için yapardı, ama asla bir gösteride bulunmazdı. Yine de Bene Gesseritlerin amaçlarına ulaşmak için özel yöntemler kullandıkları ortada."

"Beni baştan çıkarabilir mi demek istiyorsun?" diye sordu Farad'n.

Wensicia omuzlarını silkmekle yetindi.

"Sence bu iş için birazcık yaşlı değil mi?" diye sordu Farad'n.

"O bir Bene Gesserit," dedi Tyekanik. "Hiçbir şeyden emin olamayız."

Farad'n heyecan ve korkuyla ürperdi. Corrino Hanedanı'nın

imparatorluğunu geri alma oyununu oynamak hem çekici hem de iticiydi. Hâlâ bu oyundan çekilip hobileriyle ilgilenme, tarihsel araştırmalar yapma ve Salusa Secundus'u yönetmeyi öğrenme arzusu duyuyordu. Sardokar ordusunu güçlendirip yeniden yapılandırmak bile başlı başına büyük bir işti ... ve Tyekanik de bu iş için hâlâ biçilmiş kaftandı. Sonuçta tek bir gezegen bile büyük bir sorumluluktur. Oysa bir imparatorluk daha da büyük bir sorumluluk gerektiriyordu, ama çok daha çekici bir güç aletiydi. Farad'n, Müeddib/Paul Atreides hakkında yazılanları okudukça, gücü kullanmanın nelere kadir olduğuna daha da şaşıyordu. Corrino Hanedanı'nın başı ve IV. Şaddam'ın veliahtı olarak soyunu yeniden Altın Aslan tahtına geçirebilirse, ne kadar da büyük bir iş başarmış olacaktı. Bunu yapmak istiyordu! Bunu yapmak istiyordu. Farad'n bu baştan çıkarıcı sözleri kendi kendine defalarca tekrarladığında, anlık kuşkuları yenebildiğini fark etmişti.

Tyekanik ise konuşmaya devam ediyordu: "... ve elbette ki Bene Gesserit öğretilerine göre, barış saldırganlığı teşvik eder, ki bu da sonuçta savaş çıkarır. Bu paradoks—"

"Bu konuya nereden geldik?" diye sordu Farad'n, dikkatini yeniden odada konuşulanlara vererek.

Oğlunun düşüncelere daldığını yüzünden okuyan Wensicia tatlı tatlı gülmüştü: "Tyek'e Rahibeler Birliği'nin ardında yatan felsefeyi bilip bilmediğini sormuştum."

"Felsefeye saygısızca yaklaşılmalı," dedi Farad'n, yüzünü Tyekanik'e dönerek. "Idaho'nun teklifine gelince, bence durumu biraz daha araştırmalıyız. Bir şeyi bildiğimizi sandığımız anda, onu daha da iyi incelememiz gerekir."

"Emredersiniz," dedi Tyekanik. Farad'n'ın ihtiyatlı olması hoşuna gidiyordu, ama çabuk ve kesin verilmesi gereken askeri kararlar söz konusu olduğunda bu şekilde davranmayacağını umuyordu.

"Arrakis tarihinde en çok ilgimi çeken şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?" diye, konu dışına çıktığını gösterir bir tavırla sordu Farad'n. "İlk zamanlarında Fremenler, o karakteristik başlığı olan ve kolayca fark edilebilen damıtıcı-giysileri giymeyen kişileri

gördükleri yerde öldürürlermiş.”

“Damıtıcı-giysiler neden ilginizi çekiyor?” diye sordu Tyekanik.

“Demek fark ettin ha?”

“Fark etmemek mümkün mü?” diye sordu Wensicia.

Farad'n annesine ters ters baktı. Neden böyle lafa karışıp duruyordu ki? Tekrar Tyekanik'e döndü.

“O gezegenin karakterini anlamanın yolu damıtıcı-giysiler Tyek. Damıtıcı-giysi Dune'un simgesidir. İnsanlar genellikle fiziksel karakteristiklere odaklanmaya meyillidir: Damıtıcı-giysiler bedenın suyunu koruyup tekrar kullanılır hale getirerek, öyle bir gezegende yaşamayı mümkün kılan şeydir. Bilirsin, Fremenlerde her aile ferdinin bir damıtıcı-giysiye sahip olması âdetmiş. Ayrıca yiyecek toplayanların yedek damıtıcı-giysisi de olurmuş. Ama lütfen her ikiniz de şuna dikkat edin ki—” Annesini de bu konuya katmak için ona doğru yaklaştı. “Damıtıcı-giysi gibi görünen, ama aslında öyle olmayan giysiler İmparatorluğun her yanına nasıl da yayılıp moda oldu. Fatihleri taklit etmek insanoğlunun baskın özelliklerinden biri!”

“Bu sizce gerçekten önemli bir bilgi mi?” diye şaşkınlıkla sordu Tyekanik.

“Tyek, Tyek – böyle şeyleri bilmeden hükümdar olunamaz. Söylediğim gibi, onların karakterini anlamanın yolu damıtıcı-giysiden geçiyor! Muhafazakârlıklarının simgesi o. Yaptıkları hatalar da muhafazakârlık yüzünden olacak.”

Tyekanik bakışlarını Wensicia'ya yöneltti. Kadın kaşlarını kaygıyla çatmış bir halde oğluna bakıyordu. Farad'n'ın sergilediği bu karakter özellikleri başarın hem hoşuna gidiyor hem de onu kaygılandırıyor. Eski Şaddam'a hiç benzemiyordu. Şaddam tam bir sardokardı: Öldürürken pek de ince eleyip sık dokumayan katil bir askerdi. Ama o kahrolası Paul'ün idaresindeki Atreidesler, Şaddam'ı yenmişti. Onun Paul Atreides hakkında okuduğu şeyler aslında Farad'n'ın şu anda ortaya koyduğu karakter özelliklerine çok benziyordu. Farad'n zalim olması gerektiği anlarda o Atreides'e göre daha az tereddüt edebilirdi, ama onun bu özelliği aldığı

sardokar eğitiminden kaynaklanıyordu.

“Pek çok hükümdar böyle şeyleri bilmeden de hükmetmiştir,” dedi Tyekanik.

Farad'n ona bir an konuşmadan baktı. Sonra da “Hükmetmiş ve ardından da yenilmişti,” dedi.

Farad'n'ın Şaddam'ın yenilgisini ima ettiği ortadaydı ve Tyekanik'in ağzı incecik bir çizgi halinde gerildi. O yenilgi aynı zamanda sardokarların da yenilgisiydi. Sardokarların hâlâ hatırlamak istemediği bir yenilgiydi.

Farad'n devam etti: “Görüyorsun ya Tyek, bir gezegenin, üstün-de yaşayan sakinlerine hissettirmeden yaptığı kitlesel etki, şu ana dek tam anlamıyla değerlendirilememiştir. Atreidesleri yenmek için sadece Caladan'ı değil, Arrakis'i de anlamak zorundayız. Biri yumuşak bir gezegen, ama diğeri insanı zor kararlara hazırlayan bir eğitim sahası. Atreideslerin ve Fremenlerin kaynaşması görülmemiş bir olaydı. Bunu nasıl başardıklarını öğrenmeliyiz. Yoksa ne aynı şeyi yapabilir, ne de onları yenebiliriz.”

“Bütün bunların Idaho'nun teklifiyle ne ilgisi var?” diye sordu Wensicia.

Farad'n annesine acırcasına baktı. “Onları yenmek için önce toplumlarında çeşitli stres noktaları yaratmalıyız. Stres çok önemli bir silahtır. Ve onun eksikliği de önemlidir elbette. Atreidesler buradaki hayatın yumuşayıp kolaylaşmasına nasıl katkıda bulundu fark etmediniz mi?”

Tyekanik başını hafifçe sallayarak bu sözleri onayladı. Farad'n haklıydı. Sardokarların fazla yumuşamasına izin verilmemeliydi. Ama Idaho'nun teklifinden hâlâ rahatsızdı. “Belki en iyisi teklifi reddetmek,” dedi.

“Daha değil,” dedi Wensicia. “Önümüzde bir sürü seçenek var. Olabildiğince çok seçeneği saptayıp incelemeliyiz. Oğlum haklı. Daha fazla bilgi toplamamız gerekiyor.”

Farad'n annesini dikkatle süzdü, neden böyle konuştuğunu merak ediyordu. “Peki, ama başka alternatifleri seçme şansımızın kalmadığı bir zamana geldiğimizde, bunu bilebilecek miyiz?” diye sordu.

Tyekanik keyifsiz bir şekilde kıkırdadı. “Bana sorarsanız, geri dönme sınırını çoktan aştık bile.”

Farad'n başını geriye atıp kahkahayı bastı. “Ama hâlâ seçeneklerimiz var Tyek! Önemli olan yolun sonuna geldiğinde bunu bilmektir!”

İnsan taşımacılığında trans-zamanın içinde uzayın derinliklerine uzanan araçların ve insanları neredeyse geçilemez görünen gezegen yüzeylerinin üzerinden hızla aşırı başka aygıtların kullanıldığı bu çağda, uzun yolculuklara yaya çıkmayı düşünmek tuhaf gelebilir. Yine de Arrakis'te en yaygın seyahat şekli budur. Bunun sebebi kısmen tercih, kısmen de o gezegenin şartlarının mekanik olan her şeye gösterdiği zalim yaklaşımdır. Arrakis'in doğasındaki sınırlamaların içinde Hac için hâlâ en sağlam ve muteber araç insan bedenidir. Belki Arrakis'i ruhun en kusursuz aynası yapan şey, bu gerçeğin kesin bir şekilde farkına varılmasında yatmaktadır.

— Hac Elkitabı

Ağır ağır ve ihtiyatlı hareketlerle ilerleyen Ganimet, kumulların en karanlık gölgelerine gizlenerek ve arama ekiplerinin güneyinden geçip gitmesini sakince bekleyerek Tabr'a geri dönüyordu. Korkunç bir duygunun eline düşmüştü: Kaplanların ve Leto'nun gövdelerini yutan şolucanı ve kendisini bekleyen tehlikeleri düşündükçe kıvranıyordu. Leto ölmüştü; ikizi artık yoktu. Gözyaşı dökmekten tamamen vazgeçmişti ve şimdi içindeki öfkeyi besliyordu. Bu açıdan bakıldığında tam bir Fremendi. Bunu biliyor ve böyle olmak hoşuna gidiyordu.

Fremenler hakkında söylenen bütün o şeyleri anlıyordu. Fremenlerin vicdansız olduğu, vicdanlarını gezegenden gezegene uzun göçler yapmalarına yol açarlara duydukları kin yüzünden yitirdikleri söylenirdi. Ama bu salakçaydı elbette. Yalnızca en ilkel insanların vicdanı olmazdı. Fremenler ise son derece gelişkin bir vicdana sahiptiler ve onların vicdanlarının merkezinde hem ken-

dilerinin, hem de toplumlarının çıkarını düşünmek yatarı. Bu yüzden de sadece yabancılar onları zalim bulurdu – Fremenlerin de yabancıları zalim bulmasından farksızdı bu. Tüm Fremenler hiçbir vicdan azabı duymaksızın zalimce şeyler yapabileceklerini bilirlerdi. Fremenler diğerlerinde bu tip duygular uyandırabilecek şeyleri yaparken herhangi bir suçluluk duygusuna kapılmazlardı. Sahip oldukları âdetler sayesinde vicdan azabından arınıyorlardı; yoksa perişan olurlardı. Onlar farkındalıklarının en derin noktalarında biliyorlardı ki, işlenebilecek tüm hataların ve günahların, en azından kısmen yüklenebileceği birtakım hafifletici sebepler bulunabilirdi: “Otoritenin beceriksizliği”, tüm insanlarda bulunan “doğal kötü eğilimler” ya da “kötü şans” bunlardan bazılarıydı. Ölümlü bir beden içinde evrenin dışarıdaki kaosuyla çarpışan her bilinçli yaratık bunları anlayabilirdi.

Ganimet bu açıdan tam bir Fremen olduğunu hissediyordu – kabilesinin sahip olduğu şiddet düşkünlüğü onda da vardı. Bu konuda ihtiyaç duyduğu tek şey bir hedefti – şu anda bu hedef Corrino Hanedanı’ydı. Farad’nın ayaklarının dibinde kanlar içinde can çekiştiğini görmek istiyordu.

Kanâta onu bekleyen düşman yoktu. Arama ekipleri bile başka yerlere gitmişti. Toprak bir köprüden suyu geçip, uzun çalıların arasından siyecin gizli çıkışına doğru sürünmeye başladı. Birden karşısında bir ışık parlayınca kendini yere bastırdı ve dev kaba-yoncaların arasından bakarak ileriye görmeye çalıştı. Bir kadın gizli geçide girmişti. Zor zamanlarda, gizli siyeç girişlerinden girmeye kalkan herkesin gözüne güçlü bir ışık tutulurdu ve böylece o kişi bir anlığına kör olurken, muhafızlar da ne yapacaklarına karar verirdi. Ama bu ışığın çölden görülecek şekilde asla dışarı yayılması gerekirdi. Işığın buraya kadar gelmesinin anlamı girişin dışı mühürlerinin açık bırakıldığıydı.

O parlak ışık, siyecin korunmasındaki laçkalığın bir örneği idi ve Ganimet öfkelenmişti. Dantel gömlekli Fremenler her yere yayılıyor!

Işık hâlâ kayalığın dibini aydınlatıyordu. Karanlık meyve bahçesinden koşarak çıkan bir kız aydınlığa daldı; hareketleri kork-

muş gibiydi. Ganimet geçidin içinde parlak bir korküre gördü. Etrafında böcekler uçuşuyordu. Işığın varlığı oradaki iki karanlık gölgeyi ortaya çıkardı: Bir adam ve bir kız. El ele tutuşmuş bakışıyorlardı.

Ganimet o adam ve kızda bir terslik seziyordu. Buluşmak için bir anlığına arama ekibinden kaçmış iki âşık değillerdi. Arkalarından gelen ışık, parlak bir kemer gibiydi ve hareketleri dışarıdaki karanlık geceye uzanan gölgeler halinde görülüyordu. Adam sıra kızın bir elini bırakıyor ve kolunu kaldırıp hızlı, kaçamak hareketler yaptıktan sonra indiriyordu.

Gece yaratıklarının sesleri etrafındaki karanlığı doldurmaya başlamıştı, ama Ganimet bunların dikkatini dağıtmasına izin vermedi.

Bu ikisinde bir terslik vardı ama ne?

Adamın hareketleri öyle yavaş ve dikkatliydi ki.

Derken adam döndü ve kadının giysisinden yansıyan ışık, yüzünü aydınlattı. Kırmızı bir suratı ve iri bir burnu vardı. Ganimet adamı tanıdığında sessizce ve derin bir nefes aldı. *Palimbasha*'ydı! Bu adam oğulları Atreideslerin hizmetinde ölmüş bir naibin torunuydu. Yüzü ve dönerken açılan cübbesinden görülen bir nesne Ganimet'e çok şey anlatmıştı: Cüppesinin altındaki kemere düğmeleri ve ibreleri ışıldayan bir kutu asılıydı. *Tleilaxu* ya da *Ix* yapımı bir cihaz olduğu kesindi. Kaplanları yönlendiren verici olmalıydı bu. *Palimbasha*. Demek bir naib ailesi daha *Corrino* Hanedanı'nın tarafına geçmişti.

O kadın kimdi peki? Fark etmezdi. Sonuçta *Palimbasha*'nın kullandığı biriydi.

Birden bir *Bene Gesserit* sözünü hatırladı: *Her gezegenin bir başlangıç ve bitişi vardır, tıpkı insanların hayatı gibi.*

Palimbasha'yı izlerken, kadının yanında sinmiş halde duruşuna ve belindeki vericiye bakarken, onu çok iyi hatırlıyordu. *Palimbasha* siyeç okulunda öğretmendi. Matematik. Sürekli matematikle uğraşırdı. Rahipliğin sansürüne uğrayana dek *Müeddib*'i matematik yoluyla açıklamaya çalışmıştı. Zihinleri köle eden biriydi ve köleleştirme yöntemi çok basitti: Teknik bilgiler veriyor, ama

değerleri aktarmıyordu.

Ondan şüphelenmeliydim, diye düşündü Ganimet. Bir sürü ipucu vardı.

Sonra birden midesi kasıldı: *O kardeşimi öldürdü!*

Sakinleşmeye çalıştı. O gizli geçitten geçmeye çalışırsa, Palimbasha onu da öldürürdü. Şimdi o ışığın neden dışarıdan görüldüğünü ve gizli girişin neden Fremenlere hiç uymayan bir şekilde belli edildiğini anlıyordu. Kurbanları kurtulmuşsa o ışıkla tuzağa çekmeyi umuyorlardı. Sonucu bilmeden beklemek onlar için korkunç olmalıydı. Ganimet vericiyi gördükten sonra el hareketlerini de anlamaya başlamıştı. Palimbasha vericinin düğmelerinden birine öfkeyle basıp duruyordu.

O ikisinin varlığı Ganimet'e çok şey anlatıyordu. Siyece giren her yolun derinliklerinde onlar gibi pusu kurmuş bekleyen kişiler olmalıydı.

Tozların kaşındırdığı burnunu kaşıdı. Yaralı bacağı hâlâ zonk-luyor, koluysa yanıyor ve sızlıyordu. Parmakları hâlâ hissizdi. Ger-keirse sol eliyle bıçak kullanmak zorunda kalacaktı.

Ganimet maula tabancasını kullanmayı düşündü, ama sesi çok karakteristikti ve istenmeyen kişilerin dikkatini fazlasıyla çekeceği kesindi. Başka bir yol bulması gerekiyordu.

Palimbasha bir kez daha girişe sırtını dönüp uzaklaştı. Işığın ortasında karanlık bir figürdü. Kadın konuşurken bir yandan da dışarıya, gecenin içine baktı. Kadın eğitilmiş bir dikkatli oluş tavırları sergiliyor ve göz ucuyla gölgelere bakmasını biliyordu. Demek ki sadece bir kukla değildi ve kumpasta daha önemli bir yeri vardı.

Ganimet, birden Palimbasha'nın *kaymakam*, yani Naipliğe bağlı siyasi bir yönetici olmayı çok istediğini hatırladı. O da daha büyük bir planın parçasıydı açıkça. Pek çok yandaşı olmalıydı. Hatta burada, Tabr'da bile. Ganimet meseleyi bu yeni açıdan incelemeye başladı. Bu muhafızlardan birini canlı yakalayabilirse, diğer pek çoğunun adını öğrenebilirdi.

Arkasındaki kanâttan su içen ufak bir hayvanın sesi dikkatini çekti. Doğal sesler ve doğal nesneler. Hafızası zihnindeki sessiz ve

tuhaf bir engeli aşır, Asur'da Sanherib tarafından yakalanan bir Jowf rahibesini buldu. O rahibenin anıları Ganimet'e şu anda ne yapması gerektiğini gösterdi. Palimbasha ve kadını çocuk gibiydiler, şımarık ve tehlikeli çocuklar. Ne Jowfu biliyorlardı, ne de Sanherib ve o rahibenin içinde çoktan toza dönüştüğü gezegenin adını. O iki kumpasçının başına gelecek olan şey ancak bir başlangıç olarak açıklanabilirdi.

Ve bitiş.

Ganimet yan dönüp fremkitini eline alarak içinden kumşnorkelini çıkardı. Kumşnorkelinin içinden de uzun filtresini çıkardı. Şimdi ince bir borusu olmuştu. Tamir takımından bir iğne seçti ve billurbıçağını kınından çıkararak, iğneyi bıçağın zehirli ucuna değdirdi; orası eskiden bir kumsolucanının sinirlerinin bulunduğu yerdı. Yaralı koluyla çalışmakta zorlanıyordu. Ağır ve dikkatli hareket etmesi, fremkitindeki bir gözden de baharat lifinden yapılmış bir tıpa alırken zehirli iğneyi özenle tutması gerekiyordu. İğnenin kör ucunu baharat tıpasına batırıp tıpayı da kumşnorkelinin ince borusuna sokunca, bir dart yapmış oldu.

Silahı elinde tutarak, kabayoncaların arasında yavaşça ışığa doğru sürünmeye başladı. Sürünürken ışığın etrafındaki böcekleri inceliyordu. Evet, aralarında piume sinekleri de vardı ve bunlar insanları ısırın türden sineklerdi. Bu yüzden zehirli dartin saplandığı fark edilmeyebilir, sinek ısırığı sanılabilirdi. Ama şimdi bir karar vermeliydi: Dartı hangisine saplayacaktı – adama mı kadına mı?

Muriz. Bu isim aklına birdenbire gelivermişti. Kadının ismiydi. Hakkında söylenenleri hatırladı. Palimbasha'nın etrafında, ışığın etrafındaki bir sinek gibi pervane olanlardan biriydi. Zayıftı. Onu yenmek kolaydı.

Pekâlâ. Palimbasha bu gece kendisine yoldaş olarak yanlış birini seçmişti.

Ganimet tüpü ağzına sokup, Jowl rahibesini hâlâ anımsayarak, hedefini dikkatle ölçtü ve bütün gücüyle tüpe üfledi.

Palimbasha avcunu yanağına vurdu. Eline bir damla kan bulaşmıştı; ama iğne ortalarda yoktu, elinin çarpmasıyla yere düşmüştü.

Kadın onu sakinleştirmek için bir şeyler söyleyince güldü. Gülerken de dizlerinin bağı çözölmeye başlayınca kadına yaslandı. Kadın onu ayakta tutmaya çalıştı ve o cesedi taşımaya uğraşırken, Ganimet, yanına gelip billurbıçağının ucunu beline dayadı.

“Sakin ani bir hareket yapma Muriz,” dedi sakin bir sesle. “Bıçağım zehirli. Palimbasha’yı bırak istersen. Çoktan geberdi.”

Belli başlı sosyalleştirici güçlerin tümünün altında sözcükleri kullanarak güç kazanma ve bu gücü koruma arzusuna dair eylemler bulabilirsiniz. İlkel büyü-cülerden rahiplere ve bürokratlara dek herkes aynı şeyi yapar. Yönetilen bir halk erk sözcüklerini somut olarak kabul etmeye, gerçek evren ile sembolleştirilmiş sistemi birbiriyle karıştırmaya koşullandırılmalıdır. Böyle bir güç yapısının ayakta tutulabilmesi için de belirli semboller sıradan insanların kavrayamayacağı türden olmalıdır – örneğin ekonomik manipülasyonla ya da halkın mantık anlayışıyla ilgili semboller. Bu tarz bir sembol gizemciliği, alt-dillerin ortaya çıkmasına yol açar, ki bu alt-dillerin her biri, aslında kullanıcılarının bir tür güç topladığının sinyalıdır. Bir güç sürecini inceleyen bu kavrayış sayesinde de İmparatorluk Güvenlik Güçlerimiz alt-dillerin oluşumuna her zaman dikkat etmelidir.

— PRENSES İRULAN

Arrakeen Savaş Okulu'nda yaptığı konuşmadan

“Belki söylemem gereksiz, ama herhangi bir hataya yol açmak için yine de söyleyeceğim,” dedi Farad'n. “Muhafızım sağırdır ve büyülediğime dair bir belirti gösterdiğim anda ikinizi de hemen öldürmek üzere emir aldı.”

Leydi Jessica ve Idaho'nun bu sözlerine herhangi bir tepki vermelerini beklemiyordu, ki vermediler de.

Farad'n o çifti ilk inceleyeceği mekânı özenle seçmişti: Şad-dam'ın eski Resmi Görüşme Salonu. Görkemli olmasa da egzotik bir şekilde donatılmıştı. Dışarıda bir kış ikindisi hüküm sürüyordu, ama bu penceresiz salondaki aydınlatmanın sayesinde, yani etrafa ustaca yerleştirilmiş en saf İx kristalinden yapılma korkürel-

den akan altın renkli ışıklar, mekânı bitip tükenmeyecekmiş gibi ısıltılı bir yaz gününe çevirmişti.

Farad'n, Arrakis'ten gelen haberlere belli etmese de sevinmişti. Leto, yani ikizlerden erkek olanı, bir kaplanın saldırısı sonucunda öldürülmüştü. Kurtulmayı başaran kardeşi Ganimet ise halasının himayesindeydi, söylenenlere göreyse rehineydi. Ellerine ulaşan rapor Idaho ile Leydi Jessica'nın buradaki varlığını aslında fazlasıyla açıklıyordu. Buraya sığınmak için gelmişlerdi. Corrino casusları Arrakis'te şimdilik gergin bir ateşkes olduğunu bildirmişti. Alia amacı tam olarak açıklanmayan "Zaptedilme Sınavı" adlı bir sınava girmeyi kabul etmişti, ama bu sınav için henüz belli bir tarih saptanmamıştı ve iki Corrino casusu, Alia'nın bu sınamaya hiç girmeyeceğine inanıyordu. Kesin olan şey, çöl Fremenleri ile İmparatorluğun Fremen askerlerinin çatıştığı ve hükümeti geçici bir duraklamaya sürükleyen zamansız bir iç savaş çıktığıydı. Stilgar'ın bölgesi artık tarafsız bölgeydi ve rehine değiştokuşları orada yapılıyordu. Ganimet de rehinelere biriydi anlaşılan, ama bu konuda henüz fazla bilgi yoktu.

Jessica'yla Idaho salona süspansör sandalyelerine sımsıkı bağlı bir halde getirilmişlerdi. En ufak çırpınmalarında bile etlerini kesecek durumdaki incecik ve ölümcül şiga-telleriyle bağlanmışlardı. Onları getiren iki sardokar askeri, bağlarını kontrol ettikten sonra sessizce çıkıp gitmişlerdi.

Farad'n'ın o uyarıyı yapması gerçekten de gereksizdi. Jessica sağındaki duvarın dibinde duran silahlı sağırı görmüştü. Adamın elinde eski türde, ama etkili bir mermili silah vardı. Odanın egzotik dekorasyonunu inceleyen kadının bakışları kubbeli tavanın ortasındaki, geniş yaprakları incilerle bezeli nadide demir çalılara takıldı. Zemin döşemesi sınırları passaquet kemiğiyle çizilmiş dörtgenlerin içine birbiri ardına yerleştirilmiş elmas ağacı ve kabuzu kabuğundan yapılmış bloklarla oluşturulmuştu. Bunların kesimleri lazerle yapılmış ve cilalanmıştı. Seçilmiş sert malzemeler, müteveffa IV. Şaddam'ın varislerinin kullandığı, dört farklı pozisyonadaki aslan sembolünün dış hatlarını oluşturarak duvarları süslüyordu. Aslanlar altından yapılmıştı.

Farad'n tutsakları ayakta karşılamayı yeğlemişti. Üzerine en üst düğmesi açık, elf-ipeğinden yapılma altın rengi bir ceket ve bir üniforma şortu giymişti. Tek süsü, sol göğsünde yerleştirilmiş ve ait olduğu kraliyet hanedanını gösteren bir armaydı: Patlayan yıldızlar. Yanında sarımsı kahverengi bir sardokar giysisi ve ağır çizmeler giymiş Başar Tyekanik duruyordu; kemer tokasının yanındaki kılıfında işlemeli bir lazer silahı vardı. Jessica'nın ciddi yüzünü Bene Gesserit raporlarından bildiği Tyekanik, Farad'n'ın üç adım solunda ve biraz gerisinde durmaktaydı. İkisinin hemen arkasında, bir duvarın dibinde koyu ahşaptan yapılma bir taht duruyordu.

"Şimdi," dedi Farad'n, sözlerini Jessica'ya yönelterek. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Neden böyle bağlandığınızı sorabilir miyim?" dedi Jessica, şigatellerine bakarak.

"Buradaki varlığınızın sebebini anlamamızı sağlayan ve Arrakis'ten gelen raporlar elimize henüz ulaştı. Sizi hemen çözdürtebilirim," dedi Farad'n. Gülümsedi. "Eğer siz—" Birden tutsakların arkasındaki kapılar açılıp da içeri annesi girince sustu.

Wensicia, Jessica ve Idaho'ya bakmadan yanlarından hızla geçip Farad'n'a küçük bir mesaj küpü uzattı ve çalıştırdı. Küpün parlak yüzünü okumaya başlayan Farad'n arada Jessica'ya bakıyor, ardından okumaya devam ediyordu. Işıldayan yüzü sönen küpü annesine geri verdi ve bir el haretiyle, Tyekanik'e de göstermesini söyledi. Wensicia bunu yaparken Farad'n kaşlarını çatarak Jessica'ya baktı.

Biraz sonra Wensicia, Farad'n'ın sağ tarafına geçip durdu. Elinde tuttuğu kararmış küp beyaz giysisinin kıvrımlarıyla kısmen gizlemişti.

Jessica başını sağa çevirip Idaho'ya baktı, ama Idaho ona bakmayı reddetti.

"Bene Gesseritler bana bozulmuş," dedi Farad'n. "Torununuzu benim öldürttüğümü sanıyorlar."

Jessica hislerini yüzüne yansıtmadı. *Demek Ganimet'in söyledikleri doğrudurmuş*, diye düşündü. *Ama tabii...* Aklına gelen tahminler hoşuna gitmedi.

Idaho gözlerini kapattı ve ardından açtığında Jessica'ya baktı. Jessica, Farad'n'a bakmayı sürdürüyordu. Idaho ona gördüğü Rajia kehanet hayalinden bahsetmişti, ama Jessica'nın pek de kaygılanmamış bir hal sergilemişti. Idaho onun bu duygusuzluğunu neye yorması gerektiğini bilemiyordu, ama Jessica'nın bir şeyler gizlediği ortadaydı.

"Durum şu," dedi Farad'n. Arrakis'te olanlar hakkında öğrendiği her şeyi, hiçbir şeyi atlamadan anlatmaya başladı. "Kız torunun kurtulmuş, ama Leydi Alia'nın gözetimindeymiş. Buna sevinirsin herhalde," diyerek sözlerini tamamladı.

"Torunumu sen mi öldürdün?" diye sordu Jessica.

Farad'n gerçeği söyledi: "Hayır. Geçenlerde bir kumpasın varlığını öğrendim, ama planı yapan ben değilim."

Jessica, Wensicia'nın yüzüne baktı ve o kalp şeklindeki yüzdeki böbürlenmeyi görünce, *Onun işi!* diye düşündü. *Dişi aslan yavrusu için kumpaslar kuruyor.* Ama girdiği bu son oyununa pişman olabilirdi.

Jessica dikkatini yeniden Farad'n'a çevirdi. "Ama Rahibeler Birliği senin öldürdüğünü sanıyor."

Farad'n annesine döndü. "Ona mesajı göster."

Wensicia tereddüt edince, Farad'n "Göster dedim!" diye tekrarladı ve Jessica, Farad'n'ın sesindeki öfkeyi fark edip ileride kullanmak üzere zihnine not aldı.

Yüzü sararan Wensicia, küpün mesaj yüzünü Jessica'ya döndürüp çalıştırdı. Küpün yüzeyinden sözcükler Jessica'nın göz hareketlerine uygun olarak akmaya başladı.

Wallach IX'taki Bene Gesserit Divanı, II. Leto Atreides'in suikastla öldürülmesinden dolayı Corrino Hanedanı'nı resmen kınamaktadır. Bu konudaki dava dilekçesi ve kanıtlar Konsey'in İç Güvenlik Komisyonu'na verilmiştir. Duruşma için tarafsız bir bölge seçilecek ve yargıçların isimleri her iki tarafça onaylanmak üzere kendilerine bildirilecektir. Lütfen yanıtınızı acilen bildiriniz.

Konsey adına
Sabit Rekush

Wensicia oğlunun yanına geri döndü.

“Ne yanıt vermeyi düşünüyorsun?” diye sordu Jessica.

Wensicia atıldı: “Oğlum henüz resmen Corrino Hanedanı’nın başı olarak ilan edilmediği için, ben – Nereye gidiyorsun?” Bu son cümle Wensicia konuşurken sağır muhafızının yanındaki bir kapıya doğru yürümeye başlayan Farad’n’a söylenmişti.

Farad’n durdu ve annesine doğru yarı dönerek konuştu. “Kitaplarım ve hobilerime geri dönüyorum; onlar bana çok daha ilginç geliyor.”

“Bu ne cüret?” Wensicia’nın boynu ve yanakları kıpkırmızı keşildi.

“Kendi adıma bazı konularda cüretkâr olurum ve olacağım,” dedi Farad’n. “Benim adıma bazı kararlar vermişsin, hiçbir şekilde hoşlanmadığım iğrenç kararlar. Artık benim adıma yalnızca kendim karar veririm, ya da Corrino Hanedanı’na başka veliaht bulursun!”

Jessica bakışlarını bu yüzleşmeye katılanlar üzerinde hızla gezdirdi. Farad’n’ın gerçekten öfkeli olduğunu gördü. Başar Yaver hazırol vaziyetinde kaskatı duruyor ve konuşulanları duymuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Wensicia hiddetten çılgılığı basmak üzereydi. Farad’n ise sözlerinin sonuçlarını kabul edip geri adım atmamakta kesinlikle kararlıydı. Jessica, Farad’n’ın tavrını takdir ederken, bir yandan da bu yüzleşmenin içinden ileride çok işine yarayabilecek unsurları topluyordu. Anlaşılan torunlarının üstüne katil kaplanlar salma kararı Farad’n’a söylenmeden verilmişti ve bu kumpası çok sonradan öğrendiği doğru gibi görünüyordu. Orada durmuş, Wensicia’nın vereceği kararı beklerken gözlerindeki öfke gerçektir.

Wensicia titreyerek derin bir nefes aldı. “Tamam,” dedi. “Yarın resmen hanedanın başı ilan edileceksin. Şimdiden öyle davranmaya başlayabilirsin.” Tyekanik’e baktı. Tyekanik ise ona bakmayı reddetti.

Anayla oğul buradan çıkınca bağıra çağıra kavga edecekler, diye düşündü Jessica. *Ama bence Farad’n kazandı.* Tekrar Konsey’den gelen mesajı düşünmeye başladı. Rahibeler her zamanki gibi usta-ca davranmıştı. O resmi protesto tebliğinin içinde sırf Jessica’ya

gönderilmiş bir mesaj gizliydi. Mesajda Rahibeler Birliği'nin casuslarının Jessica'nın durumunu bildiği, Farad'n'ı çok iyi tanıdıkları ve tutsağına çok iyi davranacağına emin oldukları söyleniyordu.

"Soruma yanıt alabilir miyim?" diye Farad'n'a yeniden sordu Jessica.

"Konsey'e o suikastla ilgim olmadığını söyleyeceğim," dedi Farad'n. "Ayrıca nahoş bir olay olduğu konusunda Rahibeler Birliği'yle hemfikir olduğumu, ama sonucu pek de nahoş bulduğumu söyleyemeyeceğimi bildireceğim. Senden özür dilerim. Kader her yerde işler."

Kader her yerde işler! diye düşündü Jessica. Dükünün çok sevdiği laflardan biriydi bu. Farad'n'ın bunu bilir gibi bir hali vardı. Leto'yu gerçekten öldürmüş olabileceklerini düşünmemeye çalıştı. Ganimet'in Leto için duyduğu kaygı sayesinde, ikizlerin planlarını gerçekleştirdiklerine inanmak zorundaydı. Kaçakçılar Gurney'i Leto'yla buluşturacaklardı ve Leto, Rahibeler Birliği'nin sınavından geçecekti. Geçmek zorundaydı. Sınavdan geçmezse, Alia gibi o da mahvolurdu. Ganimet ise ... daha sonra sınavdan geçirilebilirdi. Ne yazık rahimde doğan o kızı, Gaius Helen Mohiam gibi bir Rahibe Ana'ya göndermenin yolu yoktu.

Jessica derin derin iç geçirdi. "Sen ve Ganimet," dedi, "Hanedanlarımızı birleştirebilir ve eski yaraları iyileştirebilirsiniz. Bunu er ya da geç akıl edeceksiniz."

"Bu olasılık bana söylendi zaten," dedi. Farad'n, annesine gözüyle bakarak. "Ama biraz daha bekleyip Arrakis'teki son olayların sonucunu da görmek istiyorum. Acele karar vermeye hiç gerek yok."

"Kızımın ekmeğine yağ sürüyor olabilirsin," dedi Jessica.

Farad'n gerildi. "Açıkla!"

"Arrakis'te olanlar sandığın gibi değil," dedi Jessica. "Alia kendi oyununu, bir Hilkat Garibesi'nin oyununu oynuyor. Alia torunumun işine yaramayacağına karar verirse, Ganimet'in hayatı tehlikeye girer."

"Ne yani, sen ve kızın birbirinize mi girdiniz? Atreidesler bir-

biriyile mi savaşıyor? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Jessica önce Wensicia'ya, sonra yine Farad'n'a baktı. "Sonuçta Corrinolar da birbirleriyle savaşıyor," dedi.

Farad'n acı acı gülümsedi. "Haklısın. Alia'nın ekmeğine nasıl yağ sürüyorsun peki?"

"Adının torunumun öldürülmesine karışmasıyla ve beni kaçırtmakla."

"Kaçırtmak ..."

"Bu cadiya güvenme," diye uyardı Wensicia.

"Kime güveneceğime ben karar veririm anne," dedi Farad'n. "Kusura bakmayın Leydi Jessica, ama bu kaçırma meselesini anlamadım. Sen ve sadık hizmetkârın—"

"Yani Alia'nın kocası," dedi Jessica.

Farad'n dönüp Idaho'yu inceledi. Sonra Başar'a baktı. "Ne düşünüyorsun Tyek?"

Başar da Jessica'yla hemfikirdi anlaşılan. "Leydi Jessica'yla aynı kanıdayım," dedi. "Dikkatli olun!"

"O bir gulâm-mentat," dedi Farad'n. "Onu istediğimiz kadar sınyalım, bir sonuç alamayabiliriz."

"Ama kandırılmış olma olasılığımız da önemli bir yaklaşım," dedi Tyekanik.

Jessica artık harekete geçme vaktinin geldiğini anlamıştı. Idaho'nun duyduğu keder sayesinde rolünü iyi oynayacağını umuyordu. Onu böyle kullanmaktan hoşlanmıyordu, ama yapmak zorundaydı.

"Her şeyden önce," dedi, "buraya kendi hür irademle geldiğimi kamuya açıklayabilirim."

"İlginç," dedi Farad'n.

"Ama bana güvenmeli ve Salusa Secundus'ta tam özgürlük vermelisin," dedi Jessica. "Baskı altında öyle konuştuğum sanılmamalı."

"Olmaz!" diye karşı çıktı Wensicia.

Farad'n ona aldırmadı. "Peki buraya geliş nedenin konusunda ne söyleyeceksin?"

“Rahibeler Birliği tarafından buraya seni eğitmek için gönderildiğimi.”

“Ama Rahibeler Birliği beni suçlu—”

“O yüzden de çok açık ve kesin bir eylemde bulunmalısın,” dedi Jessica.

“Ona sakın güvenme!” dedi Wensicia.

Farad'n ona bakıp zoraki bir nezaketle konuştu: “Eğer bir kez daha sözümü keserek beni engellersen, Tyek'e seni dışarı çıkarmasını söylerim,” dedi. “Beni resmen hanedanın başı ilan ettiğini duydu, yani artık benim emrimde.”

“Size söylüyorum, bu kadın bir cadı!” Wensicia duvarın dibinde duran sağır muhafıza baktı.

Farad'n önce duraksadı ve sonra da “Ne dersin Tyek? Büyüledim mi sence?” diye sordu.

“Bence hayır. O—”

“İkiniz de büyülediniz!”

“Anne.” Farad'n'ın sesi soğuk ve buyurgandı.

Wensicia yumruklarını sıktı, konuşmayı denedi, sonra birden döndü ve odadan koşarak çıktı.

Farad'n tekrar Jessica'ya dönerek sordu. “Bene Gesseritler buna razı olur mu?”

“Evet.”

Farad'n durumu düşündü ve ardından hafifçe gülümsedi. “Rahibeler Birliği tüm olanların ardından neyin gerçekleşmesini istiyor peki?”

“Torunum Ganimet ile evlenmeni.”

Idaho, Jessica'ya hayretle baktı. Konuşacak oldu, ama bir şey demedi.

“Bir şey mi diyecektin Duncan?” dedi Jessica.

“Bene Gesseritler her zamanki gibi onlara karışmayacak bir evren yaratmayı istiyorlar diyecektim.”

“Haklısın,” dedi Farad'n. “Ama bu bariz gerçeği neden söyledin anlamadım?”

Idaho şığa-telleriyle bağlı olduğundan omuzlarını silkemedi,

ama kaşlarını kaldırdı ve sıkkın bir şekilde Gülümsedi.

Farad'n bu gülümsemeyi fark etti ve hışımla ona döndü. "Ne o? Seni eğlendiriyor muyum?"

"Bütün bu durum beni eğlendiriyor. Ailenden biri suikast amacıyla Arrakis'e katil kaplanlar taşıtarak Uzay Loncası'nı tehlikeye attı. Ardından da dölleme programlarında kullanmak istedikleri bir erkeği öldürerek Bene Gesseritlerin canlarını sık-tınız ve—"

"Bana yalancı mı diyorsun gulâm?"

"Hayır. Senin bu kumpastan habersiz olduğuna inanıyorum. Ama yine de içinde bulunduğun durumu dikkatle düşünmeni istedim."

"Unutma ki o bir gulâm," diye uyardı Jessica.

"Pekâlâ," dedi Farad'n. Tekrar Jessica'ya döndü. "Diyelim ki se-ni serbest bıraktım ve sen de buraya hür iradenle geldiğini ilan et-tin. Ama torununun öldürülmesi meselesi ne olacak? Mentat hak-lı."

"Onu annen mi öldürttü?" diye sordu Jessica.

"Lordum!" diye uyardı Tyekanik.

"Tamam Tyek." Farad'n onu elini sallayarak susturdu. "Evet, annem öldürttü desem ne olacak?"

"Onu reddetmeli ve sürgüne göndermelisin," dedi Jessica, her türlü riski göze alarak Corrinolar arasındaki içsel kopuşu sınamayı deniyordu.

"Lordum," dedi Tyekanik, "hile içinde hileyle karşı karşıya olabiliriz."

"Bu işte asıl Leydi Jessica'yla ben kandırıldık," diye araya girdi Idaho.

Farad'n dişlerini sıktı.

Yapma Duncan! Şimdi işe karışma! diye düşündü Jessica. Ama Idaho'nun söylediği şeyler kadının Bene Gesserit mantığını hare-kete geçirmişti. Idaho onu afallatmıştı. Jessica anlayamadığı bir şe-kilde kullanılıp kullanılmadığını merak etmeye başladı. Ganimet ve Leto ... Rahimde doğanlar içlerindeki sayısız hayatın tecrübe-

lerinden faydalanabilirdi. Yaşayan Bene Gesseritlerin sahip olduğundan çok daha büyük bir bilgi deposuna sahiptiler. Ayrıca bir başka mesele vardı: Rahibeler Birliği kendisine dürüst davranmış mıydı? Ona hâlâ güvenmiyor olabilirlerdi. Sonuçta onlara bir kez ihanet etmişti ... sevgili Dükü uğruna.

Farad'n Idaho'ya kafası karışmış bir şekilde bakarak kaşlarını çattı. "Mentat, Vaiz denen adamla arandaki ilişkiyi bilmek istiyorum."

"Buraya gelmemizi o ayarladı. Ben ... biz en fazla on kelime konuşmuşuzdur. Emrinde çalışanlar var. O ... Paul Atreides olabilir, ama elimde emin olmamı sağlayacak kadar veri yok. Emin olduğum tek şey gitme vaktimin geldiğiydi ve o bana yardım edebilecek durumdaydı."

"Kandırıldığınızı söylemiştin," diye hatırlattı Farad'n.

"Alia bizi sessiz sedasız öldürüp kanıtları gizlemenizi bekliyor," dedi Idaho. "Leydi Jessica öldükten sonra ben de artık onun işine yaramam. Leydi Jessica da Rahibeler Birliği'ne yeterince hizmet ettiği için artık onların işlerine yaramıyor. Sonuçta Alia, Bene Gesseritleri dava edecek, ama onlar kazanacak."

Jessica yoğunlaşmak için gözlerini kapayıp düşündü. Idaho haklıydı! Sesinde mentatlara özgü kendinden eminlik ve içtenlik tınıları vardı. Bütün parçalar küçük bir tıklama sesiyle yerine oturmuştu. İki derin nefes aldı, hafıza transına geçti, zihnindeki verileri hızla değerlendirdi, transtan çıktı ve gözlerini açtı. Bütün bunları yaparken Farad'n yalnızca üç adım atarak onun önünden ayrılıp Idaho'nun karşısına geçmişti.

"Artık sus Duncan," dedi Jessica. Leto'nun kendisini Bene Gesserit konusunda uyardığını anımsadı. Ne acıydı.

Idaho tam konuşacakken sustu.

"Burada emirleri ben veririm," dedi Farad'n. "Devam et mentat."

Idaho susmayı sürdürdü.

Farad'n hafifçe dönerek Jessica'ya baktı.

Jessica karşısındaki duvara bakıp, Idaho'nun sözlerini ve trans-tayken ulaştığı sonuçları düşünüyordu. Bene Gesseritler, Atreides

soyundan elbette ki vazgeçmemiştir. Ama bir Kuisatz Haderah yaratıp kontrol etmek istiyorlardı; çünkü o uzayıp giden dölleme programlarına çok fazla yatırım yapmışlardı. Atreidesler ile Corrinoların açıkça kapışmasını istiyorlardı, ki böylece arabuluculuk yapabileceklerdi. Duncan haklıydı. Sonuçta hem Ganimet'i hem de Farad'n'ı kontrol edebileceklerdi. Tek uzlaştırmacı yol buydu. Ama Alia'nın bunu görememiş olması ne tuhaftı. Jessica yutkundu, boğazı kupkuru kesilmişti. Alia ... Hilkat Garibesi! Ganimet ona acımakta ne kadar da haklıydı. Peki ama Ganimet'e kim acıyacaktı?

"Rahibeler Birliği, Ganimet'le evlenirsen seni tahta geçirmeye söz verdi," dedi Jessica.

Farad'n bir adım geriledi. Bu cadı gerçekten zihin okuyabiliyor muydu?

"Onlar gizli çalışanlar ve bu işe anneni elbette karıştırmadılar," dedi Jessica. "Sana planlarından benim de habersiz olduğumu söylemişlerdir."

Jessica, Farad'n'ın yüzünü inceledi. Adamın yüzünden her şey rahatça okunuyordu. Söyledikleri doğrudu. Idaho elindeki kısıtlı verilere karşın doğru sonuçlara ulaşmakla, usta bir mentat olduğunu kanıtlamıştı.

"Demek ikili oynadılar ve sana da söylediler," diye belirtti Farad'n.

"Hayır, bana bu konuda hiçbir şey söylemediler," dedi Jessica. "Duncan haklıydı; beni de kandırdılar." Başını sallayarak kendi sözlerini onayladı. Rahibeler Birliği'nin geleneksel yapısına uygun ve tipik bir oyalama taktiği idi bu – Onu inanılır bir masalla uyutmuşlardı, çünkü kişi güdülerine uygun olduğuna inandığı şeylerle çevrenirse kolayca kabullenebilirdi. Ama asıl istedikleri, Jessica'yı ayak altından çekmekti – sonuçta o kendilerine ihanet etmiş olan kusurlu bir rahibeydi.

Tyekanik, Farad'n'ın yanına gitti. "Lordum, bu ikisi fazla tehlikeli–"

"Bir saniye Tyek," dedi Farad'n. "Burada çarklar içinde dönen çarklar var." Jessica'ya baktı. "Alia'nın benimle evlenmek isteye-

bileceğine inanmak için sebeplerimiz var.”

Idaho birden irkildi. Ama kendine hâkim oldu. Şiga-teli tarafından kesilen sol göğsü kanamaya başladı.

Jessica yanıt olarak gözlerini şaşkınlıkla iri iri açtı. Sevgilisi, çocuklarının babası, can yoldaşı ve dostu Dük Leto’nun hislerden uzak mantığı, şimdi de bir Hilkat Garibesi tarafından çarpıtılarak kullanılıyordu.

“Kabul edecek misin?” diye sordu Idaho.

“Şimdilik düşünüyorum.”

“Duncan, sana sus demiştim,” dedi Jessica ve ardından dikkatini Farad’n’a yöneltti. “Alia, teklifi karşılığında iki önemsiz kişinin ölmesini istedi – yani bizim.”

“Hıyanetten şüphelendik,” dedi Farad’n. “Hıyanet hıyanet doğurur, diyen oğlun değil miydi?”

“Rahibeler Birliği hem Atreidesleri hem de Corrinoları kontrol etmek istiyor,” diye belirtti Jessica. “Bu sizce de açıkça ortada değil mi?”

“Leydi Jessica, teklifini kabul edebilirim, ama Duncan Idaho sevgili karısının yanına geri gönderilmeli.”

Acı yalnızca sınırların bir fonksiyonudur, diye kendine anımsattı Duncan. Acının gelişi, ışığın gözlere gelişi gibidir. Ama çaba kaslardan gelir, sınırlardan değil. Eski bir mentat dersiydi bu ve tek nefeslik sürede bunu aklından geçiren Duncan, ani bir hareketle sağ kolunu oynattı ve şiga-teli bileğindeki bir atardamarı anında parçalayıverdi.

Tyekanik, Idaho’nun yanına koşup sandalyenin bir düğmesine basarak ipleri çözdü ve doktor getirilmesini haykırdı. Duvarlardaki gizli kapılardan içeri yardımcılar doluştu.

Duncan zaten hep birazcık aptaldı, diye düşündü Jessica.

Doktorlar Idaho’yla ilgilenirken Farad’n da Jessica’yı süzdü. “Alia’sıyla evlenmeyi kabul edeceğim dememiştim,” dedi.

“Bileğini o yüzden kesmedi,” dedi Jessica.

“Ya? İntihar etti sanmıştım.”

“Salak değilsin,” dedi Jessica. “O yüzden de bana salak numarası yapmayı kes.”

Farad'n gülümsedi. "Alia'nın onunla evlenmemin ardından beni öldüreceğinin elbette ki farkındayım. Bene Gesseritler bile onunla evlenmeyi kabul etmemi bekleyemez."

Jessica, Farad'n'ı dikkatle süzdü. Corrino Hanedanı'nın bu genç ferdi ne yapmaya çalışıyordu? Salak rolünü çok iyi oynamıyordu. Bir kez daha Leto'nun sözlerini anımsadı: İlginç bir öğrenciyle karşılaşacağını söylemişti. Ve Idaho'nun söylediğine göre, Vaiz de bunu istiyordu. Jessica o Vaiz'le tanışmış olmayı gerçekten de isterdi.

"Wensicia'yı sürgüne gönderecek misin?" diye sordu Jessica.

"Bence makûl bir pazarlık," dedi Farad'n.

Jessica, Idaho'ya baktı. Doktorlar işlerini bitirmişti. Onu yüzer bir sandalyeye aktarmışlar ve daha az tehlikeli kayışlarla bağlamışlardı.

"Mentatlar kesin kanılardan sakınmalıdır," dedi Jessica.

"Yorgunum," dedi Idaho. "Ne kadar yorgunum, bilemezsin."

"Sadakat bile aşırıya kaçınca sonunda değerini yitirir," dedi Farad'n.

Jessica tekrar Farad'n'ı süzdü.

Bunu gören Farad'n, *Zamanla beni çok iyi tanıyacak,* diye düşündü. *İşime yarayabilir. Elimde sapkın bir Bene Gesserit'im olacak! Oğlunun sahip olup da bende olmayan tek şey buydu. Şimdilik beni biraz tanısın bakalım. Gerisini daha sonra görebilir.*

"Adil bir alışveriş," dedi Farad'n. "Teklifini ve koşullarını kabul ediyorum." Duvarın dibindeki sağır muhafıza parmaklarıyla karmaşık bir işaret yaptı ve muhafız başını sallayarak onayladı. Farad'n, Jessica'nın sandalyesinin kontrollerine eğilip düğmesine basarak iplerini çözdü.

"Lordum, emin misiniz?" diye sordu Tyekanik.

"Bunu tartışmamış mıydık?" diye sordu Farad'n.

"Evet ama..."

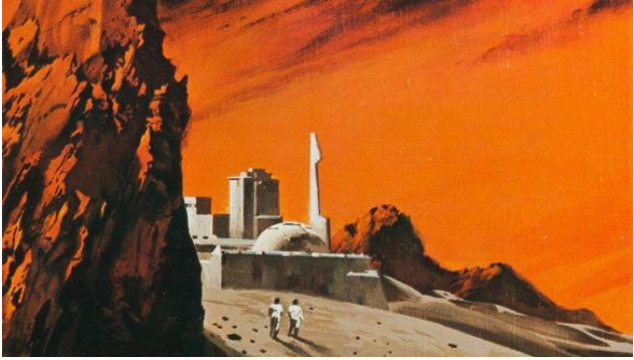
Farad'n kıkırdadı ve Jessica'ya döndü. "Tyek benim bilgi kaynaklarıma güvenmiyor. Ama insan kitaplardan ve makaralardan ancak bazı şeylerin nasıl yapılabileceğini öğrenir. Asıl öğrenme iş-

lemi için gereken, o şeyleri yapmaktır.”

Jessica sandalyeden kalkarken bu sözleri tartıyordu. Sonra da Farad'n'ın eliyle verdiği işaretleri düşündü. Farad'n, Atreides stili bir savaş dili kullanıyordu! Bu konuda dikkatli bir çözümleme yapılması gerekiyordu. Demek burada Atreidesleri bilinçli bir şekilde taklit eden birileri vardı.

“Seni Bene Gesserit yöntemiyle eğitmemi istiyorsun, değil mi?” diye sordu Jessica.

Farad'n ona neşeyle gülümsedi. “İşte reddedemeyeceğim bir teklif,” dedi.

Parolayı Arrakeen zindanlarında ölen birinden öğrenmiştim. Bak, kaplumbağa şeklindeki bu yüzüğü de oradan almıştım; asilerin yanında gizlenirken şehir dışındaki sükta (pazarda) bulmuştum. Parola ne miydi? Şey, o zamandan beri kimbilir kaç kez değişmiştir; ama o zamanki parola “Sebat”tı. Karşılığında da “Kaplumbağa” demek gerekiyordu. Benim oradan sağ salım çıkmamı sağlayan sözcük buydu. Bu yüzüğü de işte o yüzden satın almıştım: Hatırlamak için.

— TAGİR MOHANDİS
Bir Dostla Sohbetler

Leto arkasından solucan sesi geldiğini duyduğunda çölde epey ilerlemişti. Solucan, ölü kaplanların yanına yerleştirdiği gümlenmeye ve etraflarına serptiği baharata gidiyordu. Planlarının başlangıcı için iyi bir alametti bu, çünkü buralarda solucana pek rastlanmazdı. Solucanın gelmesi çok önemli değildi, ama yine de işleri kolaylaştıracaktı. Ganimet’in Leto’nun cesedinin neden kayıp olduğunu açıklamasına gerek kalmayacaktı.

Ganimet artık kendini Leto’nun öldüğüne inandırmış olmalıydı. Leto’nun yaşadığı bilgisini, belleğindeki minicik, yalıtılmış bir kapsüle tıkmıştı ve bu kapsül ancak evrende artık sadece ikisinin bildiği çok kadim bir dilden olan *Secher Nbiw* yani *Altın Yol* sözcüklerini duyunca açılabilirdi. Ganimet ancak bu sözcükleri duyunca Leto’yu anımsayacak ve o zamana kadar da öldüğünü sanacaktı.

Leto şimdi kendini gerçekten de yapayalnız hissediyordu.

Çölün doğal seslerine uygun olarak düzensiz bir yürüyüşle ilerliyordu; öyleki arkasındaki solucana, burada bir insanın yürüdüğünü anlatacak hiçbir ses çıkarmıyordu. Böyle yürümeye öylesine alışkındı ki, gerçekleştirmesi için çaba harcaması bile gerekmiyor, ayakları herhangi bir ritm oluşturmeyan düzensiz adımları kendiliğinden atıyordu. Adımlarının çıkardığı sesler yalnızca rüzgârla veya yerçekimiyle hareket eden kumların sesi gibiydi. Buradan kimse geçmiyordu.

Arkasındaki solucan işini bitirdiğinde Leto bir kumulun kaygan yüzeyinin ardına çömelerek epey gerilerde kalan Hizmetkâr'a baktı. Evet, yeterince uzaklaşmıştı. Kuma bir gümlleyici saplayıp çalıştırarak nakliye aracını çağırdı. Solucan hemen gelip gümlleyiciyi yutarken ona kendisini hazırlayabilecek zamanı zar zor tanımıştı. Solucan yanından geçerken, Leto yaradan kancalarını yarattığın duyarlı halkalarından birinin kenarına geçirip üstüne tırmandı ve o beyinsiz hayvanı güneybatıya sürmeye başladı. Küçük, ama güçlü bir solucandı. Leto kumulların arasından tıslayarak geçerlerken hayvanın gücünü hissediyordu. Şiddetli bir rüzgâr esiyor ve solucanın hızla geçerken kumlara sürtünmesiyle oluşup yayılan ısıyı hissedebiliyordu.

Solucan hareket ettikçe zihni de hareket ediyordu. Bir solucana ilk kez Stilgar'la birlikte binmişti. Birazcık düşündüğünde Stilgar'ın o anki sesini bile hatırlıyordu: Sakin ve yol gösterici, başka bir çağa ait kibarlıkta bir ses. Stilgar baharat likörüyle sarhoş olup etrafa tehditler savuracak türde bir Fremen değildi. Şu günlerdeki gibi bağırıp çağıran ve kabadayılık taslayan biri de değildi. Hayır – Stilgar bir görev adamıydı. Soyluların eğitmeniydi o: "Eskiden kuşlara şakımalarına göre isimler verilir. Ve her rüzgârın da kendi ismi vardı. Saatte altı kilometrelik rüzgâra Pastaza, yirmi kilometrelik rüzgâra Cueshma, yüz kilometrelik rüzgâraya Heinali, yani adam-iten denirdi. Sonra çölün derinliklerinde esen iblis rüzgârına da Hulasikali Vala, yani et yiyen rüzgâr denirdi."

Bunları zaten bilen Leto, Stilgar'ın anlatım tarzını takdir ederek başını sallamıştı.

Ama Stilgar bazen çok değerli şeyler de söylerdi.

“Eski zamanlarda su avcıları diye bilinen kabileler vardı. Bunlara İdualı, yani ‘su böcekleri’ denirdi; çünkü bunlar başka Fremenlerin suyunu çalmaktan bir an bile çekinmezlerdi. Eğer seni çölde yalnız yakalarlarsa bedeninin suyunu bile alırlardı. Bunlar Jacurutu Siyeci adında bir yerde yaşarlardı. Sonunda diğer kabileler birleşip orada İdualileri yok ettiler. Bu çok eskidendi, Kynes’tan bile önce – ta büyük büyük büyükbabamın zamanındaydı. Ve o günden beri hiçbir Fremen, Jacurutu’ya gitmemiştir. Bir tabudur bu.”

Leto belleğinde yer alan bilgileri bu sayede anımsamıştı. Hafızanın işleyişine dair önemli bir dersti bu. Yalnızca belleğe sahip olmak yetmezdi – insanın onun gibi çoklu belleği olsa bile. Belleğinin değerini ve onu nasıl kullanacağını bilmek gerekirdi. Jacurutu’da su, bir rüzgâr-kapanı ve Fremen siyeçlerinde yer alan her şey olmalıydı. Üstelik hiçbir Fremenin oraya gitmeyişi de çok önemli bir özellikti. Genç Fremenlerin çoğu, Jacurutu diye bir yerin varlığından bile habersizdi. Fondak’ı biliyorlardı elbette, ama orası bir kaçakçı mekânıydı.

Bir ölünün saklanması için mükemmel bir yerdi – kaçakçıların ve bir başka çağın ölülerinin arasında.

Sağ ol Stilgar.

Solucan şafaktan önce yorulmuştu. Leto üzerinden yere kayarak indi ve solucanın kumulların arasına dalmasını, devasa bedeninin yavaşça kumlara gömülmesini izledi. İyice derinlere gidecek ve kumların altında dinlenecekti.

Gündüzü bekleyerek geçirmeliyim, diye düşündü.

Bir kumulun tepesine çıkıp etrafa bakındı: Boşluk, boşluk, boşluk. O tekdüze çöl görüntüsünü bozan tek şey, artık gözden kaybolmuş olan solucanın bıraktığı izlerdi.

Doğu ufkunda günün ilk ışığının, yeşil bir çizginin belirmesiyle birlikte bir gece kuşu uzun uzun öttü. Leto kendini kuma gömdü, vücudunun etrafında bir damıtıcı-çadır açtı ve bir kumşnor-kelinin ucunu yukarı uzattı.

Uyumadan önce karanlıkta uzun süre yatıp, Ganimet’le birlikte verdikleri kararı düşündü. Zor bir karar olmuştu, özellikle de

Ganimet için. Üstelik Leto gördüğü kehanet hayalinin tamamını anlatmamıştı ona. O hayalden çıkarıp yorumladığı her şeyi de söylememişti. Sıradan bir rüya değildi, şu anda bile düşündüğü geleceğe dair bir görüydü. Ama işin en tuhaf yanı, gördüğü şey aslında bir kehanet hayalinin hayaliydi. Bugün babasının hâlâ yaşadığına inanıyorsa, bunun tek sebebi gördüğü o kehanet hayalinin hayaliydi.

Kâhinin hayatı bizi onun kehanet hayaline kilitler, diye düşündü Leto. Kâhinin kendini o kehanet hayalinden kurtarmak için yapabileceği tek şey, o hayale uygun bir şekilde ölmektir. Leto kendi çifte kehanet hayalinde işte bunu görmüştü ve bunun, verdiği karardaki etkisini düşündü. Zavallı Vaftizci Yahya. Başka şekilde ölecek cesareti olsaydı ... Ama en yiğitçe seçimi yapmıştı belki de. Onun elinde başka hangi seçenek vardı bilemem, ama babamın sahip olduğu seçenekleri biliyorum.

Leto iç geçirdi. Babasına sırt çevirmesi, bir tanrıya ihanet etmek gibiydi. Ama Atreides İmparatorluğu'nun silkelenip kendine gelmeye ihtiyacı vardı. Paul'ün kehanet hayalindeki en kötü olasılık gerçekleşmişti. İnsanlar nasıl da koyun gibi kolayca öldürülüyorlardı. Dinsel bir çılgınlık dalgası kurumlaşmış ve saat gibi tıkır tıkır işliyordu.

Ve babamın kehanet hayalinde kısılp kaldık, diye düşündü.

Bu çılgınlıktan çıkış yollarından biri Altın Yol'du ve babası da bunu görmüştü. Ama insanoğlu o Altın Yol'dan geçtikten sonra dönüp geriye baktığında Müeddib'in çağını daha güzel bulabilirdi. İnsanoğlu Müeddib'in alternatifini yaşamalıydı, yoksa kendi efsanelerini asla kavrayamayacaktı.

Güvenlik ... barış ... refah ...

Bu imparatorluğun vatandaşlarının seçme şansı olsaydı, çoğunun neyi seçeceği belliydi.

Benden nefret etseler bile, diye düşündü. Gani benden nefret etse bile.

Sağ eli kaşındığında, aklına kehanet hayalinin hayalindeki o korkunç eldiven geldi. *Olacak, diye düşündü. Evet, olacak.*

Arrakis, bana güç ver, diye dua etti. Altındaki ve çevresindeki

gezegeni hâlâ güçlü ve canlıydı. Kumları damıtıcı-çadıra baskı yapıyordu. Dune biriktirdiği serveti sayan bir devdi. İlginç bir varlıktı. Hem güzel hem de iğrençti. Tacirleri güçten başka şeyle ilgilенmezdi ve bu gücü nasıl elde ettikleri umurlarında bile değildi. Bu gezegene bir adamın kaçırdığı kadın bir tutsağa sahip olması ya da Bene Gesseritlerin rahibelerine sahip olması gibi sahip çıkıyorlardı.

Stilgar'ın tacir-rahiplerden nefret etmesi boşuna değildi.

Sağ ol Stilgar.

Leto eski siyeç yaşamının ne kadar da güzel olduğunu hatırladı. İmparatorluk teknokratlığının gelişinden önceki hayat ne güzeldi ve zihninde Stilgar'ın gördüğü düşleri görmeye başladı. Korküler ve lazerlerden, ornitopterler ve baharat-fabrikalarından önce, burada başka türlü bir yaşam vardı: Kucaklarında bebeklerini taşıyan yanık tenli anneler, ağır tarçın kokusu yayan baharat yağı lambaları, halklarını ancak ikna yöntemiyle ve zorlamadan yöneten Naibler. Kaya mağaraların karanlığında hep bir arada yaşamak...

Korkunç bir eldiven dengeyi geri getirecek, diye düşündü.

Sonra da uyudu.

Kanını ve keskin pençeler tarafından lime lime edilmiş cüppesinin bir parçasını gördüm. Kız kardeşi kaplanların saldırısını ayrıntılarıyla anlattı. Kumpasçılardan birini sorguya çektik. Diğerlerinin bir kısmı öldü; geri kalanlarsa göz altında. Eldeki tüm kanıtlar bunun bir Corrino kumpası olduğunu gösteriyor. Bir Gerçeğisöyleten de bunu doğruladı.

— Stilgar'ın Konsey Komisyonu'na Gönderdiği Rapor

Farad'n gözetleme sisteminden bakarak Duncan Idaho'yu izliyor ve bu tuhaf adamı davranışlarını inceleyerek çözmeye çalışıyordu. Öğleyi birazcık geçmişti ve Idaho, Leydi Jessica'ya ayrılan odalarının önünde oturmuş, onunla görüşmeyi bekliyordu. Jessica onu kabul edecek miydi? İzlendiklerini mutlaka biliyordu. Onunla görüşecek miydi?

Farad'n, Tyekanik'in Laza kaplanlarının eğitimini idare ettiği odadaydı – burası Tleilaxu ve Ix yapımı yasaklanmış cihazlarla dolu yasadışı bir yerdi. Farad'n sağ elinin altındaki düğmeler sayesinde, Idaho'ya altı değişik açıdan bakabilir veya Leydi Jessica'nın odasına geçip onu da çeşitli açılardan aynı gelişmişlikte izleyebiliirdi.

Idaho'nun gözleri Farad'n'ı rahatsız ediyordu. Tleilaxuların güllâmlarının gözçukurlarına yetiştirme tanklarındayken yerleştirdikleri bu metal küreler, onları diğer insanlardan tamamen ayırıyordu. Farad'n kendi göz kapaklarına dokunduğunda, baharat bağımlılığı yüzünden masmavi olmuş gözlerinin rengini gizleyen sabit kontakt lenslerin sertliğini hissetti. Idaho'nun gözleri ona

farklı bir evren gösteriyor olmalıydı. Başka türlü olamazdı. Farad'n neredeyse Tleilaxu cerrahları bulup onlara bu konuda sorular sormaya kalkacaktı.

Idaho neden kendini öldürmeye çalıştı?

Ama gerçekten de intihara mı kalkıştı? Buna izin vermeyeceğimizi mutlaka biliyordu.

Idaho hâlâ tehlikeli bir soru işaretiydi.

Tyekanik onun Salusa'da tutulmasını ya da öldürülmesini istiyordu. Belki de en iyisi buydu.

Farad'n kamera değiştirip önden bakmaya başladı. Idaho, Leydi Jessica'nın süitinin kapısının önündeki sert bir bankta oturuyordu. O penceresiz fuayenin ince ahşap duvarları flamlı mızraklarla süslenmişti. Idaho orada bir saatten fazladır oturmaktaydı ve sonsuza dek bekleyebilir gibiydi. Farad'n ekrana doğru eğildi. Atreideslerin sadık kılıçustasına, Paul Müeddib'in eğitmenine Arrakis'te geçirdiği yıllar yaramıştı anlaşılan. Bir delikanlı gibi canlı yürüyordu. Dinçliğinde düzenli baharat kullanımının da şüphesiz etkisi vardı. Ayrıca Tleilaxu tanklarının hep verdiği muhteşem metabolik denge de göz ardı edilemezdi. Idaho gerçekten tanklara girmeden önceki yaşamını hatırlıyor muydu? Tleilaxuların diriltiği başka hiç kimsenin hatırlayamadığı bir şeydi bu. Idaho ne büyük bir sırdu!

Ölümüne dair raporlar kütüphanedeydi. Onu öldüren sardokar, Idaho'nun ölmeden önce ondokuz adamını öldürdüğünü bildirmişti. Ondokuz sardokar! Cesedinin diriltim tanklarına gönderilmesini hak etmişti. Ama Tleilaxular ondan bir mentat yapmışlardı. O yetiştirilmiş bedende ne kadar tuhaf bir yaratık yaşıyordu. Bütün o diğer yeteneklerinin yanı sıra bir insan bilgisayar olması nasıl bir histi acaba?

Neden intihar etmeye çalıştı?

Farad'n kendi kapasitesini bilirdi ve bu konuda hayalci sayılmazdı. O bir tarihçi-arkeolog ve insan sarrafıydı. Zorunluluklar yüzünden, kendisine en iyi hizmet edecek adamları seçmekte uzmanlaşmıştı – zorunluluklar ve ayrıca Atreidesleri dikkatle incelemesi yüzünden. Bunu her zaman için aristokrasinin bedeli olarak

görmüştü. Hükmetmeyi sürdürebilmek için, gücünüzü kullanacak kişileri doğru ve kesin değerlendirmeniz gerekirdi. Adamlarının hataları ve aşırılıkları yüzünden mahvolan pek çok hükümdar vardı tarihte.

Atreidesleri dikkatle incelediğinde, onların hizmetkârlarını seçmek konusunda çok titiz ve başarılı olduklarını görmüştü. Onların sadakatini kazanmayı, askerlerinin savaşıma arzularını beslemeyi hep biliyorlardı.

Ama Idaho farklı davranıyordu.

Neden?

Farad'n, sanki teninin altını görmek istiyormuş gibi gözlerini kısarak Idaho'yu inceledi. Idaho'da bir kalıcılık hissi vardı sanki; adam hiç yıpranmayacak gibiydi. Kendine yeterli, organize olmuş ve tutarlı bir hali vardı. Tleilaxu tankları insandan öte bir şeyleri yaratmıştı. Farad'n bunu seziyordu. Idaho sanki evrenin değişmeyen kanunlarıyla hareket ediyordu; her bitiş onun için bir başlangıçtı. Bir yıldızın yörüngesinde dönen bir gezegen gibi dayanıklı ve tutarlıydı. Baskılara direnebilecek kadar güçlüydü – belki yörüngesinden birazcık sapabilirdi, ama temelinde hiçbir şey değişmezdi.

Neden bileğini kesti?

Sebebi ne olursa olsun, bunu efendileri, yani Atreidesler için yapmıştı. Atreides Hanedanı onun için yörüngesinde dolandığı yıldızdı.

Nedense Leydi Jessica'yı burada tutmamın Atreideslerin lehine olduğunu düşünüyor.

Farad'n bir noktayı kendine hatırlattı: *Üstelik de bunu düşünen bir mentattı.*

Demek ki bu konu düşünmeye değerdi. Mentatların da yanıldığı olurdu, ama nadiren.

Farad'n bu karara vardikten sonra, tam yardımcılarını çağırıp Leydi Jessica ve Idaho'yu geldikleri yere geri göndermelerini söyleyecekti, ama vazgeçti.

O ikisi –gulâm-mentat ve Bene Gesserit cadısı– bu güç oyunundaki değeri tam olarak saptanamayan bilinmeyen öğelerdi.

Idaho geri gönderilmeliydi, çünkü bu durum kesinlikle Arrakis'i daha da karıştıracaktı. Ama Jessica burada kalmalı, bildiği tuhaf şeyleri Corrino Hanedanı'na öğretmeliydi.

Farad'n karmaşık, tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı. Ama kendisini yıllardır bu olasılığa hazırlıyordu; çevresindekilerden daha zeki ve duyarlı olduğunu anladığından beri. Bu küçük bir çocuk için ürkütücü bir keşifti ve kütüphanenin onun için bir öğretmen olduğu kadar sığınma yeri olduğunu da biliyordu.

Ama şimdi içini şüpheler kemiriyordu ve bu oyunu kazanabileceğine de pek emin değildi. Annesini kendinden uzaklaştırmıştı ve artık ondan tavsiye alamazdı, ama annesi onun için hep tehlikeli kararlar verip durmuştu. Kaplanlar! Eğitilme tarzları cinayet ve kullanılmaları da aptallıktı. Onları kimin gönderdiğini bulmak öylesine kolaydı ki! Wensicia sadece sürgünle cezalandırıldığına şükretmeliydi. Leydi Jessica, Farad'n'ın ihtiyaçlarını tamamen karşılayacak çok hoş bir teklif yapmıştı. Ondan Atreideslerin düşünce tarzını öğrenmeliydi.

İçindeki şüpheler dağılmaya başladı. Sardokarlarının sıkı eğitim ve disiplinli yaşamla tekrar güçlendiğini düşündü. Sardokar lejyonları ufaktı, ama Fremenlerle teke tek döğüşte yeniden başa çıkabilecek hale gelmişlerdi. Ama Arrakeen Anlaşması uyarınca asker sayısını arttıramadığı için bu pek işine yaramıyordu. Fremenler sayı üstünlüğüyle kazanabilirdi – Ama iç savaşla zayıflatılırlarsa işler değişirdi.

Yakında sardokarlar ve Fremenler savaşacaktı. Farad'n'ın zaman ihtiyacı vardı. Huzursuz Büyük Hanedanlar ve son dönemlerde palazlanıp güçlenen Küçük Hanedanlar arasından yeni müttefikler bulması gerekiyordu. CHOAM'dan mali yardım almanın bir yolunu da bulmalıydı. Sardokarlarının büyüyüp güçlenmesi, Fremenlerinse zayıflaması için beklemeliydi.

Farad'n tekrar ekrandaki sabırlı gulâma baktı. Idaho neden şimdi Leydi Jessica'yla görüşmek istiyordu? İzlendiklerini, her sözlerinin ve hareketlerinin çözümlenmek üzere kaydedildiğini biliyor olmalıydı.

Neden?

Farad'n gözlerini ekrandan ayırıp kontrol panelinin yanındaki masaya baktı. Cihazların soluk ışığında, Arrakis'ten gelen son raporları içeren makaraları görüyordu. Casusları iyi çalışıyordu, onlara güvenmeliydi. O raporlarda umutlanıp sevinmesini sağlayan öyle çok şey vardı ki. Gözlerini kapayarak, raporların en ilginç ve önemli kısımlarını zihninde düzenleyerek hatırlamaya çalıştı.

Gezegen giderek daha bereketli oldukça, Fremenlerin üzerindeki toprak baskısı kalkıyor ve serbestleşiyorlar; kurdukları yeni yerleşim merkezleri, geleneksel siyeçlerin bir tür kale olma özelliğini yitiriyor. Eski siyeç kültüründe Fremenlere çocukluktan itibaren şu görev öğretilirdi: "Kendi varlığınıza dair sahip olduğunuz bilgiler gibi bu siyeç de sizin için güçlü merkez ve zemin oluşturur, ki dünyaya ve evrene buradan açılırsınız."

Eski Fremenler "Ana kütleye bakın," derdi ve bununla söylemek istedikleri de başlıca bilimlerinin Hukuk olduğuydu. Ama yeni sosyal yapılarında bir laçkalaşma var; geçmişin yasal kısıtlamaları gevşerken disiplin de iyice azalıyor. Yeni Fremen liderleri artık sadece atalarının Küçük İlmihal'ini ve şarkılarının mitsel yapısında gizlenen tarihi biliyorlar. Yeni yerleşim birimlerindeki halk daha havai ve daha dışadönük; daha çok tartışıyorlar ve otoriteye daha az saygı gösteriyorlar. Geçmişin siyeç halkları daha disiplinli ve grup halinde sıkı çalışmaya çok daha müsaitti. Ayrıca daha tutumluydular. Yaşlılar hâlâ bireyin en büyük gayesinin düzenli bir topluma katkıda bulunmak olduğuna inanıyor. Ama gençler bu inançtan giderek uzaklaşıyorlar. Geçmişin kültüründen geriye kalan yaşlılar gençlere bakıp "Ölüm rüzgârı geçmişlerini aşındırmış," diyorlar.

Farad'n zihninde oluşturduğu bu özetin içerdiği anlamdan hoşlanmıştı. Arrakis'te yeni başgösteren bu zıtlıklar ancak şiddetle sonuçlanabilirdi. Makaralara kazınmış gibi görünen temel kavramlara sahipti:

Müeddib'in dini geçmişin Fremen siyeç kültürü geleneklerinden temellenerek yükselirken, yeni kültür bu disiplinlerden giderek uzaklaşıyor.

Farad'n, Tyekanik'in neden o dini benimsediğini bir kez daha merak etti. Tyekanik'in bu yeni hali tuhaftı. O dini gerçekten benimsemiş gibi görünse de, zorlama bir hali de vardı. Sanki bir kasırganın gücünü ölçmek için içine girmiş, ama sonra kasırgaya kapılmıştı. Tyekanik'in din değiştirmesi Farad'n'ın sinirini bozuyordu. Çok eski sardokar âdetlerine geri dönüş gibiydi bu. Genç Fremenler de böyle bir dönüş yaşayabilir ve eski âdetleri benimseyebilirdi.

Farad'n o rapor makaralarını tekrar düşündü. Huzursuz edici bir şey söylüyorlardı: En kadim Fremen çağlarından kalma bir kültürel kalıntının, "Gebelik Suyu" âdetinin varlığını hâlâ sürdürdüğünden bahsediyorlardı. Yeni doğan çocukların amniotik suyu saklanıp damıtılarak, bebeğe içirilecek ilk su üretiliyordu. Geleneksel olarak suyu bir vaftiz anası içiriyor ve "İşte ananın rahmindeki su," diyordu. Genç Fremenler bile hâlâ bu âdeti uyguluyordu.

Ananın rahmindeki su.

Farad'n anasının rahmindeki amnios sıvısının damıtılmış halini içme fikrini iğrenç buluyordu. Ardından da ikizlerin hayatta kalanını, Ganimet'i düşünmeye başladı. O tuhaf suyu içtiğinde annesi ölmüştü. Geçmişiyse kurduğu bu tuhaf bağı sonradan düşünmüş müydü? Herhalde hayır. O bir Fremen olarak yetiştirilmişti. Fremenlere doğal ve kabul edilebilir gelen şeyler ona da doğal ve kabul edilebilir gelmeliydi.

Farad'n bir an için II. Leto'nun ölümüne üzülp pişmanlık duydu. Bu konuyu onunla konuşabilse ne kadar da ilginç olurdu. Ama belki de Ganimet ile konuşma fırsatı bulurdu.

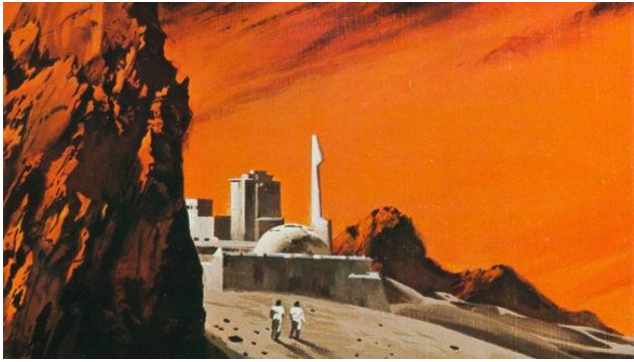
Idaho neden bileğini kesti?

Ekрана her bakışında aklına ısrarla bu soru geliyordu. Tekrar şüpheye kapıldı. Paul Müeddib'in yaptığı gibi o gizemli baharat translarına girme yeteneğinin olmasını ve sorularının cevabını gelecekte *bulmayı* gerçekten istiyordu. Ama ne kadar baharat alırsa alsın, sıradan farkındalığı *şimdiki* zamanın akışında, belirsizliklerle dolu bu evrende kalmakta ısrar ediyordu.

Gözetleme ekranında bir kadın hizmetçinin Leydi Jessica'nın

kapısını açtığı görüldü. Kadın Idaho'yu çağırdı ve adam da banktan kalkıp kapıdan içeri girdi. Hizmetçi daha sonra ayrıntılı bir rapor verecekti elbette, ama merakı tekrar kabaran Farad'n, paneldeki bir başka düğmeye basıp, Idaho'nun Leydi Jessica'nın oturma odasına girişini izlemeye başladı.

O mentat nasıl da sakin ve kendinden emin görünüyordu. Gulâm gözleri nasıl da gizemliydi.

Bir mentat için en önemli şey tek bir konuda uzmanlaşmak değil, pek çok konuda genel bilgi sahibi olmaktır. Böylece önemli kararları daha sağlıklı değerlendirebilir. Uzmanların insanı kaosa sürüklemesi çok daha çabuktur. Onlar ufaklık ayrıntılar hakkında, bir virgül üstünde bile didişip dururlar. Genel kültür sahibi bir mentat ise sağduyulu olmalıdır. Evreninde olup biten pek çok şeyden kendisini soyutlamamalıdır. “Şu anda bu mesele gizemli değil. Şu anda bunu istiyoruz. Belki yanılıyoruz, ama yanılırsak bile ileride düzeltiriz,” diyebilmelidir. Genel kültür sahibi mentat, evrenimiz dediğimiz şeyin sadece daha büyük bir fenomenin parçası olduğunu kavramalıdır. Oysa uzmanlar hep geçmişe bakarlar ve kendi uzmanlık alanının dar sınırlarının içinden bakarlar. Genel kültür sahibi mentat ise dışarıya bakar; canlı öğeleri araştırır ve bir yandan da bu öğelerin kendisini değiştireceğini ve gelişeceğini bilir. Genel kültür sahibi mentat değişimin karakteristik niteliklerine bakmalıdır. Böylesi değişimleri açıklayabilecek kalıcı bir kılavuz ya da elkitabı olamaz. Değişime olabildiğince önyargısız bakmalı ve kendinize “Şimdi bu şey ne yapıyor?” diye sormalısınız.

— Mentat Elkitabı

Kuisatz Haderah günüydü, yani Müeddib’in müritlerinin ilk kutsal günüydü. O gün Paul Atreides’in, erkek ve dişi atalarıyla kaynaşarak her şeyle bütünleşen bölünmez bir güce dönüşmüş o erkek Bene Gesserit’in, aynı anda her yerde bulunabilen bir ilah haline gelişi kutlanırdı. İmanlılar bu güne Ayıl, yani Kurban derdi. Çünkü o ölmekle varlığını “her yerde gerçek” kılmıştı.

Vaiz, Alia tapınağının meydanına yeniden gelmek için bu sabahın erken saatlerini seçmişti; oysa görüldüğü yerde tutuklanması emrinin çıkarıldığını herkes biliyordu. Alia’nın Rahipleriyle is-

yan eden çöl kabileleri arasındaki gergin ateşkes sürse de, Arrakeen'e bir huzursuzluk hâkimdi. Vaiz bu huzursuzluğu dindirmiyordu.

Müeddib'in oğlu için tutulan resmi yasın yirmisekizinci günüydü ve Eski Geçit'te yapılan sembolik cenaze töreninin ardından altı gün geçmişti. Cenaze töreni isyan yüzünden gecikmişti. Ama çatışmalar bile hacca mani olmamıştı. Vaiz meydanın bugün ana baba günü olacağını biliyordu. Haclıların çoğu *Ayıl* gününde Arrakis'te olmak ve "Onun gününde Kuisatz Haderah'ın kutsal varlığını hissetmek" isterdi.

Vaiz'in günün ilk ışıklarıyla birlikte girdiği meydan çoktan imanlılarla dolmuş durumdaydı. Elini hafifçe genç rehberinin omzuna koymuştu ve o delikanlının yürüyüşündeki alaycı mağrurluğu hissediyordu. Vaiz yaklaştıkça, herkes onlara bakıyor ve tavırlarındaki her ayrıntıya dikkat ediyordu. Genç rehber böylesi bir ilgiden tamamen rahatsız olmuş görünmüyordu. Vaiz ise bu durumu yalnızca gerekli bir şey olarak görüyordu.

Vaiz, Tapınağın üçüncü basamağına çıktıktan sonra durup alanın sessizleşmesini bekledi. Sessizlik kalabalığın arasında bir dalga gibi yayıldığında ve onu dinlemek için meydanın kıyılarına koşturan insanların ayak sesleri duyulur hale geldiğinde, Vaiz boğazını temizledi. Havada hâlâ sabah serinliği hissediliyordu ve ışıklar henüz çevredeki binaların üzerinden aşıp meydana düşmemişti. Vaiz konuşmaya başlarken, o büyük ve sessiz meydanın griliğini hissediyordu.

"II. Leto Atreides'in anısına sadakatimi göstermeye ve vaaz vermeye geldim," dedi gür bir sesle. Sesi bir solucan süvarisinin gür sesine benziyordu. "Bunu acı çekenlere duyduğum sevgiden yapıyorum. Ölen Leto'nun ne öğrendiğini anlatmak istiyorum, ki bu da yarının henüz olmadığı ve asla da olmayacağıdır. Bizim için evrenimizde gözlenebilecek tek zaman ve mekân şu andır. Sizlere şu anın tadını çıkarın ve sunduğu dersi öğrenin, diyorum. Sizlere, bir hükümetin güçlenmesinin veya ölmesinin, o hükümetin yurttaşlarının güçlenmesinden veya ölmesinden görülebileceğini öğrenmenizi söylüyorum."

Kalabalık huzursuzca mırıldanmaya başladı. Vaiz, II. Leto'nun ölümüyle alay mı ediyordu? Rahip Muhafızların tapınaktan koşarak çıkmasını ve Vaiz'i tutuklamasını merakla beklemeye başladılar.

Alia ise Vaiz'e ilişilmeyeceğini biliyordu. Bugün Vaiz'in rahatsız edilmemesini emretmişti. Yüzünü kaliteli bir damıtıcı-giysinin nem maskesiyle kapatmış ve sırtına geçirdiğı sıradan bir kukuletalı cüppeyle kendini gizlemişti. Vaiz'in altındaki ikinci sırada durmuş, onu dikkatle izliyordu. O Paul müydü? Olabilirdi; onca yıldan sonra değımiş olabilirdi. Paul bir Ses ustası olduğı için onu sesinden tanımak zordu. Ama bu Vaiz de sesini kullanarak istediğı şeyi yapabiliyordu. Belki Paul bile bundan daha iyisini yapamazdı. Alia ona karşı harekete geçmeden önce Vaiz'in kimliğini öğrenmek zorundaymış gibi hissediyordu. Adamın sözleri başını nasıl da döndürüyordu!

Vaiz'in sözlerini pek de ironik bulmamıştı. Harekete geçirici bir samimiyetle konuşuyor, kurduğı kesin cümlelerin kalabalık üzerindeki baştan çıkarıcı özelliğini kullanıyordu. İnsanlar onun sözlerini kavradıklarında bir an için sendeliyorlardı ve ardından da bu sözleri söylerken Vaiz'in asıl niyetinin onları sendeletmek ve bu şekilde de onlara bir şeyler öğretmek olduğunu anlıyorlardı. Vaiz yine kalabalığın sözlerinden ne hissettiğini anlamıştı ve şöyle yanıtladı:

"İnsan alaycılığı genellikle küstahlığın ötesini görüp düşünme yeteneğinin eksikliğini gizlemekte kullanılır. Ben alay etmiyorum. Ganimet, sizlere kardeşinin kanının silinemeyeceğini söylemişti. Ona katılıyorum.

"Leto'nun da babasının gittiğı yere gittiğı ve babasının yaptıklarını yaptığı söylenecek. Müeddib'in Kilisesi, Leto'nun kendi insanlığı adına, şu anda saçma ve aptalca görünebilecek bir yol seçmiş olsa bile tarih tarafından haklı çıkarılacağını söylüyor. O tarih ki şu anda bile yeniden yazılmakta.

"Ben de sizlere diyorum ki, bu hayatlardan ve onların bitişlerinden çıkarılacak başka bir ders daha var."

Vaiz'i pür dikkat dinleyen Alia, neden *ölümler* yerine *bitişler* de-

diğini merak etti. O ikisinden birinin ya da ikisinin birden hâlâ sağ olduğunu mu söylemek istiyordu? Bir Gerçeğisöyleten, Ganimet'in doğruyu söylediğini bildirmişti. O zaman bu Vaiz ne yapıyordu peki? Efsanelerden mi yoksa gerçeklerden mi bahsediyordu?

"Bu dersi iyi belleysin!" diye gürledi Vaiz, kollarını kaldırarak. "İnsan olmak istiyorsanız, evreni bırakın!"

Kollarını indirip bomboş göz oyuklarını doğrudan Alia'ya çevirdi. Sanki Alia'ya konuşuyor gibiydi ve bu durum öylesine barizdi ki, pek çok kişi başlarını çevirip merakla Alia'ya doğru baktılar. Alia, Vaiz'in gücünden ürperdi. Paul olabiliirdi; gerçekten olabiliirdi!

"Ama insanlar çok fazla gerçekliğe katlanamazlar, bunun farkındayım," dedi Vaiz. "Çoğu insan kendi benliğinden kaçır. Çoğu insan ahırın kendilerine güven veren gerçeklerini yeğler. Sizler ahır direklerine bağlanıp, ölene kadar sakın sakın samanlarını yiyen atlar gibisiniz. Başkaları sizi kendi amaçları için kullanır. Bir kez olsun kafanızı kaldırıp o ahırın dışına çıkmaz ve özgür bir yaratık olamazsınız. Müeddib size bunu anlatmaya gelmişti. Önün mesajını anlamadan ona hürmet edemezsiniz!"

Kalabalıktan biri, muhtemelen kılık değiştirmiş bir rahip, daha fazla dayanamadı ve boğuk bir sesle haykırdı: "Sen Müeddib'in hayatını yaşamadın! Diğerlerine ona nasıl hürmet edeceklerini söylemeye nasıl cesaret edebiliyorsun!"

"Çünkü o öldü!" diye gürledi Vaiz.

Alia dönüp Vaiz'e karşı çıkan adama bakmaya çalıştı. Adamı göremiyordu, ama araya giren kafaların üzerinden bağırır sesini tekrar duydu: "Eğer onun öldüğüne gerçekten inanıyorsun, o zaman şu andan itibaren yalnız başınasın!"

Kesinlikle bir rahip, diye düşündü Alia, ama sesini tanıyamamıştı.

"Buraya basit bir soru sormaya geldim," dedi Vaiz. "Müeddib öldü diye, herkesin ahlakının da ölmesi mi gerekiyor? Bir Mesihin ölümünün yarattığı o kaçınılmaz kötü sonuç bu mudur?"

"Yani onun Mesih olduğunu kabul ediyorsun!" diye bağırır kalabalıktaki o adam.

“Neden etmeyeyim? Sonuçta ben onun çağının kâhini değil miyim?” diye sordu Vaiz.

Öyle sakin ve kendinden emin konuşmuştu ki, ona meydan okuyan adam bile sustu. Kalabalık rahatsız edici bir mırıltıyla, bir hayvan gibi tıslamaya başladı.

“Evet,” diye tekrarladı Vaiz. “Ben bu çağın kâhiniyim.”

Bütün dikkatini yoğunlaştıran Alia, Vaiz’in Ses’i kullandığı’nın minicik belirtilerini fark etti. Kalabalığı kontrolü altına almıştı. Bene Gesserit eğitimi mi almıştı yoksa? Missionaria Protectiva’nın bir oyunu muydu? Vaiz, Paul değil de, sonu gelmez bir güç oyununun yalnızca bir başka parçası mıydı?

“Ben efsaneleri ve düşleri anlatırım!” diye bağırdı Vaiz. “Ben çocuğun doğmasını sağlayan ve doğduğunu söyleyen doktorum. Ama size bir matem vaktinde geldim. Rahatsız mı oldunuz? Ruhlarınızı sarsmaya geldim!”

Alia, Vaiz’in sesindeki öfkeyi sezdi. Ne söylemeye çalıştığını anlıyordu. Kalabalıkla birlikte basamakları çıkmaya başladığını, çöl giysileri içindeki bu uzun boylu adama doğru gittiğini fark etti. Adamın genç rehberi dikkatini çekti: Ne kadar da parlak gözlü ve şımarık bir çocuktu! Müeddib yanında böylesine kendini beğenmiş bir genci çalıştırır mıydı?

“Sizi rahatsız etmeye geldim!” diye haykırdı Vaiz. “Bütün niyetim bu! Basmakalıp ve kurumsallaşmış dininizin sahtekârlığı ve yalanlarıyla savaşmaya geldim. Böylesi bütün dinler gibi, yaptığınız bu kurumsallaşma hareketleriniz sizleri yalnızca korkaklığa, bayağılığa, durgunluğa ve halinizden memnun olmaya götürüyor.”

Kalabalığın ortasından öfkeli mırıltılar yükselmeye başlamıştı.

Alia ortamın gerildiğini hissediyor ve bir ayaklanma çıkar mı diye merak ederek bu durumdan şeytani bir zevk alıyordu. Vaiz bu gerilimle başa çıkabilir miydi? Yoksa hemen buracıkta öldürülebilirdi!

“Bana meydan okuyan rahip!” diye seslendi Vaiz, parmağını kalabalığa doğru uzatarak.

Biliyor! diye düşündü Alia. İçine heyecan yayıldı. Sanki cinsel

bir haz alıyordu. Vaiz tehlikeli bir oyun oynuyordu, ama çok iyi oynuyordu.

“Sen, üniformasını çıkarmış olan rahip,” diye seslendi Vaiz, “sen halinden memnun olanların rahibisin. Buraya Müeddib’e değil, sana meydan okumaya geldim! Dinin gerçek mi? Senin için bedeli yok, riski yok. Dinin gerçek mi? Cüzdanını şişiriyor. Dinin gerçek mi? Onun adına korkunç şeyler yapıyorsun. Dini neden çarpıttın? Cevap ver bana rahip!”

Ama rahip susuyordu. Alia kalabalığın yine pür dikkat Vaiz’in her sözcüğünü dinlediğini fark etti. Rahipliğe saldırmakla, kalabalığın sempatisini kazanmıştı! Eğer casusları haklıysa, Arrakis’teki hacıların ve Fremenlerin çoğu bu adamın Müeddib olduğuna inanıyordu.

“Müeddib’in oğlu riske girdi!” diye bağırdı Vaiz ve Alia onun sesindeki gözyaşlarını hissetti. “Müeddib riske girdi! Onlar bunun bedelini ödediler! Emeklerinin sonucu ne oldu peki? Onun adını lekeleyen bir din!”

Konuşan Paul mü? diye merak etti Alia. *Mutlaka öğrenmeliyim!* Vaiz’e doğru yaklaşmak için basamakları çıkınca kalabalık onu takip etti. İnsanların arasından ite kaka geçti ve sonunda o gizemli vaize elini uzatsa dokunacak kadar yaklaştı. Adamdan çöl kokusu, baharat ve çakmaktaşı karışımı geliyordu. Hem Vaiz, hem de genç rehberi toz içindeydi, sanki *beled*’den yeni gelmişler gibiydi. Damıtıcı-giysisinin bilek mühürlerinden dışarı çıkan Vaiz’in elleri oldukça damarlıydı. Adamın sol elinin bir parmağında yüzük izi olduğunu fark etti. Paul de o parmağında yüzük taşırdı: Şimdi Tabr Siyeci’nde saklanan Atredies Atmacasını. Yaşasaydı Leto da o yüzüğü takacaktı ... eğer Alia tahta çıkmasına izin verseydi tabii.

Vaiz tekrar boş göz oyuklarını Alia’ya doğru çevirdi, sanki kalabalığın da duyabileceği şekilde, ama sadece onunla konuşuyor gibiydi.

“Müeddib size iki şey gösterdi: Belirgin bir gelecek ve belirsiz bir gelecek. O ne yaptığının tamamen farkında olarak, daha büyük bir evrenin en üst belirsizliğiyle yüzleşti. Bu dünyadaki konumun-

dan bir kör olarak ayrıldı. Böylece bize insanın hep belirgin olanı değil belirsizi seçmesi gerektiğini gösterdi.” Alia, adamın sonlara doğru yalvarırcasına konuşmaya başladığını fark etti.

Etrafına bakınan Alia’nın bir eli billurbıçağının kabzasına gitti. *Eğer onu şimdi ve buracıkta öldürürsem ne yaparlar? Yine heyecanlandığını hissetti. Onu öldürsem ve kim olduğumu gösterirsem. Vaiz’in sahtekâr bir kâfir olduğunu söylersem!*

Ama ya Paul olduğu kanıtlanırsa?

Arkadan birinin itmesiyle Vaiz’e iyice yaklaştı. Bir yandan öfkesini bastırmaya çalışırken, diğer yandan da Vaiz’in yanında olmak ona heyecan veriyordu. Paul müydü o? Yeryüzü tanrıları adına! Ne yapmalıydı?

“Neden bir başka Leto daha bizden alındı?” diye bastırarak sordu Vaiz. Sesindeki gerçek acı algılanabiliyordu. “Cevap verin, eğer verebilirseniz! Ahhhh, mesajları öyle açık ki: Belirginliği terk edin diyorlar.” Haykırarak tekrarladı: “Belirginliği terk edin! Hayatın en önemli buyruğudur bu. Hayatın anlamı budur. Bizler bilinmeyi, belirsizliği incelemek üzere yaratıldık. Neden Müeddib’i duyamıyorsunuz? Eğer belirginlik mutlak geleceği kesinlikle bilmekse, o zaman bu aslında yalnızca kılık değiştirmiş ölümdür! Böyle bir gelecek şimdiye dönüşür! O size bunu gösterdi!”

Vaiz korkutucu bir kendinden eminlikle elini uzatıp Alia’nın kolunu tuttu. Bunu hiç aranmadan veya duraksamadan yapmıştı, sanki onu görüyor gibiydi. Alia geri çekilmeye çalıştı, ama Vaiz kolunu acıtacak kadar sıkıyordu. Etraftakiler şaşkınlıkla gerilerken Vaiz, Alia’yla yüz yüze gelerek konuştu.

“Paul Atreides sana ne dedi kadın?” diye sordu.

Kadın olduğumu nereden biliyor? diye merak etti Alia. İçindeki yaşamların derinliklerine kaçmak, onların koruyuculuğuna sığınmak istiyordu; ama içindeki dünyada ürkütücü bir sessizlik vardı. Geçmişlerinden gelen bu adam karşısında öylece donup kalmışlardı sanki.

“O sana tamamlanmanın ölmek anlamına geldiğini söylemişti!” diye bağırdı Vaiz. “Kusursuz kehanet tamamlanmadır ... ölümdür!”

Alia adamın parmaklarını açmaya çalıştı. Bıçağını çekip ona saptamak, kendinden uzaklaştırmak istiyor, ama cesaret edemiyordu. Hayatında hiç bu kadar korktuğunu ve çaresiz kaldığını hatırlamıyordu.

Vaiz başını kaldırıp kalabalığa seslendi: "Müeddib şöyle demişti: Burnunuzu kaçmak istediğiniz şeylere sürteceğim. Sadece size güven veren şeylere inanmak istemenizi tuhaf karşılamıyorum. İnsanlar bizi böyle tuzağa düşürüp bayağılaştırır işte. Korkaklık budur. Müeddib size böyle demişti!"

Birden Alia'nın kolunu serbest bırakıp kadını kalabalığa doğru itti. Alia çevresindeki insanların varlığı olmasaydı yere kapaklanacaktı.

"Var olmak arkaplanın parçası olmayı reddetmektir," dedi Vaiz. "Varlığınız hakkında karar verirken, eğer akıl sağlığınızı bile riske atmıyorsanız, ne düşünüyorsunuz, ne de varsınız demektir."

Vaiz aşağı inip tekrar Alia'nın kolunu tuttu – yine hiç aranmadan ve duraklamadan yapmıştı bunu, ama bu kez canını acıtmadı. Eğilip kulağına "Beni yine arkaplana çekmeye çalışmaktan vazgeçmelisin kardeşim," diye fısıldadı.

Sonra elini genç rehberinin omzuna koyarak kalabalığa doğru ilerledi. Kalabalık ikiye ayrılarak o tuhaf çifte yol verirken insanlar ona dokunmak için ellerini uzatıyordu. Ama ürkektiler; sanki o tozlu Fremen cüppesinin altında ne olduğunu öğrenmeye korkuyorlardı.

Kalabalık Vaiz'in peşinden giderken, Alia afallamış halde öylece kalakaldı.

Birden emin oldu. O Paul'dü. Buna hiç şüphe yoktu. O ağabeyiydi. Alia kalabalığın hislerini paylaşıyordu. O ilahi varlığın huzuruna çıkmış ve bütün dünyası tamamen değişmişti. Peşinden koşmak ve ona yalvarmak, kendisini kendinden kurtarması için yalvarmak istiyordu, ama kımıldayamıyordu bile. Herkes Vaiz ile rehberinin peşinden giderken, Alia dayanılmaz bir çaresizliğe kapılmıştı. Öylesine derin bir rahatsızlık duyuyordu ki, tir tir titriyor ve vücuduna hâkim olamıyordu.

Ne yapсам? Ne yapсам? diye soruyordu kendine.

Artık destek alabileceği Duncan ya da annesi bile yoktu. İçindeki hayatlar da suskunluğunu koruyordu. Şatoda muhafızların gözetiminde olan Ganimet vardı, ama onunla bunları konuşmak istemiyordu.

Herkes bana karşı. Ne yapсам?

Sorunları çok uzaklarda aramayın. Uzaktaki sorunlar hiç gelmeyebilir. Onun yerine çitlerinizin içindeki kurt ile ilgilenin. Dışarıda dolaşan kurt sürüleri yoktur belki.

— Azher Kitabı; Shamra 1:4

Jessica oturma odasının penceresinin önünde Idaho'yu bekliyordu. Burası yumuşak divanlar ve eski tarz sandalyelerle döşenmiş konforlu bir odaydı. Jessica'ya ayrılmış odalarının hiçbirinde süspansör yoktu ve korküreler de başka bir çağa ait kristallerden üretilmişti. Penceresiye bir kat aşağıdaki avlu bahçesine bakıyordu.

Hizmetçinin kapıyı açtığını ve önce ahşap döşemede, ardından da halıda yürüyen Idaho'nun ayak seslerini duydu. Yaklaşan sesleri dönüp bakmadan dinlerken bir yandan da bahçenin yemyeşil çimlerine dökülen ışığı seyretmeyi sürdürdü. İçinde sürüp giden duyguların sessiz ve korkutucu savaşını artık bastırmalıydı. *Prana-bindu* eğitimine uygun bir şekilde derin nefesleri alarak sakinleşmeyi başardı.

Tepedeki güneşin gönderdiği araştırıcı ışınlar, neredeyse penceresine kadar uzanan bir ıhlamur ağacının dalları arasına gerilmiş yuvarlak ve gümüşü renkli bir örümcek ağını ıslıl ıslıl aydınlatıyordu. İçerisi serindi, ama mühürlü pencerelerin dışındaki hava aşırı sıcaktan titreşiyordu. İzlediği avludaki yemyeşil çimlere karşın, Corrino Şatosu aslında kurak ve hareketsiz bir bölgede yükseliyordu.

Idaho'nun tam arkasına gelip durduğunu işitti.

"Konuşma sanatı, aslında kandırma ve yanılsatma sanattır Duncan," dedi dönüp ona bakmadan. "Benimle neden konuşmak istedin?"

"Belki sadece birimiz hayatta kalacağız," dedi Idaho.

"Ve sen de yaptıklarına dair arkandan iyi konuşmamı mı istiyorsun?" Dönüp Idaho'ya baktı. Ne kadar da sakin duruyor ve o gri metal gözleriyle Jessica'ya odaklanmadan bakıyordu. Bomboş gözlerle!

"Duncan, tarihteki yerinden rahatsızlık duyuyor olabilir misin?"

Suçlarcasına konuşurken, bu adamı eskiden bir kez daha suçladığını anımsadı. Ama Idaho o zaman sarhoştı. Jessica'yı gizlice gözetlemekle görevlendirilmiş ve bunun çelişkinsini yaşamıştı. Üstelik o zamanlar gulâm değildi. Şimdiyse Jessica'nın karşısında bambaşka biri durmaktaydı ve bu adam eylemlerinde kararsız ya da ikilemde değildi.

Idaho gülümseyerek kadının düşüncelerini kanıtladı. "Tarih kendi mahkemesini kurar ve kendi hükümlerini verir," dedi. "Bana ne hüküm verileceğiye umurumda değil."

"Neden buradasın?" diye sordu Jessica.

"Sizinle aynı sebepten dolayı Leydim."

Bu basit sözcüklerin şaşırtıcı gücü karşısında Jessica afallamıştı, ama bunu belli etmedi. Bir yandan da zihni hızla çalıştı: *Neden burada olduğumu gerçekten biliyor mu? Nasıl bilebilirdi ki? Sadece Ganimet biliyordu. Elinde bir mentat hesaplaması yapacak kadar veri var mıydı? Olabilirdi. Peki ya Jessica'yı ele verecek bir şeyler söylerse? Gerçekten onunla aynı sebepten dolayı buradaysa, böyle bir şey yapar mıydı? Farad'nın ya da hizmetçilerinin yaptıkları her hareketi ve söyledikleri her sözü gözetleyip bildirdiklerini biliyor olmalıydı.*

"Atreides Hanedanı acı bir yol ayrımına geldi," dedi Jessica. "Aile bölünüp birbirine düştü. Sen Dükümün en sadık adamlarından biriydın Duncan. Baron Harkonnen'in—"

"Harkonnenlerden bahsetmeyelim," dedi Idaho. "O çok eski-

dendi ve Dükün de öldü.” *Paul’ün Atreideslerde Harkonnen kanı olduğunu bana söylediğini tahmin edemiyor mu?* diye merak etti. Paul bunu yapmakla büyük bir riske girmiş, ama Duncan Idaho’nun kendisine daha da sadakatle bağlanmasını sağlamıştı. Paul, Baron’un adamlarının Idaho’ya neler yaptığını bile bile söylemişti bunu, çünkü ona güveni tamdı.

“Atreides Hanedanı ölmedi,” dedi Jessica.

“Atredies Hanedanı ne ki?” dedi Duncan. “Atreides Hanedanı sen misin? Alia mı? Ganimet mi? Hanedana hizmet edenler mi? O insanlara bakıyorum da sözcüklerle anlatılamayacak kadar büyük zahmetlere katlandıklarını görüyorum! Onlar nasıl Atreides olabilir ki? Oğlun ‘Peşimden gelenlerin yazgısı yalnızca çalışıp didinmek ve zulüm görmektir’ derken haklıydı. Ben bu yazğıdan artık kurtulmak istiyorum Leydim.”

“Gerçekten Farad’n’ın tarafına mı geçtin?”

“Siz de aynı şeyi yapmıyor musunuz Leydim? Buraya Farad’n’ı Ganimet ile evlenmeye ikna etmeye, eğer onunla evlenirse bütün sorunlarımızın hallolacağını söylemeye gelmediniz mi?”

Gerçekten böyle mi düşünüyor? diye merak etti Jessica. *Yoksa dinlendiğimiz için mi böyle konuşuyor?*

“Atreides Hanedanı her zaman temelde bir kavram olmuştur,” dedi Jessica. “Bunu biliyorsun Duncan. Biz sadakati sadakatle satın alırız.”

“Halka hizmet için ha,” dedi Idaho alaycı bir tavırla. “Ahhh, Dükünüzün de hep böyle söylediğini öyle çok duydum ki. Şimdi mezarında dönüyor olmalı Leydim.”

“O kadar düştük mü sence?”

“Leydim, kendilerine ‘İç Çölün Markileri’ diyen ve Atreides Hanedanı’nı, hatta Müeddib’i bile lanetleyen asi Fremenleri biliyor musunuz?”

“Farad’n’dan duymuştum, evet,” dedi Jessica. Idaho’nun lafı nereye getirmek istediğini merak ediyordu.

“Bundan daha fazlası var, Leydim. Farad’n’ın raporundan çok daha fazlası. Ben onların lanet okumalarına bizzat şahit oldum, Leydim. Şöyle diyorlar: ‘Yanıp kavrulun Atreidesler. Ne ruhunuz

kalsın, ne bedeniniz, ne gölgeniz, ne sihriniz, ne kemiğiniz, ne saçınız, ne anlattıklarınız ne de laflarınız. Ne mezarınız kalsın, ne eviniz, ne deliğiniz ne de kabriniz. Ne bahçeniz kalsın, ne ağacınız, ne de çalınız. Ne suyunuz kalsın, ne ekmeğiniz, ne ışığınız, ne de ateşiniz. Ne çocuğunuz kalsın, ne aileniz, ne varisiniz, ne de kabileniz. Ne başınız kalsın, ne kolunuz, ne bacağınız, ne yürüyüşünüz ne de dölünüz. Bütün gezegenlerden kovulun. Ruhlarınız yerin dibine girsin, asla yeryüzüne çıkamasın. Şeyh Hulud'dan uzakta, yerin en iğrenç derinliklerinde zincirlere vurulun ve ruhlarınız parıltıya ışığı bir daha asla göremesin.' İşte böyle lanetliyorlar Leydim. Fremenlerin sizden bu kadar nefret etmesini hayal edebiliyor musunuz? Bütün Atreidesleri lanetlilerin sol eline, yakıp kavuran Dişi-Güneş'e havale ediyorlar."

Jessica ürpermesini bastıramadı. Idaho o laneti duyduğu şekilde söylemişti şüphesiz. İyi ama neden Corrino Hanedanı'na bildiriyordu ki? Jessica'nın hayalinde kabilesinin karşısında durmuş bu laneti okuyan hiddetli, korkunç bir Fremen canlandı. Idaho neden Farad'nın bunu duymasını istemişti?

"Ganimet ile Farad'nın evlenmesi için iyi bir sebep," dedi Jessica.

"Sorunlara daima tek yönlü yaklaşmak gibi bir özelliğiniz var," dedi Idaho. "Ganimet bir Fremen; o ancak *fey* ödemeyen, yani himaye görmek için vergi ödemeyen biriyle evlenebilir. Corrino Hanedanı tüm CHOAM hisselerini Paul'e ve varislerine devretti. Farad'n, varlığını yalnızca Atreideslerin müsamahasıyla sürdürüyor. Ve Dükünüzün Arrakis'e Atmaca sancağını dikerken söylediklerini hatırlayın: Buradayım ve burada kalacağım! Kemikleri hâlâ orada. Farad'n da Ganimet'le evlenirse Arrakis'te yaşamak zorunda kalacak, sardokarlarıyla birlikte."

Böyle bir ittifakın gerçekleşmesini düşünen Idaho başını olumsuz bir tavırla salladı.

"Eski bir deyiş vardır. Sorunlar soğan gibidir ve katmanları birer birer soyulmalıdır, denir," dedi Jessica, soğuk bir sesle. *Benimle nasıl böyle konuşabiliyor? Ama belki de Farad'n'ın izlediğini bildiği için numara yapıyor...*

“Fremenler ile sardokarların aynı gezegende yaşadığını düşünemiyorum bile,” dedi Idaho. “Soğanın bu katmanını soyamak imkânsız.”

Jessica, Farad'n ve danışmanlarının böyle şeyler duymasını istemediği için Idaho'nun söylediklerinden hoşlanmamıştı. “İmparatorluğu hâlâ Atreides Hanedanının kanunları yönetiyor!” diye sert bir sesle yanıtladı. *Idaho, Farad'n'ı Atreidesleri bir kenara iterek tahtı tek başına ele geçirebileceğine ikna etmeye mi çalışıyor?* diye düşündü.

“Ha, tabii ya,” dedi Idaho. “Az daha unutuyordum. Atreides Kanunu! Altın İksir Rahipleri tarafından yorumlanmış haliyle elbette. Gözlerimi kapattığımda Dükünüzün sesini duyabiliyorum. Gayri menkullerin daima şiddet ya da tehdit yoluyla ele geçirildiğini veya korunabildiğini söylüyor bana. Gurney şarkısını yapmıştı ya: Kader her yerde işler. Hedefe ulaşmak için her yol mübah mıdır? Yoksa atasözlerini mi karıştırdım? Her neyse. İster Fremen lejyonları ya da sardokarlar açıkça gösterilsin, isterse Atreides Kanunu'nun ardına gizlensin – ama sonuçta yumruk var ve orada duruyor ve soğanın zarları da soyulmuyor Leydim. Farad'n'in hangi yumruğu yeğleyeceğini aslında merak ediyorum.”

Ne yapmaya çalışıyor? diye merak etti Jessica. Corrino Hanedanı'nın bayılacağı ve kullanacağı laflar söylüyordu!

“Rahiplerin Ganimet ile Farad'n'in evlenmesine izin vermeyeceğini mi düşünüyorsun yani?” diye sordu Jessica, Idaho'nun ağzını aramak için.

“İzin vermek mi? Yeryüzü tanrıları adına! Rahipler Alia'nın sözünden çıkmaz. Alia, Farad'n'la evlenmek istese bile, ona da peki derler!”

Laflı buna mı getirmeye çalışıyordu? diye merak etti Jessica.

“Hayır Leydim,” dedi Idaho. “Mesele bu değil. bu İmparatorluğun halkı Atreides hükümetini Hayvan Rabban'ın yönetiminden farksız görüyor. Arrakeen zindanlarında her gün insanlar ölüyor. Oradan kaçtım, çünkü kılıç kullanan kolumu Atreideslerin hizmetine artık bir saat bile sunmak istemiyorum! Ne demek istediğimi anlamıyor musun? Size Atreideslerin en yakın temsilcisi olarak

neden geldiğimi anlamıyor musunuz? Atreides İmparatorluğu, Dükünüze ve oğlunuza ihanet etti. Kızına âşıktım, ama artık yollarımız ayrıldı. Farad'n'a ister Ganimet ister Alia'yla evlenmesini söyleyeceğim – ama şartları o belirlesin!”

Ahh, Atreideslerin hizmetinden onuruyla ve resmen ayrılmak için izin isteyecek. Bunun için ortam hazırladı, diye düşündü Jessica. Ama bahsettiği şeylerin onu ne kadar etkilediğinin farkında mıydı acaba? Kaşlarını çatarak ona baktı. “Kullandığımız her sözcüğün casuslar tarafından dinlendiğini, biliyorsun değil mi?”

“Casuslar mı?” diye kıkırdadı. “Yerlerinde olsam ben de dinlerdim. Artık size sadık olmadığımı anlamıyor musunuz? Çölde nice gece boyunca tek başıma kaldım ve Fremenler orası hakkında söylediklerinde haklı. Çölde, özellikle geceleri, fazla düşünmek insana yaramıyor.”

“Fremenlerin bize lanet okuduğunu orada mı duydun?”

“Evet. El-Ouroubaların arasındayken. Vaiz onlara katılmamı istedi Leydim, ben de katıldım. Bizler kendimize Zarr Sadus diyoruz, yani rahiplere boyun eğmeyi reddedenler. Buraya da bir Atreides’e, düşmanlarının safına geçtiğimi resmen bildirmek için geldim.”

Jessica onu dikkatle inceledi, ama numara yaptığını ya da gizli bir planı olduğunu ele veren hiçbir belirti göremedi. Sahiden Farad'n'ın safına geçmiş olabilir miydi? Rahibeler Birliği'nin bir özdeyişini hatırladı: *İnsanların ilişkilerinde hiçbir şey kalıcı değildir; insanların tüm ilişkileri helezon şeklinde hareket eder ve döne döne büyüyüp uzaklaşır.* Idaho gerçekten Atreideslerden ayrılmışsa, şimdi neden böyle davrandığı açıklık kazanıyordu. Döne döne uzaklaşıyordu. Bu olasılığı göz ardı edemezdi.

İyi ama neden Vaiz'in emrinde olduğunu vurguladı?

Jessica'nın zihni hızla çalışıyordu. Seçenekleri düşündükten sonra, Idaho'yu öldürmek zorunda kalabileceğini fark etti. Umutlarını bağladığı planı öylesine hassastı ki, hiçbir şeyin onu bozmasına izin veremezdi. Hiçbir şeyin. Idaho planından haberdâr olduğunu ima edermiş gibi konuşmuştu. Idaho'nun odada durduğu yeri tarttı. Dönüp kendini ölümcül bir darbe indirecek konuma gel-

meye hazırladı.

“*Faufreluches*’in normalleştirici etkisinin daima gücümüzün kaynaklarından biri olduğunu düşünmüşümdür,” dedi Jessica. Lafı neden sınıfsal ayırım sistemine getirdiğini merak etsindi bakalım. “Büyük Hanedanların oluşturduğu Konsey, bölgesel Sysselradlar, hepsi de bizim—”

“Konuyu dağıtma,” dedi Idaho.

Idaho, Jessica’nın davranışlarının bu kadar açık olmasına şaşır-mıştı. Jessica mı laçkalaşmıştı, yoksa Idaho, Jessica’nın Bene Gesse-rit eğitiminin sağladığı duvarı aşmayı nihayet başarmış mıydı? Ya-nıtın ikinci seçenek olduğuna karar verdi, ama bunda Jessica’nın artık yaşlanmış olmasının da etkisi vardı. Bu da tıpkı yeni Fre-menler ile eskiler arasındaki ufak tefek farkları görmek gibi Ida-ho’yu üzüyordu. Çölün ölmesi, insanlar için değerli bir şeyin öl-mesi demekti. Ama bu şeyin aslında ne olduğunu tam olarak ta-nımlayamıyordu, tıpkı Leydi Jessica’ya olanları tanımlayamadığı gibi.

Jessica, Idaho’ya hayretle, şaşkınlığını gizlemeye gerek görme-den bakakaldı. Idaho onun içini böyle kolayca okuyabiliyor muy-du?

“Beni öldürmeye kalkışma,” dedi Idaho ve Fremen uyarı söz-cüklerini kullanarak devam etti. “Kanını bıçağıma bulaştırma.” Ardından da *tam bir Fremen oldum*, diye düşündü Idaho. İkinci ha-yatını geçirdiği bu gezegenin âdetlerini nasıl da derinden benim-sediğini fark etmek, ona bir süreklilik hissi verdi.

“Gitsen iyi olacak,” dedi Jessica.

“Atreideslerin hizmetinden ayrılışımı onaylamazsan gitmem.”

“Onaylıyorum!” dedi Jessica öfkeyle. Bunu düşünmeden söyle-mişti. Oysa oturup düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Idaho ne yapacağını nereden bilmişti? Baharat kullanarak geleceği görebile-ceğini sanmıyordu.

Idaho geri geri yürüdü, ta ki sırtı kapıya değene dek. Sonra eği-lip veda etti. “Size son kez Leydim diyorum ve bir daha asla deme-yeceğim. Farad’n’a seni ilk fırsatta sessizce ve hızla Wallach’a geri göndermesini söyleyeceğim. Etrafta bulundurmak için fazla tehli-

keli bir oyuncaksın. Gerçi onun seni bir oyuncak olarak gördüğünü hiç sanmıyorum. Sen Atreideslere değil, Rahibeler Birliği'ne hizmet ediyorsun. Atreideslere hiç hizmet ettin mi acaba? Siz cadılar öylesine derinden ve karanlık bir şekilde hareket ediyorsunuz ki, sıradan ölümlüler size asla güvenemez.”

“Bir gulâm kendisini sıradan ölümlü yerine koyuyor,” dedi Jessica alayla.

“Senden daha insanım,” dedi Idaho.

“Def ol!” dedi Jessica.

“Evet, niyetim de bu.” Idaho kapıyı açtı ve onları dinlediği açıkça belli olan hizmetçinin meraklı bakışlarına aldırmadan çıkıp gitti.

İşte oldu, diye düşündü yürürken. Onlar bunu ancak tek bir şekilde yorumlayabilirler.

Müeddib'in geleceği kusursuz bir şekilde görüşünü ancak matematik âleminde anlayabilirsiniz. Yani: ilk önce uzayda herhangi bir sayıda nokta-boyut olduğunu varsayınız (N boyutlarının klasik n katlı toplamı.) Böylece genel anlamıyla zaman, tek boyutlu niteliklerin toplamına dönüşür. Bunu Müeddib fenomenine uyarlarsak, karşımıza ya yeni zamansal nitelikler ya da (sonsuzluk kalkülüsüyle indirgeme yaparsak) n adet nitelikli farklı sistemler çıkar. Müeddib konusunda bu ikincisinin doğru olduğunu farz ediyoruz. İndirgemedeki gösterildiği gibi, n katlı nokta boyutlar ancak zamanın farklı dokularında var olabilir. Yani zamanın farklı boyutlarının bir arada var olduğu kanıtlanır. Bu kaçınılmaz sonuca vardıktan sonra, Müeddib'in kehanette bulunmak için n katlı boyutları genel bir toplam değil, tek bir dokunun parçaları olarak gördüğü sonucuna varırız. Yani evrenini zamanın kendi gördüğü tek boyutlu dokusunda dondurmuştu.

— PALİMBASHA

Tabr Siyeci'ndeki Dersler

Leto bir kumulun tepesinde uzanmış, çölde yılankavi bir şekilde uzanan kaya yükseltisine bakıyordu. Kumların üstündeki kaya yükseltisi sabah güneşinde devasa bir solucan gibi, uzun ve tehditkâr görünüyordu. Orada hiçbir şey kıvıldamıyordu. Ne tepesinde kuşlar turluyor, ne de taşların arasında küçük hayvanlar koştu-ruyordu. Bu “solucan”ın sırtının neredeyse tam ortasında bir rüzgâr-kapanının kanalları vardı. Orada su olmalıydı. O solucan şeklindeki kaya yükseltisi bir siyeç sığınağının tanıdık görüntüsüne benziyordu, ama etrafta hiçbir canlının olmayışı tuhaftı. Leto kumların arasında sessizce uzanıp izlemeyi sürdürdü.

Zihninde Gurney Halleck'in şarkılarından biri ısrarla ve monoton bir şekilde dönüp duruyordu:

*Tilkilerin usulca koşturduğu o yerde
Benek benek bir güneş parlıyor tepenin eteğinde
Tek aşkımın huzur içinde yattığı yerde.
Rezene otlarıyla dolu o tepenin eteğinde
Uyanamayan aşkımı gözetliyorum.
Gizleniyor bir mezarda öylece
O tepenin eteğinde.*

Bu yerin girişi nerede acaba, diye merak etti Leto.

Leto burasının Jacurutu/Fondak olduğuna emindi, ama etrafta hiçbir hayvan hareketinin olmayışının yanı sıra bir terslik daha vardı sanki. Bilinçli algısının sınırlarında onu uyaran bir şeyler titreşiyordu.

Tepenin eteğinde gizlenen neydi?

Etrafta hiçbir hayvanın olmayışı kaygılandırıcıydı. Bu durum onun içindeki Fremenlere ait tedbir duygusunu uyandırıyordu: *Çölde sağ kalmanın yolu, varlıktan çok yokluğa dikkat etmektir.* Ama orada bir rüzgâr-kapanı vardı. Demek ki su ve onu kullanan insanlar da vardı. Fondak isminin ardına gizlenen bu yer Fremenlere yasaklanmıştı, ama neden yasaklandığını Fremenlerin çoğu unutmuştu. Üstelik orada ne bir kuş, ne de bir hayvan görülüyordu.

İnsan da göremiyordu – ama yine de burası Altın Yol'un başladığı yeri.

Bir seferinde babası şöyle demişti: “Her an ve her yerde bilinmeyenler vardır. İşte bilgiyi aramanız gereken yer orasıdır.”

Leto sağında uzanan kumulların tepelerine baktı. Burada kısa süre önce büyük bir fırtına esmiş olmalıydı. Alçıtaşından oluşma bir ova olan Azrak Gölü'nün üstündeki bütün kum tabakası sili-nip gitmişti. Fremenlerin batıl inancına göre *Biyan*'ı, yani Beyaz Topraklar'ı gören herkesin bir dileği gerçekleştirdi; ama bu dilek kişinin felaketine de yol açabilirdi. O alçıtaşından ovanın Leto için tek anlamı ise, bir zamanlar Arrakis'te açık havada su olduğunu göstermesiydi.

Gelecekte de olacaktı.

Gökyüzüne bakıp bir hareket aradı. Fırtınadan sonra gökyüzünden süzülen ışık sütbeyazı bir varlık hissi yaratıyor ve tozların oluşturduğu perdenin ötesinde kaybolmuş, ama çok yukarılarda bir yerlerde varlığını ısrarla sürdüren gümüşü bir güneşi gösteriyordu.

Leto dikkatini yeniden yılankavi kayalığa çevirdi. Fremkitinden dürbününü çıkarıp kendiliğinden hareket eden merceklerini ayarlayarak bir zamanlar Jacurutu halkının yaşadığı bu gri ve çıplak kayaları taradı. Merceklerin gücü sayesinde Gece Kraliçesi denen dikenli bir çalılık gördü. Çalılık kayalıktaki bir yarığın gölgesine sığınmıştı ve o yarık da eski siyecin girişi olabilirdi. Kaya yükseltisini yeniden inceledi. Gümüşü güneş ışığı kızılıkları griye çeviriyor, uzayıp giden bu kaya yükseltisinin üzerinde bulanık bir yassılaşıma görüntüsü oluşturunuyordu.

Yuvarlanarak sırtını Jacurutu'ya dönüp dürbünle etrafına baktı. Bu yabanıllığın içinde insan izine dair hiçbir şey yoktu. Rüzgâr onun bıraktığı ayak izlerini çoktan kumlarla örtmüştü ve dün gece solucandan atladığı yerde şimdi belirsiz bir çukur vardı sadece.

Tekrar Jacurutu'ya baktı. Rüzgâr-kapanı haricinde oradan insanların geçtiğine dair hiçbir belirti yoktu. Bu uzayıp giden kaya yükseltisinin dışında ağarmış kumdan başka hiçbir şey görünmüyordu, bir ufuktan diğerine uzanan uçsuz bucaksız yabanıllığın ortasındaydı.

Leto birden buraya gelme sebebinin atalarından miras kalan sistemde kısıtlı kalmayı reddetmesi olduğunu hissetti. İnsanların kendisine bakışlarını hatırladı. Ganimet dışında onu gerçekten anlayan hiç kimse yoktu.

Çocukluğu ancak diğer belleklerin gürültülü kalabalığının anılarında yaşadım ben.

Verdiğimiz kararın bütün sorumluluğunu üstlenmeliyim, diye düşündü.

Kayalığı bir uçtan diğerine tekrar inceledi. Kendisine yapılan bütün tanımlamaların ışığında burası Fondak olmalıydı ve Jacu-

rutu da buradan başka bir yer olamazdı. Burası yasaklanışına dair tuhaf bir şekilde yakınlık hissi uyandırıyor. Bene Gesserit yöntemiyle zihnini Jacurutu'ya açtı ve orası hakkında hiçbir şey bilmemeye çalıştı. *Bilmek öğrenmeyi engellerdi*. Birkaç saniye boyunca zihnini öylece susturdu; ne bir talepte bulundu, ne de sorular sordu.

Sorun ortalarda hiçbir hayvanın olmamasıydı, ama özellikle tedirgin olduğu bir şey vardı. Sonra birden bunun ne olduğunu anladı: burada hiç leş yiyici kuş göremiyordu – ne kartal, ne akbaba, ne de atmacalar vardı. Oysa diğer canlılar gizlenirken bile bunlar ortalıkta gezinirdi. Bu çölde suyu olan her yerin kendine ait bir hayat zinciri vardı ve her zincirin ucundaysa mutlaka ve mutlaka leş yiyiciler bulunurdu. Oysa burada hiçbir leş yiyici onun varlığını incelemeye gelmemişti. “Siyecin bekçi köpeklerini” çok iyi tanırdı, Tabr'da kayalığının ucuna dizilip bekleyen o kuşları, o ilkel cenaze kaldırmalarını. Fremenler onlara “rakiplerimiz” derdi. Ama bunu hiçbir zaman hınçla söylemezlerdi, çünkü yabancıların geldiğini genellikle o kuşlardan öğrenirlerdi.

Ya kaçakçılar bile Fondak'ı terk etmişse?

Leto damıtıcı-giysisinin toplayıcı-tüplerinin birinden birazcık su içti.

Ya burada gerçekten su filan yoksa?

Durumunu gözden geçirdi. Buraya gelmek için iki solucanı bitkin düşene dek sürmüş ve bütün gece yol almıştı. Burası İç Çöl'dü, kaçakçıların diyarıydı. Burada yaşam varsa, mutlaka sulu bir yerde olmalıydı.

Ya burada hiç su yoksa? Ya burası Fondak/Jacurutu değilse?

Dürbünüyle tekrar rüzgâr-kapanına baktı. Dış yüzeyleri kum yüzünden aşınmıştı ve bakıma ihtiyacı vardı, ama hâlâ işler durumunda olduğu belliydi. İçinde su olmalıydı.

Ya yoksa?

Terk edilmiş bir siyecin suyu çeşitli sebeplerden kaybolabilirdi. Mesela buharlaşabilirdi. Neden ortalıkta hiç leş yiyici kuş yoktu? Yoksa suları için öldürülmüşler miydi? Kim tarafından? Hepsini nasıl öldürülebilirdi ki? Zehirle mi?

Zehirli su.

Jacurutu efsanesinde sarnıcın zehirlendiğinden bahsedilmiyordu, ama olabilir. O günlere ait tüm kuş sürüsü avlanmış olsa bile zaman içinde yerlerine yenileri gelmez miydi? İdualiler nesiller önce yok edilmişti ve anlatılan hikâyelerde zehirden hiç bahsedilmiyordu. Kayalığı tekrar dürbünle inceledi. Bütün bir siyeç halkı nasıl öldürülürdü? Aralarından kaçıp kurtulanlar olmuştu mutlaka. Bir siyecin tüm mensuplarının aynı anda içeride toplandığı nadir görülürdü. Genellikle çölde gezen ya da şehirlere gönderilen ekipler olurdu.

Leto bir vazgeçme haliyle iç geçirerek dürbünü bıraktı. Kumulun arka tarafına kayarak geçti, geride bıraktığı izleri özenle silecek damıtıcı-çadırına girdi ve günün sıcak saatlerini geçirmeye hazırlandı. Çadırı kapatıp karanlığa gömülürken kendini bitkin hissediyordu. Günün çoğunu o sıcak çadırda uyuklayarak ve yapabileceği hataları düşünerek geçirdi. Ganimet'le birlikte bir sınava girmeyi seçmişlerdi ve bu işte uğrayacağı başarısızlık ruhlarını yakardı. Baharat bisküvisi yedi ve uyudu, uyandığında biraz daha yedi, su içti ve yeniden uyudu. Uzun bir yoldan gelmişti ve çocuk bedeninin kasları fazlasıyla yorgundu.

Akşama doğru uyandığında kendini dinç hissediyordu. Kulak kabartıp ortalığı dinlemesinin ardından kefene benzeyen damıtıcı-çadırından sürünerek çıktı. Rüzgâr yanağına kum savuruyordu, ama başını kaldırıp göğe baktığında toz bulutlarının farklı bir yönde hareket ettiğini gördü. Demek ki hava değişecekti – Bir fırtına geliyordu.

Kumulun tepesine kadar ihtiyatla sürünüp, o gizemli kayalığa tekrar baktı. Hava sararmıştı ve etrafta bir Coriolis fırtınasının, karnında ölüm taşıyan rüzgârın yaklaştığının belirtileri vardı. Belki dört enlem boyunca rüzgârın savurduğu bir kum kıyameti kopacaktı. Issız ve boş alçıtışı ovanın yüzeyi şimdi sarıydı, toz bulutlarını yansıtıyordu. Akşamda sahte bir dinginlik vardı. Sonra birden karanlık çöktü ve İç Çöl'ün üzerine ansızın gece bastırırdı. Kaya yükselteleri İlk Ay'ın ışığında sivri buzullara dönüştü. Rüzgârla savrulan kumlar tenini acıtıyordu. Uzaktan bir gökgürültüsü

yankılandı, sanki bir yerde davullar çalınıyordu. Ay ışığıyla karanlık arasında bir şeylerin hareket ettiğini gördü: Yarasalar. Kanat çırpışlarını, cırlak seslerini duyuyordu.

Yarasalar.

Burası bilinçli yaratılmış ya da kendiliğinden oluşmuş bir terk edilmişlik havasına sahipti. Bu yüzden de burası kaçakçıların yarı efsanevi mekânı olmalıydı: Fondak. Ama ya değilse? Ama ya o tabu hâlâ sürüyorsa ve burası da yalnızca artık bir hayalet haline gelmiş olan Jacurutu'nun boşalmış kabuğuysa?

Leto üzerinde bulunduğu kumulun rüzgârdan korunan kısmına inip çömeldi ve akşamın o kendine özgü ritmlerinin iyice yerleşmesini bekledi. Sabır ve tedbir – tedbir ve sabır. Bir süre vakit geçirmek için Chaucer'ın Londra'dan Canterbury'ye giderken nerelerden geçtiğini, uzaklıklarıyla birlikte anımsayarak kendini eğlendirdi: Southwark'tan başlayarak geçilen yerleri sıraladı. İkinci milde St. Thomas kaplıcasına, beşinci milde Deptford'a, altıncı milde Greenwich'e, otuzuncu milde Rochester'a, kırkıncı milde Sittingbourne'a, ellibeşinci milde Blean'ın altındaki Boughton'a, ellisekizinci milde Harbledown'a ve nihayet altmışıncı milde Canterbury'ye varmıştı. Evrende Gansireed köyündekiler dışında Chaucer'ı ya da Londra'yı hatırlayacak çok az kişinin kaldığını düşünmek hoşuna gidiyordu. St. Thomas sözcüğü Orange Katolik İncili'nde ve Azher Kitabı'nda geçiyordu, ama Canterbury ve üstünde bulunduğu gezegen yaşayan insanların zihinlerinde çoktan unutulup gitmişti. Oysa onun içinde öyle çok anı ve kendisini yutmakla tehdit eden öyle çok yaşam vardı ki, bunun ağırlığı altında eziliyordu. Bir keresinde Canterbury'ye gitmişti.

Ama şimdiki yolculuğu çok daha uzun ve çok daha tehlikeliydi.

Kalkıp kumulun zirvesine dek süründü ve ay ışığının aydınlatığı kayalığa doğru yürümeye başladı. Gölgelemin içinde eridi, kumulların üzerinden usulca kaydı ve varlığını başkalarına gösterecek hiçbir ses çıkarmadan ilerledi.

Genelde fırtınalardan önce tozlar dağılırdı ve şimdi de öyle olmuştu, gece havası berraktı. Gündüz vakti ortalıkta canlı göreme-

se de, şimdi kayalıklara yaklaştıkça ufak yaratıkların karanlıktaki seslerini duymaya başlamıştı.

İki kumul arasındaki bir vadide karşısına bir Arap tavşanı^Φ ailesi çıktı ve onu görünce kaçıştılar. Bir sonraki kumulun zirvesine çıkarken oldukça kaygılıydı. O gördüğü yarık – bir giriş miydi? Başka kaygıları da vardı. Eski siyeçler mutlaka tuzaklarla korunurlardı – çukurlara yerleştirilmiş zehirli dikenli tellerle ve bitkilerin dikenlerine sürülen zehirle. Fremenlerin sözünü hatırladı: *Geceyi dinle*. En küçük sesleri bile dinlemeye çalıştı.

Gri kayalık yaklaştıkça önünde büyüyüp devleşiyordu. İlerledikçe kayalıktan görülmeyen kuşların seslerini işitti, kanatlı yırtıcıların yumuşak seslenişleri. Bunlar gündüz kuşlarının sesleri. Neden gece ortaya çıkmışlardı? Düzenlerini değiştiren neydi? Onları avlayan insanlar mı vardı?

Leto birden kumların üzerinde donup kaldı. Kayalığın üstünde bir ateş yanıyordu; gecenin siyah peçesinin üzerinde ışıldayan gizemli mücevherlerin balesi. Bir siyeçtekilerin *beled* boyunca gezinenlere gönderebileceği türden bir işaret. Burada yaşayanlar kimlerdi? Kayalığın dibindeki en koyu gölgelere doğru usulca süzülüyordu. Eliyle kayalara dokunarak sessizce ilerledi ve gündüz vakti gördüğü yarığı aradı. Sekizinci adımda yarığı buldu ve fremkitinden kumşnorkelini çıkarıp yarığın içine doğru uzattı. Tam o sırada tepesinden geçen bir şey, omuzlarını ve kollarını sımsıkı sarıp kımıldayamaz hale getirdi.

Tuzaksarmaşığı!

İçinde yükselen çırpınma hissine karşı koymaya çalıştı; çünkü çırpınırsa sarmaşığın lifleri daha da çok sıkıştırdı. Şnorkeli bıraktı ve sağ elinin parmaklarını oynatarak belindeki bıçağı çekmeye çalıştı. O yarığa uzaktan taş atıp içinde tuzak olup olmadığını denememekle salaklık etmişti. Kayalığın üstünde gördüğü ateş dikkatini dağıtmıştı.

Her hareketi liflerin daha da sıkışmasına yol açıyordu; ama so-

^Φ *Arap tavşanı*: *Jaculus jaculus*; Kuzey Afrika'da yaşayan ve uzun arka ayakları üzerinde sıçrayarak ilerleyen bir tür tarla faresi; aktavşan. –ed.

nunda parmakları bıçağın kabzasına dokundu. Kabzayı yavaşça tutup çekmeye başladı.

Birden üstüne ışık tutulduğunda donup kaldı.

“Ahhh, ağımıza iyi bir av düşmüş.” Leto’nun arkasından gelen bu kalın erkek sesi bir şekilde tanıdıktı. Leto yavaşça başını çevirmeye çalıştı. Fazla hızlı hareket ederse, asma liflerinin onu ezip öldürebileceğini biliyordu.

Arkasındakinin kim olduğunu göremeden, bir el uzanıp bıçağını aldı. Aynı el dikkatle vücudunu arayıp, Ganimet’le onun canlarını korumak için taşıdıkları tüm küçük aletleri de bulup aldı. Hiçbir şeyi atlamamıştı, Leto’nun saçında gizli, şiga-telinden yapılma boğma ipini bile.

Leto adamı hâlâ görememişti.

Parmaklar tuzaksarmaşığına bir şeyler yaptı ve sarmaşığın lifleri gevşeyince, daha rahat nefes alabilmeye başladı. Ama adam “Sakin direnme Leto Atreides,” dedi. “Suyun bardağımda.”

Leto muazzam bir irade gücüyle sakin kalmayı başardı ve “Adımı biliyorsun ha?” diye yanıtladı.

“Elbette! İnsan bir tuzak hazırladığında bunu belirli bir amaç için yapar. İnsan neye tuzak kurduğunu bilmeli, değil mi?”

Leto suskunluğunu korudu, ama zihni deli gibi çalışıyordu.

“İhanete uğradığını düşünüyorsun!” dedi adam kalın sesiyle. Eller onu döndürdü. Naziktiler, ama güçlü oldukları belliydi. Yeterli bir erkeğin elleriydiler.

Leto başını kaldırıp baktığında, yukarıdan gelen ışıktaki damıtıcı-giysi maskeli ve kukuletalı karanlık bir silüet gördü. Gözleri üstündeki ışığa alıştırdıysa, adamın baharat bağımlılığını belli eden koyu mavi gözlerini ve esmer tenini görebildi.

“Neden bunca zahmete girdiğimizi merak ediyorsundur,” dedi adam. Sesinde bir tuhafılık vardı; sanki şivesini gizlemeye çalışıyordu.

“Atreides ikizlerini öldürmek isteyen öyle çok kişi var ki,” dedi Leto. “Buna epeydir alışığım ve artık merak etmiyorum. Neden öldürmek istedikleri de ortada.”

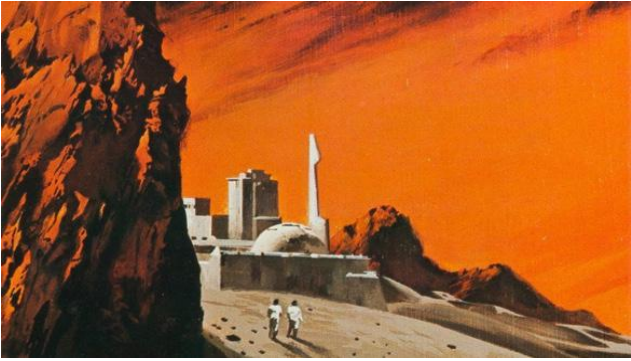
Leto konuşurken zihni bilinmeyenden oluşma bir kafesteymiş gibi çırpınıyor, çılgınca yanıtlar arıyordu. Bir tuzak ha? Ama Ganimet'ten başka kim biliyordu? Olamaz! Ganimet öz kardeşine ihanet etmezdi. Öyleyse onu ne yapacağını tahmin edecek kadar iyi tanıyan biri olmalıydı? Kim? Babaannesi mi? O olabilir miydi?

"Böyle devam etmene göz yumamazdık," dedi adam. "Şu haline bak. Tahta çıkmadan önce eğitilmelisin." O masmavi gözler Leto'ya baktı. "Senin gibi birisini eğitmeye kimin kalkışacağını merak ediyorsun herhalde? Belleğinde sayısız insanın bilgisine sahipsin diye, kimse sana bir şey öğretemez sanıyorsun. Sorun da bu ya! Kendini eğitilmiş sanıyorsun, oysa bir ölü canlar deposundan başka bir şey değilsin. Henüz kendi hayatın yok. Sen yalnızca başkalarıyla doldurulmuş durumdasın ve onların hepsinin de tek bir amacı var – ölümü aramak. Bir hükümdarın ölümü araması iyi bir şey değildir. Etrafın cesetlerle dolar sonra. Bu babanın hiç anlamadığı bir şey–"

"Ondan böyle bahsetmeye nasıl cüret edersin?"

"Öyle çok cüret ettim ki buna. Sonuçta o Paul Atreides'ti, o kadar. Neyse, okuluna hoş geldin evlat."

Adam elini cüppesinin altından çıkarıp Leto'nun yanına dokundu. Leto bir tokatın sarsıntısını hissetti ve döne döne karanlığa doğru düşmeye başladı. Karanlığın içinde yeşil bir sancak dalgalanıyordu. Bu, üstünde gündüz ve gece sembolleri olan ve içine su tüpü gizlenmiş Dune tarzı sapıyla Atreideslerin yeşil sancağıydı. Bilincini tamamen yitirirken, su gurultusu duydu. Yoksa bir kıkırtı mıydı?

Heisenberg'ten önceki altın günleri hâlâ hatırlıyoruz; ki Heisenberg bize önceden saptanmış sınırlarımızın bizi ne kadar kısıtladığını göstermişti. İçimdeki hayatlar bunu eğlendirici buluyor. Anlıyorsunuz ya, gayesiz bilgi hiçbir işe yaramaz, ama kısıtlamaları koyan da gayelerdir.

— II. LETO ATREİDES

Onun Sesi

Alia, Tapınak girişinde karşılaştığı muhafızlara öfkeyle çıkışıyordu. Karşısında yeşil üniformaları toza bulanmış dokuz tane varoş devriyesi vardı, hâlâ kan ter içinde ve nefes nefeseydiler. Arkadaki kapıdan içeri ikinci güneşinin ışığı giriyordu. Meydan boşaltılmıştı.

“Demek benim emirlerimin sizin için bir karşılığı yok?” diye bastırdı Alia.

Kendi öfkesine şaşırıyordu; ama öfkesini dizginlemeye çalışmak yerine serbest bırakmıştı. Vücudu dizginlenmeyen bir gerilimle tir tir titriyordu. Idaho gitmişti ... Leydi Jessica gitmişti ... nerede oldukları bilinmiyordu ... Salusa'da olduklarına dair söylentiler vardı o kadar. Idaho neden mesaj göndermemiştii? Ne yapmıştı? Javid'i öğrenmiş miydi sonunda?

Alia sarı matem giysisi giymişti; bu renk Fremen tarihindeki yanan güneşin sembolüydü. Birkaç dakika sonra Eski Yarık'daki ikinci ve son cenaze törenini yönetmek üzere yola çıkacak, orada kayıp yeğeninin sembolik cenaze töreni tamamlanacaktı. Kaderin-

de Fremenleri yönetmenin yazıldığı birinin anısına saygı göstermek için bu işin gece vakti yapılması gerekiyordu.

Rahip muhafızlar Alia'nın yüzündeki öfkenin karşısında utanmak bir yana, oldukça cüretkâr gibi görünüyorlardı. Karamaya başlamış ışığın altında, karşısında dizilmişlerdi. Şehirlilerin kullandığı ince ve işe yaramaz damıtıcı-giysilerinden dışarıya sızan ter kokuları rahatlıkla algılanıyordu. Liderleri sarışın, uzun boylu bir kaza'ydı; burkasında Cadelam ailesinin sembolleri vardı ve rahat konuşabilmek için damıtıcı-giysisinin maskesini indirmişti. Sesi mağrurdu; ne de olsa bir zamanlar Abbir Siyeci'ni yönetmiş bir aileden geliyordu.

"Elbette ki onu yakalamaya çalıştık!"

Adam Alia'nın saldırısına kızmıştı besbelli. "Dinimize küfre diyor! Emirlerinizi biliyoruz, ama kâfirce konuştuğunu kulaklarımızla duyduk!"

"Ama onu yakalamayı başaramadınız," diye suçladı Alia fısıldayarak.

Diğer muhafızlardan biri, kısa boylu bir kadın, savunmaya geçti: "Çok kalabalıktı! Yemin ederim halk önümüze geçip bize engel oldu!"

"Ama peşini bırakmayacağız," dedi Cadelam. "Eninde sonunda yakalayacağız onu."

Alia kaşlarını çatı. "Neden beni anlamıyor ve itaat etmiyorsunuz?"

"Leydim, biz—"

"Sen, Cadelamların kuzusu,^Φ ya onu yakaladığında, aslında ağabeyim olduğunu görürsen ne olacak?"

Cadelam, Alia'nın adını kullanarak yaptığı alaycı vurgulamayı açıkça duymazdan geldi. Ama anladığı kesindi, çünkü bir rahip muhafız olmak için belirli bir eğitimden geçmesi ve bu eğitimi kullanacak zekâyâ sahip olması gerekiyordu. Kendini kurban etmek ister miydi?

^Φ Frank Herbert, burada *Cadelam* sözcüğünü *Cade Lamb* diye değiştirerek söz oyunu yapıyor. —ed.

Muhafız yutkundu ve sonrasında “Onu bizzat biz öldürmeliyiz,” dedi, “çünkü düzen bozucu tohumlar ekiyor.”

Diğerleri bu sözlerin karşısında afallamış olmalarına karşın duruşlarını bozmadılar; çünkü Vaiz’in söylediklerini kendi kulaklarıyla duymuşlardı.

“Kabileleri size karşı birleşmeye kışkırtıyor,” dedi Cadelam.

Alia artık ona nasıl davranması gerektiğini anlamıştı. “Anlıyorum,” diye fısıldadı sakın bir sesle. “Peki, madem onu herkesin ortasında öldürüp kendinizi bu şekilde feda etmek istiyorsunuz, bu sizin bileceğiniz iş.”

“Kendimizi feda...” Cadelam susup arkadaşlarına baktı. Bu grubun *kaza*’sı, yani seçilmiş lideri olarak, onlar adına konuşmaya hakkı vardı; ama aslında susmak istediği belliydi. Diğer muhafızlar huzursuzca kımıldandılar. Az önce hâlâ takibin heyecanında oldukları için Alia’ya karşı gelmişler, ama şimdi “Cennet Rahmi”ne karşı gelmenin ne demek olduğunu düşünmeye başlamışlardı ve *kaza*’larının yanından biraz uzaklaştılar.

“Rahipliğin iyiliği adına, göstereceğimiz resmi tepkimiz sert olmalı,” dedi Alia. “Anlıyorsunuz, değil mi?”

“Ama o—”

“Onun söylediklerini ben de duydum,” dedi Alia. “Ama bu özel bir durum.”

“O Müeddib olamaz, Leydim!”

Ne kadar da az şey biliyorsun, diye düşündü Alia. “Onu açıkça yakalayıp herkesin görebileceği şekilde zarar verme riskini göze alamayız. Ama sessizce haklama fırsatı bulursak neden olmasın?”

“Ama son günlerde etrafı hep kalabalıklarla çevrili!”

“Öyleyse, korkarım sabırlı olmalısınız. Ama elbette ki bana karşı gelmekte ısrarlıysanız...” Alia sözünü tamamlamadı, ama tehdit ettiği açıkça anlaşılıyordu. Cadelam hırslı biriydi ve önünde parlak bir kariyer vardı.

“İtaatsizlik etmek istememiştik Leydim.” Cadelam artık kendini tamamen kontrol altına almıştı. “Fazla acele ettik. Bizi bağışlayın, ama o—”

"Hiçbir şey gerçekleşmedi, bağışlanacak bir şey yok," dedi Alia, geleneksel bir Fremen sözüydü bu ve kabilede düzeni sağlamanın birçok yolundan yalnızca biriydi. Cadelam eski Fremenleri bildiği için bu sözü de biliyordu. Ailesi nesiller boyunca liderlik yapmıştı. Bir Naib yeri geldiğinde suçlamalarını bir kırbaç gibi kullanırdı, ama bunu ender yapmalıydı. Fremenler suçluluk ya da hinç duymadıklarında daha iyi hizmet ederdi.

Alia'nın ne demek istediğini anladığını başını eğerek gösterdi ve "Kabilenin iyiliği adına, anlıyorum," dedi.

"Şimdi gidip dinlenin," dedi Alia. "Birazdan yola çıkacağız."

"Peki Leydim." Hızla uzaklaştılar, içinde bulundukları durumdan kurtulmanın verdiği rahatlama hissi her hareketlerinden belli oluyordu.

Alia'nın kafasının içinde bas bir ses gürledi: "Ahhh, aferim, bu işi çok iyi hallettin. İşlerinden bir iki tanesi senin aslında Vaiz'in ölmesini arzuladığına hâlâ inanıyor. Bunu başarmanın bir yolunu bulacaklardır."

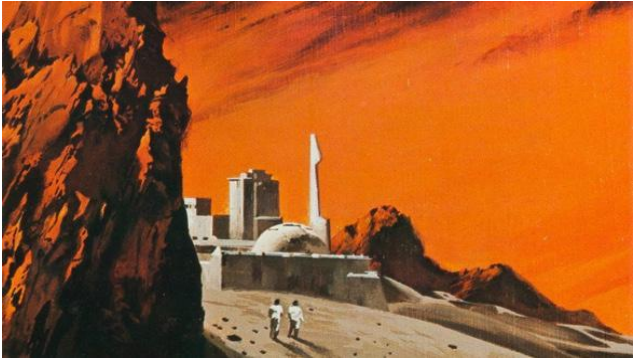
"Kapa çeneni!" diye öfkeyle tısladı Alia. "Kapa çeneni! Seni asla dinlememeliydim! Senin yüzünden başıma neler geldi ..."

"Seni ölümsüzlük yoluna soktum," dedi o bas ses.

Sesin yankılarını kafasında hafif bir sızı gibi hissediyordu. *Nereye saklanabilirim?* diye düşündü. *Gidilecek hiçbir yer yok!*

"Ganimet'in bıçağı keskindir," dedi Baron. "Bunu hatırla."

Alia gözlerini kırıştırdı. Evet, bunu hatırlamalıydı. Ganimet'in bıçağı keskindi. O bıçak sayesinde şu anki berbat durumdan kurtulabilirlerdi.

Sözlere inanmak, içlerindeki gizli anlamlara da inanmak demektir. Bir şeyin doğru ya da yanlış, gerçek ya da yalan olduğuna inanıyorsanız, bunu savunan sözlerdeki savlara da inanıyorsunuz demektir. Böylesi savlar genellikle çürük olsalar da, inananlar için çok değerli olmayı daima sürdürürler.

—Açık Uçlu Kanıt
Panoplia Prophetica'dan

Leto'nun zihni bir keskin kokular karmaşasının içinde yüzüyordu. Melanjın ağır tarçın kokusunu, çalışan vücutların hapsedilmiş ter kokularını, üstü açık kalmış bir ölü-damıtıcısının ekşi kokusunu, çeşit çeşit tozların ve özellikle de baskın durumdaki çakmaktaşı tozunun kokusunu ayırt edebiliyordu. Kokular zihninde bir düşkumu boyunca izler oluşturuyor, ölü bir diyarda yükselen tuhaf sis şekilleri yaratıyordu. Bu kokuların ona bir şeyler söylediğini biliyordu, ama zihni henüz bunları dinleyemeyecek kadar bulanıktı.

Zihninde düşünceler hayaletler gibi salınıyordu: *Bu anda henüz tamamlanmış değilim; ben atalarımın tamamıyım. Kumların içine batan güneş, ruhumun içinde batan güneştir. İçimdeki bu kalabalık insanlar bir zamanlar büyüktü, ama artık bitti. Ben Fremenim ve bir Fremen gibi öleceğim. Altın Yol başlamadan bitti. Artık üzerinde rüzgârların estiği değersiz bir izden başka bir şey değil. Biz Fremenler kendimizi gizleyecek tüm numaraları çok iyi biliriz: Ardımızda ne dışkı, ne su, ne de iz bırakırız ... Bak, şimdi de benim izlerim kayboluyor.*

Tam kulağına konuşan bir erkek sesi duydu: "Seni öldürebilirim Atreides. Seni öldürebilirim Atreides." Bunu öyle çok tekrarladı ki, sonunda söz anlamını yitirdi ve Leto'nun rüyasında bir dua parçasına dönüştü: "Seni öldürebilirim Atreides."

Leto boğazını temizledi ve bu basit hareketin gerçekliğinin bile algılarını sarstığını hissetti. Boğazı kupkuru olmasına karşın "Kimsin ..." demeyi başardı.

Yanıbaşıdan gelen ses konuştu: "Ben eğitilmiş bir Fremenim," dedi. "Siz ilahlarımızı çaldınız Atreides. Sizin o leş kokulu Müeddib'iniz umurumuzda bile değil! Tanrınız öldü!"

Bu gerçekten bir Ourouba'nın sesi miydi, yoksa rüyasının bir parçası mıydı? Leto gözlerini açtı. Sert bir kanepede bağlanmamış bir şekilde yatıyordu. Yukarıya doğru baktığında kaya duvarları, kısılmış korküleri, tepesinde durmuş ona bakan maskesiz bir yüz gördü; o yüz öylesine yakındaydı ki, nefesindeki siyeç beslenmesinden kaynaklanan tanıdık kokuları alıyordu. Fremen olduğu susuz kalmış yanık teninden ve sivri yüz hatlarından anlaşılıyordu. Bu adam şişko bir şehirli değil, bir çöl Fremeniydi.

"Adım Namri, ben Javid'in babasıyım," dedi Fremen. "Şimdi beni tanıdın mı Atreides?"

"Javid'i tanıyorum," diye boğuk bir sesle yanıtladı Leto.

"Evet. Ailen oğlumu çok iyi tanır. Onunla gurur duyuyorum. Sen Atreides onu yakında daha da iyi tanıyabilirsin."

"Ne..."

"Ben öğretmenlerinden biriyim Atreides. Tek bir fonksiyonum var: Ben seni öldürebilecek olan kişiyim. Bunu keyifle yaparım. Bu okulda mezun olmak yaşamak demektir; başarısız olanlar ise benim ellerime verilir."

Leto adamın sesindeki acımasız doğruluğu sezdi ve bu onu ürpertti. Karşısında bir insan gomcebbâr vardı: İnsanların arasına katılmaya hakkı olup olmadığını sınavacak güçlü bir düşman. Leto bu işte babaannesinin parmağını seziyordu ve o da elbette Bene Gesseritlerin emirlerini yerine getiriyordu. Nahış bir düşünceydi bu.

"Eğitimin benimle başlayacak," dedi Namri. "Bence en uygunu

bu. Çünkü sonuçta benimle bitebilir. Şimdi beni dikkatle dinle. Hayatın söylediğim sözcüklere bağlı. Benimle ilgili her şey senin için ölüm kalım meselesi.”

Leto odaya bakındı: Çıplak kaya duvarlar, üzerinde yattığı kanepe, kısılmış korküreler ve Namri'nin arkasındaki karanlık bir geçit dışında hiçbir şey yoktu.

“Aklından bile geçirme. Beni yenemezsin,” dedi Namri. Leto ona inandı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

“Bunun cevabını aldın zaten. Kafanın içindeki bütün o planları düşün! Ama şimdi buradasın ve şu halinle geleceğine dair planlar yapamazsın. İki şey birlikte yürümez: şu an ve gelecek. Ama geçmişini gerçekten bilersen, eğer geçmişe bakıp nerede olduğunu görebilersen, belki de o zaman bir geleceğin olabilir. Eğer yapamazsan, bu senin ölümün olacaktır.”

Leto, Namri'nin sesinde sempati izleri sezdi; ama aynı zamanda kararlı ve tehditkâr bir sestti.

Namri çömelip topuklarının üzerinde geriye doğru yaslandı ve başını kaldırıp kaya tavana baktı. “Eski zamanlarda Fremenler şafak vaktinde yüzlerini doğuya çevirirlerdi. *Eos* sözcüğünü bilir misin? Eski dillerden birinde şafak demektir.”

“O dili konuşabiliyorum,” dedi Leto, sesinde buruk bir gurur vardı.

“Demek beni dinlememişsin,” dedi Namri, sesinde bir bıçak tehditkârlığı taşıyarak. “Gece kaos vaktiydi. Gündüz ise düzen vaktiydi. Konuşabildiğini söylediğin o eski dilde gece kargaşayla, ışık ise düzenle eşdeğerdi. Biz Fremenler bunu değiştirdik. *Eos* bizim güvenmediğimiz ışıktı. Biz ayın ve yıldızların ışığını yeğledik. Işığın düzeni aşırıydı ve bu ölümcül olabilir. Siz *Eos*-Atreidesler ne yaptınız anlıyor musun? İnsan sadece onu koruyan ışığa ait bir yaratıktır. Dune'daysa güneş bizim düşmanımızdı.” Namri, Leto'nun gözlerinin içine baktı. “Senin yeğlediğin ışık hangisi Atreides?”

Namri'nin takındığı tavra bakarak Leto bu sorunun çok önemli olduğunu sezdi. Eğer doğru yanıtlamazsa adam onu öldürecek

miydi? Olabilirdi. Leto, Namri'nin elinin billurbıçağının cilalı kabzasının yakınında hareketsiz bir şekilde beklediğini gördü. Fremenin o elinin bir parmağında sihirli kaplumbağa figürlü bir yüzük parlıyordu.

Leto dirseklerinin üstünde doğrulup Fremen inançları üstüne düşünmeye başladı. Bu eski Fremenler kanuna inanır ve kanunla ilgili kıssadan hisseli öyküler anlatmaya, benzetmeler yapmaya bayılırlardı. Ay ışığı mı demeliydi?

"Ben ... *Lisanü'l-Hakk*'ın ışığını yeğlerim," dedi Leto ve sözlerinin yaratabileceği minicik belirtileri görmek Namri'ye dikkatle baktı. Adam hayal kırıklığına uğramış görünse de, elini bıçağından uzaklaştırdı. "O gerçeğin ışığıdır; El-Mutakallim'in etkisini açıkça yansıtan kusursuz insanın ışığıdır," diye devam etti Leto. "İnsan başka hangi ışığı yeğleyebilir ki?"

"Kalpten değil, ezbere konuşuyorsun," dedi Namri.

Haklı, diye düşündü Leto. Ama Namri'nin düşünce tarzını anlamaya, sözlerinin kadim bilmece oyununun verdiği ilk eğitim yaklaşımının içinden süzülüşünü görmeye başlamıştı. Fremen eğitiminin içine binlerce bilmece sızmış durumdaydı ve Leto dikkatini bu geleneğin üzerine yoğunlaştırarak zihnine sel gibi akan örnekler arasından ilerlemeliydi. Mesela: "*Soru: Sessizlik? Yanıt: Ayn dostu.*"

Namri sanki Leto'nun aklını okumuş ve bu konuda onunla hemfikirmiş gibi başını sallayarak onayladı. "Bir mağara vardır ki, Fremenler için hayat mağarasıdır. Çölde gizlenmiş, gerçek bir mağaradır. Tüm Fremenlerin büyük büyükbabası olan Şeyh Hulud o mağaranın girişini kapamıştır. Bunu amcam Ziamad anlatmıştı ve o bana hiç yalan söylemezdi. Böyle bir mağara var."

Namri sustuğunda, Leto onun bir karşılık beklediğini sezdi. *Hayat mağarası?* "Amcam Stilgar da bana o mağaradan bahsetmişti," dedi. "Korkaklar girip orada saklanmasın diye girişi kapatılmış."

Bir korkürenin yansıması Namri'nin karanlık gözlerinde parladı. "Siz Atreidesler o mağarayı açabilir misiniz? Hayatı bir bakanlık aracılığıyla, Merkezi Haber Alma Bakanlığı, Aukaf ve Hac ile

kontrol etmeye çalışıyorsunuz. Görevli Maulananın adı Kausar. Onun ataları çok eskiden Niazi'deki tuz madenlerinde çalışmış. Söylesene Atreides, bakanlığınızın sorunu ne?"

Leto doğrulup oturdu. Namri'nin artık bilmece oyununa tamamen girdiğini ve cezanın da ölüm olarak saptandığını anlamıştı. Vereceği ilk yanlış cevapta adamın billurbıçağını kullanacağı her halinden belliydi.

"İnan bana Atreides," dedi Leto'nun bunu anladığını fark eden Namri. "Ben ahmakları ezerim. Ben Demir Çekiç'im."

Leto, Namri'nin ne demek istediğini anlamıştı. Adam kendini Mirzabah, yani Demir Çekiç olarak görüyordu. Ölülerin cennete girmeden önce sorulan sorulara doğru yanıt verememeleri halinde onları ezmekte kullanılan çekiçti bu.

Alia'yla rahiplerinin yarattığı merkezi haber alma bakanlığında ne terslik var? diye düşündü.

Çöle neden geldiğini düşündü. Altın Yolu bulabileceğine dair az da olsa bir umut tekrar belirdi içinde. Namri'nin sorusuyla ima ettiği şey, Müeddib'in öz oğlunu çöle gelmeye iten sebebe benziyordu.

"Yolu Tanrı gösterir," dedi Leto.

Namri birden başını kaldırıp dik dik Leto'ya baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"İnanmasam burada olmazdım," dedi Leto.

"Yolu bulmaya mı geldin?"

"Evet. Kendim için bulmaya." Leto ayaklarını yere bastı. Kaya zemin halısızdı, soğuktu. "Rahipler yolu gizlemek için bakanlığı kurdu."

"Gerçek bir asi gibi konuşuyorsun," dedi Namri ve parmağındaki kablumbağa figürlü yüzüğü ovuşturdu. "Bakalım, göreceğiz. Şimdi kulaklarını iyi aç. Celâlüddin'deki o yüksek Kalkan Yamacı'nı bilir misin? Atalarım buraya geldikleri ilk günlerde o kayalığa ailemizin simgelerini kazıyordu. Oğlum Javid onları gördü. Yeğenim Ebedi Celâl da gördü. Diğerleri'nden olan Mücahit Şefkat de oradaki işaretlerimizi gördü. Sukkar civarındayken oraya fırtına mevsiminde bir arkadaşıyla, Yakup Abad ile gitmiştim. Esen

rüzgârlar danslarımızdan öğrendiğimiz kasırgalar gibi sıcak ve kavurucuydu. Ama kazılı simgeleri görecektir zamanımız olmadı, çünkü bir fırtına kopup yolumuzu kesti. Fırtına geçip gittiğindeyse rüzgârla sürüklenen kumların üzerinde Thatta'nın hayalini gördük. Orada Şakir Ali'nin yüzü bir an için beliriverdi, başını eğmiş aşağıya, mezarlar şehrine bakıyordu. Sadece bir anlığına belirip kayboldu, ama hepimiz görmüştük. Söylesene Atreides, ben o mezarlar şehrini nerede bulabilirim?"

Danslarımızdan öğrendiğimiz kasırgalar, diye düşündü Leto. *Thatta'nın ve Şakir Ali'nin hayali*. Ancak bir Zensünni Gezini böyle konuşurdu. Onlar kendilerinden başkasını gerçek çöl insanı olarak kabul etmezlerdi.

Ve Fremenlerin mezarlarının olması yasaklanmıştı.

"Mezarlar şehri herkesin gittiği yolun sonundadır," dedi Leto. Zensünni benzetmeleri kullanmaya çalışıyordu. "Kenarları bin adım olan kare bir bahçedir. İki yüz otuz üç adım uzunluğunda ve yüz adım genişliğinde, kadim Jaipur mermeriyle kaplı güzel bir giriş koridoru vardır. Bahçenin içinde isteyen herkese yiyecek veren er-Razzak yaşar. Hesaplaşma Günü geldiğinde, ayağa kalkıp da mezarlar şehrini arayan herkes bulamayacaktır. Çünkü şöyle yazılmıştır: Bir dünyada bildiğiniz şeyleri öteki dünyada bulamayacaksınız."

"Yine inanmadan, yalnızca ezbere söylüyorsun," dedi küçümseyerek Namri. "Ama şimdilik kabul edeceğim, çünkü sanırım neden buraya geldiğini biliyorsun." Dudaklarında soğuk, küçük bir gülümseme belirdi. "Sana geçici bir gelecek veriyorum Atreides."

Leto adamı dikkatle süzdü. Yine üstü kapalı bir soru mu soruyordu?

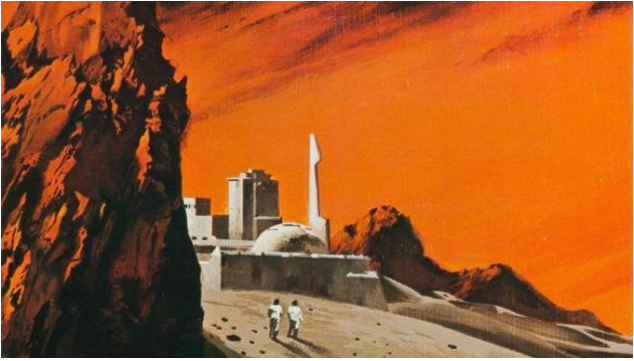
"Aferin!" dedi Namri. "Farkındalığın hazırlandı. İçine kanca lar gömdüm. O zaman bir şey daha söyleyeyim. Çok uzaklardaki Kadrish şehirlerinde taklit damıtıcı-giysiler kullandıklarını biliyor muydun?"

Namri cevap beklerken, Leto soruda gizli bir anlam bulmaya çalışıyordu. *Taklit damıtıcı-giysiler mi? Bunlar bir sürü gezegende kullanılıyor*. "Kadrishlilerin saçma alışkanlıkları sık sık anlatılan eski

bir hikâyesidir,” dedi. “Akıllı hayvan kendisini çevreleyen ortamın içinde eriyip kaybolur.”

Namri yavaşça baş sallayarak bu cevabı onayladığını belirtti. “Birazdan seni yakalayıp buraya getiren kişiyle görüşeceksin. Sakın kaçmaya kalkma. Yoksa ölürsün.” Konuşurken bir yandan da ayağa kalkan Namri karanlık geçitte gözden kayboldu.

O gittikten sonra Leto uzun süre gözünü geçitten ayırmadı. Oradan nöbetteki muhafızların mırıltıları geliyordu. Namri’nin gördüğü serap hayaline dair anlattıkları aklından çıkmıyordu. Buraya çölü geçerek çok uzaklardan gelmişti. Buranın Jacurutu/Fondak olup olmaması artık önemli değildi. Namri kaçakçı değildi. Daha güçlü biriydi. Namri’nin arkasında Leydi Jessica ve Bene Gesseritler olmalıydı. Leto burada tehlikede olduğunu hissediyordu. Ama bu odanın tek çıkışı az önce Namri’nin kullandığı geçitti. Dışarıda tuhaf bir siyeç – onun ardında da çöl uzanıyordu. Leto ardı arkası kesilmez kumullarla kaplı, insana serap gördüren o çölü düşündüğünde, nasıl bir kapanın içinde olduğunu daha iyi anladı. Çölü tekrar geçebilirdi, ama nereye kaçacaktı ki? Bunu düşünmek, bayatlayıp bozulmuş sudan içmek gibiydi; susuzluğunu dindirmiyordu.

Geleneksel insan zihninin farkındalığı genellikle zamanda tek yönde ilerlediğinden, insanlar her şeyde dillendirilebilecek sebep sonuç ilişkileri görür. Bu zihinsel tuzak çok kısa vadeli etki-tepki kavramlarının üretilmesine yol açar ki, böyle bir durumda krizlere ancak plansız tepkiler verilebilir.

— LIET KYNES

Arrakis Alıştırma Kitabı

Düşünceler ve hareketler eşzamanlı olmalı, diye kendine hatırlattı Jessica, biraz sonra yapacağı önemli görüşme için zihnini hazırlarken.

Kahvaltısını yeni bitirmişti. Salusa Secundus'un altın sarısı güneşi, penceresinden gördüğü avlu bahçesinin karşı duvarını aydınlatmaya daha yeni yeni başlamıştı. Jessica özenle giyinmişti. Üstünde siyah renkli kukuletalı ve sade bir Rahibe Ana cüppesi vardı; ama cüppenin etek ve yen kenarlarına Atreides arması altınla işlenmişti. Jessica pencereye sırtını dönerek üstünü başını dikkatle düzeltti. Sol elini beline dayadı, kolundaki atmaca arması görünsün diye.

Farad'n içeri girer girmez Atreides sembollerini fark etti ve bunu belirtti. Ama şaşırmış ya da kızmış bir hali yoktu; hatta gizliden gizliye eğlenmiş gibiydi ve Jessica da bunun sebebini merak etti. Farad'n tıpkı düşündüğü gibi gri renkli tek parça dar bir giysi giymişti. Jessica rahatlatmak için onu kolundan tutup yeşil renkli alçak bir divana oturttu. Farad'n sağ kolunu divanın arkasına atıp arkasına yaslanarak oturdu.

Ona neden güveniyorum ki? diye kendine sordu Farad'n. O bir Bene Gesserit cadısı!

Farad'n'ın ne düşündüğünü gevşemiş bedeniyle yüzündeki ifade arasındaki tezattan anlayan Jessica gülümsedi. "Bana güveniyorsun, çünkü iyi bir pazarlık yaptığımızı biliyorsun ve sana öğreteceklerimi öğrenmek istiyorsun," dedi.

Farad'n'ın kaşlarını çatıldığını görünce onu sakinleştirmek için sol elini salladı. "Hayır, zihin okuyamam. Yüzleri, vücutları, tavırları, ses tonlarını, el kol hareketlerini okurum. Bene Gesserit Yöntemi'ni öğrenen herkes yapabilir bunu."

"Bana öğretecek misin peki?"

"Hakkımızdaki raporları eminim okumuşsundur. Orada herhangi bir yerde verdiğimiz sözleri tutmadığımız söyleniyor mu?"

"Raporlarda hayır, ama ..."

"Varlığımızı sürdürülebilmemizin bir nedeni de insanların sözü-müze güvenmesidir. Bu değişmedi."

"Mantıklı konuşuyorsun. Haydi başlayalım artık."

"Şimdiye dek Bene Gesseritlerden bir öğretmen istememene şaşıtm. Onlar böyle bir fırsata balıklama atarlardı."

"Anneme kaç kez söylemiştim, ama bunu hiç kabul etmedi. Ama şimdi ..." Omuzlarını silktiler, ki bu hareketi aslında Wensicia'nın sürgüne gönderilmesine dair bir yorumdu. "Başlayalım mı?"

"Sen daha gençken başlasaydık çok daha iyi olurdu," dedi Jessica. "Şimdi hem daha zor olacak, hem de çok daha uzun sürecek. Her şeyden önce sabırlı olmayı, çok sabırlı olmayı öğrenmelisin. Umarım bunu ağır bir bedel olarak görmezsin."

"Teklif ettiğin ödüle değer."

Farad'n'ın sesinde samimiyet, heyecan ve huşu vardı. Başlamaya hazırdı. "Pekâlâ, sabırlı olma sanatı dersimize başlıyoruz," dedi Jessica. "Önce kollar ve bacaklar için basit *prana-bindu* hareketleri ve bazı solunum egzersizleri öğreneceksin. Ellere ve parmaklara daha sonra geleceğiz. Hazır mısın?"

Bir tabure çekip Farad'n'ın karşısına oturdu.

Farad'n başını sallayarak onayladı. Ama birden içine korku düşmüştü ve bunu gizlemek için hevesli bir ifade takındı. Tyekanik onu uyarmıştı. Leydi Jessica'nın teklifinin muhtemelen bir tuzak olduğunu, Rahibeler Birliği'nin hazırladığı bir şeyler olabileceğini söylemişti. "Onun Rahibeler Birliği'ni yine terk ettiğini ya da onların Jessica'yı aralarından çıkardıklarına inanmayın," demişti. Farad'n ani bir öfkeyle onu susturmuş, ama sonra bunu yaptığına pişman olmuştu. Verdiği duygusal tepkiyi gözden geçirince, Tyekanik'in uyarısına daha çok inanmıştı. Odanın üst köşelerine gizlenmiş mücevherlerin hafifçe ışıldamalarına baktı. Bunlar aslında mücevher değildi, orada olup biten her şeyi kaydeden araçlardı ve söylenen her söz, yapılan her hareket daha sonra uzmanlar tarafından incelenecekti.

Jessica, Farad'n'ın nereye baktığını fark ettiğinde gülümsedi, ama bu konuda bir şey söylemedi. "Bene Gesserit Yöntemi'nde sabırlı olmak için, evrenimizin temelinde dengesizlik yattığını kavramalısın," dedi. "Biz doğaya –onun görünüşlerindeki bütünlüğü kastederek– Değişkenliğin Uç Noktası deriz. Zihnini özgürleştirmek ve bu koşullandırılmış doğanın değişkenliğini görmek için kollarını dümdüz öne doğru uzat. Ellerine bak, önce avuçlarına, sonra çevirip ellerinin tersine. Parmaklarını önden ve arkadan incele. Haydi yap."

Farad'n söyleneni yaptı, ama kendini salak gibi hissediyordu. Sonuçta bunlar kendi elleriydi ve onları tanıyordu.

"Ellerinin yaşlandığını hayal et," dedi Jessica. "Gözünde onların nasıl da yaşlandığını gör. Çok, çok yaşlandıklarını. Teninin nasıl da kuruyup ..."

"Ellerim değişmiyor," dedi Farad'n. Üst kol kaslarının şimdi den titremeye başladığını hissetti.

"Ellerine bakmaya devam et. Onları hayal edebildiğin kadar yaşlı gör. Bu zaman alabilir. Ama yaşlandıklarını gördüğündeyse hemen süreci tersine çevir. Onları tekrar gençleştir – olabildiğince gençleştir. Sonra da aynı şekilde devam et, onları bir bebekliğe, bir yaşlılığa götür, ileri geri, ileri geri."

"Değişmiyorlar!" diye yakındı Farad'n. Omuzları ağrıyordu.

“Duyularına emredersen değışirler,” dedi Jessica. “Arzuladığın bu zaman akışını gözlerinle görebilmeye yoğunlaş: Bebeklikten yaşlılığa, yaşlılıktan bebekliğe. Saatler, günler, aylar alabilir. Ama bu gerçekleştirilebilecek bir şey. Bu akışın yönünü değıştirmek sana her sistemin düzenli akışının aslında göreceli olduğunu gösterecektir ... sadece göreceli.”

“Sabretmeyi öğreneceğimi sanıyordum,” dedi Farad'n, sesinde öfke ve bir parça hayal kırıklığı vardı.

“Ve göreceli tutarlılığı da öğreniyorsun,” dedi Jessica. “Kendi inancınla yarattığın bir bakış açısı bu. İnançlar da hayal gücüyle değıştirilebilirler. Evrene sadece dar bir açıdan bakmayı öğrendin. Şimdi ise evreni kendi hayal gücünle sen yaratmalısın. Böylece tüm göreceli tutarlılıkları kendi emellerin için kullanabilirsin, hayal gücünün elverdiği ölçüde.”

“Ne kadar sürer demiştin?”

“Sabırlı ol,” diye anımsattı Jessica.

Farad'n hafifçe gülümsedi. Bakışları Jessica'ya kaydı.

“Ellerine bak!” diye bağırdı Jessica.

Farad'n hemen gülümsemeyi kesip gözlerini ellerine çevirdi.

“Kollarım yorulunca ne yapacağım?” diye sordu.

“Konuşmayı kes ve odaklan,” dedi Jessica. “Çok yorulursan bırak. Birkaç dakika dinlenip egzersiz yaptıktan sonra tekrar başla. Bunu başarana kadar vazgeçmemelisin. Şu anda kavrayamayacağın kadar önemli bu. Bu dersi öğrenemezsen gerisi gelmez.”

Farad'n derin bir soluk aldı, dudaklarını kemirdi, ellerine baktı. Ellerini yavaşça çevirdi: Öne, arkaya, öne, arkaya ... Omuzları yorgunluktan titriyordu. Öne, arkaya ... Hiçbir şeyin değıştiği yoktu.

Jessica kalkıp odanın tek kapısına doğru yürüdü.

Farad'n bakışlarını ellerinden ayırmadan “Nereye gidiyorsun?” dedi.

“Yalnız çalışman daha iyi olur. Bir saat sonra dönerim. Sabırlı ol.”

“Tamam!”

Jessica bir an onu süzdü. Nasıl da kararlı görünüyordu. Ona kaybolmuş oğlunu anımsatıyordu. İçi burkuldu. İç geçirdi. "Döndüğümde kas gevşetici egzersizler göstereceğim," dedi. "Aceleci olma. Zamanla vücudun ve duyularınla neler yapabileceğine şaşacaksın."

Dışarı çıktı.

Koridorda yürürken her zamanki gibi üç adım gerisinden muhafızlar geliyordu. Ona saygı ve korku besledikleri açıktı. Jessica'nın güçlerini bilen ve Arrakis'te Fremenler karşısında alınan yenilgiye dair öykülerle büyütölmüş sardokarlardı onlar. Karşılarında bir Fremen Rahibe Anası vardı; hem Bene Gesserit hem de Atreides'ti.

Jessica dönüp muhafızların sert yüzlerine baktıktan sonra yürümeye devam etti. Merdiveni inip kısa bir geçitten geçerek bahçeye, pencerelerinin altına çıktı.

Şimdi umarım Duncan ve Gurney de üstlerine düşeni yaparlar, diye düşündü, ayaklarının altında çakıllı bahçe yolunu hissederken ve yeşillikler arasından geçen gün ışığı huzmelerine bakarken.

Zihinsel eğitiminizin bir sonraki adımını tamamlarken, bütünleştirilmiş haberleşme yöntemlerini öğreneceksiniz. Bu bir gestaltik fonksiyondur ki onun sayesinde farkındalığınıza veri yolları döşeyecek, karmaşık meseleleri çözecek ve zaten öğrenip uzmanlaşmış olduğunuz mentat indeksleyip sınıflama teknikleri sayesinde elde ettiğiniz bilgiler yığınına değerlendirebilir hale geleceksiniz. Karşı-lacağınız ilk sorun, özelleştirilmiş konulara dair ufak tefek ve birbirine zıt verileri bir araya getirmenin yol açtığı koparıcı gerilimler olacaktır. Dikkatli olun. Mentatların kaplayıcı bütünleştirme yöntemini kullanmazsanız Babil Problemi'yle, yani doğru verilerden yanlış kombinasyonlara ulaşmanın yol açtığı, her yerde ve her zaman karşılaşılan sorunlarla karşılaşacaksınız.

— Mentat Elkitabı

Sürtünen kumaş sesleri işiten Leto'nun farkındalığı hemen harekete geçti. Duyularının hassasiyetine şaşırdı, çünkü kumaşları çıkardığı seslerden anında tanıdı. Bir kapı perdesinin kalın dokumasına sürtünen bir Freman cüppesinin çıkardığı seslerdi bunlar. Seslerin geldiği tarafa döndü. Birkaç dakika önce Namri'nin çıktığı geçitten gelmişlerdi. Yüzünü geçite çevirdiğinde kendisini yakalayan adamın içeri girdiğini gördü. O esmer tenli ve delici bakışlı adamdı gelen. Adam elini kaldırıp burun deliklerindeki toplayıcı-tüpleri çıkardı, maskesini indirdi ve aynı anda kukule-tasını da geriye doğru itti. Leto çenesindeki mürekkep sarmaşığı kırıbacının yarattığı yara izini görmeden önce bile adamı tanıdı. Onu anında tanıdı, doğrulayıcı ayrıntıları ise sonra aramıştı. Yanılmış olamazdı. Karşısındaki bu iri yarı adam, savaşçı ve saz şairi Gurney Halleck'ten başkası değildi!

Leto bir an için adamı tanımanın yarattığı şoka girip yumruklarını sıktı. Gurney, Atreideslerin hizmetkârları içinde en sadık olanıydı. Kalkan dövüşünde ondan iyisi yoktu. Paul'ün güvendiği sırdaşı ve hocası olmuştu.

Ayrıca Leydi Jessica'nın hizmetkârıydı.

Leto'nun bu bilgiler ve daha fazlası zihninden hızla geçti. Onu yakalayan Gurney'di demek. Gurney ile Namri bu kumpasta birlikteydiler. Dahası Jessica da işin içindeydi.

"Bizim Namri'yle tanıştığın anlaşılıyor," dedi Halleck. "Lütfen ona inan, genç efendi. Onun tek bir fonksiyonu var. Eğer gerekirse seni öldürebilecek kapasitede biri o."

Leto içgüdüsel olarak babasının ses tonuyla karşılık verdi: "Demek düşmanlarıma katıldın Gurney! Bunu yapacağına asla inanmaz—"

"Bu şeytani numaralarını üstümde denemeyi bırak, evlat," dedi Halleck. "Bunların hepsini biliyorum. Ben yalnızca babaannenin emirlerine uyuyorum o kadar. Eğitimin en ince ayrıntısına dek planlandı. Namri'yi seçmemi onaylayan kişi de Jessica'ydı. Bundan sonra olacaklar da, sana acı verici görünseler de, Jessica'nın emriyle yapılacak."

"Ne emretti peki?"

Halleck cüppesinin kıvrımları arasında gizlediği elini çıkardığında bir Fremen enjektörü tuttuğu anlaşıldı. İlkel ama basit bir aletti bu. Saydam tüpü mavi bir sıvıyla doluydu.

Portatif yatağın üstünde gerileyen Leto'nun sırtı kaya duvara yaslandı. Tam da bu sırada içeriye Namri girdi ve bir elini billur-bıçağının kabzasında tutarak Halleck'in yanında durdu. Birlikte odanın tek çıkışını kapıyorlardı.

"Baharat özünü tanıdın demek," dedi Halleck. "*Solucan yolculuğuna* gireceksin evlat. Girmelisin. Yoksa babanın cesaret ettiği bir şeyi yapamamak, hayatın boyunca onun gölgesinde kalmana yol açar."

Leto başını olmaz anlamında salladı, konuşamıyordu. Ganimet ile birlikte en çok korktukları şeydi bu. Gurney cahil salağın tekiydi! Jessica nasıl ... Leto hafızasındaki babasının varlığını his-

setti. Babası zihnine girmeye ve önündeki savunma engellerini aşmaya çalışıyordu. Leto öfkeyle haykırmak istedi, ama dudaklarını oynatamıyordu. Rahimde doğanların farkındalığının en çok korktuğu şeyle karşı karşıyaydı. Kehanet transına geçip, tüm sabitliği ve korkunçluğuyla o değişmez geleceği görmek zorunda kalacaktı. Jessica öz torununa bunun yapılmasını kesinlikle emretmiş olamazdı. Ama içindeki Jessica'nın varlığı zihninde belirmişti ve durumu onaylayan delilleri sunmaya başlamıştı bile. Hatta Korkuya Karşı Dua bile sürekli tekrarlanan bir uğultu halinde üzerine baskı yapıyordu: "Korkmamalıyım. Korku aklın katilidir. Korku, toplu yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafından ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde ..."

Leto, Kaldea'nın yeni kurulduğu günlerde bile kadim sayılan bir küfür savurarak ayağa kalkmaya, başında duran iki adamın üstüne saldırmaya çalıştı, ama kasları ona itaat etmiyordu. Sanki şimdiden transa geçmişti. Halleck'in elindeki enjektörün yaklaştığını gördü. Mavi sıvıda bir korküre ışığı parıldadı. Enjektör Leto'nun sol koluna dokundu ve kolundan baş kaslarına doğru bir aci yayıldı.

Leto birdenbire şafak ışıklarının altında, ilkel bir kulübenin önünde oturan genç bir kadın gördü. Kadın orada Leto'nun tam önünde oturmuş, kahve çekirdeklerini kavuruyor, bu kahverengi bulamaca kakule ve melanj ekliyordu. Leto'nun arkasında bir yerlerden bir rebap sesi geliyordu. Müzik yankılanıyor, durmaksızın yankılanıyor, sonunda başının içine giriyor, hâlâ yankılanmayı sürdürüyordu. Sonunda tüm vücudunu doldurdu; öyle ki Leto kendini artık bir çocuk gibi değil, iri yarı ve çok genişlemiş hissetmeye başladı. Teni de kendisinin değildi. Bu hissi biliyordu! Teni kendisinin değildi. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Sonra birden kendisini karanlığın içinde dikilirken buldu. Gecenin tam ortasıydı. Işıl ışıl gökyüzünden parlak yıldızlar kayıyordu, bir kor yağmuru gibi.

Kaçış olmadığını bilmesine karşın direnmeyi sürdürdü, ta ki içindeki babasının varlığı duruma müdahale edene dek: "Trans-

tayken seni koruyacağım, merak etme. Diğerlerinin seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.”

Bir rüzgâr Leto'yu savurup yere devirdi, yuvarladı, üstüne toz ve kum saçtı. Leto'nun kolları ve yüzü kesildi, giysileri paramparça oldu. Ama acı hissetmiyordu. Yaralarının açılır açılmaz kapandığını gördü. Rüzgârda yuvarlanmayı sürdürüyordu. Ve teni kendisinin değildi.

Olacak! diye düşündü.

Ama bu düşünce öylesine uzak ve belirsizdi ki sanki kendisi düşünmemişti bunu. Gerçekten düşünmemişti. Teni kadar yabancıydı bu düşünce.

Kendini kehanet hayaline kaptırmıştı. O hayal; geçmişle geleceği, gelecekle şimdiyi, gelecekle geçmişi ayıran ikili anılara dönüşüyordu. Ardından da bu anı parçacıkları üçer üçer birleşerek, kendi geleceğinin çok boyutlu bir kabartma haritasını oluştuyordu.

Zaman, mekânın ölçüsüdür, diye düşündü. *Tıpkı mesafe ölçerler gibi, o da mekânı ölçmekte kullanılır. Ama ölçüm yapmak, aynı zamanda da bizi ölçtüğümüz yere hapseder.*

Transın derinleştiğini hissediyordu. İçsel bilinci yoğunlaşıp güçleniyor, benliğini kaplıyor ve onu değiştiriyordu. Zaman canlıydı, akıyordu, onun tek bir anını bile tutamıyordu. Geçmişten ve gelecekten gelen anı parçacıklarının hücumuna uğramıştı. Ama bunlar hareketli montaj halinde ortaya çıkıyorlardı. Birbirleriyle temas halinde sürekli dans ediyorlardı. Hafızası bir mercek, parçacıkları aydınlatıp çevresinden yalıtın bir fener gibiydi. Ama gördüğü ve sürekli değişen bu kesintisiz görüntüleri durdurmayı asla başaramıyordu.

Fener ışığı sonunda Ganimet'le yaptıkları planın üstüne düştü. Yaptıkları plan her şeye baskın çıkıyordu, ama şimdi ona öyle korkunç geliyordu ki. Hayalinde gördüğü o gerçeklik, içini acıtıyordu. Kaçınılmazlık egosunu küçültüp sindiriyordu.

Ve teni kendisinin değildi! Geçmiş ve gelecek birbirine karışmış halde Leto'nun içinden akıyor, korkusunun yarattığı engelleri aşıp geçiyordu. Onları birbirinden ayıramıyordu. Bir an için ken-

dini Butleryan Cihadi'nın ön saflarında görüyor ve insan aklını taklit eden her makineyi yok etme arzusuyla dolup taşıyordu. Bu geçmiş olmalıydı – yaşanmış ve bitmişti. Yine de duyuları bütün bu deneyim yüzünden sağa sola savruluyor ve en küçük ayrıntıları bile emiyorlardı. Bir rahip-rehberin kürsüden konuştuğunu duyuyordu: *"Düşünen makineleri yok etmeliyiz. İnsanoğlu kendi yolunu kendi çizmeli. Bu makinelerin yapabileceği bir şey değil. Mantık yürütmek programlamaya dayanır, makine aksamına değil ve bizler de en üstün programız!"*

Adamın sesini çok net duyuyor, etrafını görüyordu – karanlık pencereli ve geniş bir ahşap salondaydılar. İçeriye meşalelerin titrek alevleri aydınlatıyordu. *"Cihadımız bir silme programdır,"* dedi rahip-rehber. *"Biz insanları yok eden şeyleri siliyoruz!"*

Ve Leto'nun zihninde konuşan bu adamın bir zamanlar bilgisayarların uşağı olduğu, onlara hizmet etmiş biri olarak, bilgisayarları iyi tanıdığı bilgisi de vardı. Sonra o sahne kayboldu ve karşısında Ganimet beliriverdi. *"Gurney biliyor,"* dedi Ganimet. *"Bana söyledi. Mentat Duncan şöyle demişti: İyilik yaparken dikkat et de adın kötüye çıkmasın. Kötülük yaparken dikkat et de ne yaptığının farkında olma."*

Bu gelecek olmalıydı – uzak gelecek. Ama gerçek gibiydi. İçindeki sayısız hayatın anıları kadar şiddetliydi. *"Baba, doğru mu bu?"* diye fısıldadı.

Ama içindeki babasının varlığı onu uyardı: *"Felakete davetiye çıkarma! Şu anda stroboskobik farkındalığı öğreniyorsun. Bunu öğrenmezsen kendini geçemezsin, Zamanın izindeki yer işaretini kaybedersin."*

O kabartma halindeki imgeleri hâlâ görüyordu. İçine görüntüler akıyordu. Geçmiş-gelecek-şimdi. Aralarında belirgin bir sınır yoktu. Kendisini bu şeyle birlikte akışa bırakması gerektiğini biliyor, ama çok korkuyordu. Kendini bırakırsa tanıdığı bir yere nasıl geri dönecekti? Ama her an direncinin kırıldığını da hissediyordu. Bu yeni, hareketsiz ve parça parça evreni bir türlü kavrayamıyordu. Bütün parçalar kıpır kıpırdı. Hiçbir nesne sonsuza dek planlanamaz ve formüle edilemezdi. Değişimin ritmini kavramalı,

değişimin içinde yaşanan değişimler arasındaki farkları görmeliydi. Bunun başlangıcının neresi olduğunu bilemeden, kendisini devasa bir *kutlu anın* içinde savrulurken bulmuştu, gelecekte geçmişi ve geçmişteki şu anı görebiliyordu, *şimdi* hem geçmişte hem de gelecekteydi. İki kalp atışı arasında yüzyılların deneyimini yaşıyordu.

Leto'nun farkındalığı serbestçe salınarak akıyordu. Etrafında hiçbir engel, bilincin yerini alabilecek hiçbir objektif akıl yoktu. Namri'nin "geçici bir gelecekte" bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu, ama öyle çok gelecek görüyordu ki. Bu sarsıcı farkındalık halindeyken tüm geçmişi, içindeki tüm hayatlar onun olmuştu. İçindeki en yüce benlikler sayesinde ona hükmediyordu. Bu benlikler *onundu*.

Bir nesneyi uzaktan incelersen sadece onun temel öğelerini görürsün, diye düşündü. Şimdi yeterince uzaklaşmıştı ve kendi hayatına bakabiliyordu: İçindeki sayısız geçmişler ve bellekler onun için hem yük, hem haz kaynağı, hem de gerekliydi. Ama bu *solucan yolculuğu* sayesinde yeni bir boyut daha görmüştü ve babası artık onu korumuyordu, çünkü buna gerek yoktu. Leto uzak geçmişi ve geleceği artık rahatça görebiliyordu. Geçmişte çok eski ve güçlü bir atasını görüyordu – Harum diye birini ve o olmasa çok uzakta-ki geleceğin de olmayacağını kavradı. Bu berrak mesafeler sayesinde yeni öğeler ve yeni paylaşım boyutları görüyordu. Artık hangi hayatı seçerse seçsin, onu tek başına değil içindeki sayısız benliklerle birlikte yaşayacaktı. Bu deneyim birikimi harekete geçerse, benliğinin egemenliğine son verebilirdi. Varlığını bir bireye, bir ulusa, bir topluma ve hatta bir uygarlığın tamamına hissettirebilirdi. Gurney'in Leto'dan korkmasının sebebi buydu. Namri'nin elini bıçağında tutmasının sebebi de buydu. İçindeki bu gücü görmelerine izin verilemezdi. O gücü kimse tamamen göremezdi – Ganimet bile.

Leto doğrulduğunda odada sadece Namri'nin kaldığını ve onun da kendisini izlediğini gördü.

"Herkes için ortak ve tek bir sınır yok," dedi Leto olgun bir sesle. "Evrensel bir kehanetin varlığı boş bir mit. Zamanın ancak

en güçlü yerel akıntıları görülüp söylenebilir. Ama sonsuz bir evrenin içinde, yerel kavramı da zihinleri ürkütecek kadar engin olabilir.”

Namri başını olumsuz bir tavırla salladı; anlamamıştı.

“Gurney nerede?” diye sordu Leto.

“Çıktı, seni öldürmemi izlemekten korktu.”

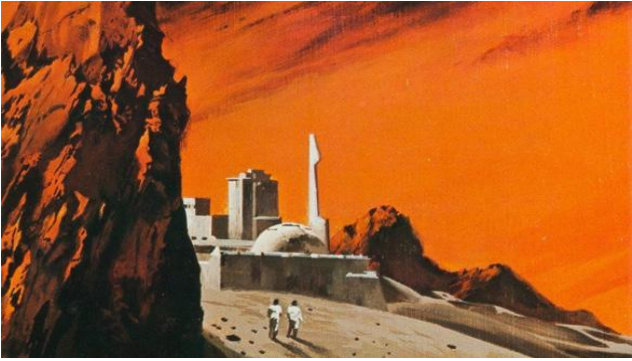
“Beni öldürür müsün Namri?” Bu sözleri adeta yalvarırcasına söylemişti.

Namri elini bıçağından çekti. “Hayır, çünkü bunu istiyorsun. Ama kayıtsız kalsaydın ...”

“Kayıtsızlık hastalığı pek çok şeyi yok eder,” dedi Leto. Başını sallayarak kendi sözlerini onayladı. “Evet ... hatta uygarlıkları bile. Bu yeni karmaşıklıklara ya da bilinç düzeylerine erişmek için ödenmesi gereken bir bedel sanki.” Başını kaldırıp Namri’ye baktı. “Onlar senden kayıtsız biri olup olmadığımı anlamayı mı istediler?” Birden Namri’nin sadece bir katil olmadığını anladı – Namri başıboş biriydi.

“Bunu gücünü dizginleyip dizginleyemeyeceğinin bir işareti olarak öğrenmemi istediler,” dedi Namri; ama yalan söylüyordu.

“Güce karşı kayıtsızlık, evet,” dedi Leto. Doğrulup oturmasının ardından derin bir nefes aldı. “Babamın hayatında ahlaki açıdan yüce bir taraf yoktu Namri. O sadece kendine yerel bir kafes yaratmıştı o kadar.”

*Ey Paul, sen Müeddib'sin,
Tüm insanların mehdisi,
Senin nefes verişin
Kasırgalar gibi.*

— Müeddib'in Şarkıları

“Asla!” dedi Ganimet. “Onu düğün gecemizde öldürürüm!” Alia’yla danışmanları onu gecenin yarısı boyunca tatlı sözlerle ikna etmeye çalışmışlardı; ama Ganimet aynı dikkafalı ısrarla ve iç-neli sözlerle bu isteğe karşı direniyordu. Sarayın kraliyet odalarında bir huzursuzluk hâkimdi; sürekli olarak yeni danışmanlar çağrılıyor, yiyecek ve içecek getirtiliyordu. Tapınakta ve hemen yanındaki şatoda, verilmeyen kararların yol açtığı sıkıntı hissediliyordu.

Ganimet odasındaki yeşil bir yüzer sandalyede sakın sakın oturuyordu. Sarımsı kahverengi duvarları siyeç kayalarına benzetilmiş, geniş bir odaydı burası. Ama tavanı üstünde mavi ışıklar titreşen imbar kristalinden yapılmıştı ve zemin taşlarıysa siyahtı. Odada pek fazla eşya yoktu: Küçük bir yazı masası, beş yüzer sandalye ve Fremem âdeti uyarınca duvardaki bir girintiye kurulmuş seyyar bir yatak. Ganimet’in üstünde sarı renkli bir matem cübbesi vardı.

“Hayatınla ilgili her şeye kendin karar verebilecek kadar özgür biri değilsin,” dedi Alia belki yüzüncü kez. *Bunu artık anlamalısn küçük budala! Farad’n’la nişanlanmayı kabul etmeli! Mutlaka etmeli!*

Sonra öldürse de olur, ama bir Fremen olarak önce nişanı kabul ettiğini açıkça söylemeli.

“O kardeşimi öldürdü,” dedi Ganimet. Gece boyunca hep aynı şeyi söylemişti. “Bunu herkes biliyor. Şimdi onunla nişanlanmayı kabul edersem, Fremenler adımı duyunca tükürürler.”

Bu işi ona kabul ettirmek zorunda olmamın nedenlerinden biri de bu, diye düşündü Alia. “Onu Farad'n değil, annesi öldürdü,” dedi. “Farad'n bu yüzden annesini sürgüne gönderdi. Ondan daha ne yapmasını istiyorsun?”

“Onun kanını dökmek istiyorum,” dedi Ganimet. “O bir Cor-rino.”

“Öz annesini reddetti,” diye üsteledi Alia. “Hem sokaktaki Fremenlerin ne düşüneceğinin ne önemi var ki? Sonuçta biz ne dersek kabul edecekler. Gani, imparatorlukta barışın sağlanması adına—”

“Hayır, kabul etmiyorum,” dedi Ganimet. “Nişanlandığımızı ilan etmene izin vermiyorum.”

Ganimet konuşurken odaya giren İrulan merakla Alia'ya ve yanında kederli bir tavırla duran iki kadın danışmana baktı. Alia bıkkınlık içinde kollarını havaya kaldırıp Ganimet'in yanındaki bir sandalyeye oturdu.

“Onunla sen konuş İrulan,” dedi Alia.

İrulan bir yüzer sandalye çekip Alia'nın yanına oturdu.

“Sen bir Corrino'sun İrulan, şansını fazla zorlama,” dedi Ganimet; kalkıp yatağına gitti, üstüne çıkıp bağdaş kurarak oturdu ve karşısındaki kadınlara öfkeyle baktı. İrulan da tıpkı Alia gibi siyah bir cüppe giymişti ve kukuletası geriye atılmış olduğu için sarı saçı meydandaydı. Odayı aydınlatan yüzer korkürelerin sarı ışığıyla saçları da yas rengiydi.

İrulan, Alia'ya baktı, ardından da ayağa kalkıp Ganimet'in karşısına doğru yürüyüp durdu. “Gani, sorunlarımızı çözeceğini bilsem Farad'n'ı kendi ellerimle öldürürdüm, aynı kandan olduğumuz halde. Bu arada bunu kibarca hatırlattığın için teşekkürler. Ama şunu da unutma ki, Fremenlere olan bağlılığından daha önemli görevlerin var ...”

"Boşuna uğraşma; saygıdeğer halam da aynı şeyleri söylemişti," dedi Ganimet. "Bir kardeşin kanı silinip unutulamaz. Bu sözler değersiz bir Fremen aforizmasından daha fazlasını ifade eder."

İrulan dudaklarını sımsıkı bastırdı. Sonra da "Farad'n babaannenini esir tutuyor," diye belirtti. "Duncan'ı da ve eğer biz kabul etmezsek—"

"Bütün bu olayların nasıl gerçekleştiğine dair anlattığınız masallarınız beni tatmin etmiyor," dedi Ganimet, önce İrulan'a sonra da Alia'ya bakarak. "Duncan bir keresinde babam düşmanlarımızın eline düşmesin diye canını feda etmişti. Belki de bu yeni gulâm haliyle eskisi gibi —"

"Duncan babaannenin canını korumakla görevlendirilmişti!" dedi Alia sandalyesinde öfkeyle ona doğru dönerek. "Görevini yapmanın başka yolunu bulamamıştır eminim." *Duncan! Duncan!* diye düşündü. *Bu şekilde yapmamalıydın.*

Alia'nın sesinden düşüncelerini anlayan Ganimet "Yalan söylüyorsun, ey Cennet Rahmi," dedi. "Babaannemle dalaştığını duydum. Babaannem ve o sevgili Duncan'ın hakkında bizden ne gizliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Alia, ama bu açık suçlama karşısında bir an korkuya kapılmıştı. Bitkinlik yüzünden dikkatsizleşmeye başladığini da fark etti ve ayağa kalktı. "Bildiğim her şeyi sen de biliyorsun," dedi. İrulan'a döndü. "Sen devam et. Onu mutlaka ikna etmeli—"

Ganimet, o çocuk dudaklarından duyulması afallatıcı olan okkalı bir Fremen küfrü savurduğunda odaya bir sessizlik çöküyordu. "Beni yalnızca bir çocuk sanıyorsun," dedi. "Beni yıllarca sürse de uğraşarak değiştirebileceğini ve eninde sonunda sana boyun eğeceğimi sanıyorsun. Ama yanılıyorsun, ey Yüce Naip. İçimde kaç yüzyılı taşıdığımı, en iyi sen bilirsin. Seni dinleyeceğime onları dinlerim."

Alia öfkeyle karşılık verecekken kendini tutmayı başardı ve Ganimet'e dik dik baktı. *Hilkat Garibesi* mi? Kimdi bu çocuk? Ganimet'ten bu kez farklı bir sebeple korkmaya başladı. Yoksa o da bir rahimde doğan olarak içindeki hayatlarla anlaşma mı yapmış-

tı? “Hâlâ vaktin var, düşünürsen belki doğru yolu bulursun,” dedi.

“Evet, bıçağıma Farad'n'ın kanının fışkırdığını görmek için hâlâ vaktim var,” dedi Ganimet. “Onunla yalnız kalırsam birimizden biri mutlaka ölecektir, buna emin olabilirsin.”

“Kardeşini benden çok mu sevdiğini sanıyorsun?” diye bastırdı İrulan. “Salaklık etme! Ben hem sana, hem de ona annelik ettim. Ben—”

“Onu hiç tanımadın,” dedi Ganimet. “Hepiniz, zaman zaman *sevgili halam* hariç hepiniz, bizi ısrarla çocuk sandınız. Asıl salaklık yapanlar sizsiniz! Ama Alia gerçeği biliyor! Baksana, nasıl da kaçıyor ...”

“Kaçtığım filan yok,” dedi Alia, ama İrulan ve Ganimet’e sırtını dönüp, bu tartışmayı duymamış gibi davranarak bekleyen iki amazona baktı. Ganimet’ten henüz umudu kesmemişlerdi besbelli. Hatta belki ona hak veriyorlardı. Alia onları öfkeyle odadan kovdu ve bu emre uyarak odadan çıkarken rahatladıkları yüzlerinden okunuyordu.

“Kaçıyorsun,” diye belirtti Ganimet.

“Bana uyan bir hayat tarzı seçtim,” dedi Alia, dönüp portatif yatağında bağdaş kurmuş oturan Ganimet’e bakarak. Ganimet de içindekilerle korkunç bir uzlaşmaya varmış olabilir miydi? Alia buna dair minicik bir ipucu görmeye çalıştı, ama başaramadı. *Yoksa o bunu bende gördü mü?* diye merak etti ardından da. *Ama bunu nasıl başarabilir?*

“Sen içindeki kalabalığın penceresi olmaktan korktun,” diye suçladı Ganimet. “Ama biz rahimde doğanlarınız ve biliriz. Sen onların penceresisin, istesen de istemesen de. Onları reddedemezsin.” *Evet, seni tanıyorum – Hilkat Garibesi,* diye düşündü. *Belki ileride senin yolundan gideceğim, ama şu an için yalnızca sana acıyor ve senden tiksiniyorum.*

Odaya çöken ani sessizlik, Bene Gesserit eğitimi almış İrulan’ı anında uyardı. Ganimet ve Alia’ya baktı. “Neden sustunuz?” dedi.

“Aklıma bir şey geldi de, onu düşünüyorum,” dedi Alia.

“İstediğin kadar düşün halacığım,” dedi Ganimet alayla.

"Şimdilik bu kadar yeter!" dedi Alia, yorgunluktan kaynaklanan öfkesini bastırarak. "Haydi gidelim de biraz düşünsün. Belki aklı başına gelir."

İrulan ayağa kalktı. "Zaten birazdan şafak sökecek," dedi. "Gani, biz gitmeden önce Farad'n'dan gelen son mesajı duymak ister misin? O'..."

"İstemem," dedi Ganimet. "Bu arada artık bana Gani demeyi de kesin! Sanki çocukmuşum gibi..."

"Neden demin Alia'yla sen birden sus pus oldunuz?" diyerek az önceki sorusunu tekrarladi İrulan, ama bu kez gizlice Ses de kullanmıştı.

Ganimet başını geri atarak kahkahayı bastı. "İrulan! Üstümde Ses'i kullanmaya çalışıyorsun demek?"

"Ne?" İrulan şaşırmıştı.

"Sen ninene bile yumurta emmeyi öğretmeye kalkırsın," dedi Ganimet.

"Ne öğretirim dedin?"

"Ben bu deymi hatırlıyorum; seninse haberin bile yok. Bunu bir düşün bence," dedi Ganimet. "Daha siz Bene Gesseritler yeni kurulurken kullanılan aşağılayıcı bir deyimdi. Ama eğer bu da aklını başına getirmeye yetmezse, soylu ebeveynlerinin sana İrulan adını koyduklarında akıllarından geçeni bir düşün bakalım. Yoksa düşündükleri Mahvedici^Φ miydi?"

İrulan aldığı Bene Gesserit eğitimine karşın kıpkırmızı kesildi. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun Ganimet."

"Sen de üstümde Ses'i kullanmaya çalıştın. Benim üstümde! Ses'in bu amaçla ilk ne zaman kullanılmaya başlandığını bile hatırlıyorum ben. Ta o zamanları bile hatırlıyorum Mahvedici İrulan. Şimdi çıkın dışarı, her ikiniz de."

Ama Alia'nın aklına tüm yorgunluğuna rağmen onu durduran ani bir fikir gelmişti. "Belki de fikrini değiştirecek bir şey söyleyebilirim Gani," dedi.

^Φ Frank Herbert burada *İrulan* sözcüğünün harflerini değiştirerek ürettiği *Ruinal* ile söz oyunu yapıyor. —ed.

"Hâlâ Gani ha!" Ganimet kıkırdayarak güldü. "Şöyle düşün: Eğer Farad'n'ı öldürmek isteseydim, planlarınızı kabul etmem yeterli. Bunu düşünmüşsünüzdür sanırım. Fazla uysal davranan bir Gani'den korkmalısınız. Görüyorsunuz ya, son derece samimi konuşuyorum."

"Güzel," dedi Alia. "Eğer sen..."

"Bir kardeşin kanı silinip unutulamaz," dedi Ganimet. "Fremen dostlarımla gözünde hain duruma düşmem. Asla bağışlamayacağız, asla unutmayacağız deyip duran siz değil misiniz? Sizi uyarıyorum ve bunu herkese de söyleyeceğim: Beni Farad'n'la nişanlandırıramazsınız. Hem beni tanıyan kim bunu isteyeceğime inanır ki? Farad'n'ın kendisi bile buna inanmaz. Böyle bir nişanlanma olacağını duyan Fremenler de kıs kıs gülüp 'Ganimet onu kandırıyor, tuzağa düşürecek,' derler. Eğer siz ..."

"Anlıyorum," dedi Alia ve İrulan'ın yanına doğru gitti. Onun afallamış bir halde sustuğunu fark etmişti. Kadının bu konuşmanın nereye gittiğini anladığı açıkça belliydi.

"Böylece onu tuzağa düşürebilirim," dedi Ganimet. "Eğer istediğin buysa kabul ediyorum. Ama o bundan kurtulabilir. Eğer bu sahte nişanı babaannemi ve sevgili Duncan'ını geri almak için karşılıksız bir bedel niyetine kullanmak istiyorsan, tamam. Ama bu işin sorumlu sensin. Onları bu şekilde kurtarabiliyorsan, ama Farad'n benim olacak. Onu öldüreceğim."

Alia tam konuşacakken İrulan hışımla ona döndü: "Alia! Eğer sözümüzü çiğnersek..." Gerisini getirmede, çünkü bu işin yıkıcı sonuçlarını, Fauflreluchesler Birliği'ndeki Büyük Hanedanların nasıl da öfkeden deliye döneceğini, Atreideslerin sözüne güvenmenin hiçbir değerinin kalmayacağını, dinsel inançların yitirileceğini ve İmparatorluk'taki irili ufaklı bir sürü çivinin nasıl da yerlerinden çıkacağını düşünen Alia'nın yüzündeki gülümsemenin karşısında donakalmıştı.

"Bu tamamen aleyhimize olacaktır," diye itiraz etmeye kalkıştı İrulan. "Paul'un peygamberliğine dair tüm inanç yıkılır. Bu ... İmparatorluk ..."

"Neyin doğru ve neyin yanlış olduğuna dair bizim karar verme

hakkımızı sorgulamaya kim cüret edebilir?” diye sakin bir sesle sordu Alia. “Neyin iyi, neyi kötün olduğuna biz karar veririz. Bir emrimle...”

“Bunu yapamazsın!” diye yine itiraz etti İrulan. “Paul’ün anısına ...”

“Paul’ün anısı yalnızca Rahipliğin ve devletin kullandığı aletlerden biri o kadar,” dedi Ganimet. “Salak salak konuşma İrulan.” Ganimet belindeki billurbıçağına dokunup Alia’ya baktı. “Sevgili halamı, Müeddib’in imparatorluğundaki kutsal her şeyin naibi olan zeki halamı yanlış değerlendirmişim. Seni gerçekten yanlış değerlendirmişim. eğer istiyorsan Farad’nı kandırarak sarayımıza davet edelim.”

“Bu çok büyük bir umursamazlık olur,” diye yalvarırcasına uyardı İrulan.

“Yani onunla nişanlanmayı kabul ediyor musun Ganimet?” diye sordu Alia, İrulan’a aldırmadan.

“Evet, ama şartlarımı kabul edersen,” dedi Ganimet. Eli hâlâ billurbıçağındaydı.

“Ben bu işten geri çekiliyorum,” dedi İrulan ve gerçekten de ellerini geri çekip ovuşturmaya başlamıştı. “Sorunları iyileştirici gerçek bir nişanı savunmaya evet dedim, ama böylesine zarar verici—”

“Alia’yla ben sana iyileştirilmesi çok daha zor bir zarar bulup verebiliriz, merak etme,” dedi Ganimet. “Farad’nı hemen getirin. Gelirse tabii. Belki de gelir. Benim gibi ufacık bir çocuğun nesinden korkacak ki? Ona resmi nişan töreni için buraya gelmesinin gerektiğini söyleriz. Sonra da onunla yalnız kalabileceğim bir fırsat yaratırız ... bir iki dakika yeter...”

İrulan ürperdi; Ganimet’in tam bir Fremen olduğunu artık anlamıştı ve biliyordu ki Fremenlerin çocukları da en az yetişkinleri kadar kana susamış katillerdi. Zaten Fremen çocuklarına savaş meydanlarındaki yaralıları öldürmek gibi işler yaptırılıyordu ve kadınları da cesetleri toplayıp ölü damıtıcılarına taşıyorlardı. Ganimet’in bir Fremen çocuğun sesiyle konuşmasına karşın yetişkince, hem de kadim bir kan davasını sürdüren birinin hıncıyla ko-

nuşması İrulan'ı dehşete düşürmüştü.

"Tamam," dedi Alia. İçin için bayram ettiğini belli etmemekte epeyce zorlanıyordu. "Resmi nişan hazırlıklarına başlarız. Büyük Hanedanların da katılması için uygun bir şekilde davetiyeler göndeririz. Böylece Farad'n hiç şüphelenmeden—"

"Şüphelenecek, ama illaki gelecek," dedi Ganimet. "Muhafızlarını da getirecektir, ama akıllarına onu benden korumak gelmez herhalde?"

"Paul'ün yapmaya çalıştığı her şey adına," diye itiraz etti İrulan, "bari Farad'n'ın ölümüne kaza süsü verelim veya en azından dışarıdan gelen bir başkasına—"

"Kanlı bıçağımı Fremen kardeşlerime göstermekten haz duyacağım," dedi Ganimet.

"Alia, sana yalvarıyorum," dedi İrulan. "Bu delilikten vazgeç. İstersen Farad'n'a karşı kanlı ilan et, veya..."

"Ona karşı bir kan davası başlattığımızı resmen bildirmemize gerek yok," dedi Ganimet. "Ne hissettiğimizi bütün imparatorluk zaten biliyor." Cüppesinin yenini gösterdi. "Bak, sarı matem cüppeleri giyiyoruz. Bunu çıkarıp da siyah renkli bir Fremen nişan cüppesi giydiğimde hislerimin hemen değişmiş olduğuna kim inanır ki?"

"Dua et de Farad'n inansın," dedi Alia. "Ve elbette tanıklık etmeleri için nişana çağıracağımız Büyük Hanedan delegeleri de..."

"O delegelerin hepsi size düşman olacak," dedi İrulan. "Bunu biliyorsunuz!"

"Çok haklısın," dedi Ganimet. "Alia, delegeleri seçerken dikkat et. Öldürmekten çekinmeyeceğimiz kişiler olsunlar."

İrulan umutsuzlukla kollarını havaya kaldırdı, döndü ve odaya koşarak çıktı.

"Onu çok sıkı bir gözetleme altına al da yeğenini uyarmaya kalkışmasın," dedi Ganimet.

"Bana nasıl kumpas kurulacağını öğretme," dedi Alia. Dönüp İrulan'ın peşinden, ama daha yavaş bir hızla yürüyerek gitti. Dışa-

rıda bekleyen muhafızları ve maiyeti de hemen ardına düştüler. Çölde yükselen bir solucanın ardında bıraktığı boşluğa dolan kum taneleri gibiydiler.

Ganimet kapı kapanırken başını kederle salladı. *Tam zavallı Leto'yla düşündüğümüz gibiymiş, diye düşündü. Yeryüzü tanrıları adına! Keşke o kaplan onu değil de beni öldürseydi.*

Atreides ikizlerine söz geçirmeye çalışan çok kişi oldu. Leto'nun öldüğünün ilan edilmesinden sonra bu kişilerin kurduğu kumpasların ve karşı kumpasların sayısı iyice arttı. Hepsinin de kendi emelleri vardı: Rahibeler Birliği, yetişkin bir Hilkat Garibesi olan Alia'dan korkuyor, ama Atreides genlerini istiyordu. Rahipliğin Auqaff ve Hacc hiyerarşisi Müeddib'in veliahtını kontrol altına alarak güçlenmek istiyordu. CHOAM ise Dune'un zenginliğine bir kapı aralamak istiyordu. Farad'n ve sardokarları, Corrino Hanedanı'nı eski görkemli günlerine döndürmek istiyordu. Uzay Loncası da Arrakis=melanj denkleminde ürküyordu, çünkü onlar baharat olmaksızın uzayda yönbuluculuk edemezlerdi. Jessica ise geçmişte Bene Gesseritlere yaptığı itaatsizliği telafi etmek istiyordu. Ama ikizlere kendi planlarının ne olduğunu sormak, iş iştenden geçene dek pek kimsenin aklına gelmedi.

— Kreos Kitabı

Leto akşam yemeğinden biraz sonra odasının kemerli kapısının önünden bir adam geçtiğini görünce, akli adamda kaldı. Kapı açık bırakıldığı için dışarıda olanları biraz görebiliyordu – büyük ve kapaklı baharat sepetleri taşıyan ve kıyafetlerinden dış-dünyalı, yani kaçakçı oldukları açıkça anlaşılan üç kadın geçmişti. Ama o adama dikkat etmesinin sebebi Stilgar gibi, ama gençliğindeki haliyle yürüyor olmasıydı.

Aklı o tuhaf yürüyüşe takılmış olarak gezinmekteydi. Zaman Leto'nun zihnini, yıldızlarla dolu bir küre gibi dolduruyordu. Uçsuz bucaksız uzay-zamanları görüyordu, ama bedeninin hangi anda olduğunu bulabilmek için ilk önce kendi geleceğine gitmeliydi. Zihnindeki sayısız anı-yaşamlar hep birlikte kabarıp iniyorlardı,

artık tamamen onun hükmüne girmişlerdi. Bir sahile vuran dalgalar gibiydiler; eğer gereğinden fazla yükselirlerse de Leto'nun bir emriyle geride yalnızca soylu Harum'u bırakarak geri çekilirlerdi.

Bazen o anı-yaşamlara kulak veriyordu. Bazen bir tanesi, sahnenin kenarından başını uzatan bir suflör gibi ona nasıl davranacağını konusunda ipuçları veriyordu. Zihninde yaptığı bu yürüyüşler sırasında bir seferinde babası gelmiş ve "Sen hemen büyümek isteyen bir çocuksun. Büyüdüğün zaman da çocukluğunu arayacaksın, ama boşuna," demişti.

Bu arada vücudunu pirelerle bitlerin ısırıldığını hissediyordu; burası eski ve bakımsız bir siyeçti besbelli. Ona ağır baharatlı yemekler getiren görevlilerden hiçbiri o yaratıklara aldırma-mıştı. Bu insanlar ya bitlerle pirelerden korunmanın yolunu bulmuştu, ya da çok uzun süredir onlarla yaşadıkları için aldırma-z hale gelmişlerdi.

Gurney'in etrafına topladığı bütün bu insanlar kimdi? Buraya nasıl gelmişlerdi? Burası Jacurutu muydu? İçindeki anı-yaşamlar kalabalığından aldığı yanıtlar hoşuna gitmiyordu. Bunlar çirkin insanlardı ve en çirkinleri de Gurney'di. Ama burada, bu çirkin yüzeyin hemen altında harekete geçmeyi uyuşuk bir şekilde bekleyen kusursuzluk akıntısı vardı.

Artık baharat bağımlısı olduğunu ve her öğünle birlikte verilen ağır melanj dozları yüzünden bir tür tutsak haline geldiğini biliyordu. Çocuk bedeni bu duruma isyan etmek isterken, zihnine dolan binlerce asırlık çağları aşıp gelen anıların aracısız varlığı yüzünden kişiliği çılgına dönüyordu.

Zihni çıktığı gezintisinden geri döndüğünde bir şeyi merak etti; bedenini gerçekten de geride bırakmış mıydı? Baharat insanın algılarını karıştırıyordu. Kendi kısıtlılıklarının baskısını giderek daha fazla fark ediyordu; bu baskı tıpkı bir *beled* boyunca uzanan kumulların bir kayalığın eteklerine hafif bir ivmeyle yığılarak yükselmesi gibiydi. Her gün kayalığın tepesinden aşağıya kum taneleri azar azar dökülürdü ve günün birinde o tepeyi tamamen kaplayıp örteceklerdi; işte o zaman ... gökyüzünün altında sadece kumlar uzanacaktı.

Ama kayalık elbette ki orada, yeraltında var olmayı sürdürecekti.

Hâlâ transtayım, diye düşündü.

Yakında hayatla ölümün birbirinden ayrıldığı bir kavşağa varacağını biliyordu. Kendisini yakalayan adamlar onu baharatın esaretine gönderip duruyorlardı, çünkü translarının dönüşünde verdiği cevaplardan bir türlü tatmin olmuyorlardı. O hain Namri de her seferinde bıçağıyla yanlarında bekliyordu. Leto sayısız geçmiş ve geleceği biliyordu, ama Namri'nin ... ya da Gurney Halleck'in aslında ne duymak istediklerini henüz tam olarak anlayabilmiş değildi. Kehanet hayallerinin dışında bir şey istiyorlardı. Hayatla ölümün ayrıldığı kavşak Leto'ya ilginç geliyordu. Biliyordu ki hayatında bir şekilde bazı içsel anlamlar olmalıydı ve onların sayesinde bu kehanet hayalleri dünyasından dışarı çıkabilmeliydi. Bu anlamları düşünürken, sahip olduğu asıl varlığının içsel farkındalığı olduğunu fark etti; dışsal var oluşu yalnızca transtı. Bu durum onu korkuttu. O pireli, Namri'li ve Gurney Halleck'li siyece geri dönmek istemiyordu.

Ben bir korkağım, diye düşündü.

Ama bir korkak bile, evet bir korkak bile, buna dair hiçbir belirti göstermese de yiğitçe ölebilirdi. Onu bütünlüğüne tekrar kavuşturacak o belirti neredeydi? Bu transtan ve kehanet hayalinden uyanıp çıkarak Gurney'in ısrarla bastırdığı evrene geçmek için ne yapmalıydı? Eğer bu dönüş noktasını bulamazsa, kehanet hayallerinde amaçsızca gezinmeyi bırakmazsa, kendi seçtiği bir hapishane de ölebileceğini biliyordu. Onu esir tutanlarla en azından bu konuda hemfikirdi. İçinde bir yerlerde bilgelik ve içsel bir denge bulmalıydı; böylece evrene baktığında, kendi yansımasını huzurlu bir güç olarak görebilirdi. İşte yalnızca o zaman Altın Yol'u arayabilir ve kendisine ait olmayan tenle birlikte yaşamayı başarabilirdi.

Siyeçte birisi baliset çalıyordu. Leto vücudunun o müziği muhtemelen şimdiki zamanda duyduğunu düşündü. Altındaki portatif yatağı hissetti. Müzik sesi duyuyordu. Baliseti Gurney çalıyordu. Enstrümanların en zorunu ondan başkası böylesine ustaca

çalamazdı. Çaldığı eski bir Fremen türküsüydü. Bunlara *hadis* denirdi, çünkü sözleri ve söyleniş tarzlarıyla Arrakis'te yaşamayı başarmanın yollarını anlatırlardı. Şarkı bir siyeç halkının uğraşlarından bahsediyordu.

Leto müziğin kendi içinden, kadim ve muhteşem bir mağaradan geçtiğini hissetti. Baharat tortularını yakacak yapmak için çiğneyen, baharatı mayalayan, baharat kumaşları dokuyan kadınlar gördü. Siyeçte her yerde melanj vardı.

Leto bu anı yaşarken bazen müziği ve o mağaradaki insanların görüntüsünü ayırt edemez oluyordu. Balisetin tellerinden çıkan i-nitiler ve şaklamalar motorlu bir dokuma tezgâhının sesleriyle aynıydı. Ama Leto'nun içsel gözleri insan saçından yapılmış kumaşlar, mutasyon geçirmiş farelerin uzun kürkleri, çöl pamuğundan iplikler ve kuş derisinden yapılmış şeritler görüyordu. Bir siyeç okulu gördü. Dune'un eko-dili müziğin kanatlarıyla uçan zihnine köpürerek akıyordu. Güneş enerjisiyle çalışan mutfağı, damıtıcı-giysi imalatı ve bakımının yapıldığı uzun odayı gördü. Kumların içine soktukları sopaları getirip hava tahmini yapan insanları gördü.

Bu yolculuk sırasında bir ara birisi ona yemek getirdi ve yedir-di; yemeği kaşıkla yedirirken, bir yandan da güçlü koluyla Leto'nun başına destek veriyordu. Leto bunun gerçek zamanda olduğunu bilmesine karşın, içinde gerçekleşen muhteşem akış sürüyordu.

Baharat destekli yemeğini bitirir bitirmez, neredeyse aynı anda bir kum fırtınasının hızla yükseldiğini gördü. Uçuşan kumların arasında hareket eden görüntüler birleşerek bir güvenin gözlerinin sarı yansımalarına dönüşürken Leto da kendini sürünen bir böcek gibi hissediyordu, sanki tüm hayatı, ardında bıraktığı sümüksü bir izdi.

Panoplia Prophetica'daki şu sözleri hatırladı: "Evrenin her yanında hiçbir şeyin sabit, dengeli ve kalıcı olmadığı söylenir – hiçbir şey aynı konumda kalamaz, her gün, bazen de her saat değişim gerçekleşir."

Şu eski Missionaria Protectiva ekibi işlerini gerçekten iyi biliyorlardı,

diye düşündü. *Korkunç Gayeleri biliyorlardı. Ulusları ve dinleri kullanmayı biliyorlardı. Hatta babam bile en sonunda onlardan kurtulamadı.*

Aradığı ipucu buydu işte. Leto ipucunu inceledi. Vücuduna yeniden güç dolduğunu hissetti. Sahip olduğu çok varlıklı benliğiyle döndü ve evrene baktı. Doğrulup oturduğunda, kasvetli bir hücrede tek başına olduğunu gördü. Sadece dışarıdaki koridordan ışık geliyordu, asırlar önce bir adamın geçip aklını da beraberinde götürdüğü yerden.

“Talihimiz bol olsun!” diye geleneksel Fremen tabiriyle seslendi.

Kemerli kapı girişinde Gurney Halleck belirdi; ışık arkadan vurduğundan, yüzü karanlıktı.

“Işık getir,” dedi Leto.

“Daha fazla sınanmak mı istiyorsun?”

Leto güldü. “Hayır. Şimdi ben seni sınayacağım.”

“Görürüz bakalım.” Halleck dönüp gitti. Bir dakika sonra parlak mavi bir korküyle döndü ve hücreye saldığı küre tepelerinde salınmaya başladı.

“Namri nerede?” diye sordu Leto.

“Hemen dışarıda, onu çağırmamı bekliyor.”

“Ahh, Sonsuzluğun Yaşlı Babası hep sabırla bekler,” dedi Leto. Tuhaf bir şekilde rahatlamıştı ve bir keşfin eşiğinde olduğunu hissediyordu.

“Namri’den neden Şeyh Hulud’un adıyla bahsediyorsun?” diye sordu Halleck.

“Çünkü bıçağı bir solucan dişi,” dedi Leto, “Bu yüzden de o Sonsuzluğun Yaşlı Babası”.

Halleck’in yüzüne vahşi bir sırıtiş yayıldı, ama bir şey demedi.

“Hâlâ hakkımda bir yargıya varmayı bekliyorsun,” dedi Leto. “Ve itiraf etmeliyim ki birtakım yargılara varılmaksızın bilgi alış-verişi yapılamaz. Ama yine de evrenden çok net olmasını bekleyemezsin.”

Halleck’in arkasından bir hışırtı duyulduğunda Leto, Nam-

ri'nin geldiğini anladı. Namri, Halleck'in yarım adım arkasında, solunda durdu.

"Ah, lanetlinin sol eli," dedi Leto.

"Sonsuz ve Mutlak ile dalga geçmek bilgece değildir," diye homurdandı Namri ve yan gözle Halleck'e baktı.

"Mutlak hakkında ne bilirsin ki Namri, sen tanrı mısın?" diye sordu Leto. Ama dikkatini Halleck'ten ayırmamıştı, çünkü hüküm verecek olan oydu.

İki adam da konuşmadan ona baktılar.

"Verilen yargılar hatanın kıyısında sendeleyerek gezinir," dedi Leto. "Mutlak bilgiye sahip olduğunu savunmak canavarlıktır. Bilgi, belirsizliğin sınırında yaşanan sonsuz bir maceradır."

"Neden laf ebeliği yapıyorsun?" diye sordu Halleck.

"Bırak konuşsun," dedi Namri.

"Bu Namri'nin başlattığı bir oyun," dedi Leto ve yaşlı Fremenin başıyla onayladığını gördü. Bilmece oyununu tanıdığı besbelliydi. "Duyularımızın her zaman en az iki katmanı vardır," dedi Leto.

"Önemsiz bilgiler ve mesajlar," dedi Namri.

"Kusursuz!" dedi Leto. "Sen bana önemsiz bilgiler veriyorsun, ben de sana mesajlar. Görüyorum, duyuyorum, kokular alıyorum, dokunuyorum; ısı ve tat değişimlerini hissediyorum. Zamanın geçişini seziyorum. Hisler duyuyorum. Ahhhhh, mutluyum! Görüyorsun ya Gurney? Namri? İnsan hayatı gizemli değildir. Çözülecek bir problem değil, yaşanacak bir gerçekliktir."

"Sabrımızı taşıрма çocuk," dedi Namri. "Burada ölmek mi istiyorsun?"

Ama Halleck eliyle onu durdurdu.

"Birincisi ben çocuk değilim," dedi Leto. Elini sağ kulağına götürüp yumruk işareti yaptı. "Ayrıca beni öldüremezsin, bana su borcun var."

Namri billurbıçağının yarısını kınından çekti. "Sana borcum filan yok!"

"Ama Tanrı, Arrakis'i imanlıları eğitmek için yarattı," dedi Leto. "Sana sadece imanımı göstermekle kalmadım, senin kendi var-

lığını da fark etmeni sağladım. Çekişmesiz yaşam olmaz. Sayemde senin dünyanın diğer herkesinkinden farklı olduğunu öğrendin. Böylece de yaşadığının farkına vardın!”

“Benimle saygısızlık oyunu oynamak tehlikelidir,” dedi Namri. Billurbıçağını hâlâ kınına sokmamıştı.

“Saygısızlık dinin en gerekli parçalarından biridir,” dedi Leto. “Felsefede de çok önemli olduğundan bahsetmeye hiç gerek yok. Bizler evrenimizi yalnızca ve yalnızca saygısızlık sayesinde sınayabiliriz.”

“Evreni anladığını mı sanıyorsun yani?” diye sordu Halleck. Namri’den biraz uzaklaştı.

“Eveet,” dedi Namri ve sesinde ölüm vardı.

“Evreni ancak rüzgâr anlar,” dedi Leto. “Beyni mantık yönetmez. Yaratılış keşfetmektir. Tanrı bizi Boşlukta keşfetti, çünkü Onun zaten bildiği bir arkaplanın önünde hareket ediyorduk. Duvar boştu; sonra orada hareket başladı.”

“Ölümlle saklambaç oynuyorsun,” diye uyardı Halleck.

“Ama ikiniz de benim dostumsunuz,” dedi Leto. Yüzünü Namri’ye çevirdi. “Birini Siyecin Dostu olarak kabul etmek istediğinizde, adak olarak bir atmaca ve bir kartal öldürmez misiniz? Karşılığında o da size “Tanrı herkese ölürken böyle atmacalar, kartallar ve dostlar göndersin’ demez mi?”

Namri elini bıçağından çekti ve bıçak kınına geri kayd. Gözlerini faltaşı gibi açmış, Leto’ya bakıyordu. Her siyecin kendi kabul töreni gizli tutulurdu, oysa Leto törenin bir kısmını doğru söylemişti.

“Burada mı ölmek istiyorsun?” diye sordu Halleck.

“Benden ne duymak istediğini biliyorum Gurney,” diye konuştu Leto, bir yandan da o çirkin yüzde beliren umut ve şüpheyi izliyordu. Eliyle kendi göğsüne dokundu. “Bu çocuk hiç çocuk olmadı. Babam içimde yaşıyor, ama o, ben değil. Onu severdin ve büyük işler başarmış, yiğit bir adamdı o. Süregiden savaşımlara bir son vermek istiyordu, ama sonsuzluğun hayat tarafından ifade edilen hareketinden, yani Rhajia’dan habersizdi! Namri biliyor. Bu hareketini her ölümlü görebilir. Gelecekteki olasılıkları daraltan yol-

lardan sakınmalısınız. Böyle yollar sizi sonsuzluktan uzaklaştırıp ölümcül tuzaklara düşürür.”

“Senden duymak istediğim neymiş?” diye sordu Halleck.

“Laf ebeliği yapıyor işte,” dedi Namri, ama tereddüte düştüğü sesinden belliydi.

“Babama karşı Namri’nin safındayım,” dedi Leto. “İçimdeki babam da, sağlığındaki haline karşı bizim safımızda.”

“Neden?” diye sordu Halleck.

“Çünkü ben insanlığa *amor fati*, yani mutlak özbenlik incelemesi getiriyorum. Bu evrende insanlığı aşağılayan her şeyin karşısında durmayı seçiyorum. Gurney! Gurney! Sen çölde doğup büyümedin. Bedenin bahsettiğim gerçeğin ne olduğunu bilmiyor. Oysa Namri biliyor. Açık bir arazide herhangi bir yön en az diğeri kadar iyidir.”

“Duymak istediğimi şeyi hâlâ duyamadım,” diye homurdandı Halleck.

“Barışa karşı savaşı savunuyor,” dedi Namri.

“Hayır,” dedi Leto. “Babam da savaş aleyhtarı değildi. Ama bakın neye dönüştürdüler onu. Bu imparatorlukta barışın tek bir anlamı var. O da yaşamın tek bir yolunun korunmasıdır. Size halinizden memnun olmanız emrediliyor. Tüm gezegenlerdeki hayat, tıpkı İmparatorluk Hükümeti’ndeki gibi tek tip olmalı. Rahiplerin yaptığı araştırmaların temel hedefi insanlar için doğru davranış şekilleri bulmaktır. Bunu da Müeddib’in sözlerinde arıyorlar! Söylesene Namri, sen halinden memnun musun?”

“Hayır,” dedi Namri hemen.

“Kâfir misin peki?”

“Elbette hayır!”

“Ama halinden memnun değilsin. Gördün mü Halleck? Namri bize kanıtladı işte. Her sorunun ve her problemin tek bir doğru yanıtı olmayabilir. İnsan açık fikirli olmalı. Bir sütun dengesizdir. Peki neden benden tek bir doğru yanıt bekliyorsun? Vereceğin korkunç hükmün ölçüsü bu mu olacak?”

“Seni illa öldüreyim diye beni böyle zorlayacak mısın?” dedi Halleck. Sesi acılıydı.

“Hayır, ama sana acıyacağım,” dedi Leto. “Babaanneme haber gönder; onunla işbirliği yapacağım. Rahibeler Birliği işbirliğimden pişman olabilir, ama ben bir Atreides olarak söz veriyorum.”

“Bunu bir Gerçeğisöyleten sınamalı,” dedi Namri. “Bu Atreidesler ...”

“Babaannesini görecektir ve söylenmesi gerekenleri söyleme fırsatı bulacak,” dedi Halleck. Başıyla koridoru gösterdi.

Namri çıkmadan önce durup Leto’ya baktı. “İnşallah onu sağ koymakla doğru iş yapıyoruz.”

“Şimdi gidin dostlarım,” dedi Leto. “Gidin ve düşünün.”

İki adam çıkarken Leto sırt üstü uzandı ve sırtında portatif yatağın soğukluğunu hissetti. Hareketin etkisiyle başı fırl fırl dönerken, zihni baharatla yükselmiş benliğinin sınırlarına fırlıyordu. O anda tüm gezegeni gördü – her köyü, her kasabayı, her şehri, bütün o çölleri ve ekili alanları. Gözünün önünden geçen her şeklin kendi içlerindeki ve dışlarındaki birtakım öğelerle yakın ilişkileri vardı. İmparatorluk toplumunun yapısının, gezegenlerinin ve sakinlerinin fiziksel yapılarında yansıdığını gördü. İçinde devasa bir pencere açılıyordu sanki ve oradan baktığında toplumun görünmez kısımlarını görebiliyordu. Leto bunu gördüğünde her sistemin böyle bir penceresi olduğunu anladı. Hatta kendisinin ve evreninin sistemi için bile geçerliydi bu. Pencerelerden içeriye bakmaya başladı – kozmik bir röntgenci olmuştu.

Babaannesinin ve Rahibeler Birliği’nin aradığı da buydu işte! Bunu biliyordu. Farkındalığı yeni ve daha yüksek bir boyuta geçmişti. Geçmiş hücrelerinde, anılarında, kanılarına temel oluşturan arketiplerde, efsanelerde, bildiği dillerde ve bunların tarih öncesi kökenlerinde aktığını hissediyordu. İnsan ve insan olmayan yönlerinin geçmişlerindeki tüm şekiller, şimdi hükmünde olan tüm yaşamlar nihayet içinde birleşmişti. Nükleotidlerin gelgitine kapıldığını hissediyordu. Aynı anda doğup ölen tekhücreli bir hayvandı o. Arkaplanında sonsuzluk vardı; ama Leto hem sonsuz hem de tek hücreliydi, moleküler anılardan oluşan bir yaratıktı.

Biz insanlar bir tür kolonisel organizmayız! diye düşündü.

İşbirliği yapmasını istiyorlardı. İşbirliği sözü vermekle Namri'nin bıçağından bir kez daha kurtulmuştu. Ondan işbirliği yapmasını, şifa vermesini istiyorlardı.

Ama onlara bekledikleri gibi bir sosyal düzen getirmeyeceğim! diye düşündü.

Dudaklarına tatsız bir sırıtış yayıldı. Babası gibi farkında olmadan kötülük yapacak biri değildi – despotluk bir uçta yer alırken öbür uçta kölelik vardır; ama bu evrendeki yaşayanlar yakında “eski güzel günleri” aramaya başlayabilirlerdi.

Birden içindeki babası konuştu. Kendini dinletecek gücü olmadığından konuşmak için izin istiyordu.

“Hayır,” dedi Leto. “Onlara zihinlerini meşgul edecek bir sürü karmaşık şey vereceğiz. Tehlikeden kaçmanın çeşitli yolları vardır. Beni binlerce yıl boyunca sınamadan tehlikeli olduğumu nereden bilecekler? Evet içimdeki babacığım, onlara bol bol soru işareti vereceğiz.”

Sizde ne suçluluk var, ne de masumiyet. Bunların tümü geçmişte kaldı. Pişmanlık ölümler için işkencedir, ama ben Demir Çekiç değilim. Siz ölümler kalabalığı, birtakım şeyler yapmış insanlarsınız o kadar. Ama yaptığımız bütün o şeylerin anısı yolunu aydınlatıyor.

— II. Leto'dan İçindeki Bellek-Yaşamlara
Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

"Kendi kendilerine değişiyorlar!" dedi Farad'n, sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Leydi Jessica'nın yatağının yanında duruyordu ve hemen arkasında bir çift muhafız dikiliyordu. Leydi Jessica yatağında doğrulup toparlanmaya çalıştı. Üstünde ışıltılı ve beyaz bir ipekötesi gecelik vardı, bakır rengi saçları da geceliğine uyan bir şeritle bağlanmıştı. Farad'n birkaç saniye önce kadının yatak odasına hızla dalmıştı. Üstünde gri renkli esnek ve tek parça bir giysi vardı. Yüzü heyecandan ve buraya gelmek için sarayın koridorlarında koşmaktan ter içindeydi.

"Saat kaç?" diye sordu Jessica.

"Saat mi?" diye şaşkınlıkla sordu Farad'n.

"Sabahın üçü Leydim," dedi muhafızlardan biri ve korkuyla Farad'n'a baktı. Genç prens sarayın gece aydınlatılması içindeki koridorlarından koşarak gelirken şaşkın muhafızlar da onu izlemişlerdi.

"Ama değişiyorlar," dedi Farad'n. Önce sol, sonra da sağ elini

uzattı. "Ellerimin küçülüp tombul yumruklara dönüştüğünü görünce hatırladım! Bebekken ellerim aynen öyleydi. Bebekliğimi hatırlıyorum, ama bu ... çok net bir anıydı. Eski anılarımı hatırlamaya başladım!"

"Çok güzel," dedi Jessica. Farad'n'ın heyecanı ona da geçmişti. "Ellerin yaşlanınca ne oldu peki?"

"Zihnim ... yavaşladı ..." dedi Farad'n. "Sırtımda bir ağrı hissettim. Tam şurada." Sol böbreğinin üstüne dokundu.

"Çok önemli bir ders öğrendin," dedi Jessica. "Nedir biliyor musun?"

Farad'n ellerini indirip Jessica'ya baktı. "Zihnim yaşadığım gerçekliği kontrol ediyor," dedi sonra. Gözleri parlıyordu ve daha yüksek sesle tekrarlardı: "Zihnim yaşadığım gerçekliği kontrol ediyor!"

"*Prana-bindu* dengesini kazanmanın başlangıcıdır bu," dedi Jessica. "Ama yine de sadece başlangıcıdır."

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Farad'n.

"Leydim," dedi az önce saati söyleyen muhafız, şimdi de araya girmeye cesaret edebilmişti. "Vakit epey geç."

Bu saatte nöbetçi kutluğu mı çekiyorlar? diye merak etti Jessica. "Siz çıkın," dedi. "Bizim çalışmamız gerekiyor."

"Ama Leydim," dedi muhafız; bakışları Jessica'yla Farad'n arasında korkuyla gidip geldi.

"Ne yani, onu baştan çıkarırım mı sanıyorsun?" dedi Jessica.

Muhafız kaskatı kesildi.

Farad'n kahkahayı bastı. Elini salladı ve "Onu duydunuz, çıkın," dedi.

Muhafızlar önce birbirleriyle bakıştılar, ama sonra emre uydular.

Farad'n yatağın kenarına oturdu. "Şimdi ne yapacağım?" diye tekrar sordu. Başını inanmaz bir tavırla iki yana salladı. "Sana inanmak istiyordum, ama bir türlü inanamıyordum. Sonra ... sanki zihnim pes etti. Yorulmuştum ve zihnim seninle savaşmaktan vazgeçti. Sonra birdenbire oluverdi. Tıpkı böyle!" Parmağını şaklattı.

"Zihnın aslında benimle savaşıyordu," diye belirtti Jessica.

"Tabii ki hayır," diye itiraf etti Farad'n. "Aslında kendimle ve öğrendiğim bütün saçmalıklarla savaşıyordum. Şimdi ne yapacağım?"

Jessica gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki bu kadar çabuk ilerleme kaydetmeni hiç beklemiyordum. Daha yalnızca sekiz gün oldu ve..."

"Sabırlıydım," diye sırtıttı Farad'n.

"Sabretmeyi de öğrenmeye başladın," dedi Jessica.

"Başlamak mı?"

"Evet, henüz bu öğrenme sürecinin kıyılarında yeni yeni yürümeye başlıyorsun," dedi Jessica. "Şimdi tam bir bebek gibisin. Daha öncesindeyse ... sadece bir potansiyeldin, daha doğmamıştın bile."

Farad'n'ın yüzü asıldı.

"Hemen böyle karamsarlaşma," dedi Jessica. "Başardın ya, önemli olan bu. Sonuçta tekrar doğabilmeyi başarmış kaç kişi var ki?"

"Şimdi ne yapacağım?" diye ısrarla sordu Farad'n.

"Öğrendiğin bu şeyin egzersizlerini yapacaksın," dedi Jessica. "Bunu çok kolayca yapabilir hale gelmeni istiyorum. Zamanla farkındalığında yeni bir boyutun açıldığını hissedeceksin. Böylece de artık her türlü gerçekliği sınavabileceksin, isteklerin ne olursa olsun."

"Yani sadece o egzersizi mi—"

"Hayır. Artık kas eğitimine de başlayabilirsin. Söylesene, sol ayağının küçük parmağını diğer kaslarından hiçbirini kımıldatmadan oynatabilir misin?"

"Şey..." Kadın Farad'n'ın bunu denerken yüzünün ciddileşmesini seyretti. Adam başını önüne eğip ayağına bakmaya başladı. Alnı ter içinde kalmıştı ve uzun bir nefes verdi. "Bunu yapamıyorum."

"Yapabilirsin," dedi Jessica. "Yapmayı öğreneceksin. Vücudundaki her kası tanıyacaksın. Tüm kaslarını tıpkı ellerini tanıdığın

gibi tanıyacaksın.”

Farad'n bu ihtimalin inanılmaz büyüklüğü karşısında yutkundu. “Bana ne yapıyorsun?” diye sordu. “Benim hakkımda kurduğun plan nedir?”

“Seni değiştirip evrenimize salmak istiyorum,” dedi Jessica. “En çok istediğin şeye dönüşeceksin.”

Farad'n bir an durup düşündü. “En çok istediğim şeye mi?” diye sordu

“Evet.”

“Bu imkânsız!”

“Arzularını da içinde bulunduğun gerçeklik gibi kontrol etmeyi öğrenmediğin sürece evet, imkânsız” dedi Jessica. *Haydi bakalım!* diye düşündü. *Şimdi gelsinler de analizcileri bu sözleri de incelesinler bakalım. Beni onaylayacaklar, fakat yine de ihtiyatlı olmasını tavsiye edecekler. Ama Farad'n aslında ne yaptığını onlardan biraz daha iyi anlayacak.*

“Bir insana en büyük arzusunun ne olduğunu anlayacağını söylemekle, o arzuyu gerçekleştirmek çok farklı şeylerdir,” dedi Farad'n.

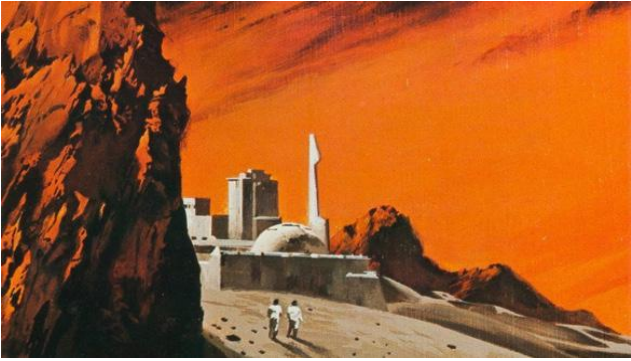
“Sandığımdan da fazla ilerlemişsin,” dedi Jessica. “Çok güzel. Sana söz veriyorum: Eğer bu öğrenim programını tamamlarsan, sonunda kendinin sahibi olacaksın. Her ne yaparsan yap sadece onu istediğin için yapacaksın.”

Bir Gerçeğisöyleten bile bu sözümden kötü bir anlam çıkaramaz, diye düşündü.

Farad'n ayağa kalktı ve ardından yataktaki kadına doğru eğilirken yüzünde dostça, samimi bir ifade vardı. “Biliyorsun ki, sana inanıyorum. Nedenini bilmiyorum, ama sana inanıyorum. Yine de düşündüğüm diğer şeylere dair sana tek bir kelime bile söylemeyeceğim.”

Jessica, Farad'n'ın dönüp yatak odasından çıkışını izledi. Ardından korküleri söndürüp yatağına sırt üstü uzandı. Farad'n gerçekten derin biriydi. Jessica'nın kafasındaki emeli görmeye başladığını, ama onun kumpasına gönüllü olarak katıldığını ima etmişti.

Hele biraz bekleyelim de kendi hislerini tanımaya başlasın bakalım, diye düşündü Jessica. Bunları düşünmesinin ardından zihnini uykuya geri dönmeye hazırladı. Yarın karşılaştığı bütün saray personelinin kendisine sözde masumane görünen sorular sorup duracağını biliyordu.

İnsanlığın ilerleyişi periyodik olarak hızlanır. Bu yüzden yaşayanların tazelenabilir diriliğiyle ölümlerin cazip kalıpları arasında bir yarış vardır. Bu periyodik yarıştaki her mola bir lükstür. İnsan ancak o molalarda mümkün olan, izin verilen her şeyi düşünebilir.

— Müeddib Apokrifi

Kumun dokunuşu önemlidir, diye düşündü Leto.

İşıl ısl bir göğün altında oturan Leto, altındaki iri taneli kumları hissediyordu. Ona yine zorla büyük dozda melanj yedirmişlerdi ve zihni koca bir girdap gibi dönüyordu. Girdabın dibindeyse yanıtlanmamış bir soru vardı: *Neden konuşmamda ısrar ediyorlar?* Gurney kesinlikle bir keçi gibi inatçıydı ve emirlerini de Leydi Jessica'sından almıştı.

Onu bu “ders” için günışığında siyeçten çıkarıp buraya getirmişlerdi. Yolda tuhaf bir hisse kapılmış, bedeni o kısa yolculuğu yaparken, sanki iç dünyasında da Dük I. Leto ile Baron Harkonnen savaşıyordu. Ama Leto onların doğrudan iletişime geçmelerine izin vermediğinden, onun içinde ve onun aracılığıyla kapışmışlardı. Bu kapışma da ona Alia'nın başına ne geldiğini öğretmişti. Zavallı Alia.

Baharat yolculuğuna girmekten korkma konusunda haklıymışım, diye düşündü.

Leydi Jessica'ya yönelik bir hınç duygusu çocuğu kapladı. O-nun kahrolası gomcebbârı! İnsan ya onunla boğuşup kazanırdı ya da ölürdü. Jessica, Leto'nun boynuna zehirli bir iğne dayayamazdı,

ama öz kızının mahvına sebep olan bu tehlikeler vadisine hiç çekinmeden göndermişti onu.

Birinin burun çektiğini duydu. Bu ses çevresinde dalgalanıyor, giderek yükseliyor, sonra alçalıyor ve tekrar yükseliyordu. Bu seslerin gerçek dünyadan mı yoksa baharat yolculuğundan mı geldiğini bilemiyordu.

Leto kollarını kavuşturmuş ve bedenini öne doğru eğerek oturuyordu. Kalçalarına değen sıcak kumları hissedebiliyordu. Hemen önünde bir kilim vardı, ama o kumda oturuyordu. Kilimin üstüne bir gölge düştü – Namri. Leto kilimin karışık desenlerine gözünü dikip bakarken, orada kabarcıklar, dalgacıklar gördü. Farkındalığı kendi akıntısının içinde sürüklenerek göz alabildiğine yeşillik kaplı ufka doğru gezinmeye başladı.

Kafatasının içinde davullar çalıyordu sanki. Ateşi vardı. Bu ateş aslında duyularını karartan yakıcı bir baskıydı ve bedeninin farkındalığını öyle bir doldurdu ki sonunda sadece başındaki belanın, Namri ve bıçağının hareket eden gölgesini seçebilir oldu. Basınç ... basınç ... giderek arttı ve Leto sonunda kendisini gökyüzü ile kumlar arasında havada öylece asılı yatıyormuş gibi hissederken zihni ateşten başka hiçbir şeyin farkına varamaz hale geldi. Artık yalnızca bir şeylerin olmasını beklemeye başlamıştı; ne olursa olsun, ilk ve son kez başına gelecek bir şeyi yaşayacağını hissediyordu.

Tepesinde kızgın bir şekilde zonklayan parlak bir güneş ışığı çevresindeki her şeyi parçalıyordu, ne bir dinginlik ne de bir çözüm bırakıyordu. *Altın Yol'um nerede?* Her yerde böcekler geziniyordu. Her yerde. *Tenim bana ait değil.* Sinirlerine sayısız mesaj gönderdi ve sürüklenip giden diğer kişinin tepkisel yanıtlarını bekledi.

Başını kaldır, dedi sinirlerine.

Zihninde kendisinin olabilecek bir baş yavaşça yükseldi ve yukarıya, parlak ışıktaki karanlık noktalara bakmaya başladı.

Biri fısıldadı: “İyice derinlere daldı.”

Bu cümleye yanıt gelmedi.

Güneşin yakıcı sıcaklığı giderek artıyordu.

Yeşil bir boşluğun üstünde salınan farkındalığının akıntısı yavaş yavaş dışarıya doğru bükülerek, alçak kumullar boyunca ilerliyordu ve karşısına bir kayalık çıktı. Kayalığa kadar görülen en fazla bir kilometrelik arazi kumullarla kaplıydı. Ama *orada*, kayalığın ardındaysa yemyeşil çiçeklenen bir gelecek vardı; yukarıya doğru sıcıyor, sonsuz bir yeşilliğin içlerine akıyor, yeşillik şişip kabarak yemyeşil oluyor, sonsuzluğa doğru göz alabildiğine uzanıyordu.

O yeşil arazide tek bir solucan bile yoktu.

Her taraf yemyeşil bir bolluk ve bereket içindeydi, ama Şeyh Hulud yoktu.

Leto eski sınırları aşip, yepyeni bir diyara girdiğini ve buna yalnızca hayal gücünün tanıklık ettiğini hissetti. Şimdi insanoğlunun *Bilinmeyen* adını verdiği, bir sonraki sır perdesinin ardına bakıyordu.

Kana susamış bir gerçeklikti bu.

Hayatının kırmızı meyvesinin bir dalda sallandığını ve bir sıvının bedeninden dışarıya aktığını hissetti; bu sıvı damarlarında akan baharat özüydü.

Şeyh Hulud olmazsa baharat da olmazdı.

Gördüğü bu gelecekte, Dune'un büyük gri solucanları yoktu ve buna karşı bir şeyler yapmak istiyor, ama yine de kendisini trans-tan koparıp çıkaramıyordu.

Birden farkındalığı geçmişe gitti. Geriye, geriye, iyice geriye, o korkunç gelecekte uzaklara. Düşünceleri derinlere indi ve ilkelleşti, ancak yoğun hislerden etkilenir oldu. Artık ne gördüğü kehanet hayalinin, ne de çevresinin herhangi bir kısmında odaklanabiliyordu, ama içinde bir ses konuşuyordu. Kadim bir dille konuşan bu sesin dediklerini çok iyi anlıyordu. Müzikal ve kıvrak bir sestti, ama söyledikleri sarsıcıydı.

"Şimdiki zaman geçmişi etkilemez, salak. Asıl gelecek şimdiki zamanı şekillendirir. Sen ters biliyorsun. Gelecek hazırlanıp kurulduğu için, onu oluşturacak olayların bir bir açılıp gerçekleşmesi sabittir ve değişmez."

Bu sözleri duyduğunda donup kaldı. Bir dehşet duygusunun

bedenine kök saldığını hissetti. Böylece bedeninin hâlâ var olduğunu anlamış oldu; ama gördüğü kehanet hayali öyle güçlü ve kaygılandırıcıydı ki, kendini hastalanmış ve savunmasız hissediyor, tek bir kasına bile hükmedemiyordu. İçindeki kolektif yaşamların saldırılarına giderek daha fazla boyun eğdiğinin bilincindeydi. O yaşamlar ki, anıları sayesinde kendi gerçekliklerine inanmışlardı. İçine korku doldu. Belki de iç dünyasının kontrolünü yitirmeye başladığını ve sonunda bir Hilkat Garibesi'ne dönüştüğünü düşündü.

Vücudunun dehşetle kıvrandığını hissetti.

Zaferine ve içindeki o anılarla yeni kurduğu yakınlığa fazla güvenmişti. Sonunda hepsi ona ihanet etmişti – o çok güvendiği soylu Harum bile. Kökleri olmayan bir zeminde titreyerek yatıyordu. Kendi hayatını ifade edemiyordu. Zihninde kendi görüntüsünü canlandırıp yoğunlaşmaya çalıştı, ama çeşitli anlık görüntüler belirdi: Yaşlanan bir çocuğun hayatından kesitler. Babasının aldığı ilk dersleri hatırladı: *Ellerin önce gençleşsin, sonra yaşlansın*. Ama şimdi tüm bedeniyle bu kayıp gerçekliğin içindeydi ve o değişen görüntüler farklı yüzlere, ona anılarını vermiş kişilerin yüzlerine dönüşüyordu.

Elmas bir yıldırım üstüne düşüp Leto'yu paramparça etti.

Leto bilincinin parçalanıp her yöne dağıldığını hissetti. Ama yine de varlıkla yokluk arasında bir yerde az da olsa benliğini algılayabiliyordu. Umutlandı ve vücudunun soluduğunu hissetti. Nefes alıyor ... ve veriyordu. Derin bir nefes aldı: *yin*. Nefes verdi: *yang*.

Kavrayışının hemen ötesinde bir mutlak özgürlük diyarı uzanıyordu. Oraya ulaşırsa, içindeki hayatların karmaşasına son verebilir – sahte bir emretme algısı değil, gerçek bir zafer kazanırdı. Artık nerede hata yaptığını biliyordu: Gücü, girdiği transının gerçekliğinde aramıştı. Ganimet ile birlikte korktukları şeylerle yüzleşmektense bunu seçmişti.

Alia korkuya yenildi!

Ama güç peşinde koşmanın bir tehlikesi daha vardı: Hayallere kapılmak. Leto illüzyonu görüyordu. İllüzyonlar sürecin yönünü

değiştirmişti. Böylece Leto şimdi bir merkezde durmuş, kehanet hayalindeki görüntüleri ve içindeki hayatları kayıtsızca izleyebiliyordu.

Vecde kapıldı. Kahkahalarla gülmek istedi, ama kendini böyle bir lüksten mahrum bıraktı, çünkü bu olursa belleklerin kapılarını kapatacağını biliyordu.

Ahhh, sahip olduğum bellekler, diye düşündü. Illüzyonunuzu gördüm. Artık benim adıma gelecekteki anları icat edemeyeceksiniz. Artık yalnızca yeni anlar yaratmayı göstereceksiniz o kadar. Eski yollara takılıp kalmayacağım.

Bu düşünce farkındalığının içinde temizleyici bir bez gibi ilerledi ve tüm bedeninin, her hücresinin, her sinirinin canlandığını hissediyordu. İçini derin bir sessizlik kaplamıştı. Bu sessizlikte insan sesleri duydu. Çok uzaktan geldiklerini biliyordu, ama onları sanki bir uçurumdan yankılanıyorlarmış gibi çok açık bir şekilde duyabiliyordu.

Seslerden biri Halleck'indi. "Sakın aşırı doz vermiş olmayalım?"

Namri yanıtladı: "Kesinlikle Jessica'nın söylediği miktarda verdik."

"Belki de oraya gidip ona bir daha baksak iyi olacak," dedi Halleck.

"Sabiha bu konuda uzmandır. Ters giden bir şey olursa bizi çağırır," dedi Namri.

"Ben bu Sabiha meselesinden hoşlanmadım" dedi Halleck.

"Ama o da işimizin gerekli bir parçası," diye yanıtladı Namri.

Dışarıdan parlak bir ışığın üstüne düştüğünü gören Leto'nun kendi içiyse karanlıktı, ama o karanlık gizleyici, koruyucu ve sıcaktı. Işığın parlaklığı giderek arttı ve Leto ışığın aslında kendi içinden geldiğini hissetti. Parlak bir bulut gibi dışarı yayılıyordu. Bedeni şeffaflaştı. Doğrulamaya başladı, ama her hücresi ve siniriyle temasını koruduğunu hissediyordu. İçindeki hayatlar iç içe geçmiş ve karmakarışık değildi artık. Leto'nun içindeki sessizlik onlara da yayılmıştı. Sahip olduğu bellek-yaşamlar suskundu; her bellek-yaşam soyut, cismani olmayan ve bölünmemiş bir varlıktı.

Leto onlarla konuştu: “Ben sizin ruhunuzum. Ben sizin algılayabileceğiniz tek yaşamım. Sahip olduğunuz ve yuva diyebileceğiniz tek yerde, yani hiçlik diyarında ruhunuzun eviyim. Eğer ben olmazsam anlaşılabilir evren kaosa dönüşür. Yaratıcılık ve dipsizlik ayrılamaz şekilde benimle bütünleşmiştir ve onlara sadece ben aracılık edebilirim. Eğer ben olmazsam insanoğlu *bilmenin* batağına ve kibrine gömülüp gidecektir. Benim sayemde sizler ve onlar kaostan çıkmanın tek yolunu, yani *yaşayarak öğrenmeyi* bulacaksınız.”

Sözünü bitirdiğinde kendini bıraktı ve kendisi oldu. Tüm geçmişine sahip bir kişiye dönüştü. Bu ne zaferdi, ne de yenilgi; kendisinin isteyip seçtiği tüm iç hayatlarıyla paylaşabileceği yepyeni bir şeydi. Leto bu yeniliğin tadını çıkarıyor; onu her hücresiyle ve her siniriyle hissediyor, aynı anda hem bireyselliğin hem de bütünlüğün bilincine varıyordu.

Bir süre sonra uyandığında kendini beyaz bir karanlığın içinde buldu. Ani bir farkındalık çakışıyla birlikte bedeninin nerede olduğunu anladı: Siyecin kuzey sınırını oluşturan dik kayalık yamacın bir kilometre kadar uzağında, kumlarda oturuyordu. Artık o siyecin Jacurutu ... ve Fondak olduğunu biliyordu. Ama mitlerdeki, efsanelerdeki ve kaçakçıların besleyip yaydığı söylentilerdeki halinden çok farklıydı.

Tam karşısındaki kilimde genç bir kadın oturuyordu. Kadının giysisinin sol kol yeline bağlanmış olan parlak bir korküre, başının hemen üstünde salınıyordu. Leto gözlerini başka tarafa çevirince yıldızları gördü. O genç kadını tanıyordu. Daha önce gördüğü kehanet hayalinde kahve kavuran kadındı. Namri'nin yeğeniydi ve bıçak kullanmaya en az onun kadar düşküncü. Bıçağı kucağında duruyordu. Gri bir damıtıcı-giysisinin üstüne yeşil renkli sade bir cüppe giymişti. Adı *Sabiha*'ydı ve Namri'nin ona dair planları vardı.

“Şafak sökmek üzere,” dedi Sabiha, gözlerine bakarak Leto'nun uyandığını anladığında. “Bütün geceyi burada geçirdin.”

“Günün de neredeyse tamamını,” diye yanıtladı Leto. “Güzel kahve yapıyorsun.”

Sabiha bu sözlere şaşırdı, ama üstünde durmadı. Böylesi anlarda nasıl davranacağı konusunda çok katı bir eğitim ve sıkı talimatlar aldığı belliydi.

"Tam da suikastçıların saati," dedi Leto. "Ama bıçağına artık ihtiyacın yok." Sabiha'nın kucagındaki billurbıçağa baktı.

"Buna Namri karar verecek," dedi Sabiha.

Demek Halleck değil. Sabiha zaten bildiği bir şeyi doğrulamıştı.

"Çöpleri ortadan kaldırmakta ve istenmeyen kanıtları yok etmekte Şeyh Hulud'un üstüne yoktur," dedi Leto. "Onu ben de bu amaçla kullandım."

Sabiha elini usulca bıçağının kabzasına koydu.

"Nerede oturduğumuz ve nasıl oturduğumuz aslında ne kadar çok şey anlatıyor," dedi Leto. "Sen kilimde oturuyorsun, ben kumda."

Sabiha bıçağın kabzasını kavradı.

Leto esnedi, ağzını fazlasıyla açarak esnediği için çene kasları ağrıdı. "Bir kehanet hayali gördüm ve içinde sen de vardın," diye ekledi.

Kadının omuzları hafifçe gevşedi.

"Arrakis'e hep tek yanlı baktık," dedi Leto. "Barbarlık ettik. Yaptığımız şeyler belirli bir ivmeye sahip, ama yaptıklarımızın bir bölümünü artık tersine çevirmeliyiz. Ölçekler daha iyi bir dengeye getirilmeli."

Sabiha şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Kehanet hayalime göre," dedi Leto. "Eğer Dune'daki hayat dansını onarıp yenileyemezsek, çölün zeminindeki ejderin soyu tükenecek."

Leto dev solucana eski Fremenlerin söylediği ismi kullanmıştı. Böylece Sabiha ne dediğini anladı ve "Solucanların mı?" diye sordu.

"Karanlık bir geçitteyiz," dedi Leto. "Baharat olmazsa İmparatorluk dağılır. Lonca uzay yolculuklarını yapamaz olur. Gezegenler giderek birbirlerini unutmaya başlar. İçlerine kapanırlar. Lonca'nın yönbulucuları bu konudaki ustalıklarını yitirdiklerinde uzay sınırlayıcı bir nesneye dönüşecektir. Kumullardan başka bir

şey görmez oluruz. Tepemizde ve altımızda olup bitenlerden habersiz kalırız.”

“Çok tuhaf şeyler söylüyorsun,” dedi Sabiha. “Kehanet hayalinde beni nasıl gördün peki?”

Fremenlerin batıl inançlarına güven! diye düşündü Leto. “Artık her dilden anlıyorum,” dedi. “Olaak tüm değışiklikleri kaydediyorum. Eğer onları kaydetmesem çok üzölürsünüz ve hiç kimse bu kadar üzölmeyi hak etmez.”

“Neler söylüyorsun?” diye sordu Sabiha, eli hâlâ bıçağının kabzasındaydı.

Leto başını Jacurutu kayalıklarına doğru çevirdi, kayaların ardından yükselmeye başlayan İkinci Ay’ın ışığı geliyordu. Bir çöl tavşanının sarsıcı ölüm çığlığını duydu. Sabiha’nın ürperdiğini gördü. Kanat sesleri işitti – bir avcı kuş uçuyordu, bir gece yarattığı. Tepelerinin üzerinden geçip giden bir sürü gözün amber ışıltısını gördü, kuşlar kayalıktaki yarıklara uçuyordu.

“Yeni kalbimin sesine kulak vermeliyim,” dedi Leto. “Biliyorum, beni çocuk sanıyorsun Sabiha, ama—”

“Senin hakkında beni uarmışlardı,” dedi Sabiha. Omuzları harekete geçmeye hazırlanarak kasılmıştı.

Leto kadının sesindeki korkuyu sezdi. “Benden korkma Sabiha. Benim bu vücudumdan sekiz sene fazla yaşamış birisin. Bu yüzden sana saygı duyuyorum. Ama içimde binlerce hayatın binlerce yıllık anıları var. Düşünemeyeceğin kadar çoklar. Beni çocuk olarak görme. Pek çok geleceğe gittim ve onların birinde aşk içinde sarmaşdolaş oluyorduk Sabiha. Sen ve ben sevişiyorduk.”

“Ne ... ben ...” Sabiha sustu. Şaşkındı.

“Bunları sonra düşünürsün,” dedi Leto. “Şimdi siyeye dönme yardım etmelisin. Çok uzak yerlere gittim ve bu yolculuklar yüzünden fazlasıyla yorgunum. Namri’ye nerelere gittiğimi söylemeliyim.”

“Ben Mağaranın Konuğu değil miyim?” dedi, Sabiha’nın tereddüte düştüğünü görünce. “Öğrendiklerimi Namri’ye de anlatmalıyım. Yapmamız gereken öyle çok şey var ki. Yoksa evrenimiz dağılıp gidecek.”

"Solucanlar hakkında ... söylediklerine inanmıyorum," dedi Sabiha.

"Aşk içinde sarmaş dolaş olacağımıza da mı inanmıyorsun?"

Sabiha başını hayır anlamında salladı, ama aklından düşüncelerin, rüzgârda savrulan tüyler gibi geçtiği yüzünden okunuyordu. Leto'nun söylediklerinden hem hoşlanmış, hem de hoşlanmamıştı. Bir veliahtla sevişmek elbette ki fazlasıyla cazipti. Ama amcası kesin talimatlar vermişti. Öte yandan, bu çocuk, Müeddib'in oğlu bir gün Dune'un ve evrenin en uzak noktalarının hükümdarı olabilirdi. Birden öylesi bir gelecekte ürkütü, tam mağaralarda gizlenerek yaşayan bir Fremeni gibi davranmıştı. Leto'nun eşi olursa herkes tarafından izlenen biri, bir sürü dedikodunun ve spekülasyonun hedefi haline gelecekti. Ama aynı zamanda refaha ve servete de ulaşabilirdi, üstelik ...

"Ben Müeddib'in oğluyum, geleceği görebilirim," dedi Leto.

Sabiha bıçağını yavaşça kınına geri soktu, bir hamlede ayağa kalktı, Leto'nun yanına gitti ve onun da ayağa kalkmasına yardım etti. Leto genç kızın hareketlerinin kendisini eğlendirdiğini gördü. Sabiha kilimi özenle katlayıp sağ omzuna astı. Leto kadının kendisini süzdüğünü, aralarındaki boy farkını ölçtüğünü gördü. Biraz önce söylediklerini düşünüyor olmalıydı: *Aşk içinde sarmaş dolaş olmak?*

Boylar da değişebilen şeylerdir, diye düşündü Leto.

Sabiha, Leto'yu kolundan sıkıca tuttu; böylece ona hem yürürken yardım edebilecek, hem de kontrol altında tutabilecekti. Çocuk tökezlediğinde Sabiha sert bir sesle uyardı: "Dikkatli ol! Siyence daha çok var." Leto'nun çıkarabileceği gereksiz ve istenmeyen gürültülerin solucanların dikkatini çekebileceğini söylemek istemişti.

Leto vücudunu terk edilmiş bir böcek kabuğu gibi hissediyordu. İyi tanıdığı bir kabuktu bu. Bu kabuk melanj ticareti ve Altın İksir Dininin temelleri üzerinde yükselen toplumla aynıydı. Savurganlık ve aşırılık yüzünden içi boşalmıştı. Müeddib'in yüce emelleri çarpıtılıp büyücülüğe dönüştürülmüştü, ki bu büyücüler Auqaf'ın askeri kanadı destekliyordu. Müeddib'in dininin artık

yeni bir ismi vardı: Shien-san-Shao; Evreni billurbiçaklarının ucunda cennette dönüştürebileceklerini sanan çılgın fanatiklere Ixlilerin verdikleri isimdi bu. Ama o da değişecekti, tıpkı Ix gibi. Sonuçta onlar güneş sistemlerindeki dokuzuncu gezegendeydiler sadece ve kendi gezegenlerine ismini veren o dili bile artık unutmuşlardı.

“Cihat kitlesel bir çılgınlıktı,” diye mırıldandı Leto.

“Ne?” Sabiha, Leto’yu düzensiz adımlarla yürütmeye çalışmakla meşgûldü; çünkü oradaki varlıklarını solucanlardan gizlemeliydiler. Leto’nun sözlerine bir an için kulak verdi, ama sonra yorgunluktan saçmaladığını düşündü. Trans yüzünden bitkin düştüğü açıkça görülüyordu. Bütün bunları anlamsız ve zalimce buluyordu. Eğer Namri’nin söylediği gibi öldürülecekse, bütün bu oyunlar oynanmadan çabucak öldürülmeliydi. Ama Leto muazzam bir kehanet hayalinden bahsetmişti. Belki de Namri’nin istediği buydu. Leto’nun babaannesinin istediği kesinlikle buydu. Yoksa Dune Leydisi, torunu olan bu çocuğun canını neden tehlikeye atıncı?

Çocuk mu?

Yine Leto’nun sözlerini düşündü. Artık kayalığın dibine varmışlardı. Burası biraz daha güvenliydi ve Leto’yu durdurup bir parça soluklanmasına izin verdi. Gökyüzünde donuk yıldızların ışığında Leto’ya dikkatle baktı. “Solucanların nesli neden tüensin ki?” diye sordu.

“Bunun gerçekleşmesini sadece ben değiştirebilirim,” dedi Leto. “Korkma. Ben her şeyi değiştirebilirim.”

“Ama—”

“Bazı sorular yanıtsızdır,” dedi Leto. “O geleceği gördüm, ama anlatırsam sözlerimdeki çelişkiler yalnızca kafanı karıştırır. Değişken bir evrendeyiz ve en tuhaf değişimi geçiren de bizleriz. Pek çok etkinin altındayız. Geleceğimizin de sürekli olarak güncellemeye ihtiyacı var. Şimdi karşımızda kaldırmamız gereken bir engel var. Bunu gerçekleştirmek için de şiddet kullanmalıyız; en temel ve en derin arzularımıza karşı gelmeliyiz ... Ama mutlaka başarmalıyız.”

“Neyi başarmalıyız?”

“Hiç bir dostunu öldürdün mü?” diye sordu Leto ve ardından dönüp siyecin gizli girişi olan yarığa girdi. Trans yüzünden bitkin olmasına karşın, elinden geldiğince hızlı yürüyordu. Ama Sabiha peşinden hızla geldi ve onu cüppesinden çekerek durdurdu.

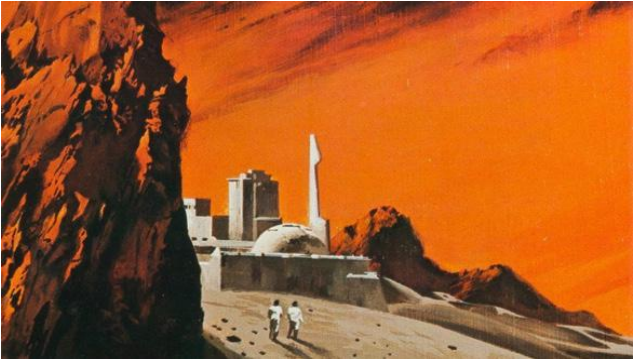
“Ne demek istiyorsun?”

“O zaten ölecek,” dedi Leto. “Ama ölmesini engelleyebilirim, eğer engellemezsem ben mi öldürmüş olacağım peki?”

“Kimden bahsediyorsun? Kim ölecek?”

“Diğer seçenek daha kötü,” dedi Leto. “Kız kardeşimi bir canavara teslim etmek zorunda kalabilirim.”

Yine sırtını dönüp yürümeye başladı. Sabiha tekrar cüppesinden çekiştirdiğinde bu kez direndi. Sorularını yanıtlamayı reddetti. *Vakit gelene dek bilmesene daha iyi,* diye düşündü.

Doğal seleksiyonun tanımı, bir doğal ortamda hangi canlıların neslini sürdüreceğinin ortam tarafından belirlenmesidir. Ama insanoğlu söz konusu olduğunda epey dar bir bakış açısidir bu. İnsanlar cinsellik yoluyla üremede deneylere ve yeniliklere açıktır. Bu da pek çok soruya yol açar. Örneğin kadim bir soru vardır: Doğal ortam varyasyonların belirmesinden sonra mı seçicilik yapar, yoksa varyasyonun belirmesinde etkin bir rol mü oynar? Dune bu soruları yanıtlamak bir yana yeni sorulara yol açmıştır, ki Leto ile Rahibeler Birliği bunların yanıtını beş yüz nesil boyunca arayabilir.

— Dune Felaketi

Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

Ganimet'in uzaktan gördüğü Kalkan Yamacı'nın kahverengi, çıplak kayaları küçük kızın geleceğini tehdit eden bir hortlağın vücut bulmuş hali gibiydi. Şatonun tepesine yerleştirilmiş bahçenin kıyısına dek ilerleyen Ganimet orada, batan güneşi ardına alarak durmuş bakıyordu. Toz bulutlarının arasından görülen güneş, solucanların ağız kenarları gibi koyu turuncuydu. Ganimet derin bir iç geçirip düşündü. *Alia ... Alia ... Sonum seninki gibi mi olacak?*

İçindeki hayatlar giderek daha da gürültücü oluyordu. Fremem toplumdaki dişiler şartlanma tarzları yüzünden içsel gelgitlere karşı daha duyarlı olurlardı – belki de bu durum gerçekten cinsiyet farkından kaynaklanıyordu, ama her neyse. Babaannesi onu bu konuda uyarmış, Ganimet'in içindeki Bene Gesserit bilgeliğine seslenmiş, ama bir yandan da bu bilgeliğin tehlikesine dair korkularını uyandırmıştı.

"Bizler rahimde doğanlara Hilkat Garibesi deriz," demişti Jessica. "Bu Hilkat Garibeliği teriminin ardında çok uzun ve acı verici deneyimler yatıyor. Anladığımız kadarıyla, bu durum içsel hayatların bölünmesi yüzünden ortaya çıkıyor. Bölünen içsel hayatlar yardımseverler ve habisler olmak üzere iki gruba ayrılıyor. Yardımseverler uslu ve faydalı olmayı sürdürürken, habisler birleşip tek bir güçlü benlik oluşturarak bedenini ve bilincini ele geçirmeye çalışırlar. Bu süreç fazlasıyla yavaş ilerlese de, belirtilerini biliyoruz."

"Alia'yı neden terk ettin?" diye sormuştu Ganimet.

"Yarattığım şeyden dehşete düşerek kaçtım," diye fısıldamıştı Jessica. "Pes ettim. Ama şimdi üstümdeki yüke bakıyorum da belki ... biraz daha direnmeliydim diye düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Henüz açıklayamam, ama ... belki ... hayır! Sana sahte umutlar vermeyeceğim. *Gaflet*'in, o iğrenç kafa karışıklığının insan mitolojisinde upuzun bir geçmişi vardır. Pek çok farklı isimler verilse de, temel olarak *zaptedilme* diye isimlendirilmiştir. Anladığımız kadarıyla, kişi o habisliğin içinde yolunu kaybediyor ve onun tarafından zaptediliyor."

"Leto ... baharattan korkardı," demişti Ganimet. Sonra birden fark etti ki, artık onu düşünürken sakinliğini koruyabiliyordu. Ne büyük bir bedel ödemek zorunda kalmışlardı!

"Çok akıllıca davranıyor," demişti Jessica ve sonra susmuştu.

Ama Ganimet içindeki anıların birden parlaması riskine girerek, tuhaf bir şekilde bulanık gösteren bir perdenin ardından geçmişe bakmış ve Bene Gesseritlerin korktuğu şey hakkında daha fazla bilgi elde etmeye çalışmıştı, ama boşunaydı. Alia'nın başına ne geldiğini anlamak, içinde bulunduğu durumun korkunçluğunu bir parçacık bile azaltmıyordu. Yine de Bene Gesserit deneyimlerinin sağladığı bilgi birikiminde, tuzaktan bir çıkış yolu olasılığı gösteriliyordu. Ganimet bu çıkış yolunu araştırırken içsel paylaşım gerçekleştirmeye cesaret ederek, öncelikle *Muhâlâta*'ya, yani onu koruyabilecek merhametli ve yardımsever gruba seslenip yardım etmelerini istemişti.

Şimdi şatonun çatı bahçesinin kenarında durup günbatımını seyredirken o paylaşımı hatırlıyordu. Birden annesinin anısal varlığını hissetmeye başladı. Sanki Ganimet ile uzaktaki tepelerin arasında Chani'nin hayali duruyordu.

"Eğer buraya gidersen Zakkum meyvesini, cehennem yiyeceğini yiyeceksin!" dedi Chani. "Bu kapıyı sürgüle kızım; emniyette olmanın tek yolu bu."

İçindeki hayatlar tekrar seslerini yükseltip araya girdiklerinde Ganimet hemen geri çekilip bilincini korumak için Rahibeler Birliği'nin Amentüsü'ne sığındı; ona güvendiğinden değil, çaresizlikten böyle davrandı. Amentüyü fısıldayarak ve hızla tekrarlamaya başladı:

"Din, çocukların yetişkinleri taklit etmesidir. Din eski inançların toplanıp korunmasıdır: Tahminlerden ibaret olan mitoloji, evrene güvenmeye dair gizli tahminler, insanoğlunun kişisel güç arayışındayken söylediği bütün o sözler, bunların hepsinin bir parça aydınlanma kırıntısıyla birlikte iç içe geçirilip yoğrulmasıdır. Ve her zaman için dile getirilmeyen en üst emir şudur: Sorgulamayacakın! Oysa biz sorgularız. Bu emre karşı gelmek bizim doğamızda var. Kendimizi adadığımız görev, hayal gücünün serbest bırakılmasıdır ve insanoğlunun en derin yaratıcılık algılarına hizmet edecek şekilde geliştirilmesidir."

Ganimet'in düşünceleri yavaş yavaş yatışarak yeniden bir düzene girdi. Ama vücudunun titrediğini hissediyor ve kazandığı bu kırılgan huzuru her an tekrar yitirebileceğini biliyordu – üstelik o bulanık gösteren perde de hâlâ zihninde kalmıştı.

"Leb Kamai," diye fısıldadı. "Düşmanımın kalbi, sen benim kalbim olamayacaksın."

Farad'n'ın yüzünü hatırladı: O kalın kaşlı, sert ağızlı, somurtkan ve geniş yüzü.

Kin beni güçlendirecek, diye düşündü. Nefret edersem, Alia'nın yazgısını paylaşmaktan kurtulabilirim.

Ama içinde bulunduğu durumun korkutucu kırılganlığı hâlâ sürüyordu ve düşünebildiği tek şey de Farad'n'ın dedesine, yani IV. Şaddam'a ne kadar da çok benzediği idi.

"Demek buradasın!"

İrulan, Ganimet'in sağından yaklaşıyordu. Kenardaki duvar boyunca bir erkek gibi hareket ederek yürüyordu. Ganimet ona doğru dönerken O da Şaddam'ın kızı, diye düşündü.

"Neden hep ısrarla tek başına ortadan kayboluyorsun?" diye sordu İrulan, Ganimet'in karşısında durup kaşlarını çatarak bakıyordu.

Ganimet yalnız olmadığını, çatıya çıktığını muhafızların gördüğünü söyleyecekken kendini tuttu. İrulan'ın kızdığı şey, burada açık havada olmalarıydı. Uzun menzilli bir silahla saldırıya uğrayabilirlerdi.

"Üzerinde damıtıcı-giysin yok," diye yanıtladı Ganimet. "Eski günlerde siyeç dışında damıtıcı-giysisiz yakalananlar sorgusuz sualsiz öldürülmüş, biliyor muydun? Su israfı kabileye zarar vermek olarak görülürdü."

"Boşver şimdi suyu!" dedi İrulan öfkeyle. "Kendini neden böyle tehlikeye attığını öğrenmek istiyorum. Gel, içeri dönelim. Hepimizin başına iş açıyorsun."

"Burası tehlikeli mi ki?" diye sordu Ganimet. "Stilgar hainleri ayıkladı. Ayrıca her yerde Alia'nın muhafızları var."

İrulan başını kaldırıp kararan göğe baktı. Gri-mavi gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı bile. Sonra dikkatini yeniden Ganimet'e çevirdi. "Tartışmayacağım. Farad'n'dan haber geldiğini söylemeye geldim. Kabul ediyor, ama nedense nişan törenini ertelemek istiyor."

"Ne kadarlığına?"

"Henüz bilmiyoruz. Açıklamıyor. Ama Duncan buraya geri gönderiliyor."

"Ya babaannem?"

"Şimdilik Salusa'da kalmak istiyormuş."

"Haksız da değil."

"Alia'yla yaptıkları o salakça kavga yüzünden!"

"Beni uyutmaya çalışma İrulan! Salakça bir kavga yüzünden filan değil. Söylentileri duydum."

"Rahibeler Birliği'nin korkuları—"

"Çok haklı," diye araya girdi Ganimet. "Neyse, mesajı ilettiler."

Şimdi bu fırsatı değerlendirip beni bir kez daha bu işten caydırmaya çalışacak mısın?"

"Hayır. Pes ettim."

"Bana yalan söylemeye kalkışmamanın daha iyi olacağını biliyorsundur," dedi Ganimet.

"Tamam, tamam! Seni ikna etmeye çalışmayı sürdüreceğim. Girilen bu yol çılgınlık." İrulan, Ganimet'in canını sıkmasına neden izin verdiğini merak etti. Oysa bir Bene Gesserit'in hiçbir şeye canının sıkılmaması gerekirdi. "Tehlikesesin," dedi. "Senin için kaygılanıyorum, biliyorsun. Gani, Gani ... sen Paul'ün kızıydın. Nasıl olur da—"

"Çünkü ben Paul'ün kızıyım," dedi Ganimet. "Biz Atreidesleriz, ceddimiz ta Agamemnon'a dek uzanır ve kanımızda ne var biliriz. Bunu sakın unutma, babamın evlatsız karısı. Biz Atreideslerin geçmişi kanlıdır ve kan dökmeyi de sürdüreceğiz."

İrulan'ın kafası karışmıştı. "Agamemnon da kim?" diye sordu.

"O çok övündüğün Bene Gesserit eğitimin öyle yetersiz ki," dedi Ganimet. "Tarih konusunda ne kadar cahil olduğunu unutmuşum. Oysa benim hafızam öylesine uzak bir geçmişe iniyor ki ..." Sustu; çünkü içindeki gölgeleri o hassas dengelerinden uyandırmayı hiç istemiyordu.

"Ne hatırlarsan hatırla," dedi İrulan, "herhalde ne kadar tehlikeli bir işe kalkıştığını—"

"Onu öldüreceğim," dedi Ganimet. "Bana bir can borcu var."

"Ben de seni engellemeye çalışacağım."

"Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama fırsatın olmayacak. Alia seni güneydeki yeni kentlerden birine gönderecek ve iş bitene kadar da dönemeyeceksin."

İrulan çaresizce başını salladı. "Gani, seni her türlü tehlikeye karşı koruyacağıma yemin ettim, gerekirse senin için canımı bile veririm; ama öylece elim kolum bağlı duracağımı sanıyorsanız..."

"Huanui her zaman için bir seçenek olarak vardır," dedi Ganimet usulca. "Bir seçenek olarak daima ölü-damıtıcılarına sahibiz. Eğer ona girersen işlerimize burnunu sokamayacağına eminim."

Beti benzi atan İrulan bir elini ağzına götürdü; aldığı tüm eğitimi bir anlığına tamamen unutmuştu. Kendini bu hayvansı korkuya tamamen kaptırması, Ganimet'e ne çok bel bağladığının göstergesiydi. İçini parçalayan bu terk edilme duygusuyla konuşurken dudakları titriyordu: "Gani, kendim için korkmuyorum. Senin için kendimi bir solucanın ağzına bile atarım. Evet, haklısın. Babanın evlatsız karısıydım ben, ama sen de benim asla sahip olamadığım evladımsın. Sana yalvarırım..." Göz kenarlarında yaşlar belirdi.

Duruma üzülen Ganimet yutkunmaya çalıştı. "Aramızda bir fark daha var," dedi. "Sen hiçbir zaman Fremen olmadın. Bense sadece Fremenim. Bu yüzden aramızda bir uçurum var. Alia bunu biliyor."

"Alia'nın ne bildiğini bilemezsin," dedi İrulan acı acı. "Onun bir Atreides olduğunu bilmesem, kendi ailesini yok etmeye çalışıyor derdim."

Hâlâ bir Atreides olduğunu nereden biliyorsun ki? diye düşündü Ganimet. İrulan'ın körlüğüne şaşıyordu. Sonuçta bir Bene Gesserit olarak, Hilkat Garibeliğinin tarihini herkesten iyi bilmesi gerekirdi. Oysa buna inanmak bir yana, düşünmekten bile kaçınıyordu. Alia bu zavallı kadıncağızı büyülemiş olmalıydı.

"Sana su borcum var," dedi Ganimet. "Bu yüzden canını koruyacağım. Ama kuzenin ölecek. Artık bu konuyu burada kapatalım."

İrulan dudaklarının titremesini durdurup gözlerini sildi. "Babanı gerçekten sevmiştim," diye fısıldadı. "Ama bunu ancak ölünce anladım."

"Belki de ölmedi," dedi Ganimet. "Vaiz denen o adam..."

"Gani! Seni bazen hiç anlamıyorum. Paul kendi ailesine saldırmı mı hiç?"

Ganimet omuzlarını silktiler ve gözlerini kararan göğe dikti. "Belki biraz eğlenmek için yapıyordur ..."

"Bu kadar ciddi bir meseleden nasıl böyle bah—"

"Derin karanlıklardan uzak durmak için," dedi Ganimet. "Sana sataşmıyorum. Tanrılar adına yemin ederim. Ama ne de olsa baba-

mın kızımı ve Atreideslere tohum vermiş herkesin kızımı. Sen Hilkat Garibeliğini düşünmek bile istemiyorsun, ama ben başka bir şey düşünemiyorum. Ben bir rahimde doğanım ve içimde ne var biliyorum.”

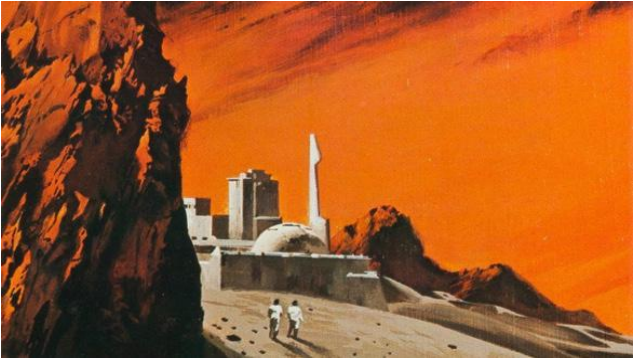
“Şu salakça batıl inançlar–”

“Sakin ha!” dedi Ganimet ve elini uzatarak İrulan’ın ağzını kapatmak istedi. “Ben babaannem de dahil olmak üzere, o kahrolası dölleme programında kullanılan her Bene Gesserit’im. Üstelik çok daha fazlasıyım.” Sol avcunu açıp tırnağıyla yararak kan çıkardı. “Bu benim genç bedenim, ama tecrübelerim ... Ah, *tanrım*, İrulan! Tecrübelerim! Hayır!” İrulan yaklaşmaya davrandığında yine elini uzatıp engelledi. “Babamın keşfettiği bütün o gelecekle-ri biliyorum. İçimde öyle çok hayatın bilgeliği, cehaleti ve ... zayıflıkları var ki. Bana yardım edeceksen, önce kim olduğumu öğrenmelisin İrulan.”

İrulan içgüdüsel olarak eğilip Ganimet’i kollarının arasına aldı ve sarılarak yanağını yanağına dayadı.

Umarım bu kadını öldürmek zorunda kalmam, diye düşündü Ganimet. N’olur kalmayayım.

Bunu düşünürken, çölün üzerine karanlık çöküyordu.

Minik bir kuş çağırıdı seni
Kızıl gagasından çıkan seslerle.
Haykırmıştı Tabr Siyeci'nin üstünde
Ve Cenaze Ovası'na gittin sen de.

— II. Leto'ya Ağıt

Leto bir kadının saçındaki su halkalarının şingirtisiyle uyandı. Hücresinin açık kapısına baktığında orada oturan Sabiha'yı gördü. Henüz baharat farkındalığının etkisinden tam olarak çıkmadığından, kehanet hayalinde Sabiha'yla ilgili gördüğü her şeyi hatırlıyordu. Sabiha çoğu Fremen kadınının evlendiği ya da en azından nişanlandığı yaştan iki yaş büyüktü. Demek ki ailesi onu bir şey ... ya da birisi için saklıyordu. Evlenecek yaşta olduğu kesindi. Kehanet hayalinin etkisinden kurtulamamış olan Leto, onu insan-oğlunun Dünya'da yaşadığı çağlardan kalma biri gibi görüyordu: Siyah saç, soluk ten, masmavi gözlerini yeşilleştiren derin göz çukurları. Küçük bir burnu, sivri bir çenesi ve geniş bir ağzı vardı. Sabiha'nın varlığı, Bene Gesseritlerin planlarının burada, Jacurutu'da bilindiğinin –ya da en azından tahmin edildiğinin– canlı kanıtıydı. Demek Leto sayesinde Firavun Emperyalizmi'ni burada diriltmeyi umuyorlardı? Eğer öyleyse neden onu kendi kız kardeşiyle evlenmeye zorlamışlardı? Sabiha bunu engelleyemezdi herhalde.

Ama onu esir edenlerin de bu plandan haberleri vardı. Nereden öğrenmişlerdi peki? Kehanet hayalini paylaşmamışlardı. Le-

to'yla birlikte başka bir diyara, hayatın diğer boyutlardaki hareketli bir zar olduğu diyara gitmemişlerdi. Sabiha'yı gösteren kişisel ve döngüsel kehanet hayallerini ondan başka gören hiç kimse olmamıştı.

Sabiha'nın saçındaki su halkaları yine şingırdadı ve bu ses sayesinde Leto'nun kehanet düşünceleri dalgalandı. Nereye gittiğini ve orada ne öğrendiğini biliyordu. Hiçbir şey silemezdi bunu. Şu anda duyduğu su halkası şingırtılarının yolcuların mırıldandığı yol şarkılarına ritim kazandırdığı, devasa bir yaradan tahtirevanında seyahat etmiyordu. Hayır ... o burada, Jacurutu'da bir hücredeydi, tüm yolculukların en tehlikelisine çıkmıştı; *Ahl as-sunna wal-jamas*, yani gerçek duyular dünyasıyla bu dünya arasında gidip geliyordu.

Saçındaki su halkaları şingırdayan Sabiha'nın burada ne işi vardı? Tabii ya. Leto'yu esir tutmak konusunda işe yaradığını sandıkları baharatlı yemeği karıştırıyordu. Bu baharat özülle desteklenmiş yemek sayesinde gerçek evrenin yarı içinde yarı dışında kalmayı sürdürecekti, ta ki ya ölene ya da babaannesinin planı başarılı olana dek. Ama her kazandığını sandığında Leto'yu eski konumuna geri gönderiyorlardı. Leydi Jessica haklıydı tabii – ah, o yaşlı cadı! Ama ne zor işti bu. İçindeki bütün hayatların anılarının toplamını yalnızca hatırlayabilmesi bir işe yaramazdı, bütün o bilgileri düzenleyip istediği anda hatırlayıp kullanılabilir hale getirmeliydi. O hayatlara daima anarşi hâkim olmuştu. İçlerinden biri ya da birleşerek oluşturdukları bütün Leto'yu yenebilirdi. Baharat ve onun burada Jacurutu'daki özel konumu umutsuzca oynanan bir kumar olmuştu.

Şimdi Gurney bir işaret bekliyor ve ben de vermeyi reddediyorum. Bakalım, daha ne kadar sabredecek?

Sabiha'ya baktı. Kukuletası açıktı ve şakaklarında kabilesinin dövmeleri görülüyordu. Leto dövmeleri ilk başta tanımadı, ama sonra birden nerede olduğunu anımsadı. Evet, Jacurutu hâlâ yaşıyordu.

Leto babaannesine teşekkür mü etsin yoksa nefret mi etsin bilemiyordu. Jessica onun bilinç düzeyinde içgüdülere sahip olması-

nı istemişti. Ama içgüdüler insana krizlerle başa çıkmayı öğreten ırksal anılardan başka bir şey değildi. İçindeki diğer hayatlardan doğrudan aldığı anılarıysa çok daha fazla şey öğretiyordu. Artık hepsini düzenleyip sınıflandırmayı başarmıştı ve durumunu Gurney'e açıklamasının tehlikeli olduğunu görebiliyordu. Ama bunu Namri'den gizlemesi imkânsızdı ve Namri de bambaşka bir problemdi.

Sabiha elinde bir kâseyle hücreye girdi. Leto arkadan vuran ışığın kadının saç kenarlarını ebemkuşağı renklerine boyamasına bayıldı. Sabiha özenle Leto'nun başını kaldırıp kâsedden yemek yedirmeye başladı. Leto ne kadar bitkin halde olduğunu ancak o zaman fark etti. Sabiha'nın kendisini beslemesine izin verirken, zihni de boş boş dolaşarak Gurney ve Namri ile yaptığı görüşmeyi hatırladı. Ona inanmışlar mıydı? Namri, Gurney'den daha çok inanmıştı, ama bu gezegenle ilgili söylediklerini Gurney bile yadıyamazdı.

Sabiha cüppesinin kenarıyla Leto'nun ağzını sildi.

Ahh, Sabiha, diye düşündü Leto ve gördüğü o diğer kehanet hayalini anımsayınca kalbine bir sızı saplandı. Kimbilir kaç gece açık havada, su kenarında oturup rüzgârları dinlerken hayal kurdum. Kaç gece bedenim yaz sıcağında, yılan yuvalarının yanında yatarken Sabiha'yı düşledim. Sıcak, kırmızı plasçelik levhalarda pişirilmiş baharat ekmeklerini istifleyişini gördüm. Kanâttaki berrak suyu gördüm, pırıl pırıl ışıltıyor ve usul usul akıyordu, ama yüreğimde fırtına rüzgârları esiyordu. Sabiha kahve yudumluyor ve yemek yiyor. Dişleri karanlıkta ışıltıyor. Su halkalarını saçlarına örerek taktığını görüyorum. Göğsünden yükselen amber kokusu içime işliyor. Sadece varlığıyla bile beni ezip zulmediyor.

İçindeki çok sayıda belleğin baskısı, içinden kurtulmaya çalıştığı donmuş an küresini parçaladı. Bedenlerin birbirine karıştığını hissetti, sevişme sesleri duydu, bütün duyusal etkileşimlerin iç içe örüldüğü ritimleri algıladı: dudaklar, solumalar, nemli nefesler ve diller. Kehanet hayalinde bir yerlerde kömür rengine sarmallar gördü ve içinde dönüp duran bütün bu şekillerin darbelerini hissetti. Kafatasının içinde bir ses yalvardı: "Lütfen, lütfen, lütfen,

lütfen...” Kasıklarında yetişkinlere özgü bir kabarma vardı, ağızını hazla açtı, bir esikliğin içine gömüldü. Sonra i geçirdi, içine bir hoşluk ve çözülme yayıldı.

Ahhh, bunların gerçek olması ne kadar da güzel olurdu!

“Sabiha,” diye fısıldadı. “Ah, Sabiha’m.”

Yemeğinin ardından Leto’nun tamamen transa getiğı açıkça anlaşıldığında Sabiha kâseyi alıp dışarı çıktı ve kapının önünde durup Namri’yle konuştu: “Yine ismimi söyledi.”

“Yanına git ve başında dur,” dedi Namri. “Ben de Halleck’i bulup bu durumu onunla konuşayım.”

Sabiha kâseyi kapının yanına koyup hücreye geri döndü. Por-tatif yatağın kenarına oturup Leto’nun gölgeli yüzüne baktı.

Biraz sonra Leto gözlerini açtı, elini uzattı ve Sabiha’nın yan-ağına dokundu. Sonra onunla konuşmaya, ona gördüğü ve kızın da içinde olduğı kehanet hayalini anlatmaya başladı.

O konuşurken Sabiha da onun elini tuttu. Leto ne tatlıydı ... Öyle tatlıy– Ne yaptığını bilmeden, Leto’nun koluna doğru yığı-lırcasına yatağı uzandı. Leto kolunu çekti ve doğrulup oturdu; kendini çok bitkin hissediyordu. Baharat ve yol açtığı kehanet ha-yalleri onu tüketmişti. Hücrelerinde kalmış tüm enerji parçacıkla-rını arayıp birleştirmeye uğraştı ve Sabiha’yı uyandırmadan usulca yataktan kalktı. Gitmek zorundaydı, ama fazla uzaklaşamayacağını biliyordu. Usulca damıtıcı-giysisini giyip üstüne cüppesini geçir-dikten sonra dışarı ıktı. Bir geçitte sessizce yürüdü. Etrafta kendi işleriyle meşgul olan birak kişi vardı. Onu tanıyorlardı, ama so-nuçta Leto onların sorumluluğunda değildi. Ne yaptığını Namri ve Halleck biliyor olmalıydı, ayrıca Sabiha da fazla uzakta ola-mazdı.

Leto aradığı türden bir yan geçide rastlayınca gözünü karartıp oraya saptı.

Geride bıraktığı Sabiha mışıl mışıl uyudu, ta ki Halleck gelip onu uyandırana dek.

Doğrulup oturan Sabiha, gözlerini ovuşturdu ve yatağın boş olduğunu, Halleck’in arkasında duran amcasını ve yüzlerindeki öfkeyi gördü.

Sabiha'nın yüzündeki ifadeyi gören Namri "Evet, kaçmış," dedi.

"Onu nasıl kaçırırsın?" Halleck hiddetten köpürüyordu. "Bu nasıl olabilir?"

"Alt çıkışa doğru giderken görülmüş," dedi Namri, tuhaf bir sakinlikle konuşuyordu.

Sabiha korkuyla önlerinde çömeldi; neler olduğunu hatırlamaya başlıyordu.

"Nasıl kaçtı?" diye bastırdı Halleck.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Vakit gece ve o da bitkin," dedi Namri. "Fazla uzağa gidemez."

Halleck hışımla ona döndü. "Çocuğun ölmesini istiyorsun!"

"İstemiyorum desem yalan olur."

Halleck tekrar Sabiha'ya döndü. "Anlat, ne oldu?"

"Yanağıma dokundu. Kehanet hayalinden bahsedip duruyordu ... birlikte olduğumuzdan." Boş yatağa baktı. "Beni uyuttu. Bana büyü yaptı."

Halleck, Namri'ye baktı. "İçerde bir yerlerde saklanıyor olabilir mi?"

"İçeride değil. Yoksa bulunur, görülürdü. Son görüldüğünde çıkışa gidiyormuş. Çıkış olmalı."

"Büyü," diye fısıldadı Sabiha.

"Büyü filan yapmadı," dedi Namri. "Seni hipnotize etmiş. Az kalsın beni de ediyordu, hatırlıyor musun? Dostu olduğumu söylemişti."

"Çocuk bitkin," dedi Halleck.

"Sadece vücudu bitkin," dedi Namri. "Ama yine de fazla uzağa gidemez. Damıtıcı-giysisinin topuk pompalarını bozmuştum. Eğer onu bulamazsak susuzluktan ölecek."

Halleck az kalsın dönüp Namri'yi yumruklayacaktı, ama kendini tutmayı başardı. Jessica, Namri'nin çocuğu öldürmeye kalkabileceğini söyleyerek onu uyarmıştı aslında. Yeryüzü tanrıları adına! Ne biçim işti bu? Atreides, Atreides'e düşman olmuştu. "Baharat transında geziniyor olabilir mi?" diye sordu.

“Ne fark eder ki?” diye sordu Namri. “Eğer bizden kaçmışsa, öldürülmeli.”

“Sabahın ilk ışıklarıyla aramaya başlıyoruz,” dedi Halleck. “Yanına fremkit almış mı?”

“Kapı-mührünün yanında her zaman birkaç tane durur,” dedi Namri. “Birini almayacak kadar salak değildir herhalde. Bana salak gibi gelmedi.”

“Öyleyse dostlarımıza haber gönder,” dedi Halleck. “Olanları anlat.”

“Bu gece mesaj gönderemeyiz,” dedi Namri. “Bir fırtına geliyor. Kabileler üç gündür fırtınanın izini sürüyor. Geceyarısı burada olur. Bu yüzden de dış dünyayla irtibatımız kesildi bile. Bu bölge için uydu bağlantısını iki saat önce kaybettik.”

Halleck derin derin iç geçirdi. Çocuk dışarıda kum fırtınasına yakalanırsa kesin ölürdü. Eti kemiğinden sıyrılır ve kemikleri un ufak olurdu. Ölü numarası yaparken sahiden ölürdü. Avcunu yumrukladı. Fırtına yüzünden siyeşte kapalı kalacaklardı. Çocuğu aramaya bile çıkamazlardı. Fırtına statîği yüzünden dış dünyayla irtibatları da kesilmişti.

“Distrans,” dedi. Bir yarasanın sesine mesaj kaydedip hayvanı dışarı gönderebilirlerdi.

Namri başına salladı. “Yarasalar fırtınalı havada uçmaz. Yapma dostum. Onlar bizden akıllıdır; fırtına geçene dek kayalıkta gizleneceklerdir. En iyisi uydu bağlantısının tekrar kurulmasını beklemek. Sonra da çocuğun kalıntılarını aramaya çıkarız.”

“Yanına fremkit almışsa ve kendini kuma gömerse kurtulabilir,” dedi Sabiha.

Halleck içinden bir küfür savurup hışımla dönerek hücreden çıktı.

Barışın varlığı için sorunların çözülmesi gerekir. Oysa biz sorun çözmiyoruz, çözmeye çalışıyoruz o kadar. Sabit bir çözüm, tanımı gereği, ölü bir çözümdür. Barışın asıl sorunu, dehayı ödüllendirmek yerine hataları cezalandırmaya yönelmesidir.

— Babamın Sözleri:

Hârik'ül-Âde tarafından derlenen Müeddib'in sözleri

“Onu mu eğitiyor? Jessica, Farad'n'ı mı eğitiyor?”

Alia, Duncan Idaho'ya gözlerine kasıtlı bir öfke ve inanmazlıkla bakıyordu. Lonca büklümgemisi Arrakis yörüngesine yerel zamanla öğleyin girmiş ve bir saat sonra da Idaho, Arrakeen'e bir mavnayla inmişti. Gelişi ilan edilmemiş, ama özel önlemler alınarak gizlenmemişti de. İniş alanına ulaşmasının birkaç dakika sonrasında bir topterle şatonun çatısına götürülmüştü bile. Gelişinin yaklaştığını öğrenen Alia onu orada karşılamış, muhafızlarının yanındayken oldukça soğuk ve resmi davranmıştı, ama şimdi şatonun kuzey kanadındaki odasındaydılar. Duncan Idaho raporunu vermeyi yeni bitirmiş ve bir mentat olarak, hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı.

“Muhakeme yeteneğini tamamen yitirmiş olmalı,” dedi Alia.

Idaho bu açıklamayı bir mentat gözüyle değerlendirdi. “Tüm belirtiler akıl sağlığının yerinde olduğunu gösteriyor. Söyleyebilirim ki, aklı—”

“Kes şunu!” diye öfkeyle araya girdi Alia. “Acaba amacı ne olabilir?”

"Hesaplarıma göre, torununu nişanlamak istiyor," dedi Idaho; kendi duygusal dengesini korumak için artık mentat soğukluğuna sığınması gerektiğini çok iyi biliyordu. İçinde kabarak neredeyse kendisini yutmak üzere olan öfkeli sıkıntının dışarıdan belli olmaması için yüz hatlarını sakın tutmak konusunda fazlasıyla uğraşıyordu. Karşısındaki kişi artık Alia değildi. Alia ölmüştü. Idaho belki de kendi ihtiyaçları yüzünden bu konuda bir süreliğine kendini kandırmış olsa da, sonuçta bir mentattı ve bir mentat böylesi kendini kandırmaları uzun süre götüremezdi. Karşısındaki bu yaratık insan kılığında olsa da, aslında bir iblis tarafından zapt edilmiş durumdaydı. Idaho'nun çok fonksiyonlu çelik gözleri, ona ne zaman istese eski Alia'nın çeşitli hallerini yeniden gösterebilirdi, ama bu görüntüleri tek bir resimde birleştirdiğinde, ortada Alia kalmıyordu. Kadının yüz hatları başka bir iradenin isteklerine göre hareket ediyordu. Alia içinde iğrenç kararların alındığı bir kabuktu yalnızca.

"Ganimet nerede?" diye sordu.

Alia boş ver dercesine elini salladı. "Yanında İrulan'la birlikte onu Stilgar'ın koruması altına gönderdim."

Tarafsız bölge, diye düşündü mentat. Asi kabilelerle yeniden tanış görüşmelerine başlanmış olmalı. Alia savaşı kaybediyor, ama bunun farkında değil ... yoksa farkında mı? Başka bir amacı mı var? Stilgar onun tarafına mı geçti?

"Nişan," diye mırıldandı Alia, derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Corrino Hanedanı'ndaki durum ne?"

"Farad'nın akrabaları Salusa'ya akın ediyor; hepsi de onun gözüne girmeye çalışıyorlar, ileride imparator olabilir ve kendilerine faydası dokunabilir diye."

"Ve Jessica da ona Bene Gesserit eğitimi veriyor..."

"Ganimet'in kocası olacaksa, doğal değil mi?"

Alia kendi kendine gülümsedi; aklına Ganimet'in o inatçılığı ve hiddeti gelmişti. Jessica, Farad'nı eğitsindi bakalım. Bir cesedi eğitiyordu. Planları işe yarayacaktı.

"Bu konuyu düşünmeliyim," dedi Alia. "Çok sessizsin, Duncan?"

“Sorularını bekliyorum.”

“Anlıyorum. Biliyor musun, sana çok kızmıştım. Jessica’yı Farad’n’a götürmene!”

“Gerçek gibi görünsün demiştin bana.”

“İkinizin de esir edildiğinizi ilan etmek zorunda kaldım,” dedi Alia

“Emirlerine uydum.”

“Bazen biraz kalınkafalı oluyorsun Duncan. Neredeyse beni korkutacak kadar. Ama öyle olmasan, neyse...”

“Leydi Jessica artık emniyette,” dedi Idaho. “Ganimet adına da müteşekkirelirmeniz...”

“Kesinlikle haklısın,” diye onayladı Alia ve ardından da Duncan’a artık güvenemem, diye düşündü. Kahrolası Atreideslere fazla sadık. Onu bir bahaneyle uzaklaştırmak ... işini bitirmeliyim. Kaza süsü vererek tabii.

Idaho’nun yanağına dokundu.

Kendini bu okşayışa karşılık vermeye zorlayan Idaho, Alia’nın elini tutup öptü.

“Duncan, Duncan,” dedi Alia. “Gitmeni hiç istemiyorum, ama seni yanımda tutamam. Ortalık fazlasıyla karışık ve güvenebileceğim öyle az kişi var ki.”

Idaho, Alia’nın elini bırakıp bekledi.

“Ganimet’i Tabr’a göndermeye zorlandım,” dedi Alia. “Burası fazlasıyla huzursuz ve karışık bir hal aldı. Kırık Diyar’ın akıncıları Kagga Havzası’ndaki kanâtlara saldırıp sularını kumlara saçmış. Arrakeen’de zaten kıtlık var. Havza’nın her yanı kumalabalıklarla dolmuş. Sorunu hallediyoruz elbette, ama kuvvetlerimiz fazla dağıldı.”

Idaho, Alia’nın şatodaki amazon muhafızlarının sayısının çok fazla azaldığını zaten fark etmişti. İç Çölün Markileri onun savunma hatlarına saldırımayı sürdüreceklere. Bunun farkında değil mi? diye düşündü.

“Tabr hâlâ tarafsız bölge,” diye devam etti Alia. “Barış görüşmeleri orada sürdürülüyor. Javid yanında bir Rahiplik delegasyonu oraya gitti. Ama senin de Tabr’a giderek onları izlemeni isti-

yorum; Onlardan ve özellikle de İrulan'dan gözünü ayırmamalısın."

"Haklısın; ne de olsa o bir Corrino," diye onayladı Idaho.

Ama Alia'nın gözlerinden, aslında kendisini kovduğu okunuyordu. Alia kılığındaki bu yaratığın niyetini anlamak öyle kolaylaşmıştı ki!

Alia elini salladı. "Artık git Duncan, yoksa yumuşayıp yanımda kalmanı isteyebilirim. Seni çok özledim..."

"Ben de seni özledim," dedi Idaho, içindeki kederin sesiyle dışarı akmasına izin vererek.

Alia ona bakakaldı, adamın sesindeki hüzne şaşırmıştı. Sonra "Benim için gitmelisin, Duncan," dedi ve *Zavallı Duncan*, diye düşündü. "Zia seni Tabr'a bırakır. Toptere burada ihtiyacımız olacak."

En gözde amazonu, diye düşündü Idaho. *O kadına dikkat etmeliyim.*

"Anladım," dedi ve tekrar Alia'nın elini tutup öptü. Bir zamanlar Alia'sına ait olan o sevgili bedene baktı; ama odadan çıkarken yüzüne bakamadı bir türlü. Çünkü Alia'nın gözlerinde bir yabancı vardı.

Şatonun çatıdaki pistine doğru giderken, yanıtsız soruların giderek büyüyen baskısını hissediyordu. Alia'yla yaptığı görüşme sırasında mentat benliğini çok zorlamış ve bir sürü veri toplamıştı. Topterin yanında durup şatonun amazon muhafızlarından biriyle birlikte beklerken, asık suratla güneye baktı. Hayalinde Kalkan Yamacı'nın ardındaki Tabr Siyeci'ne gitti. *Neden Zia beni Tabr'a götürüyor? Neden bir toptere bu kadar çok ihtiyaçları var ki? Topterin geri gelişi birazcık gecikse ne olacak? Zia bazı özel talimatlar mı aldı yoksa?*

Idaho yanında pür dikkat duran muhafıza baktı ve hızla toptere girip pilot koltuğuna oturdu. Ardından başını dışarı uzattı ve "Alia'ya söyle, gider gitmez topteri Stilgar'ın adamlarından biriyle göndereceğim," dedi.

Muhafızın bu sözlerle karşılık vermesine fırsat bile tanımadan kapıyı kapatıp topteri çalıştırdı. Muhafız ne yapacağını bileme-

den öylece kalakalmıştı. Sonuçta Alia'nın kocasına kim karşı gelebilirdi ki? Idaho topteri hemen havalandırıldığında muhafız daha durumu kafasında toparlayamamıştı bile.

Şimdi topterde tek başınaydı ve Artık hıçkıra hıçkıra ağlayabiliyordu. Alia ölmüştü. Onu sonsuza dek yitirmişti. Tleilaxu gözlelerinden yaşlar süzülüyordu ve "Dune'un bütün suyu kumlara karışsa da, göz yaşlarımın yanında hiçtir," diye fısıldadı.

Ama bir mentat gibi davranmayıp aşırıya kaçtığıнын farkındaydı. Kendini toparlanmaya zorladı, çünkü topterle ilgilenmesi gerekiyordu. Topteri kullanmak onu rahatlattı ve Duncan yeniden kontrolünü kazandı.

Ganimet yine Stilgar'ın yanında. İrulan da.

Alia neden onu Zia'nın götürmesini istemişti? Bu soruyu bir mentat olarak düşünüp çözümlediğinde, tüylerini ürperten bir yanıtı ulaştı: *Bir kazada ölecektim.*

Bir hükümdarın kafatasını barındıran bu kayalık türbe, duaları yerine getirmez. Burası yalnızca ağrıların yakıldığı bir mezardır. Buranın sesini ancak rüzgârlar duyar. Gece yaratıklarının çığlıkları ve yükselip ilerleyen iki ay, günün bittiğini söylüyor. Artık daha fazla ricacı gelmeyecek. Konuklar şölenden ayrıldılar. Bu dağdan inen yol nasıl da bomboş.

— Bir Atreides Dükü'nün türbesindeki yazıt
Anonim

Leto gördüğü şeyin basitliğinin yanıltıcı olduğunun farkındaydı: Kehanet hayalinden uzak durup, görmediği şeyleri yapmalıydı. Düşüncelerinin içindeki tuzağı biliyordu; sabitlenip kilitlenen bir geleceğin rastgeleymiş gibi görünen ipleri aralarında kıvrılıp bükülüyorlardı, ta ki insanı sıkıca sarmalayıp ele geçirene dek; ama Leto artık o ipleri yeni kavrayışla tutuyordu. Girdiği hiçbir kehanet hayalinde kendisini Jacurutu'dan kaçarken görmemişti. İlk önce Sabiha'ya giden ipi kesmeliydi.

Jacurutu'yu koruyan kayalığın doğu sınırında çömelmiş olarak duruyordu ve güneş batmak üzereydi. Fremkitinden enerji tabletleri ve yiyecek çıkmıştı. Şimdi gücünü toplamayı bekliyordu. Batısında Azrak Gölü uzanıyordu; şu anda görülen bu alçıtışı ovası çok eskiden, solucanlardan önce sularla kaplıydı. Doğusunda, bulunduğu yerden görülmesi de, açık *beled*'e dek uzanan yeni ve dağınık yerleşim merkezlerinden biri olan Bene Sherk vardı. Güneydeyse Tanzerouft, Dehşet Diyarı bulunuyordu; üç bin sekiz yüz kilometre boyunca uzanan bu çölde yalnızca tek tük çimenli kumul-

lar ve onları sulayan rüzgâr-kapanları vardı – Arrakis'in yüzeyini değiştiren ekolojik dönüşümün ürünüydüler. Bunların bakımları yalnızca hava ekipleriyle yapılıyordu ve o bölgede kimse pek fazla kalmıyordu.

Güneye gideceğim, diye düşündü. Gurney de benden bunu yapmamı bekleyecektir. Hiç beklenmeyişi yapmanın şu anda pek sırası değildi.

Yakında hava kararacak ve o zaman da geçici olarak gizlendiği yerden çıkabilecekti. Güney ufkuna baktı. Ufuk boyunca kül rengi bir gökyüzü uğuldayıp dalgalanıyor, duman gibi yükselerek dönüyordu, kaynaşan bir toz hattı vardı – fırtına. Fırtınanın ana merkezinin Büyük Düzlük boyunca avını arayan bir solucan gibi yükselmesini izledi. Bir dakika boyunca gözünü merkezden ayırmadan seyrettiğinde merkezin hareket etmediğini, sağa ya da sola doğru kaymadığını gördü. Eski bir Fremen sözü geldi aklına: *Eğer fırtınanın merkezi kımıldamıyorsa, tam onun yolunun üstündesin demektir.*

Bu fırtına şimdi durumu değiştirmişti.

Dönüp bir anlığına batıya, Tabr'a doğru baktı. Grimsi kahverengi çöl akşamının dinginliği öylesine aldatıcıydı ki. Beyaz alçıtaşı panın etrafı, rüzgârın yontup yuvarlaklaştırdığı çakıllarla çevriliydi ve o ıssızlığın gerçekdışı görünen parlayan beyaz yüzeyinde toz bulutları yansıyor. Yaşadığı hiçbir kehanet hayalinde büyük bir fırtınanın gri yılanının elinden sağ kurtulduğunu ya da kendisini kumların altına gömerek sağ kalmayı başardığını görmemişti. Rüzgârda savrulduğu bir hayal vardı ... ama belki de henüz onun vakti gelmemişti.

İşte bir fırtına yaklaşıyordu; ufkı kaplayarak esiyor ve geçtiği her yere kırbaçıyla hükmediyordu. Bu riske girip fırtınadan kurtulma olasılığı vardı. İyice bitkinleşmiş bir solucanı, geniş halkalarından birine Yaradan kancası geçirerek yüzeyde kımıldayamaz hale getirdikten sonra, solucanın rüzgâr almayan kısmına sığınarak bir fırtınadan sağ kurtulunabileceğine dair eski hikâyeler arkadaşlar arasında yayılarak hep anlatılırdı. Ama insanı harekete geçiren gözüpeklik ile delice ihtiyatsızlık arasında incecik bir sınır vardı. Bu fırtına geceyarısından önce gelmezdi. Zamanı vardı. Burada kaç

ipi keşebilirdi? Ah, sonuncusu da dahil olmak üzere hepsini kesebilir miydi?

Gurney benden güneye gitmemi bekleyecektir, ama fırtınanın içine dalmamı değil.

Güneye doğru bakarak, aşağı inmek için bir yol aradı. Jacurutu kayalığında kıvrılarak uzanan derin bir yarığın fırça darbesine benzeyen abanoz renkli izini gördü. Yarığın dibinde kum kıvrımları gördü, ejder kumu; bu kibirli küçük kum derecikleri ovaya doğru sanki su gibi akıyorlardı. Fremkitini omuzlayıp kanyona doğru inmeye başladığında birden susadığını hissetti. Hava hâlâ aydınlık sayılırdı ve görülme riski vardı, ama yitirecek zamanı yoktu.

Kanyonun kenarına indiğinde hava birden kararıverdi; çölde gece çok çabuk çökerdi. Artık Tanzerouft'a giden yolunu yalnızca ay ışığı kesik kesik aydınlatıyordu. İçindeki sayısız anıdan kaynaklanan korkulara kapıldığında nabzının hızlandığını hissetti. Belki de Fremenlerin en şiddetli fırtınalara verdiği isimle Huanui-naa'ya, yani Dünyanın Ölüdamıtıcısı'na doğru gidiyordu. Ama nasıl bir fırtına olursa olsun, kehanet hayallerinde olmayan bir şeydi. Attığı her adımla birlikte, baharatın yol açtığı *dhya*na'dan, yani rastlantısallığın hareketsiz zincirinin tanığı olan yaratıcı ve içgüdüsel doğasının genişleyen farkındalığından sıyrılıyordu. Artık attığı her yüz adımla birlikte sözcüklerin ötesine geçiyor ve yeni fark ettiği iç dünyasına eklenme yolunda en az bir adım daha atıyor gibiydi.

Öyle ya da böyle baba, bir şekilde sana doğru geliyorum.

Çevresindeki kayalıklardan görmediği kuşların, kendilerini tanımak için çıkardıkları minicik sesleri yükseliyordu. Ortalığı görmediği zamanlarda akıllı Fremenler gibi davranarak, yolunu kuş seslerinin yankılarına göre belirlemekteydi. Daracık yarıkların yanından geçerken genellikle uğursuz ve yeşil gözler görüyordu; bir fırtınanın yaklaştığını bilen hayvanlar şimdiden kendilerini gizlemişlerdi.

Daracık yoldan ilerleyerek sonunda çöle ulaştı. Ayaklarının altındaki kumlar canlıymış gibi kımıldıyor, kabarıp alçalıyordu;

demek ki derinlerde hareketlilik ve henüz gelişmemiş de olsa volkanik dumanlar püstürten küçük delikler vardı. Arkasına döndü ve ay ışığıyla aydınlanan Jacurutu kayalıklarına, o lav tepelerine baktı. Bütün yapı başkalaşım geçirmişti ve muhtemelen basınçla oluşmuştu. Arrakis kendi geleceğini hâlâ belirleyebiliyordu. Bir solucan çağırmak için gümlericisini kuma saplayıp çalıştırtmasının ardından konumunu aldı ve çevresini izleyip dinlemeye başladı. Sağ eli kendiliğinden dışdaşasının kıvrımlı bir kısmına düğümlemiş atmaca armalı Atreides yüzüğüne gitti. Yüzüğü Gurney bulmuş, ama almamıştı. Paul'ün yüzüğünü gördüğünde ne hissetmişti acaba?

Yakında geliyorum baba.

Solucan güneyden geldi. Kayalıklara çarpmamak için etraflarından dolandı; Umduğu kadar iri değildi, ama yapacak bir şey yoktu. Solucan yanından geçerken kancalarını sapladı ve o dev gövde gümlericinin üstünden etrafa kumlar savurarak geçerken pullu tarafından hızla yukarı tırmanıverdi. Kancaları çektiğinde solucan kolayca yönlendiriliyor ve yaratığın hızı yüzünden Leto'nun vücuduna rüzgâr çarpıyor, giysileri dalgalanıyordu. Başını kaldırıp güneydeki yıldızlara baktı, tozlu gökyüzünde donuk bir şekilde duruyorlardı ve solucanı o tarafa çevirdi.

Dosdoğru fırtınanın içine.

İlk Ay yükselirken Leto fırtınanın boyuna bakıp ölçmeye çalışarak ne kadar sürede ona ulaşacağını hesapladı. Gün doğmadan önce yanına ulaşamazdı. Şimdilik sadece yayılıyor ve koca bir sıçrayış yapmak için güç topluyordu. Ekolojik dönüşüm ekiplerine epey iş çıkacaktı. Sanki gezegen burada onlarla bilinçli bir şekilde ve öfkeyle savaşıyor, dönüştürülen topraklar çoğaldıkça da öfkesi artıyordu.

Solucanı bütün gece boyunca güneye doğru sürdü; hayvanın yorulup yorulmadığını ayağının altındaki hareketlerinden anlıyordu. Hayvan ya bölgesinin görünmez sınırlarına geldiği ya da yaklaşan fırtınanın bilincinde olup kaçmak istediği için ısrarla batıya doğru gitmek istiyor ve Leto'da bazen buna izin veriyordu. Solucanlar kum fırtınalarından kurtulmak için kendilerini ku-

mun derinliklerine gömerlerdi, ama bu seferki kendini kuma sokamıyordu, çünkü yaradan kancalarının çektişmesi yüzünden halkaları açıktı.

Gece yarısına gelindiğinde solucan çok sayıda yorulma belirtisi göstermeye başladı. Leto kancalarını kullanarak daha gerideki halkalara yönelerek hayvanın yavaşlamasına izin verdi, ama güneye sürmeye devam etti.

Fırtına şafaktan hemen sonra ulaştı. Önce ufka kumulları birbirine doğru bastıran çöl şafağının ışıltılı hareketsizliği yayıldı ve ortalık sessizleşti. Leto önünde bir toz sisinin kendisine doğru yaklaştığını gördüğünde damıtıcı-giysisinin yüz maskesini sımsıkı kapadı. Ardından da giderek kalınlaşan çöl tozlarının içine girdikçe etrafı kahverengi bir bulanıklığa gömüldü. Sonra da kum taneleri yanaklarına, göz kapaklarına iğne gibi batmaya başladı. Ağzına kum tanelerinin dolmaya başladığını hissettiğindeyse artık karar verme anının geldiğini anladı. Eski söylentilere güvenmeli ve yorgunluktan iyice bitkinleşmiş durumdaki solucanı durdurup hareketsiz hale getirmeli miydi? Bu seçeneği elemesi yalnızca bir kalp atışı kadar sürdü ve solucanın iyice kuyruğuna kadar gerileyip kancalarını çıkardı. Zar zor hareket edebilen solucan durup kendisini kuma gömmeye başladı. Ama hayvanın ısı transfer sisteminin aşırılığı, giderek şiddetlenen fırtınanın içinde hâlâ bir siklon fıırını gibi dalgalanıyordu. Fremen çocuklarına bu konumdaki solucanın kuyruğuna çok yakın durmanın tehlikeli olduğu daha küçük yaşlarındayken öğretilirdi. Solucanlar oksijen fabrikalarıydı; geçişleri sırasında deli gibi yanan ateş, sürtünmenin çıkardığı kimyasal adaptasyonla birlikte ve bol bol çıkardıkları nefesle fazlasıyla beslenirdi.

Leto ayaklarına kum çarpmaya başlayınca kancalarını hızla çıkardı ve kuyruktaki fıırından kurtulmak için uzun bir sıçrayış yaptı. Şimdi her şey solucanın gevşettiği kumların altına girebilmesine bağlıydı.

Sol elindeki statik sıkıştırma aletini sıkıca tutarak bir kumulun kaygan yüzeyine gömüldü; solucanın geri dönüp de o devasa beyazlı turunculu ağzıyla kendisini yutmaya kalkışmayacak kadar

yorgun olduğunu biliyordu. Sol elindeki aleti kullanarak kendisini kuma gömmeye uğraşırken de sağ eliyle fremkitinden damıtıcı-çadırını çıkarıp açmaya hazırlandı. Bir dakikadan az sürede bir kumulun rüzgâr almayan tarafında bir yeri sertleştirip çadırını kurmuştu. Emekleyerek çadıra girdi. Çadırın girişini kapatmadan önce sıkıştırma aletini uzatıp işlevini tersine çevirdi ve sertleştirdiği kum çözülerek çadırın üstüne yığıldı. Çadırı kaparken içeriye çok az kum tanesi girdi.

Şimdi daha da çabuk olması gerekiyordu. Kumşnorkelini hava alabilecek kadar yukarılara çıkaramazdı. Çok şiddetli bir fırtına, çok az canlının sağ kalabildiği türden bir fırtına geliyordu ve çadırın üstü tonlarca kumla örtülecekti. Onu ezilmekten sadece çadırının kabarcığı koruyacaktı.

Leto sırt üstü yatıp ellerini göğsünde kavuşturdu ve bir uyku transına geçti; artık ciğerleri saatte yalnızca bir kez hareket edecekti. Böylece kendini bilinmeyene teslim etmiş oluyordu. Fırtınadan geçip gidecekti, eğer bu kırılgan, koruyucu cebi koruyabilirse sağ kurtulabilir ya da ... *Medinaetü's-selâm*'a, yani Huzur Evi'ne gidebilirdi. Ama ne olursa olsun, ipleri birer birer kesip kurtulması gerektiğini biliyordu; ta ki sonunda yalnızca Altın Yol geride kalana dek. Bunu başarmalıydı, yoksa babasının varisi olarak halifelığe geri dönemezdi. Artık daha fazla o *desposyni* yalanını yaşamay, o korkunç halifeliği, babasının dünyayı yarattığına dair ilahileri söylemezdi. Artık bir rahip "O'nun *billurbıçağı* iblisleri *yok eder!*" gibi saçma sapan şeyleri söylediğinde daha fazla susamazdı.

Leto'nun bilinci bu kararlılık içinde, zamanın ötesindeki *dao* ağının derinliklerine doğru daldı.

Her gezegen sisteminin birtakım üst düzey etkilere açık olduğu ortadadır. Bu durum çoğu zaman yeni keşfedilmiş gezegenlerde terra-kurma^Φ çalışmalarına girildiğinde görülür. Böylesi tüm vakalarda, benzer bölgelerdeki yaşam türleri, uyum sağlama biçimlerinde çarpıcı benzerlikler göstermişlerdir. Bu uyum sağlama biçimi, biçimlerden çok daha önemi şeyleri, bir hayatta kalma düzeyini ve bu tür düzenler arasındaki ilişkinin varlığını belirtir. İnsanoğlunun bu birbirine bağlı düzenler sistemini ve onun içindeki kendi yerini arayış macerası son derece önemli ve gereklidir. Ama böylesi bir arayış eninde sonunda insanın muhafazakârlaşmasına ve değişime karşı çıkmasına yol açabilir. Bu tür bir durumun da daima tüm sistemin sonunu getirdiği kanıtlanmıştır.

— Dune Felaketi

, Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

“Oğlum aslında geleceği görmüyordu; o yalnızca yaratılış sürecini ve bunun insanları uyutan efsanelerle olan bağlantısını görüyordu,” dedi Jessica. Hızlı, ama telaşsız ve görünüşte acele etmeksizin konuşuyordu. Konuştuklarını gizlice dinleyen kişilerin, ne yaptığını anlar anlamaz araya girip engellemenin bir yolunu bulacaklarını biliyordu.

Farad'n yerde oturuyordu ve arkasındaki pencereden üstüne ikinci güneşinin eğik huzmeleri düşüyordu. Farad'n'ın karşısındaki duvara yaslanmış olarak duran Jessica, pencereden baktığında

^Φ Terra-kurma: En kaba haliyle, başka bir gezegenin ekolojisini değiştirerek insanoğlunun yaşam şartlarına uygunlaştırmak adına Terra [Yeryüzü] koşullarına yakınlaştırma eylemi. – ed.

avlu bahçesindeki bir ağacın en üst dallarını görüyordu. Farad'n çok değişmişti: Artık daha zayıf ve sırim gibi kaslıydı. Aylardır yaptığı eğitim sayesinde kaçınılmaz bir şekilde güçlenmişti tabii. Jessica'ya bakan gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Oğlum var olan güçlerin eğer değiştirilmezlerse yaratabileceği şekilleri görebiliyordu,” dedi Jessica. “Kendi insanlarına düşman olmak yerine kendisine düşman oldu. Sadece kendisini rahatlatan şeyleri onaylamayı reddetti, çünkü bu ahlaki bir korkaklık olurdu.”

Farad'n sorularını sınavı araştırıp iyice belirleyerek son şeklini verip sabitleştirene ve saptayana dek sessizce dinlemeyi öğrenmişti. Jessica, moleküler hafızanın ayinlerle ifade edilmesi hakkındaki Bene Gesseritlerin bakış açılarını anlatırken, doğal olarak Rahibeler Birliği'nin Paul Müeddib hakkındaki çözümlemesine de kaymıştı. Ama Farad'n, Jessica'nın sözlerinin ve eylemlerinin ardında gizli bir niyet olduğunu seziyor, yaptığı açıklamaların yüzeysel anlamlarının yanı sıra bir takım bilinçsiz tutarsızlıkların yansıdığını kavrayabiliyordu.

“Yaptığımız en önemli gözlem şudur,” dedi Jessica. “Hayat bir maskedir ve evren bu maske sayesinde kendisini ifade eder. Tüm insanlığın ve onu destekleyen tüm canlı türlerinin *doğal* bir topluluk oluşturduğunu ve bireylerin sahip olduğu kaderlerin aslında tüm canlıların kaderiyle bağlı olduğunu farz ederiz. Bu yüzden de nihai öz-sınav, yani *amor fati* gelip çattığında, bizler tanrı rolünü oynamayı bırakıp öğretmenliğe döneriz. Zor bir durum ortaya çıktığında, bazı bireyleri seçer ve onları alabildiğince özgürleştirmeye çalışırız.”

Farad'n, artık Jessica'nın lafı nereye getirmek istediğini anlamıştı ve odayı gözetleyenlerin de bunu anladığını bildiği için onların tepkisini merak ederek kapıya kaygıyla bakacakken kendini güç tuttu. Dengesini yalnızca minicik bir an için yitirmişti, ama eğitilmiş bir gözden böyle bir şey asla kaçmazdı. Jessica bunu fark etti ve gülümsedi. Sonuçta bir gülümseme her anlama çekilebilirdi.

“Bu bir tür mezuniyet töreni,” dedi kadın. “Senden çok mem-

nunum Farad'n. Lütfen ayağa kalk.”

Farad'n bu isteğe uyarak ayağa kalktığındaysa Jessica artık ağacın tepesini göremez oldu.

“Sana söylemekle görevlendirildiğim bir şey var,” dedi Jessica kollarını kaskatı bir şekilde yanlarında tutarak. “Kutsal bir varlığın, bir insanın huzurundayım. Umarım bir gün sen de aynı şeyi yaşarsın. Bunun için dua ediyorum. Gelecek belirsizdir. Öyle de olmalıdır zaten. Çünkü o, üstüne arzularımızla resim yaptığımız boş bir tualdir. Bu yüzden insanların karşısında hep güzel ve bomboş tualler vardır. Elimizde sadece şu an var; kendimizi paylaştığımız ve yarattığımız kutsal varlığa adamalıyız sürekli.”

Jessica sözünü bitirirken solundaki kapıdan içeri Tyekanik girdi; rahat görünmeye çalışsa da kaşları çatıktı. “Lordum,” dedi. Ama artık çok geçti. Jessica'nın sözleri ve daha önceden yaptığı tüm hazırlıklar işe yaramıştı. Farad'n bundan sonra bir Corrino değildi; o artık bir Bene Gesserit'ti.

Siz CHOAM yöneticileri bir şeyi, ticarete gerçek sadakatın çok ender görüldüğünü anlayamıyorsunuz galiba. Kâtiplerinizden birinin şirketi için canını feda ettiğini en son ne zaman duydunuz? Ama belki de anlayışsızlığınızın sebebi, insanları fikirlerini değiştirmeye ve işbirliği yapmaya zorlayabileceğinizi sanmanızdır. Tarih boyunca rahiplerden askeri yetkililere dek pek çok kişinin düştüğü bir yanılgıdır bu. Tarihte kendi uluslarını mahveden nice general vardır. Dinsel meseleye gelirsek, Thomas Aquinas'ı tekrar okumanızı tavsiye ederim. Siz CHOAM yetkilileri ne saçma şeylere inanıyorsunuz! İnsanlar en temel güdülerine göre hareket ederek bir şeyler yapmalıdır. Büyük uygarlıkların temelinde ticari kurumlar ya da emir komuta zincirleri değil, halk vardır. Her uygarlığın değeri, ürettiği bireylerin kalitesiyle ölçülür. İnsanları fazla düzene sokar, yasalarla fazla kontrol altına alır, yüce olmaya dair taşıdıkları dürtülerini bastırırsanız – sonunda çalışamaz hale gelirler ve uygarlıkları da çöker.

— CHOAM'a yazılmış bir mektup

Vaiz'in yazdığı düşünülüyor

Leto konumlar arasında herhangi bir sınırlama oluşturmamayan yumuşak bir geçişle transtan çıktı. Temel olarak bir farkındalık düzeyi bir diğerinin içine doğru kaymıştı.

Nerede olduğunu biliyordu. Enerjisini toplayıp bedenini yeniden canlandırmaya çalıştı, ama oksijeni tükenmiş damıtıcı-çadırındaki havanın ağır kokusu ve çevresindeki hareketsizlik ona başka bir şeyi anlatıyordu. Eğer harekete geçmezse, burada zamansızlığın ağına takılı kalacağını, tüm olayların aynı anda gerçekleştiği sonsuz şimdi'de yaşayacağını biliyordu. Cazip bir fikirdi bu. Zamanı tüm canlıların kolektif zihni tarafından şekillendirilmiş bir söz-

leşme olarak görüyordu. Zaman ve Mekân, kendi zihni tarafından evrene dayatılmış kategorilerdi. Kehanet hayallerinin kendisini cezbeden çeşitliliğini özgür bırakması gerekiyordu, cesurca seçimler yaparsa geçici gelecekleri değiştirebilirdi.

Şu anda nasıl bir cesurca seçim yapabilirdi?

Trans haline geri dönmenin cazibesine kapıldı. Leto *Âlemü'l-Misâl*'den gerçeklik evrenine döndüğünde, her ikisinin de aynı olduğunu görmüştü ve bu aydınlanmanın Rihani büyüünü sürdürmek istiyordu, ama hayatta kalma dürtüsü onu bazı kararlar vermeye zorluyordu. Hayata karşı duyduğu tükenmez sevgi, sinirlerine sinyaller gönderiyordu.

Sağ elini bıraktığı yerde duran kum sıkıştırıcıya doğru uzattı, aleti sıkıca tutup yüzükoyun döndü ve çadırın girişini biraz açtı. Elinin üstü kumla kaplandı. Karanlıkta ve o pis kokulu havada hızla çalışarak yukarı doğru dik bir tünel açmaya girişti. Boyunun altı misli kadar yukarı çıktıktan sonra karanlıktan kurtulup temiz havaya ulaştı. Tünelden çıktığında kendisini upuzun, kıvrımlı bir kumulun rüzgâr alan yüzeyinde ve ay ışığı altında buldu; kumulun zirvesine yaklaşık üçte bir mesafedeydi.

Gökyüzünde İkinci Ay vardı ve tepesinde hızla hareket ederek kumulun ardında kaybolup gitti. Yıldızlar ise yol kenarına dizili parlak çakıllar gibiydi. Leto, Gezgin Takımyıldızı'nı arayıp buldu ve gökyüzündeki o uzanmış kolun gösterdiği yere baktığında güneğin kutup yıldızı olan Fümü'l-Hût'un parlak ışıltısını gördü.

İşte kahrolası evrenin! diye düşündü. Yakından bakıldığında, çöldeki kumlar gibi sıkışık bir yerdi evren. Sürekli değişim halindeydi ve içi eşsiz şeylerle dolup taşıyordu. Uzaktan bakıldığında, sadece yollar görünüyordu ve bu yüzden de insan mutlak şeylerin varlığına inanıyordu.

Mutlakların içinde yolumuzu kaybedebiliriz. Bu düşünce ona bir Fremen şarkısındaki uyarıyı hatırlattı: "*Tanzerouft'ta yolunu kaybeden canını kaybeder.*" O yollar insana kılavuzluk edebileceği gibi, tuzağa da düşürebilirdi. Yolların değiştiğini unutmamak gerekirdi.

Derin bir soluk alıp harekete geçti. Tünele inip çadırını topladı.

dı, dışarı çıkardı ve fremkitine yerleştirdi.

Doğu ufkunda şarap kızılı bir aydınlık belirmişti. Torbasını omuzlayıp kumulun tepesine çıktı ve şafak öncesinin serin havasında orada öylece durdu. Sonra doğmakta olan güneşin sıcaklığını sağ yanağında hissedince, yansımaları azaltmak için göz altlarını boyadı. Çölle savaşmak yerine onun huyuna suyuna gitmesi gerektiğini biliyordu. Boyayı fremkite geri koyduktan sonra damıtıcı-giysisinin toplayıcı-tüplerinden birinden biraz su içmek istedi, ama sadece birkaç damla su geldi.

Kumlara oturup damıtıcı-giysisini incelemeye başladı; sonunda topuk pompalarının bir iğne bıçağıyla ve zekice kesilmiş olduğunu gördü. Giysiyi çıkarıp tamir etti, ama olan olmuştu artık. Vücut suyunun en az yarısını yitirmişti. Eğer damıtıcı-çadırda kalmamış olsaydı ... Giysisini yeniden giyerken bunu düşündü; böyle bir şeyi tahmin edememiş olması ne tuhaftı. Kehanetsiz yaşamının tehlikelerine bir örnekti bu.

Leto kumulun tepesinde çömelip yere oturdu; etrafını saran mekânın ıssızlığını hissetmek istiyordu. Bakışlarıyla çölü tarayarak vızıldayan bir delik, kumul şekillerinde bir düzensizlik aradı, bunlar oralarda baharat ya da solucan olduğu anlamına gelebilirdi. Ama fırtınadan sonra çölün her tarafı aynı görünüyordu. Bir süre sonra fremkitinden bir gümleyici çıkardı ve kuma saplayıp çalıştırarak, derinlerdeki Şeyh Hulud'u çağırdı. Ardından da bir parça uzaklaşıp beklemeye başladı.

Solucanın gelmesi uzun sürdü. Onu görmeden önce sesini duymuştu ve güneye doğru baktığında, civardaki toprağı sarsan fısıltının havayı da dalgalandırdığını gördü. Kumların içinden solucanın turuncu ağzının yükselerek çıkmasını bekledi. Solucan kendisini ürkütücü bir fısıltıyla yüzeye çıkarırken, kocaman gövdesi de havalanan tozların oluşturduğu bulutun içinde gözden kayboluyordu. Gri bir suru andıran o dev, kıvrılan gövde önünden geçerken Leto kancalarını yan tarafına sapladı ve kolayca yukarı tırmandı. Daha tırmanırken bile solucanı geniş bir kavis çizerek güneye doğru yöneltiyordu.

Yönlendirici kancalarının etkisiyle solucan daha da hızlandı.

Rüzgâr cüppesini vücuduna yapıştıırken Leto da tıpkı o solucan gibi, kendisinin de yönlendirildiğini ve kasıklarında şiddetli bir yaratılış akıntısının varlığını seziyordu. Kendine her gezegenin ve hayatın vaktinin sınırlı olduğunu hatırlattı.

Solucan, Fremenlerin “kükreyen” dedikleri türdendi. sık sık kuyruğundan hız alırken, ön gövdesi gürleyerek kuma gömülüyor ve ardından tekrar yükseliyor, sanki sıçraya sıçraya ilerliyordu. Ama hızlı bir solucandı. Arkadan bir rüzgâr estiğinde Leto solucanın kuyruğundaki fırın etkisinin sıcaklığını hissetti. Rüzgâr oksijen akıntısının keskin kokularını da taşımıştı.

Solucan hızla güneye giderken, Leto da düşüncelere daldı. Bu yolculuğu hayatının yeni bir dönemine giriş ayını olarak düşünmeye çalışıyor ve Altın Yol için ödemesi gereken bedeli düşünmekten kaçınıyordu. Tıpkı eski Fremenler gibi o da biliyordu ki; kişiliğinin anı parçalarına bölünmesini önlemek, ruhundaki aç avcılarını hep uzak tutmak için yeni yeni ayınlar bulmak zorundaydı. Asla birleşemeyecek zıt varlıklar artık daimi bir gerilim içinde hapis tutulmalıydılar. Bu dengeleyici güç onları Leto’nun içinden kovmalıydı.

Hep yenilik, diye düşündü. Kehanet hayalinden kurtulmamı sağlayacak yeni ipler bulmalıyım hep.

İkinci vakti başlarken uzakta, biraz sağında bir çıkıntı fark etti ve yaklaştıkça çıkıntı dar bir tepeye dönüştü. Tam da beklediği yerdeydi.

Namri ... Sabiha, bakalım yoldaşlarımız varlığını nasıl karşılayacak, diye düşündü. Şimdi karşısında çok tehlikeli bir ip uzanıyordu ve burası açık tehditlerden çok, içerdiği gizli tuzakları yüzünden tehlikeliydi.

Düzlüğün ortasında tek başına yükselen kayalığın boyutlarının değişmesi epey sürdü ve bir ara Leto’ya sanki kayalık ona yaklaşıyor gibi geldi.

Solucan artık yorulmuştu ve sola doğru dönmeye uğraşıyordu. Leto o dev gövdenin yan tarafına doğru kayarak kancalarını tekrar yerleştirdikten sonra, solucanı düz gitmeye zorladı. Burnuna hafif bir melanj kokusu geldi; civarda zengin bir baharat yatağı olduğu-

nun işaretiydi bu. Kumlarda mor bir bölgenin yanından geçtiler, burada bir baharat püskürtüsü olmuştu besbelli. Leto yatağı geride bırakana dek solucanın sapmamasına büyük çaba harcadı. Tarçın kokulu rüzgârı bir süre arkalarına aldıktan sonra, Leto solucanı doğrudan o tepeye doğru çevirdi.

Güneydeki *beled*'in derinliklerinde, çok uzaklarda renkli ışıklar belirdi; insan yapımı bir aletin parıltısıydı bu. Leto dürbünü nü çıkarıp o tarafa çevirerek yağ merceklerini ayarladığında bir baharat gözcü kontrol gemisinin güneş ışığıyla parlayan kanatlarını gördü. Geminin altında bir hasatçı, krizalit gibi kanatlarını açarak ilerliyordu. Leto dürbünü indirdiğinde hasatçı bir noktaya dönüştü. Leto *hadhdhab*, yani çölün enginliği karşısında sarsıldığını hissetti. Bu durumun anlamı baharat avcılarının kendisini görecekđiydi; onu çöl ile gökyüzünün arasında, Fremenlerin *insana* ait bir sembol olarak anlayacağı kara bir nesne olarak göreceklerdi. Görünce de elbette ihtiyatlı davranacaklar ve bekleyeceklerdi. Fremenler ölde karşılaştıkları başka insanlara karşı daima ihtiyatlı davranırlar ve şüpheciliklerini ancak yeni gelen kişi tanıdıksa ya da tehlikeli olmadığı açıkça anlaşılırsa bırakırlardı. Karmaşık kanunlarla yönetilen gelişkin, ışıltılı bir imparatorluğun vatandaşları olmalarına karşın, hâlâ yarı vahşiydiler ve bir billurbiağın ancak sahibi öldüğünde eriyip dağıldığını hiçbir zaman unutmamışlardı.

İşte bizi kurtaracak olan şey de bu, diye düşündü. Bu yabanılık.

Uzaktaki baharat gözcü gemisi önce sağa, sonra da sola doğru yattı; yerdekilere sinyal veriyordu. Leto gemidekilerin ölü tarayarak arkasına doğru baktıklarını ve peşinden başka bir solucan süvarisinin de gelip gelmediğine dair işaretler görmeye çalıştıklarını hayal etti.

Leto solucanı sola, rotasının tam tersine doğru çevirdikten sonra yere atladı. Kancalardan kurtulan solucan yüzeyde biraz soluklandıktan sonra ön tarafının üçte birlik kısmını kumlara gömerek biraz toparlandı; çok yorulduğunun kesin bir belirtisiydi bu.

Leto solucana sırtını dönüp uzaklaştı. Solucan artık orada duracaktı. Gözcü gemisi kumsürüngeninin üstünde turlamaya ve ka-

nat sinyalleri vermeye devam ediyordu. Bunların kaçakçılar için çalıştıkları belliydi; çünkü elektronik haberleşme yöntemlerini kullanmaktan kaçınıyorlardı. Oradaki sürüngenin varlığıysa, baharat avına çıktıklarının kanıtıydı.

Gözcü gemisi son bir tur daha attıktan sonra kanatlarını indirdi ve daire çizmeyi bırakarak Leto'ya doğru uçmaya başladı. Arrakis'e ilk kez Leto'nun dedesinin getirdiği tipte, hafif bir topterdı. Topter, Leto'nun tepesinde bir kez turladıktan sonra, üstünde durduğu kumul boyunca uçup, rüzgâra karşı dengelenmek için hafifçe yana yattı ve Leto'nun on metre ötesine tozu dumana katarak indi. Ona bakan tarafındaki kapısı gıcırdayarak açıldı. İçeriden kalın bir Fremen cüppesi giymiş bir adam çıktı; cüppesinin sağ göğsüne bir mızrak sembolü işlenmişti.

Birbirlerini incelemelerine zaman tanımak için ağır ağır yaklaşan Fremen uzun boyluydu ve masmavi baharat gözlerine sahipti. Damıtıcı-giysinin maskesi yüzünün alt kısmını tamamen örtüyordu ve kukuletası da kaşlarına dek inikti. Cüppesindeki kabartıdan, elinde bir maula tabancası tuttuğu belli oluyordu.

Adam Leto'nun iki adım karşısında durup meraklı bir ifadeyle baktı.

"Talihimiz bol olsun," dedi Leto.

Adam etrafına bakındı, bomboş uzanan yabanıllığı taradı ve ardından dikkatini yeniden Leto'ya yoğunlaştırdı. "Burada ne yapıyorsun çocuk?" diye sert bir sesle sordu. Damıtıcı-giysinin maskesi yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. "Bir solucan deliğine tıpa mı olmaya uğraşıyorsun?"

Leto yine Fremen âdetlerine göre bir karşılık verdi: "Çöl benim yuvamdır."

"Wenn?" diye sordu adam. *Nereye gidiyorsun?*

"Jacurutu'dan gelip güneye gidiyorum."

Adam kahkahayı bastı. "Vay batigh vay! Tanzerouft'da gördüğüm en acayip şeysin sen."

"Senin minik kavunun filan değilim," dedi Leto. *Batigh* minik kavun demekti ve korkutucu bir terimdi, çünkü çöl kenarında yetişen bu minik kavunların suları içilirdi.

“Merak etme, seni içmeyiz Batigh,” dedi adam. “Adım Muriz ve ben bu taifin ârifasıyım.” Başıyla uzaktaki baharat-sürüngenini gösterdi.

Leto adamın kendisini grubunun Yargıcı olarak betimleyişine ve diğerlerini de grup ya da topluluk anlamına gelen *taif* diye belirtişine dikkat etti. Demek bunlar *ihvân*, yani kardeşler topluluğu değildi, kiralanmış kaçaklar olmalıydılar. İşte aradığı ip buydu.

“Adın var mı?” diye sordu Muriz, Leto cevap vermeyip suskun kalmayı sürdürünce.

“Batigh desen yeter.”

Muriz kıkırdayarak güldü. “Bana burada ne işin olduğunu hâlâ söylemedin?”

“Bir solucanın ayak izlerini arıyorum,” dedi Leto. Dinsel bir alıntı yaparak kendi *ümme*’si, yani bireysel aydınlaması için hacca çıktığını söyledi.

“Bu yaşta mı?” diye sordu Muriz. Başını olumsuz bir tavırla salladı. “Seni ne yapsam bilmiyorum. Bizi gördün.”

“Ne gördüm ki?” diye sordu Leto. “Jacurutu’dan bahsettim ve sen hiçbir şey demedin.”

“Bilmece oyunu ha?” dedi Muriz. “Tamam, şu ne?” Başıyla uzaktaki tepeyi gösterdi.

“Tabii ki Shuloch,” dedi Leto, kehanet hayaline dayanarak konuşmuştu.

Muriz birden kaskatı kesilirken Leto da nabzının hızlandığını hissetti.

Uzun bir sessizlik oldu. Leto adamın kendi kendisiyle tartışarak birtakım yanıtları kafasında tartıp ellediğini görüyordu. *Shuloch*! Siyeçlerde akşam yemeğinden sonra hikâyeler anlatma vakti geldiğinde, Shuloch kervansarayına dair öyküler sık sık anlatılırdı. Dinleyiciler genellikle Shuloch’u bir efsane, yalnızca hikâyelerde geçen ve ilginç olayların yaşandığı uydurma bir yer olarak düşünürdü. Leto bir Shuloch öyküsü hatırladı: Çölün kıyısında kimsesiz bir çocuk bulunup siyece getirilmiş. Çocuk ilkin hiç konuşmamış, zaman içinde çevresine alışıp konuştuğundaysa dilini kimse anlamamış. Bu durum günlerce sürmüş. Çocuk giyinmeyi

veya herhangi bir şekilde işbirliği yapmayı tamamen reddediyor, ne zaman yalnız kalsa elleriyle tuhaf hareketler yapmaya başlıyormuş. Siyeçteki tüm uzmanlar çocuğu incelemek için çağırılmış, ama hiçbiri işin içinden çıkamamışlar. Sonra bir gün çok yaşlı bir kadın, çocuğun odasının önünden geçerken yaptığı el hareketlerini görüp kahkahalarla gülmüş. Yalnızca babasını taklit ediyor, demiş. Babası belli ki baharat liflerinden halat yaparmış. Shuloch'da halatlar hâlâ elle örülerek yapılır ve çocuk kendini yalnız hissetmemek için o hareketleri taklit ediyor. Öykünün kıssadan hissesi şuydu: *"Shuloch'ta hâlâ yaşayan eski yöntemlerde güven verici bir duygu vardır ve insan orada kendini hayatın altın ipliğine bağlı hissed."*

"Ben sadece ellerini oynatmayı bilen Shulochlu kimsesiz bir çocuğum," dedi Leto, Muriz düşünmeyi ve suskunluğunu sürdürünce.

Adam birden başını kaldırıncı Leto, Muriz'in öyküyü bildiğini anladı. Muriz yavaşça, tehditkâr bir sesle fısıldadı: "İnsan mısın?"

"Senin kadar," diye yanıtladı Leto.

"Bir çocuk için çok tuhaf konuşuyorsun. Yalnız unutma ki ben *takvâ*'ya karşı koyabilecek bir yargıcıım."

Ah, evet, diye düşündü Leto. Bir yargıcın ağzından *takvâ* sözcüğünü duymak açık bir tehditi gösterirdi. *Takvâ*, insanın bir iblis karşısında kapıldığı korkuydu ve yaşlı Fremenler arasında çok güçlü bir inançtı. Ârifalar iblisi öldürmenin yollarını bilirler ve daima "zalimliğe kapılmadan merhametsiz olmayı, yufka yürekliğin sonunda daha büyük bir zalimliğe yol açabileceğini bildikleri için" seçilirlerdi.

Ama bu konuşma tam Leto'nun istediği noktaya gelmişti. "Meşed sınavına girmeyi kabul ediyorum," dedi.

"Ruhani sınavın yargıcı ben olacağım," dedi Muriz. "Bunu kabûl ediyor musun?"

"Bilâ-keyf," dedi Leto. *Kayıtsız şartsız.*

Muriz'in yüzünde sinsi bir ifade belirdi. "Buna neden izin veriyorum bilmem," dedi. "Aslında seni buracıkta öldürmek en iyisi,

ama sen minik bir batighsin ve benim de bir oğlum öldü. Haydi gel, Shuloch'a gidiyoruz. Orada İsnâd toplantısı yapıp hakkında bir karar verilmesini isteyeceğim."

Oysa adamın Leto'yu öldürmek niyetinde olduğu her halinden anlaşılıyordu. Kimi kandırıyordu? "Shuloch'un Ahl as-sunna wal-jamas olduğunu biliyorum," dedi Leto.

"Sen daha çocuksun, gerçek dünya hakkında ne bilirsin ki?" dedi Muriz ve Leto'ya önüne düşüp toptere doğru yürümesini işaret etti.

Leto itaat etti, ama Fremenin adımlarının çıkardığı her sesi dikkatle dinliyordu. "Bir sırrı gizlemenin en emin yolu, insanları doğru yanıtı zaten bildiklerine inandırmaktır," dedi Leto. "O zaman soru sormazlar. Siz Jacurutu'dan kovulanlar gerçekten akıllıca davrandınız. Efsanevi bir yer olan Shuloch'un gerçekten var olduğuna kim inanır? Kaçakçılar ve Dune'a girmek isteyen diğer yabancılar için nasıl da mükemmel bir yer."

Muriz'in adımları durdu. Leto ona doğru dönüp topteri arkasına aldı, topterin kanadı solundaydı.

Muriz yarım adım karşısında duruyordu. Maula tabancasını çekmiş ve Leto'ya doğrultmuştu. "Demek çocuk değilsin," dedi. "Casusluğa gelmiş kahrolası bir cücesin! Yaşına göre çok bilgece konuştuğunu düşünüyordum, ama konuşmakta acele ettin ve çok fazla konuştun."

"Hayır," dedi Leto. "Ben Paul Müeddib'in oğlu Leto'yum. Eğer beni öldürürsen sen de, halkın da kumlara gömülürsünüz. Öldürmezsen, sizi başarıdan başarıya koştururum."

"Bana numara yapma cüce," diye hırladı Muriz. "Leto gerçek Jacurutu'da, senin söylediğin..." Birden sustu. Silahını yavaşça indirdi. Gözlerini kısıp kaşlarını çatmış ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti.

Leto bu duraksama anını bekliyordu. Sola hamle eder gibi yaptığında Fremen silahını hızla o tarafa çevirdi, ama eli kanada çarpınca silah elinden fırladı. Silahı kapmasına fırsat kalmadan Leto, Muriz'in billur bıçağını çekip adamın sırtına dayamıştı bile.

"Ucunun zehirli olduğunu biliyorsun," dedi Leto. "Topterdeki

arkadaşına da söyle sakın kımıldamasın, yoksa seni öldürmek zorunda kalırım.”

Yaralı elini ovuşturan Muriz, topterdeki adama doğru başıyla bir işaret yaptı. “Arkadaşım Behaleth seni duydu,” dedi. “Bir taş parçası kadar hareketsiz olacak.”

Leto fazla vakti olmadığını biliyordu. Acele etmezse ya bu ikisi harekete geçip bir plan kuracak ya da arkadaşları neler olduğuna bakmaya gelecekti. Hızla konuştu: “Bana ihtiyacınız var Muriz. Ben olmazsam Dune’da ne solucan kalacak, ne de onların baharattı.” Fremenin kasıldığını hissetti.

“İyi, ama Shuloch’u nereden biliyorsun?” diye sordu Muriz. “Jacurutu’dakilerin sana bundan bahsetmediğini biliyorum.”

“Leto Atreides olduğumu kabul ediyorsun demek?”

“Başka kim olabilirsin ki? Ama nasıl biliyorsun—”

“Çünkü buradasınız,” dedi Leto. “Shuloch var ve gerisini anlamak da çok kolay. Sizler Jacurutu yok edildiğinde kaçan Kovulmuşlarsınız. Kanatlarınla sinyal verdiğini gördüm; demek ki uzaktan fark edilebilecek haberleşme araçları kullanamıyorsunuz. Baharat topluyorsunuz; demek ki tacirsiniz. Kaçakçısınız, ama Fremenisiniz; demek ki Shulochlusunuz.”

“Neden seni hemen öldürmeye zorladın beni?”

“Çünkü Shuloch’a gittiğimizde beni zaten öldürecektin.”

Muriz bedeninin tekrar kasıldığını hissetti.

“Dikkatli ol Muriz,” diye uyardı Leto. “Sizi tanırım. Eskiden beri de ihtiyatsız yolcuların sularını aldığınızı da biliyorum; bu artık sizde âdet haline gelmiş olmalı. Yoksa sizi tesadüfen görenleri başka nasıl susturabilirsiniz ki? Sırrınızı başka nasıl gizli tutabilirsiniz? Batıghmış! Beni tatlı sözlerle kandırmaya çalıştın. Suyunun kumlara dökülüp ziyan olmasını istemiyordun elbette. Diğerleri gibi ben de ortadan kaybolduğumda – Tanzerouft’ta can verdiğim sanılacaktı.”

Muriz, Leto’nun sözlerindeki Rihani’den korunmak için sağ eliyle *Solucan Boynuzları* işareti yaptı. Eski Fremenlerin mentatlara ya da çok mantıklı kişilere güvenmediğini bilen Leto az kalsın gülümseyecekti.

“Jacurutu’daki Namri bizden bahsetmiş olmalı,” dedi Muriz. “Onun suyunu alacağım—”

“Salak rolü yapmayı sürdürürsen eline su değil kum geçer ancak,” dedi Leto. “Dune’un tamamı yeşil çimenler, ağaçlarla ve su birikintileriyle kaplandığında ne yapacaksınız Muriz?”

“Bu asla olmayacak!”

“Gözlerinin önünde olmaya başladı bile.”

Leto, Muriz’in öfke ve çaresizlikle dişlerini gıcırdattığını duydu. “Bunu nasıl engelleyebilirsin ki?” diye sordu Muriz, bir süre sustuktan sonra.

“Dönüşüm planını çok iyi biliyorum,” dedi Leto. “Tüm zayıf ve güçlü yönlerini biliyorum. Ben olmazsam Şeyh Hulud sonsuza dek yok olacak.”

“Bunu neden burada tartışıyoruz ki?” dedi Muriz, sesinde yine bir sinsilik hissediliyordu. “Eşit durumdayız. Senin bıçağın var. Ama beni öldürürsen Behaleth de seni vurur.”

“Sanmam,” dedi Leto. “Senin tabancanı kapıp onu öldürebilirim. Böylece topteriniz benim olur. Evet, onu kullanmasını da biliyorum.”

Muriz kaşlarını çatı. “Peki, ya söylediğin kişi değilsen?”

“Babam beni tanımaz mı?” diye sordu Leto.

“Ahhh,” dedi Muriz. “Demek bu şekilde öğrendin ha? Ama...” Sustu ve başını sağa sola salladı. “Öz oğlum ona rehberlik ediyor. Ama söylediğine göre siz ikiniz hiç ... nasıl olabilir ki?”

“Müeddib’in geleceği gördüğüne inanmıyorsunuz demek?” dedi Leto.

“Elbette inanıyoruz! Ama o kendisi hakkında diyor ki ...” Muriz tekrar sustu.

“Ona güvenmediğinizi bilmiyor sanıyorsunuz,” dedi Leto. “Buraya tam bu vakitte gelmemin sebebi seni bulmaktı Muriz. Seni çok iyi tanıyorum, çünkü seni *gördüm* ... oğlunu da gördüm. Kendinizi nasıl da güvende sandığınızı, Müeddib’le alay ettiğinizi, çöldeki bu küçük bölgenizi kurtarmak için ne planlar yaptığınızı biliyorum. Ama ben olmazsam bu küçük çöl parçanız mahvolur Muriz. Sonsuza dek yitirirsiniz onu. Dune’da işler çok fazla kötü-

leşti. Babamın kehanet hayalleri neredeyse tükenecek ve size ancak ben yardım edebilirim.”

“O kör ...” Muriz sustu ve yutkundu.

“Yakında Arrakeen’den dönecek,” dedi Leto. “Kör müymüş değil miymiş o zaman görürüz. Bakıyorum da eski Fremen âdetlerini bırakmışsınız Muriz.”

“Ne?”

“O sizin *Wadquiyas*’ınız. Halkın onu çölde tek başınayken buldu ve Shuloch’a götürdü. Ne büyük bir keşifti! Bir baharat yatağından bile daha kıymetliydi. *Wadquiyas*! O sizinle yaşadı. Suyu kabilenizin suyuna karıştı. O sizin Ruh Nehri’nizin bir parçası artık.” Leto bıçağı Muriz’in sırtına sertçe dayadı. “Dikkatli ol Muriz.” Leto sol eliyle Fremenin yüz maskesini çıkardı.

“Eğer ikimizi öldürseydin, nereye gidecektin ki?” diye sordu, Leto’nun ne planladığını anlayan Muriz.

“Jacurutu’ya dönerdim.”

Leto başparmağının iç kısmını Muriz’in ağzına dayadı. “Isır ve iç Muriz. Yoksa ölürsün.”

Muriz önce duraksadı ve ardından Leto’nun parmağını hırsla ısırdı.

Leto adamın gırtlığının inip kalkışını izledi ve kanını yuttuğunu anladı. Sonra kolunu gevşetti ve bıçağını ona geri verdi.

“*Wadquiyas*,” dedi Leto. “Artık suyumu ancak kabilenizin kanunlarını çiğnersem alabilirsiniz.”

Muriz başını sallayarak onayladı.

“Tabancan şurada” dedi Leto, çenesiyle silahı gösterirken.

“Artık bana güveniyor musun?” diye sordu Muriz.

“Kovulmuşlara güvenmezsem onlarla nasıl yaşarım?”

Leto, Muriz’in gözlerinde yine sinsilik gördü; ama bu kez bir şeyleri tartıyor ve durum değerlendirmesi yapıyordu. Sonra birden dönüp maula tabancasını yerden aldı ve kanadın yanına döndü. Gizli kararlar verdiği belliydi. “Gel,” dedi. “Solucan ininde fazla oyalanmayalım.”

Kehanet hayallerindeki gelecek, her zaman geçmişin kurallarına bağlı değildir. Varoluşun iplikleri bilinmeyen nice kanuna göre birbirine dolanmıştır. Kehanet hayallerindeki gelecek ise kendi kurallarında ısrar eder. Ne Zensünnilerin, ne de bilimin emirlerini dinler. Kehanet hayalleri göreceli bir içsel bütünlük oluşturur. Bu da hep şu anda çalışmanızı ister ve her ipliği geçmişin kumaşına eklemeyeceğinizi sürekli olarak belirtir.

— Kelime: Müeddib'in Sözleri

Shuloch Tefsiri

Shuloch'a giderlerken Muriz ornitopteri ustaca kullandı. Leto onun yanında oturuyor ve arkalarındaki silahlı Behaleth'in varlığını hissediyordu. Artık onlara güvenmek ve kehanet hayalinin incecik ipliğine tutunmak zorundaydı. Bu işe yaramazsa, *Allahu ekber*. İnsan bazen kaderine boyun eğmek zorundaydı.

Shuloch tepesi çölde çok etkileyici görünüyordu. Buradaki varlığının bilinmemesi verilen rüşvetler, işlenen cinayetler ve yüksek mevkilerdeki pek çok dost sayesindeydi. Leto, Shuloch'un tepesinde kayalıklarla çevrili bir pan görüyordu ve kayalıklardan bu pana doğru alçalan karmaşık bir kanyonlar ağı vardı. Bu kanyonların alt kesimlerindeki sık gölgeler, kenarlara sıralanmış tuzçalıları ve içeride bir halka şeklinde dizilmiş yelpaze palmyeleri bölgede suyun bol olduğunu gösteriyordu. Yeşil-çalılar, baharat lifleri ve yelpaze palmyelerinden yapılmış derme çatma binalar kumlara saçılmış yeşil düğmelere benziyordu. O binalarda Kovulmuşların kovulmuşları, ölmek dışında, alçalabileceği kadar alçal-

miş olan insanlar yaşıyor olmalıydı.

Muriz topteri pana, kanyonlardan birinin dibinin yakınlarına indirdi. Tam karşılarında çöl asmasından ve bejato yapraklarından yapılma, üstü ısıyla yapıştırılmış baharat dokumalarıyla kaplı tek bir kulübe vardı. İlk ilkel damıtıcı-çadırların canlı bir kopyasıydı ve Shuloch sakinlerinin hayat standartlarının ne kadar da düşük olduğunun göstergesiydi. Leto o kulübenin nem sızdırdığını ve geceleri civardaki bitkilerden gelen haşeratla dolduğunu biliyordu. Demek babası böyle bir yerde yaşıyordu. Zavallı Sabiha da burada yaşamakla cezalandırılıyordu.

Muriz'in emriyle topterden aşağıya, kumlara atladı ve kulübeye doğru yürüdü. Uzakta, kanyonun oralarda, palmiyelerin arasında çalışan bir sürü insan görüyordu. Hırpani ve yoksul görünüyordular ve ne ona, ne de toptere ilgi göstermemeleri, buradaki zulmün ne kadar büyük olduğunun kanıtıydı. İşçilerin arkasında uzanan taş bir kanât da vardı ve havadaki nem oranının da fazlalılığı da civarda açık su bulunduğunu kesinleştiriyordu. Leto kulübenin yanından geçerken orasının tahmin ettiği kadar ilkel olduğunu gördü. Kanâta doğru gitti ve eğilerek karanlık akıntının içinde dönüp duran avcı balıkları izledi. Onunla göz göze gelmemeye özen gösteren işçiler, kayalıktaki girişlerin önündeki kumları süpürmeyi sürdürdüler.

"Balıklar ve solucanlar arasındaki sınırdır duruyorsun," dedi Muriz, arkadan yaklaşıp. "Bu kanyonlardan her birinde birer solucan var. Bu kanâtı açtık ve şimdi de içindeki balıkları çıkaracağız, kumalabalıklarını çekmek için."

"Tabii ya," dedi Leto. "Hayvan çiftliği. Gezegen dışına kumalabalığı ve solucan satıyorsunuz."

"Müeddib'in fikriydi!"

"Biliyorum. Ama solucanlarınız ve kumalabalıklarınız Dune dışına çıkınca fazla yaşamıyor."

"Şimdilik öyle," dedi Muriz. "Ama bir gün..."

"Bu on bin yıl boyunca değişmeyecek," dedi Leto ve dönüp Muriz'in şaşkın yüzüne baktı. Adamın aklından soruların kanâtadaki su gibi geçtiği yüzünden okunuyordu. Müeddib'in oğlu gerçek-

ten de geleceği görebiliyor muydu? Bazıları hâlâ Müeddib'in geleceği görebildiğine inanıyordu, ama ... böyle bir şeye nasıl karar verebilirdi ki?

Muriz geri dönüp kulübeye doğru önlerinden yürüdü. İlkel bir nem geçirmez kapıyı açtı ve Leto'ya içeri girmesini işaret etti. Karşı duvarda yanan bir baharat yağı lambası vardı ve lambanın altında ufak tefek birisi sırtı kapıya dönük bir şekilde oturuyordu. Yanan yağ, içeriye ağır bir tarçın kokusu yayıyordu.

"Yeni bir esir gönderdiler, Müeddib'in siyecinde çalışsın diye," diye alay etti Muriz. "Eğer bu kız iyi çalışırsa suyunu bir süreliğine koruyabilir." Dönüp Leto'ya baktı. "Bazıları insanların vücut suyunu almanın kötü bir şey olduğunu söylüyor. O dantel gömlekli Fremenlerin yeni şehirlerinde artık çöp yığınları var! Düşünebiliyor musun? Çöp yığınları! Dune'da ne zaman çöp yığınları görülmüş ki? Böyleleri elimize düştüğünde—" Lambanın altındaki kıızı gösterdi. "—genellikle toplumlarından dışlanmış ve korkudan neredeyse akıllarını kaçırmış halde oluyorlar; gerçek Fremenler onları asla kabul etmiyor. Beni anlıyor musun Leto-Batigh?"

"Anlıyorum." Oturan kız kımıldamamıştı.

"Bize liderlik etmekten bahsediyorsun," dedi Muriz. "Fremen liderleri savaşçı olur. Sen bize ne verebilirsin ki?"

"Kralizec'i," diye yanıtladı Leto, dikkatini oturan kızdan ayırmamıştı.

Muriz masmavi gözlerinin üstündeki kaşlarını çatıp ona öfkeyle baktı. Kralizec? Bu sadece savaş ya da isyan değil, Tayfun Savaşı'ydı. En eski Fremen efsanelerinde geçen bir sözcüktü ve anlamı evrenin sonundaki savaşı. Kralizec ha?

Uzun boylu Fremen zorlukla yutkundtu. Bu velet tam bir şehirli züppe gibiydi; sağı solu hiç belli olmuyordu! Muriz çömelmiş kıza doğru döndü. "Kadın! Liban wahid!" diye emretti. *Bize baharat içkisi getir!*

Kız duraksadı. "Dediğini yap Sabiha," dedi Leto.

Kız birden ayağa fırlayıp ona döndü. Gözlerini Leto'nun yüzünden alamıyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Muriz.

“Namri’nin yeğeni. Jacurutu’ya karşı suç işlediği için sana göndermişler.”

“Namri mi? Ama...”

“Liban wahid,” dedi Leto.

Sabiha yanlarından fırlayıp geçti ve kapı-mührünü yırtarcasına açarak dışarı çıktı; koşarak uzaklaşan adımlarının sesini duydular.

“Uzağa gidemez,” dedi Muriz. Parmağının ucuyla burnunun kenarına dokundu. “Namri’nin akrabası ha? İlginç. Kabahati neymiş ki?”

“Kaçmama göz yumdu.” Leto döndü ve dışarı çıkıp Sabiha’nın peşinden gitti. Sabiha’yı kanâtın yanında durmuş suya bakarken buldu. Civardaki yelpaze palmyelerinde kuşlar vardı; onların şakımalarını ve kanat seslerini duyuyordu. İşçilerin kumda hareket ederken çıkardığı hışırtılar duyuluyordu. Sabiha gibi eğilip suya ve üstündeki yansımalara baktı. Göz ucuyla palmye dallarındaki küçük mavi papağanları gördü. Biri kanâtın üstünden uçunca, yansıması gümüşü balıkların görüntüsüne karıştı; sanki kuşlar ve avcı balıklar aynı suda yüzüyorlar gibiydi.

Sabiha boğazını temizledi.

“Benden nefret ediyorsun,” dedi Leto.

“Beni rezil ettin. Halkımın gözünde rezil ettin. Bir İsnad toplantısı yaptılar ve suyumı kaybetmem için beni buraya gönderdiler. Hep senin yüzünden!”

Arkalarından yanaşmış olan Muriz kahkahalarla güldü. “Görürsün ya Leto-Batigh, Ruh Nehri’mizin kolları çoktur.”

“Unutma ki damarlarında benim suyum akıyor,” dedi Leto, Muriz’e dönerek. “Sabiha’yı kehanet hayalimde gördüm ve nereye gitse onu izlerim. Buraya, Shuloch’a, geleceğimi bulmak için çöl boyunca kaçıp geldim.”

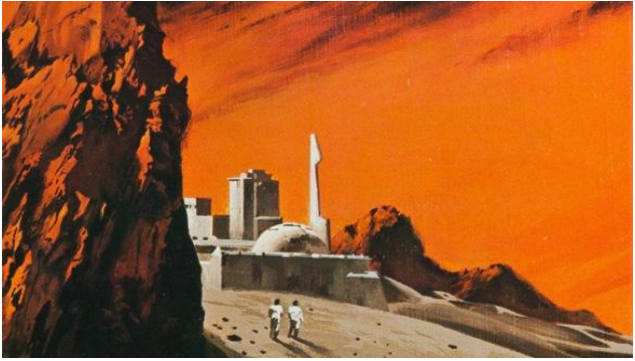
“Yani siz ikiniz...” Muriz, Sabiha’yı gösterdi ve sonra kafasını geri atarak kahkahayı bastı.

“İkinizin de inandığı gibi olmayabilir,” dedi Leto. “Bunu hatırla, Muriz. Ben solucanımın ayak izlerini buldum.” Gözlerinin yaşardığını hissetti.

“Ölüye su veriyor,” diye fısıldadı Sabiha.

Muriz bile afallayıp huşu içinde bakakalmıştı. Fremenler ancak ruhlarının derinliğinden bir armağan vermek istediklerinde ağlardı. Muriz utanmış gibiydi ve ağız maskesini takıp giysisinin kukuletasını kaşlarının üstüne indirdi.

Leto adamın arkasındaki kayalığa baktı. “Burada, Shuloch’da hâlâ çöl kenarındaki çiy için dua edilir,” dedi. “Git Muriz. Git de Kralizec için dua et. Sana söz veriyorum duan kabul olacak.”

Fremen dili az sözle çok şey anlatmaya dayanır ve kusursuz bir tanımlama duygusu içerir. Onların dili mutlakların illüzyonuna dalmıştır. Onların dili mutlakiyetçi inançların serpilmesi için son derece elverişlidir. Dahası, Fremenler ahlakıdır da. Onlar her şeye dair korkunç tutarsızlıkları basmakalıp deyişlerle dengeleyebilirler. “Biliyoruz ki her şeyi öğrenmemiz imkânsız, çünkü bu Tanrıya ait bir şeydir; ama öğrenebildiğimiz şeyleri unutmayabiliriz,” derler. Evrene böyle bıçak gibi keskin bir anlayışla yaklaşırlar, alametler ve kehanetlere besledikleri fantastik inançla birlikte kendi kaderlerine ve evrene damgalarını vururlar. Kralizec efsanelerinin temelinde de bu yatmaktadır: Evrenin sonundaki savaş.

— Özel Bene Gesserit Raporları
folyo 800881

“Onu emniyetli bir yerde ve güvenli bir şekilde tutuyorlar,” dedi Namri, dörtgen biçimli taş odanın diğer tarafında duran Gurney Halleck’e gülümseyerek. “Bunu dostlarına bildirebilirsin.”

“Neresiymiş bu emniyetli yer?” diye sordu Halleck. Namri’nin ses tonundan hoşlanmamıştı, ama Jessica’nın emirleri elini kolunu bağlıyordu. Kahrolası cadı. Saçma sapan açıklamalar yapmıştı ve Halleck’in anlayabildiği tek şey Leto’nun içindeki korkunç anılara hâkim olamaması halinde ne hale düşebileceğine dair uyarısıydı.

“Emniyetli bir yer işte,” dedi Namri. “Sana ancak bu kadarını söyleyebilirim.”

“Nereden biliyorsun peki?”

“Bir distrans mesajı aldım. Sabiha da onun yanındaymış.”

"Sabiha mı! Yine kaçmasına göz--"

"Hayır. Bu kez değil."

"Gidip Leto'yu öldürecek misin?"

"Artık bu kararı ben veremem."

Halleck yüzünü buruşturdu. *Distrans mesajı ha?* O kahrolası mağara yarasalarının menzili ne kadardı acaba? Onları tiz çılgınlıklarına yerleştirilmiş gizli mesajlarla birlikte çölün her yanında uçarlar-ken sık sık görmüştü. Ama bu cehennem çukuru gezegende ne kadar uzağa uçabiliyorlardı?

"Onu görmeliyim," dedi Halleck.

"Buna izin yok."

Halleck sakinleşmek için derin bir nefes aldı. İki gün iki gece boyunca aramanın sonuçlarının gelmesini beklemişti. Oysa şimdi, sabah raporlar geldiğinde kendisini çevreleyen ve üstlendiği rolünü yitirip çırılçıplak kalmış hissediyordu. Zaten komutada olmaktan asla hoşlanmazdı. Başkaları ilginç ve tehlikeli işler yaparken komutada olanlar hep sonuçları beklerdi.

"Neden göremezmişim?" diye sordu. Bu güvenli siyeci onun için ayarlayan kaçakçılar sorduğu pek çok soruyu yanıtsız bırakmışlardı ve şimdi Namri'den de aynı tavrı görmeyi hiç istemiyordu.

"Bazıları bu siyeci görmekle zaten çok fazla şey öğrendiğine inanıyor," dedi Namri.

Halleck bu tehdit karşısında hemen bedenini rahatlatarak eğitilmiş bir savaşçının gevşek duruşuna geçti ve elini bıçağına yaklaştırdı. Keşke bir kalkanı olsaydı, ama solucanların üzerindeki etkileri ve fırtınaların doğurduğu statik yükler yüzünden kullanışlı ömürleri çok kısa olduğu için kalkanlar kullanılmıyordu.

"Anlaşmamızda böylesi sır perdelerinin çekilmesi yoktu," dedi Halleck.

"Öyleyse, anlaşmamızda gerçekten de Leto'yu öldürme iznim var mıydı peki?"

Halleck tekrar görünmez güçlerin varlığını hissetti ve Jessica onu bu güçler hakkında uyarmamıştı. Onun da, planının da canı cehennemeydi! Belki Bene Gesseritlere gerçekten de hiç güven ol-

mazdı. Birden kendini sadakatini yitirmiş gibi hissetti. Jessica ona meseleyi açıklamıştı ve Halleck bu işi kabul ederken, tıpkı tüm planlar gibi bunun da sonradan üstünde değişiklikler yapılması gerekeceğini biliyordu. Sonuçta anlaştığı kişi *sıradan* bir Bene Gesserit değildi; Ona her zaman dostluk göstermiş ve arka çıkmış olan Jessica Atréides'ti. Jessica olmasa, Halleck kendini şimdikienden bile daha tehlikeli bir evrende yapayalnız bulacağını biliyordu.

"Sorumu yanıtlamadın," dedi Namri.

"Onu yalnızca ... zaptedilme belirtileri gösterdiği anlaşılırsa öldürecektin," dedi Halleck. "Hilkat Garibesi'yse."

Namri yumruğunu sağ kulağına dayadı. "Leydin bunu anlamak için sınavlarımız olduğunu biliyordu. Bu konudaki kararı benim ellerime bırakmakla akıllılık etti."

Halleck çaresizlik ve öfkeyle dudaklarını büzdü.

"Rahibe Ana'nın bana dediklerini kendi kulaklarında duyduğumun," dedi Namri. "Biz Fremenler böyle kadınları anlarız, ama siz dış-dünyalılar onları asla anlayamazsınız. Fremen kadınları oğullarını sık sık ölüme gönderirler."

"Leto'yu öldürdün mü yani?" diye Halleck dudaklarını sinirden sıkı sıkı bastırarak sordu.

"Yaşıyor. Emniyetli bir yerde ve yoğun baharat almayı da sürdürecektir."

"Ama sağ kalırsa onu babaannesine geri götürecektim," dedi Halleck.

Namri omuzlarını silkmekle yetindi.

Halleck, bu hareketle birlikte Namri'den artık başka yanıt almayacağını anladı. Kahretsin! Yanıtsız kalmış bunca soru varken Jessica'nın yanına dönemezdi! Başını olumsuz bir tavırla salladı.

"Değiştiremeyeceğin şeyleri neden boşu boşuna sorguluyorsun ki?" diye sordu Namri. "Zaten iyi para alıyorsun."

Halleck adama kaşlarını çatı. Fremenler! Tüm yabancıların temel olarak parayla harekete geçirildiğini sanırlardı. Ama Namri'nin şimdi söylediklerinde Fremen önyargısından çok daha fazla-

sı vardı. Burada başka güçler de iş başındaydı ve Halleck bir Bene Gesserit'ten gözlem konusunda eğitilmiş olduğu için, bu durumu rahatlıkla fark edebiliyordu. Bütün bunlarda iç içe girmiş hilelerin kokusu vardı ...

Halleck sesine senli benli ve aşağılayıcı bir ton vererek konuşmaya başladı: "Leydi Jessica buna çok kızacaktır. Üstüne adamlarını salabilir ve—"

"Zındık!" diye küfretti Namri. "Seni saray ulağı seni! Sen *Muhâ-lata*'ya dahil değilsin! Soylu Halk adına suyuna el koymaktan zevk alacağım!"

Halleck elini bıçağının sapına koydu ve sol yeminde de saldırganlara karşı hazırladığı ufak bir sürpriz vardı. "Burada, yerde su filan görmüyorum," diye yanıtladı. "Gururun gözünü kör etmiş anlaşılan."

"Hâlâ yaşıyorsun, çünkü ölmeden önce Leydi Jessica'nın kim-senin üstüne katiller salamayacağını görmeni istiyorum. Kandırılıp sessizce Huanui'ye gitmeyeceksin, dış-dünyalı pislik. Ben Soylu Halk'tanım, sense—"

"Yalnızca Atreideslerin hizmetkârıyım," dedi Halleck, sesi sakinliğini koruyordu. "Biz pislikler sizin leş kokulu boyunlarınızdan Harkonnenlerin boyunduruğunu çıkaranlarız."

Namri hırlarcasına beyaz dişlerini gösterdi. "Leydin Salusa Secundus'ta esir. Aldığın mesajları gönderen kişi senin sandığın gibi o değildi, kızıydı!"

Halleck çok büyük bir çabayla sesini sakin tutmayı başardı. "Fark etmez. Alia da ..."

Namri billurbıçağını çekti. "Cennet Rahmi hakkına ne bilirsin ki? Ben onun hizmetkârıyım, seni erkek orospu. Onun emrini yerine getirerek senin suyunu alacağım!" Aniden harekete geçti oda boyunca hızla koşup aptalca bir doğrudanlıkla Halleck'in üstüne atıldı.

Halleck, Namri'nin saldırısındaki toyluğa aldanmamıştı. Sol yenini kaldırarak, yenin içine diktği kalın kumaş sayesinde Namri'nin bıçağını karşıladı ve aynı anda cüppesini Namri'nin başına dolayarak bıçağını tam yüzüne sapladı. Bıçağını saplarken gövde-

leri birbirine yaslandığında, Namri'nin cüppesinin altındaki sert metal zırhı hissetti. Öfkeyle bir çığlık atan Fremen gerileyip yere düştü ve orada kalakaldı. Ağzından kan boşanıyordu ve Halleck'e bakan gözleri giderek donuklaştı.

Halleck soluğunu dudaklarının arasından verdi. O salak Namri cüppesinin altındaki zırhı kimsenin fark edemeyeceğini mi sanmıştı? Halleck yenine yerleştirilmiş hileli kalın kumaş parçasını düzelterek cesete doğru yaklaştı ve bıçağını temizleyip kınına geri koydu. "Biz Atreides hizmetkârlarını dövüşmeyi bilmez miyiz sandın salak?"

Derin bir nefes alıp düşündü: *Eee? Şimdi kime hizmet etmiş oldum?* Namri'nin sözlerinde gerçek payı vardı. Jessica, Corrinoların esiriydi ve Alia'nın da kendi şeytani kumpasları vardı. Jessica onu Alia'nın düşman olabileceği konusunda sık sık uyarsa da, kendisinin esir düşeceğini tahmin edememişti. Ama Gurney emirlere uymalıydı. Öncelikle buradan kurtulmalıydı. Neyse ki Fremen cüppeleri birbirine benzerdi. Namri'nin cesedini yuvarlayarak bir köşeye götürüp üstünü minderlerle örttü. Sonra yerdeki kilimi kan lekelerinin üstüne çekti. Ardından damıtıcı-giysisinin burun ve ağız tüplerini ve maskesini taktı, cüppesinin kukuletasını başına geçirdi ve dışarıdaki uzun koridora çıktı.

Masumlar kaygısızca yürür, diye düşünerek rahat adımlarla yürüdü. Kendini tuhaf bir şekilde hür hissediyordu. Sanki bir tehlikeden kurtulmuş gibiydi.

Jessica'nın çocuk için yaptığı planı hiç beğenmemiştim zaten, diye düşündü. *Eğer onu görebilirim bunu yüzüne de söyleyeceğim.* Namri gerçeği söylediye, artık en tehlikeli alternatif plan uygulamaya konuluyordu. Alia onu yakalarsa fazla yaşamasına izin vermezdi, ama Stilgar da vardı. Stilgar iyi bir Fremendi ve tüm iyi Fremenler gibi batıl inançlıydı.

Jessica, Stilgar'ı şöyle açıklamıştı: "Stilgar'ın gerçek doğasını çok ince bir medenilik tabakası örtüyor. O tabakayı kaldırmanın yoluysa şu ..."

Müeddib'in ruhu sadece sözlerden ibaret değildir, onun adma çıkarılan kanunların kâğıda dökülmesinden ibaret değildir. Müeddib her zaman için insanın o kibirli güçlülere, o şarlatanlara ve dogmatik fanatiklere karşı hissettiği içsel bir öfke olmalıdır. Bu içsel öfkenin de söyleyecek sözleri olmalıdır, çünkü Müeddib bize bir şeyin diğer her şeyden daha önemli olduğunu öğretmiştir: İnsanlar ancak sosyal adaletin kardeşliği altında yaşayabilir.

— Fedayin Ahdi

Leto sırtını kulübenin duvarına vermiş oturuyor ve zihnindeki kehanet hayalinin ipliklerinin çözülüşünü izliyordu, bir yandan da dikkati Sabiha'nın üzerindeydi. Sabiha kahvesini getirip yanına bırakmıştı ve şimdi de karşısında çömelmiş, akşam yemeğini karıştırıyordu. Keskin melanj kokusu yayan bir lapa hazırlıyordu. Kepçeyi çok hızlı hareketlerle kullanıyor ve bu yüzden de mavi renkli akışkan lapa dalgalanarak kâsenin kenarlarını lekeliyordu. İnce yüzünü eğerek bulamacı daha dikkatli bir şekilde karıştırma-ya başladı. Kulübeyi bir damıtıcı-çadıra dönüştüren ilkel zarın Sabiha'nın hemen arkasındaki kısmı daha ince bir kumaşla yamanmıştı. Yama, ocak ateşinin ve içerideki tek lambanın ışığında Sabiha'nın dans eden gölgesinin arkasında gri bir hale gibi duruyordu.

Lamba Leto'nun ilgisini çekmişti. Shulochlular baharat yağını müsrifçe harcıyordu: bir korküre değil lamba kullanıyorlardı. En kadim Fremen âdetlerine uyararak esir olarak kullandıkları kovulmuşları siyecin duvarlarının içinde tutuyorlardı. Ama aynı zaman-

da da ornitopterler ve son model baharat hasatçıları kullanıyorlardı. Kadim ile yeninin tuhaf bir karışımıydılar.

Sabiha lapa kâsesini ona doğru itti ve ardından ocağın ateşini söndürdü.

Leto kâseyi almadı.

“Bunu yemezsen beni cezalandırırlar,” dedi Sabiha.

Leto, Sabiha’ya baktı ve *onu öldürürsem, kehanet hayallerinden biri parçalanır*, diye düşündü. Ona Muriz’in planlarını anlatırsam, başka bir kehanet hayali parçalanır. Eğer burada kalıp babamı beklersem, o zaman da bu kehanet hayali ipliği güçlenip kalın bir halata dönüşecek.

Zihniyle iplikleri ayırıyordu. Bazıları çok hoştu, özellikle Sabiha’yla birlikte olduğu bir gelecek, ama onun da sonu kötü bitiyordu.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Sabiha.

Leto yanıt vermedi.

Sabiha kâseyi iyice Leto’nun önüne itti.

Leto kurumuş boğazıyla yutkunmaya çalıştı. Sabiha’yı öldürme dürtüsüyle doluyordu. Bu düşüncenin onu ürperttiğini fark etti. Kehanet hayallerinden birini kırmak ve yabanıllığı özgür kılmak öylesine kolaydı ki!

“Muriz’in emri,” dedi Sabiha, kâseye dokunarak.

Evet, Muriz’in emriydi. Öylesine batıl inançlıydılar ki. Muriz ondan bir kehanet hayali görüp anlatmasını istiyordu. Aslında gidip büyücüden önüne sığır kemikleri atıp fal bakmasını isteyen kadim bir vahşiden farksızdı. Muriz tutsağının damıtıcı-giysisini “basit bir tedbir” olarak almıştı ve bunu yaparken de Namri ve Sabiha’yla hafifçe alay etmişti. *Ancak salaklar tutsaklarını ellerinden geçirir.*

Ama Muriz derin bir duygusal sorun yaşıyordu: Ruh Nehri. Muriz’in damarlarında tutsağın suyu akıyordu ve bu yüzden de Leto’yu ölümle tehdit etmesini veya öldürebilmesini sağlayacak bir işaret arıyordu.

Oğullar babalarına çeker, diye düşündü Leto.

“Baharat sayesinde kehanet hayalleri göreceksin o kadar,” dedi Sabiha. Sürüp giden sessizlikten huzursuz olmuştu. “Orjiler sırasında bir sürü kez kehanet hayalleri gördüm. Hiçbir anlamları yok.”

Tabii ya! diye düşündü Leto ve bedeni kendisini aniden bir hareketsizlik haline sokunca teni soğuyup terlemeye başladı. Bene Gesserit eğitimi bilincini ele geçirdi; böylece Sabiha’yı ve diğer Kovulmuşları bambaşka bir açıdan gösteren incecik bir aydınlanmaya ulaştı. Kadim Bene Gesserit öğretisi çok açıktı:

“Diller bir hayat tarzının özel niteliklerini yansıtacak şekilde gelişir. Her özelleşmiş nitelik ona dair olan sözcükler, faraziyeler ve cümle yapılarından anlaşılabilir. Tıkanmalara dikkat edin. Özelleşmiş nitelikler hayatın durduğu, hareketin engellenip donduğu yerleri temsil eder.”

Birden Sabiha’yı kendi adına bir başka kâhin olarak gördü ve aynı güç tüm insanlarda vardı. Ama Sabiha baharat orjileri sırasında gördüğü hayalleri ciddiye almıyordu. Onlardan huzursuz olduğu için bilerek unutuyordu. Halkı Şeyh Hulud’a tapıyordu, çünkü kehanet hayallerinin çoğunda o solucanı görüyorlardı. Çöl kıyısında çiy duasına çıkıyorlardı, çünkü su hayatlarını kısıtlıyordu. Oysa baharat zenginiydiler ve kumalabalıklarını kanâtlarla hapsedebiliyorlardı. Sabiha ona kehanet hayalleri gördürmeye çalışırken biraz acımasızdı, ama Leto onun sözlerinde aydınlatıcı ipuçları görüyordu: Sabiha mutlaklara bel bağlıyor, hep sınırlar arıyordu; çünkü bütün bunların getireceği korkunç kararların yükünden kaçmak istiyordu. Evrene, kapsayıcı ve yapabildiği kadar zamanı dondurucu tek bir bakış açısıyla bakmakta ısrar ediyordu, çünkü diğer seçeneklerden ödü patlıyordu.

Oysa Leto tam tersine tamamen özgürce hareket ediyordu. O sonsuz boyutları içersinde toplayan bir örtüydü ve bütün o boyutları görebildiği için de insanı dehşete düşürücü kararlar verebiliyordu.

Tıpkı babam gibi.

“Bunu yemelisin!” dedi Sabiha, hırçın bir sesle.

Leto artık kehanet hayallerini tamamen görüyor ve hangi ipliği izlemesi gerektiğini biliyordu. *Tenim bana ait değil.* Ayağa kalkıp

cüppesine sarındı. Üstünde damıtıcı-giysi olmadan cüppe giymek çok tuhaf geliyordu. Baharat kumaşıyla kaplanmış döşemeye çıplak ayaklarıyla bastığı için altındaki kum izlerini bile hissediyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye bastırdı Sabiha.

“Buranın havası pis. Dışarı çıkıyorum.”

“Kaçamazsın,” dedi Sabiha. “Her kanyonda bir solucan var. Kanâtın ardına geçersen solucanlar seni suyundan fark eder. Bu esir tutulan solucanlar çok dikkatli – çöldekiler gibi değil. Üstelik–” Sesi nasıl da şeytani bir zevk taşıyordu! “–damıtıcı-giysin de yok.”

“Öyleyse neden kaygılanıyorsun?” diye sordu Leto; onu kışkırtabilirse belki gerçek bir tepki verir mi diye merak etmişti.

“Çünkü yemeğini yemedin.”

“Bu yüzden de seni cezalandıracaklar.”

“Evet!”

“Ama zaten içim dışım baharat oldu,” dedi Leto. “Durmadan kehanet hayali görüyorum.” Çıplak ayağıyla kâseyi gösterdi. “Kuma dök. Kim bilecek?”

“Bizi gözlüyorlar,” diye fısıldadı Sabiha.

Leto başını sağa sola sallayarak Sabiha’yı kehanet hayallerinden attı ve kendini yeni bir özgürlük dalgasının kapladığını hissetti. Bu zavallı kuklayı öldürmek gereksizdi. O başkalarının müziğiyle dans ediyordu. Bu dansı nasıl yapacağını dahi bile bilmiyordu, ama yine de Shuloch ve Jacurutu’nun ağgözlü korsanlarını cezbeden gücü paylaşabileceğini umuyordu. Leto kapı-mührüne gidip eliyle dokundu.

“Muriz gelince,” dedi Sabiha, “bu yaptığına çok kızacak ve–”

“Muriz bir boşluk taciri,” dedi Leto. “Halam onun içini boşaltmış.”

Sabiha ayağa kalktı. “Ben de seninle geliyorum.”

Ondan nasıl kaçtığını hatırlıyor, diye düşündü Leto. Üstümdeki gücünün artık yayıldığını hissediyor. Gördüğü kehanet hayalleri de aklını karıştırıyor. Ama Sabiha o kehanet hayallerini dinlemek iste-

miyordu. Oysa tek yapması gereken aklını kullanmaktı: Leto içinde hapsedilmiş solucan bulunan daracık kanyonlardan nasıl geçebilirdi ki? Tanzerouft'ta damıtıcı-giysisi ya da fremkiti olmaksızın nasıl yaşayabilirdi ki?

"Kehanet hayalleri görmek için yalnız kalmalıyım," dedi Leto. "Sen burada kal."

"Nereye gidiyorsun?"

"Kanâta."

"Kumalabalıkları geceleri sürüler halinde geliyorlar."

"Beni yemezler merak etme."

"Bazen solucanlar suyun hemen ardına kadar geliyor," dedi Sabiha. "Eğer kanâtı geçersen..." Sözlerindeki tehditin anlaşılabilmesi için sustu.

"Bir solucanı kancalarım yokken nasıl sürebilirim ki," dedi Leto. Sabiha'nın kehanet hayallerinden en azından bir kısmını kurtarma şansı hâlâ var mıydı acaba?

"Dönünce yiyecek misin?" diye sordu Sabiha. Tekrar kâsenin yanına çöküp kepçeyle mavi lapayı karıştırmaya başladı.

"Vakti gelince," dedi Leto. Ses'i ustaca kullandığını Sabiha'nın fark edemeyeceğini biliyordu. Sabiha'yı arzularına göre sezdirmeden yönlendirebiliyordu.

"Muriz gelince kehanet hayali görüp görmediğini anlar," diye uyardı Sabiha.

"Muriz'le ben ilgilenirim," dedi Leto. Sabiha'nın hareketlerinin nasıl da ağırlaştığını fark etmişti. Fremenlerin ortak niteliklerini bildiği için onu kolayca yönetebiliyordu. Fremenler şafak vakti çok enerjik olur, ama gün batımında üstlerine bir uyuşukluk ve karamsarlık çökerdi. Sabiha uyumak ve rüyalara dalmak istiyordu.

Leto dışarı, geceye çıktı.

Gökyüzünde yıldızlar ıslıl ıslıl parlıyordu ve etraflarını saran kayalıkları zorlanarak da olsa görebiliyordu. Palmiyelerin arasından geçip kanâta gitti.

Kanâtın yanında uzun süre çömelip, ötedeki kanyondan gelen kum tıslamalarını dinledi. Seslerden anladığı kadarıyla orada kü-

çük bir solucan vardı ve zaten bu yüzden seçilmiş olmalıydı. Küçük solucanların nakliyesi daha kolaydı. Solucanın nasıl yakalandığını düşündü. Avcılar onu bir su sisiyle sersemletmiş olmalıydı; orji-dönüşüm ayinleri için solucan yakalamakta kullanılan geleneksel Fremen yöntemiydi bu. Buradaki solucan boğulmayacaktı. O satılacak ve bir Lonca büklümgemisine konularak umut dolu sahibine gönderilecekti, ama sahibinin çölü muhtemelen solucanın yaşayamayacağı kadar nemliydi. Kumalabalıklarının Arrakis'i aslında ne kadar kuruttuğu gerçeğini pek az dış-dünyalı fark etmişti. *Gerçi bu eskindendi.* Çünkü artık Tanzerouft'ta bile hava bazen öyle nemli oluyordu ki. Oysa bir zamanlar solucanlar ancak bir Fremen sarnıcında can çekişirlerken böylesine nemli bir ortama girerdi.

Sabiha'nın arkadaki kulübede dolandığını duydu. Kız huzursuzdu, bastırıldığı kehanet hayalleri onu dürtüyordu. Sabiha'yla kehanet hayallerinin dışında yaşamak nasıl olurdu acaba diye merak etti. Her anı olduğu gibi paylaşmak. Bu fikir ona tüm kehanet hayallerinden daha cazip geliyordu. Geleceğin bilinmemesi çok daha sağlıklıydı.

"Siyeçte öpüşmek, şehirde öpüşmekten iki kat güzeldir."

Bu eski Fremen değişinde aslında bir doğruluk payı vardı. Eski siyeçlerin insanları hem vahşi hem de utangaç olurdu. Jacurutu ve Shuloch halkında da o utangaçlıktan izler görülebiliyordu, ama yalnızca izler vardı. Leto aslında nelerin yitirildiğini kavradığında üzüldü.

Leto yavaşça, çok yavaşça etrafında çok sayıda yaratığın yumuşacık kımıldadığını işitmeye başladı.

Kumalabalıkları.

Çok yakında bir kehanet hayalinden diğerine geçmenin vakti gelecekti. Kumalabalıklarının hareketleri, kendi içindeki hareketlerdi sanki. Bu tuhaf yaratıklarla birlikte nesiller boyunca yaşamış olan Fremenler, onları tuzığa çekmek için yem olarak biraz su kaybetme riskine girilirse, kumalabalıklarına hemen ulaşabileğini biliyordu. Sadece birkaç damla suyu kalmış ve susuzluktan can çekişen pek çok Fremen bu riske atılmıştı, çünkü kumalabalıkların-

dan çıkan tatlı ve yeşil şurup onları biraz daha yaşatabilirdi. Ama kumalabalıkları genellikle çocukların oyuncağıydı – onları Huanui’ye götürmek veya oynamak için yakalarlardı.

Leto bu *oyunun* şimdi onun için ne anlama geldiğini düşündüğünde ürperdi.

Yaratıklardan birinin çıplak ayağının üstünde kaydığını hissetti. Yaratık bir an duraksadıktan sonra yoluna devam etti, kanâta daha çok su vardı.

Leto bir an verdiği korkunç kararın gerçekliğini hissetti. *Kumalabalığı eldiveni*. Çocuklar için bir oyundu bu. Bir kumalabalığını elinize alıp etrafına dolarsanız, canlı bir eldiven gibi olurdu. O yaratıklar derinin altındaki kılcal damarlarda bulunan kanı algılayabiliyordu, ama kanın yapısında bulunan bir şeyden hoşlanmıyorlardı ve bu yüzden de o canlı eldiven bir süre sonra kumun üstüne kayar, sonra oradan alınıp baharat lifinden bir sepete konurdu. Baharat onları yatıştırdığı için de ölü-damıtıcısına götürülene kadar sorun çıkarmazlardı.

Kumalabalıklarının kendilerini kanâtın içine attıklarını ve oradaki avcı balıklar tarafından yendiklerini işitiyordu. Kumalabalıkları suda yumuşar ve kolayca eğilip bükülebilirlerdi. Çocukların erken yaşta öğrendiği bir şeydi bu. Üstlerine birazcık tükürmek, o şerbet gibi sıvılarını çıkarmaya yeterdi. Leto kanâttan gelen şıptırtıları dinledi. Kumalabalıkları açık havadaki suya akın akın geliyorlardı, ama kanâtın muhafızlığını yapan avcı balıklarla başa çıkamazlardı.

Yine de hâlâ akın akın geliyor ve şıptırtılar çıkararak suya dalıyorlardı.

Leto sağ elini kuma sokarak gezdirdi, ta ki parmakları bir kumalabalığının derimsi yapısına dokunana dek. Aradığı gibi iri bir taneydi bu. Yaratık ondan kaçmadı, tam tersine hevesle tenine dolandı. Leto diğer elini yaratığın üstünde gezdirdi – kabaca bir elmas biçimindeydi. Kafası, uzuvları, gövdesi yoktu, ama yine de suyun varlığını hiç şaşmadan saptayabilirdi. Çuval benzeri kocaman tek bir organizmaya dönüşüp su birikintisinin etrafını tamamen çevirene dek vücutlarını yan yana getirerek dışarı doğru çıkardık-

ları silialarını^Φ birbirlerine dolayıp birleşebilirlerdi; bu sayede de “zehir”i etrafına duvar örerek kumalabalıklarının dönüşeceği devasa şeye, Şeyh Hulud’a yaklaştırmıyorlardı.

Elindeki kumalabalığı kıvranıyor, uzayıp esniyor ve genişliyordu. Leto seçtiği kehanet hayalinin de o yaratıkla birlikte uzayıp esnediğini hissediyordu. *Bu iplik öbürü gibi değildi.* Kumalabalığının inceldiğini, elini giderek daha fazla kapladığını hissetti. Hiçbir kumalabalığı hayatında böyle bir elle, her hücreci baharata fazlasıyla doymuş bir elle karşılaşmamıştı. Başka hiçbir insan böylesine baharat yüklüken hem sağ kalıp hem de aklını korumayı başaramamıştı. Leto enzim dengesini özenle ayarlıyordu ve baharat transındayken öğrendikleri sayesinde kendisinden emindi. İçindeki sayısız yaşamın anıları da ona gerekli hassas bilgileri veriyordu, çünkü onların desteği sayesinde melanj dengesine dair hassas kesinlikteki ayarlamaları gerçekleştirirken bir an bile dikkatini dağıtıp rahatlasa oluşacak aşırı dozdan ölürdü. Aynı zamanda da kumalabalığıyla bütünleşiyor, ondan beslenip onu besliyor ve tanıyordu. Transta gördüğü kehanet hayali ona temel kalıbı vermişti ve Leto’da bu yolda sapmadan gidiyordu.

Leto kumalabalığının iyice inceldiğini ve neredeyse koluna kadar yayıldığını hissetti. Bir başka kumalabalığını alıp onun üstüne koydu. Yaratıklar birbirleriyle temas edince çılgınca kıvranmaya başladılar. Siliaları birbirine karışıp kilitlendi ve Leto’nun kolunu dirseğine dek kaplayan tek bir zara dönüştüler. Kumalabalığı çocukların oyunundaki canlı eldiven haline gelmişti, ama Leto kumalabalığını bir ortakyaşar ten rolünü üstlenmeye teşvik ettiği için daha ince ve daha hassastı. Elinde o canlı eldivenle eğilip yere dokunduğunda kumu hissetti ve her kum tanecikliğini ayrı ayrı algıladı. Kolundaki yaratık artık bir kumalabalığı değildi, daha sert ve daha güçlü bir şeydi. Giderek daha da güçlenecekti ... Kumu araştıran eli bir kumalabalığına daha rastladı, bu da hızla hareket ederek diğer ikisiyle birleşti ve yeni rolüne hemen alıştı. Oluş-

^Φ *Silia*: Zoolojide tek hücreli hayvanlarda görülen ve hareketi sağlayan kırsal tüyler; botanikte küçük kılımsı uzuvlara verilen isim. —ed.

turdukları yumuşak derimsi zar Leto'nun kolunu omzuna dek kapladı.

Leto korkunç bir dikkat ve yoğunlaşma göstererek uyuşmazlıkları giderip bedeninin bu yeni tene alışmasını sağladı. Dikkatinin ufacık bir kısmını bile bu yaptığı şeyin nasıl da korkunç sonuçlar doğurabileceğini düşünmeye ayırmadı. Önemli olan tek şey trans- ta gördüğü kehanet hayalinin getirdiği zorunluluklardı. Altın Yol'a ulaşmak için bu ateşten gömleği giymeliydi.

Leto cüppesini çıkarıp kuma çırılçıplak uzandı ve kaplanmış kolunu kumalabalıklarının kanâta ulaşmak için geçtiği yere doğru uzattı. Bir keresinde Ganimet'le birlikte bir kumalabalığı yakaladıklarını hatırladı. Onu sürekli kuma sürtmüşlerdi, ta ki yaratık büzülüp çocuk-solucan olana, içi yeşil şerbetle dolu bir tüp şeklini alana dek. Böylece insana sadece o tüpün ucunu hafifçe ısırıp oluşan yara kapanmadan birkaç damla tatlı sıvıyı içebilecek kadar hızla emmek kalıyordu.

Kumalabalıkları artık tüm vücudunu kaplamış durumdaydı ve bu canlı zarın altındaki nabzının atışını hissedebiliyordu. Birî yüzünü örtmeye çalışınca onu sertçe çekti ve yaratık iyice uzayıp bir rulo haline geldi. Bu şey bir çocuk-solucandan daha çok uzadı ve esnekliğini korudu. Leto ucunu ısırınca, ağzına incecik bir tatlı akıntı dolmaya başladı, daha önce hiçbir Fremen bir kumalabalığından bu kadar şerbet çıktığı görmemişti. Vücuduna içtiği o sıvının verdiği enerjinin dalga dalga yayıldığını hissediyordu. Bedeninden tuhaf bir heyecan dalgası geçti. Epey bir süre o zarı yüzünden uzak tutmaya uğraştı; sonunda çenesinden alnına dek yüzünü çevreleyen ve sadece kulaklarını açıkta bırakan katı bir nesne oluştu.

Şimdi kehanet hayalini sınamanın vakti gelmişti.

Ayağa kalktı ve kulübeye doğru koşmaya başladı. Koşarken ayaklarının fazla hızlı hareket ettiğini ve bu yüzden dengesini bulmakta zorlandığını fark etti. Kuma atladı, yuvarlandı ve sonra ayağa kalkmak için sıçradı. Havaya iki metre kadar sıçradıktan sonra bu kez sırt üstü yere düştü. Tekrar ayağa kalkıp yürümeye çalıştığı anda, yine fazlasıyla hızlı hareket ediyordu.

Dur! diye emretti kendine. *Prana-bindu* tekniğiyle gevşemeye çalıştı ve algılarını bilinç havuzunda topladı. Böylece zamanı deneyimlemesini sağlayan *daimi-bu an*'ın ruhsal dalgalarına yoğunlaştı. O yapay ten kehanet hayalinin gösterdiği gibi, gerçekten de mükemmel işliyordu.

Tenim bana ait değil.

Ama kaslarının bu yeni güçlendirilmiş hareket durumuna alışması için eğitilmesi gerekiyordu. Yürümeye çalıştığında yere düşüp yuvarlanıyordu. Sonunda oturdu. Bu hareketsizlik anında çenesinin altındaki zar ağzını kaplamaya çalıştı. Leto zara tükürüp ısırdı ve tatlı şerbeti içti. Eliyle bastırarak aşağıya doğru yuvarladı.

Vücudu yeni teniyle yeterince uyum sağladıktan sonra Leto öne doğru eğildi ve kuma yüz üstü uzandı. Sonra sürünmeye başladı, bedenini kaplayan zarı kuma sürüyordu. Her kum tanesini ayrı ayrı hissediyordu, ama kendi teni hiçbir şeye sürünmüyordu. Yalnızca birkaç kulaç atma hamlesiyle, kumda elli metre kadar ilerlemişti. Duruma gösterdiği tek fiziksel tepki sürtünme yüzünden ısındığına dair bir uyarı hissiydi.

Zar artık burnunu ve ağzını kaplamaya çalışmıyordu ve şimdi Altın Yoluna doğru ikinci büyük adımı atma süreciyle yüzleşmeliydi. Kumda yüzme eylemi sayesinde kanatı geçip tuzağa düşürülmüş solucanın bulunduğu kanyona girmişti. Solucanın tıslayarak üstüne doğru geldiğini duyuyordu, çünkü hareketleri ilgisini çekmişti.

Leto ayağa fırladı. Niyeti ayakta durup beklemektir, ama güçlendirilmiş hareket onu kanyonun içine doğru yirmi metre daha fırlatmıştı. Yoğun bir dikkat harcayarak bedenini kontrol edip yere oturduktan sonra, yavaşça doğruldu. Hemen önündeki kumlar kabarmaya başlamıştı, yıldızlı göğün altında dev bir kubbe yükseliyor gibiydi. Sadece birkaç metre önünde kumlar yarıldı ve billur dişlerin loş ışıktaki parladığını gördü. Karşısında açılan o dev ağız bir mağaraydı sanki ve mağaranın derinliklerinde donuk alevler oynanıyordu. Nefesinden yayılan boğucu bir baharat kokusu her yanını yalayıp geçti. Ama solucan durmuştu. Siyeci barındıran tepenin üstünde yükselen İlk Ay gibi, yaratık da onun önünde yük-

selmiş duruyordu. Solucanın vücudunun derinliklerindeki kimyasal tepkimelerden kaynaklanarak alevlenen ateşin yarattığı ışık billur dişlerinden yansıyordu.

Fremenlerin solucanlara duyduğu korku Leto'nun da içine işlemiş olduğundan, dönüp kaçmak isteğiyle kavruluyordu. Ama kehanet hayaline tutunarak kımıldamadan bekledi, bu anın uzaması onu büyülüyordu sanki. İlk kez bir insan canlı bir solucanın ağzına bu kadar yakın duruyor ve yaşamayı sürdürebiliyordu. Leto sağ ayağını nazikçe öne uzatıp bir adım atmayı denedi, ama bir kum yükseltisine çarpınca tepkisini yavaşlatamadı ve solucanın ağzına doğru fırlayıverdi. Dizlerinin üstüne düşerek kendini durdurabildi.

Solucan hâlâ kımıldamamıştı.

Çünkü sadece kumalabalığı algılıyordu ve kendi türünün derin kum bölgesinde yaşayan taşıyıcı kısmına saldırmazdı. Solucanlar kendi bölgelerine giren diğer solucanlara saldırır ve baharat olan yerlere giderlerdi. Onları durdurabilecek tek şey bir su engeliydi – ve kumalabalıkları da su içerdiklerinden bir tür su engeli oluşturunurlardı.

Leto deney yapmak için bir elini o korku verici ağza doğru uzattı ve solucan bir metre geriledi.

Güveni yerine gelen Leto, solucana sırtını dönüp uzaklaşırken kaslarını sahip oldukları yeni gücü kullanmaya alıştırmaya başladı. İhtiyatlı bir şekilde yürüyerek kanâta geri döndü. Arkasındaki solucan hâlâ kımıldamadan duruyordu. Leto su engelini ardına geçince sevinçle zıplamaya başladı. Her sıçrayışta on metre yükseliyor, yerde yuvarlanıyor ve kahkahalar atıyordu.

Kulübenin kapı-mührünün açılmasının ardından kumlara bir ışık huzmesi düştü. Lambanın sarımsı mor ışığında ona bakarak dikilen Sabiha'nın silueti görünüyordu.

Leto kahkahalar atarak kanâta doğru geri koştu, solucanın karşısında durdu ve Sabiha'ya dönerek kollarını açtı.

"Bak!" diye seslendi. "Solucan sözümü dinliyor!"

Sabiha şoka girmiş bir halde öylece donup kalmıştı. Leto solucanın etrafında fıldır fıldır döndü ve ardından kanyonun derin-

liklerine daldı. Yeni tenini kullanmaya alıştıkça, koşarken harcadığı çaba azalıyordu. Hatta kaslarını o kadar az esnetiyordu ki, neredeyse hiç çaba harcamıyor gibiydi. Koşmaya gerçekten çaba harcadığında kumun üzerinde öyle hızlandı ki, açık duran yüzüne vuran rüzgâr canını acıtmıştı. Kanyonun kapalı ucuna geldiğinde durmak yerine on beş metrelik bir sıçrayış gerçekleştirip kayalara tutunarak bir böcek gibi yukarı tırmandı ve Tanzerouft'a bakan tepeye ulaştı.

Karşısında ay ışığıyla gümüşü bir renge boyanmış engin çöl uzanıyordu.

Leto'nun coşkulu ruh hali kayboldu.

Çömeldi. Vücudunu öylesine hafif hissediyordu ki. Harcadığı güç yüzünden bedeninde incecik bir ter tabakası oluşmuştu; üstünde bir damıtıcı-giysi olsa, hemen terini emip tuz ayrıştırıcı katmana gönderirdi. Ama rahatladığı anda ter tabakası kaybolup gitti; vücudunu kaplayan zar, terini bir damıtıcı-giysiden çok daha hızlı emiyordu. Leto zarın dudaklarının altındaki bir parçasını nazikçe rulo haline getirdi ve ağzına götürüp ısırarak tatlı sıvısını emdi.

Ama yine de ağzı maskeli değildi. Bir Fremen gibi düşündüğü için verdiği her nefesle birlikte vücut nemini harcadığını hissediyordu. Leto zarın birazını ağzının üstüne çekti ve burun deliklerine girmesini engelleyerek kenarını aşağı kıvrırdı; bu hareketi kıvrılmış zar yerinde kalana kadar tekrarlardı. Çöldeyken içgüdüsel olarak soluma düzenini değiştirir, burnundan soluk alıp ağzından verirdi. Soluk verdiğiğinde ağzını kaplayan zarda bir kabarcık oluştu, ama patlamadı. Artık ağzından da hiç nem kaybetmeyecekti ve burun delikleri açıktaydı. Yani uyum süreci başarıyla ilerliyordu.

Leto ile ayın arasına uçan bir toptır girdi, yan yatarak alçaldı ve ardından da kayalığa, Leto'nun soluna, yüz metre uzağına indi. Leto önce toptere, sonra da dönüp geldiği kanyonun derinliklerine dikkatle baktı. Kanâtın arkasında bir sürü ışık beneği vardı, yani orada bir kalabalık toplanmıştı. Uzaktan bağrışmalarını duyuyor, seslerindeki isteriyi anlayabiliyordu. Toptırdan inen iki adam ona doğru gelmeye başladılar; silahları ay ışığında parlıyordu.

Meşed, diye düşündü Leto, kederlendirici bir düşünceydi bu. İşte Altın Yol'a gireceği büyük sıçrama gerçekleşiyordu. Üzerinde kumalabalığından bir zar, canlı ve kendini onarabilen bir damıtıcı-giysi vardı. Böyle bir şey Arrakis'te ölçülemez bir değere sahipti ... ama bedeli de öylesine büyüktü ki. *Artık insan değilim. Bu geceye dair efsaneler büyüyerek kulaktan kulağa yayılacak ve çarpıtılarak olayın bir parçası olanların bile tanıyamayacağı bir hale gelecekti. Ama sonuçta bu efsane gerçeğe dönüşecek.*

Tepenin yamacından aşağıya baktı ve çöl zemininin iki yüz metre kadar aşağıda olduğuna karar verdi. Ay ışığı sarp yamaçtaki girintileri ve çıkıntıları gösteriyordu, ama bunları birbirine bağlayarak aşağı inen herhangi bir patika yoktu. Leto durdu, derin bir nefes aldı, sonra dönüp yaklaşan adamlara baktı ve uçurumun kenarına gidip sıçrayarak kendini boşluğa doğru fırlattı. Otuz metre kadar düştükten sonra, esnek bacaklarıyla ince ve uzun bir kaya çıkıntısına indi. Güçlenmiş kasları çarpışmanın şokunu emerken sola doğru sekerek vücudu bir başka kaya çıkıntısına ulaştı. Çıkıntıya tutunmayı başarıp, yirmi metre daha aşağı atlayarak tekrar tutundu ve bu şekilde, atlayıp kaya çıkıntılarına tutunarak inmeyi sürdürdü. Son kalan kırk metreyi tek bir atlayışta inip, bir kumulun kaygan yüzeyine kirdiği bir dizinin üstüne düştü ve tozu dumana katarak çöl zeminine doğru yuvarlandı. Dibe ulaştığında ayağa fırlayıp tek bir sıçrayışta en yakında kumulun tepesine çıktı. Kayalığın tepesinden boğuk haykırışlar geliyordu, ama onlara aldırmayıp, dikkatini kumulların üstünde sıçraya sıçraya gitmeye yoğunlaştırdı.

Güçlenmiş kaslarını kullanmaya alıştıkça, mesafeleri tek hamlede aşan vücutundan aldığı duygusal haz daha da artıyordu. Hiç beklemediği bir şeydi bu. Sanki çölde bale yapıyordu. Tanzero-uff'a ilk kez böyle meydan okunuyordu.

Ornitopterden inen adamların artık şoktan çıkıp kendisini takibe başlamış olduğuna hükmettiğinde, bir kumulun ay ışığı almayan karanlık tarafına geçip kendini kuma gömdü. Ulaştığı bu yeni gücü sayesinde kumlar artık ona koyu bir sıvı gibi geliyordu, Ama fazla hızlı hareket ettiğindeyse sıcaklık da tehlikeli miktarlarda artıyordu. Kumulun diğer ucunu delip çıktığında, zarın artık

burun deliklerini de kapladığını fark etti ve onu burun deliklerinden çekip uzaklaştırdı. Sahip olduğu bu yeni derinin, terini emmek için bedeninin etrafında nabız gibi attığını hissediyordu.

Leto ağzının kenarındaki zarı bir tüp şekline sokarak şurubundan biraz içerken başını kaldırıp bir yandan da yıldızlı gökyüzüne bakıyordu. Hesaplamasına göre Shuloch'tan on beş kilometre kadar uzakta olmalıydı. Bir süre sonra gökyüzünde bir topter belirdi. Dev bir kuşa benziyordu ve peşinden başkaları da geldi. Kanatlarının hafif hışırtısını ve susturuculu jet motorlarının boğuk fısıltısını duyuyordu.

Ağzındaki canlı tüpü emerek bekliyordu. İlk Ay her zamanki yolundan ilerleyerek gözden kayboldu, ardından da İkinci Ay yolculuğunu tamamladı.

Leto şafaktan bir saat önce kumulun tepesine tırmanıp göğü taradı. Avcılardan eser yoktu. Artık dönüşü olmayan bir yola girdiğini biliyordu. İlerisinde zaman ve mekânın tuzağı uzanıyordu; hem ona hem de tüm insanlığa unutulmaz bir ders vermek için kurulmuştu.

Leto kuzeydoğu yönüne dönüp sıçraya sıçraya elli kilometre kadar ilerledikten sonra, günü geçirmek için kendini kuma gömdü ve kumalabalığı zarından bir tüp yapıp ucunu dışarı çıkardı. İkisi de birbirleriyle nasıl yaşayacaklarını öğreniyorlardı. Zarın vücuduna yaptığı başka şeyleri düşünmemeye çalıştı.

Yarın Gara Rulen'e saldıracağım, diye düşündü. Kanâtlarını parçalayacağım ve suları kumlara karışacak. Sonra da Rüzgârçıkını, Eski Yarık ve Harg'a saldıracağım. Ekolojik dönüşüm projesinin tüm bir nesil boyu yaptıklarını tek bir ayda yok edeceğim. Böylece zaman kazanacağız.

Asi kabilelerin yabanıllığı suçlanacaktı elbette. Jacurutu efsanelerinin bir kısmı canlanacaktı. Alia'nın canı sıkılacaktı. Ganimet'e gelince ... Leto, Ganimet'in hafızasını yerine getirecek sözcükleri içinden sessizce tekrarladı. Bunu yapmanın da zamanı gelecekti ... eğer bu korkunç iplikler yumağından kurtulmayı başarsabilselerse.

Altın Yol onu cezbederek çöle çağırmıştı; bu neredeyse göz-

leriyle görebileceği kadar fiziksel bir şeydi. Ve bunun nasıl gerçekleştiğini düşündü: Hayvanlar nasıl yaşamak için hareket etmek zorundaysa, insanoğlunun çağlardır hapsedilmiş ruhu da varlığını koruyabilmek için ilerleyebileceği bir yol bulmak zorundaydı.

Sonra babası aklına geldi. "*Yakında erkek erkeğe konuşacağız,*" diye düşündü, "*ve sadece birimizin kehanet hayali gerçekleşecek.*"

Sağ kalma koşulları iklim tarafından belirlenir ve iklimsel değişimler de çoğunlukla bir nesilde fark edilemeyecek kadar yavaş gerçekleşir. Ve değişimin dokusunu oluşturan da iklimin aşırı uçlarıdır. Yalnız kalmış ve fani insanlar iklimsel alanları ve yıllık hava durumu değişimlerini gözleyebilir ve bazen de “Hiç bu kadar soğuk bir yıl görmemişim,” benzeri saptamalarda bulunabilirler. Bunlar makul şeylerdir. Ama insanlar uzun yıllara yayılan bir ölçekte baktığında görülen iklim ortalamalarının değişimine pek dikkat etmezler. Oysa insanların herhangi bir gezegende yaşayabilmeleri kesinlikle bu tür değişimlere dikkat etmeleriyle gerçekleşir. İnsanlar iklimi tanımalıdır.

— Arrakis, Dönüşüm
Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

Alia yatağında bağdaş kurmuş, Korkuya Karşı Dua'yı okuyarak kendisini sakinleştirmeye çalışıyor, ama kafasının içinde çınlayan alaycı kıkırtılar tüm dikkatini dağıtıp çabalarını engelliyordu. O sesi duyabiliyordu, kulaklarını ve zihnini kontrol eden o sesi.

“Neden böyle saçmalıyorsun? Neden korkuyorsun ki?”

Ayakları koşma hareketleri yapmaya çalıştığı için baldır kasları geriliyordu, ama kaçacak bir yer yoktu ki.

Üstündeki incecik halis Palia ipeğinden yapılma altın renkli gecelik, bedeninde belirmeye başlayan tombullaşmayı ortaya çıkarıyordu. Suikastçıların Saati henüz geçmişti ve çok yakında şafak sökecekti. Kırmızı yatak örtüsünün üstüne son üç aya dair raporlar yayılmıştı. Alia havalandırmanın uğultusunu duyuyordu ve hafif bir esinti şiga-teli makaralarının şeritlerini kımıldatıyordu.

Yardımcıları onu iki saat önce telaşla uyandırıp en son saldırıyı haber vermişler ve Alia da bir şeyler bulabilmek için rapor makaralarını incelemek istediğini söylemişti.

Korkuya Karşı Dua'dan umudu kesip bıraktı.

O saldırılar asilerin işi olmalıydı. Başka kim olacaktı ki? Müeddib'in dinine düşman olanların sayısı giderek daha da artıyordu.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu içindeki alaycı ses.

Alia başını çılgınca sağa sola salladı. Namri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Öyle tehlikeli ve çift taraflı oynayan birine güvenmekle salaklık etmişti. Yardımcıları suçu Stilgar'a yükleyerek onun gizli bir asi olduğunu fısıldamışlardı. Halleck'e ne olmuştu peki? Kaçakçı dostlarının yanına mı dönmüştü? Muhtemelen.

Rapor makaralarından birini aldı. Ya *Muriz'e ne demeli!* Herif aklını kaçırmış olmalıydı. Tek mantıklı açıklama buydu. Alia mucizelere inanmazdı. Hiçbir insan, hele bir çocuk (Leto gibi olsa bile) Shuloch tepesinden atlayıp da sağ kalamaz ve sonra da kumuldan kumula sekerek kaçamazdı.

Alia elinin altındaki şiga-telinin soğukluğunu hissetti.

Leto neredeydi peki? Ganimet, Leto'nun öldüğüne emindi. Bir Gerçeğisöyleten de doğruyu söylediğini onaylamıştı. Leto'yu bir Laza kapları öldürmüştü. Öyleyse Namri ve Muriz'in bahsettiği çocuk kimdi?

Ürperdi.

Kırk kanât saldırıya uğrayıp parçalanmış ve suları kuma dökülmüştü. Bütün Fremenler, ister sadık olsunlar ister asi, tümü de batıl inançlı soytarılardı. Raporları baştan aşağı esrarengiz olaylarla doluydu. Kumalabalıkları kanât sularına atlayıp minicik parçalara bölünerek çoğalıyormuş. Solucanlar kendilerini bile bile suda boğuyormuş. İkinci Ay'dan kan damlıyor, Arrakis'e düşüyor ve büyük fırtınalar koparıyormuş. Ama fırtınaların sayısında sahiden de artış vardı!

Tabr'da kimseyle görüştürülmeyerek çok sert sınırlamalar altında tutulan Duncan'ı düşünerek sinirlendi. Duncan ve İrulan bu alametlerin ardındaki gerçek anlamlara dair durmadan konuşup

durmuşlardı. ‘Salaklar! Kendi casusları bile bu saçma sapan masallara kapılıyordu!

Ganimet neden Laza kaplanı öyküsünde ısrar ediyordu?

Alia iç geçirdi. Şiga-teli makaralarındaki raporlardan sadece biri içini rahatlatmıştı. Farad'n bir saray muhafız grubunu “Resmi Nişan Töreni hazırlıklarına ve olası sorunlara yardım etmeleri için” göndermişti. Alia gülümserken kafasının içindeki ses de kahkahayı bastı. En azından bu plan işliyordu. O saçma sapan batıl inanç masallarını çürütmek içinse mantıklı açıklamalar bulmalıydı.

Bu arada Farad'nın adamlarını Shuloch'a göndermişti; oradaki bilinen işbirlikçilerin, özellikle de Naibler arasında olanların tutuklamasına yardım etmeleri için. Stilgar'ı da tutuklatmayı düşündü, ama içindeki ses onu uyardı.

“Biraz bekle.”

“Annemle Rahibeler Birliği hâlâ kendi planlarını uyguluyor,” diye fısıldadı Alia. “Annem neden Farad'nı eğitiyor?”

“Belki de çocuktan hoşlanıyor,” dedi eski Baron.

“Hayır. Annem soğuk bir kadındır.”

“Farad'n'a onu da geri getirmesini söylemeyi düşünmüyorsun herhalde?”

“Hiç söyler miyim!”

“İyi. Bu arada Zia'nın geçenlerde getirdiği şu genç yaver. Adı Agarves'ti galiba – Buer Agarves. Onu bu gece buraya çağırırsana...”

“Hayır!”

“Alia ...”

“Neredeyse şafak sökecek seni doymak bilmeyen yaşlı salak! Bu sabah bir Askeri Şura toplantısı var. Rahipler-”

“Onlara güvenme, sevgili Alia.”

“Tabii ki güvenmiyorum!”

“Tamam. Şimdi, şu Buer Agarves ...”

“Hayır dedim!”

İçindeki eski Baron sustu, ama Alia birden baş ağrısı hissetmeye başladı. Sol yanağından kafatasına doğru bir sızı yayılıyordu.

Baron bir keresinde bu numarayla Alia'nın koridorlarda böğürek koşmasına yol açmıştı, ama Alia bu kez ona direnmekte kararlıydı.

“Devam edersen ağrı kesici alırım,” dedi.

Baron, Alia'nın kararlı olduğunu anlamıştı. Baş ağrısı yavaşça dindi.

“Pekâlâ.” Baron'un sesi huysuzdu. “Ama daha sonra çağıracağsın.”

“Evet, çağıracağım,” dedi Alia.

Gücünle çölü yarıyorsun; çöldeki ejderlerin kafalarını kırıyorsun. Evet, kumulların arasından yükselen bir hayvansın sen; koç gibi boynuzlusun, ama ejder gibi konuşuyorsun.

— Gözden Geçirilmiş Orange Katolik İncili
Arran 2:4

Bu değiştirilemez bir kehanetti, iplikler halata dönüşüyor ve Leto bunu aslında tüm ömrü boyunca bildiğini hissediyordu. Tanzerouft'un üstüne yayılan akşam gölgelerinin ötelere baktı. Yüz yetmiş kilometre kuzeyde Eski Yarık vardı. Kalkan Yamacı'nın içinden geçen o derin ve kıvrımlı yarık, ilk Fremenlerin çöle göç ederken geçtikleri yeri.

Leto artık hiç şüphe duymuyordu. Burada, çölde neden tek başına durduğunu biliyor, ama bir yandan da bu diyarın sahibi olduğunu ve çöle hükmedebileceğini hissediyordu. Kendisini tüm insanlara bağlayan bağı hissediyor ve mantıklı deneyimlerin yaşandığı bir evreni, sürekli değişmesine karşın sabit temel öğeleri bulunan bir evreni arzuluyordu.

Bu evreni tanıyorum.

Onu buraya getiren solucanı ayağını yere vurarak çağırmış ve o da hemen önünde kumlardan çıkıp yükselerek, karşısında evcil bir hayvan gibi durmuştu. Leto solucanın üstüne sıçrayıp, zar kaplı güçlenmiş elleriyle halkalarından birini kaldırarak, tekrar kuma dalmasını önlemişti. Gece boyunca kuzeye sürdüğü solucan yorul-

muştı. Yaratığın içindeki silikon-kükürt “fabrikası” tam kapasiteyle çalışmış, bol miktarda oksijen yaymış, rüzgâr da bu oksijeni Leto’nun üstüne sürerek onu çevreleyen girdaplar oluşturmuştu. Bu sıcak rüzgârlar bazen başını döndürmüştü, tuhaf şeyler düşünmesine yol açmıştı. Atalarına dair hayaller görmüş, Yeryüzü’ndeki bazı tecrübelerini yaşamış, sonra da bu tecrübeler ışığında şimdiki yeni halini değerlendirmişti,

Artık insanlıktan epey çıktığının farkındaydı. Nerede bulsa yediği baharatın etkisiyle üstünde kalan zar da artık kumalabalığı olmaktan çıkmıştı. Siliaları Leto’nun tenine karışmış, böylece dönüşümünü çağlar boyunca sürdürecektir yeni bir canlı türü ortaya çıkmıştı.

Sen bunu biliyordun baba, ama reddettin, diye düşündü Leto. *Böyle bir şeyle yüzleşmek gerçekten korkutucu.*

Leto babasının neye inandığını ve bunun sebebini biliyordu.

Müeddib kehanet yüzünden öldü.

Oysa Paul Atreides gerçeklik evreninden çıkıp henüz sağ iken âlemü’l-misâl’e geçmiş ve oğlunun yaptığı bu şeye cesaret edememişti.

Artık sadece Vaiz vardı.

Leto kumlara çömelip kuzeye dikkatle bakmayı sürdürdü. Solucan o taraftan gelecek ve sırtında iki kişi olacaktı: Genç bir Freman ve kör bir adam.

Leto’nun tepesinden solgun yarasalar uçtu; güneye doğru gidiyorlardı. Kararan gökyüzünde uçuşan noktacılar halindeydi, ama tecrübeli bir Freman gözü, onların rotasına dikkat ederek nerede bir yerleşim merkezi olduğunu anlayabilirdi. Ama Vaiz yerleşim merkezlerinden uzak duracaktı. O Shuloch’a gidiyordu. Shuloch’a vahşi yarasalar alınmazdı, çünkü onların bir tür kılavuzluk ederek yabancıları bu gizli yere getirmelerini elbette ki istemezlerdi.

Solucan ilk önce çöl ve kuzey göğü arasında karanlık bir hareket olarak belirdi. Atmosferin üst tabakalarında dinmekte olan bir fırtınanın oluşturduğu *matar*, yani kum yağmuru yüzünden birkaç dakikalığına gözden kaybolduktan sonra tekrar ortaya çıktı ve giderek yaklaşıyordu.

Akşam olmasıyla birlikte, Leto'nun çömeldiği kumulda gecenin nemi toplanmaya başlamıştı. Burun deliklerindeki o minicik nemliliğin tadını alınca ağzının üstündeki baloncuklanan zarı düzeltip yerleştirdi. Artık ıslaklıklar ve yudum-kuyuları arayarak su bulmaya çalışmasına gerek yoktu. Annesinin genlerinden gelen ve bulduğu her türlü suyu geri alan Fremenlere özgü daha uzun, daha geniş kalın bağırsaklara sahipti. Ayrıca üstündeki canlı damıtıcı-giysi karşılaştığı her nem zerreciğini hemen saptayıp emiyordu. Hata Leto burada çömelmiş dururken bile, zarın kuma dokunan kısmı depolayabileceği her enerji kısıntısını yakalayabilmek için silia-yalancı ayaklarını çıkarmış avlanıyordu.

Leto yaklaşan solucanı inceledi. Genç rehberin şu ana dek onu, kumulun tepesindeki noktayı fark etmiş olduğunu biliyordu. Solucan süvarisi bu uzaklıktan onu tam olarak seçemezdi, ama Fremenler bu sorunu nasıl çözeceklerini öğrenmişlerdi: Onlar bilinmeyen her nesneyi tehlikeli olarak kabul ederlerdi. Bu yüzden genç rehberin ne yapacağı kesinlikle belliydi ve Leto bunu bir kehanet hayali olmaksızın bile tahmin edebilirdi.

Düşüncesini doğrular şekilde solucan yolunu hafifçe çevirip Leto'nun üstüne gelmeye başladı. Fremenler dev solucanları sık sık silah niyetine kullanırdı. Şaddam'ı da Arrakeen'de solucanlar sayesinde yenmişlerdi. Ama bu solucan artık sürücüsüne daha fazla itaat etmeyecekti ve Leto'nun on metre kadar ilerisinde durdu ve hiçbir şekilde bir kum tanesi kadar bile ilerlemeyi reddetti.

Leto ayağa kalktı ve sırtındaki zardan çıkmış siliaların geri çekildiğini hissetti. "Ehlen ve sehlen!" diye seslendi ağzındaki zarı çekerek. *Hoş geldiniz, iki kere hoş geldiniz!*

Kör adam solucanın sırtında, kılavuzunun arkasında ayakta duruyordu ve bir elini delikanlının omzuna koymuştu. Yüzünü Leto'ya çevirip havayı kokluyor, sanki aniden karşılarına çıkan kişiyi bu şekilde tanımaya çalışıyordu. Batan güneşin ışığı adamın alnını turuncuya boyamıştı.

"Kim o?" diye sordu kör adam, rehberinin omzunu sarsarak. "Neden durduk?" Burnundaki damıtıcı-giysisinin burun filtreleri yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

"Çölde tek başına biri, o kadar," dedi delikanlı, Leto'ya korkuyla bakıyordu. "Görünüşe göre bir çocuk. Solucanı üstüne sürecektim, ama hayvan gitmiyor."

"Neden söylemedin?" diye sertçe sordu yaşlı adam.

"Sadece çölde tek başına dolaşan biri sanmıştım!" diye kendini savundu delikanlı. "Ama bir iblismiştir meğer."

"Tam Jacurutulu gibi konuşun," dedi Leto. "Ve bayım, siz de Vaiz olmalısınız."

"Evet, oyum." Vaiz'in sesinde korku vardı, çünkü nihayet geçmişle yüzleşmişti.

"Burası bir bahçe değil," dedi Leto. "Ama isterseniz geceyi burada benimle birlikte geçirmek için kalabilirsiniz."

"Kimsin?" diye bastırdı Vaiz. "Solucanımızı nasıl durdurdun?" Vaiz'in sesinde bir şeyleri anlamanın getirdiği rahatsız edici bir ton vardı. Alternatif kehanet hayaline dair bir şeyler hatırlamaya başlamıştı ... burada bir sona ulaşacağını biliyordu.

"O bir iblis!" diye belirtti genç rehber. "Buradan hemen gitmeliyiz, yoksa ruhlarımız--"

"Sus!" diye gürledi Vaiz.

"Ben Leto Atreides'im," dedi Leto. "Solucanınız durdu, çünkü emrimi dinledi."

Vaiz donakalıp susmuştu.

"Gel baba," dedi Leto. "Aşağı in de geceyi birlikte geçirelim. Sana tatlı şerbet veririm, içersin. Yanınızda yiyecek ve su kapları olan fremkitler görüyorum. Zenginliklerimizi burada, kumun üstünde paylaşalım."

"Leto daha çocuk," diye itiraz etti Vaiz. "Üstelik hain Corrino'lar tarafından öldürüldüğü söyleniyor. Sense çocuk gibi konuşuyorsun."

"Beni bilirsiniz, efendimiz. Yaşıma göre küçük gösteririm, tıpkı sizin gibi. Ama kadim deneyimlere sahibim ve sesim eğitilmiştir."

"Burada İç Çöl'de ne işin var?" diye sordu Vaiz.

"Bu ji," dedi Leto. *Hiçlikten hiçliğe*. Bir Zensünni gezgini gibi, çaba harcamaksızın ve bulunduğu ortamla uyum içinde hareket eden biri gibi yanıt vermişti.

Vaiz rehberinin omzunu sarstı. “Çocuk mu, sahiden çocuk mu?”

“Evet,” dedi rehber, korkulu gözlerini Leto’dan ayırmıyordu.

Vaiz ürperdi. “Hayır,” dedi.

“Çocuk kılığında bir iblis,” dedi rehber.

“Geceyi burada geçireceksiniz,” dedi Leto.

“Dediğini yapacağız,” dedi Vaiz. Rehberini bırakıp solucanın halkaları arasından kayarak aşağı indi ve ayakları kuma dokununca ileri sıçradı. “Solucanı alıp biraz götür ve bırak kumlara gömülsün,” dedi rehberine dönerek. “Yorgun olduğu için canımızı sıkmaz.”

“Solucan kımıldamıyor ki!” diye itiraz etti genç rehber.

“Kımıldayacak,” dedi Leto. “Ama solucanla kaçmaya kalkarsan, ona seni yemesini emrederim.” Hafifçe yana çekilerek, solucanın algı sahasından çıktı ve geldikleri yönü göstererek “Şu tarafa git,” dedi.

Delikanlı arkasındaki bir halkaya üvendiresini vurup halkalardan birini açık tutan bir kancayı oynattı ve kancayı bir yöne doğru aşağıya kaydırmaya başladı. Kanca kaydıkcı solucan da kumun üzerinde yavaşça dönüyordu.

Leto’nun sesine doğru yürüyen Vaiz, kumula çıkıp iki adım karşısında durdu. Bunu kendinden emin bir şekilde hızla yapması, aralarındaki mücadelenin kolay geçmeyeceğini gösteriyordu.

Kehanet hayallerinin birbirinden ayrıldığı noktadaydılar.

“Damıtıcı-giysi maskeni indir baba,” dedi Leto.

Vaiz itaat ederek, kukuletasını arkaya doğru itti ve maskesini indirdi.

Kendi görünüşünün nasıl olduğunu bilen Leto karşısındaki yüzü inceleyip, aralarındaki benzerlikleri saptadı. Yüz hatları tanımlanamayan bir uzlaşmayı, keskin sınırları olmayan bir gen patikasını gösteriyordu ve bu konuda yanılmak mümkün değildi. Bu yüz hatları, geçmişin uğuldayan günlerinden, suyun damladığı günlerden, Caladan’ın harika denizlerinden gelip Leto’ya dek ulaşmıştı. Ama artık ikisi de Arrakis’te bir kavşakta karşılıklı du-

ruyorlardı ve gece de kendisini kumulların üstüne sermek için bekliyordu.

“Evet baba,” dedi Leto ve soluna doğru bir göz attığında, genç rehberin solucanı uzakta bırakıp kendilerine doğru yorgun argın yürüdüğünü gördü.

“Mu zeyn!” dedi Vaiz, sağ kolunu sallayarak. *İyi değil!*

“Kooliş zeyn,” dedi Leto, usulca. *Belki de sahip olacağımızın en iyisi budur.* Ardından da Atreides savaş dilini kullanarak Çakobsa lisanında ekledi: “Buradayım, burada kalacağım! Bunu unutamayız, baba.”

Vaiz’in omuzları çöktü. Elleriyle boş göz çukurlarını örttü; uzun zamandır yapmadığı bir hareketti bu.

“Bir keresinde sana gözlerimi vermiş ve anılarını almıştım,” dedi Leto. “Verdiğin kararları biliyorum ve saklandığın yere de gittim.”

“Biliyorum.” Vaiz ellerini indirdi. “Kalacak mısınız?”

“Bana bu sözleri hanedan armasına işleyen adamın adını verdiniz” dedi Leto. “J’y suis, j’y reste!”

Vaiz derin bir soluk aldı. “Kendine yaptığın bu şey ... ne kadar ilerledi?”

“Tenim bana ait değil baba.”

Vaiz ürperdi. “Beni burada nasıl bulduğunu şimdi anladım.”

“Evet, hafızamı bedenimin asla bilmediği bir yere bağladım,” diye yanıtladı Leto. “Babamla birlikte bir akşam geçirmeye ihtiyacım var.”

“Senin baban değilim ben. Kötü bir kopyasıyım, o kadar.” Yaklaşan rehberin sesini duyduğunda başını çevirdi. “Artık geleceğimi görmek için kehanet hayallerine bakmıyorum.”

O konuşurken çöle de karanlık çöküyordu. Tepelerinde yıldızlar belirivermişti ve Leto da yaklaşan rehbera döndü. “Sabahü'l-Hayr!” diye seslendi. *Selam!*

Rehber de karşılık verdi: “Sabahü'l-Nûr!”

“Bu Assan Tariq tehlikeli bir genç,” diye boğuk bir fısıltıyla uyardı Vaiz.

“Kovulmuşların hepsi tehlikelidir,” dedi Leto. “Ama bana zarar veremezler.” Düz bir ses tonuyla, sohbet eder gibi konuşmuştu.

“Eğer kehanet hayalin buysa, onu paylaşmak istemiyorum,” dedi Vaiz.

“Belki de seçme şansın yoktur,” dedi Leto. “Sen *filhakika*’sın, Gerçekliksin. Sen Ebû Dûr’sun, Zamanın Belirsiz Yollarının Babası’sın.”

“Ben tuzaktaki yemden başka bir şey değilim,” dedi Vaiz acı bir sesle.

“Ve Alia da yemi çoktan yuttu,” dedi Leto. “Ama şahsen ben tadını beğenmedim.”

“Bunu yapamazsın!” diye fısıldadı Vaiz.

“Yaptım bile. Tenim bana ait değil.”

“Belki hâlâ çok geç değildir—”

“Çok geç.” Leto başını yana çevirdi. Assan Tariq’in kumulları yorgun argın aşarak onlara doğru yaklaştığını, seslerine göre yürüdüğünü duyabiliyordu. “Hoş geldin Shulochlu Assan Tariq,” dedi.

Delikanlı, Leto’nun bulunduğu kumulun hemen altında durdu; orada yıldızların altında kara bir gölgeye dönüşmüştü. Omuzlarının duruşundan, başını eğişinden kararsızlık okunuyordu.

“Evet,” dedi Leto. “Shuloch’tan kaçan benim.”

“Duyunca ...” diye söze başladı Vaiz, ama birden sözünü kesip “Bunu yapamazsın!” diye tekrarladı.

“Ama yapıyorum. Bir kez daha kör olsan ne fark eder ki?”

“Bundan korktuğumu mu sanıyorsun?” diye sordu Vaiz. “Bana iyi bir rehber verdiler, görmüyor musun?”

“Görüyorum.” Leto tekrar Tariq’e döndü. “Dediğimi duymadın mı Assan? Shuloch’tan kaçan benim.”

“Sen bir iblissin,” diyerek titredi delikanlı.

“Sana göre öyle,” diye yanıtladı Leto. “Bana göreyse asıl iblis sensin.” Leto babasıyla arasındaki gerilimin arttığını seziyordu. Et- raflarındaki her şey bir gölge oyunundan ibaretti; bilinçsiz şekillerin bir yansımasıydı. Leto babasının anılarını hissediyordu; onun-

kisi şu anın bildik gerçekliğini kehanet hayallerinden ayrı tutan, geriye dönük bir kâhinlikti.

Tariq kehanet hayallerinin çarpıştığını sezmişti. Geriye doğru birkaç adım atarak yokuşta biraz geriledi.

“Geleceği kontrol edemezsin,” diye fısıldadı Vaiz; sesi sanki çok ağır bir yükün altındaymış gibi zor çıkmıştı.

Leto o zaman aralarındaki uyumsuzluğu fark etti. Tüm hayatı boyunca mücadele ettiği evrenin bir öğesiydi bu. Ya o ya da babası fazla erken davranmak zorunda kalacaktı; böylece bir karar verecek ve sonuçta bir kehanet hayali seçeceklerdi. Babası haklıydı: Evreni tamamen kontrol etmeye çalışan kişi, yalnızca evrenin kendisini eninde sonunda yenmekte kullanacağı silahları geliştirmiş olurdu. Bir kehanet hayalini seçip gerçekleştirmek, incecik bir ip-lik üzerinde dengede durup yürümekti – boşluğa gerilmiş bir şigatelinin üstünde, her iki yanda da var olan kozmik bir yalnızlığın içinde tanrıçılık oynamaktı. Ne o, ne de babası paradokstan kurtulmak için ölüme kaçabilirlerdi. Kehanet hayallerini ve kuralları ikisi de biliyordu. Bütün eski illüzyonlar can çekişiyordu. İki hasımdan biri harekete geçtiğinde, diğeri de karşı hamle yapabiliirdi. Şu anda onlar için önemli olan tek gerçek, kendilerini arkaplandaki kehanet hayalinden ayıran gerçektir. Sığınabilecekleri güvenli hiçbir yer yoktu; yalnızca belirli sınırlar içinde değişen ve değişmeyi sürdürecektir geçici ilişkiler vardı o kadar. Hasımlardan her biri yapayalnızdı ve cesaretinden başka dayanağı yoktu. Ama Leto iki avantaja sahipti: Birincisi, kendisini geri dönülmez bir yola adamıştı; ikincisi de başına gelecek korkunç şeyleri kabullenmişti. Babası ise hâlâ dönüş yolu olduğunu umuyordu ve kendini hiçbir şeye adamamıştı.

“Yapmamalısın! Yapmamalısın!” diye inledi Vaiz.

Avantajlı olduğumu görebiliyor, diye düşündü Leto.

Leto aralarında farklı bir boyutta yapılan mücadelede zorlandığını gizleyerek, sakın bir sesle konuştu: “Gerçeğin peşinde koşmam. Kendi yarattığım gerçeğe inanırım o kadar.” O zaman babasıyla arasında bir kıpırtı hissetti. Leto’nun kendine duyduğu öznel ve tutkulu inanca bir şey dokunmuştu. Bu inanç sayesinde Altın

Yol'a işaretler koyuyordu. Bu işaretler sayesinde gelecekte başkaları insan olmayı öğrenebilirdi. O zaman artık tamamen insanlıktan çıkmış birinin tuhaf bir armağanı olacaktı bu. Ama bu işaretleri koymak her zaman için aslında kumar oynamaktı. Leto onların iç hayatlarına yayıldığını hissediyordu ve kendisini en büyük kumara hazırladı.

Havayı sakince kokladı; hem kendisinin hem de babasının beklediği ve geleceğini bildikleri işareti arıyordu. Babası aşağıda korkuyla bekleyen genç rehberi uyuracak mıydı acaba?

Leto birden burun deliklerinde ozon kokusu aldı; çalışan bir kalkanın varlığını gösteren bir kokuydu bu. Kovulmuşlardan aldığı emre uyarak, genç Tariq bu tehlikeli Atreideslerin ikisini birden öldürmeye çalışıyordu. Bunun nasıl da korkunç sonuçlar doğuracağını farkında bile değildi.

"Yapma," diye fısıldadı Vaiz.

Ama Leto'nun beklediği işaret gelmişti. Ozon kokusu alıyordu, ama çevrelerindeki hava henüz elektriklenmemişti. Demek ki Tariq bir sahte-kalkan kullanıyordu; sadece Arrakis için tasarlanıp geliştirilmiş bir silahtı bu. Holtzmann Etkisi bir solucanın gelmesine yol açacak ve o solucanı delirtecekti. Böyle gözü dönmüş bir solucanı hiçbir şey durduramazdı; ne şu, ne de kumalabalıkları ... hiçbir şey. Evet, delikanlı kalkanı çalışır halde kumulun yamacına gömmüştü ve tehlike bölgesinden usulca kaçmaya çalışıyordu.

Leto kendisini kumulun tepesinden fırlatırken babasının haykırarak itiraz ettiğini işitti. Leto güçlenmiş kaslarının sağladığı muhteşem hız sayesinde bir füze gibi fırlamıştı. İleriye doğru uzanmış eliyle Tariq'in damıtıcı-giysisini boyun kısmından tutarken, diğer eliyle de de zavallı gencin cüppesini belinden yakaladı. Tariq'in boynu çatırdayarak bir anda kırılıverdi. Yere dokunduğu anda yuvarlanan Leto bedenini ustaca dengelenmiş bir makine gibi hareket ettirerek hemen toparladı ve tekrar sıçrayarak sahte-kalkanın gömüldüğü kumlara daldı. Parmakları kalkanı gizlendiği yerde hızla bulup çıkardı ve nesneyi güneye, çok uzaklara doğru fırlattı.

Bir süre sonra sahte-kalkanın düştüğü yerden yüksek bir tısla-

ma ve gürültü sesi gelmeye başladı. Tıslama sonunda kesildi ve çöle yeniden sessizlik çöktü.

Leto hâlâ kumulun tepesinde duran babasına baktı. Babası hâlâ meydan okur gibiydi, ama yenilmişti. Paul Müeddib orada kör, kızgın ve kaçtığı kehanet hayalini Leto'nun kabul etmesi yüzünden neredeyse umutsuz haldeydi. Paul, Zensünnilerin Uzun Koan'ını^Φ düşünüyor olmalıydı: *"Müeddib geleceği tamamen görmek istediğinden, insanları görmesini sağlayan kehanet hayallerine gelişme ve büyüme unsurunu da ekledi. Ama tam da bu yüzden belirsizliğe saplandı. Mutlak bir düzene oturmuş kehanete ulaşmayı isterken, tam tersine iyice düzensizleştirip bulandırdı."*

Leto tek bir sıçrayışta kumulun tepesine geri döndü ve "Artık rehberin benim," dedi.

"Asla!"

"Shuloch'a geri mi dönmek istiyorsun? Tariq'siz gittiğinde de seni iyi karşılasalar bile, Shuloch nereye gitti acaba? Gözlerinle onu görebiliyor musun?"

Paul bomboş göz çukurlarını Leto'ya, oğluna çevirerek konuştu: "Burada nasıl bir evren yarattığının gerçekten farkında mısın?"

Leto babasının ne demek istediğini biliyordu. İkisinin de bildiği gibi, o burada korkunç bir kehanet hayalini harekete geçirmişti. Bunu yapmak için belirli bir zaman *noktasında* bir yaratış eyleminde bulunması gerekmişti. O anda canlıların yaşadığı tüm evren, ortak ve dümdüz bir zaman akışını paylaşmıştı. Bu akışta düzenli bir şekilde ilerlemek mümkündü. Bu zamana tıpkı hareketli bir araca atlar gibi binmişlerdi ve dışarıya da ancak aynı şekilde çıkabilirlerdi.

Ama Leto'nun elinde diğer iplikler de vardı; böylece çok hatlı ve çok döngülü zaman görüşünü de kendi kehanet hayaliyle aydınlanmış bir şekilde dengeleyip koruyabiliyordu. Körler diyarında görebilen biriydi o. Artık düzeni ve mantığı ancak o sağla-

^Φ Koan: Zen Budizmde mantıklı düşünceyle yanıtlanamayan, yalnızca sezgilerle anlaşılabilen hikâye, diyalog ya da sorulara; ustanın anlamsız görünen bir sorusuna öğrencinin cevap arama çabasına verilen isim. —ed

yabilirdi, çünkü babası dizginleri bırakmıştı. Leto'nun bakış açısına göre, oğul geçmişi değiştirmişti. Artık en uzak gelecekteki hayal edilmemiş bir düşünce bile *şu ana* etki edebilir ve Leto'yu harekete geçirebilirdi.

Ama sadece Leto'yu.

Paul bunu biliyordu, çünkü Leto'nun dizginleri nasıl kullanacağını artık göremiyor, sadece Leto'nun kabul ettiği şeyin korkunç sonuçlarını görebiliyordu. *İşte olması için dua ettiğim değişim sonunda gerçekleşti*, diye düşündü. *Neden korkuyorum ki? Çünkü bu Altın Yol!*

"Ben evrime ve dolayısıyla hayatlarımıza bir yön vermek için buradayım," dedi Leto.

"Binlerce yıl boyunca yaşayıp, sürekli değişmek mi istiyorsun?"

Leto babasının fiziksel değişimi kastetmediğinin farkındaydı. Fiziksel değişim sürecinin nasıl olacağını ikisi de biliyordu: Leto ile üstündeki kendisine ait olmayan ten giderek birbirlerine daha da uyum sağlamaya devam edecekti. Evrim yolları birleşip birbirlerinin içlerinde eriyecek ve ortaya tek bir dönüşüm çıkacaktı. Dönüşüm tamamlandığında, *eğer* tamamlanırsa, evrende muazzam boyutlara sahip düşünen bir yaratık belirecekti ve evren de bu yaratığa tapacaktı.

Hayır ... Paul içsel değişimi kast ediyordu; müritleri etkileyecek düşünceleri ve kararları.

"Seni ölü sananlar son sözlerin hakkında ne söylüyorlar biliyorsun," dedi Leto.

"Tabii ki biliyorum."

"*Hayatın hizmetinde olan tüm yaşamlar ne yapmalıysa ben de şimdi onu yapıyorum*," dedi Leto. "Asla böyle bir şey dememiştin. Ama nasılsa öldüğünü ve geri dönüp ona yalancı diyemeyeceğini düşünen bir rahip, sana bu lafı atfetti."

"Yalancı demezdim zaten." Paul derin bir nefes aldı. "Bence bir son söz olarak gayet iyi."

"Burada mı kalacaksın, Shuloch havzasındaki kulübeye geri mi döneceksin?" diye sordu Leto.

“Bu evren artık senin,” dedi Paul.

Babasının sesindeki yenilmişlik hissi Leto’nun içini yaktı. Paul yıllar önce, Tabr Siyeci’nde verdiği bir karara uyarak, kişisel bir kehanet hayalinin son ipliklerini izlemeye çalışmıştı. Bunun için de Jacurutu’dan geriye kalanların, Kovulmuşların intikam aracı olmayı bile kabul etmişti. Kovulmuşlar onun içini kirletmişti, ama Paul, Leto’nun seçtiği bu evren görüşü yerine o seçeneği yeğlemişti.

Leto öylesine derin bir hüzne kapıldı ki, dakikalar boyunca konuşmadı. “Alia’ya yem atıp kandırdın, onun kafasını karıştırıp hareketsizliğe ve yanlış kararlar vermeye zorladın. Artık artık senin kim olduğunu biliyor,” dedi sonunda, konuşmayı başarabildiğinde.

“Biliyor ... evet, biliyor.”

İçinde gizli itirazlar barındıran Paul’ün sesi öylesine yaşlı çıkmıştı ki. Aynı zamanda hâlâ mücadelecî tonlamalar da taşıyordu. “Eğer başarabilirsem kehanet hayalini elinden almaya çalışacağım,” dedi.

“Binlerce yıllık barış,” dedi Leto. “Onlara bunu vereceğim.”

“Durgunluk! Atalet!”

“Elbette. Ayrıca müsaade ettiğim ölçüde şiddet unsurları da barındıracak. İnsanoğluna bi daha asla unutamayacağı bir ders vereceğim.”

“Dersine tüküreyim!” dedi Paul. “Senin seçtiğine çok benzeyen bir yol görmedim mi sanıyorsun?”

“Evet, gördün,” diye katıldı Leto.

“Senin kehanet hayalin benimkinden iyi mi peki?”

“Hayır. Hatta belki daha kötü,” dedi Leto.

“Öyleyse sana karşı çıkmaktan başka ne yapabilirim söyler misin?” diye sordu Paul.

“Belki de beni öldürebilirsin.”

“O kadar da masum değilim. Neyi harekete geçirdiğinin farkındayım. Parçalanmış kanâtlardan ve ayaklanmalardan elbette habirim var.”

“Ve şimdi Assan Tariq de Shuloch’a asla dönemeyecek. Oraya

ya benimle dön, ya da hiç dönme. Çünkü artık benim kehanet hayalimde yaşıyoruz.”

“Dönmemeyi seçiyorum.”

Sesi ne kadar yaşlı çıkıyor, diye düşündü Leto acı acı. “*Dişdaşa*’m da atmacalı Atreides yüzüğü var,” dedi. “Sana geri vermemi ister misin?”

“Keşke ölseydim,” diye fısıldadı Paul. “O gece çöle gittiğimde gerçekten ölmek istemiştim, ama bu dünyadan ayrılmayacağımı biliyordum. Geri dönmek zorundaydım ve—”

“Evet. Geri dönmek ve efsaneyi yenilemek zorundaydın,” dedi Leto. “Biliyorum. O gece Jacurutu çakalları seni bekliyordu ve bekleyeceklerini biliyordun. Kehanet hayallerini istiyorlardı! Bunu biliyordun.”

“Reddettim. Onlara tek bir kehanet hayali bile vermedim.”

“Ama seni hasta ettiler. Seni baharat özüyle beslediler; kadınlarla ve düşlerle kandırmaya çalıştılar. Orada kehanet hayalleri gördün.”

“Bazen.” Sesi nasıl da sinsi çıkmıştı.

“Atmacalı yüzüğü geri alacak mısın?” diye sordu Leto.

Paul birden kumlara oturdu; yıldızlı göğün altında kara bir leke gibi görünüyordu. “Hayır!”

O yolun bir yere çıkmadığını biliyor demek, diye düşündü Leto. Bu çok şey anlatıyordu, ama daha fazlası gerekiyordu. Kehanet hayalleri arasındaki mücadele, ince seçimler boyutundan çıkıp, bayağı bir şekilde seçeneklerin elenmesine dönüşmüştü. Paul kazanamayacağının farkındaydı, ama Leto’nun kehanet hayalini durdurma umudunu yitirmemişti.

“Evet, Jacurutu beni hasta etti,” dedi Paul. “Ama sen de kendi kendini hasta ediyorsun.”

“Haklısın,” diye itiraf etti Leto. “Sonuçta ben de senin oğlunum.”

“İyi bir Fremeni misin peki?”

“Evet.”

“Ben kör bir adamım ve çöle son yolculuğumu yapmama izin

verecek misin? Sonunda aradığım huzuru bulmama izin verecek misin?" Eliyle kuma hafif hafif vurdu.

"Hayır, buna izin vermeyeceğim," dedi Leto. "Ama çok ısrar edersen bıçağınla intihar edebilirsin."

"O zaman cesedimi alırsın!"

"Evet."

"Olmaz!"

Demek o yolu da biliyor, diye düşündü Leto. Müeddib'in oğlu olarak babasının cesedine türbe yaptırmak, kehanet hayalini iyice güçlendirirdi.

"Onlara hiç söylemedin, değil mi baba?" diye sordu.

"Söylemedim."

"Ama ben söyledim," dedi Leto. "Muriz'e söyledim. Kralizec'i, Tayfun Savaşı'nı."

Paul'un omuzları çöktü. "Yapamazsın," diye fısıldadı. "Yapamazsın."

"Ben artık bu çölün bir yaratığıyım baba," dedi Leto. "Bir Coriolis fırtınasına yapamazsın der miydin?"

"O yolu reddettiğim için korkak olduğumu düşünüyorsun," dedi Paul boğuk ve titrek bir sesle. "Seni çok iyi anlıyorum oğlum. Kâhinlik ve falcılık her zaman için kendi işkence yöntemlerine sahiptir. Ama ben asla olası geleceklerin içinde kaybolmadım, çünkü bu konuşulmayacak kadar korkunç bir şeydir!"

"Haklısın. Bu yolun yanında senin Cihadın Caladan'da bir piknik gibi kalır. Neyse, şimdi seni Gurney Halleck'e götüreceğim."

"Gurney! O annem kanalıyla Rahibeler Birliği'ne hizmet ediyor."

Leto babasının kehanet hayalinin boyutlarını artık anlamıştı. "Hayır baba. Gurney artık hiç kimseye hizmet etmiyor. Onu nerede bulacağımı biliyorum ve seni ona götürebilirim. Yeni bir efsane yaratmanın vakti geldi."

"Anlaşıldı, seni ikna edemeyeceğim. Bari izin ver de sana dokunayım. Ne de olsa oğlumsun."

Leto sağ elini uzatıp onu arayan parmakları tuttu. O parmaklar güçlüydü, ama Leto daha güçlüydü ve babasının elini sımsıkı tutarak, kımıldamasını engelledi. “Artık zehirli bir bıçak bile bana işlemez,” dedi. “Vücut kimyam değişti.”

Paul’un göz oyuklarından yaşlar süzüldü ve oğlunun elini bıraktı. “Eğer senin yolunu seçersem, şeytanın *bicouros*’u olurum. Ya sen ne olacaksın?”

“Onlar bana da bir süre şeytanın misyoneri diyecekler,” dedi Leto. “Sonra bundan kuşkuya düşecekler ve nihayetinde de beni anlayacaklar. Sen kehanet hayalini yeterince izlemedin baba. Hem iyi hem kötü işler yaptın.”

“Ama kötü olduklarını ancak sonradan fark ettim!”

“Nice büyük kötülük de böyle yapılmıştır zaten,” dedi Leto. “Sen benim kehanet hayalimin yalnızca bir kısmına girebildin. Gerisine gücün yetmedi mi?”

“Orada kalamazdım, biliyorsun. Kötü olduğunu bildiğim şeyleri yapamam. Jacurutu değilim ben.” Ayağa kalktı. “Geceleri yalnız kalınca kahkahalarla gülen kişilerden olduğumu mu sanıyorsun?”

“Senin asla gerçek bir Fremen olamayışın ne acı,” dedi Leto. “Biz Fremenler arifalarımızı seçmeyi biliriz. Yargıçlarımız kötülerin arasından bir seçim yapabilir. Biz hep böyleydik.”

“Fremenler ha? Onları seçtiğin kaderin kölesi yapmadın mı?” Paul, Leto’ya bir adım yaklaşp, tuhaf bir çekingenlikle elini uzatarak zarla kaplı koluna dokundu ve elini koldan yukarı gezdirip kulağına kadar çıkardı. Leto’nun kulağı zarla kaplı değildi. Paul daha sonra yanağını ve en sonunda da ağzını buldu. “Ahhh, bu hâlâ senin tenin,” dedi. “Bu beden seni nereye götürecek?” Elini indirdi.

“Yeni tenim sayesinde, insanların geleceklerini her an yaratabileceği bir diyara gideceğim.”

“Hilkat Garibesi gibi konuştun.”

“Hilkat Garibesi değilim, ama olabilirdim,” dedi Leto. “Ali-a’ya baksana. İçinde bir iblis yaşıyor baba. Gani’yle ben o iblisi tanıyoruz. Baron, yani deden.”

Paul elleriyle yüzünü örttü. Bir an omuzları titredi. Sonra ellerini indirdi, sımsıkı bastırdığı dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. "Hanedanımız lanetli. O yüzüğü çöle atıp beni reddetmen ve kaçıp ... başka bir hayat kurman için nasıl da dua etmiştim. Yapabilirdin."

"Ama ne pahasına?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Varılan hedefler, geçilen yolları değiştirir," dedi Paul. "İlkelerim uğruna savaşmayı sadece bir kez başaramadım. Sadece bir kez. Mehdiliği kabul ettim. Bunu Chani için yapmıştım, ama kötü bir önder oldum."

Leto buna verecek karşılık bulamadı. O kararın anısı hâlâ içinde duruyordu.

"Sana yalan söyleyemem," dedi Paul. "Kendime yalan söylemek gibi olur bu. Bunu biliyorum. Her insanın içten konuşabileceği bir dinleyicisi olmalı. Sadece tek bir şey soracağım: Tayfun Savaşı gerçekten gerekli mi?"

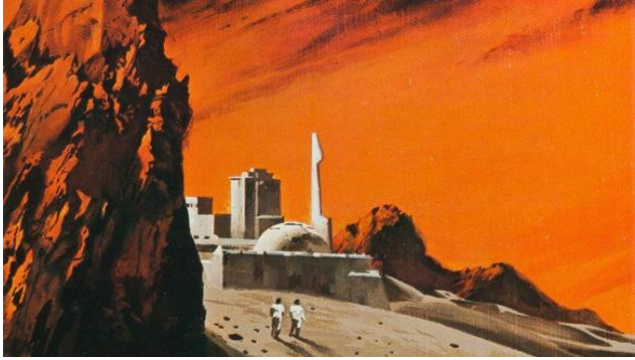
"Evet; yoksa insan nesli tükenecek."

Paul, Leto'nun doğruyu söylediğini anlamıştı. Oğlunun kehanet hayalinin kendisinininkinden daha büyük olduğunu kabullendiğini belli eden bir ses tonuyla fısıldadı: "Seçenekler arasında bunu görmemişim."

"Sanırım Rahibeler Birliği de bundan şüpheleniyor," dedi Leto. "Babaannemin verdiği karara başka bir açıklama bulamıyorum."

Birden soğuk bir gece rüzgârı esmeye başladı. Paul'ün cüppesini bacaklarına doladı. Paul titredi. Bunu gören Leto "Fremkitin var baba," dedi. "Çadırı kurayım da geceyi rahat geçirelim."

Ama Paul başını hayır anlamında salladı. Artık hiçbir geceyi rahat geçiremeyeceğini biliyordu. Kahraman Müeddib yok edilmeliydi. Bunu bizzat kendisi söylemişti. Artık sadece Vaiz kalmalıydı.

Fremenler gezegen sistemlerindeki hareketleri ve ilişkileri deneyimlemek için birlecek veya bilinçsiz bir sembololoji geliştiren ilk insanlardı. Onlar iklimi, kullanılan sembolleri dışsal ilişkileri kapsayan (ve içselleştiren) yani matematiksel bir dille ifade eden ilk insanlardılar. Dilleri tarif ettiği sistemin bir parçasıydı. Yazılı biçiminde, harfler tasvir ettikleri şeyin şeklini taşıyordu. Bu dili geliştirmeleri, içinde yaşadıkları dünyayı ne kadar iyi tanıdıklarının göstergesidir. Sistem ve dil arasındaki bu karşılıklı iletişimin boyutunu çok iyi sergileyen bir olgu, Fremenlerin kendilerini toplayıcı ve gözden geçirici hayvanlar olarak görmeleridir.

— HÂRİK'ÜL-ÂDE
Liet-Kynes'in Öyküsü

“Kaveh wahid,” dedi Stilgar. *Kahve getir.* Elini kaldırıp, içinde bütün geceyi gözünü kırpmadan geçirdiği sade döşenmiş taş odanın tek kapısının yanında bekleyen hizmetçiye işaret etti. Burası eski Fremen Naiblerinin genellikle kahvaltı yaptığı yerd. Kahvaltı vakti neredeyse gelmişti, ama Stilgar yaşadığı gecenin ardından kendini hiç de aç hissetmiyordu. Ayağa kalkıp kaslarını gerdi.

Kapının yanındaki bir minderde oturan Duncan Idaho ise esnemesini bastırdı. Stilgar’la bütün gece boyunca konuştuklarını fark etmişti.

“Kusura bakma Stil,” dedi. “Seni de bütün gece boyunca uyutmadım.”

“Bir geceyi uyanık geçirmek, ömre bir gün eklemektir,” dedi Stilgar. Hizmetçinin getirdiği kahve tepsisini aldı. Idaho’nun ö-

nüne bir sehpa itip, tepsiyi üstüne koyduktan sonra misafirinin karşısına oturdu.

İkisi de sarı matem cüppesi giymişti, ama Idaho'nunki emanet bir giysiydi, çünkü Tabr halkı onun yeşil Atreides üniformasından hiç hazzetmemiştir.

Stilgar fincanına geniş bakır cezveden döktüğü koyu renkli kahveyi yudumladıktan sonra fincanı Idaho'ya doğru kaldırdı – kadim bir Fremen hareketiydi ve “zehirli değil, ben de içiyorum” anlamındaydı.

Kahveyi Harah yapmıştı. Stilgar'ın ağız tadını bilirdi. Çekirdekleri kızılılaşana kadar kavurduktan sonra, sıcakken taş bir havanda döver ve hemen ardından kaynatıp içine de bir tutam melanj katardı.

Idaho baharatlı kahvenin kokusunu içine çekti. Kahvesini yavaşça, ama hüpürdeterek yudumladı. Stilgar'ı ikna edemediğini hâlâ bilmiyordu. Sabaha karşı mentat güçleri aksamaya başlamıştı. Gurney Halleck'in gönderdiği mesajdaki veriler, tüm hesaplamalarında karşısına dikiliyordu.

Alia, Leto'nun ne yaptığını biliyordu demek! Biliyordu.

Öyleyse Javid de biliyordu.

“Kısıtlamalarından kurtulmalıyım,” dedi Idaho sonunda, tartışmayı tekrar başlatarak.

Stilgar direndi. “Tarafsızlık anlaşması yaptığım için zor kararlar vermeliyim. Gani burada güvende. Sen ve İrulan da güvendesiniz. Ama mesaj gönderemezsiniz. Mesaj alabilirsiniz, evet, ama gönderemezsiniz. Buna söz verdim.”

“Bir misafirine, hele seninle binbir tehlikeye atılmış eski bir dosta böyle mi davranılır?” dedi Idaho; bunu daha önce de söylediğinin farkındaydı.

Stilgar fincanını ağzından uzaklaştırıp dikkatle tepsiye koydu ve gözlerini Idaho'dan ayırmadan konuştu: “Başkalarına suçluluk duyuran şeyler biz Fremenleri etkilemez.” Dikkatini Idaho'nun yüzünde yoğunlaştırdı.

Gani'yi alıp buradan kaçmaya ikna etmeliyim onu, diye düşündü Idaho. “Amacım sana suçluluk hissettirmek değildi,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Stilgar. “Sadece biz Fremenlerin farklı olduğumuza dikkatini çekmek istedim. Çünkü Fremenlerle uğraşıyoruz. Alia bile Fremen gibi düşünür.”

“Ya rahipler?”

“Onlar başka mesele,” dedi Stilgar. “Onlar halkın suçluluk duymasını, günahın gri rüzgârı tarafından yutulmasını ve bunun ebediyete dek sürüp gitmesini istiyorlar. Bunun kendi dindarlıklarını örtmek için arayıp durdukları büyük perde olduğunu biliyorlar.” Stilgar’ın sakin sesinde gizlenen acı ton Idaho’nun dikkatinden kaçmamıştı. Madem böyle hissediyordu, neden bu şekilde sürüp gitmesine razı oluyordu?

“Çok eski bir diktatörlük numarasıdır bu,” dedi Idaho. “Alia da çok iyi bilir. İyi kullar suçluluk duymalıdır. Suçluluk duymak da başarısızlık hissiyle başlar. İyi bir diktatör, halka kendini başarısız hissettirecek tüm fırsatları kullanmalıdır.”

“Farkındayım,” dedi Stilgar. “Ama affına sığınarak şunu da belirtmeliyim ki, sonuçta karından bahsediyorsun. Müeddib’in de kız kardeşinden.”

“Söyledim ya, o zaptedildi!”

“Evet, bunu bir sürü kişi söylüyor. Eninde sonunda sınavdan geçmesi gerekecek. Bu arada düşünmemiz gereken daha önemli meseleler var.”

Idaho kederli bir şekilde başını salladı. “Sana söylediğim her şeyi kanıtlayabilirim. Jacurutu’yla hep Alia Tapınağı’ndan bağlantı kuruluyordu. İkizlere kumpas kuranların da orada işbirlikçileri vardı. Başka gezegenlere satılan solucanların parası da oraya gidiyor. Bütün kanıtlar da işin içinde Naiplik yönetiminin, yani Alia’nın olduğunu gösteriyor.”

Stilgar başını olumsuz bir tavırla salladı ve derin bir nefes aldı. “Burası tarafsız bölge. Bu konuda söz verdim.”

“Ama işler böyle devam edemez!”

“Haklısın.” Stilgar başıyla onayladı. “Alia bir çemberin içinde kısıldı ve çember her geçen gün daralıyor. Bu neye benziyor biliyor musun? Bizim çok eşliliği onaylayan âdetlerimize benziyor, bu sayede bir erkek kısırda hemen anlaşılırdı.” Öne doğru eğilerek

Idaho'ya sorgulayan bir bakışla baktı. "Alia'nın seni başka erkeklerle aldattığını – 'cinselliğini bir silah olarak kullandığını' söyleyerek aslında böyle bir şeyi söylemek istediğine inanıyorum. Madem öyle, önünde kesinlikle yasal olan bir yol uzanıyor. Alia'dan mesajlar getiren Javid şu anda burada, Tabr'da. Tek yapacağın–"

"Senin tarafsız bölgede mi?"

"Hayır, ama dışarıda, çölde olabilir."

"Ya kaçmak için elime bir fırsat geçirirsem?"

"Böyle bir kaçma fırsatın olmayacak."

"Stil, sana yemin ederim ki Alia zaptedilmiş. Seni ikna etmek için ne–"

"Bunu kanıtlamak zor," dedi Stilgar. Gece boyunca defalarca aynı şeyi söylemişti.

Idaho, Jessica'nın sözlerini hatırladı ve "Ama bunu kanıtlama yollarınız var," diye belirtti.

"Bir yol var, evet," dedi Stilgar. Ardından da başını yine olumsuz bir tavırla iki yana salladı. "Acılı ve dönüşü olmayan bir yol. Suçluluk hissine karşı tavrımızı işte bu yüzden anımsattım sana. Bizi yok edebilecek her türlü suçluluk hissinden kendimizi tamamen arındırırız, sadece Zaptedilme Sınavı dışında; işte bu yüzden de o sınavın sorumluluğunu mahkeme, yani bütün halk üstlenir."

"Daha önce yapmıştınız, değil mi?"

"Rahibe Ana durumu anlatırken, bu konudaki tarihimizi de sana söylemiştir eminim," dedi Stilgar. "Yaptığımızı gayet iyi biliyorsun."

Idaho, Stilgar'ın sesinden sinirlendiğini sezmişti. "Seni tuzağa düşürmeye, yalancı çıkarmaya filan çalışmıyorum," diye belirtti. "Sadece–"

"Biliyorum, uzun bir gece geçirdik ve sorulara yanıt bulamadık," dedi Stilgar. "Artık sabah oldu."

"Jessica'ya bir mesaj göndermeme izin vermelisin," diye ısrar etti Idaho.

"Bunun anlamı mesajın Salusa'ya gönderilmesi demektir," dedi Stilgar. "Ben gecelik sözler veren biri değilim. Benim sözüm sözdür ve Tabr işte bu yüzden tarafsız bölgedir. Seni dışarıyla bağlantını

keserek koruyacağım. Buna tüm aile halkım adına yemin ettim.”

“Alia’yı sınavdan geçirmelisiniz!”

“Haklı olabilirsin. Önce hafifletici sebepler aramalıyız. Adamlarının kusurları veya kötü şans gibi şeyler. Belki de zaptedilmiş filan değil de, diğer insanların da olabileceği gibi habis ruhludur o kadar.”

“Yani, aldatılmış bir koca olarak intikamımı almak için başkalarını kullanmaya çalışmadığımdan emin olmak istiyorsun,” dedi Idaho.

“Bunu düşünen ben değilim. Başkaları düşündü,” dedi Stilgar. Sonra da söylediğinin incitciliğini hafifletmek için gülümsedi. “Biz Fremenlerin bir gelenek bilimi vardır, *hadis* deriz. Bir mentattan ya da Rahibe Ana’dan korkarsak, *hadis*’e başvururuz. Yene-meyeceğimiz tek korkunun, hata yapma korkumuz olduğu söylenir.”

“Leydi Jessica durumdan haberdâr edilmeli,” dedi Idaho. “Gurney dedi ki—”

“O mesaj Gurney Halleck’ten gelmemiş olabilir.”

“Ondan geldiği kesin. Biz Atreidesler mesajlarımızı kanıtlamak için özel yollar kullanırız. Stil, en azından oraya adam göndermelisin ve —”

“Jacurutu diye bir yer yok artık,” dedi Stilgar. “Yüzyıllar önce yok edildi.” Idaho’nun yenine dokundu. “Her halükârda, elimde fazla adam yok ve savaşçılarımla oraya gönderemem. Zor zamanlar yaşıyoruz. Kanâtlara yapılan saldırılar ... anlıyor musun?” Doğrulup arkasına yaslanarak oturdu. “Şimdi, Alia—”

“Artık Alia diye biri yok,” dedi Idaho.

“Sen öyle diyorsun.” Stilgar kahvesinden bir yudum daha aldı ve fincanını yerine bıraktı. “Bu konuyu kapatalım dostum Idaho. Bir kıymığı çıkarmak için bütün kolu kesmeye gerek yok.”

“Öyleyse Ganimet hakkında konuşalım.”

“Hiç gerek yok. O benim himayem altında. Buradayken kimse onun kılına dokunamaz.”

Bu kadar da saf olamaz, diye düşündü Idaho.

Ama Stilgar ayağa kalktı, bu artık görüşmenin bittiğini gösteriyordu.

Idaho da ayağa kalktı, bacaklarının uyuşmuş olduğunu hissetti. Kalçaları hissizleşmişti sanki. O sırada içeri bir hizmetçi girdi ve kenara çekilip durdu. Ardından Javid girdi. Idaho ona doğru döndü. Stilgar ise dört adım ötede duruyordu. Idaho hiç duraksamadan bıçağını tek bir hareketle çekip durumdan hiç şüphelenmeyen Javid'in göğsüne sapladı. Adam sendeleyerek gerileyince bıçak göğsünden çıktı ve ardından yüzükoyun yere kapaklandı. Bacakları bir süre titredi ve öldü.

"Gevezeyi susturdum," dedi Idaho.

Hizmetçi bıçağını çekmiş, kararsızca duruyordu. Idaho ise kendi bıçağını çoktan kınına yerleştirmişti bile; sarı cüppesinin kenarında bir kan izi görülüyordu.

"Onurumu lekeledin!" diye haykırdı Stilgar. "Burası tarafsız böl—"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Idaho, afallamış durumdaki Naibe. "Tasmalı Stilgar!"

Bir Fremene edilebilecek en büyük üç hakaretten biriydi bu. Stilgar'ın yüzü bembeyaz kesildi.

"Sen bir uşaksın," dedi Idaho. "Sen suları için Fremenleri satın."

Edilebilecek ikinci en büyük hakaret buydu, ki Jacurutu da bu yüzden yok edilmişti.

Stilgar dişlerini gıcırdatarak elini billurbıçağına götürdü. Hizmetçi birkaç adım gerileyerek kapının ağzındaki cesetten uzaklaştı.

Idaho, Naibe sırtını dönüp, kapıya doğru yürüdü. Javid'in cesedinin yanındaki dar açıklıktan geçerken, Stilgar'a dönmeden üçüncü hakareti savurdu. "Sen ölümsüzlüğe ulaşamayacaksın Stilgar. Çocuklarından hiçbiri senin kanını taşıyor!"

"Şimdi nereye gidiyorsun mentat?" diye seslendi Stilgar, Idaho yoluna devam ederken. Sesi kutup rüzgârı gibi soğuktu.

"Jacurutu'yu bulmaya," dedi Idaho, ona dönmeden yanıtlamıştı.

Stilgar bıçağını çekti. “Belki sana yardım edebilirim.”

Idaho artık koridora çıkmıştı ve yürümeyi sürdürerek konuştu: “Eğer bana bıçağınla yardım edeceksen, bari sırtıma sapla su hırsız. Bir iblisin tasmaşını takan kişilere de böyle bir hareket yakışır zaten.”

Stilgar iki sıçrayışta odayı kat edip, Javid’in cesedine basarak dışarı fırladı ve Idaho’yu eliyle tutup durdurarak kendine çevirdi. Bıçağını kaldırıp dişlerini gıcırdatarak ona baktı. Öylesine kızgındı ki, Idaho’nun yüzündeki o tuhaf gülümsemeyi bile fark etmiyordu.

“Çek bıçağını, aşağılık mentat!” diye gürledi.

Idaho kahkahayla güldü ve Stilgar’a önce sol, sonra sağ eliyle iki sert tokat attı.

Stilgar anlaşılmayan bir çığlık atarak bıçağını Idaho’nun karnına sapladı ve ardından yukarı doğru bastırarak, önce diyaframını, sonra da kalbini parçaladı.

Idaho bıçağın üstüne doğru sendeledi ve başını kaldırıp Stilgar’a bakarak sıırttı. Stilgar’ın öfkesi birden dindi ve yerini buz gibi bir şok aldı.

“Atreidesler için ikinci kez ölüyorum,” diye hırıldadı Idaho. “İkisinin de sebebi aynı.” İki yana doğru sendeledi ve taş zemine yüz üstü kapaklandı. Yarasından kan boşanıyordu.

Stilgar ucundan kan damlayan bıçağını indirip Idaho’nun cesedine baktı. Derin, titrek bir nefes aldı. Arkasında Javid’in cesedi yatıyordu. Cennet Rahmi Alia’nın kocasını kendi eliyle öldürmüştü. Bir naib olarak şerefini koruyup tarafsızlığına söz verdiği bir bölgede işlenen cinayetin intikamını aldığını söyleyebilirdi. Ama öldürdüğü adam Duncan Idaho’ydu. Ne söylerse söylesin ve “hafifletici sebepler” ne olursa olsun, bu gerçeği değiştiremezdi. İşlediği cinayeti Alia içinden hoşgörse bile, yine de görünüşü kurtarmak için intikam almak zorundaydı. Sonuçta Alia da bir Fremendi. Fremenleri yönetmek için Fremenlikten asla sapmamalıydı.

Stilgar birden Idaho’nun “ikinci ölümüyle” yaratmak istediği durumun tam da bu olduğunu anladı.

Başını kaldırdığında ikinci karısı Harah'ın afallamış yüzüyle karşılaştı. Harah'ın arkasında bir kalabalık toplanmıştı. Stilgar nereye baksa, gördüğü yüzlerde aynı ifade vardı: Şok ve bundan sonra olacakların bilinmesi.

Stilgar yavaşça doğrulup bıçağını yenine sildikten sonra kınına soktu. Etrafındaki kalabalığa dönüp sakın bir sesle konuştu: "Benimle gelecekler hemen eşyalarını toplansın. Çöle adam gönderin. Solucan çağırınsınlar."

"Nereye gideceksin Stilgar?" diye sordu Harah.

"Çöle."

"Seninle geliyorum," dedi Harah.

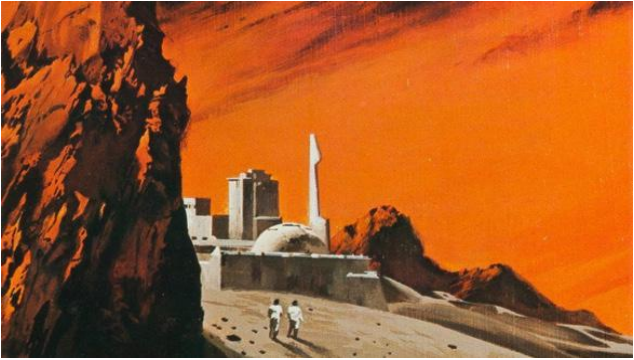
"Elbette geleceksin. Bütün karılarım benimle gelecek. Ganimet de. Onu hemen bul, Harah. Çabuk."

"Peki Stilgar ... hemen." Duraksadı. "Ya İrulan?"

"İsterse o da gelsin."

"Peki kocacığım." Ama hâlâ duraksıyordu. "Gani'yi rehine olarak mı alacaksın?"

"Rehine mi?" Stilgar buna gerçekten şaşırmıştı. "Bak kadın..." Ayak ucuyla Idaho'nun cesedine hafifçe dokundu. "Eğer bu men-tat haklıysa, Gani'nin tek umudu benim." İşte o anda da Leto'nun uyarısını hatırladı: "*Alia'dan sakın. Gani'yi de alıp kaç.*"

Fremenlerden sonra tüm gezegenbilimciler yaşamı enerjinin ifadeleri olarak görüp, baskın ilişkileri incelemeye başladılar. Küçük bilgi parçalarının, minicik kırıntıların bir araya getirilip toplanmasıyla ulaşılan genel kavrayış, Fremenlerin ırksal bilgeliğini yeni bir kesinliğe kaydırıyordu. Fremenlerin halk olarak sahip olduğu şeye her ulus sahip olabilir. Bu konuda ihtiyaç duyacakları tek şey enerjilerin arasındaki ilişkilerin farkına varacakları bir algı geliştirmeleridir; enerjinin olayların gidişatına işlediğini ve onlarla birlikte geliştiğini görmeleri yeter.

— Arrakeen Felaketi
Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

Tuek Siyeci, Sahte Yamaç'ın hemen içindeydi. Halleck siyecin yüksek girişini gizleyen kaya çıkıntısının gölgesinde durmuş, içerdekilere onu kabul edip etmeyeceklerine dair kararı öğrenmeyi bekliyordu. Dönüp kuzeye doğru çöle baktıktan sonra gözlerini grili mavili sabah göğüne çevirdi. Buradaki kaçakçılar onun, yani bir dış-dünyalının, bir solucan yakalayıp sürebilmeyi öğrenmiş olmasına çok şaşırmışlardı. Ama onların gösterdiği tepki de Halleck'i aynı derecede şaşırtmıştı. Sonuçta solucanların yakalanışını defalarca izlemiş ve çevik biri için pek de zor bir iş değildi yaptığı.

Halleck dikkatini yeniden çöle çevirdi. O gümüşü çölün içinde kayalar ışıltıyor, suyun sihrinin sergilendiği grili yeşilli tarlalar uzanıyordu. Birden gördüğü şeylerde devasa boyutlarda enerjinin ve yaşamın son derece hassas bir dengede durduğunu hissetti – de-

ğişimin yönünün aniden değişmesi, her şeyi bir anda yıkabilirdi.

Neden böyle düşündüğünü biliyordu. Aşağıda, çölde gördüğü sahne yüzündendi. Ölü kumalabalıklarıyla dolu sandıklar, damıtılıp sularının alınması için telaş içinde siyece taşınıyordu. O sandıklarda binlerce kumalabalığı vardı. Dökülen sulara gelmişlerdi ve Halleck'in aklından binbir düşüncenin geçmesine sebep olan da dökülen sulardı.

Halleck aşağıda uzanan siyeç tarlalarına ve onları çevreleyen kanâta baktı. Kanâtın değerli suyu artık akıyordu. Taştan yapılmış kanâtta açılmış delikleri görmüştü ve kanâtın suyu da burarlardan kumlara akıp gitmişti. Peki, ama delikler nasıl açılmıştı? Kanâtın en hassas yerlerinde, bazıları yirmi metreye ulaşan yarıklar vardı; burarlarda kumun suyu emmesi yüzünden çukurlar oluşmuştu ve özellikle bu çukurlar da kumalabalıklarıyla kaynıyordu. Siyecin çocuklarıysa bu kumalabalıklarını öldürüyor ve yakalıyordu.

Tamirat ekipleri kanâtın kırılmış yerlerini onarmaya uğraşıyordu. Diğer ekipler de en susuz kalmış bitkileri küçük küçük suluyordu. Tuek'in rüzgâr-kapanının altındaki devasa sarnıç kapatılmış ve böylece hasarlı kanâta su akışı kesilmişti. Güneş enerjisiyle çalışan pompalar da durdurulmuştu. Bitkiler kanâtın altında oluşmuş ve giderek ufalan gölcükten sulanıyor, ayrıca siyecin içindeki sarnıçtan da su taşınıyordu.

Havanın giderek daha da ısınması yüzünden, Halleck'in arkasındaki kapı-mührünün metal çerçevesi çatırdadı. Sanki bu ses gözlerini harekete geçirmiş gibi kanâtın en ucuna, suyun çöle en çok aktığı yere baktı. Siyecin umut dolu bahçe planlamacıları oraya özel bir ağaç ektirmişlerdi ve kanât kısa sürede onarılmazsa o ağaç kuruyacaktı. Halleck kum ve rüzgâr tarafından hırpalanmış söğüt ağacının salakça dağılıp gitmiş salkımlarına baktı. O ağaç onun için hem kendisine hem de Arrakis'e dair yeni bir gerçekliği simgeliyordu.

İkimiz de buraya yabancıyız.

Siyeçtekilerin kararı gecikmeye başlamıştı, ama sonuçta onun gibi iyi bir savaşı her zaman işlerine yarardı. Kaçakçıların iyi sa-

vaşçılara daima ihtiyacı olurdu. Ama Halleck onlara fazla bel bağlamıyordu. Bu çağın kaçakçıları, nice yıllar önce Dükü yenilip tımarı dağıldığında ona kucak açan kaçakçılar gibi değildi. Hayır, bunlar yeni kuşaktı ve çok daha paragözdüler.

Dikkatini yeniden salkım söğütte topladı. Yaşadığı bu yeni gerçeğin fırtınaları hem kaçakçıları hem de dostlarını mahvedebilirdi. Tarafsız kalmaya çalışan Stilgar'ı ve Alia'ya sadık kalan tüm kabileleri de mahvedebilirdi. Hepsi de koloni halklarına dönüşebilirlerdi. Halleck bunun gerçekleşmesine daha önce de tanık olmuştu, özellikle doğup büyüdüğü gezegenin başına gelen acı deneyimleri biliyordu. Şehirli Fremenlerin tavırları, varoşların hali ve bu kaçakçılar ininde bile hâkim olan yöntemler, böyle bir şeyin olabileceğini açıkça gösteriyordu. Kırsal bölgeler şehirlerin kolonileri haline gelmişti. Halk gizli de olsa boyunduruk altında yaşamayı öğrenmişti ve bu da açgözlülükten çok batıl inançlar yüzünden olmuştu. Burada bile, hatta özellikle burada, insanlar hür değil köle bir halk gibi davranıyordu. Savunmacı, sinsi ve ketumdu. Her türlü otoriteye – Naiplik hükümetine, Stilgar'a, hatta kendi meclislerine bile darılmışlardı.

Onlara güvenemem, diye düşündü Halleck. Onları kullanabilir ve başkalarına karşı duydukları güvensizliği besleyebilirdi o kadar. Ne kadar da acıydı. Geçmişteki o bağımsız insanlar artık yoktu. Eski âdetler basmakalıp sözlere dönüşmüş, kaynakları unutulmuştu.

Alia işini gerçekten de iyi yapmıştı. İtirazcıları cezalandırıp işbirlikçileri ödüllendirmiş, İmparatorluk kuvvetlerinin yerini sık sık değiştirerek ana kuvvetlerinin yerini gizlemişti. Ayrıca sürüyle casusu da vardı!

Halleck, Alia'nın düşmanlarını sarsmakta kullandığı ölümcül hamlenin ve karşı hamle taktiğinin ritmini neredeyse görebiliyordu.

Fremenler koyun gibi olmayı sürdürürlerse Alia kazanacak, diye düşündü.

Arkasındaki kapı-mührü gıcırdayarak açıldı ve Melides adlı bir siyeç görevlisi belirdi. Tıknaz bir adamdı. Üstündeki damıtıcı-

giysi, cılız bacaklarının üstündeki sukabağına benzeyen çirkinliğini bir nebze olsun gizliyordu.

“Kabul edildin,” dedi Melides.

Halleck adamın sesindeki sinsiliği fark etti. Demek burada ancak bir süreliğine kalabilecekti.

Topterlerinden birini çalana kadar kalsam yeter, diye düşündü.

“Meclisinize müteşekkirim,” dedi. Bu siyece adını veren Esmar Tuek’i düşündü. Çok eskiden, haince bir kumpasta ölmüş olan Esmar, bu Melides’i görse hemen boğazını kesiverirdi.

Geleceğe dair olasılıkları daraltan yollar ölümcül birer tuzığa dönüşebilirler. İnsanlar bir labirentin içindeyken yollarını bulup ilerleyemeyebilirler; onlar karşılarında uzanan eşsiz fırsatlarla dolu engin bir ufku tararlar. Bir labirentin daraltılmış bakış açısı ancak burunlarını kuma gömen yaratıklara uygundur. Cinsel kökenli eşsizlikler ve farklılıklar, türlerin yaşamını koruyan şeylerdir.

— Uzak Loncası Elkitabı

“Neden üzölmüyorum?” diye kendine sordu Alia, küçük görüşme odasının tavanına bakarak. Boyu on beş, eniyse on adım olan odanın iki uzun ve ince penceresinden, Kalkan Yamacı’ndaki Arrakeen evlerinin çatıları görölüyordu.

Vakit neredeyse öğlen olmuştu. Güneş ışınları şehrin kurulduğu düzlüğü kavuruyordu.

Alia gözlerini indirerek Buer Agarves’e baktı. Eskiden bir Tabr Siyeci üyesiyken, şimdi Tapınak muhafızlarının başı Zia’nın yaveriydi. Agarves, Javid ve Idaho’nun öldüğü haberini getirmiş; dal-kavuklar, yaverler ve muhafızlardan oluşan bir kalabalık da onunla birlikte girmişti. Dışarıda daha da fazlası bekliyordu. Agarves’in getirdiğı haberi hepsinin öğrendiğı belliydi.

Arrakis’te kötü haber çabuk yayılırdı.

Agarves ufak tefek bir adamdı ve bir Fremene göre yüzü fazla toparlak, neredeyse çocuksuydu. Su şişmanı yeni nesilden biriydi. Alia ona baktığında iki farklı yüz görüyordu: Biri donuk çivit mavisi gözlü, dudaklarının çevresinde kaygı ifadeleri taşıyan ciddi bir yüzdü; diğeryse duyarlı ve kırılğan, insanı tahrik edecek kadar

kırılğan bir yüz. Alia özellikle Agarves'in dolgun dudaklarına bayılıyordu.

Henüz öğlen bile değildi, ama Alia etrafındaki afallamış insanların suskunluğunda bir günbatımı havası seziyordu.

Idaho gün batarken ölmeliydi, diye düşündü.

"Nasıl oluyor da bana bu haberi sen getiriyorsun, Buer?" diye sorduğunda, Agarves'in yüzündeki ifadenin birden dikkatli ve ihtiyatlı bir hale büründüğünü fark etti.

Agarves yutkunmaya çalıştı ve ardından boğuk bir fısıltı gibi çıkan sesiyle konuştu: "Hatırlarsınız ki, Javid ile birlikte gitmiştim. Sonra ... Stilgar beni size yolladı ve size son kez itaat ettiğini de söyledi."

"Son kez mi itaat etmiş?" diye tekrarladı Alia. "Ne demek şimdi bu?"

"Bilmiyorum Leydi Alia," dedi Agarves, sesinde yalvaran bir ton vardı.

"Gördüklerini tekrar anlat," diye emretti Alia. Kendi soğukkanlılığına kendisi de şaşıyordu.

"Şey..." Agarves başını sinirli bir hareketle oynatıp yere baktı. "Kutsal Eş'in merkez geçitte, cansız bir şekilde yerde yattığını gördüm ve Javid'in cesedi de biraz ileride, bir yan koridorda yatıyordu. Kadınlar onları Huanui için hazırlamaya çoktan başlamışlardı."

"Stilgar olanları görmem için seni oraya çağırırdı ha?"

"Evet Leydim. Beni oraya Stilgar çağırırdı. Siyeçteki habercisi Modibo'yu göndererek çağırırdı. Ama Mobido yolda bana bu konuya hiçbir şey anlatmadı, sadece Stilgar'ın beni görmek istediğini söyledi."

"Ve oraya gittiğinde de kocamın cesedinin yerde yattığını gördün, öyle mi?"

Agarves, Alia'ya bir an baktıktan sonra gözlerini tekrar yere çevirdi ve başını sallayarak onayladı. "Evet Leydim. Biraz ötede de Javid'in cesedi yatıyordu. Stilgar bana ... şey ... Kutsal Eş'in Javid'i öldürdüğünü söyledi."

"Ve kocamı da Stilgar'ın öldürdüğünü söylüyorsun—"

"Evet Leydim. Bunu bana Stilgar kendi ağızıyla söyledi. Kutsal Eş'in onu bile bile kızdırarak bunu yapması için kışkırttığını da söyledi."

"Nasıl kızdırmış?" diye sordu Alia.

"Söylemedi. Hiç kimse söylemedi. Sordum, ama söylemediler."

"Sonra da seni buraya bunları anlatman için gönderdi, öyle mi?"

"Evet Leydim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok muydu peki?"

Agarves diliyle dudaklarını ıslattı. "Stilgar emretti Leydim. Onun siyecindeydim."

"Anlıyorum. Ve sen de her zaman Stilgar'a itaat edersin."

"O eskidendi Leydim. Beni azat etmeden önce."

"Yani seni benim hizmetime göndermesinden önce, değil mi?"

"Evet, artık sadece size itaat ediyorum Leydim."

"Sahi mi? Peki Buer, eğer sana Stilgar'ı, eski naibini öldürmeni emretsem yapar mısın?"

Agarves kararlı bir ifadeyle Alia'nın gözlerine baktı. "Emreder-seniz yaparım Leydim."

"Emrediyorum. Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Çöle gittiğini biliyorum o kadar Leydim."

"Yanına kaç adam aldı?"

"Sanırım adamlarının yarısını."

"Yanına Ganimet ve İrulan'ı da aldı ha!"

"Evet Leydim. Onunla gidenler yanlarına karılarını, çocuklarını ve eşyalarını da aldılar. Stilgar herkese seçme şansı tanıdı ve Onunla gelmek istemeyenleri azat edeceğini söyledi. Çoğu azat edilmeyi seçti. Yeni bir naib seçecekler."

"Yeni naiblerini ben seçeceğim! Yeni naib sen olacaksın Buer Agarves, bana Stilgar'ın kellesini getirdiğin gün."

Fremen âdetlerine de uygundu bu. Lideri dövüşte yenen lider olurdu. "Emreder-siniz Leydim. Yanıma kaç adam—"

"Zia'yla konuş. Sana arama için fazla topter veremem. Onlara başka yerlerde ihtiyacımız var. Ama yeterince savaşçın olacak.

Stilgar onuruna leke sürdü. Sana seve seve hizmet edecek bir sürü insan bulabilirsin.”

“Öyleyse işe başlıyorum Leydim.”

“Bekle!” Alia onu bir an süzdü. Bu kırılğan çocuğu kime gözetmeliydi acaba? Kendini kanıtlayana dek sıkı göz hapsine alınmalıydı. Neyse, Zia birini seçerdi.

“Gidebilir miyim Leydim?”

“Hayır. Stilgar’ı nasıl yakalamayı düşündüğün hakkında başa konuşmalıyız.” Eliyle Agarves’in yanağına dokundu. “Sen intikamımı alana dek yas tutmayacağım. Bana birkaç dakika ver. Kendimi toplayayım.” Elini indirdi. “Hizmetçilerden biri sana yolu gösterir.” Hizmetçilerinden birine gizlice bir işaret çaktı. Sonra yeni özel hizmetçisi Shalus’a “Getirmeden önce iyice yıkayıp parfümleyin,” diye fısıldadı. “Solucan kokuyor.”

“Peki, hanımım.”

Alia dönüp hissetmediği halde kederliymiş gibi yaparak yatak odasına gitti. Odaya girip kapıyı kapatınca da tepinerek küfretmeye başladı.

Kahrolası Duncan! Neden? Neden? Neden?

Idaho’nun bu işi planlı bir şekilde yaptığını seziyordu. Javid’i öldürmüş, sonra da Stilgar’ı bile bile kızdırmıştı. Demek ki Javid’le olan ilişkisinden haberdârdı. Bütün bunlarla Duncan Idaho ona son bir mesaj göndermişti.

Alia yatak odasında tepine tepine dolanıyordu.

Kahrolası! Kahrolası! Kahrolası!

Sonuçta Stilgar asilerin tarafına geçmişti. Yanına Ganimet’i ve İrulan’ı da alarak.

Topunun canı cehenneme!

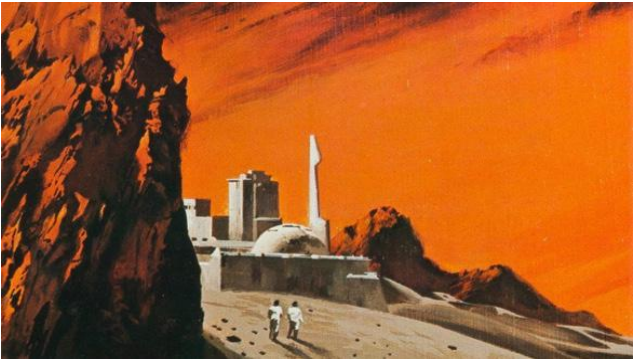
Tepinirken yerdeki bir metal parçasına basınca canı yandı ve acıyla haykırarak yere baktığında, ayağına metal bir kemer tokasının batmış olduğunu gördü. Eğilip yerden aldığı kemer tokasına bakınca dona kaldı. Eski bir kemer tokasıydı bu. Dük I. Leto Atreides’in kılıçustası Duncan Idaho’ya Caladan’da armağan ettiği, gümüş ve platinden yapılmış tokaydı. Bu tokayı Duncan’ın belinde çok görmüştü. Duncan onu buraya bırakmıştı demek.

Alia'nın parmakları kemer tokasını sıkı sıkı kavradı. Idaho bunu gitmeden önce bırakmıştı...

Bu konuda Fremen şartlandırmasına sahip olduğu halde birden gözlerinden yaşlar boşandı. Ağzı çarpıldı. Kafasının içinde o eski savaşın tekrar başladığını, el ve ayak parmaklarının uçlarına dek yayıldığını hissetti. Kendini iki kişi gibi hissetti. Biri bedeninin kasılmalarına şaşkın bir halde bakıyordu. Diğeriyse göğsüne yayılan derin hüzne kendini bırakmış, hüngür hüngür ağlıyordu. İçindeki Şaşkın Kişi huysuzca sordu: "Kim ağlıyor? Ağlayan kim? Kim ağlıyor?"

Ama hiçbir şey gözyaşlarını durduramadı. Göğsünü yakan acı, vücudunu harekete geçirip yatağa fırlattı.

Ama o diğer kişi hâlâ derin bir şaşkınlıkla soruyordu: "Kim ağlıyor? Ağlayan kim?..."

II. Leto bu eylemler sayesinde kendini evrim zincirinden çıkardı. Bu kopma eylemini bilerek yaptı ve “Özgür olmak ayrılmaktır,” dedi. İkizlerin her ikisi de hafıza ihtiyacını bir ölçüm süreci, yani insan kökenlerinden ne kadar uzaklaştıklarını anlamamanın bir yolu olarak görüyorlardı. Ama asıl cesareti II. Leto gösterdi; çünkü o, gerçek bir yaratımın, yaratıcısından bağımsız olduğunu anlamıştı. Evrim sürecine uymayı reddetti ve “Bu eylem de beni insanlıktan giderek uzaklaştıracaktır,” dedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Hayatta gerçekten kapalı sistem diye bir şey olamayacağını biliyordu.

— HÂRİK'ÜL-ÂDE
Kutsal Dönüşüm

Kırık kanâtın ardındaki ıslak kumda kaynaşan böcekleri yiyerek beslenen bir sürü kuş vardı: Papağanlar, saksığanlar, alakar-galar. Burası eskiden bir cedîdeydi, yeni kentlerin sonuncusuydu ve bir bazalt zemine kurulmuştu. Şimdiyse terk edilmişti. O sabah terk edilmiş siyecin ekinliklerinin ardındaki bölgeyi incelemeye çıkıp gezinmekte olan Ganimet bir hareket algıladı ve baktığında bir gekko kertenkelesi^Φ topluluğu gördü. Az önce de cedîdenin çamurdan yapılmış duvarlarından birine tünemiş bir gila ağaçkakanı görmüştü.

Ganimet burayı bir siyeç olarak görse de, aslında yalnızca kumulları uzak tutmak için ekili alanlar tarafından çevrelenmiş, sağlamlaştırılmış balçık tuğlalardan oluşan duvarlardan ibaret bir yerdi. Sonuçta Tanzerouft'taydılar, Sihaya Sırtı'nın altı yüz kilo-

^Φ Gekko: Sıcak memleketlere özgü, küçük yapılı bir kertenkele türü. —ed.

metre güneyindeydi. Kendisini onaran insan elleri olmadığı için siyeç bakımsız kalınca yeniden çöle karışıp dağılmaya başlamıştı bile. Duvarları rüzgârların savurduğu kumlarla aşınmış, bitkileri ölmüş ve dikim alanlarının toprağı kızgın güneşin altında çatlamıştı.

Ama kırık kanâtın ardındaki kum hâlâ ıslaktı; ki bu da çökmüş durumdaki rüzgâr-kapanının ana sisteminin hâlâ çalıştığının bir belirtisiydi.

Kaçaklar Tabr'dan kaçtıktan sonraki aylar boyunca, Çöl İblisi'nin yaşanmaz hale getirdiği böyle birkaç yerde gizlenmişlerdi. Kanâtın birileri tarafından kırıldığı açıkça belli olsa da, Ganimet Çöl İblisi'nin varlığına inanmıyordu.

Arada sırada karşılaştıkları asi baharat avcılarından, kuzeyde olup bitenlere dair haberler alıyorlardı. Birkaç topterin –birisini en fazla altı demişti– Stilgar'ı arama uçuşları yaptığı söyleniyordu, ama Arrakis çok büyüktü ve çölde gizlenmek kolaydı. Stilgar'ı ve yanındakileri yok etmekle görevli bir ekibin de onları aradığı söyleniyordu, Ama eski Tabr'lı Buer Agarves'in yönettiği bu ekibin başka görevleri de olduğu için sık sık Arrakeen'e dönüyorlardı.

Asilerin söylediğine göre, onların adamlarıyla Alia'nın askerleri arasında pek çatışma olmuyordu. Çöl İblisi'nin rastgele gerçekleştirdiği saldırılar, Alia'yı ve naibleri yeterince meşgul etmekteydi. Çöl İblisi kaçakçılara bile saldırmıştı. Bu arada kellesine konan ödülün peşine düşen kaçakçıların da Stilgar'ı aradığı söyleniyordu.

Stilgar grubunu cedîdeye önceki gün karanlığın çöküşünden hemen önce getirmişti. Burayı şaşmaz Fremen burnu sayesinde, su kokusundan bulmuştu. Yakında güneye, palmiyeliklere gideceklerine söz vermişti, ama belirli bir tarih söylemekten kaçınıyordu. Kellesine konan ödül eski günlerde bir gezegen satın almaya yetecek kadar büyüktü, ama Stilgar dünyanın en mutlu ve kaygısız insanı gibi görünüyordu.

“Burası tam bize göre bir yer,” demiş ve hâlâ çalışan rüzgâr-kapanını göstererek “Dostlarımız bize bir miktar su da bırakmışlar,”

diye eklemişti.

Artık altmış kişiden oluşan küçük bir grup haline gelmişlerdi. Yaşlılar, hastalar ve küçük çocuklar güneye, palmyeliğe, güvenilen akrabaların yanına gönderilmişti. Geride sadece en dayanıklılar kalmıştı; ki onların da kuzeyde ve güneyde pek çok dostu vardı.

Ganimet, Stilgar'ın gezegene olanlar üstüne konuşmaktan neden kaçındığını merak etti. Olup bitenleri görmüyor muydu? Kanâtlar kırıldıkça Fremenler kuzeyde ve güneydeki eski yerleşim bölgelerine geri çekiliyordu. Bu da İmparatorluğa olan şeyin bir yansıması olabilirdi ancak.

Ganimet bir elinin damıtıcı-giysisinin yakasından içeri sokaarak bağlantılarını yeniden ayarladı. Tüm kaygılarına karşın, burada kendisini özgür hissediyordu. İçindeki hayatlar artık canını sıkıyordu, zaman zaman onların anılarının bilincine sızdığını hissetmesine rağmen. O anılar sayesinde de çölün bu kısmının eski halini, ekolojik dönüşüm hareketinin başlamasından önceki halini biliyordu. Bir kere o zamanlar daha susuz bir yerdi. Rüzgâr-kapanı bakım görmemesine karşın hâlâ çalışıyordu, çünkü artık havadaki nem miktarı artmıştı.

Eskiden çölün bu kısmından uzak duran pek çok yaratık artık buralarda yaşamaya başlamıştı. Cıvardaki günışığı baykuşlarının bolluğu gruptakileri hayrete düşürmüştü. Ganimet şimdi bile etrafta karıncakuşları görüyordu; parçalanmış kanâtın en ucundaki ıslak kumlarda kaynaşan böcekleri dans ederek yiyorlardı. Buralarda birkaç tane porsuk bile görülüyordu, ama sayısız kanguru faresi vardı.

Yeni kuşak Fremenleri de batıl inançlardan kaynaklanan korkular yönetiyordu ve Stilgar da onlardan çok farklı değildi. Bu cedîde, kanâtı on bir ay içinde beşinci kez kırıldıktan sonra çöle geri verilip terk edilmişti. Çöl İblisi'nin verdiği zararları dört kez onarmayı başarmışlardı, ama yedek suları da tükenmeye yüz tuttuğunda, artık beşinci bir saldırının riskini göze alamaz hale gelmişlerdi.

Tüm cedîdelerde ve eski siyeçlerin çoğunda durum aynıydı.

Dokuz yeni yerleşim merkezinden sekizi terk edilmişti. Eski siyeç topluluklarının çoğunun nüfusu, o ana dek görülmedik ölçüde kalabalıklaşmıştı. Çöl bu yeni döneme girdikçe, Fremenler de eski âdetlerine geri dönüyorlardı. Her şeyde alametler görür olmuşlardı. Tanzerouft dışında her yerde solucanlar mı azalıyordu? Çünkü Şeyh Hulud öyle istemişti! Ölü solucanlar bulunuyordu, ama neden öldükleri bilinmiyordu. Solucanlar bir zamanlar öldükten sonra hızla dağılarak çölün tozlarına karışırlardı, ama şimdi Fremenlerin çözülmeden önce rastlantı eseri buldukları devasa leşler, görenleri dehşete düşürüyordu.

Stilgar'ın grubu da geçen ay böyle bir leş görmüş ve kapıldıkları dehşet verici uğursuzluk hissinden kurtulmaları tam dört gün sürmüştü. Leşten ekşi ve zehirli bir çürüme kokusu yayılıyordu. Çürümekte olan bu kocaman gövdeyi devasa bir baharat püskürtüsünün üstünde bulmuşlardı ve baharatın büyük bölümü kullanılmaz hale gelmişti.

Ganimet gözlerini kanâttan cedîdeye çevirdi. Tam karşısında yıkık bir duvar vardı; bu duvar eskiden bir *müştemâl*'i, yani küçük bir ek bahçeyi çevreliyordu. Ganimet ilk seferinde orayı kendi kuşkuculuğuyla ve merakla araştırınca, taş bir kutunun içinde yası ve mayasız baharat somunları bulmuştu.

"Fremenler yenebilecek şeyleri asla geride bırakmaz," diyen Stilgar, somunları hemen yok etmişti.

Ganimet, Stilgar'ın yanıldığından şüpheleniyordu, ama sonuçta tartışmaya veya riske girmeyi göze almaya geçecek mesele değildi. Fremenler değişiyordu. Eskiden *beled* boyunca yalnızca doğal ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla serbestçe gezinir, su ve baharat arayıp ticaret yaparlardı. Hayvanların davranışlarını alarım niyetine kullanırlardı. Ama hayvanların davranışları artık iyice değişip yeni ve tuhaf bir ritme sahip olurken; Fremenlerin çoğu da Kalkan Yamacı'nın kuzeyindeki eski mağara şehirlerine toplanarak tıkmışlardı. Tanzerouft'ta baharat avcıları artık pek görülüyordu ve sadece Stilgar'ın grubu eski yöntemlerle hareket ediyordu.

Ganimet, Stilgar'a güveniyor ve Alia'dan korktuğunu biliyordu. İrulan da artık Stilgar'ı desteklemeye başlamış ve yine Bene

Gesseritlerin tuhaf vecizelerini söyler olmuştı. Ama çok uzaktaki Salusa'da, Farad'n hâlâ hayattaydı. Ganimet eninde sonunda onunla mutlaka hesaplaşacaktı.

Ganimet başını kaldırıp grimsi gümüşü renkli sabah göğüne baktı. Aklından sorular geçiyordu. Kimden yardım alınabilirdi? Her yerde görüp fark ettiği tüm olup biten şeyleri anlattığında kendisini dinleyecek kişiyi nerede bulabilirdi? Raporlara inanılacak olursa Leydi Jessica hâlâ Salusa'daydı. Alia ise tahta kurulup şişmanlayan ve gerçeklikten giderek daha fazla kopan bir yaratık haline gelmişti. Gurney Halleck hâlâ ortalarda yoktu, ama sağda solda görüldüğüne dair sürekli haberler geliyordu. Vaiz de ortadan kaybolup gitmiş, kâfirce vaazları belleklerde silikleşip unutulmaya başlanmıştı.

Ve Stilgar.

Ganimet yıkık duvarın ardına doğru baktı; Stilgar orada sarnıcın onarılmasına yardım ediyordu. Stilgar oynadığı çölün iradesi rolüne bayılıyordu ve kellesine konan ödül de geçen her ay boyunca artıyordu.

Artık her şey saçmaydı. Her şey.

Kanâtları sahte idollermiş gibi kırıp çölün kumlarına devirebilen bu yaratık, bu Çöl İblisi de kimin nesiydi? Saldırgan bir solucan mıydı? Veya isyana katılmış üçüncü bir asi güç – yani kalabalık bir halk topluluğu muydu? Solucan olduğuna kimse inanmıyordu; çünkü solucan olsa, kanâtın dökülen suyu onu hemen öldürürdü. Fremenlerin çoğu, Çöl İblisi'nin aslında Alia'nın Mehdilik yönetimini devirip Arrakis'i eski haline döndürmeye çalışan devrimci bir topluluk olduğuna inanıyordu ve bunun iyi bir şey olacağını söylüyorlardı. Sadece kendi çıkarlarını kollayan Rahiplik sisteminin yıkılması iyi olurdu. Müeddib'in de benimsediği gerçek dine dönülmeliydi.

Ganimet derin derin iç geçirdi. Ah Leto, diye düşündü. İyi ki yaşıyıp da bu günleri görmedin diye nerdeyse sevineceğim. Keşke ben de sana katılabilsem, ama bıçağım kanlanmadı daha. Alia ve Farad'n. Farad'n ve Alia. Eski Baron, Alia'yı kullanan iblis oldu ve buna göz yumulmamalı.

Cedîdenin duvarları arasından Harah çıkıp Ganimet'e doğru düzenli adımlarla yürüdü. Karşısına gelince durup "Burada tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Burası tuhaf bir yer Harah. Gitmeliyiz."

"Stilgar burada biriyle buluşacakmış, onu bekliyor."

"Ya? Bana söylemedi."

"Sana neden her şeyi söylesin ki? *Maku?*" Harah, Ganimet'in cüppesinin altında bulunan ve karnını şişkin gibi gösteren su torbasına hafifçe vurdu. "Büyüyüp bir kadın oldun da hamile mi kaldın?"

"Sayısız kez hamile kaldım," dedi Ganimet. "Bana çocuk muamelesi yapma!"

Ganimet'in sesindeki öfke Harah'ı bir adım geriletti.

"Hepiniz salaksınız," dedi Ganimet, eliyle cedîdeyi ve orada çalışan Stilgar ile adamlarını göstererek. "Sizinle hiç gelmemeliydim."

"Gelmesen ölürdün."

"Belki de. Ama sizler burnunuzun ucunu bile göremiyorsunuz! Stilgar burada kiminle buluşacak?"

"Buer Agarves."

Ganimet hayretle bakakaldı.

"Kızıl Uçurum Siyeci'ndeki arkadaşları onu gizlice buraya getirecek," dedi Harah.

"Alia'nın minik oyuncığını mı?"

"Gözleri bağlanarak gelecek."

"Stilgar buna inanıyor mu gerçekten?"

"Bu ateşkes görüşmesini Buer istedi ve tüm şartlarımızı da kabul etti."

"Benim neden haberim olmadı peki?"

"Stilgar karşı çıkacağını biliyordu da ondan."

"Tabii karşı çıkarım ... Delilik bu!"

Harah kaşlarını çatı. "Unutma ki Buer..."

"Biliyorum!" diye bağırdı Ganimet. "*Aileden* biri. Stilgar'ın kuzeninin torunu. Ama unutma ki Farad'n da benim akrabam, ama

onunla karşılaştığımda akrabalık bağının bıçağını durduracağını mı düşünüyorsun.”

“Bir distrans mesajı aldık. Buer’in grubu takip edilmiyor.”

“Bu işin sonu kötü olacak Harah,” diye fısıldadı Ganimet. “Buradan hemen gitmeliyiz.”

“Bir alamet mi gördün?” diye sordu Harah. “Yoksa gördüğümüz o solucan leşi mi—”

“O solucanı rahmine sok, sonra da git başka bir yerlerde doğur!” diye öfkeyle patladı Ganimet. “Burayı da, o buluşma işini de sevmedim. Bu yetmez mi?”

“Bunu Stilgar’a söyleye—”

“Kendim söylerim!” Ganimet, Harah’ın yanından hışımla geçip gitti. Harah arkasından kötülüğü kovma işareti olan solucan boyunuzu hareketini yaptı.

Ama Stilgar, Ganimet’in kaygılarına yalnızca gülmekle yetindi ve ona çocukmuş gibi davranarak, gidip kumalabalığı aramasını söyledi. Ganimet öfkeyle cedîdenin terk edilmiş evlerinden birine dalıp bir köşeye çömeldi. Ama öfkesi kısa sürede dindi. İçindeki hayatların kımıldandığını hissetti. Birinin şöyle dediğini hatırladı: “Onları hareketsiz kılabilirsek, işler planladığımız gibi yürür.”

Ne tuhaf bir düşünce.

Ama bunu kimin söylediğini hatırlamıyordu.

Müeddib mirasından mahrum bırakılmış biri olarak, çağlar boyu kendisinin durumuna düşmüş herkes adına konuşmuştu. Bireyi inanmaya yöneltildiği şeylere, doğru bildiği her şeye yabancılaştıran o korkunç haksızlığa karşı haykırmıştı.

— HÂRİK'ÜL-ÂDE
Mehdilik, Bir Çözümleme

Gurney Halleck, Shuloch tepesinde, baharat lifinden yapılmış bir kiliminin üstünde oturuyordu ve yanında da baliseti vardı. Aşağısındaki kapalı havza ekinleriyle uğraşan işçilerle doluydu. Kovulmuşların eskiden solucanları bir baharat iziyle tuzaga düşürmekte kullandığı kumlu rampa şimdi yeni bir kanâtla kapatılmıştı. Bitkilendirilen bölge yamaçtaki toprağı tutması için aşağıya doğru kaydırılmıştı.

Öğle yemeği vakti gelmek üzereydi ve Halleck burada bir saat-ten fazladır oturmuş düşünüyordu. Aşağıda çalışan insanlar görüyordu, ama aslında gördüğü her şey melanja dairdi. Leto yakında baharat üretiminin, Harkonnen yıllarındaki maksimum üretimin onda birine kadar düşüp sabitleşeceğini tahmin etmişti. İmparatorluk'taki baharat stoklarının değeri katlanarak ve hızla artıyordu. Metulli Hanedanı'nın Novebruns gezegeninin yarısını üç yüz yirmi bir litreye sattığı söyleniyordu.

Kovulmuşlar başlarında sanki bir iblis varmış gibi çalışıyordu; belki vardı da. Her yemekten önce yüzlerini Tanzerouft'a çevirerek Şeyh Hulud'un bedenlenmiş haline dua ediyorlardı. Leto'yu

öyle görüyorlardı. Halleck gelecekte tüm insanlığın da Leto'yu böyle göreceğini tahmin ediyor ve bu durumdan da pek hoşlanmıyordu.

Leto, Halleck ve Vaiz'i buraya, Halleck'in çaldığı topterle getirdiği zaman efsaneyi başlatmıştı. Shuloch kanâtını çıplak elleriyle parçalayan Leto, koca koca kaya parçalarını elli metre havaya fırlatmıştı. Kovulmuşlar onu durdurmaya kalkışmış ve Leto da yanına ilk ulaşmayı başaranın kafasını yalnızca kolunu büyük bir hızla savurarak koparmış ve diğerlerini de arkadaşlarının yanına fırlatıp atmıştı. Silahlarını görünce kahkahalarla gülmüş ve bir iblisin sesiyle kükreyerek haykırmıştı: "Ateş bana ulaşamaz! Bıçaklarınız da zarar veremez! Ben Şeyh Hulud'un derisini taşıyorum!"

Kovulmuşlar işte o zaman onu tanımışlar; ellerinden nasıl kaçtığını, kayalığın tepesinden çöle nasıl atladığını hatırlamışlardı. Önünde secdeye durmuşlar ve Leto da onlara emirler vermişti: "Size iki misafir getirdim. Onlara iyi bakın, saygıda kusur etmeyin. Kanâtınızı tekrar yapın ve bir vaha bähçesi kurmaya başlayın. Bir gün burada yaşayacağım. Evimi siz hazırlayacaksınız. Artık baharat satmayın ve topladığınızı her kırıntıyı biriktirin."

Emirler vermeye devam etmiş; Kovulmuşlar onu korku dolu gözlerle bakıp tüm söylediklerini huşu içinde titreyerek dinlemişlerdi.

İşte Şeyh Hulud sonunda çölden çıkagelmişti!

Oysa Leto, Gare Ruden'deki küçük asi siyeçlerinden birinde, Ghadhean el-Fali'nin yanında kalan Halleck'i bulduğunda yaşadığı bu dönüşüme dair hiçbir belirti göstermemişti. Leto kör arkadaşıyla birlikte, çöldeki eski baharat yolundan ve oralarda artık pek solucan bulunmamasına karşın, solucan sırtında gelmişlerdi. Kumlardaki nem miktarının artması yüzünden, solucan zehirlenmesin diye sık sık yolu uzatmak zorunda kaldıklarını söylemişti. Geldiklerinde öğlen vaktini biraz geçmişti ve muhafızlar tarafından taş duvarlı bir görüşme odasına alınmışlardı.

Halleck o görüşmeyi hatırlıyordu.

"Demek Vaiz bu," demişti.

Halleck kör adamın çevresinde uzun adımlarla dolanıp onu incelerken, hakkında söylenenleri düşünüyordu. Siyeçte damıtıcı-giysisinin maskesini çıkardığı için adamın yaşlanmış yüzü ortadaydı ve bu yüz hatlarını geçmişteki anılarıyla karşılaştırabiliyordu. Evet, adam sahiden de Leto'ya adını veren eski düke benziyordu. Rastlantısal bir benzerlik miydi?

"Onun hakkında söylenenleri biliyor musun?" diye Leto'yu bir kenara çekerek sormuştu. "Baban olduğunu ve çölden döndüğünü söylüyorlar."

"Bu hikâyeleri biliyorum."

Halleck dönüp bu kez de oğlanı süzmüştü. Leto'nun üstünde yüzünü ve kulaklarını çevreleyen kısımları kıvrılmış, tuhaf bir damıtıcı-giysi vardı. Bu giysinin üstüne siyah bir cüppe geçirmiş ve ayaklarına kum botları giymişti. Buraya neden geldiği – bir kez daha kaçmayı nasıl başardığı hakkında açıklaması gereken çok şey vardı.

"Vaiz'i neden buraya getirdin?" diye sormuştu Halleck. "Jacurutulular onlar için çalıştığını söylüyordu."

"O eskidendi. Onu sana getirdim, çünkü Alia onu öldürmek istiyor."

"Yani? Burası sence bir sığınağa mı benziyor?"

"Onun sığınağı sensin."

Bu arada Vaiz onların yakında durup sakince dinlemiş, konuşmanın gidişatıyla ilgilendiğine dair en ufak bir işaret bile göstermemişti.

"O bana iyi hizmet etti Gurney," demişti Leto. "Atreides Hanedanı hizmetkârlarını yüz üstü bırakmama geleneğini tamamen terk etmedi."

"Atreides Hanedanı mı?"

"Evet, ben Atreides Hanedanı'yım."

"Babaannenin emrettiği sınavı tamamlamama fırsat vermeden Jacurutu'dan kaçtın," demişti Halleck soğuk bir sesle. "Şimdi nasıl oluyor da–"

"Bu adamın canını kendi canınmış gibi koruyacaksın," demişti

Leto, itiraz kabul etmez bir sesle ve Halleck'in gözlerinin tam içine bakarak.

Jessica, Halleck'e Bene Gesseritlerin gözlem tekniklerinin çoğunu öğretmişti. Halleck, Leto'ya baktığında, sükunet ve kendinden eminlik dışında bir şey görememişti. Ama Jessica'nın emirlerini unutamazdı. "Babaannen eğitimi tamamlamamı ve zaptedilmediğine emin olmamı emretti."

"Zaptedilmedim." Çok sakın bir sesle söylemişti.

"Neden kaçtın peki?"

"Namri ne yaparsam yapayım beni öldürme emri almıştı. O emirleri Alia'dan alıyordu."

"Sen bir Gerçeğisöyleten misin?"

"Evet." Yine çok sakın ve kendine güvenen bir sesle konuşmuştu.

"Ganimet de öyle mi?"

"Hayır."

İşte o anda da Vaiz sessizliğini bozmuş ve oyuk göz çukurlarını Halleck'e çevirip eliyle Leto'yu göstererek konuşmuştu: "Onu sınayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sorunu da bilmiyorsun, yol açabileceği sonuçları da; o yüzden bu işe sen karışma," diye adama bakmadan emretmişti Halleck.

"Sonuçlarını çok iyi biliyorum, merak etme," demişti Vaiz. "Bir zamanlar ne yaptığını bildiğini sanan yaşlı bir kadın tarafından ben de sınanmışım. Ama sonradan aslında ne yaptığını bilmediği ortaya çıktı."

Halleck o zaman ihtiyara dönmüştü. "Sen de mi Gerçeğisöyletensin?"

"Herkes Gerçeğisöyleten olabilir; hatta sen bile," demişti Vaiz. "İşin sırrı hislerinin doğası hakkında kendine dürüst davranman ve bunu başarmak için de gerçeklerle barışık olman gerekiyor."

"Neden lafa karışıyorsun ki?" diye sormuştu Halleck, elini bil-lur-bıçağına götürerek. Kimdi bu Vaiz?

"Bu olaylar beni de ilgilendiriyor," demişti Vaiz. "Annem kendi kanını sunağa koyabilir, ama beni harekete geçiren güdüler farklı. Ve senin sorununu da anlıyorum."

“Ya?” Halleck gerçekten de meraklanmıştı.

“Leydi Jessica sana kurtla köpeği, *zi'b* ile *kelp*'i ayırt etmeni emretti. Onun tanımına göre kurt, güçlü olup da gücünü kötüye kullanan kişidir. Ama kurt ve köpek arasında öyle bir yer vardır ki, ikisi birbirinden ayırt edilemez olur.”

“Gerçeğe yaklaştın,” demişti Halleck. Görüşme odasının gide- rek daha fazla insanla dolduğunu, onları dinlemeye geldiklerini fark etmişti. “Bunu nereden biliyorsun peki?”

“Çünkü bu gezegeni tanıyorum. Anlamadın mı? Şöyle düşün. Yeraltında kayalar, toz, tortu, kum var. Bunlar gezegenin belleği, tarihinin görüntüleridir. İnsanlar için de aynı şey geçerli. Köpek- ler kurtları hatırlar. Her evren bir *varlık* çekirdeği etrafında döner ve bu çekirdek de halkalar halinde anılarla çevrilidir, ta yüzeye dek.”

“Çok ilginç,” demişti Halleck. “Ama bütün bunların aldığım emirleri yerine getirmeme nasıl bir faydası olabilir?”

“İçinde bulunan geçmişinin resimlerini gözden geçir. Hayvan- ların yaptığı gibi iletişim kur.”

Halleck başını olumsuz bir tavırla sağa sola sallamıştı. Vaiz de- nilen bu adam zorlayıcı bir doğrudanlığa sahipti, tıpkı Atreidesler gibi dolaysız konuşuyordu; ayrıca Ses'in güçlerini kullandığına dair de güçlü ipuçları vardı. Halleck nabzının hızlandığını hisset- mişti. Yoksa söylenenler doğru muydu?

“Jessica torununun içinde yatanı ortaya çıkaracak nihai bir sı- nav yapılmasını istiyordu,” dedi Vaiz. “Oysa içini görmek için sı- nava gerek yok, bakan gözler için hep ortadaydı zaten.”

Halleck dönüp Leto'ya uzun uzun bakmış ve bu hareketi elin- de olmaksızın yapmıştı.

Vaiz sanki söz dinlemez bir öğrenciye ders veriyormuş gibi an- latmaya devam etmişti: “Bu genç adam kafanı karıştırıyor, çünkü o tek bir varlık değil. O bir topluluk. Zor zamanlar yaşayan her top- lulukta olabileceği gibi, topluluğun herhangi bir üyesi komutayı ele geçirebilir. Bu komutan her zaman iyi biri olmayabilir, zalim biri olduğunda da Hilkat Garibesi öykülerimiz ortaya çıkar. Ama sen bu topluluğu yeterince incitmiş durumdasın Gurney Halleck.

Dönüşümün çoktan başladığını görmüyor musun? Bu delikanlı öyle bir içsel bütünlüğe ulaştı ki, artık bozulamaz. Gözlerim yok ama ben bile bunu görebiliyorum. Eskiden ona karşı çıkardım, ama artık emrindeyim. O bir şifacı.”

“Kimsin sen?” diye sormuştu Halleck.

“Gördüğünden kişiden daha fazlası değilim. Bana bakma. Eğitmek ve sınamakla görevlendirildiğin kişiye bak. O bir kriz zamanında oluştu. Ölümcül bir ortamdan sağ kurtulmayı başardı. Şimdi de burada.”

“Kimsin sen?” diye sormuştu Halleck ısrarla.

“Sözümü dinle! Şu genç Atreides’e bak! Türemüzün ihtiyaç duyduğu şey onda var. Sisteme eski işleyişin sonuçlarını tekrar verecek. O eski işleyişi ondan iyi bilen yok. Sense onu öldürmeyi düşünüyorsun!”

“Onu sınamakla görevlendirildim ve—”

“İyi ya işte, sınadın zaten!”

“O bir Hilkat Garibesi mi?”

Vaiz bezgin bir kâhkaha atmıştı. “Bene Gesserit zırvalarına inanmakta direniyorsun. Onlar insanları uyutan masallar uydururlar!”

“Sen Paul Atreides misin?” diye sormuştu Halleck.

“Artık Paul Atreides diye biri yok. Ahlaki kaygıları yokmuş gibi yaparken, aslında en yüce ahlak sembolü olmaya çalışan biriydi o. Sonunda tanrı olmayan bir azize dönüştü. Her sözü küfürdü. Bana nasıl böyle bir şeyi sora—”

“Çünkü onun sesiyle konuşuyorsun.”

“Şimdi de beni mi sınayacaksın? Dikkatli ol, Gurney Halleck.”

Halleck yutkunmuş; sonra da yanlarında durmuş, onları sakince ve dikkatle izleyen Leto’ya bakmıştı. “Sınanan kim?” diye sormuştu Vaiz. “Sakin Leydi Jessica seni sınıyor olmasın, Gurney Halleck?”

Halleck bu fikirden fazlasıyla rahatsız olmuş ve Vaiz’in sözlerinin kendisini bu kadar etkilemesine neden izin verdiğini merak etmişti. Ama Atreides hizmetkârları o mistik diktatörün sözünü dinlemeden edemezdi. Jessica’nın bunu söylemesi, durumu daha

da anlaşılmas kılınıştı. Halleck kendi içindeki *bir şeylerin*, şimdiye kadar ancak Jessica'dan aldığı Bene Geserit eğitimiyle değışen bir şeylerin değıştiğini hissediyordu ve öfkelen-di. Değışmek istemiyordu!

"Hanginiz tanrı rolü oynuyor ve neden?" diye sormuştu Vaiz. "Bu soruyu sadece mantıkla cevaplayamazsın."

Halleck gözlerini Leto'dan ayırıp yavaşça dönerek tüm dikkatiyle kör adama bakmıştı. Jessica ona *kairitis* dengesini, yani "yapmakla yapmamak" arasındaki dengeyi bulmasını hep söyler dururdu. Jessica bunun sözsüz ve kualsız bir disiplin olduğunu söylerdi. Halleck kendi içindeki gerçeğı kavramalıydı. Kör adamın ses tonundaki ve tavırlarındaki bir şeyin uyandırdığı öfke, yerini giderek sakinliğe bırakmıştı.

"Soruma cevap ver," demişti Vaiz.

Halleck, Vaiz'in sözlerini duyarken dikkatinin burada, şu anda yoğunlaştığını hissetmişti. Evrendeki konumunu belirleyen tek şey dikkatiydi. Artık kesinlikle emindi ki; karşısındaki Paul Atreides'ti. Ölmemişti, geri dönmüştü. Tekrar dönüp Leto'ya bakmıştı. Onu gerçekten görmüştü. Gözlerinin çevresindeki stres belirtilerini, duruşundaki hassas dengeyi, ağzının duruşundan belli olan tuhaf mizah anlayışını görmüştü. Leto'nun üstüne bir ışık tutulmuştu sanki. İçsel dengesini kurmuştu o, sadece durumu kabullenmekle.

"Söylesene Paul," demişti Halleck. "Annen biliyor mu?"

Vaiz iç geçirmişti. "Rahibeler Birliği'ne göre, içsel denge yalnızca onu kabullenmeyle kazanılır."

"Söylesene Paul," demişti Halleck. "Annen biliyor mu?"

Vaiz iç geçirmişti. "Rahibeler Birliği beni öldü biliyor. Beni di-riltmeye çalışma."

Halleck ona hâlâ bakmadan sormuştu: "Ama Jessica neden böyle—"

"Yapması gerekeni yapıyor. Kendi yolunu çizirken, başkalarının hayatını da kontrol ettiğini sanıyor. İşte hepimiz böyle tanrı-cılık oynarız."

"Ama yaşıyorsun," diye fısıldamıştı Halleck. Bunun anlamını

nihayet tüm benliğiyle kavramış ve dönüp ona bakmıştı. Kendi-
sinden genç olmasına karşın çölde öyle yaşlanmıştı ki, Halleck'ten
iki kat daha yaşlı gibi görünüyordu.

"Yaşamak dediğin şey nedir ki," demişti Paul.

Halleck dönüp etraftaki Fremenlere bakmıştı. Şüphe ve huşu
içindeydiler.

"Öğrendiğim dersi annem asla öğrenmek zorunda kalmadı." Pa-
ul'un sesi idi bu! "Tanrı olmak en sonunda insanı sıkabilir ve kü-
çültebilir. Özgür iradenin keşfedilmesi için yeterince sebep vardır
zaten. Bir tanrı en sonunda her şeyden kaçıp uyumak ve sadece rü-
yasındaki yaratıkların bilinçaltılarının yansımasında yaşamak iste-
yebilir."

"Ama yaşıyorsun!" demişti Halleck sesini yükselterek.

Paul eski dostunun sesindeki heyecana aldırmandan konuşmayı
sürdürmüştü. "Bu delikanlıyı sahiden Meşed sınavında kız karde-
şiyle kapıştıracak mıydın? Ne korkunç bir saçmalık! Ne diyecek-
lerdi biliyor musun?" Hayır, beni öldürün! O yaşasın!" diyecekler-
di. Böyle bir sınavın sonu ne olacaktı dersin? Yaşamak nedir sence
Gurney?"

"Hayır, sınav öyle olmayacaktı," diye itiraz etmişti Halleck.
Fremenlerin etraflarındaki çemberi giderek daraltıp Paul'ü incele-
melerinden ve Leto'ya aldırış bile etmemelerinden pek hoşlanma-
mıştı.

Ama Leto araya girmişti. "Meselenin derinine bak baba."

"Evet ... evet ..." Paul başını kaldırmıştı. Sanki havayı koklu-
yordu. "Farad'n ile olacaktı!"

"Bak, duyularımız yerine düşüncelerimizi izlemek ne kadar ko-
lay," demişti Leto.

Halleck ne demek istediğini anlamamıştı ve tam soracakken
kolunda Leto'nun elini hissetmişti. "Sorma Gurney. Yoksa yine
Hilkat Garibesi olduğumdan şüphelenebilirsin. Hayır! Olayları
akışına bırakmalısın, Gurney. Zorlarsan yalnızca kendine zarar ve-
receksin."

Ama Halleck şüphelenmeye başlamıştı bile. Jessica'nın bir uya-
rısını hatırlamıştı. "*Rahimde doğanlar çok kurnazdır. Onların hayal*

bile edemeyeceğin numaraları vardır,” demişti Jessica. Halleck başını yavaşça sağa sola sallamıştı. Paul! Yeryüzü tanrıları adına! Paul yaşıyordu ve bir soru işareti oluşturan oğluyla işbirliği yapıyordu!

Çevrelerindeki Fremenler artık arkaplanda bekleyemeyecek kadar çığrından çıkmışlar ve zorla aralarına girerek Halleck ve Leto'yu itip uzaklaştırmışlardı. Ortalarına alıp sıkıştırdıkları Paul'e "Müeddib misin? Sahiden Müeddib misin? Onun söylediği doğru mu? Söyle!" diye bağırıyorlardı.

"Beni sadece Vaiz olarak düşünmelisiniz," demişti Paul, onları iterek. "Artık bir daha asla Paul Atreides ya da Müeddib olamam. Ne Chani'nin kocasıyım, ne de imparatorum."

Güruh sorularına yanıt alamazsa olacaklardan korkan Gurney, tam harekete geçecekken Leto daha önce davranmıştı. Halleck, Leto'nun ne korkunç bir değişim geçirdiğini ilk o zaman fark etmişti. "Çekilin!" diye gürlemişti Leto. Yetişkin Fremenleri tutup sağa sola savurmaya, dövmeye, ellerindeki bıçakları uçlarından tutarak çekip almaya başlamıştı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, hâlâ ayakta kalan Fremenler hayret ve korkuyla geri çekilip sessizce duvarlara yaslanmışlardı. Leto babasının yanında durmuştu. "Şeyh Hulud konuştuğunda itaat etmelisiniz," demişti.

Birkaç Fremen itiraza kalkıştığında, Leto odanın kapısının önündeki koridordan bir kaya parçası koparıp elleriyle un ufak etmişti, gülümseyerek.

"Yoksa siyecinizi başınıza yıkarım," demişti.

"Çöl İblisi," diye fısıldamıştı biri.

"Evet, kanâtlarınızı da parçalarım," demişti Leto. "Buraya geldiğimizi kimseye söylemeyin. Anladınız mı beni?"

Korkmuş Fremenler başlarıyla onayladılar.

"Hiçbiriniz bizi görmediniz," demişti Leto. "Hakkımızda tek kelime fısıldadığınızı duyarsam, geri dönüp sizi çöle susuz yollarım."

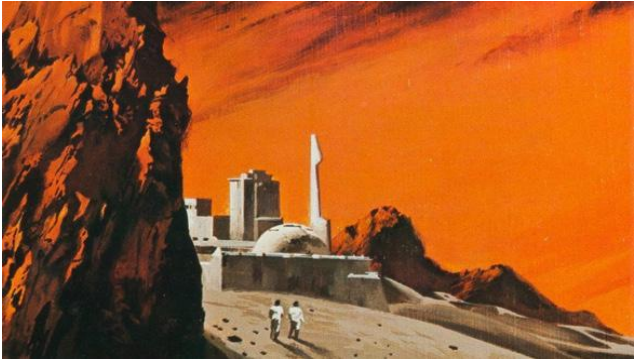
Halleck Fremenlerin elleriyle şeytan kovma hareketi olan solucan işareti yaptığını görmüştü.

“Şimdi babamla ben, yanımıza eski dostumuzu da alarak gidiyoruz,” demişti Leto. “Topterimizi hazırlayın.”

Sonra da Leto onları Shuloch’a getirmişti ve yolda çabuk olmaları gerektiğini söylemişti. “Farad’n çok yakında buraya, Arrakis’e gelecek. Babamın dediği gibi, asıl sınavı o zaman göreceksin Gurney.”

Halleck, Shuloch tepesinden aşağı bakarken, kendine her gün sorduğu soruyu şimdi bir kez daha sordu: “Ne sınavı? Ne demek istedi?”

Ama Leto, Shuloch’tan gitmişti ve Paul de yanıtlamayı reddediyordu.

Kilise ve devlet, bilimsel mantık ve iman, birey ve toplum, hatta ilerleme ve gelenek – bütün bunlar Müeddib'in öğretisinde uzlaştırılabilir. O bize uzlaşmaz zıtlıkların ancak insanların inançlarında yer aldığını öğretmiştir. Zamanın perdesini herkes açabilir. Geleceği geçmişte ya da hayal gücünüzde keşfedebilirsiniz. Bunu yapmakla da içsel varlığınızın bilincini geri kazanmış olursunuz ve işte o zaman evrenin tutarlı bir bütün olduğunu ve sizin de onun ayrılmaz bir parçası olduğunuzu kavrsınız.

— Arrakeen'deki Vaiz
Hârik'ül-Âde'nin üslubunda

Ganimet baharat lambalarının yaydığı ışık çemberinin epeyce gerisinde oturmuştu ve Buer Agarves'e bakıyordu. Adamın tombul suratından ve oynak kaşlarından, sanki sözcükleri gizli bir müzikmiş gibi konuşurken dans edercesine ayaklarını kıpırdatmasından hoşlanmamıştı.

Buraya Stil'le uzlaşmaya gelmedi, diye düşündü. Bunu adamın her sözünden ve hareketinden anlıyordu. Meclis halkasından biraz daha uzaklaştı.

Her siyechte böyle bir salon bulunurdu, ama bu terk edilmiş cedidenin toplantı salonunun tavanının fazla basık oluşu Ganimet'i rahatsız etmişti. Stilgar'ın grubundaki altmış kişi ve Agarves'le gelmiş dokuz kişi, salonun bir ucunu ancak dolduruyordu. Baharat yağı lambaları, tavanı destekleyen alçak kirişlerde yansıyor. Işık duvarlarda dans edip dalgalanan gölgeler üretirken, mekânı tarçın kokusuyla birlikte sert bir duman doldurmuştu.

Görüşme nem duasından ve akşam yemeğinin ardından günbatımında başlamıştı. Toplantı bir saatten fazladır sürmekteydi, ama Ganimet, Agarves'in asıl niyetini henüz tam olarak çıkaramamıştı. Adam çok net konuşuyor gibiydi, ama hareketleri ve gözleri başka şeyler söylüyordu.

Agarves şimdi Stilgar'ın subaylarından birinin, Harah'ın yeğeni Rajia'nın bir sorusunu yanıtlıyordu. Rajia dinsel düşünceleri uğruna kendini dünya nimetlerinden çekmiş, genç ve esmer bir kadındı ve ağız kenarlarının aşağıya kıvrık yapısı, ona daimi bir güvensizlik havası veriyordu. Ganimet bu koşullar altında o ifadeyi gayet anlaşılabilir bulmuştu.

"Alia'nın hepinizi tamamen affedeceğine kesinlikle eminim," dedi Agarves. "Yoksa buraya gelmezdim."

Rajia tekrar konuşacakken Stilgar atılıp konuştu. "Bence asıl mesele bizim Alia'ya güvenmemiz değil, onun sana güvenip güvenmediği," diye homurdandı. Eski konumuna dönme fikrinden rahatsız olmuştu.

"Bana güvenip güvenmemesi önemli değil," dedi Agarves. "bu konuda dürüst olmak gerekirse güvendiğini de sanmıyorum açıkçası. Çok uzun bir süre boyunca seni aradım, ama bir türlü bulamadım. Yine de her zaman için aslında seni bulmamı istemediğini hep hissettim. O—"

"O öldürdüğüm adamın karısıydı," dedi Stilgar. "Şunu da belirtiyim ki Idaho kendi kaşınmıştı. Onunkisi biraz da kendi bıçağının üstüne düşmek, intihar etmek sayılabilir. Ama tavrınızdaki bu değişiklik bence hayra alamet değil—"

Agarves öfkeyle ayağa fırladı. "Alia seni affetti! Bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor? Rahipleriyle Tanrı'ya danışıp..."

"İşte bu da bir başka mesele." Konuşan İrulan'dı. Rajia'nın arkasından eğilmişti. Sarı saçlı Rajia'nın esmer teniyle tezat oluştuyordu. "Seni ikna etmiş, ama gizli ve farklı planları olabilir."

"Rahiplik—"

"Ama ortalıkta bir sürü söylenti dolaşıyor," diye bastırdı İrulan. "Söylentiler senin Alia'nın sadece askeri danışmanı olmadığını, onun—"

“Yeter!” Agarves öfkeden deliye dönmüştü. Elini bıçağına attı. Dalgalandıran hisleri adamın yüzünü allak bullak etmişti. “Neye inanmak istiyorsanız inanın, ama o kadının emrinde çalışmam artık! Beni kirletiyor! Dokunduğu her şeyi kirletiyor! Beni kullandı. Lekelendim. Ama bıçağımı akrabalarımın karşı kaldırmam. Yeter artık!”

İşte sonunda gerçeği söyledi, diye düşündü Ganimet.

Stilgar tuhaf bir şekilde kahrkahr bastı. “Ahhh kuzenim,” dedi. “Kusura bakma, ama bak kızıp öfkelenildiğinde baklayı ağzından çıkarıverdin.”

“Yani kabul ediyor musun?”

“Bunu demedim.” Agarves tekrar bağırıp çağırmaya başlayacakken, elini kaldırıp onu susturdu. “Söz konusu olan sadece ben değilim Buer – başkaları da var.” Çevresindekileri gösterdi. “Bu insanlar benim sorumluluğumda. Şimdi bir bakalım, Alia bize tazminat verecek mi?”

“Tazminat? Hayır. Bundan bahsetmedi. Seni affediyor, ama–”

“Peki sözünü tutacağını nereden bilelim?”

“Tabr Siyeci’ne ve naibliğine geri döneceksin. Tarafsız kalacak ve tam özerkliğe sahip olacaksın. Alia artık durumunu anlıyor ve–”

“Ne Alia’nın maiyetine geri dönerim, ne de ona asker veririm,” diye uyardı Stilgar. “Anlaşıldı mı?”

Ganimet, Stilgar’ın yumuşamaya başladığını sezmişti. *Hayır Stil! Hayır!* diye düşündü.

“Elbette, bunlara hiç gerek yok” dedi Agarves. “Alia’nın tek istediği, Ganimet’in ona geri dönmesi ve söz verdiği gibi nişan törenine–”

“Sonunda işin özüne geldik,” dedi Stilgar, kaşlarını çatarak. “Bağışlanmamın bedeli Ganimet. Alia beni ne sanıyor–”

“Senin mantıklı biri olduğunu sanıyor,” diye sözünü kesti Agarves, tekrar yerine otururken.

Kabul etmeyecek, diye düşündü Ganimet neşeyle. Boşuna çeneni yorma. Kabul etmeyecek.

Tam bunu düşünürken arkasından ve sol tarafından bir hışırtı geldi. Arkasına döneceği anda güçlü eller tarafından kavrandığını hissetti. Haykırmaya çalıştı, ama uyku ilacı kokan kalın bir bezle yüzü örtülüvermişti. Bilincini kaybetmeye başlarken, salonun en karanlık köşesindeki bir kapıya doğru götürüldüğünü hissetti. *Tahmin etmeliydim!* diye düşündü. *Hazırlıklı olmalıydım!* diye düşündü. Ama onu tutan yetişkin elleri çok güçlüydü ve kurtulamıyordu.

Ganimet'in hatırlayabildiği son şeyler yüzüne çarpan soğuk hava, bir an için gördüğü yıldızlar ve üstüne eğilen kukuletalı bir yüzün "Yaralanmadı değil mi?" diye sormasıydı.

Ganimet verilen yanıtı duymadı. Fırıl fırıl dönen yıldızlar Ganimet'in benliğinin içsel çekirdeğinden yayılan bir ışığın içinde solup gitti.

Müeddib bize kehanet sergisi, böylesi sezileri çevreleyen davranışlar ve bunun "hızada" gibi görünen olaylar (yani kâhinin anlatıp yorumladıklarıyla ilgili bir sistem içinde meydana gelen olaylar) üzerindeki etkilerine dair belirli bir türde bilgiler sağlamıştır. Başka çalışmalarda da belirtildiği gibi, böylesi seziler aslında kâhinin kendisi için kurulmuş tuhaf bir tuzağı da harekete geçirir. Kâhin bildiği şeylerin kurbanı olabilir – bu durum aslında görece de olsa insanlar arasında yaygın bir hatadır. Buradaki tehlike, geleceği görebilen kişilerin, kendi doğrularına aşırı inanmanın yol açtığı kutuplaşma etkisini göz ardı etmeleridir. Onlar kutuplaşmış bir evrende hiçbir şeyin zıttı olmadan var olamayacağını unutmaya meyillidirler.

— HÂRİK'ÜL-ÂDE

Kehanet Görüntüsü

Ufuktaki sise benzeyen bir toz bulutu asılı duruyor ve güneşin doğuşunu örtüyordu. Kumulların gölgesindeki kumlar soğuktu. Leto bir çember halinde sıralanmış palmyelerin biraz ötesinde durmuş, çölün derinliklerine bakıyordu. Burnuna dikenli bitkilerin aroması ve toz kokusu geliyor, insanların ve hayvanların çıkardığı sabah seslerini duyuyordu. Buradaki Fremenlerin kurduğu bir kanât yoktu. Yalnızca deri torbalarla su taşıyan kadınlar tarafından sulanan ve elle dikilmiş küçük bir bahçeleri vardı. Rüzgâr-kapanları fırtınalar yüzünden sık sık bozulan narin bir nesneydi, ama aynı şekilde de tamiri çok kolaydı. Buradaki hayat zor ve maceralıydı ve baharat ticareti de oldukça güç bir işti. Bu Fremenlerin aklına cennet deyince hâlâ akan su sesi geliyordu, ama tıpkı Leto gibi onlar da kadim bir özgürlük anlayışına düşkünlüler.

Özgürlük bir yalnızlık durumudur, diye düşündü.

Canlı damıtıcı-giysisini örten beyaz cüppesini düzeltti. Üstündeki kumalabalığı zarının onu ne kadar değiştirdiğini hissediyor ve bunu hissettiği her zaman yaptığı gibi bir şeyler yitirdiğine dair derin bir kaybetme duygusunu yenmeye çalışıyordu. Artık tam bir insan sayılmazdı. Kanında tuhaf şeyler yüzüyordu. Kumalabalığı siliaları her organına girmiş, kendine göre uydurup değiştirmişti. Ama kumalabalığı zarının kendisi de değişiyor ve bedenine uyum sağlıyordu. Yitirdiği insanlığın kalıntıları Leto'ya acı veriyordu. Hayatının kadim sürekliliği bozulmuştu, ama böyle hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Bu hislerin aslında tuzak olduğunu çok iyi biliyordu.

Gelecek kendiliğinden oluşsun, diye düşündü. *Yaratıcılığı yöneten tek kural yaratma eyleminin kendisidir.*

Gözlerini çölden, kumullardan – o engin ıssızlıktan almakta zorlanıyordu. Burada, çöl kıyısında birkaç kaya vardı; ama onlar da insana rüzgârları, tozu, seyrek ve yapayalnız görülen bitkileri ve hayvanları, birbirine karışıp eriyen kumulları, çöllerin içindeki çölleri düşündürüyorlardı.

Tam arkasından sabah duası için çalınan flütün sesi geldi. Su duası yeni Şeyh Hulud için birazcık değiştirilmişti. Bunu bilen Leto'nun zihni, o müziği duyunca, sonsuza dek yalnız kalacağı his-sini de ekliyordu.

Her şeyi bırakıp çöle gidebilirim, diye düşündü.

O zaman her şey değişirdi. Herhangi bir yöne gitmek diğer yöne gitmekle aynı olurdu. Zaptedilmelerin uzağında özgürce yaşamayı çoktan öğrenmişti. Fremen mistisizmini korku verici derecede arıtarak en uç noktasına vardırmıştı: Yanına sadece en gerekli şey-leri alıyordu. Sırtındaki cüppeden, cüppenin kıvrımları arasına gizlediği atmacalı Atreides yüzüğünden ve kendisine ait olmayan teninden başka hiçbir şey taşımıyordu.

Buradan öylece çekip gitmek nasıl da kolaydı.

Gökyüzündeki bir hareket dikkatini çekti: kanatlarını açma şekline bakılırsa bir akbabaydı. O kuşu görünce içi sızladı. Yabani Fremenler gibi akbabalar da çölde yaşıyordu, çünkü burada doğ-

muşlardı. Başka yerleri, daha iyi yerleri bilmiyorlardı. Çöl onları yaratıp biçimlendirmişti.

Ama Müeddib ile Alia'nın ardından yeni bir Fremen nesli yetişmekteydi. İşte bu yüzden babasının yaptığı gibi alıp başını çölün derinliklerine gidemezdi. Idaho'nun buraya geldikleri ilk günlerde söylediklerini hatırladı: "Bu Fremenler öyle harika, öyle canlılar ki! Kesinlikle açgözlü değiller."

Ama artık bir sürü açgözlü Fremen vardı.

Letonun üstünden bir hüznün dalgası geçti. Bütün bunları değiştirecek bir yoldaydı, ama korkunç bir bedel karşılığında. Ayrıca girdaba yaklaştıkça ilerlemek güçleşiyordu.

Kralizec, yani Tayfun Savaşı tam önünde uzanıyordu ... yanlış bir adım atmamalıydı, yoksa bedeli Kralizec'ten daha da korkunç olabilirdi.

Arkasından insan sesleri geldi. Sonra bir çocuğun berrak sesiyle "İşte orada," dediğini duydu.

Leto döndü.

Palmiyelerin arasından Vaiz çıktı ve kılavuzu da küçük bir çocuktuktu.

Neden ona hâlâ Vaiz diyorum ki? diye düşündü Leto.

Bunun yanıtı, Leto'nun zihninde tertemiz bir tablâtte yazılıydı elbette: *Çünkü o artık ne Müeddib, ne de Paul Atreides'ti.* Çöl onu dönüştürmüştü ve bu hale getirmişti. Çöl ve Jacurutu'nun çakalları. düzenli olarak verdikleri aşırı dozda melanjlari ve sürekli sergiledikleri ihanetleriyle. Vaiz vaktinden önce yaşlanmıştı; baharata karşın değil, baharat yüzünden yaşlanmıştı.

"Beni görmek istediğini söylediler," dedi Vaiz, kılavuzluk eden çocuk durunca.

Leto çocuğa baktı. Boyları neredeyse eşitti. Damıtıcı-giysi maskesinin üstündeki ışı ışı ışı parlayan koyu gözlerinde hem huşu hem de merak okunuyordu.

Leto elini sallayarak işaret etti. "Bizi yalnız bırak."

Çocuğun omuzlarındaki dikleşme yaşadığı anlık itirazı gösteriyordu, ama huşu ve Fremenlerin mahremiyete duyduğu naif saygı

yüzünden boyun eğerek yanlarından ayrıldı.

"Farad'n Arrakis'e geldi, biliyor musun?" diye sordu Leto.

"Gurney beni dün gece getirirken söyledi," dedi Vaiz. Ardından da *Ne kadar soğuk ve hesaplı konuşuyor*, diye düşündü. Tıpkı benim eski günlerdeki halim gibi.

"Zor bir seçim yapmalıyım," dedi Leto.

"Bütün seçimlerini yaptığını sanıyordum."

"Oradaki tuzağı ikimiz de biliyoruz, baba."

Vaiz boğazını temizledi. Hissettiği gerilimler, yıkıcı bir krize e-peyce yaklaştıklarını gösteriyordu. Artık Leto sadece kehanet hayallerine bağlı kalmayacak, onları yönetmeye de çalışacaktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Vaiz.

"Evet. Arrakeen'e geri dönüyorum ve oraya rehberin olarak gitmek istiyorum."

"Neden?"

"Arrakeen'de bir vaaz daha verir misin?"

"Olabilir. Onlara söylemediğim şeyler var."

"Çöle geri dönmeyeceksin baba."

"Seninle gidersem mi?"

"Evet."

"Kararın neyse uyarım."

"İyi düşündün mü? Farad'n'la birlikte annen de gelmiştir."

"Şüphesiz."

Vaiz tekrar boğazını temizledi. Huzursuz olduğunun belirtisiydi bu, oysa Müeddib huzursuzluğunu kesinlikle göstermezdi. Vücudu eski öz disiplininin fazla uzak kalmış, zihniyse Jacurutulular yüzünden sık sık deliliğe doğru kaymıştı. Sonra birden, Arrakeen'e dönmesinin belki de pek akıllıca olmayacağını düşündü.

"Oraya benimle dönmek zorunda değilsin," dedi Leto. "Ama ben gitmeliyim, çünkü kız kardeşim orada. sen daha sonra Gurney ile birlikte de gidebilirsin."

"Gelmezsem Arrakeen'e yalnız mı gideceksin?"

"Evet. Farad'n'la görüşmeliyim."

“Seninle geliyorum.” Vaiz iç geçirdi.

Vaiz’in tavırlarında o eski kehanet hayallerinin çılgınlığından kaynaklanan birtakım belirtiler sezen Leto, *Yoksa kehanet oyunu mu oynuyor?* diye merak etti. Ama hayır. Vaiz artık asla o yoldan gitmezdi. Kendini o yola tamamen adamazsa karşılaşacağı tuzağı biliyordu. Vaiz kehanet hayallerini oğluna bıraktığını ve bu evrendeki her şeyin önceden görülebileceğini bildiğini her sözıyla belli ediyordu.

Vaiz’in şu anda canını sıkan şey eski kutuplaşmalardı. Paradokstan kaçarken başka bir paradoksa tutulmuştu.

“Öyleyse birkaç dakika sonra yola çıkalım,” dedi Leto. “Gurney’e söyleyecek misin?”

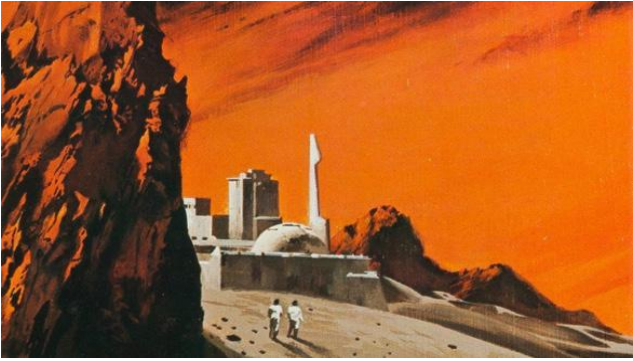
“Gurney bizimle gelmiyor mu?”

“Gurney’in ölmesini istemiyorum.”

Vaiz o zaman gerilime teslim oldu. Gerilim havada ve yerdeydi, çevresini tamamen sarmış gibiydi. Hiçbir zaman çocuk olmayan oğlunun üzerinde odaklanan ve kendi isteğiyle hareket edebilen bir nesneydi. Vaiz’in gırtlığında eski kehanet hayallerine dair pervasız bir haykırış, yükselmek için bekliyordu.

Bu kahrolası kutsallık!

Korkularının kuma benzeyen öz suyundan kaçamazdı. Arrakeen’de onları neyin beklediğini biliyordu. Onlara asla huzur vermeyecek olan korkunç ve ölümcül güçlerle bir kez daha oyun oynayacaklardı.

Babasının izinden gitmeyi reddeden çocuk, insanoğlunun en eşsiz yeteneğinin simgesidir. "Babam gibi olmak zorunda değilim. Babamın kurallarına uymak ya da inandığı her şeye inanmak zorunda değilim. Bir insan olarak neye inanıp neye inanmayacağımı ve ne olup ne olmayacağımı seçebilme gücü benim elimdedir."

— II. Leto Atreides
Hârik'ül-Âde Biyografisi

Tapınak meydanında hacı kadınlar davul ve flüt eşliğinde dans ediyordu. Başları açıktı. Boyunlarında halkalar vardı ve incecik giysileri vücutlarını sergiliyordu. Uzun siyah saçlarını savurarak dönüyorlardı.

Tapınağının tepesindeki güvenli bir noktadan bu sahneyi seyreden Alia, gördüklerinden hem hoşlanıyor, hem de rahatsız oluyordu. Sabahın ilerlemiş saatleriydi; gölgeli kemerlerin altındaki satıcı tezgâhlarından tüm alana baharat kahvesi kokusunun yayılmaya başladığı vakitti. Alia biraz sonra çıkıp Farad'n'ı karşılamak, ona resmi armağanlar sunmak ve Ganimet ile yapacağı ilk görüşmeyi idare etmek zorundaydı.

Her şey plana uygun geliyordu. Ganimet, Farad'n'ı öldürdükten sonra işler öylesine karışacaktı ki, üstelik bu işten kazançlı çıkmak için hazırlıklarını yapıp bekleyen sadece bir kişi vardı. Kuklalar ipleri çekilince dans ederlerdi. Stilgar'ın Agarves'i öldürmesi, tam da Alia'nın umduğu şeydi. Üstelik Agarves Ganimet'i kaçırarak kişileri cedîdeye yönelttiğinin farkında bile değil-

di; Alia'nın armağan ettiği yeni çizmelerinde bir sinyal vericisi gizliydi. Stilgar ve İrulan şimdi Tapınağının zindanında tutsaktılar, onları öldürebilir veya kullanabilirdi. Beklemekten zarar gelmezdi.

Şehirli Fremenlerin hacı dansçıları ilgiyle izlediklerini fark etmişti. Çöl Fremenlerinin toplumundaki cinsiyet eşitliği kasaba ve kentlere de yansımıştı, ama erkeklerle kadınlar arasındaki sosyal farklılıklar şimdiden hissediliyordu. Bu da plana dahildi. Böl ve zayıflat. Alia, Fremenlerin gezegen dışından gelmiş kadınları ve egzotik danslarını izleyişlerindeki hafif değişikliği sezebiliyordu.

İzlesinler bakalım. Zihinleri gaflet ile dolsun.

Alia'nın penceresinin panjurları açılmıştı ve havanın hızla ısındığını hissedebiliyordu. Bu mevsimde hava şafakla birlikte ısınmaya başlar ve ikinci vakti en sıcak halini alırdı. Meydanın taş zemini sıcaktan yanıyor olmalıydı. Bu da dansçıları rahatsız ediyordu herhalde. Ama yine de kendilerini kaptırmış, dönüp duruyor, eğiliyor, kollarını ve saçlarını savurmayı sürdürüyorlardı. Danslarını Alia'ya, Cennet Rahmi'ne adamışlardı. Bunu Alia'ya fısıldayan yaveri, o dış-dünyalı kadınları ve tuhaf âdetlerini aşağılamıştı. Yaver kadınların İx'li olduğunu, orada yasaklanmış bilim ve teknolojilerle hâlâ uğraşıldığını açıklamıştı.

Alia burnunu çekti. Bu kadınlar da çöl Fremenleri kadar cahil, batıl inançlı ve geri kafalıydı ... tıpkı aşağılayan yaverinin dediği gibi, danslarını Alia'ya adadıklarını söyleyerek gözüne girmeye çalışıyorlardı. İx'in artık unutulmuş bir dilde sadece bir sayı olduğunu ne yaveri, ne de İx'liler biliyordu.

Alia hafifçe güldü. Dans etsinlerdi bakalım. Dans etmek enerjiyi tükettirdi, çok daha tehlikeli şekillerde kullanılabilecek enerjiyi. Ayrıca müzik de keyifliydi. Sukabağından yapılmış düz timpaniler ve flüte el çırpmaları eşlik ediyordu.

Birden meydanın diğer ucundan yükselen kalabalık bir topluluğun gürültüsü müziği boğdu. Dansçılar adımlarını şaşırıp kısa bir kargaşanın ardından toparlanmaya çalıştılar, ama uyumlarını yitirmişlerdi ve onlar bile dönüp meydanın diğer ucundaki girişe baktılar. Oradan geçen bir grup taş meydana hızla yayılıyordu,

tıpkı vanası açık bir kanâta yayılan su gibi.

Alia yaklaşan o dalgaya bakakaldı.

Artık haykırılan sözükleri seçebiliyordu, özellikle birini: "Vaiz! Vaiz!"

Birden Vaiz'i gördü. Bir eli genç rehberinin omzunda, ilk dalga-nın önünde uzun adımlarla ilerliyordu.

Hacı dansçılar dans etmeyi bırakıp Alia'nın hemen altındaki basamaklara çekildiler. İzleyicileri de aynı şeyi yaptı ve Alia onların huşuya kapıldıklarını hissediyordu. Kendisiyse korkuyordu.

Buna nasıl cüret eder!

Dönüp muhafızları çağıracakken, aklına gelen bir düşünceyle durdu. Güruh meydanı doldurmuştu bile. O kör Vaiz'i dinlemeye can atıyorlardı ve arzuları gerçekleşmezse saldırganlaşabilirlerdi.

Alia yumruklarını sıktı.

Vaiz! Paul bunu neden yapıyordu? Halkın yarısının gözünde o bir "çöl delisiydi" ve bu yüzden kutsaldı. Diğerleriye pazarlar ve dükkânlarda, onun Müeddib olduğunu fısıldıyordu. Yoksa Meh-dilik yönetimi kâfirce laflar etmesine neden izin versindi ki?

Alia güruhta mülteciler de görüyordu; terk edilmiş siyeçlerden geriye kalan bu insanlar yırtık pırtık cüppeler giymişti. Aşağısı tehlikeli bir yer olmuştu, hatalar yapılabilecek bir yer.

"Hanımım?"

Alia arkasından gelen sese döndüğünde, Zia'nın dış odanın kemerli kapı eşiğinde durduğunu gördü. Hemen arkasında silahlı saray muhafızları vardı.

"Evet Zia?"

"Leydim, Farad'n burada ve sizinle görüşmek istiyor."

"Burada mı? Odamda mı yani?"

"Evet Leydim."

"Yalnız mı?"

"Yanında iki muhafızı ve Leydi Jessica var."

Alia elini boğazına götürdü. Annesiyle yaptığı son karşılaşma-yı hatırlamıştı. Ama köprünün altından çok sular akmıştı. Artık ilişkilerinde yeni kurallar vardı.

"Farad'n da amma sabırsızmış," dedi Alia. "Neden görüşmek istiyormuş?"

"Şey, olanları duymuş..." Zia meydana bakan pencereyi gösterdi. "Ve ona meydanı en iyi gören yerin burası olduğunu söylemişler."

Alia kaşlarını çattı. "Buna inanıyor musun Zia?"

"Hayır Leydim. Bence söylentileri duydu ve sizin tepkinizi ölçmek istiyor."

"Annemin işidir bu!"

"Büyük ihtimalle Leydim."

"Zia, tatlım, benim için çok önemli bazı şeyler yapmanı istiyorum. Buraya gel."

Zia ona bir adım kalana dek yaklaştı. "Emredin Leydim."

"Farad'n'ı, muhafızlarını ve annemi içeri al. Sonra Ganimet'i görüşme için hazırla. Tam bir Fremen gelini gibi olsun ... her şeyiyle."

"Bıçağıyla da mı Leydim?"

"Bıçağıyla da."

"Leydim, bu çok—"

"Ganimet benim için tehlikeli değil."

"Leydim, Stilgar'la kaçmasının sebebinin onu korumak olduğuna inanmamızı sağlayacak birtakım sebepler var, ayrıca—"

"Zia!"

"Evet Leydim?"

"Ganimet, Stilgar'ın canını bağışlamam için bana yalvardı ve Stilgar hâlâ yaşıyor."

"Ama o muhtemel bir veliaht!"

"Emirlerimi yerine getir. Ganimet'i hazırlat. Bu arada beş tapınak rahibini meydana gönder. Vaiz'i buraya, yukarıya davet etsinler. Onunla sadece konuşsunlar. Kaba kuvvet kullanmasınlar. Nazikçe davet etmelerini istiyorum. Kesinlikle kaba kuvvet olmayacak. Ve Zia ..."

"Evet Leydim?"

"Vaiz ve Ganimet huzuruma aynı anda getirilmeli. İşaret verdi-

ğim anda birlikte içeri alınsınlar. Anladın mı?”

“Planınızı biliyorum Leydim, ama—”

“Emirlerimi uygula! Unutma, birlikte girecekler.” Alia amazon yaverine çekilmesini işaret etti. Zia dönüp çıkarken “Farad’nın grubunu yanıma en güvendiğin on muhafızın eşliğinde gönder,” diye ekledi.

Zia dönüp ona baktı, ama kapıya doğru yürümeyi sürdürdü. “Emredersiniz Leydim.”

Alia dönüp pencereden dışarı baktı. Birkaç dakika sonra *planı* kanlı meyvelerini vermeye başlayacaktı. Üstelik Paul kutsal isteklerine kızının *son darbeyi* indirmesine tanık olacaktı. Alia, Zia’nın muhafızlarının içeri girdiğini duydu. Yakında bitecekti. Her şey sona erecekti. Vaiz’in ilk basamağa çıkışını izlerken içi zafer hissiyle doldu. Genç rehberi Vaiz’in yanına çömeldi. Alia sarı cüppe-li tapınak rahiplerinin solda, bir kenarda beklediklerini gördü. Gürhunun arasından geçemiyorlardı. Ama kalabalıklar konusunda tecrübeliydiler ve bir şekilde hedeflerine ulaşmanın yolunu bulacaklardı. Vaiz’in sesi meydanda gürleyince, gürh hemen sessizleşip kulak kabarttı. Dinlesinlerdi bakalım! Paul’un sözleri yakında hiç istemediği anlamlara çekilecek ve ortalıkta bunlara itiraz edecek bir Vaiz de olmayacaktı.

Farad’nın grubunun girişini ve Jessica’nın seslenişini işitti. “Alia?”

“Prens Farad’n, anne, hoş geldiniz,” dedi Alia onlara dönmeden. “Gelin de gösterinin tadını çıkarın.” Başını çevirip baktığında, iri sardokar Tyekanik’in önünü kapayan muhafızlara kaşlarını çatarak baktığını gördü. “Ama konuklarımıza böyle davranamayız,” dedi Alia. “Bırakın girsinler.” Muhafızlar kenarlara çekilirken ikisi Alia’nın yanına yaklaşarak diğerleriyle arasında durdular. Bunu Zia’nın talimatıyla yaptıkları belliydi. Alia pencerenin sağına çekilip dışarıyı gösterdi. “Meydan sahiden de en iyi buradan görünür.”

Siyah renkli geleneksel aba cüppesini giymiş olan Jessica, Alia’ya öfkeyle bakarak Farad’n’ı pencereye götürdü ve onunla Alia’nın muhafızları arasında durdu.

“Çok nazıksınız Leydi Alia,” dedi Farad'n. “Bu Vaiz denen adam hakkında öyle çok şey duydum ki.”

“İşte orada,” dedi Alia. Farad'n'ın gri ve sade bir sardokar kumandanı üniforması giydiğine dikkat etti. Alia'nın hoşuna giden bir çevikliği vardı. Belki de bu Corrinno Prensi'yle iyi vakit geçirebilirdi.

Pencere kenarlarındaki güçlendirilmiş alıcılar sayesinde, Vaiz'in sesi odada gürledi. Alıcıların titreyişini kemiklerinde hissedene Alia Vaiz'in konuşmasını giderek artan bir ilgiyle dinlemeye başladı.

“Kendimi Zan Çölü'nde buldum,” diye haykırdı Vaiz. “Rüzgârların uğuldadığı o ıssız yabanıllıkta. Tanrı bana orayı temizlememi emretti. Çünkü bizler çöldeyken kızdırılıp kışkırtıldık, çöldeyken acı çektik ve o yabanıllıkta âdetlerimizden vazgeçmemiz için ayartıldık.”

Zan Çölü ha, diye düşündü Alia. Orası Fremenlerin atası olan Zensünni Gezinlerinin ilk yargılandıkları yere verilen isimdi. Paul ne demek istiyordu? Alia'ya sadık kabilelerin siyeçlerine yapılan saldırılar ve yıkımların sorumluluğunu mu üstleniyordu?

“Topraklarınızda vahşi hayvanlar var,” diye gürledi Vaiz. “Evleriniz mahzun hayvanlarla dolu. Siz evlerinden kaçanlar, artık çölde ömrünüze ömür katmıyorsunuz. Evet, siz âdetlerimize sırt çevirenler, bu yolda gitmeye devam edecekseniz pis bir inde öleceksiniz. Ama uyarımı dinlerseniz, Tanrı sizi çukurlarla dolu bir diyardan geçirip, Tanrı Dağlarına ulaştıracak. Evet, Şeyh Hulud size rehberlik edecek.”

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Vaiz duraksadı ve bomboş göz çukurlarını seslerin geldiği yönle çevirdi. Sonra kollarını kaldırıp açarak haykırdı: “Ey Tanrım, bu kuru ve susuz diyarda bedenim senin yolundan gitmek istiyor!”

Vaiz'in tam önünde, yamalı ve yırtık giysisinden mülteci olduğu anlaşılan yaşlı bir kadın ellerini ona doğru uzatıp yalvardı: “Bize yardım et Müeddib. Yardım et.”

Alia aniden korkuya kapıldı. O yaşlı kadın sahiden gerçeği biliyor muydu? Annesine baktı, ama Jessica kımıldamamıştı. Dikka-

tini Alia'nın muhafızları, Farad'n ve dışarıdaki manzara arasında bölmüştü. Farad'n ise olanları pür dikkat izliyordu.

Alia pencereden bakıp tapınak rahiplerini görmeye çalıştı. Ortalıkta yoklardı. Paul'e daha kolay ulaşabilecekleri bir yol bulmak için Tapınak kapılarına gitmiş olmalıydılar.

Vaiz sağ eliyle yaşlı kadının başını gösterip bağırdı: "Artık ancak siz yardım edebilirsiniz! İsyan edenler sizlersiniz. Ne temizleyen ne de serinleten kuru rüzgârlar getirdiniz. Çölümüzün yükünü taşıyorsunuz. Kasırgalar oradan gelir, o korkunç diyardan. Ben o yabanılığın içindeydim. Kırılmış kanâtların suları kumlara karışıyor. Dune Kuşağı'nda gökyüzünden suların aktığını gördüm! Ey dostlarım, Tanrı bana emretti. Çölde Tanrımızın geçeceği bir yol açın; çünkü ben size bunları söylemek için o yabanılıktan gelen sesim."

Titrek parmağıyla üstünde durduğu basamağı gösterdi. "Burası sonsuza dek terk edilmiş kalacak kaybolmuş bir cedîde değil! Burada cennetin ekmeğini yedik. Bizi evlerimizden kovan yabancıların gürültüsü burada! Onlar bizim için bir yalnızlık, kimsenin yaşamadığı ve hiç kimsenin uğramadığı bir diyar ürettiler."

Kalabalık huzursuzca kımıldandı. Mülteciler ve şehir Fremenleri, aralarında sessizce duran hacılara baktı.

Kanlı bir isyan başlatabilir! diye düşündü Alia. *Neyse, başlatsın bakalım. O kargaşada rahiplerim de onu yakalar.*

Birden beş rahibi gördü. Sarı cüppeleriyle bir arada Vaiz'in arkasındaki basamakları iniyorlardı.

"Çöle saçtığımız sular kana dönüştü," dedi Vaiz, kollarını açıp sallayarak. "Topraklarımızın üstünde kan var! Oysa çölümüzde çiçekler açabilirdi. Çölümüz yabancıları çekti ve aramıza karıştırdı. Onlar şiddet kullanmaya geliyor! Burada toplanmış, Kralizec'in son rüzgârını bekliyorlar! Onlar kumların tutsaklığını çoğalttılar. Çölü soyuyorlar. Onlar kumların bereketini, derinliklerine gizlenmiş hazineleri sömürüyorlar. Yaptıkları kötülükleri bir bakın. Yazılı olanı unutmayın: Çölde dururken, kumlardan bir hayvanın yükseldiğini gördüm ve hayvanın alnında Tanrı'nın ismi yazılıydı!"

Kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükseldi. İnsanlar yumruklarını kaldırıp sallamaya başladılar.

“Ne yapıyor?” diye fısıldadı Farad'n.

“Keşke bilebilsem,” dedi Alia. Yaşanılan anın korku dolu heyecanı içindeydi ve bir elini göğsüne koyarak bastırdı. Eğer böyle konuşmaya devam ederse kalabalık hacılara saldıracaktı!

Ama Vaiz yan dönüp bomboş göz oyuklarını Tapınağa doğru çevirdi ve elini kaldırarak yukarıdaki Alia'nın penceresini gösterdi. “Geride kalan bir küfür daha var!” diye haykırdı. “Küfür! Ve bu küfrün adı Alia!”

Meydana afallamayı gösteren bir sessizlik çöktü.

Alia dehşet içinde donakalmıştı. Güruhun onu göremediğini biliyor, ama yine de kendini açıkta, savunmasız hissediyordu. Kafasının içinde yatıştırıcı sözler yankılanmasına karşın, kalbi küt küt atıyordu. Aşağıdaki inanılmaz tabloya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Vaiz hâlâ eliyle onun penceresini gösteriyordu.

Ama bu sözler rahipler için dayanılmayacak kadar fazlaydı. Sessizliği öfkeli haykırışlarla bozdular ve merdivenlerden aşağıya, karşılarına çıkanı itip kakarak öfkeyle inmeye başladılar. Onlarla birlikte kalabalık da harekete geçmişti ve basamaklara doğru bir dalga gibi yayılıp ilk sıradaki izleyenleri ve Vaiz'i önlerine katarak ileri doğru bastırdılar. Genç rehberinden kopan Vaiz ilerlemeye çalışırken tökezledi. Sonra kalabalığın kargaşasında sarı giysili bir kol yükseldi ve elinde tuttuğu bir billurbıçağı savurdu. Alia bıçağın aşağıya doğru inerek Vaiz'in göğsüne saplandığını gördü.

Tapınağın devasa kapılarının gürleyerek kapanması, Alia'yı şoktan çıkardı. Muhafızlar güruh girmesin diye kapıları kapamıştı besbelli. Ama kalabalık zaten gerilemeye başlamıştı, basamaklara yığılmış birinin etrafını açıyorlardı. Meydana tuhaf bir sessizlik çöktü. Alia yerde yatan bir sürü kişi görüyordu, ama sadece o kişi tek başına yatıyordu.

Sonra güruhtan tiz bir çığlık yükseldi: “Müeddib! Müeddib'i öldürdüler!”

“Yeryüzü tanrıları adına,” dedi Alia titrek bir sesle. “Yeryüzü tanrıları adına.”

“Bunun için biraz geç kalmadın mı?” diye sordu Jessica.

Alia hışımla Jessica’ya dönerken, yüzündeki öfkenin Farad’nı irkilttiğini gördü. “Öldürdükleri kişi Paul’dü!” diye haykırdı. “O senin oğlundu! Bu anlaşıldığında neler olacak biliyor musun?”

Jessica uzun süre öylece kalakaldı. Alia’nın söylediği şeyi zaten biliyordu. Farad’nın koluna dokunduğunu hissettiğinde kendine geldi. “Leydim,” dedi Farad’n. Sesi öyle şefkatliydi ki, Jessica oracıkta ölebileceğini hissetti. Gözlerini Alia’nın soğuk ve öfkeli yüzünden alıp Farad’nın anlayışlı ve kederli yüzüne çevirdi. *Belki de işimi fazla iyi yaptım*, diye düşündü.

Alia’nın doğru söylediği kesindi. Jessica, Vaiz’in sesindeki tüm tonlamaları hatırladı, bu tonlamaların içinde kendi geliştirdiği küçük numaraları duyabiliyordu; yıllarca uğraşarak eğittiği ve İmparator olan genç bir adam, şimdi tapınağın basamaklarında kanlı bir paçavra yığını halinde yatıyordu.

Gaflet beni kör etti, diye düşündü.

Alia yaverlerinden birine işaret edip “Ganimet’i getirin” dedi *Ganimet mi?* diye düşündü Jessica. *Neden şimdi?*

Yaver kapıya dönüp açılmasını işaret edecekti ki, kapı birden içeri doğru eğiliverdi. Menteşeleri sökülüp sürgüsü kırılmıştı. Kalın plasçelikten yapılmış olduğu için çok şiddetli darbelere bile dayanabilmesi gereken kapı odanın içine gürültüyle düşerken, muhafızlar altında kalmamak için geriye sıçrayıp silahlarını çektiler.

Farad’nın muhafızları ve Jessica hemen Corrino Prensi’nin etrafını çevirdiler.

Ama kapının ağzında sadece iki çocuk duruyordu: Solda siyah nişan giysileri içindeki Ganimet, sağdaysa gri bir damıtıcı-giysinin üstüne çöl lekeleri olan beyaz bir cüppe giymiş Leto.

Alia yerdeki kapıya, sonra da çocuklara baktı; kontrolünü yitirmiş bir şekilde zangır zangır titriyordu.

“Aile bizi karşılamak için burada,” dedi Leto. “Babaaanne.” Başıyla Jessica’ya selam verdi. Sonra gözlerini Corrino Prensi’ne çevirdi. “Bu da Prens Farad’n olmalı. Arrakis’e hoş geldin Prens.”

Ganimet’in gözleri donuktu. Sağ elini belindeki bir billurbı-

çağın kabzasında tutuyor ve kolunu Leto'nun elinden çekip kurtarmaya çalışıyordu. Leto kolunu sarsınca küçük kızın tüm vücudu sarsıldı.

"Beni dinleyin, ailem," dedi Leto. "Ben Ari'yim, Atreides Aslanı. Ve o da—" Ganimet'in kolunu güçlü bir şekilde yeniden sarstı. "—Aryeh, Dişi Atreides Aslanı. Sizi Secher Nbiw'e, Altın Yol'a sokmaya geldik."

Tetikleyici sözcükleri, yani *Secher Nbiw*'i duyan Ganimet kilitlenmiş bilincinin zihnine doğru aktığını hissetti. Bilinci doğrusal bir hassasiyetle akarken, annesinin içindeki varlığının orada kapıda bekleyen muhafız gibi durduğunu hissetti. Ganimet o anda içindeki yaygaracı geçmişleri fethettiğini anladı. Artık bir kapısı vardı ve o geçmişlere bakıp danışması gerektiğinde bu kapıyı aralaması yeterliydi. Aylardır kendi kendini soktuğu bu hipnoz halinin baskısı sayesinde, kendisine bedenini yönetmekte kullanabileceği güvenli bir sığınak inşa etmişti. Nerede ve kiminle olduğunu fark ettiğinde ulaştığı bu bilgiyi açıklamak ihtiyacıyla Leto'ya döndü.

Leto, Ganimet'in kolunu bıraktı.

"Planımız işe yaradı mı?" diye fısıldadı Ganimet.

"Evet," dedi Leto.

Şoktan sıyrılan Alia, solundaki bir grup muhafıza "Yakalayın onları!" diye haykırdı.

Ama Leto eğilip yerdeki kapıyı tek eliyle kaldırarak muhafızların üstüne fırlattı. İkisi duvarla kapı arasında ezilirken, diğerleri dehşetle kaçıştı. Bu çocuk yarım tonluk bir kapıyı fırlatmıştı.

Birden dışarıdaki koridorun muhafız cesetleriyle dolu olduğunu fark eden Alia, onları öldürenin ve bu koskoca kapıyı da çürük bir nesneymiş gibi kıranın Leto olduğunu anladı.

Cesetleri ve Leto'nun müthiş kuvvetini Jessica da fark etmişti. Ama Ganimet'in sözleri, içindeki Bene Gesserit disiplininin özünü harekete geçirdiği için soğukkanlılığını korumayı başardı. Torunu bir plandan bahsetmişti.

"Ne planı?" diye sordu Jessica.

"Altın Yol, yani İmparatorluk için planımız," dedi Leto. Fa-

rad'n'a başını salladı. "Hakkımda kötü düşünme kuzen. Senin iyi-
liğin için de çalışıyorum. Alia Ganimet'in seni öldüreceğini umu-
yordum, ama ben yaşamayı ve mutlu olmanı isterim."

Alia koridordaki hâlâ sağ olan muhafızlara haykırdı: "Yakala-
yın onları! Size emrediyorum!"

Ama muhafızlar odaya girmeye yanaşmıyordu.

"Beni burada bekle kardeşim," dedi Leto. "Yapmam gereken
nahoş bir iş var." Alia'ya doğru yürümeye başladı.

Alia bir köşeye kadar geriledi; sonra çömelip bıçağını çekti.
Bıçağın kabzasındaki yeşil mücevherler, pencereden gelen ışıktaki
bir an parladılar.

Leto sakince yürümeyi sürdürdü, elleri boştu, ama kullanılma-
ya hazırды.

Alia, Leto'nun üstüne doğru fırladı.

Leto neredeyse tavana kadar sıçrayıp, sol ayağıyla Alia'nın al-
nına vurdu ve darbenin şiddetiyle savrulan Alia'nın alnı kan
içinde kaldı. Elinden fırlayan bıçağı, yerde kayarak uzaklaştı. Bı-
çağın peşinden sürünen Alia, karşısında Leto'yu buldu.

Alia duraksadı. Bene Gesserit eğitiminde öğrendiği her şeyi ha-
tırlamaya çalışırken ayağa kalktı ve dövüşe hazırlandı.

Leto tekrar Alia'nın üstüne yürüdü.

Alia soldan hamle eder gibi yapıp, sağ omzunu kaldırarak sağ
bacağıyla insanın karnını deşebilecek şiddette bir ayak ucu tek-
mesi savurdu.

Leto darbeyi koluyla kesip Alia'nın ayağını yakaladı ve kadını
başının etrafında çevirmeye başladı. Alia'yı öyle hızlı döndürü-
yordu ki, kadının vücuduna çarpan cüppesinin şaklama sesi duyul-
uyordu.

Diğerleri eğilerek kaçıştı.

Alia çılgınlık atıyor, ama dönüşü kesilmiyordu. Sonunda sus-
tu.

Leto döndürüş hızını giderek azaltarak, onu yavaşça yere bırak-
tı. Alia soluk soluğa yığıldı kaldı.

Leto, Alia'nın üstüne eğildi. "Seni duvara yapıştırabilirdim,"
dedi. "Belki en iyisi o olurdu. Ama madem kozlarımızı paylaşıyo-

ruz, senin de bir şansın olmalı.”

Alia’nın gözleri çıldırması gibi fıldır fıldır dönüyordu.

“İçimdeki hayatları fethettim,” dedi Leto. “Gani’ye baksana. O da fethetti–”

Ganimet söze karıştı: “Alia, sana nasıl yapılacağını göstere–”

“Hayır!” diye bir sözcük koptu Alia’nın ağzından. Göğsü inip kalkmaya, ağzından farklı farklı insan sesleri çıkmaya başladı. bunların birbiriyle bağlantısı yoktu, kimi küfrediyordu, kimi yalvarıyordu: “Bak, görüyorsun! Niye sözümü dinlemedin?” “Bunu neden yapıyorsunuz? Neler oluyor?” “Durdur onları! Durdur!”

Eliyle gözlerini kapayan Jessica, Farad’nın destek veren dokunuşunu hissetti.

Alia çılgınca konuşmayı sürdürüyor, korkunç küfürler ediyordu. “Seni öldüreceğim!” “Kanını içeceğim!” Ağzından çeşitli dillerdeki sözcükler hepsi birbirine girmiş bir şekilde dökülüyordu.

Koridordaki birbirine sarılmış muhafızlar solucan işareti yapıp yumruklarını kulaklarına dayadılar.

Leto başını olumsuz bir tavırla salladı. Pencereye gitti ve peş peşe üç darbe indirerek, kırılmaz denilen kristalle sağlamlaştırılmış camı parçaladı.

Alia’nın yüzünde sinsi bir ifade belirdi. Jessica kendi sesine benzeyen bir sesin o ağızdan çıktığını işitti; sanki Bene Gesserit kontrol tekniğinin komik bir taklidiydi. “Kımıldamayın! Kimse kımıldamasın!”

Ellerini indiren Jessica’nın avuçları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Alia dizlerinin üstünde doğrulup ayağa fırladı.

“Beni tanımıyor musunuz?” diye sordu. Eski sesiydi bu, artık var olmayan genç Alia’nın tatlı ve neşeli sesiydi. “Neden bana öyle bakıyorsunuz?” Dönüp yalvaran gözlerle Jessica’ya baktı. “Anne, durdur onları.”

Jessica dehşetten donakalmış, ancak kafa sallayabiliyordu. Eski Bene Gesseritlerin bütün uyarıları doğrudu demek. Alia’nın yanında yan yana duran Leto’yla Ganimet’e baktı. O uyarılar bu zavallı ikizler için ne diyordu?

"Babaanne," dedi Leto yalvaran bir sesle. "Bir Zaptedilme Sınavı düzenleyelim mi?"

"Sen kimsin ki sınavdan bahsediyorsun?" diye sordu Alia; sesi huysuz, zorba, bedensel isteklerine düşkün ve öleli uzun zaman olmuş bir erkeğin sesiydi.

Sesi Leto ve Ganimet de tanımişti. Eski Baron Harkonnen. Ganimet kafasının içinde de aynı sesi duymaya başladı, ama sonra kapının kapandığını ve başında annesinin beklediğini hissetti.

Jessica susuyordu.

"Öyleyse kararı ben vereyim," dedi Leto. "Alia, iki seçeneğin var. Ya Zaptedilme Sınavı'na girersin, ya da..." Başıyla açık pence-reyi gösterdi.

"Sen kimsin ki bana seçenek veriyorsun?" diye sordu Alia, hâlâ Eski Baron'un sesiydi.

"İblis!" diye haykırdı Ganimet. "Bırak kararını kendi versin!"

"Anne," diye yalvardı Alia küçük kız sesiyle. "Anne, ne yapıyorlar? Bana ne yapmak istiyorlar? Yardım et."

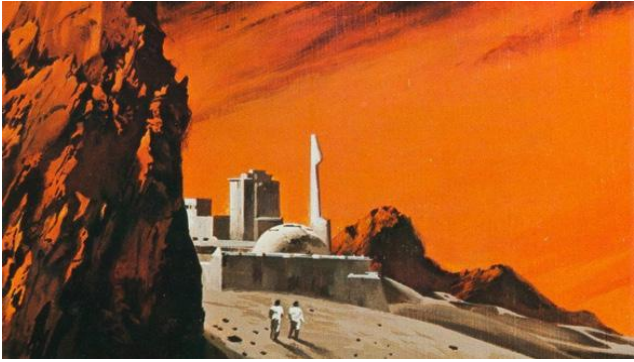
"Kendi başının çaresine bak," dedi Leto ve Alia'nın gözlerinde mahvolmuş halasını bir an için gördü. Halası ona bir an çaresizce baktıktan sonra kayboldu. Ama vücudu harekete geçti, uzuvlarla kaskatı olmuş gibi ağır ağır yürümeye başladı. Sallanıyor, tökezliyor, arada yoldan sapıyor, ama her seferinde geri dönüyor ve açık pencereye doğru giderek yaklaşıyordu.

Ağızından Yaşlı Baron'un haykırıışları yükselmeye başladı: "Dur! Dur diyorum sana! Emrediyorum! Dur! Al bakalım!" Alia başını tuttu, ama yürümeyi sürdürdü. Pencereye dayandı. "Yapma! Dur, sana yardım ederim. Bir planım var. Dinle. Dur diyorum. Bekle!" Ama Alia ellerini indirip pencere çerçevesini kavradı ve bir hamlede pencereden atlayıp boşluğa düştü. Düşerken çığlık atmadı.

Kalabalığın çığlıkları ve Alia'nın bedeninin aşağıdaki basamaklara düşmesiyle çıkan boğuk bir ses duyuldu.

Leto, Jessica'ya baktı. "Ona acımanı söylemiştik," dedi.

Jessica dönüp yüzünü Farad'nın göğsüne gömdü.

Koca bir sistemin daha iyi çalışması uğruna içindeki bilinçli öğelere saldırmak, son derece tehlikeli bir cehaletin göstergesidir. Oysa kendilerine bilim ya da teknoloji adamı diyen cahiller genellikle bu yöntemi kullanır.

— HÂRİK'ÜL-ÂDE
Butleryan Cihadı

“Geceleri koşar kuzen,” dedi Ganimet. “Koşar. Koşuşunu gördün mü hiç?”

“Hayır,” dedi Farad'n.

Şatonun küçük görüşme salonunun önünde, Ganimet'le birlikte bekliyordu. Leto orada buluşacaklarını söylemişti. Kenarda Tyekanik, Leydi Jessica'yla birlikte duruyordu. Tyekanik bu durumdan rahatsızdı. Jessica ise içine kapanık görünüyordu, sanki aklı başka yerdeydi. Kahvaltı biteli henüz bir saat olmuştu, ama pek çok şey yapılmıştı. Lonca'ya bir görüşme talebi, CHOAM ve Konsey'e de mesajlar gönderilmişti.

Farad'n bu Atreidesleri anlamakta zorlanıyordu. Leydi Jessica onu uyarmıştı gerçi, ama yine de onlarla bizzat tanışmak çok farklıydı. Hâlâ nişandan bahsediyorlardı, oysa evlenmeleri için herhangi bir politik sebep kalmamıştı. Tahta Leto'nun geçeceği kesin gibiydi. Vücudunu kaplayan o tuhaf canlı derinin çıkarılması gerekecekti tabii ... ama zamanla ...

“Yorulmak için koşuyor,” dedi Ganimet. “O Kralizec'in bedenlenmiş hali. Tüm rüzgârlardan daha hızlı. Kumullarda koşarken

öyle hızlanıyor ki, bulanık bir şekle dönüşüyor. Onu gördüm. Durmadan koşuyor. Sonunda yorulunca da, dönüp başını kucağıma koyarak uyuyor. Annemize söyle, bir çare bulsun da öleyim, diye yalvarıyor.”

Farad'n, Ganimet'e baktı. Tapınak meydanındaki ayaklanmadan sonra geçen hafta içinde şatoda tuhaf bir ritim başgöstermiş, gizemli kişiler gelip gitmeye başlamıştı. Kalkan Yamacı'nın ardında şiddetli çatışmalar yaşandığını, askeri konularda tavsiyeler isteyen Tyekanik'ten duymuştu.

“Seni anlayamıyorum,” dedi Farad'n. “Ölmeye çalışıyor ama ölemiyor mu?”

“Benden seni hazırlamamı istedi,” dedi Ganimet. Bu Corrino Prensi'nin tuhaf masumlüğundan etkileniyordu. Bu Jessica'nın işi miydi, yoksa Prens'ten kaynaklanan bir şey miydi?

“Neye?”

“O artık insan değil,” dedi Ganimet. “Dün üstündeki *canlı deri*yi ne zaman çıkaracağını sormuştun ya hani? Hiç çıkarmayacak. O artık Leto'nun bir parçası ve Leto da onun bir parçası. Leto dönüşüm onu yok etmeden önce dört bin yıl kadar yaşayacağını düşünüyor.”

Farad'n yutkunmaya çalıştı; boğazı birden kupkuru kesilmişti.

“Şimdi neden koştuğunu anladın mı?” diye sordu Ganimet.

“Ama o kadar uzun yaşayacaksa ve—”

“Çünkü hâlâ insanlığını çok yoğun olarak hatırlıyor. İçindeki bütün o yaşamları düşün kuzen. Hayır, bunu anlayamazsın, çünkü nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. Ne kadar acı çektiğini tahmin edebiliyorum. Şimdiye dek kimsenin yapmadığı fedakârlıklar yaptı o. Babamız bundan kaçabilmek için çöle gitmişti. Alia da bunun korkusundan Hilkat Garibesi olmuştu. Babaannem bu durumu çok hafif yaşasa da, yine de onunla başa çıkabilmek için bildiği tüm Bene Gesserit yöntemlerini kullanmak zorunda kalıyor – zaten Rahibe Analar da bunun için eğitilir. Ama Leto yapayalnız! Eşi benzeri asla görülmeyecek.”

Farad'n sarsılmıştı. Dört bin yıllık bir imparator?

“Jessica biliyor,” dedi Ganimet, babaannesine bakarak. “Leto

ona dün gece söyledi. Kendini insanlık tarihindeki ilk gerçek uzun vadeli planlamacı olarak görüyor.”

“Ne ... planlıyor peki?”

“Altın Yol’u. Sana daha sonra açıklayacak.”

“Peki bu planda ... benim de rolüm var mı?”

“Eşim olarak evet,” dedi Ganimet. “Leto, Rahibeler Birliği’nin dölleme programını devralacak. Babaannem sana anlatmıştır emimim. Bene Gesseritler sıra dışı güçlere sahip erkek bir Rahibe üretmenin düşünüyür. O—”

“Yani ben yalnızca senin eşin—”

“Yalnızca deme.” Farad’nın kolunu tutup şefkatle sıktı. “Leto ikimize de çok önemli bir sürü görev verecek. Ayrıca çocuk da yapacağız.”

“Ama sen daha çocuksun,” dedi Farad’n kolunu çekerek.

“Sakin bir daha bu hatayı yapma,” dedi Ganimet, buz gibi bir sesle.

Jessica’yla Tyekanik yanlarına geldiler.

“Tyek çatışmaların diğer gezegenlere de yayıldığını söylüyor,” dedi Jessica. “Biarek’teki Merkez Tapınak kuşatılmış.”

Farad’n, Jessica’nın bu açıklamayı yaparken ki sakinliğini tuhaf buldu. Gece boyunca Tyekanik’le birlikte raporları gözden geçirmişlerdi. Ayaklanmalar İmparatorluk boyunca çılgın bir yangın gibi yayılıyordu. Elbette eninde sonunda bastırılacaklardı, ama Leto kederli İmparatorluğu düzeltmek zorunda kalacaktı.

“İşte Stilgar da geliyor,” dedi Ganimet. “Onu bekliyorlardı.” Tekrar Farad’nın kolunu tuttu.

Koridorun diğer ucundaki kapıdan giren yaşlı Fremen naibinin yanında çöl günlerinden kalma iki ölüm komandosu vardı. Hepsi de beyaz şeritlerle süslenmiş siyah renkli resmi cüppeler giyip başlarına yasta olduklarını gösteren sarı bantlar bağlamışlardı. Sert adımlarla ilerliyorlardı ve Stilgar gözünü Jessica’dan ayırmıyordu. Karşısına gelince durup dikkatli bir şekilde başıyla selam verdi.

“Hâlâ Duncan Idaho’nun ölümü konusunda kaygılısın,” dedi

Jessica. Eski dostunun böyle çekingen davranmasını sevmemişti.

“Rahibe Ana,” dedi Stilgar.

Demek böyle! diye düşündü Jessica. Fremen resmiyetiyle konuşacağı anlaşılan. Fremenlerde dökülen kanı affettirmek zordur.

“Bize göre, Duncan’ın istediğini yaptın sen. Duncan, Atreidesler için canını feda eden ilk insan değil. Bunu neden yapıyorlar dersin Stil? Sen de çoğu kez bizim için aynı şeyi yapmaya hazırdın. Neden? Bunun karşılığında Atreideslerin neler verdiğini bildiğin için mi?”

“İntikam almak istememene sevindim,” dedi Stilgar. “Ama torununla konuşmam gereken bazı meseleler var. Sizden sonsuza dek ayrılmamıza yol açabilecek meseleler.”

“Yani Tabr, Leto’ya sadakat yemini etmeyecek mi?” diye sordu Ganimet.

“Henüz kararımı vermedim.” Stilgar soğuk bir ifadeyle Ganimet’e baktı. “Fremenlerin yeni halinden hoşlanmıyorum,” diye homurdandı. “Eski yöntemlere döneceğiz. Gerekirse sız siz.”

“Belki bir süreliğine,” dedi Ganimet. “Ama çöl can çekişiyor Stil. Ortalıkta ne solucan ne de çöl kalınca ne yapacaksınız?”

“Böyle bir şey olacağına inanmıyorum!”

“Yüz yıl içinde,” dedi Ganimet, “solucanların sayısı ellinin altına düşecek; onlar da hasta ve koruma altındaki solucanlar olacak. Onların baharatlarını da sadece Uzay Loncası alacak, fiyatı da ...” Başını sağa sola salladı. “Leto’nun saptadıklarını gördüm. O bütün gezegeni dolaştı ve neler olacağını çok iyi biliyor.”

“Fremenleri köleleştirmek için yeni bir numara mı bu?”

“Ne zaman kölemiz oldunuz ki?” diye sordu Ganimet.

Stilgar kaşlarını çattı. Ne söylese, ne yapsa, bu ikizler karşısında hep kabahatli çıkıyordu!

“Leto dün gece bana şu Altın Yol’dan bahsetti,” dedi Stilgar. “Hiç hoşlanmadım!”

“Ne tuhaf,” dedi Ganimet, babaannesine bakarak. “Oysa imparatorlukta kilerin çoğu hoşlanacak.”

“Hepimizin sonu olacak,” diye mırıldandı Stilgar.

“Ama herkes Altın Çağ’ı özlüyor,” dedi Ganimet. “Değil mi babaanne?”

“Evet, herkes,” diye onayladı Jessica.

“Leto’nun onlara vereceği Firavun İmparatorluğu’nu özlüyorlar,” dedi Ganimet. “Barış ve refah içinde yaşamayı, ticaretin artmasını ve Altın Hükümdâr dışındaki herkesin eşit olmasını istiyorlar.”

“Ama bu Fremenlerin sonu olacak!” diye karşı çıktı Stilgar.

“Bunu nasıl söylersin? Zaman zaman çıkacak isyanları bastırmak için askerlere ve cesur adamlara ihtiyacımız olmayacak mı sanıyorsun? Siz ve Tyek’in yiğit askerleri işten başınızı kaşıyacak vakit bulamayacaksınız.”

Stilgar, sardokar subayına baktı ve aralarında sessiz bir iletişim oldu.

“Leto da baharatı kontrol edecek,” diye hatırlattı Jessica.

“Hem de tamamen,” dedi Ganimet.

Konuşmayı Jessica’nın öğrettiği yeni farkındalıkla dinleyen Farad’n Ganimet ve babaannesinin ezbere konuştuklarını fark etti.

“Barış hiç son bulmayacak,” dedi Ganimet. “İnsanlar savaş nedir unutacak. Leto insanoğlunu barış bahçesinde en az dört bin yıl yaşatacak.”

Tyekanik soran bakışlarla Farad’n’a bakıp boğazını temizledi.

“Evet Tyek?” dedi Farad’n.

“Sizinle yalnız konuşabilir miyim Prens?”

Farad’n gülümsedi. Tyekanik’in asker zihninden geçenleri anlamıştı. Oradaki en az iki kişinin daha bunu anladığını da biliyordu. “Sardokarları satmayacağım,” dedi Farad’n.

“Onlara gerek yok ki,” dedi Ganimet.

“Bir çocuğun sözünü mü dinleyeceksiniz?” dedi öfkeyle Tyekanik. Tüm bu planların yol açacağı sorunları bir tek yaşlı Naib anlıyordu. Diğerlerinin durum hakkında bir şey bildiği yoktu!

Ganimet gülümsedi. “Söyle ona Farad’n,” dedi.

Farad’n iç geçirdi. O çocuğun aslında çocuk olmayışının tuhafliğini unutmak çok zordu. Gani’yle evlenip bir ömür boyu birlik-

te yaşadığını ve birbirlerine giderek yakınlaştıklarını hayal edebiliyordu. Bunun nahoş yanları olsa da Farad'n başka seçeneği olmadığına anlamaya başlamıştı. Baharat giderek azalacaktı. Kontrolünde söz sahibi olmak zorundaydı. Baharat olmazsa evrende hiçbir şey işlemezdi.

"Sonra konuşuruz Tyek," dedi Farad'n.

"Ama—"

"*Sonra dedim!*" İlk kez Ses'i Tyekanik'in üstünde kullanıyordu. Adamın şaşkın şaşkın göz kırptırıp sustuğunu gördü.

Jessica hafifçe gülümsedi.

"Leto aynı anda hem barıştan hem de ölümden bahsediyor," dedi Stilgar. "Altın Çağ!"

"İnsanları ölüm tarikatı aracılığıyla temiz havaya, mutluluğa götürecektir!" dedi Ganimet. "Canlılar yaşadıklarını ancak bu gerilim sayesinde anlar. Onun imparatorluğu çöktüğünde ... ki çökecek. Şimdi Kralizec'i yaşıyoruz sanıyorsun, ama Kralizec daha gelmedi. Geldiğinde insanlar yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anımsayacak. Bunun anısı tek bir insan bile sağ kaldığı sürece var olacak. Bir kez daha çetin bir sınava gireceğiz Stil. Alnımızın akıyla da çıkacağız. Biz hep kendi küllerimizden doğarız. Her zaman."

Bunları duyan Farad'n, Ganimet'in Leto'nun koşması hakkında söylediklerinin anlamını kavradı. *O insan olmayacak.*

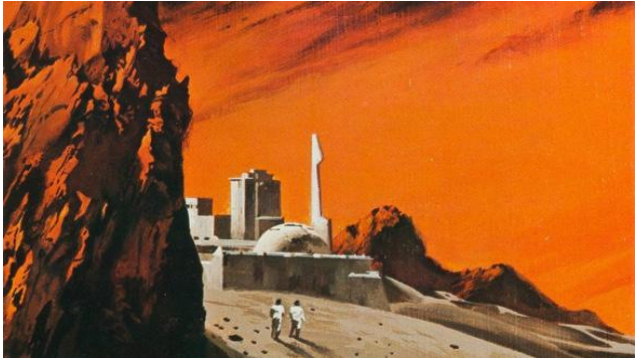
Stilgar hâlâ ikna olmamıştı. "Demek solucanların soyu tükenecek," diye homurdandı.

"Ama geri dönecekler," dedi Ganimet. "İki yüzyıl içinde bütün solucanlar ölecek, ama sonra geri gelecekler."

"Nasıl ..." Stilgar sözünü yarıda kesti.

Farad'n birden Ganimet'in ne söyleyeceğini anladı.

"Lonca kıtlık dönemini zar zor atlatacak," dedi Ganimet. "Ellerindeki ve bizdeki baharat stokları sayesinde. Ama Kralizec'ten sonra baharat bollaşacak. Kardeşim kuma gömülünce solucanlar geri dönecek."

Çoğu din gibi, Müeddib'in Alın Yaşam Iksiri de bozulup yüzeysel bir sihirbazlığa dönüştü. Sahip olduğu mistik işaretler kontrol dışı kalmış derin psikolojik süreçlerin simgeleri haline geldi. İnsanların yaşayan bir tanrıya ihtiyacı vardı, ama yaşayan bir tanrıları yoktu, ki Müeddib'in oğlu bu durumu düzeltmiştir.

— Lu Tung-pin'e atfedilen sözler
(Lu, Mağara Konuşu)

Leto, Aslan Tahtı'na oturmuş, kabilelerin sadakat yeminlerini kabul ediyordu. Ganimet de yanında, bir basamak aşağıda duruyordu. Büyük Salon'daki tören saatlerdir sürmekteydi. Fremen kabilelerinin delegeleri ve naibleri peş peşe önünde durup konuşuyor ve her grup korkunç güçlere sahip bir tanrıya, onlara barış vaat eden bir intikam tanrısına uygun hediyeler sunuyorlardı.

Leto geçen hafta tüm kabilelerin arifalarının huzurunda yaptığı bir gösteriyle hepsine boyun eğdirmişti. Yargıçlar onun bir ateş çukurunda yürüdüğünü ve yakından bütün dikkatleriyle inceleseler de çukurdan çıktığında teninde hiçbir iz olmadığını görmüşlerdi. Leto onlara kendisine bıçak saplamalarını emretmişti. Delinmez teniyle yüzünü örtmeyi ihmal etmemişti ve indirilen bıçak darbeleri tenini delememişti. Üstüne dökülen asitler de buhar çıkarmaktan başka bir sonuç vermemişti. Sundukları türlü türlü zehirleri yerken de kahkahalar atmıştı.

En sonunda bir solucan çağırmış ve solucanın ağzının tam önünde durup onlara bakmıştı. Ardından da Arrakeen iniş alanına giderek oradaki Lonca firkateynlerinden birini kanadından tuta-

rak kolayca devirmişti.

Arifalar tüm bunları korkuyla rapor etmiş ve böylece kabileler Leto'ya boyun eğdiklerini bildirmek için delegeler göndermişti.

Kubbeli Büyük Salon'un ses emici akustiği, sert sesleri yumuşatacak nitelikteydi, ama yine de salonda sürekli hareket eden ayakların gürültüsü vardı. Havaya da dışarıdan getirilen toz ve çakmaktaşı kokusu yayılmıştı.

Törene katılmayı reddeden Jessica, tahtın arkasındaki yüksek bir gözetleme deliğinden olanları izliyordu. Hem kendisinin hem de Farad'n kandırıldığını düşündü. Leto ve Ganimet, Rahibeler Birliği'nden hep bir adım ileride olmuşlardı, bu da çok doğaldı elbette. Ne de olsa ikizlerin içlerindeki Bene Gesserit danışmanların sayısı, şu anda İmparatorluk'ta yaşayan Bene Gesseritlerin sayısından daha fazlaydı.

Alia'nın Rahibeler Birliği'nin mitolojisinin tuzağına düşmesi Jessica'yı üzmüş ve öfkelen-dirmişti. *Korku üstüne korku!* Nesiller boyu edinilen alışkanlıklar, Alia'yı Hilkat Garibesi olmaya zorlamıştı. Alia umudunu yitirmiş ve bu yüzden de boyun eğmişti. Alia'nın başına gelenler, Leto'yla Ganimet'in başarılarıyla yüzleşmeyi daha da güçleştiriyordu. Bu tuzaktan sadece biri değil, ikisi birden kurtulmuştu. İşin en acı yanı da, Ganimet'in içindeki hayatları yenmekle kalmayıp, Alia'nın sadece acınmayı hak ettiğini söylemesiydi. Baskı altındayken girdiği hipnoz ve yardımsever bir atası sayesinde Ganimet kurtulmuştu. Alia'yı da kurtarabilirlerdi, ama umutsuzluk yüzünden iş işten geçene dek kimse bir şey yapmamış ve Alia'nın suyu kuma dökülmüştü.

Jessica iç geçirdi ve tahtta oturan Leto'ya baktı. Sağ kolunun yanında, Müeddib'in suyunu içeren dev bir kavanoz onurlu bir yeri işgal ederek duruyordu. Leto, Jessica'ya içindeki babasının bu jeste güldüğünü ve hayran kaldığını söyleyerek övünmüştü.

O kavanoz ve Leto'nun böbürlen-işi, Jessica'nın törene katılma-ma kararını pekiştirmişti. Paul'ün Leto'nun ağzından konuşması Jessica'nın ömrü boyunca kabullenemeyeceği bir şeydi. Atreides Hanedanı'nın kurtulmasına sevinse de, yapılabilecek ama yapılmayan şeylerin acısı dayanılmazdı.

Farad'n, Müeddib'in suyunu içeren kavanozun yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Orası Kraliyet Yazıcısı'nın yeri idi ve Farad'n bu mevkiyi kabul etmişti.

Farad'n bu yeni düzene çok rahat uyum sağlıyordu, her ne kadar Tyekanik hâlâ öfkeden köpürse ve bu işin sonunun çok kötü olacağını iddia etse de. Tyekanik ile Stilgar güvensizlik paydasında buluşup sıkı dost olmuşlardı ve Leto bu durumdan eğleniyor gibiydi.

Sadakat yemini töreni sırasında Farad'n önce hayrete kapılmış, sonra sıkılmış, ardından tekrar hayrete kapılmıştı. Önünden bir insanlık ırmağı gibi akan bu eşsiz savaşçıların ardı arkası kesilmiyordu. Tahttaki Atreides'e ettikleri sadakat yemininden şüphe duyulamazdı. Arifaların anlattıklarından dehşete düştükleri için huzurunda korkuyla duruyorlardı.

Nihayet törenin sonu geldi. Sonuncu naib, yani Stilgar, Leto'nun karşısına geçti. Sonuncu olması, "onurun artçı muhafızı" şeklindeki ayrıcalıklı konumundan ileri geliyordu. Stilgar armağan olarak baharat dolu küfeler, ateş mücevherleri veya tahtın etrafında yığılı duran diğer pahalı hediyeler gibi şeyler getirmemişti. Yanında baharat lifinden dokunmuş ve üstüne yeşilli sarılı bir Atreides atmacası işlenmiş bir alın bantı taşıyordu.

Ganimet atmacayı görünce yan gözle Leto'ya baktı.

Stilgar alın bantını tahtın önüne, ikinci basamağa bıraktı ve eğilerek selam verdi. "Size kız kardeşinizi korumak için çöle götürdüğüm zaman taktığı alın bantını sunuyorum," dedi.

Leto gülümsememek için kendini güç tuttu.

"Zor zamanlar yaşadığını biliyorum Stilgar," dedi. "Karşılığında benden istediğin bir şey var mı?" Yığınlar halinde duran pahalı armağanları gösterdi.

"Hayır Lordum."

"O halde armağanını kabul ediyorum," dedi Leto. Eğilip Ganimet'in cüppesini tutarak ucundan ince bir şerit yırttı. "Ve karşılığında sana Ganimet'in cüppesinden bir şerit veriyorum," dedi. "Senin çöl kampındayken giydiği cüppeden. Hani oradayken kaçırılmıştı da, kurtarmak zorunda kalmıştım."

Stilgar şeridi titreyen eliyle aldı. “Benimle alay mı ediyorsunuz Lordum?”

“Alay etmek mi? Stilgar, seninle asla alay edemem. Sana paha biçilmez bir armağan verdim. Onu daima kalbinin üstünde taşımanı emrediyorum. Böylece her insanın hata yapabileceğini ve liderlerin de insan olduğunu unutmazsın.”

Stilgar elinde olmadan kıkırdadı. “Mükemmel bir naib oldunuz!”

“Mükemmel bir naibim zaten. Naiblerin naibiyim. Bunu sakın unutma!”

“Peki Lordum.” Stilgar yutkundu. Arifasının anlattıklarını hatırlamıştı. *Eskiden onu öldürmeyi düşünmüştüm. Ama artık çok geç,* diye düşündü. Gözü kavanoza ilişti. Donuk, altın sarısı, yeşil kapaklı zarif bir kavanozdu. “Bu kabilemin suyu.”

“Ve benim,” dedi Leto. “Üstündeki yazıyı okumanı emrediyorum. Sesli oku ki herkes duysun.”

Stilgar soran bakışlarla Ganimet’e baktı. Ama Ganimet çenesini kaldırarak yanıt verdi. Bu soğuk karşılık Stilgar’ın kanını dondurdurdu. Bu Atreides cinleri, bir anlık öfkesinin ve hatalarının bedelini ödetmek mi istiyorlardı?

“Oku,” dedi Leto, parmağıyla göstererek.

Stilgar basamakları ağır adımlarla çıktı. Kavanoza bakmak için eğildi ve yüksek sesle okumaya başladı: “Bu su mutlak özdür; bir ırmak gibi dışarı akan yaratıcılık pınarıdır. Hareketsiz de olsa, bu su tüm hareketlerin kaynağıdır.”

“Ne demek bu Lordum?” diye fısıldadı Stilgar. Okuduğu söz onu tuhaf bir şekilde etkilemişti.

“Müeddib’in cesedi, böceği tarafından terk edilmiş kuru bir kabuk gibi,” dedi Leto. “Müeddib iç dünyasının hâkimi olup dış dünyasını hor görünce, sonuç felaket olmuştu. Dış dünyanın hâkimi olup iç dünyasını dışladığındaysa soyundan gelenler iblislerin eline düştü. Altın İksir inancı zamanla Dune’den silinecek; ama Müeddib’in dölü yaşayacak ve suyu evrenimizi hareket ettirecek.”

Stilgar başını eğdi. Mistik şeyler hep aklını karıştıırdı.

“Başlangıç ve son birdir,” dedi Leto. “Havanın içinde yaşarsın,

ama onu görmezsin. Bir dönem kapandı. Bu kapanışın içinden, zıttının başlangıcı türüyor. Böylece Kralizec'i yaşayacağız. Her şey geri döner, şekil değiştirmiş halde. Sen düşünceleri kafanda hissediyorsun, senin soyundan gelenlerse karınlarında hissedecek. Tabr Siyeci'ne dön Stilgar. Yakında Gurney Halleck de oraya gidip, danışmanım sıfatıyla meclisinize katılacak."

"Bana güvenmiyor musunuz Lordum?" diye fısıldadı Stilgar.

"Sana güvenim tam, yoksa Gurney'i yanına göndermezdim. Yakında ihtiyaç duyacağımız yeni bölüğü toplamaya başlayacak. Sadakat yeminini kabul ediyorum Stilgar. Gidebilirsin."

Stilgar eğilip selam verdikten sonra dönüp salondan çıktı. Diğer naibler de sessizce onu takip ettiler; Fremen âdetlerine göre "son gelen ilk gider" prensibine uyuyorlardı. Çıkarken Stilgar'a sorular sormaya başladılar ve bazıları salondan da duyuldu.

"Ne konuştunuz Stil? Müeddib'in suyuna yazılan yazının anlamı ne?"

Leto, Farad'n'a döndü. "Hepsini kaydettin mi Yazıcı?"

"Evet Lordum."

"Babaannem sana Bene Gesserit hafıza geliştirme tekniklerini iyi öğrettiğini söyledi. Bu çok güzel. Yanımda yazı yazıp durmanı istemiyorum."

"Nasıl emrederseniz Lordum."

"Gel ve karşımda dur," dedi Leto.

Farad'n itaat etti. Jessica'dan ders aldığına ilk kez bu kadar sevinliyordu. Leto'nun artık insan olmadığı ve artık insan gibi düşünemeyeceği gerçeği kabul edildiğinde, onun Altın Yolu daha da ürkünçleşiyordu.

Leto başını kaldırıp Farad'n'a baktı. Muhafızlar konuşulanları duymamak için gerilemişlerdi. Büyük Salon'da sadece İç Maiyete ait danışmanlar kalmıştı ve onlar da ilk basamağın epey uzağında, kımıldamadan duruyordu. Ganimet de tahta yaklaşıp bir kolunu arkasına koymuştu.

"Sardokarlarını bana vermeye henüz razı olmadın," diye belirtti Leto. "Ama olacaksın."

"Size çok şey borçluyum, ama bunu değil," dedi Farad'n.

"Fremenlerimle uyuşamazlar diye mi düşünüyorsun?"

"Stilgar ve Tyekanik'in dost oluşları kadar uyuşacaklardır."

"Yine de reddediyorsun?"

"Teklifinizi bekliyorum."

"Madem öyle teklifimi yapayım. Bunu kimseye söylemeyeceğini biliyorum. Umarım babaannem vazifesini iyi yapmıştır ve umarım anlayacak kapasiteye gelmiştir."

"Neyi anlamam gerekiyor?"

"Her uygarlıkta egemen bir gizemcilik vardır," dedi Leto. "Değişime direnir ve gelecek nesillerin evrenin hıyanetine hazırlıksız yakalanmasına yol açar. Gizemciliğin her türü aynı direnişi sergiler – ister dinsel gizemcilik olsun, ister kahraman-lider gizemciliği, mesih gizemciliği, bilim/teknoloji gizemciliği ya da hatta doğa gizemciliği. Böyle bir gizemciliğin biçimlendirdiği bir imparatorlukta yaşıyoruz ve artık imparatorluk dağılıyor, çünkü insanların çoğu o gizemcilikle kendi evrenlerini birbirinden ayırt edemez oldular. Gizemciliğe kapılmak, bir iblis tarafından zaptedilmek gibidir; insanın bilincini ele geçirir ve her şeyi bir gözlemci haline getirir."

"Bu bilgece sözlerinizde babaannenizin de payı var sanki," dedi Farad'n.

"Pekâlâ kuzen. Jessica bana Hilkat Garibesi olup olmadığını sordu. Olmadığımı söyledim. İlk hıyanetim buydu. Şunu anlamalısın ki, Ganimet bundan kurtuldu, ama ben kurtulamadım. Aşırı dozda alınan melanjın baskısı altında içsel hayatlarımı dengelemek zorunda kaldım. İçimdeki hayatlardan aktif işbirliği istemek zorunda kaldım. Bunu yaparken de en habis olanlardan uzak durup, aslında babam olan içsel farkındalığın bana yüklediği dominant bir yardımcıyı seçtim. Gerçeği söylemek gerekirse, ben babam ya da o yardımcı değilim, ama İkinci Leto da değilim."

"Açıklayın."

"Bu doğrudan konuşma yeteneğine hayranım," dedi Leto. "Ben kadim ve fazlasıyla kudretli biri tarafından yönetilen bir topluluğum. O kişi bizim takvimimizle üç bin yıllık bir hanedanı başlat-

miş biri. Adı Harum. Torunlarından birinin doğuştan gelen zayıflıkları ve batıl inançları yüzünden soyu tükenmeden önce, kulları daimi bir vecd hali içinde yaşırdı. Mevsimlerin değişimlerine bilinçsiz bir şekilde ayak uydururlardı. Çocukları genellikle bir tanrı-kral tarafından kolayca yönetilmeye uygun, kısa ömürlü ve batıl inançlı insanlar oldular. Ama bir bütün olarak düşünüldüklerinde güçlü bir halktılar. bir tür olarak sürdürdükleri yaşam mücadelesini alışkanlık haline getirmişlerdi.”

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi Farad'n.

“Aslına bakarsan ben de,” dedi Leto. “Ama o evreni yaratacağım.”

“Neden?”

“Dune'dan öğrendiğim bir ders bu. Buradaki insanlara ölümün varlığını dominant bir unsur olarak sürekli hissettirdik. Bu yüzden de ölüm yaşamı değiştirdi. Böyle bir toplumun insanların aklı midelerine kayar, ama durum tersine döndüğünde de güzel ve büyük insanlara dönüşürler.”

“Sorumu yanıtlamadınız,” diye itiraz etti Farad'n.

“Bana güvenmiyorsun kuzen.”

“Size babaanneniz bile güvenmiyor.”

“Haklı da,” dedi Leto. “Ama bana itaat ediyor, çünkü mecbur. Bene Gesseritler sonuçta faydacıdırlar. Bu arada evrenimize bakış açılarını paylaştığımı da belirtiyim. Sen bu evrenin izlerini taşıyorsun. Hükmetme alışkanlığı içinde, çevrendeki herkesi faydalı ya da tehlikeli olarak sınıflandırıyorsun.”

“Yazıcınız olmayı kabul ettim ama.”

“Seni eğlendirdiği ve sahip olduğun tarihçi yeteneğini okşadığı için. Şimdiye geçmişin terimlerine göre değerlendirmekte kesinlikle bir dahisin. Ne yapacağımı defalarca anlayıp kestirdin.”

“Üstü kapalı imalarınız hoşuma gitmiyor,” dedi Farad'n.

“Güzel. Hırsın sonsuzdu; oysa bak şimdi ne hale geldin. Babaannem seni sonsuzluk konusunda uyarmadı mı? Bizi gece vakti yanan bir projektör gibi kendine çeker ve gözümüzü kör ederek, sonlulara verdiğimiz zararı görmemizi engeller.”

"Bene Gesserit aforizmaları bunlar!" diye itiraz etti Farad'n.

"Ama çok daha doğru halleri," dedi Leto. "Bene Gesseritler evrimin gidişatını kestirebileceklerine inanıyordu. Ama o evrim sırasında kendilerinin de değişeceğini hesaplayamadılar. Dölleme planları evrimleşirken, kendilerinin hiç değişmeden kalacaklarını sandılar. Ben onlar gibi kör değilim. Bana dikkatli bak Farad'n, artık insan değilim."

"Kız kardeşiniz de öyle diyor." Farad'n duraksadı. "Hilkat Garibesi misiniz?"

"Rahibeler Birliği'nin tanımına göre belki. Harum zalim bir diktatördü. Ben de onun zalimliğini paylaşıyorum. Şimdi dikkat et: Bir çiftçi gibi zalimim ve insanların bu evreni de benim tarlam. Fremenler eskiden kartalları evcilleştirip beslerdi; bense bir Farad'n'ı evcilleştirip besleyeceğim."

Farad'n'ın yüzü karardı. "Pençelerime dikkat et kuzen. Bir zamanlar Sardokarlarımın Fremenlerine karşı koyamadığını biliyorum. Ama en azından seni zayıflatırız ve unutma ki, güçlülerin zayıflamasını bekleyen çakallar hep vardır."

"Seni iyi kullanacağıma söz veriyorum," dedi Leto ve öne doğru eğildi. "Artık insan değilim demedim mi? İnan bana kuzen. Çocuk yapamam, çünkü bu yeteneğimi yitirdim. Ve bu da beni ikinci hıyanetime zorladı."

Farad'n sessizce bekledi; sonunda Leto'nun lafı nereye getirmek istediğini anlamıştı.

"Fremenlerin tüm ilkelerine karşı geleceğim," dedi Leto. "Ama kabullenecekler, çünkü başka seçenekleri yok. Seni buraya nişan vaadiyle çağırdım, ama seninle Ganimet arasında nişan olmayacak. Kız kardeşim benimle evlenecek!"

"Ama sen—"

"Sadece evleneceğim dedim. Ganimet, Atreides soyunu sürdürmeli. Ayrıca Bene Gesserit dölleme programı meselesi de var, ki artık benim dölleme programım oldu."

"Kabul etmiyorum," dedi Farad'n.

"Bir Atreides hanedanının babası olmayı red mi ediyorsun?"

"Ne hanedanı? Tahtta binlerce yıl oturacaksın."

“Ama torunlarını kendime göre eğiteceğim. İnsanlık tarihinde ki en geniş kapsamlı ve en yoğun eğitim programı olacak bu. Minyatür bir ekosistem olacağız. Biliyorsun ki, hayvanların sağ kalmakta kullandıkları her sistem, bağımsız ama o sistem uyarınca bir arada çalışıp iç içe geçmiş topluluklardan oluşmak zorundadır. Ve sistemim insanlık tarihindeki en bilge hükümdarları üretecek.”

“Son derece sevimsiz bir şeyi allayıp pullamaya çalışı-”

“Kralizec’ten kim kurtulacak?” diye sordu Leto. “Kralizec kesinlikle gelecek, emin ol.”

“Sen delirmiş bir adamsın! İmparatorluğu yıkacaksın.”

“Elbette yıkacağım – bu arada bana deli diyemezsin, çünkü insan değilim. Ama tüm insanlarda yeni bir bilinç yaratacağım. Düne çölünün altında, gizli bir yerde eşi benzeri görülmemiş bir hazine yatıyor. Yalan söylemiyorum. Son solucan da ölünce ve kumlarımızdaki son baharat kııntısı da harmanlanınca, derinlerdeki bu hazine evrenimizin her yerinden yukarı fışkıracak. Baharat tekelinin gücü sönünce ve gizli depolar hayati önem kazanınca, evrenimizde yeni güçler belirecek. İnsanoğlunun içgüdülerine göre yaşamaya geri dönmesinin vakti geldi.”

Ganimet elini tahtın arkalığından çekip Farad’nın yanına giderek elini tuttu.

“Annem babamın karısı değildi,” dedi Leto. “Sen de Ganimet’in kocası olmayacaksın. Ama belki de birbirinizi seveceksiniz ve bu da yeterli.”

“Her gün, her an değişim getirir,” dedi Ganimet. “İnsan bunu anları izleyerek öğrenir.”

Farad’n, Ganimet’in minik elinin sıcaklığını hissediyordu. Leto konuşurken bir kez bile Ses’i kullanmaya kalkmamıştı; Farad’nın zihnine değil, cesaretine seslenmişti.

“Sardokarlarıma karşılık teklifin bu mu?” diye sordu.

“Çok, çok daha fazlası kuzen. Torunlarına İmparatorluğu vermeyi öneriyorum. Sana huzur öneriyorum.”

“Verdiğin huzurun sonu ne olacak peki?”

“Tam zıttı,” dedi Leto, soğuk bir alayla.

Farad'n başını olumsuz bir tavırla salladı. "Sardokarlarıma karşılık iyi bir teklif yaptın. Ama yazıcılık yapmak ve çocuklarının babası olduğumu gizlemek zorunda mıyım?"

"Zorundasın."

"Bana kendi huzur anlayışını dayatmaya çalışacak mısın?"

"Çalışacağım."

"Sana ömrüm boyunca karşı koyacağım."

"Ama senden de bunu bekliyorum zaten kuzen. Seni bu yüzden seçtim. Hatta bunu resmileştireceğim. Sana yeni bir isim vereceğim. Şu andan itibaren adın Âdetlerin Bozuluşu, yani bizim dilimizde Hârikü'l-âde olacak. Haydi kuzen, bırak inadı. Annem seni iyi yetiştirdi. Bana sardokarlarını ver."

"Ver onları," diye tekrarladı Ganimet. "Nasılsa bir şekilde alacak."

Farad'n, Ganimet'in sesinden, onun için kaygılandığını anladı. Ganimet onu seviyor muydu? Leto mantığını değil, sezilerini kullanmasını istemişti. "Pekâlâ, senin olsunlar," dedi.

"Pekâlâ," dedi Leto. Tahttan kalktı. Hareketlerinde tuhaf bir akıcılık vardı; sanki muazzam güçlerini kontrol etmek için tüm dikkatini harcıyordu. Ganimet'in durduğu basamağa indi ve onu nazikçe çevirdikten sonra dönüp sırtını onunkine yasladı. "İyi bak kuzen Hârikü'l-âde. Biz hep böyle olacağız. Evliyen de böyle duracağız. Sırt sırta duracak ve zıt yönlerde bakarak varlığımızı koruyacağız." Dönüp Farad'n'a alayla baktıktan sonra sesini alçalttı: "Ganimet'imle yüz yüzeysen bunu hatırla kuzen. Ona aşk ve sevgi sözcükleri fısıldarken, sana verdiğim huzurlu hayata kendini kaptırmışken, sırtının daima açıkta kalacağını hatırla."

Dönüp basamakları indi ve bekleyen danışmaların arasından geçip salondan çıktı. Danışmanlar da birer uydu gibi onu izlediler.

Ganimet tekrar Farad'ın elini tuttu, ama salonun diğer ucuna, Leto'nun çıktığı kapıya bakmayı sürdürüyordu. "Birimizin acı çekmesi gerekiyordu," dedi, "ve o hep benden daha güçlüydü."

İMPARATORLUK TERMİNOLOJİSİ

[Frank Herbert'ın *Dune* adlı eserinin sonunda yer alan, *Dune* evrenindeki isimler ve kavramlara dair terminolojiyi, buraya hatırlatma olarak ve sadece *Dune Çocukları*'nda geçen kavramlara yer vererek ekledik. —ed.]

ÂBA: Fremen kadınlarının giydiği uzun, bol giysi; genellikle siyahtır.

ÂDÂB: Kişinin üzerine kendiliğinden çöküp kendini dayatan zorlayıcı bellek.

ÂLEMÜ'L-MİSÂL: Tüm fiziksel sınırlamaların kalktığı, mistik suretler dünyası.

ARAYICI-AVCI: Yakınlarda bulunan bir uzaktan kumandalı kontrol paneli sayesinde idare edilen, süspansörlü, küçük ve ince bir metal kama; yaygın olarak kullanılan bir suikast silahı.

ARRAKEEN: Arrakis gezegenindeki ilk yerleşim yeri; çok uzun zamanlardır gezegenin yönetim merkezi.

ARRAKİS: *Dune* diye de bilinen gezegen; Canopus'un üçüncü gezegeni

ÂYÂT: Hayatın işaretleri. (Bkz. Burhan)

BALİSET: Dokuz telli bir müzik enstrümanı; doğrudan doğruya zithradan türetilmiştir. Chusuk gamına göre akortlanır ve tellerine vurularak çalınır. İmparatorluğun gezgin saz şairlerinin en gözde enstrümanıdır.

BAŞAR (Genellikle Albay Başar): Standart askeri sınıflandırmada “Albay”ın hemen üstünde olan sardokar subayı. Gezegensel bir alt-bölgenin askeri yöneticisi için yaratılmış bir rütbe. Kolordu Başarı ise yalnızca askeri kullanım için ayrılmış bir rütbedir.

BELED: Açık, düz çöl.

BENE GESSERİT: “Düşünen makineler” denen nesnelerin ve robotların yok edildiği Butleryan Cihadı'nın ardından, asıl olarak sadece kız öğrenciler için kurulan kadim bir zihinsel ve fiziksel eğitim okulu.

BENE GESSERİT YÖNTEMİ: Bir gözlem sırasında en önemsiz ayrıntılara bile dikkat edilmesi.

BİLÂ-KEYF: Amin. Tam çevirisi: “Başka açıklamaya gerek yok.”

BİLLURBIÇAK: Arrakis'teki Fremenlerin kutsal bıçağı. Ölü kumsolucanlarının billur dişlerinden iki şekilde yapılır. Bu iki şekil "sabitlenmiş" ve "değişken" diye adlandırılır. Değişken bir bıçağın, parçalara ayrılıp dağılması için insan bedeninin elektrik alanına yakın tutulması gerekmektedir. Sabitlenmiş bıçaklarsa bir işleminden geçirilerek depolanırlar. Billurbıçaklar yaklaşık 20 santimetre uzunluğundadır.

BİNDU: İnsanın sinir sistemine hâkim olmaya yönelik eğitimi tanımlamak için kullanılır. Genellikle Bindu Sinir Eğitimi denir. Bkz. Prana.

BURHAN: Hayatın kanıtları. Çoğunlukla şöyle kullanılır: Hayatın âyâtı ve burhanı. Bkz. Âyât.

BURKA: Fremenlerin açık çölde giydikleri yalıtılmış harmanı.

BURSEG: Sardokarlarda general rütbesi.

BUTLERYAN CİHADİ: Bilgisayarlara, düşünen makinelere ve bilinçli robotlara karşı L.Ö. 201'de başlayıp L.Ö. 108'e kadar süren dinsel savaş. Savaşın temel ilkesi O. K. İncili'nde şöyle geçer: "İnsan aklına benzeyen makine yapmayacaksın."

BÜKLÜMGEMİSİ: Uzay Lonca'sının nakliyat sisteminde kullanılan büyük nakliye aracı.

BÜYÜK HANEDANLAR: Bir veya daha çok gezegenden oluşan tımarların yöneticileri; gezegenlerarası girişimciler. Bkz. Hanedan.

BÜYÜK SÖZLEŞME: Lonca, Büyük Hanedanlar ve İmparatorluktan oluşan güç dengesi tarafından korunup sürdürülen evrensel ateşkes. Temel kuralı, insani hedeflere karşı atomik silahların kullanılmasının yasaklanmasıdır. Büyük Sözleşme'nin her maddesi şu cümleyle başlamaktadır: "İtaat edilmelidir ki ..."

CALADAN: Delta Pavonis'in üçüncü gezegeni; Paul-Müeddib'in doğduğu gezegen.

CHOAM: "Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles"ın başharflerinden oluşturulmuş sözcük. İmparator ve Büyük Hanedanlar tarafından -Uzay Loncası ve Bene Gesseritlerin işlerin yürütülmesine karışmayan ortaklığıyla birlikte- kontrol edilen evrensel gelişim şirketi.

CORİOLİS FIRTINASI: Arrakis'teki büyük kum fırtınalarından biri. Açık düzlükler boyunca esen rüzgârlar, gezegenin kendi dönüş hızının da etkisiyle güçlenerek saatte 700 kilometre hıza ulaşabilirler.

CÜBBE: Arrakis'te genel olarak damıtıcı-giysinin üstüne giyilen (ısıyı emmeye veya yansıtmaya ayarlanabilir, bir hamağa ya da barınağa dönüş-türülebilir) çok amaçlı pelerin.

ÇAKOBSA: Kısmen kadim Botani'den (Botani Jib – jib “lehçe” anlamındadır) türetilmiş ve “manyetik dil” olarak da isimlendirilen lisan. Gizlilik gerektiren konuşmalar için değiştirilmiş kadim lehçelerin bir araya getirilişiydi, ama temel olarak ilk Suikastçılar Savaşı'ndaki kiralık suikastçılar olan Botanilerin avlanma dilidir.

ÇİFTLEŞME DİZİNİ: Bene Gesseritlerin Kuisatz Haderah'ı yaratmak için uyguladıkları insan çiftleştirme programının ana kaydı.

ÇOMAS: (Bazı lehçelerde Omas) Başka bir şekilde uygulanan zehirlerden farklı olarak, yalnızca katı yiyeceklere katılan zehir.

ÇOMURKİ: Bazı lehçelerde Muski ya da Murki. İçeceğe katılan zehir.

DAMITICI-ÇADIR: İçinde bulunan insanların solumaları sonucunda ortamda oluşan nemi geri kazanarak içilebilir su haline getirmek üzere tasarlanmış, mikro-sandviç dokuya sahip küçük sızdırmaz çadır.

DAMITICI-GIYSİ: Arrakis'te icat edilmiş, vücudu bütünüyle saran giysi. Mikro-sandviçler şeklindeki dokuması, ısıyı dağıtıp vücut atıklarını süzme özelliğine sahiptir. Geri kazanılan nem, toplayıcı-keselere bağlı su tüpü sayesinde yeniden kullanılır.

DİSTRANS: *Chiroptera*'ların [yarasalar] ya da kuşların sinir sistemlerinde geçici bir sinirsel kayıt oluşturan cihaz. Böylece yaratığın attığı çılgınlıklar aracılığıyla kaydedilmiş mesajlar iletilir ve bu mesaj bir başka distrans tarafından taşıyıcı dalgasından ayrıştırılarak alınabilir.

EĞİTİM: Bu yaygın terimin Bene Gesseritler için özel bir anlamı vardır; onlara göre “eğitim”, bedeninin sinir ve kas yapısının (bkz. *Bindu* ve *Prana*) doğal fonksiyonlarının izin verebileceği en üst noktaya dek koşullandırılması demektir.

FAUFRELUCHES: İmparatorluk tarafından dayatılan katı sınıfsal sistem. “Herkes bir yer ve herkes kendi yerinde.”

FEDAYİN: Fremen ölüm komandoları. Tarihsel açıdan: Bir yanlış düzeltmek üzere bir araya gelmiş ve bu uğurda ölümü göze almaya and içmiş insanlar.

FEY: Su vergisi. Arrakis'te başlıca vergi türü.

FİLTRE-TİKAÇ: Soluma sırasında kaybedilen nemi yakalamak için damıtıcı-giysiyle birlikte takılan burun filtresi birimi [burun tıkacı da denir].

FİRKATEYN: Daha küçük birimlere ayrılmadan bir gezegene inip kalkabilen en büyük uzay gemisi.

FREMENLER: Hayatta kalmayı başarmış Zensünni Gezinlerinin soyundan gelenlerin oluşturduğu ve Arrakis çöllerinde yaşayan özgür kabileler. (İmparatorluk Sözlüğü'nde "Kum Korsanları" adıyla geçerler.)

FREMKİT: Çölde sağ kalabilmek için gereken teçhizatı içeren Fremen yapımı çanta.

GAFLET: Kişinin kendisini zihni dağıtıcı şeylere kaptırması. Yani: Tutar-sız, güvenilir birisi.

GALAÇ DİLİ: İmparatorluğun resmi dili. İnsanoğlunun uzun göç zinciri boyunca benimsenen kültürel terimlerin belirgin izlerini taşıyan melez İnglo-Slav dili.

GANİMET: Savaşta ya da teke tek dövüşte kazanılan şey. Çoğunlukla sadece o dövüşü anımsatması için alınan bir hatıra.

GERÇEĞİSÖYLETEN: Gerçektransına girerek karşındakinin samimi-yetsizliğini veya yalan söyleyip söylemediğini anlayabilen Rahibe Ana.

GIEDİ PRIME: Ophiuchi B (36) gezegeni. Harkonnen Hanedanının anayurdu. Etkin fotosentez genişliği düşük, orta kuşağı yaşama elverişli bir gezegen.

GOMCEBBÂR: Tahakküm eden düşman; eğer başarılamazsa ölümle sonuçlanan insani farkındalık sınavında Bene Gesserit Gözetmenleri tarafından kullanılan, ucu metasiyanürlü özel bir zehirli iğne.

GÖZCÜ KONTROL: Baharat-avı ekibi için gözcülük ve korumayla görevli hafif ornotopter.

GÜMLEYİCİ: Bir ucunda yaylı bir ses çıkarma mekanizması bulunan kısa kazık. Kuma saplanıp "gümleme" sesleri çıkartarak Şeyh Hulud'u çağırmak için kullanılır. Bkz. Yaradan kancaları.

HACC: Kutsal yolculuk.

HAM BAHARAT KÜTLESİ: Küçük Yaradanların salgılarına su karıştırıldığından oluşan mantarsı ham ürün aşaması. Arrakis baharatı bu aşamada yeraltından gelip üstündeki maddeyle yer değiştirerek yüzeye karakteristik bir "püskürtü" şeklinde çıkar; güneşe ve havaya maruz kalışının ardından melanja dönüşür. Bkz. Melanj ve Yaşam Suyu.

HANEDAN: Bir gezegenin ya da gezegen sisteminin hükümdar klanını tanımlamak için kullanılan deyim.

HASATÇI veya HASAT FABRİKASI: Çoğunlukla zengin ve kirlenmiş melanj püskürtülerinde kullanılan büyük (genellikle 120 m.'ye 40 m. boyutlarında) baharat toplama makinesi. Bağımsız paletlerin üstüne yerleştirilmiş böcek benzeri gövdesi yüzünden genelde "sürüngen" diye adlandırılır.

HOLTZMAN ETKİSİ: Bir kalkan jeneratörünün geri sektirme etkisi.

IX: Bkz. *Richese*.

İHVÂN BEDEVİYÂN: Arrakis'teki tüm Fremenlerin kardeşliği.

İKİNCİ AY: Arrakis'in iki uydusundan küçük olanı; yüzeyindeki kanguru faresini andıran şekil özellikle dikkat çekicidir.

İLK AY: Arrakis'in büyük uydusu; geceleyin ilk yükselen ay; yüzeyinde insan yumruğuna benzeyen bir şekil göze çarpar.

İMPARATORLUK KOŞULLANDIRMASI: Suk Tıp Okullarının yarattığı bir yenilik: İnsanın hayatını almaya karşı oluşturulabilecek en güçlü koşullandırma türü. Bu koşullandırmayı başararak üyeliğe kabul edilmiş kişilerin alınlarına elmas şeklinde bir dövme yapılır, saçlarını uzatıp gümüş bir Suk halkasıyla toplamalarına izin verilir.

İMPARATORLUK LEJYONU: On tugay (yaklaşık 30.000 adam).

İRK: Çok geniş kumul bölgesi, kum denizi.

KALKAN: Bkz. Savunma kalkanı.

KALKAN YAMACI: Arrakis'in kuzeyinde küçük bir bölgeyi gezegenin Coriolis fırtınalarının bütün etkisinden koruyan dağlık bir alan.

KANÂT: Bir çölden kontrollü koşullar altında sulama suyu akıtılmasını sağlayan açık kanal.

KANLI: Büyük Sözleşme'nin getirdiği sert sınırlamalara uygun olarak sürdürülen resmi husumet ya da kan davası. Bu sınırlayıcı kurallar masum tarafsızları korumak için konulmuştur. Bkz. Değişim Yargıcı.

KAPI-MÜHRÜ: Fremenlerin bir günden daha uzun süre kalmak için kurdukları mağara kamplarında nem güvenliğini sağlamak üzere kullandıkları taşınabilir, hava geçirmez plastik mühür.

KAYGAN-UÇ: Kalkanlı dövüşlerde sol elde kullanılan incecik ve kısa bir bıçak (genellikle ucuna zehir sürülür).

KİTABÜ'L-İBÂR: Arrakis'teki Fremenler tarafından yazılmış dinsel içerikli sağ kalma kılavuzu.

KORKÜRE: Süspansör sayesinde havada asılı durabilen aydınlatma aracı, (genellikle bir melanj baharatı kütlesi kullanılarak) kendi enerjisini kendisi sağlayan ve baharat rafineciliğinin ikinci aşamasında icat edilmiş bir alet.

KUISATZ HADERAH: "Yolun Kısaltılışı". Bene Gesseritlerin genetik yoldan üretmeye çalıştıkları çözüme, "bilinmeyen"e, yani organik zihinsel güçleriyle uzay ve zaman arasında köprü kuracak erkek bir Bene Gesserite verdikleri isim.

KUMDAYÜRÜYEN: Çölün derinliklerinde yaşamını sürdürüp sağ kalamama eğitimi almış herhangi bir Fremen.

KUMSOLUCANI: Bkz. *Şeyh Hulud*.

KUMSÜRÜNGENİ: Arrakis yüzeyinde melanj arayıp toplamakta kullanılmak üzere tasarlanmış makineler için kullanılan genel terim.

KUMSÜVARİSİ: Bir kumsolucanının üstüne binerek onu sürebilecek yetenekteki kişiler için kullanılan bir Fremen deyişi.

KUMŞNORKELİ: Kumun altında kalmış bir damıtıcı-çadıra yüzeydeki taze havayı pompalamak için kullanılan bir solunum cihazı.

KÜÇÜK HANEDANLAR: Tek bir gezegenle sınırlanmış girişimci sınıf. Galaç dilinde: "Richece".

KÜÇÜK YARADAN: Arrakis kumsolucanının yaşam döngüsünde taşıyıcılık görevi üstlenen ve kumların derinliklerinde yaşayan yarı bitki yarı hayvan canlı. Küçük Yaradanın salgıları ham baharat kütlesini oluşturur.

LAZER SİLAHI: Düzenli lazer dalgaları yayan projektör. Silah olarak kullanımı alan jeneratörlü kalkanlar kullanan topluluklarda yasaklanmıştır, çünkü ışınları bir kalkanla kesiştiğinde bir patlama (teknik olarak bir atomaltı füzyon) yaratmaktadır.

LİBAN: Fremen libanı, avizeağacı unuyla demlendirilen baharat suyudur. Köken itibarıyla, ekşi bir sütlü içecektir.

LONCA: Uzay Loncası. Büyük Sözleşme'yi koruyup sürdüren üç politik güçten biri. Lonca, Butleryan Cihadi'ndan sonra kurulan ikinci zihinsel-

fiziksel eğitim okuluydu (Bkz. *Bene Gesserit*). Uzun yolculuğu, taşımacılık ve uluslararası bankacılık üstündeki Lonca tekelinin kuruluşu, İmparatorluk Takvimi'nin başlangıç noktası sayılır.

MAULA TABANCASI: Küçük zehirli oklar fırlatan yaylı tabanca; menzili yaklaşık kırk metredir.

MEHDI: Fremenlerin mesih efsanesinde “Bize Cennet Yolunu Gösterecek Olan Kişi”.

MELANJ: “Baharatlar baharatı”. Yalnızca Arrakis'te bulunan bir ürün. Temel olarak yaşlanmayı geciktirici özelliğiyle tanınan melanj, az miktarda alındığında hafif, (beden ağırlığının her yetmiş kilosuna karşılık günlük iki gramdan fazla) alındığındaysa şiddetli bir bağımlılık yapmaktadır. Bkz. İbad, Yaşam Suyu, Ham Baharat Kütlesi.

Müeddib baharatın kehanet güçlerini açtığını iddia eder. Lonca Yönlüclüleri de benzer iddialarda bulunmaktadır. İmparatorluk piyasasında fiyatı dekagramı 620.000 solariye dek yükselmektedir.

MENTAT: Üstün mantıksal başarılar elde etmek üzere eğitilen İmparatorluk vatandaşları sınıfı. “İnsan bilgisayarlar.”

MEŞED SINAVI: (Ruhsal mertebe olarak tanımlanan) onurun tehlikeye atıldığı herhangi bir sınav.

MISSIONARIA PROTECTIVA: Bene Gesserit tarikatının ilkel dünyalara batıl inanç tohumları ekerek o bölgelerin Bene Gesserit tarafından sömürülmesini sağlamakla görevli kolu. Bkz. *Panoptia Prophetica*.

MU ZEYN VALLAH!: Mu zeyn “iyi değil” anlamına gelir. Vallah ise bir vurgu nidasıdır. Fremenler düşmanlarına sövmeye genellikle bu açılışla başlar. Vallah, Mu zeyn sözcüklerinin anlamını pekiştirir. Böylece cümle “İyi değil, kesinlikle iyi değil, işe yaramaz” anlamına gelir.

MÜEDDİB: Arrakis'e uyum sağlamış kanguru faresi; Fremenlerin dünyaruh mitolojisinde bu yaratık gezegenin ikinci ayının üstünde görülebilen şekilde özdeşleştirilir. Bu yaratık gösterdiği çölün derinliklerinde sağ kalabilme becerisi yüzünden Fremenlerin hayranlığını kazanmıştır.

MÜREKKEP SARMAŞIĞI: Giedi Prime'da yetişen ve genellikle kölelere karşı kırbaç amacıyla kullanılan sarmaşıkgillerden bir bitki. Kurbanların vücudunda yarattığı pancar rengi dövmeler yıllarca acı verir.

MÜŞTEMÂL: Küçük bahçe eklentisi ya da avlusu.

NAİB: Düşmanın eline sağ geçmemeye yemin etmiş kişi; Fremen liderlerinin geleneksel yeminidir.

OMAS: Bazı lehçelerde çomas diye geçer. Özellikle katı yiyeceklere katılan zehir.

ORANGE KATOLİK İNCİLİ: “Derlenmiş Kitap”; Ekümenik Çevirmenler Kurulu’nun ürettiği dini metin. Aralarında Maometh Sarri, Mahayana Hristiyanlığı, Zensünni Katolikliği ve Budistamcı geleneklerin de olduğu en kadim dinlerden öğeler içerir. En yüce emrinin şu olduğu kabul edilir: “Ruhu çirkinleştirmeyeceksin”.

ORNİTOPTER: Genel kullanımı “topter”. Tıpkı kuşlar gibi kanat çırparak uçan bir hava aracı.

ÖLÜM ÜÇAYAĞI: Esasında çöl cellatlarının kurbanlarını astıkları idam sehпасı. Ama halk arasında, aynı intikamı almaya and etmiş bir Cerem birliğinin üç üyesi anlamında kullanılır.

PAN: Altında bulunan katmanların çökmesiyle oluşan herhangi bir alçak bölgeye ya da çukurluk bir alana Arrakis’te verilen isim. Yeterli suyu olan gezegenlerde, pan o bölgenin eskiden suyla kaplı olduğunu belirten bir işarettir. Arrakis’te böyle en az bir bölge olduğu sanılmaktadır, ama bu konu henüz tartışmaya açıktır.

PANOPLIA PROPHETICUS: Bene Gesseritler tarafından ilkel bölgeleri sömürmek için kullanılan batıl inançlara verilen isim. *Bkz. Missionaria Protectiva.*

PLASÇELİK: Kristal yapısına stravyum lifleri eklenerek sağlamlaştırılmış çelik.

PRANA: (Prana kas düzeni). En üst noktaya dek eğitilebilecek birimler olarak düşünüldükleri haliyle beden kasları. (*Bkz. Bindu.*)

RAHİBE ANA: Başlangıçtaki anlamı, “zihin açıcı bir zehri” bedeninin içinde dönüştürerek kendisini daha yüksek bir farkındalık düzeyine ulaştırmış bir Bene Gesserit gözetmenini tanımlamaktaydı. Bu unvan sonradan Fremenler tarafından benzer bir “zihin açıcı” eylemi gerçekleştiren kendi dini liderleri için de kullanılacaktır. *Ayrıca bkz. Bene Gesserit ve Yaşam Suyu.*

RICHESE: Eridani A’nın dördüncü gezegeni. Ix ile birlikte makine kültürünün en üst düzeye ulaştığı yer olarak kabul edilir. Minyatürleştirmeleriyle ünlüdür. (Richese ve Ix’in Butleryan Cihadı’ndan fazla zarar

görmeden kurtuluşları hakkında bkz. Sumer ve Kautman'ın yazdıkları *Son Cihat*)

RÜZGÂR-KAPANI: Hâkim bir rüzgârın esiş yönüne göre yerleştirilen ve içinden geçen havadaki nemi toplayan alet, çoğunlukla kapanın içindeki ısının ani ve keskin bir şekilde düşürülmesi prensibiyle çalışır.

SABAHÜ'L-HAYR: "İyi misin?" Fremen selamı.

SABAHÜ'L-NÛR: "İyiyim. Ya sen?" Geleneksel yanıt.

SALUSA SECUNDUS: Gamma Waiping'in üçüncü gezegeni; İmparatorluk Sarayı'nın Kaitain'a taşınışının ardından İmparatorluk Hapishane Gezegeni'ne dönüştürülmüştür. Corrino Hanedanı'nın anayurdu olan bu gezegen Zensünni Gezinlerinin göçleri sırasındaki ikinci uğrak yeridir. Fremen efsanelerinde S.S.'da dokuz nesil boyunca köle olarak kaldıkları anlatılır.

SARDOKAR: Padişah İmparator'un fanatik askerleri. Geldikleri ortam öyle vahşiydi ki, her onüç kişiden altısı onbir yaşına varmadan öldürdü. Aldıkları askeri eğitimin temeli acımasızlığa ve kişisel güvenliği neredeyse intiharsı denebilecek boyutta göz ardı etmeye dayanır. Çocuk yaşlarından itibaren zalimliği bir silah olarak kullanmayı öğrenir, böylece düşmanlarını dehşete düşürerek zayıflatırlar. Evrendeki olaylar üstündeki etkilerinin doruğunda oldukları dönemde silahşörlükteki ustalıklarının onuncu düzey Ginazlılarla boy ölçüşebileceği ve yakın dövüşte de neredeyse bir Bene Gesserit ustası kadar iyi oldukları söylenir. Bir sardokarın on sıradan Konsey askerine bedel olduğu düşünülürdü. IV. Şaddam döneminde hâlâ güçlü olsalar da aşırı özgüvenleri güçlerini azaltmış, savaşçı dinlerinin kendilerine destek veren mistikliği diğerlerini horgörmeleri yüzünden epey zayıflamıştı.

SAVAŞ DİLİ: Savaş sırasında kısa ve açık bir iletişim kurmak için geliştirilen etimolojisi sınırlı özel bir dil.

SAVUNMA KALKANI: Genellikle "kalkan" diye denir. Holtzman jeneratörü tarafından üretilen koruyucu bir alan. Bu alan gücünü süspansör durdurma etkisinin ilk safhasından alır. Bir kalkan, yalnızca çok düşük hızlarda (ayarlamaya bağlı olarak saniyede altı ila dokuz santimetre arasında değişen bir hızda) hareket eden cisimlerin geçmesine izin verir; sadece güçlü bir elektrik alanıyla temasa edince kısa devre yapar. Bkz. Lazer Silahı.

SES: Bene Gesserit kökenlileştirilmiş bir eğitim; bir ustanın sadece seçilmiş ses tonlarının karanlık ayrıntılarını kullanarak diğerlerini kontrol edebilmesini sağlar.

SIHAYA: Fremen dilinde: Çöl baharı. Verimlilik ve “cennetin geleceği” zamana delalet eden dinsel imalar taşır.

SIYEÇ: Fremen dilinde “bir tehlike anında toplanılacak yer” anlamına gelir. Fremenler çok uzun bir süre boyunca sürekli tehlike altında yaşadıkları için genel kullanımda herhangi bir Fremen kabilesinin bir arada yaşadığı mağara anlamına gelir olmuştur.

SU BORCU: Fremenler için kişinin canı pahasına yerine getirmek zorunda olduğu yükümlülük; can borcu.

SU DİSİPLİNİ: Arrakis sakinlerine gereksiz yere su harcamadan yaşayabilmeyi öğreten çetin eğitim.

SU KONTÖRLERİ (HALKALARI): Her biri Fremen sarnıçlarından ödenebilecek belirli su miktarını gösteren değişik boylarda metal halkalar. Özellikle doğum, ölüm ve evlilik törenlerinde (sadece para fikrinin çok ötesine giden) derin bir anlam taşırlar.

SU TÜPÜ: Bir damıtıcı-giysi veya damıtıcı-çadırdaki geri kazanılmış suyu toplayıcı-keseğe veya oradan kişinin ağzına taşıyan ince tüp.

SÜSPANSÖR: Bir Holtzman alan jeneratörünün ikincil (düşük güçlü) fazı. Göreceli kütle ve enerji tüketimine bağlı olarak belirli sınırlar çerçevesinde yerçekimi etkisini ortadan kaldırır.

ŞEYH HULUD: Arrakis kumsolucanı, “Çölün Yaşlısı”, “Sonsuzluğun Yaşlı Babası” ve “Çöl Dedesi.” Bu ismin belirli bir tonlamayla söylendiğinde veya büyük harfle yazıldığında Fremen yurdunun batıl inançlarındaki toprak tanrısını ifade etmesi dikkat çekicidir. Yetişkin kumsolucanları devasa boyutlara (çölün derinliklerinde 400 metreden uzunları bile görülmüştür) ulaşabilir ve hemcinsleri tarafından öldürülmez ya da onlar için zehirleyici bir etkisi olan suda boğulmazlarsa çok uzun süre yaşarlar. Kumsolucanlarının Arrakis'teki kumların büyük bölümünde gezindiklerine inanılır. *Bkz. Küçük Yaradan*

ŞİFAHİ USUL: İmparatorluğa karşı işlenen suçu bildiren yarı resmi rapor. Hukukta: Şüpheli bir sözlü iddia ile resmi suçlama arasında bir eylem.

ŞİGA-TELİ: Sadece Salusa Secundus ve III Delta Kaising'de yetişen bir zemin sarmaşığından (*Narvii narvium*) elde edilen metalik malzeme. Aşırı güçlü gerilme dayanımıyla bilinirler.

TAKVÂ: Kelime anlamı “Özgürlüğün bedeli”. Çok değerli bir şey. Tanrının bir ölümlüden istediği şey ve genellikle bu talep karşısında duyulan korku.

TAU: Fremen terminolojisinde, bir siyeç topluluğunun baharat diyetiyle çoğaltılıp güçlendirilen *bir-oluşu*; özellikle Yaşam Suyu’nun içilmesiyle yaşanan bir-oluş orjisi.

TLEİLAX: Thalim’in tek gezegeni; inançlarından dönmüş mentatların kaçak eğitim merkezi, “sapkın” mentatların üretildiği yer olarak bilinir.

TOPLAYICI-KESE: Filtreden geçirilmiş suyun toplanıp biriktirildiği damıtıcı-giysi kesesi.

ÜMMİ: Kâhinler kardeşliğinden olan kişi. Fanatik kehanetlere düşkün bir “deli” anlamında, İmparatorlukta aşağılayıcı bir sözcük olarak kullanılır.

WALLACH IX: Laoujin’in dokuzuncu gezegeni. Bene Gesserit Rahibe Okulu’nun bulunduğu yer.

YAĞ MERCEKLERİ: Bir görüş tüpünün içinde büyütücü veya ışık ayarlama sisteminin parçası olarak, kapalı bir güç alanı tarafından statik bir gerilimde tutulan hufuf yağı. Böylece her mercek elemanı bağımsız olarak bir seferde bir mikron derecesinde ayarlanabileceği için yağ mercekleri görünebilir ışığı kullanabilen en hassas araç olarak kabul edilir.

YARADAN KANCALARI: Bir Arrakis kumsolucanını yakalayıp üstüne tırmanmak ve onları sürmekte kullanılan kancalar.

YAŞAM SUYU: “Zihinaçıcı” bir zehir (bkz. Rahibe Ana). Bir kumsolucanının (bkz. Şeyh Hulud) suda boğulurken tam ölüm anında salgıladığı bu sıvı nefes, siyeç tau orjisiinde kullanılan bir narkotik madde haline gelmek üzere bir Rahibe Ana’nın bedeninin içinde dönüştürülür. Bir “far-kindalık yelpazesi” oluşturan narkotik madde.

ZENSÜNNİ: L.Ö. 1381’de Maometh’in (“Üçüncü Muhammed” de denir) öğretisinden kopmuş ayrılıkçı bir mezhebin mensubu. Zensünni dini, en çok mistikliği ve “ataların âdetlerine geri dönüş” inancını vurgulayışıyla bilinir. Öğretiden ilk ayrılmayı Ali Bin Ohaşi’nin başlattığı söylenece de Ohaşi’nin yalnızca ikinci karısı Nisai’nin erkek sözcüsü olduğuna dair birtakım kanıtlar vardır.

KABALCI YAYINEVİ NOTU

Binlerce yıla yayılan, uçsuz bucaksız Dune evreninin katmanları baba Frank Herbert'ın ölümünün ardından oğul Brian Herbert ve Kevin J. Anderson tarafından açılmaya devam ediyor.

Yurtdışında basılan ve basılması planlanan Dune dizilerini ülkemizde yayımlayan Kabalcı Yayınevi, kitaplardaki kronolojik yapıyı ve şu andaki gelişmeleri göz önüne alarak okurlarına şöyle bir okuma planı sunar.

Şu anda yayımlamakta olduğumuz Frank Herbert'ın *Dune* adlı eserinin ismini verdiği bu klasikleşmiş seride yer alan karakterlerin geçmişleri hakkında biraz daha bilgi edinmek isteyen okurlarımız Brian Herbert – Kevin J. Anderson tarafından yazılan ve Kabalcı Yayınevi tarafından da yayımlanan Hanedanlar Üçlemesini [*Dune: Atreides Hanedanı*, *Dune: Harkonnen Hanedanı*, *Dune: Corrino Hanedanı*] okuyabilirler.

Yine Frank Herbert'ın bahsettiği Butleryan Cihadi'nı –onbin yıl önce- sindeki olayları– ve Atreides ile Harkonnen hanedanları arasındaki kan davasını öğrenmek isteyen okurlarımız ise Cihat Üçlemesini [*Dune: Butleryan Cihadi*, *Dune: Makinelerin Seferi*, *Dune: Corrin Savaşı*] okuyabilir.

Baba Frank Herbert'in yarattığı Dune evreninin
katmanları açıldıkça o tuhaf derinliklere yolculuk sürdürüyor ...

Önce *Dune*, ardından da *Dune Mesihi* gelmişti
Ve bu sayfayla birlikte *Dune Çocukları*'nın da sonu geldi ...

Ama klasik Dune serisi dördüncü kitapla,
II. Leto'nun başdöndürücü hikâyesiyle devam ediyor ...
Dune Tanrı-İmparatoru

DUNE

FRANK HERBERT
ÇOCUKLARI

İmparatorluk Takvimine göre yıl 10.216.

Müeddib'in çöle gidişinin ardından imparatorluğun yönetimi Alia'ya geçer ve yeni bir dönem başlar. Ama Bene Gesseritlerin en çok korkutan şey gerçekleşmiş ve baskı altındaki Alia bir hilkat garibesine dönüşmüştür. Baron Vladimir Harkonnen, onun zihnini işgal ederek yeniden yaşama dönme ve nefret ettiği Atreideslerden intikamını almak için var gücüyle çalışmaktadır.

Güç etrafında dönüp duran entrikalar ... çöllerin derinliklerinden çıkıp gelen, Fremenleri çürümeye karşı uyanıp eski geleneklere çağıran gizemli ve kör bir Vaiz ... Müeddib'in öğretilerini korumak için kurulan rahiplik sisteminin güç sahibi olunca hızla yozlaşması ... doğası değişip sulak bir gezegen haline gelmeye başlayan Arrakis'in yeni halinden hoşlanmayan tutucu Fremenler ... iç içe girmiş dönüp duran çarklar... Tüm bunların ortasında Paul'un ikiz çocuklarından Leto bilinen evreni binlerce yıl boyunca düzene sokacak Altın Yol'u yaratmak uğruna kendini feda etmeye hazırlanmakta ...

KLASİK DUNE SERİSİ

*Dune, Dune Mesihî,
Dune Çocukları*

DUNE HANEDANLAR ÜÇLEMESİ

*Atreides Hanedanı
Harkonnen Hanedanı
Corrino Hanedanı*

DUNE CİHAD ÜÇLEMESİ

*Butleryan Cihadı
Makinelerin Seferi
Corrin Savaşı*

ISBN 975-997-116-2

9

789759

8

ISBN 975-997-117-8

9

789759 971175

20.00 YTL

